This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 08160583 8

The
Gordon Lester Ford
Collection
Presented by his Sons
Worthington Chauncey Ford
and
Paul Leicester Ford
to the
New York Public Library

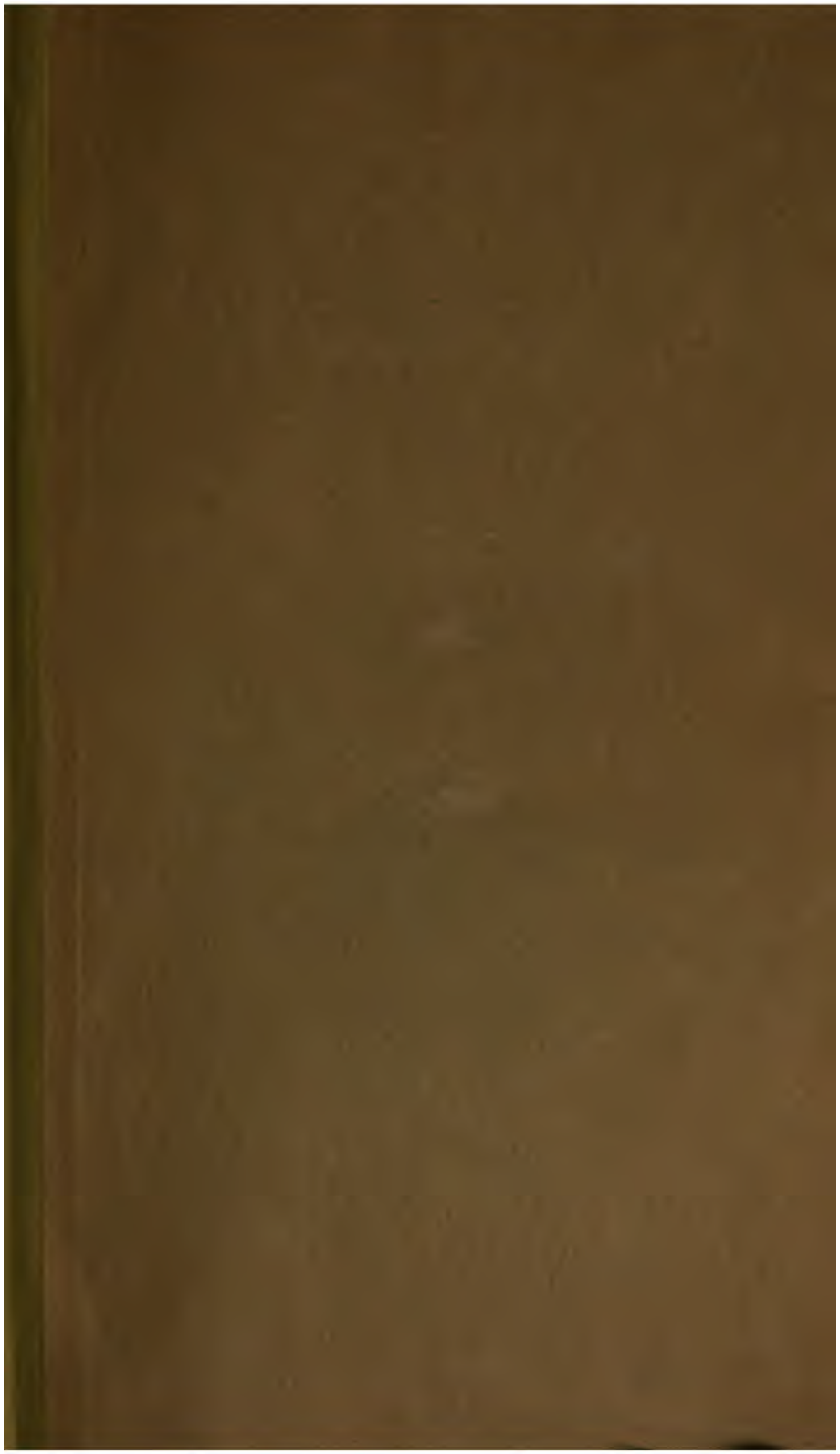

NRSA

1. No subject

THEOCRITI

DECEM EIDYLLIA,

Latinis pleraque numeris

a C. A. WETSTENIO *reddita,*

in uſum Auditorum cum notis edidit,

EIVSDEMQVE ADONIAZVSAS

uberioribus adnotationibus *inſtruxit*

L. C. VALCKENAER.

LVGDVNI BATAVORVM,

Apud IOANN. LE MAIR,

CIↃIↃCCLXXIII.

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
159065
ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS.
1899.

FRANCISCO HEMSTERHVSIO,

PATERNARVM LAVDVM

HEREDI,

hunc libellum
dedicat

L. C. VALCKENAER.

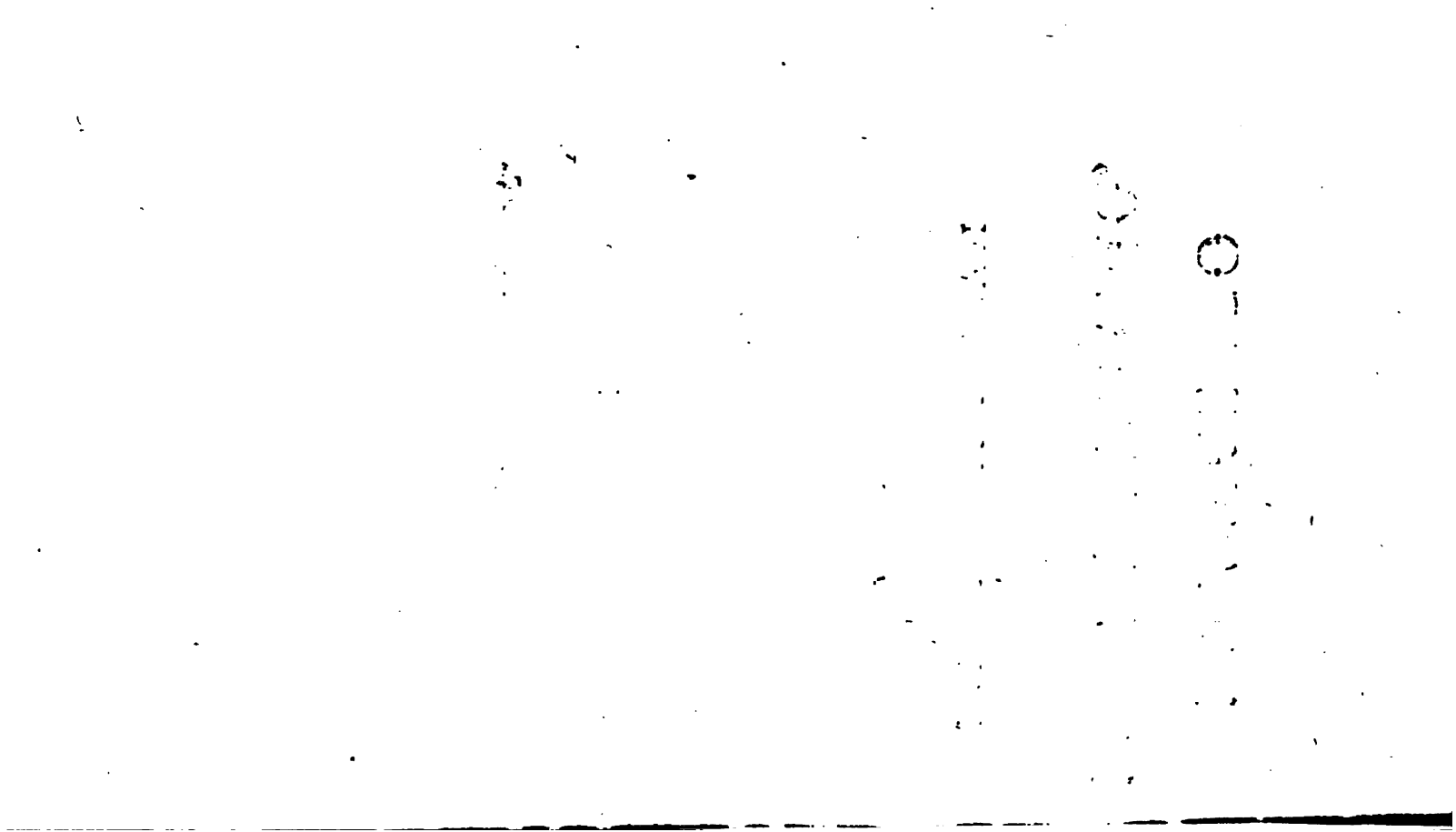

LECTORI

S. D.

L. C. V.

Dorica Theocriti quaedam carmina quum Auditorum meorum nonnulli ſibi cuperent explanari, neque exemplaria Editionis, quae huic eſſet uſui ſatis accommodata, facile comparari poſſent, de Theocriteis elegantiora ceterisque minus vitiata decem ſelegi, quae typis Batavis deſcriberentur; Eidyllia nempe, prout in Editionibus vulgatis leguntur,

I, II, III, IV, VI, VII, IX, XI, XVIII, & XX. De his decem octo carmina Latinis numeris elegantiſſimis a ſe reddita nuper hic ediderat Poëta Clariſſimus, C. A. Wetſtenius; cuius Latina Graecis a me ſunt adiecta. Ad Eidyllium VII acceſſerunt D. Heinſii Latina; ad XVIII, H. Grotii; quorum nomina ſuis locis adſcripta leguntur. Carmina vero Theocriti, vel prout a D. Heinſio publicata proſtant, repraeſentari poterant; vel vulgatis paulo dari emendatiora, quibusdam etiam adnotatis inſtructa: & haec quidem ratio alteri fuit a me praelata. Decem

ſtis Theocriti Eidylliis Bionis & Moſchi carmina, eadem ratione tractata, carminumque reliquias ſubiicere conſtitueram: ſed cum iam Eidyllium XVIII praelum exerceret, Ioannes noſter Luzacius me potiſſimum permovit, ut carmen, Theocriteorum ipſius etiam iudicio omnium elegantiſſimum, XV, ſive Adoniazuſas, ceteris adiicerem: &, ne haec Graeca Latinis numeris carerent, Latinam addidi Paraphraſin Helii Eobani Heſſi. In Adoniazuſas cum ſcribere coepiſſem a contextu ſeparatas adnotationes, hae, quibusdam aliis interiectis, adeo excreverunt, ut hic certe libellus, privatarum lectionum uſui deſtinatus, ne ſua eſſet mole oneroſus, facile carere poſſe videretur Bionis & Moſchi carminibus. In Theocriteis Editio potiſſimum fuit expreſſa Cantabrigienſis Radulphi Wintertoni. In Editione nupera Oxonienſi, quam curavit Thomas Wartonus, praeter cetera, lectiones publicatae ſunt a vulgatis diverſae, initio huius ſeculi a Iacobo Sanctamando pleraeque ex Italicis Anglicisque Codicibus enotatae. Quidquid ferme in iſtis eſſet lectionibus bonae frugis, quod quidem ad haec carmina ſpectaret, huc a me fuit relatum; atque hinc & alia & formae quaedam ſinceriae ſuum poſtliminio locum recuperarunt.

Non diffitebitur humaniſſimus Wartonus, praeter lectiones Codicum, praecipuum ſuae Editioni ornamentum conciliaſſe Ioannis Toupii in Theocritum & Scholiaſtas obſervata; quibus alia Eiusdem eximii Critici poſtea etiam acceſſerunt. Praeter ea quae Wartonus vulgavit, Editionem Clariſſ. Reiskii Lipſienſem, aliasque ſatis notas, tres inprimis adhibui vetuſtas Editiones, Mediolanenſem, Aldi Venetam, & Florentinam Iuntae: hanc, paucis viſam, ditiſſima mihi ſubminiſtravit Nobiliſſimi Matthiae Röveri Delfenſis Bibliotheca; illas, talibus libris locupleſ, publica Leidenſis. Omnium Editionum prima procul dubio Me-

dio-

diolanensis est anni MCCCCXCIII, biennio minimum antiquior Aldina. Haec ista est Editio, de qua multa scripsit Sanctamandus, a Wartono post Praefationem vulgata. Ostendit Sanctamandus, istam eadem carminum Theocriti XVIII, cuius se nactum exemplar laetabatur, antiquiorem esse Aldina; ubi prodiisset, & quo anno, definire non potuit. Quod vero suspicabatur Wartonus, eandem esse quae indicaretur in Catalogo Lugdunensis Bibliothecae (p. 251.) & in Maittairii Annalibus Typographicis, verissimum est. Continet illud exemplar Leidensis Bibliothecae Orationes Isocratis, XVIII Eidyllia Theocriti, & Hesiodi Opera & Dies; omnia eodem prorsus literarum charactere, atque eodem chartae genere expressa. Isocratis Orationibus ista leguntur subiecta: Ἐτελειώθη αὐτῷ τῷ παρὸν βιβλίον ἱστορήσαντος τοῦ Μεδιολανίου, ἐκδεδωκότος μὲν αὐτὸ Δημητρίου τοῦ Χαλκοκόνδυλου, πατριδὸς δὲ ἐξ Ἀθηνῶν τ. λ. —— ἔτει δὲ τοῦ τῆς Χριστοῦ γενέσεως χιλιοστῷ τετρακοσιοστῷ ἐνενηκοστῷ τρίτῳ, μηνὸς Ἰανουαρίου εἰκοστῇ τετάρτῃ. His contigua in eodem sequuntur exemplari Theocriti octo & decem Eidyllia; cum Hesiodi Opera & Dies. Illud quidem cadere vix potest in dubitationem, quin haec XVIII Theocriti carminum Editio prima sit Mediolanensis anni MCCCCXCIII, cui corrigendae is ipse probabiliter, qui curavit Isocratea, praefuit Demetrius Chalcondylas. Egregias inprimis lectiones, tales etiam, quae nusquam alibi reperiantur, praebuit Editio Florentina. Exiguus iste libellus XXX continet Eidyllia velut Theocriti, (inter quae nonnulla Bionis sunt & Moschi;) epigrammata quaedam, Fistulam, Alas, & Securim. In fronte libellus exhibere dicitur „ Theocriti castigatis„ sima opera omnia, Florentiae impressa in aedibus „ Philippi Iuntae; quae finem nacta dicuntur die X „ Ian. MDXV, Leonis X, Pontificis Max. anno „ III." His duabus Editionibus multo notior Aldi Ve-

ne-

meta, anni MCCCCXCV, utiliter etiam a me fuit adhibita. Praeterea Codicum, olim Palatinorum, lectiones, excerptas a Salmasio, suas etiam quasdam coniecturas in margine Editionis Heinsianae posuerat Is. Vossius: hoc exemplar ex Bibl. Leidensi utendum sumsi: alio usus sum ex Bibliotheca viri Amplissimi Francisci Hemsterhusii, in quo Pater Tiberius, vir Summus, suas coniecturas atque alia quaedam adnotaverat. Parisini Codicis lectiones, emendationes quasdam, & ex ineditis Grammaticis permulta mecum communicavit amicus Clarissimus D. Ruhnkenius. In notis ad decem Eidyllia, meminerit velim Lector Eruditus, multa reperiri, in gratiam iuvenum scripta, qui harum rerum sensu quodam erant imbuendi; quorum in classem referri poterunt Virgilii loca, saepius ab aliis cum Theocriteis collata. Maiori cum cura scriptae Adnotationes in Adoniazusas nonnulla certe praebebunt hoc in genere literarum exercitatis exigenda. Ex his autem Theocriti carminibus nonnihil expolitis facile aestimari poterit, quantum in reliquis, quae pleraque peius vitiata sunt, supersit peragendum. Forsan aliquando omnia Theocriti carmina cum Codicum lectionibus, quae quidem dignae sint memoratu, & cum virorum Doctorum coniecturis, verbo tantum indicatis, exiguo libello publicabuntur. Scribebam Lugduni Batavorum pridie Kal. Decemb. CIↃIↃCCLXXIII.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

THEOCRITI

SYRACVSANI

CARMINA BVCOLICA.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

ΘΥΡΣΙΣ ἢ ΩΙΔΗ.

Εἰδύλλιον ά.

ΘΥΡΣΙΣ μιμική, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα τᾶς ἀπίτυος, αἰπόλε, τήνας
Ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ κἠ τὸ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.
Αἰ̃κα τὴν ἔλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ.
Αἶκα δ' αἶγα λάβῃ τὴν γέρας, ἐς τὸ κατερρεῖ
Ἃ χίμαρος. χιμάρῳ δὲ κελὸν κρῆς, ἔστ' κ' ἀμέλξῃς.

ΑΙΠΟ-

vſ. 1. Ἁδύ τι] Verſum 1, & 2, de verſibus agens Bucolicis, ſic expreſſit *Terentianus Maurus: Dulce tibi pinus ſubmurmurat: en tibi, paſtor, Proxima fonticulis; & tu quoque dulcia pangis.* —— Qui paene nihil praeterea excerpſit ex Theocriteis, primum verſum *Suidas* dedit quater repetitum, in Ἁδύ. Ἁ πίτυς· τήνα· & in v. ψιθυρίζει· deſcriptum a ſe ex Scholiis in *Ariſtoph.* Nub. v. 1003. Hinc petitum videtur, quod legitur apud *Etymolog.* p. 819, 1, Ἡδύ τι τὸ ψιθύρισμα τῶν δένδρων φύλλων. *Longus* Paſt. I, p. 18, τὰς αὐλὰς dixit συρίττειν ταῖς πίτυσι ἐμπίπτουσας. conf. *Clemens Alex.* Strom. I, p. 756, 13. *Demetrio*, qui dicitur *Phalereus*, diſplicuit dictum, ὅτι ταῖς αὔραις ὑπισύριζε πί-

THEOCRITI
SYRACVSANI
CARMINA BVCOLICA.

THYRSIS seu CANTILENA.

Eidyllium primum.

THYRSIS, MELIBOEVS.

THYRSIS.

Dulce quidem, sub qua recubas, Meliboe, susurrat
Pinus; at agresti non tu minus ipse cicuta.
Proxima Maenalio dentur tibi praemia Pani.
Carminis huic merces obtingat corniger hircus:
Capra tibi. sin capra Deo; tibi sima capella,
Carne capella bona, donec conceperit alvo.

CAPRA.

πίνος· ὦδε Ἔρμ. §. 192. —— Versum secundum *D. Heinsius*, primum frustra *Reiskius* sollicitabat. —— In vs. 2. non est ἀ πὸτ ταῖς πηγαῖς, sc. ὦσι· ut putabat *H. Steph.* sed ἀ ποτὶ ταῖς πηγαῖσι μελίσδῃ. *Jucundum quid lenis susurrus* esse *pinus* videbatur, *quae ad fontes cantabat.*

vs. 5. Ἐς τὶ] Quum *Apollonius Dyscolus* Doricum τὶ, pro τὶ positum, hoc ipso exemplo confirmet, hic quidem illud arbitror retinendum: qui ante censuerat ex more *Theocriti* τὺ scribendum, *Toupius* in Praefat. ad Curas Poster. rem aliis relinquit diiudicandam.

vs. 6. Χιμάρῳ ἢ καλὸ ἔσται] *D. Heinsio*, quem ne intellexerunt quidem, mos geri debuerat. Scribendum, χιμάρῳ

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἄλλον, ὦ ποιμήν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τᾶν ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβει ὑψόθεν ὕδως.
Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν ὀΐδια δῶρον ἄγωντι,
Ἆγρα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τήναις

μάρμαρον (vel χιμάρου) ἢ καλὸν κρέας· non tantum ut verſus ſit inſtar vicinorum bucolicus, (vid. Epiſtola *Vrſini* libello praefixa p. XV.) ſed ut ſuo hic quoque more ſcripſiſſe videatur *Theocritus*: Eid. V, 140, Μάρναι καλὸν κρέας αὐτίκα πίμπλον. IX, 25, ἔσπακον, ἢ κρέας αὐτὸς Σιτάλκα. Ibid. Ἔσσι κ' ἀμίλξῃς.] *D. Heinſius*, *lego*, inquit, „ἔσσι „κ' ἀμίλξειν, vel ἀμίλξῃν. ſic „ut infra ἔσσι κατπίσαν· quod „apud poëtam hunc tam „multis rationibus confirmat „Euſtathius, ut dubitare ſit „nefas." *Heinſio* ne obloqui quidem auſi ſunt, qui *Euſtathii* non legerant commentarios. Quid vero *confirmat Euſt.*? non utique ἀμίλξει legendum; quod prorſus eſſet barbarum; ſed ſpiritu aſpero, contractum ex ἔσας, ἴσσι ſcribendum: *Euſtath.* in *Hom.* Il. A. p. 122, 25, Τὸ Ἔσσι, αὐτὶ δὲ ἴσσι, μόνον οὕτω καθ' αὑτὸ κείμενον, οἷον ἀφὸ Θεοκρίτου, ἔσσι κ' ἀπείπαν, ἤγουν μίσχεις ἂν ἀπαγορεύσῃς, συγκοπὲν ἴσσι ἐκ τοῦ ἴσας, διὸ καὶ δασύνεται). hae nugae ſunt Grammaticorum. Illic forte fortuna vitioſe ſcriptum ἔσσι κ' ἀπείπαν, pro ἀπείπῃς, *Heinſium* fefellit: ἔσσι κατπίσαν nusquam legitur, neque Graecum eſt. Ut ἔσ' ἂν apud *Herodotum* ſemper modis iungitur ſubiunctivis, ſic ἔσσι κε apud Poëtas, apud quos voculae ἂν reſpondet κε, κεν. *Theocr.* Eid. V, 22, τὸ διαισόμαν, ἔσσι κ' ἀπείπῃς· *tamdiu tecum cantando certabo, dum victum te dederis.* VI, 32, κλαξῶ δόρυ, ἔσσι κ' ἐμέθεν. —— Apud quosvis Poëtas ſic illud ἔσ' ἂν poſitum invenietur, hic illic & apud alios: *Xenophon* Ἐπ. III, p. 283, 10, ἀπικείσατο φυλάττειν αὐτὸ, ἔσ' ἂν αὐτὸς ἔλθῃ —— λάβῃ τὰ δῶρα. Noſtro quoque verſu lectum in Codice ſcripto, ἔσ' ἂν ἀμίλξῃ, liquet e Scholiis.

vſ. 7. Ἢ τὸ καταχὲς Τᾶν ἀπὸ τᾶς πέτρας] Impeditam ſtructuram ſenſit auctor hujus Scholii: εἰ μὲν μετὰ τὸ (leg. ἢ) ὕδως ἐπῆγε τὸ τὸ, πιθανὸν ἦν ἐκλαμβάνειν

CAPRARIVS.

Dulcius, ô Paſtor! fluit & tibi carmen avena,
Quam, quae, rupe cadens, ex alto defluit, unda.
Quid? quod, ovem docto quoties pro carmine Muſae
Retulerunt, tener e ſtabulis tibi contigit agnus.

His

πῷ ἆ, εἶχεν ἂν ὁ λόγος σαφέστερον ἔτως· ᾠδύτερον, ὦ ποιμὴν, τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ, ὅπερ ὑψόθεν κὰπ' ἀπέτρας καλαφέρεται μετὰ ἴαχυ. ſic optime vocem καλαχὴς interpretantem Scholiaſten ſequutus fuerat, dudum ante alios, & *Boſſum*, *Henr. Stephanus*. Struxiſſe verba Poëtae hoc modo videntur: ἢ ὕδωρ τῆνο, τὸ (id eſt ἅ) καλαχὴς κὰπ' πέτρας ὑψόθεν καλαλείβει). Mihi ſcripſiſſe potius Poëta videtur: —— ἢ τὸ καλαχὴς Τῆνο, τὸ πᾶς πέτρας καλαλείβει) ὑψόθεν, ὕδωρ. in hanc ſententiam; ᾄδιον, —— ἢ ἐκεῖνο τὸ κατηχὲς ὕδωρ, ὅπερ ὑψόθεν ἐξ ἀπέτρας λείβει). *Tuum mihi carmen, o paſtor, dulcius aquae rivo ſaliente, ex alto monte cum ſonitu per ſaxa defluentis.* Doricum illud τὸ, pro ἅ poſitum, legitur & in Theocriteis: Eid. V, 11. VII, 29. XI, 16, 47. XII, 57. &c. Eid. I, 126, σᾶμα Τῆνο Λυκωνίδαο, τὸ κὴ μακάρεσσιν ἀγανόν. —— Ὕδωρ, ὅπερ πᾶς πέτρας καλαλείβει), poneretur, qua ſtructura uſus eſt *Xenophon* E. II. VI, p. 100, 24. Additum hic ὑψόθεν iſtam interpretationem commendat. Dici tamen apte potuit κὰπ πᾶς πέτρας καλαλειβόμενον ὕδωρ· ut in *Heſiodi* Θεογ. v. 786, ὕδωρ ψυχρὸν, ὅ, τ' ἐκ πέτρης καλαλείβει) ἠλιβάτοιο. *Theocr.* Eid. VII, 137, ἱερὸν ὕδωρ Νυμφᾶν ἐξ ἄντρων καπνιόεντος κελάρυσδεν.

vſ. 10. *Αἰ δέ κ' ἀρίσκῃ*] Quod in Florentino Codice ſcriptum, αἴκα δ' ἀρίσκῃ· ne cui propter vicina genuinum videatur, ſciendum eſt, voculam κα ſive ſeorſim ponatur, ſeu voculae κι ſubiungatur, ſemper a *Theocrito* produci. Non in his tantum atque in *Epicharmeis*, ſed in quorumvis Dorienſium dictis ſubiunctivo iungitur illud αἴκα. Agathoclis dat dictum *Plutarchus* T. II. p. 176. E. p. 458. F. αἴκα πύπτω ἴλω· vel ἐξίλω. epiſtolam Laconicam una voce αἴκα conſtantem p. 511. A. qua reſpondebant ad hanc Philippi: αἰ ἐμβάλω εἰς τὰν Λακωνικὰν, ἀναστάτους ὑμᾶς ποιέω· dixerat a-

Τήναις ἄεγα λαβεῖν, τὺ δὲ ταὶν ὕστερον ἀξῇ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῆς, ποτὶ τᾶν πυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾶδε καθίξας,
Ὡς τὸ κατ' αἶλες τοῦτο γελόφοιν, ἤ τι μυεῖται,
Συρίσδειν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼ σὲ τᾶδε νομεύσω.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ παιδὲν, τὸ μεσαμβρινὸν, ὐ θέμις ἄμμιν
Συρίσδειν· ἢ Πᾶνα δεδοίκαμες· ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας

Ταυίκα

pud Eumdem Lacon p. 234. F. αἴκα μὴ πάλαθε λέγωντι, σιμαχεῦν). ſaepius Pythagoreorum reliquiis eadem eſt adhibenda medela.

vſ. 11. Τὺ δ' ταὶν ἄλλαν ὕστερον ἀξῇ.] Pro vulgato ἀξεῖς, ἀξῇς legitur in aliquot Codd. Duorum auctoritate Vaticani & veterrimi Florentini, *Reiskio* quoque probatum, ἀξῇ *Theocrito* reſtitui. Firmant illud vicina, τὸ δάσπρον ἄθλον φέρειν· —— αἶγα τὸ λαψῇ· & in Eid. V, 31, ἄδιον ἐσῇ, Ἀξῶμαι, ἀξῇ, ἀξεῖ) Dorice ſcribebant. Ut victores τὸ πρῶτον, τὸ δάσπρον vel ἄκρον, (non φέρειν, ſed) φέρεσθαι, ſic &, ſenſu nonnihil diverſo, *praemium ſuo ſibi iure vindicantes*, dicebantur ἄγεσθαι δῶρον. *Theocr.* I, 9, Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὸν ὠιδὸν δῶρον ἄγωνι). *Eurip.* Alceſti v. 1030, —— τὸ μὲν γὰρ κῦδος τοῖς νικῶσιν ἐν Ἴσθμοις ἄγεται. —— Sed ad hunc verſum ὕστερον adſcriptum fuit a *T. H.* Praeterea ſuſpicor, vocula hic Theocritea a vicina abſorpta, minus commodum ν male interjectum. Corrigo, —— τύγα τὸν ἄλλον ὕστερον ἀξῇ: neque enim ὕστερον ἀξῇ hic licet ex v. 3, interpretari τὸ δάσπρον ἄθλον λάβοισῃ. Cum ſuum ſibi Muſae praemium vindicaverint, ab illis *ſecundus*, *ovem abduces*. *Ammonii* vera eſt obſervatio: Πέφυτος μὲν ἐπὶ πολλῶν· Πρότερον ν, ἐπὶ δύο. ᾧ τῷ μὲν πρώτῳ ἀκολουθεῖ ὁ Ἴσχυς· τῷ ν προτέρῳ ὁ Χειρ. —— Hic aptum, τύγα *Toupius* infra reſtituit Eid. I, 148, —— πίτνυν ἐπὶ τύγα φέρτερον ἄδεις.

vſ. 13. Ὡς τὸ κάπιτες τόδε] Hinc forte ſumtus, idem verſus

His potior, ſin agnus; ovem tibi ferre licebit.

THYRSIS.

Eia! age, per Nymphas! molli modulare cicuta,
Hoc tumulo, Meliboeë, ſedens ſub fronde myricae,
Audiam; & hîc blandas paſcam ſimul ipſe capellas.

CAPRARIVS.

Aſt medio quis, Thyrſi, die depromat & inflet
Agreſtes calamos? nos certe Pana veremur.

Nunc

ſus ſimiliter ſcriptus eſt in Eid. V, 101. —— In vetuſtis quidem Codd. legitur illud Ὡς, ſecundum Grammaticos pro ὡί poſitum: mihi, quod ſaepius iam fuit monitum, non videtur in talibus fuiſſe uſitatum. In duobus Florent. Codd. & Vaticano legitur Ἐς τὸ κ. atque id videri poterit inveniſſe ſuo iam aevo *Bion*, cuius ifta ſunt in Eid. XII. fragm. Λάπτε ἰγὼν βαστῦμαι ἰμὰν ἐδὸν, ἰς τὸ κάπνος Τῦνο πατὶ ψάμαθόν τε κὲ ἴτέαν ψιθυρίσδαν. —— Cum *Daniele* tamen *Heinſio* ſuſpicor Ὡ ſcripſiſſe ſuo more Poëtam, pro ἃ vel ὅπω. vid. *Heinſ.* Lect. c. X. p. 329. —— Lego itaque: Ὦ τὸ κάπνος τῦνο γιάλοφιν, αἵτι μυρίκαι, Συρίσδην. Quod nonnemini venit in mentem, prorſus abſonum, ἃ ταὶ μυρίκαι; editorem certe Poëtae dedecebat.

vſ. 16. Δεδοίκαμες] In his etiam carminibus permulta ſunt vitia Codicibus qui ſuperſunt antiquiora. Δεδοίκαμες, formam Syracuſanam, hic recte *D. Heinſius* reſtituit, ſaepius apud *Theocritum* obviam. De hac verborum forma *Heraclidae* leguntur apud *Euſtathium* monita in Od. ϑ. p. 308, 38. & in Il. E. p. 438, 13. Qui attigit Theocritea *Heinſius* Lectionibus Theocr. p. 296. errat p. 366. dum in Eid. XV, 33. ſcribi potuiſſe putat δεδόκᾳ. Theocritea ſunt πεφύκω, Eid. XV, 1. πεπίθω, Eid. V, 28. πεπίθω X, 1. Δεδοίκω I, 16. XV, 58. (*Callim.* epigr. XLIX, 9.) & Ἐκλελάθω, I, 63. quae forma

Ταὶκα κεκμακὼς ἀμπαύῃ· ἐπί γε πικρὸς,
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ (τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
Καὶ τὰς βακχαλιὰς ὅπᾳ τὸ πλέον ἵκεο μόσας,)
Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πελέαν ἐσδώμεθα, τᾷ τε Πεάπτᾳ
Καὶ τᾶν Κερναίδων κατεναντίον, ἅ τοι ὁ θὼξ
Τᾶς ὁ πωμφικὸς ἐν ταῖ δρύες. αἰ δέ κ' ἀείσῃς,

Ὡς

Mathematicum Graece doctum Jo. *Walliſium* fefellit ad *Archimedis* Arenarium v. 186. Ut illud ab Ἐκλέλαθα, ab ἐκβεβλάσακα formatum, ἐκβεβλασάκοιτ, ex Codicibus ſcriptis reſtituendum in Epiſtola *Lyſidis* Pythagorei, ubi vulgarunt Editores ἐξεβλάσησαν.

vſ. 17. Ἐπί γε πικρὸς] Scribendum potius: —— ἐπὶ ᾗ πικρὸς, Καὶ οἱ ἀεὶ δεμιῆα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. Aptum hac in ſede ᾗ praebuit ex MS. Cod. *Trincavellius*, quem in ſuo *Stobaeo* ſequuntur *Gesnerus* p. 172, 19. & *Grotius* p. 105. vulgato deterius quod illic legitur, ποτὶ ῥῖνα κάθηται. *Herodis*, vel potius *Herondae*, choliambos, quos praeter ceteros nobis ſervavit *Stobaeus* p. 439, 44. Μὴ δὲ κόρη τὸν τῶν χολῶν ἐπορίνας Ἔχ' εὐθὺς, ἵν' τὸ ῥῆμα μὴ σφὼν πιύθῃ. *Perſii* quoque ex Sat. V, 31, *Diſce*, *ſed ira cadat naſo*, &c. contulit cum his *Theocriti B. Martinus* V. L. I, c. XI. Hinc *Philoſtrato* Icon. II, p. 828. Pan pingitur tanquam qui πρόπαιρον μὲν ἀνεμῴζοντι καὶ πρᾳόνοντι τῇ ῥῖνα, καὶ τὸ ἐπίχολον αὐτῆς λειαίνει τῷ ὕπερθεν τρίμματι καὶ ὑπερχολᾷ· paulo inferius Pani, p. 829, φαιδρὸν τὸ εἶδος καὶ ἡ ῥὶς ὑδὲν χολᾶδες. Ad Hebraeum ף faepius haec imago inſerviit *A. Schultenſio*: quod dabat Alexandrinus Codex, Editores non intellectum in marginem reiecerunt 1 Maccab. II, 24. Ματταθίας —— ἐζήλωσεν, —— καὶ ἀνέπνευσε θυμὸν κατὰ τῶν ῥῖνα. ubi ſubſtituit *Grabius* τὸ κεῖμα, ut faepius optimis vitioſa. —— Hos verius ſic *Grotius* in *Stobaeo* ſuo Latinos fecit: *De medio cantare die reverentia Fauni Nos, paſtor, prohibet. namque illo tempore feſſum Venatu corpus ſomno levat. eſt Deus acer, Et circum nares illi ſedet aſpera bilis.*

vſ. 19. Τὰ Δαφνίδος ἄλγεα εἶδες] Praeter iſtam, duplex in Scholiis lectio memoratur ex antiquis Codd. ἄλγε' ἄεισε· & ἄλγε' ἄεισες. triplex illa reperta

Nunc viridi ſtertit, venari laſſus, in herba,
Acri bile tumens, & ſaevam pronus in iram.
Quin, (miſerum quis enim melior te dicere Daphnin,
Qui jam ſylveſtris tetigiſti ſumma Camoenae?)
Thyrſi, ſub hac ulmo requieſcimus? hîc ubi contra
Nympharum ſtatuae ſurgunt; ſurgitque Priapus.
Hîc ubi Paſtorum ſedes; ubi plurima quercus.

Quale,

perta quoque fuit in Codicibus qui ſuperſunt: ἄλγε' ἄειδε primus dedit Editor *Demetrius Chalcondylas* Mediolani anno MCCCCXCIII. biennio poſt id ipſum Venetiis *Aldus* exhibuit. Ἄλγεα ᾄδες editum jam Florentiae in aedibus *Philippi Juntae* MDXV. —— Hoc genuinum eſſe ipſa monſtrat verborum ſtructura, ſignificans, (non *noſti*) *vidiſti: tu enim, Thyrſi, Daphnin amore vidiſti cantabeſcentem:* ad hanc rationem accedebat altera: popularis Daphnidis & aemulus Thyrſis τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἴσεσθε Μοῦσας. Tandem ᾄδες & ἴσεσθε congruunt in una ſede.

vſ. 22. Τᾶν Κερναίδων] Sic ſcribi debet ex optimis Codd. Κερναίδων dant etiam Edd. primae Mediol. Ald. Florent. Τᾶν κερνᾶν Dorico quidem more dici potuit; ſed a κρνὶς & κερνὰς Dorice flecti quoque debuerunt κερνίδων & κερνάδων. quorum prius qui hic cum viro docto poncret, certam ille legem violaret: ut ſuus ſyllabae modulus conſtaret, Κερναίδων poſuit Poëta. Ἐς νύμφας φύγετ' ἰφυδεμάδας eſt *Alexandri* Aetoli apud *Parthen.* π. Ἐ. Π. c. XIV, v. 22. A fontis cuſtodibus raptus *Cui non dictus Hylas puer?* de Hyla ſcripſerat *Zenobius* probabiliter Cent. VI, Prov. 21. ἐφυλάγη ὑπὸ τῶν Κρηνίδων ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῶν Νηρηίδων. Bacchi nutrices (*Apollod.* p. 139.) *Nyſiades nymphae* ſunt in *Ovidii* Faſt. III, 769. Apud Sybaritas vel Thurios Νυμφῶν ἄντρα τῶν Λυσιάδων memorantur apud *Athen.* XII, p. 519. C. quo cum loco ſi conferatur *Aelianus* de N. A. X, c. 38. emaculari poterunt Scholia in *Theocr.* Eid. VII, 78. In Epigrammatis Ὑδριάδες memorantur & Μυρσιάδες. *Phrynichus* MS. penes Clariſſ. *D. Rubnkenium*: Ἀντριάδες, νύμφαι, αἱ ἐν ταῖς γάμοις λουτρεύουσαι Ναΐδες, ἢ ἐν πίδαις ὕδατος, Ὀρεσιάδες (l. Ὀρεσιάδες) ἢ Ἀμαδρυάδες, ἢ αἱ ἐπὶ τοῖς νομοῖς τῶν τετραπόδων Ἐπιμηλίδες, ἢ

Ὡς ποκα † Λιβύαθι ποτὶ Χρόμιν ἆσας ἐείσατο,
Αἶγά τί τοι δώσω διδυματόκων ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἄ, δύ' ἔχοισ' εἰφοῦς, ποταμέλξῃ ἐς δύο πίλλας·
Καὶ βαθὺ κιστίδιον, κεκλυσμένον ἁδεῖ κηρῷ,
Ἄμφωες, νεοθυχές, ἔπ γλυφάνοιο ποτόσδον·
Τᾷ δὲ μὲ χείλη μαρύῃ ὑγρόθι κισσός,
Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκασπομένῳ· ἃ δὲ καὶ αὐτὸν

Καρ-

Μῆλα ἅπαντα τὰ πτερόεντα καλέουσι οἱ Ἀχαιοί.

vſ. 24. Ὡς ποκα] Ὡς ὄκα legitur in una Edit. Flor. alterum ſincerum eſt: αἰ δέ κ' ἀείσῃς, —— Ὡς ποκα —— ἆσας. ut Eid. VII, 78, Ἀστὶ δ' ὡς ποκ' ἤδιστα.

vſ. 26. Ποταμέλξῃ] *Praeterea mulgebitur in duas mulctras.* Alibi forte nusquam obvium, compoſitum Προσταμέλξῃ Scholiaſtes recte interpretatur ἀμελχθείσῃ. Apud Atticos quidem frequentius, ſed & apud quosvis Scriptores futura media quorumdam verborum pro paſſivis adhibentur: *Herodotus*, *Thucydides*, *Xenophon* affatim dabunt exemplorum; *Xenophon* prae ceteris, cui ex Cod. MS. συλλήψῃ pro συλληφθήσεται reſtitui poterit in Κ. Ἀ. VII, p. 234, 30. vid. *Jo. Pierſon.* ad *Moeridis Attic.* p. 367. & *Ti. Hemſterhuſius* in *Thom. Mag.* p. 852, 3. qui πίεσμα ἴδιον hinc explicuit in *Theocriti* Eid. XXVIII, 6. —— Ceterum, quod & ab aliis monitum, Ἄ, δύ' ἔχοισ' εἰφοῦς, ποταμέλξεται ἐς δύο πίλλας· interprete *Virgilio*, *Bis venit ad mulctram, binos alit ubere foetus*, Ecl. III, 30.

vſ. 27. Καὶ βαθὺ κιστίδιον] Ruſticum (τὸ γεωργικὸν κιστίδιον dixit *Philo* Iudaeus p. 1116. B.) vel paſtorale poculum, ex hederae ligno confectum, *Homerum* ſequuti Κισσύβιον dixerunt: loca veterum collegit *Athen.* XI, p. 476. F. 477. A —— E. Horum nonnulla dedit *Macrobius* Saturn. V, c. XXI. iisdem dum utitur *Euſtath.* in *Hom.* Od. I, p. 358, 359. Timothei locum adiecit ex Cyclope δέπας κίσσινον memorantis; ſed & hunc invenit apud *Athen.* p. 465. C. Polyphemi Κισσύβιον *Euripides* Σκύφῳ κισσῷ interpretatur in Cycl. v. 389. In hujus Alceſt. v. 755, Hercules, πεπῶκα δ' ἐς χεῖρα κίσσινον λαβὼν, Πίνω μελαίνης πυτίσι' ἐκ κρήνης μέθυ. Vulgo poculum illud e-

rat

Quale, Chromin cantu ſuperans, ſub rupe canebas;
Tale velim mihi carmen: & haec tibi praemia ſunto,
Capra, gemellorum mater; cui copia lactis
Sufficiat binis hoedis, mulctrisque duabus.
Tum geminis crater anſis, circum undique cera
Oblitus: aſt ſculptura recens, in margine ſummo
Cernis helichryſi foliis ederas innecti.

Ca-

rat μέσατον. Theocriteum vero fuiſſe dicitur duabus anſis inſtructum, Ἀμφώτις. hanc vocem vitiatam in Etymologico M. legi monitum fuit in Epiſt. ad *Matth. Röverum* p. XXV. —— Suum ποτάχις explanat per ἐπ γλυφάνοις ποτόσδου, *ſcalptoris adhuc manum redolens*, ſive *coelum*: non enim *tornum* hic, ſed *coelum* locum habuiſſe *Salmaſius* evicit in *Solin.* p. 1044. B.

vſ. 29. Τῷ κεῖ μὲν χείλη] Quod in Iuntae legitur Ed. Flor. Τῷ ποτὶ μὲν χ. inventum etiam in Codd. Vaticano & Barocc. vitioſum eſt. Commoda compararunt *Virgilii pocula Fagina* ex Ecl. III, 38, *Lenta quibus torno facili ſuperaddita vitis Diffuſos hedera veſtit pallente corymbos. Nonni*, exprimentis Theocritea, locum *Caſaubonus* jam dederat, p. 243. a.

vſ. 30. Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονιμένῳ] Sic ſcribatur, an κεκονιμένῳ, nihil intereſt: κεκονιμένῳ enotatum ex duobus Florent. Codd. ex Vaticano & Laud. In his ſaepe variant Codices: hinc dederat *Thomas M.* ᾗ Κεκονιμένῳ ᾗ κεκονιμένῳ non, quod vulgatur Κεκονιαμένῳ. vid. *P. Weſſeling.* Obſ. II. c. 23. *Arnald.* Lect. Gr. p. 147. *T. Hemſt.* in *Lucian.* p. 158. Ubi leguntur iſta *Theocriti* apud *Etymologum* in Ἑλίχρυσος, pro genuino, κεκονιμένῳ eſt in MS. Leid. Poëtarum veterum loca, in quibus ἑλιχρύσου fit mentio, dedit *Athen.* XV, p. 681. A. —— Hunc locum tractans *Salmaſius* in *Solinum* p. 1229. A. Κονίειν vel Κονίζειν, & κονιᾶν vel κονιᾷν, diverſa confudit. Vera eſt obſervatio *Euſtathii* in *Hom.* Il. Γ. p. 289, 38. (& in Il. Ρ. p. 1153, 13.) Ὅμηρος μὲν Κονίειν λέγει τὸν ἁπλῶς κόπτειν· οἱ δὲ μετ' Ὅμηρον, τὸν λεπτύνειν. ἐξ ἧς καὶ ἑλαιοκονίη σύγκειται, ᾗ ῥῖμμα γίνεται —— κονιᾷ κονιάσω· ἐξ ἧς καὶ τὸ κεκονιαμένῳ. Κονίζειν est *pulverem adſpergere*; Κονιᾶν *calce illinere*: de templo Neptuni,

Καρπῷ ἔλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἔντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται·
Ἀσκηθὴς πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· καὶς δέ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλω
Νεικείοντ' ἐπέεσσι· τὰ δ' ἐς φρενὸς ἄπτεται αὐτᾶς.
Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὴν ῥιπεῖ νόον. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτι
Δηθὰ κυλινδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μέτα χρυσοῦς τε γένυσι, πῆχυς τε τέτυκται

Λε-

tuni, cujus parietes erant interiores calce dealbati, κεκονίαται τὰ ἐντὸς, inquit *Pausanias* X, p. 892, 1. Τοῖχοι κεκονισμένοι *parietes* essent *pulvere conspersi*. Sed amplificatam verbi vim quomodocunque *adspergendi* voces adiectae determinant: hoc in loco κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος est *hedera auri pigmento* velut *adsperso exornata*.

vs. 32. Τὶ θεῶν δαίδαλμα] Positum pro θείου τι δαίδαλμα *Virgilio caelatum divini opus Alcimedontis*: formam scribendi Theocriteam *D. Heinsius* illustravit p. 297. a. Cum primis Edd. Mediolanensi, Aldina, Florentina, concinit hic plerorumque Codd. lectio, γυνά τις, θεῶν δαίδαλμα. *R. sine dubio*, inquit, τις *praestat, quod & revocavi.* Quod Codex dat Florent. quodque in Scholiis memoratur, τὶ, a me quoque tanquam altero multo suavius probatur: Schol. γράφεται καὶ τὶ, τὸ δὲ τὶ ἀντὶ τοῦ τὸ δαίδαλμα. *Casaubonus* p. 239. b. *In Scholiis*, inquit, *manuscriptis videtur Amerias auctor dici ejus lectionis* (τὶ) *quae hodie obtinet.* Ista certe scribi nuper non debuerant: „ Legi possit & τι pro τ. Sed „ eodem redit. " decepit virum Doctum *Heinsius* p. 297. a. quem litera in Scholiis vitiata fefellerat.

vs. 34. Ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλω] Haec & vicina censuit excusanda *D'Orvillius* in Miscell. Obs. 1, p. 21. modestus censor *Casaubonus* ad proxima, Ἄλλοκα μὲν τῆνον παδίσκεται, & seqq. „ quae, „ inquit, tam felix sculptoris pictorisve manus, quae „ penicillo vel coelo istum „ oculorum animique motum exprimere valeat"? Libro suo sequentia adscripserat *T. Hemsterhusius*: „ Haec „ pro

Capreolus croceos inter laſcivit odores.
Intus adeſt mulier, (facie par illa Deabus)
Reticulo peploque decens. ſtant crine decori
Hinc illinc juvenes; alternaque jurgia miſcent.
Verba audire putes. ſed enim nihil ipſa movetur;
Aſt, lepido riſu, nunc hunc, nunc adſpicit illum.
Stant moeſti; vanosque putes deflere labores.
Tum ſenior contra piſcator, & ardua rupes.

Ae-

„ pro minus caſtigatis & modum excedentibus reprehenduntur; has enim vivas actiones caelatura non capit: ut iuſtae accuſationi aliquatenus ſubſcribere non abnuero, ſic tamen exempla principum poëtarum, quibus nimis evagata Theocriti libertas excuſetur, minime deſunt. Ejus generis haud pauca ſtudioſe collegit Jo. Frid. Gronovius in Diatribe Stat. p. 22. &c. Servius ad Virgil. Aen. I, 487. VIII, 634." —— Formam Doricam ἰθυπόδοντες hic etiam vulgatae praeferrem.

vſ. 36. Ἄμοτα μὲν —— Ἄμοτα δ' αὖ] *Heinſio*, Ἀμ' ὄτα μὲν ſcribenti, adſentiri non debebat novus Editor *Theocriti:* frequenter recurrunt apud *Homerum* Ἄμοτε μὲν —— ἄμοτε δ' αὖ, vel ἄλλοτε δ' αὖτε, in Il. Φ. 464, 466. Σ. 472, 159. Ε. 595. ſuum ſic Noſter adhibet Ἄλλοτα μὲν —— ἄλλοτα δὲ, in Eid. IV, 17, 19, 43. Ζεὺς ἄλλοτα μὲν πίλεϊ αἴθριος, ἄλλοτα δ' ὗϊ.

vſ. 38. Κυλοιδιόωντες ἑτάροις μοχθίζουσι] Hoc quamvis recurrat in Eid. VII, 48. utrobique μοχθίσδουσι ſcripſiſſe ſuo more Poëta videtur. —— Scholiaſtae interpretatio, οἱ δῦνες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς, monſtrat vel ſola, primam verbi ſcripturam κοιλοιδιῶν· ſonum auribus ingratum uſus in κυλοιδιῶν facile mutavit. Cum dediſſet κυλοιδιῶν *Ariſtophanes* in Lyſ. v. 473. in Scholiis autem haec advocarentur *Theocriti*, qui nihil ex ipſis excerpſit *Theocriti* carminibus, *Suidas* in Lexico ſuo diverſis locis dederat Κοιλοιδιῶν, & Κυλοιδιῶν. egregia notavit Clar. *Ruhnkenius* in *Timaei* Lex. Platon. p. 122.

vſ. 43.

Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκλινον ἐς βάλος ἕλκῃ
Ὁ πρίσβυς, χἠμοῦλε τὸ χαρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν·
Ὧδε οἱ ᾠδήκαντι καὶ αὐχένα πάντοθεν ἶσες,
Καὶ πολιῷ κρὰ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄβας.
Τυλθὲν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιπεύστοιο γέροντος
Πυγαίαις ταφυλαῖσι καλὸν βέβελθεν ἀλωᾷ·
Τὰν ὀλίγος τις χῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει·
Ἡμὶ δ' ἀμφὶ δὲ μιν δύ' ἀλώπεκες· ἁ μὲν ἀν' ὄρχας
Φοιτᾷ, συμβάλλα τὰν πρώξιμον· ἁ δ', ὅπᾳ πήγαν
Πάντα δόλοι τεύχοισα, τὸ παιδίον ἢ πρὶν ἀνῆσειν
Φαπὶ, πρὶν ἢ ἀπεράτισον ὅπᾳ ξηροῖσι καθίξῃ.

Au-

vſ. 43. Ὧδε οἱ ᾠδήκαντι] Sic cum *D. Heinſio* & *Reiskio* reſtituere non dubitavi, pro Αἱ δὲ οἱ. cum ὧδε non tantum invenirem in Edd. Mediol. prima, Aldina, Florentina; ſed & ex optimis enotatum Codd. Vaticanis, Florentinis, Britannicis. Mirum eſt, editorem *Theocriti* de lectionibus Codicum, quas ad manum habere debuerat, ne cogitaſſe quidem, ea ſcribentem, quae rectius omiſiſſet. —— Illud ὧδε, pro vulgari αὕτως, apud quosvis Poëtas invenitur, in *Sophocle* ix quinquaginta vicibus repetitum. —— Non aliter Scholiaſta legit, qui quidem iſta dederat: Οὕτως οἱοὶ ἀγκαμψίαν ἔχῃ ἡ αὐχὴν αὐτῷ πάντοθεν αἱ ἶνες. Comparari commode poteſt, quod eſt in *Phrynicbi* Appar. Sophiſt. MS. Φλαβοτονεῖ δὲ, τὸ τείνειν (l. τείνειν) τὰς φλέβας λέγοντά τι ἢ περίπλεονα. —— Senis, cui ſic venae, omni vi rete in mare proiiciendum attrahenti, tumebant, robur in iuvene quoque laudaretur, τὸ ἦ σθένος ἄξιον ἄβας.

vſ. 49. Φοιτᾷ] Sic, pro Φοιτᾷς, recte iam ſcriptum in Ed. Flor. Dorica ſunt & in Theocriteis, Φοιτᾷς· ταλμᾷς· ἱσταῖ· &c. —— In hoc v. ἐστὶ πήρᾳ Πάντα δόλοι τεύχοισα· exhibent Codices optimi, Edd. etiam Mediol. Ald. Flor. pro πήρᾳ. In nullo Codicum inventa lectio, δόλοι κεδόεισα, memoratur in Scholiis. Dubium quidem non eſt, quin callida vulpes occulte dolum ſtruens dici poſſit a Poëta

δό-

Aeſtuat hic magno ſudore, madentia ponto
Lina trahens. omnis jam cano huic undique collo
Vena tumet. crudam laudes viridemque ſenectam.
Haud procul inde graves vitis diffuſa racemos.
Huic cuſtos puer. obrepit vulpecula bina.
Illa procax roſtro maturas ſublegit uvas.
Inſidias perae ſtruit haec; ſatagitque fugare,
Jejuno cuſtode, famem.

Se-

δόλον κάθετον· Sed quod additur, ἐπὶ πήρᾳ, requirit omnino vulgatum πάντα δόλον τεύχουσα.

vſ. 50. Οὐ περὶ ἀνίσου Φατὶ] *Negat*, vultu nempe, *ſe dimiſſurum*. Ἀνίσου, quod in Ed. eſt Florent. in Codicibus etiam nonnullis, alteri lectioni, ἀνάου, per Edd. plerasque vulgatae, praetuli. Sicilienſis Noſter ſcribebat πίρου· ποιμὴς· πανιὴς &c. —— Cum his aptiſſimum *Alciphronis* locum ex L. III. Ep. XXI. f. contulit *Toupius*.

vſ. 51. Περὶ ἢ ἀκρέου ἐπὶ ξυρῷσι καθίξῃ.] Ex diverſis Codicum lectionibus καθίξῃ videbatur genuina. Καθίζειν in talibus loquendi formis notat *reddere*, *efficere*, ποιεῖν· ut docuit *Caſaub.* In ἀκρέου Codices non variant; niſi quod in Florentino κρέατιον ſcribatur; in *Fulvii Urſini* Codice dicatur repertum ἀνάεσσιν. Hoc, ſignificans *ientaculo privatum*, placuit *Iſ. Voſſio*, & *Jo. Toupio*, in Epiſtola ad *Theocriti* Syracuſias, (XV,) v. 147. corrigenti, —— περὶ ἢ ἀνάεσσιν ἐπὶ ξυρῷσι καθίξῃ. eleganter iſtam conjecturam videri poſſet confirmaſſe, niſi ſyllabae modulus voci ſic certe ſcriptae reluctaretur: verſus eſt ibi *Theocriti*: Ὦρος ἁμὸς ἀ εἰς ἕλκον· ἀνάεσσας Διωλκάδας. Hoc in verſu corrigens *Eobanum Heſſum P. Leopardus* Emend. XIX, c. VII, primam docuit in ἄεσσιν, *ientaculum* vel *prandium* ſignificante, etiam apud *Homerum* produci; *Ariſtoph.* in Avib.

1605.

Αὐταὶς ὄγ' ἀνθείκεσσι καλὰν πλέκῃ ἀκριδοθήκαν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεν δέ οἱ ὅττί κε πύρης,
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον τὸ πλέγμα γαθεῖν.
Πασᾶ δ' ἀμφὶ δίφας τὸ ποικίλον ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
Τῶ μ' ἐγὼ πρεσβεῖ Καλυδωνίῳ αἰγά τ' ἔδωκα
Ὦιον,

1601. ὦ Λέσβιοι] Ἐπὶ τῆσδε, τὰς πρίσεις τ' ἐπ' ἄεσσιν καλῶ. ita locus iſte ſcribendus eſt: ſyllaba ſic producta legitur & ἄεσσιν in ejusdem Eccleſ. v. 348. & in variis Comicorum locis apud *Suidam* in Ἀνάεσσις. —— Mihi hac in parte non diſplicet inventum *Wartoni*, legentis —— περὶ ἢ ἀέσσιν —— ſed ultima ἐπὶ ξυροῖσι καθίζῃ tentari ſincera non debuerant: commode expreſſit *Anna Fabri*, *mettre à ſec*, in *Callim.* h. Ceteris v. 114. —— haec Latina iam dedit, praeter alia huc ſpectantia, *D. Heinſius*, *ad Silium Ital.* II, 471. —— *nec linquere certum eſt, Ni prius in ſicco puerum deponat inanem.*

vſ. 52. Ἀνθείκεσσι καλὰν πλέκῃ ἀκριδοθήκαν] *Longi*, haec imitantis, verba adſcripſerant libris ſuis *Iſ. Voſſius* & *T. H.* dedit illa *L. Bos* Obſ. Crit. p. 41. occaſione loci *Herodotei* ex L. IV. c. 190. ubi Nomadum Africanorum εἰκέλαι dicuntur eſſe σύμπηκτα, ἐξ ἀνθείκων ἐπιμήκων πεποιημένα. & puer Theocriti ἀνθείκεσσι καλὰν πλέκῃ ἀκριδοθήκαν Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων. —— Hic viro Doctiſſimo Σχοίνῳ placebat, quia ἀνθείκεσσι iunceo filo iungebantur.

vſ. 53. Οὔτε τι πύρης] Non aliter legit Schol. ut mirer de alia ſcriptione *Caſaubonum* cogitaſſe. Optime haec Grammaticus antiquus interpretatur: μέλει αὐτῷ —— ὑγιὲς ὅτι τὰς πύρας, ὅτι —— τῆς ἀμπέλου ἢ τοσοῦτον, —— καθ' ὅσον —— χαίρει —— ἐπὶ τῷ πλέγματι. Adeo totus erat in plectenda decipula puerulus, ut non tantum vitem, cui cuſtos erat adpoſitus, ſed ſuum ipſius ientaculum negligeret.

vſ. 55. Πασᾶ δ' ἀμφὶ δίφας] *Virgilii* verſus Ecl. III, 45, ſaepe fuit cum Theocriteo comparatus: *Et molli circum eſt anſas amplexus acantho*: *Mollis & flexilis acanthus* ὑγρὸς ἄκανθος dicitur a *Theocrito*, ut huius generis alia quaevis a Graecis etiam ὑγρὰ dicuntur. —— In vſ. 56, ut ſcripti codices plerique, veteres dant Editiones Αἰολικόν τι θάη-

Sedet ipſe, cicadis
Aſphodelo laqueos nectens juncoque paluſtri.
Nec jam pera illi mandataque vinea curae.
Dein cratera levis circum volat undique acanthus.
Murrus ab Aetola Calydone, quod arte ſtupenda
Omnes in ſe oculos convertat, & usque moretur,

Capra

θάημα· in quibus Doricum θέημα mutari non debebat a *Dan. Heinſio* in vulgarem formam θέαμα. —— In Scholiis memoratum, Αἰολικόν τι θάημα, iure probarunt viri Docti: multa notavit *Jo. Alberti* ad *Heſych.* in Αἰολικὸν θέαμα· ubi recte Grammaticus, ἢ Καλυδὼν, inquit, Αἰολὶς ἐκαλεῖτο. mox autem Paſtor Theocriti navicularium memorat Calydonium, a quo ſuum ille poculum, Αἰολικὸν θέαμα, emerit aliquando, tantum artis admirandae *prodigium, ut Thyrſidis illud mentem ſtupefaceret:* —— πέφρικέ νύ τω θυμὸν ἀπύξαι. Τὸ, (id eſt σὸ,) θυμὸν dixit *Homeri, Heſiodi*, ceterorumque Poëtarum more, *Aeſchyli* Perſ. v. 161. Eumen. v. 88. Supplic. 284. *Eurip.* Hec. v. 738. Troad. v. 407. Rheſo v. 79. *Ariſtoph.* Av. v. 497. Thesm. v. 491. *Alcaei* apud *Athen.* III. p. 85. F. &c. &c. hujus generis ex Latinis quaedam dedit *P. Burmann.* ad *Ovid.* Metam. IX, 770.

vſ. 57. Τῶ μὰ ἰγὼ πορθμῆ] In duobus Flor. Codd. & in Vat. repertum, Doricum Τᾶ pro Τῶ hic fuit repoſitum. Τῶ μὰ ἰγὼ πορθμῆ —— αἶγα ἴδωκα Ὦνον· ut *Homer.* in Il. Φ, 746. Υἱὸς (id eſt ὕϊος, ſive υἱοῦ,) δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ἶρον ἴδωκε Πατρόκλῳ Ἥρως Ἰησονίδης Εὔνεως. ſic ſaepe *Homerus* pretium vocat pro re emta ſolutum: *Heſych.* Ὦνος, —— τιμὴ ἢ καταβαλλομένη ἀντὶ πράσεως. hic expreſſa praepoſitio poſt emendi vendendi ſimiliſve virtutis verba ſaepius omittitur, ut in *Epicharmi* trochaico: Τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τἀγαθ' οἱ θεοί. tantillae rei ignoratio fecit, ut venuſtus interpolaretur locus *Xenophontis* Κ. Π. III. p. 41, 14. Cyrus illic ad Tigranen: ἆρα τὼ γυναῖκα ἐπωλήσω, πόσου ἂν μοι χρήματα δοίης; —— τί δ', ἔφη, τὼς παῖδας; Καὶ τούτων, ἔφη, ὁπόσου ἂν ἀνῶμαι. —— ὁπόσου ἂν πρίαιο ἆρα τὼ γυναῖκα ἐπωλήσω; —— ἐγὼ μὰ, ἔφη, —— καὶ τῆς ψυχῆς πολλοῦ ἄξια μέντοι λατρεύσαι αὐτά. —— In his vero *Theocriti* vix gemus ſupplementi.

Ὦνοι, ἢ τυρόεντα μέγαν λιπαροῖο γάλακτος·
Οὐδ' ἔπι πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θέτο, ἀλλ' ἔπι κεῖται
Ἄχραντον, τῷ κέν τυ μάλα προφέρων ἀρεσαίμαν,
Αἰχέν μοι τὸ φίλον τ' ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κεἴ τοι τὶ φθονέω· πόταγ' ὦ γαθέ. τὰν γὰ ἀοιδὰν
Οὔπω εἰς Ἀΐδαν γε τὰ ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ἐξ Αἴτνας, ἢ Θύρσιδος ἅδ' ἀ φωνά.

Πᾷ

vſ. 58. Τυρόεντα μέγαν λιπαροῖο γάλακτος·] Nusquam Τυρόεις *caſeum* ſignificat: ut mirer a *Toupio* laudari Scholiaſtae interpretationem, qua Τυρόεντα reddit τυρὸν, *caſeum*; inprimis cum, a *Dan. Heinſio* p. 299. a. iam prolata, *Sophronis* verba corrigat, memorantis ἄρτον τυρῶντα. *Heſychius* recte: Τυρόεντα, πλακοῦντα. Τυρῶντα, ſuo more *Sophron* ſcripſit τυρῶντα. Voce ἄρτον ſuppreſſa, Τυρόεντα *placentam appellabant, cui erat admixtus caſeus*, ut recte monuit *Caſaubonus* p. 240. b. *Placentam ex caſeo & lacte mixtis confectam*, Τυρόεντα dixit γάλακτος, more Graecis ſolemni. —— Nomina in οεις & in οῦς contracta omnia ſunt adiectiva: ut *placenta ex caſeo facta* Τυροῦς· Πυρομοῦς dicebatur, auctore *Heſychio*, ἄρτος πλακοῦντος ἐκ πυροῦ πεφρυγμένου καὶ μέλιτι ἀναδεδεμένου. Ibidem, Σησαμοῦς, πίμμα ἐκ μέλιτος καὶ σησάμου. ex perdito Poëta Σησαμόεντ' ἄρτον ſervavit *Heſychius*. Placenta ex vino Οἰνοῦντα, ex melle confecta dicebatur Μελιτοῦττα.

vſ. 59. Οὐδ' ἔπι πω] Alteri, Οὐδέ τι πω, praetuli cum *H. Stephano* aliisque. *Necdum illis labra admovi, ſed condita ſervo*, *Virg.* Ecl. III, 43. —— In ſequenti vſ. 60, τῷ κέν τυ μάλα προφέρων ἀρεσαίμαν· *quo tibi dono lubentiſſimus gratificer.* In hunc ſenſum verbo ἀρέσασθαι aliquoties utitur *Homerus*.

vſ. 61. Τὸν ἐφίμερον ὕμνον] Nemo quidem dubitabit, quin *amabile carmen* ὕμνος dici poſſit

Capra & caſeolis mercabar ab hoſpite nauta.
Hactenus haud tetigit mea labra. ſed, ecce! repoſtum,
Thyrſi, tibi ſervo. tu carmen amabile redde.
Redde. nec invideo. tibi carminis arte ſecundus
Si dicar, ſatis eſt. at tu facunda reſolve
Ora; niſi hos Lethae cantus fortaſſe reſervas.

THYRSIS.

Incìpite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Thyrſidos haec vox eſt. hîc adſto Thyrſis ab Aetna.

Quae

ſit ἰφίμερος. *Theocritus* tamen ſcripſiſſe videtur τὸ ἰφ' Ἱμέρᾳ ὄμνος· ut erudite coniecit *D. Heinſius*, qui coniecturam elegantiſſimam egregie communivit p. 300. Carmen bucolicum de infortunato Daphnidis amore prope Himeram primum cantatum ſic erit intelligendum. Totius Eidyllii argumento prorſus congruit iſta lectio.

vſ. 62. Κἤτι τὶ φθονίῃς.] Hoc in optimis legitur Codicibus: quod in Scholiis memoratur, Κἤπι τὶ κερτομίῃς, exhibet Ed. Florent. Mediolanenſis dat, κἤτι τι κερτομίῃς. κἤτι & κἤπι κερτομίῃς repertum fuit in Codicibus Vaticanis. mihi nec a librariis, neque a ſcholis, ſed ab ipſo Poëta profectum videtur cum *Caſaubono*, Κἤπι τὶ κερτομίῃς· *nec ſane haec dico tui irridendi cauſa.* Viro docto placuit: Κἤτοι τὶ φθονίῃς· *tu ne mihi invideas hoc carmen, quod ſi te peto recitari.*

vſ. 65. Θύρσιδος ἅδ' ἀ φωνά.] Pro vitioſis ἁδία, vel ἅδε ἀ, ſic in decem Codicibus ſcriptum inveniri monuit *D'Orvillius* in *Charit.* p. 4. probaverat id ipſum *D. Heinſius*, qui in his iure miratur antiqui moris ſimpliçitatem: *Thyrſis Aetnaeus hic eſt, & haec eſt Thyrſidis cantilena.* Initio carminis Theognidei leguntur iſta: —— Θεύγνιδός ἐσθ' ὅπα τᾷ Μεγαρίδι· quae vitiata leguntur in *Stobaei* Floril. p. 499, 25. Hoc fuit initium τᾶς ἱερᾶς λόγου, Pythagorae attributi, teſte *Jamblicho* de Vita Pythag. p. 123, Ὅτι ἀρχὴν ἱερῶν Πυθαγόρας τὸν Μεσ-

Πᾷ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὄκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾷ ποκα, νύμφαι;
Ἢ κατ' Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατ' Πίνδω;
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

"Αρχετε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνοι μὰν θῶες, τῆνοι λύκοι ὠρύοντο,
Τῆνον χὠ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

"Αρχετε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαί οἱ παῖς ποτὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι τὰ πόρτιες ὠδύροντο.

"Αρχετε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦλθ' Ἑρμᾶς πρώτιστα ἀπ' ὄρεος, εἶπε δέ, Δάφνι,
Τίς τυ κατατήκει; τίνος, ὦ γαθέ, τόσσον ἔρασαι;

"Αρχετε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Ἦν-

σπέρχω. *Hecataeus* Mileſius ſic hiſtoriam ſuam ordiebatur: Ἑκαταῖος Μιλήσιος ὧδε μυθέεται. primus Comoediae primae verſus fuiſſe dicitur: Ἀκούετε δὴ λεὼς, Συρακόσιοι πάντες λέγω.

vſ. 66. Πᾷ ποκ' ἄρ' ἦθ'] Hoc in Edd. a me inventum Mediol. Ald. Flor. cum *Reiskio* recepi pro vulgato ἦᾧ'. *eratis*, non *eras*, ſententia poſcebat. —— Saepius cum Graecis collati legendi ſunt *Virgilii* ex Ecl. X, vſ. 9-12. —— In vſ. 68, ſola dat Ed. Florent. ποταμῶ γε μέγαν ῥόον.

vſ. 72. Ἀνέκλαυσε] Ob rationem non magni momenti excogitatum a Grammaticis, ἀν ἔκλαυσε legitur etiam in uno alterove Codice; cum in aliis ſimplex ἔκλαυσε reperiatur. Conf. *Virgil.* Ecl. V, 27.

vſ. 75. Δαμάλαι τὰ πόρτιες] Δαμάλεις, ut ſcribitur in Codd. Vaticano & Barocc. non eſt Theocriteum; neque ab aliis obſervatur, ab *Ammonio*, & *Thoma* adnotatum inter voces δαμάλη & δάμαλις diſcrimen.

Quae loca vos, Nymphae, quum Daphnis amore periret,
An Pindi tenuere juga? an Penëia tempe?
Flumina non certe magni coluiſtis Anapi;
Aetnaeasve nives; aut ſacras Acidos undas.

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Praereptum thoës, praereptum funere Daphnin
Ingemuere lupi. rugitibus alta ſonoris
Luſtra repleverunt moeſti, genus acre, leones.

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Daphnidos ante pedes proſtrata armenta jacebant;
Et coelum moeſtis mugitibus incendebant.

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Primus adeſt de monte ſacro Cyllenius ales.
Primus adeſt; &, cujus, ait, tabeſcis amore?
Fare, precor. quae, Daphni, tuas eſt flamma medullas?

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!

Ar-

men. ex *Ariſtophane* Δεῖ ἀνομασίας ἰλικιῶν haec etiam excerpta leguntur apud *Euſtath.* ad *Hom.* Od. I, p. 350, 7, Βοῶν —— Ταῦροι μὲν οἱ πίλικοι κ᾽ ἰσόχειλ· αἱ δ᾽ θήλειαι Βόες μόνον. τὰ δ᾽ νέα Δαμάλαι, κ᾽ Δαμάλιες, κ᾽ Μόχοι, κ᾽ Πόρτις κ᾽ Πόρτιες, κ᾽ Πόρτακες.

vſ. 77. Ἤνθ᾽ Ἔρμᾶς περίπτυς ἀπ᾽ ὄρι@] Pro Ionica ὄρι@, Doricam formam, quam Wintertonus iam receperat, hic dabant duo Codices Florentini & Vatic. In Scholiis primus veniſſe dicitur Mercurius ἢ ὡς φίλ@ Δάφνιδ@, ἢ ὡς ἐραστής. Ubi *Diodorus* Sicilienſem Daphnin Mercurii fuiſſe filium tradit, L. IV, c. 84, p. 327. *Nil mirum ergo*, ſcribit *Weſſelingius*, *ſi Mercurius Daphnin amoris ignibus miſere contabeſcentem primus conſolatum adeat in Theocriti Eid.* 1, 77, *quippe pater.* Sed patri minus convenit illud: πῶ@, ὅ γαθὲ, πόσον ἔρασαι. Primo loco ponitur, ut inter paſtorales Deos primus dignitate.

Ἦθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμέες, ὠπόλοι ἦθον.
Πάντες ἀνθρώπων, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πὰν ἁπ
Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τυ τάκεται; ἃ δέ τυ κώρα,
Πᾶσαι ἀνὰ χρήαν, πάγχ' ἅλσεα ποσσὶ φορεῖται,

("Αρχε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχε' ἀοιδᾶς)
Ζατεῖσ' ἃ δύστηνός τις ἄγαν ἐς ἀμάχαν ἐσσί.

Βώ-

vſ. 80. Ἦθον τοὶ βῶ] *Virgil.* Ecl. X, 19, *Venit & upilio; tardi venere bubulci.* v. 21, *Omnes, unde amor iſte, rogant, tibi?* Πάντες ἀνθρώπων τί πάθοι κακόν. v. 21, —— *venit Apollo; Galle, quid inſanis, inquit, ἦνθ' ὁ Πὰν ἁπ, Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τυ τάκεται;* v. 22, —— *tua cura, Lycoris Perque nives alium, perque horrida caſtra ſequuta eſt.* —— ἃ δέ τυ κώρα Πᾶσαι ἀνὰ χρήαν, πάγχ' ἅλσεα ποσσὶ φορεῖται). In poſtremis feceſſit a duce ſuo *Virgilius*, qui in Gallum ſuum de Daphnide dicta tranſtulit. In Theocriteis Πὰν ἁπ ſervandum cenſui, quia in ſua ſic Dialecto cum Ionibus ſcripſiſſe videbatur *Theocritus.*

vſ. 85. Ζατεῖσ' ἃ δύστηνός τις ἄγαν] Florentini Codices, Vaticani, & Britannici dant Ζατῆσαι· Ζατεῖσαι· Ζατῆσ' ἄ· & Ζατεῖσ' ἄ· reperiuntur & iſtae lectiones in Edd. vetuſtis. Ζατεῦσαι, *quaerens*, quia ne Dorice quidem ζατῆσαι, ſed ζατεῖσαι (ζατῆ legitur in Eid. XXI, 149.) ſcriberetur, ut in Theocriteis ſcribuntur λατεῖσαι, μολεῖσαι, λαβεῖσαι &c. hic quoque vulgatum fuit Ζατεῖσ' ἃ —— *Danieli Heinſio*, qui in hac parte carminis eleganter & docte explanandum ſuae artis ſpecimen dedit, *quaerendi* hic notio minus convenire videbatur: *quomodo*, inquit, *ea quam offenderat Daphnis diceretur* ζητεῖν τ Δάφνιν, *cum potius eum fugere debebat.* Doricum itaque verbum hic placuit *Heinſio*, legenti, Ζατῶσ' ἃ δύστηνος —— *dicens.* Verbum Ζατᾶσαι, *ſuſpicari, dicere*, dum aliunde nobis quam ex *Heſychio* innotuerit; probarem potius *Hemſterhuſii* coniecturam legentis, Ζαλεῖσ' ἃ —— ut amatorem habere ſuſpectum diceretur puella aemulatione capta. Sed, poſtquam fidem datam fregerat Daphnis, in locis ſolitariis vagantem quaerere potuit

Armentarius omnis adeſt. caprarius omnis.
Omnis & upilio. qua tandem peſte laboras,
Daphni? rogant. praeſens hortis tutela, Priapus
Venit; & increpuit veſanum voce dolorem.

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Ipſa Puella, tui quae prima furoris origo,

Jam

tuit Echenaïs, ut indignabunda Daphnidi inconſtantiam & vulgivagam Venerem hac oratione exprobraret. De Daphnide & huic amata Echenaïde nympha ex *Timaeo* narrata a *Parthenio* π. Ἐ. Π. c. XXIX, atque illinc etiam probabiliter a *Diodoro Siculo* L. IV, c. 84, attigit *D. Heinſius* initio cap. IV Lect. Theocr. Pactum cum Echenaïde Daphnis inierat, futurum, ut, ſi alio transferret amorem ſuum, oculis privaretur. Vino madidus tentanti Regiae cuidam puellae Daphnis morem geſſit. Facti mox poenitentia ductus evitavit, nec mirum, Echenaïdis ſuae conſpectum, a qua per montes & ſylvas quaeſitus tandemque inventus ea debuit audire, quae ſpretus amor indignanti puellae ſuggeſſit. Commode itaque me iudice ſcribi potuit a Theocrito: ἀ ϝ τὶ κώρα Πᾶνα ἀνὰ κρήνας, πάντ' ἄλσεα ποσὶ φορεῦϝ, Ζατοῖσ' ἄ —— id eſt, ἁ ϝ κώρα —— φορεῦϝ —— τὸ ζητοῦσα· *per ſylvas vagatur te quaerens*, atque adeo dicens, ἄ δύσερός τις.

Ibid. Ἁ δύσερός τις ἄγαν] Quae ſequuntur puellae verba pleraque ſic egregie *D. Heinſius* expreſſit oratione ſoluta p. 304. b. „ Certe, „ Daphni, in amoribus le„ vis nimiumque deſultorius „ es. Hactenus quidem Bu„ bulcus ab omnibus dice„ baris: nunc vero Capra„ riorum mores & incon„ ſtantem libidinem plane „ induiſti. Illis enim, quo„ tiescunque ſuas capras ini„ ri vident, dolent conti„ nuo & liquore turpi ſuf„ funduntur oculi, quod non „ ipſi hirci ſint. Tibi ve„ ro, quotiescunque puel„ lam e trivio ridere vides, „ oculi liqueſcunt, quod „ non cum ea choreas du„ cas." Horum ſingula ante iam explanaverat p. 303. —— Illud ἄ, χυτλιαφικὸν ἐπιφώνημα, adhibetur & a *Theocrito* in epigr. VI, Ἁ δύλαμις τὸ

Βώτας μὰν ἐλέγθυ· τὺν δ' αὐπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας,
Ὠιπόλε, ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μικκίδας οἷα βατεῦσ̣,
Τάκεα ὀφθαλμὼς, ὅπα ἰ τεγάνε αὐτὸς ἔγελο.

Ἄρχε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχε ἀοιδᾶς.
Καὶ τὸ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένε οἷα γελεῦντι,
Τάκεα ὀφθαλμὼς, ὅπα ἰ μὴ ταῖσι χορθύεις.
Τὼς δ' ὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλε, ἀλλὰ τ αὐτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, χ' ἐς τέλε ἄνυε μοίρας.

Ἄρχε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχε ἀοιδᾶς.
Ἠνθέ γε μὰν ἀδεῖα ἰ ἀ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρη μὲ γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,

Κῆ-

τὸ θύρσ. & in Tragoedia & Comoedia frequenter recurrit. Latinis etiam Grammaticis quibusdam pro *ab!* nonnunquam ſcribendum videtur *A.* —— Quia μάχε legitur in Eid. II, 95, hic ſcribere non dubitavi ἀμάχε, pro ἀμύχε. Amaror inconſtans & infidelis hic ab irata Echenaïde dicitur Δύσπρις, cuius autem inconſtantia nullo modo mutari poteſt Ἀμάχε. Ad Δύσπρις conf. *T. H.* in *Lucian.* p. 138, 42.

vſ. 86. Βώτας μὰν ἐλέγθυ] Sic iſta leguntur in Edd. optimis ſcripta: vetuſtiſſimae dant cum plerisque Codd. Βώτας μὲν ἐλέγθυ· quod revocare non debebat *R.* cum μὲν verſum vitiet, & μὰν ſit Theocriteum. Ubi paulo ſuperius v. 80 memorantur βᾶ· infra 113 legitur βώταν· hic ſcribi non debebat Βώτας. ſenſum commode *Heinſius* expreſſit p. 304.

vſ. 90. Οἷα γελεῦντι] Triplex erat in Codd. duplex in vetuſtis Edd. lectio, γελᾶντι· γελῶντι· γελεῦντι· hanc, repertam in Codd. Vatic. & Barocc. ceteris praetuli, ſaepius in optimis *Theocriti* Codd. ſervatam. Ne ſperno quidem, quod in ſequenti vſ. 91, duo tresve Codd. exhibent μετὰ τᾶσι χορθύσις. Ex oppoſito Βατεῦσ̣ non obſcurum eſt, quo voluerit ſenſu Χορθύειν hic intellectum.

vſ. 92.

Jam deplorato feſtina adcurrit Amanti.
Non illam fontes, non illam ſylva retardat.
Mox ita: mentis inops! audibas vallibus iſtis,
Daphni, boum tutela. ſuam caprarius hirco
Invideat Venerem! tene invidiſſe decebat;
Florea ſi quando tenerae per prata puellae
Luſimus, innocuis & ſolvimus ora cachinnis;
Quod non virgineis admittebare choreis?
Ille nihil contra: ſed dirum vulnus alebat
Perditus, & rabidos aegro ſub corde furores.

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Venit &, occultum ridens, Cytherëia mater,
Occultum ridens, flagrante cor aeſtuat ira.

Qua-

vſ. 92. Τὰς δ' ὕδὶν ποτιλίξαθ' ὁ β.] Hoc recte reſtitutum fuit pro ποτιλίξατο. Praebent illud Edd. Mediol. Ald. Flor. & Codicum optimi. Recte *Schol.* interpretatur: ἀντὶ τούτου ἦ ὕδὶν ἐφθέγξατο, vel ἀπεκρίνατο, ὁ Δάφνις. conf. infra v. 100. —— Proxima, ἀλλὰ τὸν αὐτᾶ Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, ἢ ἐς πάλω· ἄνυε μοίρας· ſignificant; *ſed ſuum tolerabat amorem acerbum, atque* in illo fortiter ferendo *vitam ad finem usque tranſigebat.*

vſ. 95. Ἠθέ γε μὰν ἀδέα] Nihil hic iuvant aut Codices aut Edd. aut lectio Scholiaſtae ἀ δία. Ingenioſa, paulo tamen audacior, proſtat in Obſerv. *Koppierſii* coniectura p. 74, qua legit: Ἠθέ γε μὰν ποτὶ μιν χ' ἀ δία Κύπρις γελάοισα. Commode cum viro Eruditiſſimo *D. R.* ſcribi poterit: —— ἄδιστα —— γελάοισα.

vſ. 96. Λάθρη] Sic ſcripſit *Theocritus* pro forma vulgari Λάθρᾳ; ut ſolent Ionice ſcribentes: Λάθρη Καμβύσεω & ſimilia leguntur apud *Herodotum.* In uno Codicum Florent. hic lectum Λάθρια poni etiam a Poëta potuit. —— Hoc in verſu leve vitium Ed. Aldinae virum Doctum impulit, ut vocem non Graecam in ipſum contextum inferret, βάρη. Attica quidem ſunt ἀῦξη· ἄυτη· βλάστη· ſed βάρη prorſus eſt inauditum.

Κῆπε, τὺ θὴν ἐ ἴρατα καπύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν·
Ἆς' οὐχ αὐτὸς ἴρατα ὑπ' ἀγγαλέᾳ ἐλυγίχθης;

Ἄρχε βαχολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχε ἀοιδᾶς.
Τὰν δ' ἄρα χ' ὡ Δάφνις ποταμείσεθο, Κύπει βαρεῖα,
Κύπει νεμοσσατὰ, Κύπει θιατοῖσιν ἀπιχθής·
Ἤδη γὰ φερόσδᾳ πάνθ', ἅλιον ἄμμι δεδύκειν.

Δά-

Illi quia vix Graecum videbatur βαρὺν θυμὸν ἀνέχειν, nuperus Editor legi posse putabat ἄρα pro ἀνά. Ἀνέχειν significat *in altum attollere*, & *elatum ostentare*, ac *prae se ferre*. *Subridens Venus vultu iram animi praeferente* dicitur eleganter λάθρᾳ μὲν γελάσειε, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχουσα.

vs. 98. Ἆς' οὐκ αὐτὸς] Suspicor hic scribendum Ἦ ῥ' οὐκ αὐτὸς, quod, ex quatuor enotatum Codd. Vaticano, Florent. Barocc. Harlei. in interrogationibus a *Theocrito* potius adhibetur, quam ἄρα, σύνδεσμος etiam λογικὸς. Ἦ ῥα sic invenientur in Eid. II, 6, 20. 158. III, 7, 8, 15. IV, 1, 53. 58. &c. —— Verba λυγιξεῖν & ἐλυγίχθης perperam in his Theocriteis scribuntur apud Schol. *Aristophanis* ad Vesp. v. 1478.

vs. 100. ποταμείσεται] In hac forma, pro ποταμείψατο reposita, conspirabant sex optimi Codices cum prima Ed. Mediolan. Ald. Florentina. —— In vs. sequente 101 gratiam viro Docto facimus coniecturae. —— Illic ἀπιχθὴς est in duobus Codd. Vatic. & Florent. & sane dici potuit Venus θιατοῖσιν ἀπιχθής· sed ubi paulo ante dicta fuit βαρεῖα, hic dici debuit θιατοῖσιν ἀπιχθὴς, ut infra Daphnin dixit, v. 141, ὐ νύμφαισιν ἀπιχθῦ. Saepius ista duo permutantur a librariis: vid. *Io. Pierſoni* Verisim. p. 67, 68.

vs. 102. Ἤδη γὰ φερόσδᾳ πάνθ', ἅλιον ἄμμι δεδύκειν] Ex Edit. *D. Heinsii* haec expressa sunt, nisi quod voces πάνθ' ἅλιον interiecta distinctione a se invicem seiunxerim. Primum sic ista Mediolani vulgavit *Demetrius Chalcondylas*: Ἤδη γὰ φερόσδᾳ, πάνθ' ἅλιος ἄμμι δεδύκη Δάφνις. κ' εἶνα'. —— Similiter *Aldus*, nisi quod habeat δεδύκᾳ. in *Iuntae* Florent. legitur Ed. ἤδη γὰ φερόσθη πάνθ' ἅλιον ἄμμι δε-

Qualis at, ecce! jaces; quantum mutatus ab illo
Daphnide, qui noſtros arcus in bella laceſſis;
Teque parem mihi fers, Divos hominesque domanti!

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Dixerat. ille refert: ſaeviſſima, Cypri, Dearum!
Cypri nocens! hominum peſtis teterrima, Cypri!
Nil agis. occiderit nobis ſol omnis: Amorem

Da-

διδύκλω Δάφνις, νῦν αἴδα κ. τ. ἄλγ' ἴρωτα. Eaedem lectiones leguntur in Codd. MSS. in ſex minimum ἄλι· in diverſis διδύκη· διδύκλω· διδύκῃ & διδύκων. In duobus Florent. in Edit. quoque Flor. legitur ἴρωτα· quod probandum cenſebat *H. Stephanus.* —— Ἄλιον ἄμμι διδύκειν ſcribendum primus monuit *Caſaubonus* p. 244. —— *D. Heinſius*, dubitans p. 305. utrum φοίβᾳ ſcribendum ſit, an φοίβᾳ, *quod ad Venerem referretur.* „ Alias, inquit „ mens eſſet: Ἤδη φοίβᾳ „ πάντα, ἄλιον ἡμῖν διδύκειν· „ *Iam omnia indicant, nos* „ *periiſſe, de nobis actum eſſe.* —— In ſequenti verſu —— Daphnis —— nihil aliud ſignificat, quam „ ſe futurum triſte exemplum reliquis amatoribus —— *Scholiaſtae* ſequutus interpretationem, *Io. Toupius* Animadv. in Scholia Theocritea T. I. p. 209. ita locum ſcribendum cenſet: Ἤδη γὰρ φοίβᾳ πάντ' ἄλιον ἄμμι, διδύκῃ Δάφνις. atque iſtis Daphnin tangere *Veneris cum Marte commercium, cujus ſol index fuerat*: in ſua Editione non aliter *Wintertonus* iſta vulgaverat, his Latinis adiectis: *Jam enim indicat omnia Sol nobis. Occidit Daphnis.* *Reiskius* hoc modo verba diſpoſuit: (Ἤδη γὰρ φοίβᾳ πάντ'·) ἄλιον ἄμμι διδύκῃ. Δάφνις κ' ἴδη. —— ſic illa interpretatus: *Sol nobis occidit* (hoc eſt, —— *fatum mihi ſupremum imminet.*) *Id enim loquuntur omnia.* Commoda ſaltem profert *Euſtatbii* loca, ſolem occidentem in his de vitae termino accipientis. In hanc ferme ſententiam, aptam loci huius paraphraſin nuper dedit Doctiſſ. iuvenis *P. H. Koppiers* in Obſerv. Philol. p. 75, corrigendum arbitratus Δάφνιδι. —— Vir ſummus *T. H.* in margine libri ſui in v. 103 pro ἴωτ') correxit ἴστ'), *ſciet, ſentiet*, atque illud ad ſenſum referri monuit, adnotato *Apollon. Rhodii* L. II, verſu 153. ——

Va-

Δάφνις κ' εἰν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βουκόλος, ἔρπε πόθ' Ἴδαν,
Ἔρπε πόθ' Ἀγχίσαν· τίνα δρύες, ὦδε κύπειρος,
Ὦδε καλὸν βομβεῖτε ποτὶ σμάραγδον μέλισσαι.

Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χ' Ὧδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,

Καὶ

Variae lectiones & diverſa interpretamenta loci difficultatem demonſtrant, ex quo fortaſſe verſus unus & alter iam olim intercidit: illud enim γδ, in v. 102, nihil habet quo referatur; &, ſi vel iſta, ἄλιον ἄμμι δεδύκειν, cum *Euſtathio* & plerisque ſunt interpretibus accipienda, cum his minus apte cohaeret verſus ſequens; neque adeo liquet quid ſibi velint iſta: Δάφνις κεἰν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος. —— Intermedia ſi ſic a reliquis ſepararentur, Κύπρι νεμεσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπηχθής, (Ἤδη γὰρ φαίσδη πάντ' ἄλιον ἄμμι δεδύκειν·) Δάφνις κεἰν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος· hic forte ſenſus verbis poſſet contribui: *Odioſa Veneri, Venus inimica mortalibus, (omnia enim iam indicant, ſolem nobis occidere) Daphnis etiam apud inferos, amoris infortunati triſte erit documentum.* Cum medio horum verſuum comparari poterit, qui legitur in hoc carmine 130, Ἡ γὰ ἰγὼ ὑπ' ἔρωτος ἐς ᾄδου ἴλκομαι ἤδη.

vſ. 105. Οὐ λίγεται τὰν Κύπριν ὁ βουκόλος,] More ſuo *Theocritus*, pro οὔ, ſcripſerat hic etiam Ω, *ubi*. —— *Ubi dicitur Paſtor Venerem.* Cui ſaltem iſta non erant *Virgilii* & *Horatii* ignota, *Novimus & qui te. Inachiam ter nocte potes.* mirum eſt hic venuſtum euphemiſmum obliteratum voluiſſe, & repoſitum, quod ne Graecum quidem eſſet. Venuſtatem dicti monſtravit *Toupius*: vid. ſimillimum *Gregorii Nazianz.* in Diatribe in *Eurip.* perd. Trag. p. 204. *Alciphron* L. III. Ep. XXVII, αὐτῷ τῷ κιθάρᾳ τὸ ἀηδόνιον ἡδὺ τὸ φυσᾶδος, ἀι-

δὲ-

Daphnis, apud Manes, diris cruciatibus uram.

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Ida cupreſſifero qua vertice nubila pulſat,
Conſcia, Cypri, tuis, i, furtis antra reviſe!
Paſtor ubi Venerem. nemorum ſcrutare latebras;
Anchiſen aliquo poteris deprendere ſaltu:
Qua teneros circum fragranti fronde cyperos
Multa ſuſurrat apis: qua flumina quercus inumbrat.

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Et formoſus Adonis; oves feu paſcit in herba;

Seu

δᾶμαι οἰπῖν, ὦ φιλτάτη, τὰ παθεῖν ἐπαύγασα. *Syneſius* Calv. Encom. p. 85. D. Οὐδεὶς κομήτης ὅστις ὄ. τὸ δ' ἀκροπλόκιον αὐτὸς σὺ πρὸς τῷ ἰχνῷ τῇ τερμέτρῳ συνάρμοσον. ἐγὼ γὰρ ἤγαγε φθέγξομαι τὸ δεινὸν ἐκεῖνο καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα. ſupplevit verſum *Suidas*, in v. Κομᾶν. & in v. Ψηνίζω· Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψυνίζει. Iſtiusmodi ἀποσιωπήσεων in *Luciani* ſcriptis permulta dantur exempla.

vſ. 106. Τηνὶ δρύες, ὦδε κύπειρον] Neutro genere κύπειρον hic dant duo Codices, Vatic. & Flor. ut *Homerus* in Il. Φ, 351. & in Od. Δ, 603. Infra tamen *Theocr.* Eid. XIII, 35. βύτομον ἰξὺν, βαθύν τ' ἐπίμοτον κύπειρον. & in Eid. V, 45. τυτὶ δρύες, ὦδε κύπειρον. ubi in duobus Florentinis & Vatic. ſcriptum κύπειρον. Sed qui illic ſequitur verſus in Eid. V, 46, Ὧδε καλὸν βομβεῖται πτὶ σμάϊσοι μέλισσαι· illinc ad noſtrum forte fuit non a Poëtae ipſius manu hic adiectus.

vſ. 109. Ὧρειῶ χ' Ὧδωνις] *Virgilii* verſus 18 ex Ecl. X, *Et formoſus oves ad flumina pavit Adonis*, *Toupio* non obverſabatur, cum corrigere hic tentaret in Epiſt. ad *Theocriti* Syracuſias T. II, p. 339, Ὧρειῶ χ' Ὧδωνις· in hunc ſenſum, *Tu —— de bubulco triumphos agis. Sed Anchiſes bubulcus; ſed Adonis paſtor; & uterque montes colebant.* conf. *Theocr.* Eid. XX, 35. Nulla etiam auctoritate Ὄρνιος communiri potuit. *Reiskii* tentamina hic etiam aliena ſunt. Fateor tamen in hoc verſu aliquid Theocriteum deſiderari.

vſ. 110.

Καὶ πῶκας βάλλῃς, ἡ θηεία τᾶλλα διάκῃ.

Ἄρχεῖε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχεῖ' ἀοιδᾶς.
Αὖτις ἔπτως ταυῇ Διομήδεϊ ἄσσον ἰοῖσα,
Καὶ λέγε, τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχοι μοι.

Ἄρχεῖε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχεῖ' ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὄρεα φωλάδες ἄγριοι,
Χαίρετ'· ὁ βουκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις γε τ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκ

vſ. 110. Θηεία τᾶλλα] Θηεία πάντα, quam lectionem *Schol.* memorat, praebent tres Codices Anglicani, Vaticanus etiam, & alter Romanus Caſlin. Ottoboni, a me repertam in Edd. Mediolan. Veneta, & Florentina. —— Secundum Grammaticos Dorico more hic πῶκας ſcribendum monuit *Caſaubon.* p. 244. b.

vſ. 112. Αὖτις ἔπτως ταυῇ Διομήδεϊ ἄσσον ἰοῖσα] Hic iterum vocem non Graecam excogitavit vir Doctiſſ. quam ſincerae αὖτις ſupponeret. Graecis ſignificatur: *Fac ut iterum conſiſtas cum Diomede congreſſa*; ſive, *iterum congredere cum Diomede.* Infelicem cum Diomede congreſſum Sicilienſis Daphnis acerbe Veneri exprobrat, narratum *Homero* in Il. E 336. & ſeqq. ubi Dea minime bellatrix, a Tydide vulnerata, tandem e praelio in coelum ſuum coacta fuit ſecedere. —— Pro ταυῇ, ſcripſi Dorico more ταυῇ. Vera quidem obſervatio *Schol.* qua Dorienſes modos ſubiunctivos non aliter efferre dicuntur ac vulgo Graeci ſolent; ſed ταυῇ, *conſiſtes*, hoc in loco eſt futurum indicat. med. qualia futura tempora cum ἔπτως in iſtiusmodi contractis loquendi formulis ab elegantioribus Graecis iungi ſolent. *Aeſchylus* Prom. v. 68, ἔπτως μὴ σαυτὸν αἰκιεῖς πατί. In *Euripidis* Cyclope vſ. 591, ἔπτως ἀνὴρ ἴσῃ· *praeſta te virum. Xenophon.* K. Α. I. p. 154, 32, ἔπτως —— ἴσθι ἀνήρ. *Polyaenus Athenaei* VII, 313. ἔπτως σι πείσει μηδὲ εἷς· *ne ſinas hoc tibi perſuaderi: Caſaubon.* p. 546, 30. *Eubulus* ibid. XV, p. 668. D. νῦν ἔπτως τὸν νύχθ' ὅλην Ἐν τῇ δεκάτῃ τῶ παιδίω χορδίσῃ. nemo frequentius hac uſus eſt forma ſcri-

ben-

Seu lepori calamos, & apro venabula vibrat.

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Quin age, Martis opus, furialia bella capeſſe;
Tydidenque laceſſe, meis tumefacta tropaeis!

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Vos, urſi, triſtesque lupi, thoësque, valete!
Non jam vobiscum per inhoſpita ſaxa vagabor;

Aut

bendi, quam *Ariſtophanes*; in cuius illa reperietur Pluto v. 326. Nub. v. 1466. Ran. v. 8. 381, (ſi ſcribatur: Χ' ὥπως ἀριῖς) 640. 936. Equit. 222. 757. Acharn. v. 253. 954. Veſp. v. 288. Pace v. 76. 1017. 1330. Av. v. 131. 1334. Eccleſ. v. 149. 949. Theſm. v. 274. 1216. horum locorum poſtremus ſic commode me iudice corrigi poterit, ſi legatur: —— σὺ δ' ὅπως ἀνδρικῶς, Ὅταν λυθῇς πάχιστα, φάξῃ κἀπινίς. *tu fac ut, quam primum vinculis fueris ſolutus, ſtrenue fugias & contento gradu:* vulgatur ᾧ τινὼς. *Heſychius* Ἀτινὲς, ἰθύ, —— συνεχές. —— In his formis loquendi, quales attigerunt *Berglerus* ad *Alciphron.* L. I, Ep. 39. p. 194. & *Kuſterus* in *Ariſtoph.* Plut. v. 326. verba, plerumque per ellipſin ſuppreſſa, nonnunquam addita leguntur, βλέπε· ἄγε· μίμνετε· φρόντιζε· πρόσχε· ex. gr. apud *Diogen. Laërt.* II, §. 102. *Thucyd.* p. 203, 80. *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 300. Nub. v. 1105. Equit. v. 685. Eccleſ. v. 294.

vſ. 113. Ἀλλὰ μάχου μοι] Acerbiſſimo ioco Venus, quia bubulcum Daphnin ſuperaverat, laeta nunc dicitur ad Diomeden, quem ante fugerat, acceſſura propius, & dictura, *quin tu nunc mecum pugna.* Pro μάχου μοι, ſincera ſcriptione, Iuntae Florentina dat Ed. μαχοῦμαι. —— Monuit *D. Heinſius* p. 305. b. hoc in verſu & paulo poſt v. 116, ut eſſent bucolici, ſyllabam in Δάφνιν a Poëta correptam. A Graecis ſic Poëtis corripiuntur ſyllabae in τίχνη· λάχνη· ἀκμή· τίκτω· πότμος· ταθμός· ῥυθμός· ἀριθμός· ἱστμός. a Latinis etiam in *Procne*, *Daphne*, *Tecmeſſa*, ſimilibusque.

vſ. 118.

Οὐκ ἔτ' ἀνὰ θρυμώς, οὐκ ἄλσια· χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν χ' Θύμβριδι ὕδωρ.

Ἄρχεθε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχεθ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως τ' πόρπας ὧδε ποτίσδων.

Ἄρχεθε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχεθ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσὶ χαθ' ὥρια μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μάναλον, ἔνθ' ἠδὲ νᾶσον
Τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα

Τῆνο

vſ. 118. Τοὶ χεῖτε καλὸν χ' Θύμβριδος ὕδως] Nomen *Thymbridis* ſuſpectum fuit *Euſtathio* qui ad *Dionyſii* Perieges. v. 350, Σημείωσαι, inquit, ὅτι ὄρος τῷ Θεοκρίτῳ φασὶν, ἐν τινὶ ἀμφιβαθμίδι γεγραφῆ, ἢ Σικελικός τις ἴδιος Θύμβρις ποταμός. niſi tamen iſta ſcripſerit, quod in Scholiis invenerat nomen etiam ſcriptum Δύμβριδος & Τύμβριδος —— Flumen hic Siciliae deſignari nomine Θύμβριδος veteres ſuſpicantur Grammatici; montem ſic dictum, *Caſaubonus* & *Toupius*. Sed nec *Caſaubonus*, neque *Cluverius* montem Siciliae Thymbrida usquam legerunt commemoratum. Quodcunque tamen nomen monti fuerit, ego etiam montem hic intelligendum arbitror; quia quae per montem deorſum feruntur, φέρεσθαι vel πίπτειν κατ' ὄρους Graece dici ſolent: undae de ſummo ſe monte deorſum praecipitantes dicerentur egregie ποταμοὶ, οἱ χεῖτε καλὸν ὕδως κατ' ὄρους. Hac forma loquendi *Theocritus* uſus dixit in in Eid. V, 15, χ' τίνας τᾶς πίτρως, ἄνθρωπε, μενεὶς ἐς Κρᾶθον ἀλοίμως. Qui ſibi per caput & pectus unguenta defundi deſiderabat, *Alcaeus* forte ſcripſerat: Καδδὲ χεῦσον μῦρον ἀδὺ κατ' ἄς πόλλ' πάθεα κἀφαλᾶς, χ' κατ' ἄμω πολιᾶ γάθεος ἄμμι. eumdem certe locum reſpexiſſe videntur *Plutarch.* T. II. p. 647. E. & *Athen.* L. XV. p. 687. E. ubi in Epitome MS. καδδιχόσατο legi ex Amico intellexi: *Xenophon* K. Ἀ. l, p. 152, 21, Ἰεντο —— χ' πρανὴς γηλόφου. *per collem praecipitem deorſum ferebantur.* ἵππως χ' τᾶ πρα-

Aut propter querceta. vale, vale, ô Arethuſa!
Et quicunque ſonans adlabere Thymbridos undam!

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Daphnis ego hoc tauros, hoc pavi in monte juvencos:
Daphnis ego hoc tauros, hoc lavi in fonte juvencos.

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
O Pan! Pan! ſeu luſtra colis nemoroſa Lycaei;
Sive tenes vitreos umbrantia Maenala fontes;
Nunc Helicen, nunc alta, Deis veneranda, relinque
Bu-

ἀγριὰς ἐλάας dixit IV, p. 202, 27. Βαίνων κζ. τ' ἐρίων, ἀλφηδῶν κζ τ' βωῶν in Cantico *Salomonis* C. II, 8; ſcripſit Graece perdoctus interpres *Symmachus*.

vſ. 120. Δάφνις ἐγὼν ὧδε τύμ-] *Virgilii* (Ecl. V, 43.) Daphnis tumulum ſibi fieri volebat, & tumulo carmen ſuperaddi: *Daphnis ego in ſylvis, hinc usque ad ſidera notus, Formoſi pecoris cuſtos, formoſior ipſe.*

vſ. 123. Λυκαίω] Formam Doricam, pro Λυκαίου, hic conſervaverant duo Flor. Codices & Vaticanus.

vſ. 125. Ἐλίκα δ' λίπ' Ἄρκτον] Omne quidem promontorium dici potuit ἄκρον· ſed eximie Ἄρκτον dictum hic ſignificari vidit monuitque *Caſaub.* in ſine cap. II Lect. Theocr. *hic accipiendum*, inquit, *de Rhio promontorio in ea ora Peloponneſi, ubi Helice fuit, omnibus Geographis celebrato.* —— De hoc *Rhio* vid. *Dukerus*, qui Scholia in hunc locum corrigit, in *Thucyd.* L. II, p. 154, 9. & *Luc. Holſtenius* in *Stephanum Byzant.* in Ῥίον. De *Helice* docte *Ez. Spanhemius* egit in *Callim.* h. Deli v. 101. —— Quamvis nihil eſſet hoc in loco obſcuri, novam tamen lectionem ingenioſe, neque illam indignam *Theocrito*, *L. Bos* excogitavit in Obſerv. Crit. p. 89, hanc nempe: —— Ἐλίκα δ' λίπ' ἱερὸν αἰπὺ τε σᾶμα Τῆνο Λυκαονίδαο· *linque autem ſepulcrum & ſublime illud monumentum Helicae Lycaonis filii.* Lycaonides *Helicas* memoratur & *Stephano Byz.*

Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ ἢ μαχάρεσσιν ἀγαστόν.

Λήγετε βουκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς·
Ἔνθ' ὦναξ, ἢ τάνδε φέρ' ὑπάκοιον μελίπνουν
Ἐκ χερῶν σύριγγα καλὰν, θέλει χεῖλος ἑλικτάν.
Ἢ γὰ ἐγὼ ὑπ' ἔρωτος ἐς ᾅδαν ἔλκομαι ἤδη.

Λήγετε βουκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἅ μὲν φορέοντε βάτοι, φορέοντε δ' ἄκανθαι,

Ἁ

a quo urbs dicitur Helice nuncupata: secundus nominis istiusmodi casus est Ἑλίκα. Dorice scribuntur apud *Thucyd.* L. IV, c. 119, nomina Ἐχεπολίδα· Περιλαΐδα· Ἐρυξιλαΐδα· alibi Ἀχύνα· Παυσανία &c. in *Theocr.* Eid. XIII, 7, Τῶ χαείνῳ Ὕλα. —— Sepulcrum istius Helicae Lycaonidae ἱερὸν Ἑλίκα diceretur Λυκαονίδαο· sic ἱερὸν Ἀρκαδίου in epigramm. memoratur apud *Athen.* X, p. 436. D. ἱερὸν Ἡδωνῆς Φυκιέος. in *Antipatri* epigr. quod *L. Holstenius* primus vulgavit ad *Steph. Byz.* v. Ἀμφίπολις. quin ipse *Theocritus*, etiam alibi vocem ἱερὸν adhibens, laudat Φευγὲς ἱερὸν Ἴλας, in Eid. XVI, 75. Quia iam eximie Ἡρία vocabant, ut monuit *Harpocration*, τὰς τάφους, τὰς μὴ ἐν ὕψει τὰ οἰκοδομήματα ἐχούσας, ἀπ' ὅτου τὰ σώματα εἰς γῆν κατατεθῇ· cum hic primum Lycaonides Helicas esset sepultus, sepulcro postea temporis in honorem conditoris Helices incolae superaddiderunt insigne monumentum αἰπὺ σῆμα hic dictum; ut ob eam rationem hic iungi commode potuerint ἱερὸν, αἰπὺ τὸ σῆμα. Haec faciunt, ut ego quidem suspicer *Theocritum* scripsisse, prout coniecit *Bossius.*

vs. 126. Ἀγαστόν.] In una legitur Ed. Flor. ἀγητόν. Admiratione digna vocabant etiam Ἀγασά, scripserat *Plato* de Legg. L. VIII. p. 829. D. ἔστι γ' ἀγαστὰ τὰ αὐτοῦ τῇ τιμίᾳ σὺ τῇ πόλει, —— τὰ δὲ τούτων ἀξιάθλια πυθέσθαι, sic ἀγασὰ τῇ τιμίᾳ iunguntur L. VII de LL. p. 808. C. vulgatur apud *Platonem* ἀγαθοί· alibi quoque vox eamdem subiit corruptelam. —— Versum sequentem intercalarem *Virgilius* expressit: *Desine Mae-*

Buſta Lycāonidae; ſaltusque reviſe Sicanos!

Siſtite ſylveſtres, Muſae, jam ſiſtite cantus!
Huc ades, ô! Rex noſter, ades; dulcemque cicutam
Aufer! ïo! me ſaevus Amor detrudit ad Orcum:

Siſtite ſylveſtres, Muſae; jam ſiſtite cantus!
Jamque roſas vos ferte; rubi: vos lilia; ſpinae:

Ju-

Maenalios mecum, mea tibia, verſus, in Ecl. VIII, 61.

vſ. 128. Τάνδε φίρ' ἀπὸ πλοῖο] *Reiskius* legendum contendit φίρα ποκ πλοῖο. Neutrum huic ſedi congruit, aut Theocriteum eſt: nec ut praemium certaminis Pani, ſed ut Deo ſuo moriens fiſtulam donabat Daphnis: μελίσδω ad ſoni quidem iucunditatem referri poteſt; ſed ſic fiſtulam ſuam etiam dicere potuit, ut de *Bionis* ſui fiſtula, Pani donanda, *Moſchus* in illius Epitaphio v. 54, Βίων γὰ ποιμὴ τὰ σὰ χείλεα ἔφυ τὸ σὸν ἄθυμα. — vſ. 129. Ἐκ καρᾶ recte vulgavit *Wintertonus*; in reliquis Edd. & Codd. ſcriptum καρᾶ· in uno tamen Florent. Doricum καρᾶ cuſtoditum fuit, ut legitur Eid. II, 28. & in Eid. VIII, 19, 21, dixit Κύκλωψ καλὸν, Διονὸς καρὸν ἴχνιον: Noſtro loco καλὸν etiam tentabat *R.*

vſ. 130. Ἐς ἄδιον] Suavior auribus accidet, & ſuo modulo verſus reſtituetur bucolicus, ſi legatur, ut eſt in Edit. Florent. — ἐς Ἀΐδαο ἴλασμαι ὕδωρ. ex uno Cod. Flor. ἄϊδαο enotatum: Homerica ſunt, καπνλθεῖν Ἀΐδαο δόμον· & δῦναι δόμον Ἀΐδαο ἔσω. Sophocleum, εἰς Ἀΐδα μολεῖν.

vſ. 132. Νῦν ἴα μὲν φορίοιτε βάτοι] Saepius cum his collati *Virgilii* verſus hic etiam haec tractaturis iuvenibus ſunt monſtrandi ex Ecl. VIII, 52, *Nunc & oves ultro fugiat lupus: aurea duræ Mala ferant quercus: narciſſo floreat alnus: Pinguia corticibus ſudent electra myricae! Certent & cycnis ululae; ſit Tityrus Orpheus.* quia huc quoque reſpexit in Ecl. V, illinc ponam vſſ. 38, 39:

Ἀ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομᾴσα·
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἃ πίτυς ὄχνας ἐείκαι,
Δάφνις ἐπὶ θνάσκῃ· καὶ τὰς κυνὰς ὤλαφος ἕλκοι,
Κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

Λήγετε βουκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὠ μὰ τόν' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λύα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν· χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἕλκυσε δίνα
Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸ δ' ὑμφαίων ἀπεχθῆ.

Λήγετε βουκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὸν δίδυ τὰν αἶγα, τό τι σκύφος· ὡς μὴν ἀμέλξας
Σπεί-

Pro molli viola, pro purpureo narciſſo, Carduus, & ſpinis ſurgit puliurus acutis.

vſ. 134. Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο] *Omnia nunc eant naturae legibus praepoſtera.* pro γένοιτο, quod dabat Ed. Wintertoni, γένοντο nempe, id ipſum erat in Edd. antiquiſſimis & in Codd. —— In vſ. 135, pro τὰς duo MSS. Flor. dant τὰς κύνας. quod forte hic, ut alibi, poſuerat Poëta. Perperam iſta cepit Schol. τὰς, vel τὰς κυνὰς ὤλαφος ἕλκοι. quibus ſignificatur: *diſtrahat & laceret canes cervus*; quod etiam animadvertit Cl. *Toupius* in Append. Not. in *Theocr.* —— In vſ. 136. Κἠξ exhibent aliquot Codd. & Edd. Mediol. Ald. Flor. mihi alterum Κἠξ mori ſcribendi Theocriteo potius convenire videtur: talia quaedam *Koenius* collegit ad *Gregor.* de Dialect. p. 88.

vſ. 138. Ἀπεπαύσατο] *Schol.* dum ſcribit, διφόρως τὸ ἀπεπαύσατο Ἀναπαύσασθαι ἴσον, alteram ſe lectionem ſequutum monſtrat Ἀπεπαύσατο, quam praebent Edd. Mediol. Ald. Flor. unus etiam ex Codd. Flor. ſupra ſcriptam. Hoc quidem, etiam vulgo de morte uſitatius, attigit *Jo. Alberti* in Obſ. Philog. in N. F. p. 492. Quod plerique hic dant Codices MSS. ἀπεπαύσατο ſervandum arbitror.

Juniperus violis jam floreat & narciſſis.
Mala ferat pinus. trahat acres dama Moloſſos.
Noctua vocalem jam vincat aëdona cantu.
Ordine mutato, ſtabilem Natura tenorem
Vertat; ubi Daphnis triſtes inviſerit umbras.

Siſtite ſylveſtres, Muſae, jam ſiſtite cantus!
Hactenus; &, feſſum ponens caput, exſpiravit.
Conlapſos miſerata ſolo Venus erigit artus.
Heu! fruſtra. ſtamen jam ruperat inproba Clotho.
Jam ferrugineae Stygos hauſerat alta vorago.
Te, charum Nymphis, te, charum, Daphni, Camoenis.

Siſtite ſylveſtres, Muſae, jam ſiſtite cantus!
Tu capram, Meliboeë, dato, mulgebimus ipſam.

Tu

tror. —— In proximis, τὸν δ' Ἀφροδίτα Ἥβιλ' ἀνεγέῖραι· miror quid *Caſaubono* venerit in mentem, ut illud referri poſſe crederet ad morem veterem cuius ſit in *Euripidis* Hippol. mentio v. 786. τὸ κεῖθ κείμενον Ἥβιλ' ἀνεγεῖραι. iacentem volebat Venus erigere, atque adeo iam mortuum ad vitam revocare, quod vulgo dicitur ἀναζῆσαι. In iſtis, τό γε μὲν λίνα πάντα λελοίπῃ Ἐκ Μοιρῶν. Ed. dat Florent. λελοίπη· quod & in Cod. eſt Flor. In iſtis temporibus Attica ſcribendi ratio etiam aliis placuit.

vſ. 140. Ἔκλυσε δίνα Τὸν M.] Sententiam ſatis illuſtrant ſimilia Latinorum Poëtarum loca; ex gr. *Ovidii* Amor. III, 9, 27, *Hunc quoque ſumma dies nigro ſubmerſit Averno. Propertii* III, 16, 9, *His preſſus Stygias vultum demerſit in undas.* Nihilque adeo erat cauſae, cur vir Doctiſſ. hic corrigere tentaret, ὃ κλύσε δίνα· *cujus illum Stygii torrentis vortex obruit.*

vſ. 143. Δίδυ τὸν αἶγα] Δίδοι fruſtra praetulit *D. Heinſius.* —— Ibid. ὃς μὲν ἀμέλξας recte praeferunt plerique Codices; in uno Vatic. eſt ὃς κεν ἀμέλξας· quod praebent Edd. Mediolan. Ald. Florentina.

Σπείσω ταῖς Μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι Μῶσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ᾄσω.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν τόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρές τοι καδίσκω· ἃ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα πώγοις
Ἀδεῖαι· τέτριγε ἐπὶ τύ γα φέρτερον ᾠδεῖς.
Ἠίδη τοι τὸ δίπας· ἆσαι, φίλε, ὡς καλὸν ᾆσδε·
Ὡς καὶ πὰ πλύνᾳ νιν ὀπὶ κράναισι δοκεύσῃς.

Ὦδ'

vſ. 147. πλῆρές τοι καδίσκω] Pro πλῆρες ἢ καδίσκων recepi; repertum in tribus Codd. Florentinis, duobus Anglicis, πλῆρές τι κ. eſt in Ed. Florentina. Incommodum δί τοι, *tibi*, videbatur hic eleganter repetitum. Id ipſum in hoc verſu ſervatum in Ed. *Galeni*, hos duos verſus auctore non nominato citantis de pulſuum differentia L. III, Operum P. III, p. 37. quem locum in ora libri adnotaverat *T. H.*

Ibid. Καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις Ἀδεῖαι] Τρώγοις eſt in Ed. prima Mediol. & in quatuor Codd. Sincerum eſt τράγοις. In nomine Αἰγίλω Codices ſibi conſtant & Edd. quibuscum concinit *Galenus*. Perſuaſit ſibi *D. Heinſius*, precatum Thyrſidi capratium, ut caricam ex alno legeret vel populo; huic opinioni ſuae novam lectionem adcommodat a ſe excogitatam ἀπ' αἰγίρω· ſic ſcribi poſſe ratus pro αἰγείρω· memorat & lectionem ex *Etymologico M.* p. 28, 52. ἀπ' Αἰγίρω, ubi Αἴγιρος nomen eſſe traditur urbis. —— Dubium nullum eſt, quin ſincera ſit lectio vulgata: caprarius optat Thyrſidi, praeter cetera, ſuaviſſimas caricas Atticas ex pago Aegilo, quae valde nobilitatae hinc Αἰγιλίδες dicebantur, quod ex diſerto *Philemonis* Atticiſtae teſtimonio ap. *Athen.* XIV. p. 652. E. *Meurſius* in libello de Pagis Att. in Αἰγιλία, & *Palmerius* docuerunt, hic in Exercit. p. 791. Ubi autem de caricis agere incipit *Athenaeus* p. 652. B. σφόδρα, inquit, τὰ ἰσχάδων ἐθαυμάζοντο αἱ Ἀθῆναι, atque in eam rem primum adfert teſtimonium ex *Dinonis Perſicis*, cuius nomen in Scholiis ad *Theocri-*

tum

Tu pateram, Meliboeë, dato. libare Camoenis
Fert animus. ſalvete mihi, ſalvete, Camoenae!
Suavius & vobis mea fiſtula concinat olim.

CAPRARIVS.

Melle tibi ſemper formoſa labella redundent:
Aegilus & dulces tibi ficus educet! ore,
Aut tenera noſtrum nemo tibi certet avena.
En cratera tibi! at quam ſuaves ſpirat odores!
Horarum pulchro credas in fonte lavatum.

Huc,

tum hic reſtituendum *Meurſius* dudum ante *Toupium* iam monuerat, qui in loco *Dinonis*, pro ὁ ἐξ ἀρχῆς, corrigendum eſſe ὁ πρέσβυς, facile concedet: eſt elegans iſta emendatio Clariſſimi Noſtri *D. Rubnkenii*. Pago nomen fuit proprie quidem Αἰγιλία ortum a nomine cuiusdam Αἴγιλος. quamvis & ipſe pagus hic in Scholiis & alibi dicatur Αἴγιλος. Aegilidas autem caricas eleganter ἀπ' Αἰγίλου ἰχάδας ſuo more dicere potuit *Theocritus*: morem iſtum ubi *Heinſius* attigit Lect. Theocr. p. 328. a. b. ἀπ' Αἰγίλου ἰχάδας non praetermiſit: ut *Paſtor ab Amphryſo*, Melampus Noſtro dicitur Eid. III, 43, ὁ μάντις ἀπ' Ὄθρυος. *Lesbium vinum* τὸν ἀπὸ Λέσβου τρυγίαν dixit *Antiphanes Athenaei* XI, p. 471. C. Dantur huius generis permulta.

vſ. 148. Τίτυρε ἐπὶ τὰ γᾶ] Sic *Toupius* ex more Dorienſium emendavit, quod cum inveniſſem in Edit. prima Mediolan. & in Florent. reſtituere *Theocrito* non dubitavi; repertum & in Cod. Rom. Cardin. Ottoboni: pro πὰγα φίστερον ſcriptum in Vatic. Cod. πὰγ' ἀφίστερον.

vſ. 149. Ἠνίδε] Hic & in Eid. III, 10, Ἠνί ϝ, in Eid. II, 38, Ἠνίδε vulgari ſolet. Prior certe ſcriptio vitioſa eſt: ſed, cum parum referat, ἰν' ἴδε vel ἰδὲ, an ſcribatur ἰνίδε, hoc tamen praetuli, bis poſitum in Callimacheis h. in Del. v. 132. & in Epigr. I, 8. Ἠνίδε legitur in *Ariſtoph.* Ran. v. 1437. & alibi, conf. *T. H.* in *Lucian.* I. p. 374. & *G. Koen.* in *Gregor.* de Dial. p. 132.

vſ. 149, 150, ὡς καλὸν ἔαρ! Ὡραῖον πωλῶδες] Haec

Ὧδ' ἴθι Κισσαίθα, τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χέμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτήσῃς, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀράξῃ.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

Εἰδύλλιον β'.

Πᾷ μοι ταὶ δάφναι, Φέρε Θέστυλι· πᾷ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν καλέουσαν Φοινικέω οἴνῳ ἀώτῳ,
Ὡς τὶ ἐμοὶ βαρυὺν εὐνᾷ Φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ᾧ τὰς ἐλάας οὐδέποθ' ἥκει,

Οὐδ'

attigit *Euſtathius* in *Hom.* Il. Ω, p. 1481, 22. occaſione dicti *Alexidis* Comici, quod legitur in *Athenaei* Epitome L. II, p. 60. A. περιπίπτει Ὑπερφάνης ὄζειν τῇ Ὠρᾷ λοπάς, Τὸ δ', ὄζειν Ὠρᾶν, inquit *Euſtath.* παραπεποίηται δοκεῖ ἐκ θιασείτου, ὃς πλυθεῖσά τε ἥβα φῶς κρίνειν Ὠρᾶν· ἄγειν φῶς ταῖς κρίναις αὐτὸν τὴν Ὠρᾶν, (ὡς καλῶς ἐκεῖ τοῦτο) σημαίνων ὑπαῖθρον· ὅτε πὸ παλαῖς πλυβεῖν. attigerunt hunc locum *H. Stephanus* & *Reiskius.* Sed ex *Alexidis* illud potius comoedia dici deberet a *Theocrito* deſumptum, quam e Theocriteis ab *Alexide.*

vſ. 152. Μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀράξῃ] Ex Vaticano Cod. enotatum ἐπιναίσῃ· quod forte locum poſſet invenire, ſi ſcriberetur: μὴ ὁ τράγος ὔμμ' ἐπιναίσῃ. illud verbum in hunc ſenſum adhibuit *Theopompus* apud *Athen.* VI, p. 260. E. ἀλλήλοις ἐπίλυπα ἐπιφέρειν, πάσχοντας ἔχειν.

II. vſ. 3. Ὡς τὶ ἐμοὶ βαρὺν εὐνᾷ] In hoc quidem Eid. accurate τῇ Δωρίδι ſcripto, in quo bis legitur ἐμοὶ, hic id ipſum poſuiſſe Poëta videtur: ἐμὸν βαρυεῦντα ſcripti Codd. optimi praeferunt, & Edd. primae Mediol. Ald. Flor. nec tamen hoc revocare debuerat *R.* Alterum, poſt *Boſſium* in Obſ. Crit. p. 91, optime tuitus eſt *Toupius*; φίλον ſive cum *Heinſio*, p.

307.

Huc, Ciſſaetha, veni! cape, Thyrſi, atque ubera preſſa,
Vos autem, viridi quae laſcivitis in herba,
Ite, (ſalax in vos caper inruet) ite, capellae!

PHARMACEVTRIA.

Eidyllium ſecundum.

Ocius huc lauros, huc philtra potentia profer,
Theſtyli! purpureaque ſcyphum conplectere lana:
Delphin ut, indigno cujus conſumor amore,
Incantemus. abeſt bis ſenis ille diebus,

Ne-

307, accipiatur, ſeu potius cum *Toupio*: nam hic quoque locum invenit illud *Euripidis*: Φίλος γὰρ ἰχθρὸς ἐξέστ', ἀλλ' ὅμως φίλος. —— Futurum tempus, quale eſſet βαρυνῶντα, prorſus hinc alienum eſt. Ὡς, *Homeri* more, recte iungitur futuro καταδήσομαι. Κορίνθιον illud χῆμα vocant Grammatici. —— Hanc, inquit Simaetha, *pilam molli cinge vitta; ut virum dilectum, nunc mihi gravem, flectere ſacris magiis experiar*: Ὡς τὸ, ἰυγξ βαρὺν ἰοῦσα, φίλον καταδήσομαι ἄνδρα. *Virgil.* Ecl. VIII, 65, 66, —— *molli cinge haec altaria vitta: Coniugis ut magicis ſanos avertere ſacris Experiar ſenſus.* Diverſam a vulgata, καταδήσομαι, lectionem, καταδήσομαι, ex Scholiis docte *Toupius* eruit in Append. Notar. in *Theocr. Defixiones magicas* καταδήσεις & καταδήσις iam dixit *Plato* de Rep. L. II. p. 364. C. & XI de LL. p. 933. A. D.

vſ. 4. Οὐδίποθ' ἕως] Quod *R.* in contextum intulit, οὐδὲ ποθέω, mihi quoque fateor olim in mentem veniſſe. Poſtea vidi, verbum illud compoſitum hoc ſenſu minus uſitatum, & hic vulgatam ſervandam, ne forma quidem οὐδίποθ' in οὐδίποτ' immutata: recte ſcribitur infra Eid. XIII, 10. Χαρὶς δ' οὐδίποτ' ἔφυ· & in hoc ipſo Eid. II, v. 157, Νῦν δίγα δαιμονίη

Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθράχαμες ἢ ζοοὶ εἰμὲς,
Οὐδὲ θύρας ἄῤῥαξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ὤιχετ' ἔχων ὃ, τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἄ, τ' Ἀφροδίτα.
Βασπῦμαι ποτὰ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω· ἢ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ, Σελάνα,
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰ ποταείσομαι ἄσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν ἢ σκύλακες τρομέοντα,
Ἐξχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠλία, ἢ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, ἢ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἑρδοῖσα χερείονα μήτέ τι Κίρκης
Μήτέ τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Πεισιδίδας.

Ἰϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸ ἄνδρα.
Ἁλφιτά τοι τρῶτον πυρὶ ταύτᾳ· ἀλλ' ὀπίπαυε

Θέ-

ταῦτα, ἀφ' ὅτι νιν ὐδέποκ' εἶδον, ſed hic iſta forma, verbo ἔκ-κλι ſequente, aures offendiſſet.

vſ. 5. Ἢ ζοοὶ εἰμὲς] Vitioſam dant formam ἰσμὲς Codd. Vatic. & Flor. Doricam εἰμὲς praebet Eid. XV, v. 73. 89. 91.

vſ. 6. Ἦ ῥα οἱ ἄλλα Ὤιχετ' ἔχων] Elegans eſt, &, ut puto, neceſſaria *D. Heinſii* correctio, p. 308, legentis Ὤιχετ' ἄγων· quod propemodum idem eſt ac ἤγε. ut ſenſus ſit ὁ Ἔρως ἄλλα οἱ ἤγαγε ταχινὰς φρένας· *Amor eius animum mutabilem alio abduxit*, vel *inclinavit*: ἔχειν φύγην ex hoc ipſo Eid. v. 152, & ex Eid. IV, 5, ἄγειν νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ἔχετο Μίλων· apte conferuntur: eam in rem ex *Sophocle* & *Platone* exemplorum affatim proferri poſſet: de hoc uſu quorumdam participiorum egregia dedit *T. H.* in *Lucian*, T. I. p. 349, 350.

vſ. 9. Μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.] Modulus etiam verſus monſtrabat, pro μέμψομ' οἷα, plene ſcribendum, μέμψομαι οἷά με ποιεῖ. ut legitur in tribus Edd. primis Mediol. Ald. Flor. in duobus ſaltem Codd. Vaticano, & Cardin. Ottobo-

Neſcius, heu! vivam? fuerimne? nec, ut prius, iſtis
Poſtibus inſultans. aliane, ô! perfide, flamma,
Delphi, cales? alione tuos avertis amores?
In Timageti cras te Simaetha palaeſtra
Perquiret, tecumque tua de fraude queretur.
Aſt prius incantare ſedet. tu, Luna, decorum
Sparge jubar! placido te carmine, Diva, ciebo
Infernamque Hecaten, quam, per cava buſta vagantem,
Cruda per oſſa, canes, conpreſſa voce, tremiſcunt.
Salve, Hecate metuenda! favens haec coepta ſecunda!
Fac mihi fac magica Perimede ceſſerit arte;
Et Circe, Colchisque potens Medea venenis!

Iunx, ſiſte levem mea ſiſte ad limina Delphin!
Ecce! molam rapit ignis edax. reſpergere farra,

In-

boni: genuinam formam hic dederunt *Wintertonus* & *Reiskius*.

vſ. 13. Νεκύων ἀπό τ' ἰερὰ, ᾗ μέλαο αἷμα] Iuvenilem nonneminis conjecturam operoſe refutandam ſumſit *D'Orvillius* Anim. in *Charit.* p. 376-378. Si quid tamen aptius alicunde prodiret, id hic libenter amplecterer, ubi ſemper illud μέλαο αἷμα mihi fuit ſuſpectum. Si finis verſus legi non potuit in exemplari vetuſtiſſimo, adjectis ᾗ μέλαο αἷμα, verſus a ſciolo potuit expleri. ἰερὰ χαμαίτυπ, ut Theocriteum, hinc excitat Auctor *Etymologici M.* p. 437, 17. antiquus iſta ſi daret *Theocriti* Codex, Poëtam ſic potius ſcripſiſſe crederem, quam vulgata.

vſ. 14. Ὀπτίδι] Recte dedit *Wintertonus*, pro ὀπτίδι, & praebent formam Doricam Codices Florentinus, & Vaticanus: ὀπτίδι conſervatum fuit in ultimo v. huius Eid. —— In vſ. ſeq. 15, Κύπρι ſcribendum.

vſ. 18. Ἅλφιτά τοι πρῶτα πυρὶ πάλλω] Hic quoque Dorico more πρᾶτα ſcribi poterit. ἁλφιτάι, ut in Codice ſcri-

Θέσυλι δειλαία· πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ ἢ τὶν ὀπίχαρμα πέπυγμαι;
Πάσσ', ἅμα ἢ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὀπία πάσσω.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸ ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ὀπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καππυείσασα,
Κἀξαπίνης ἄφθη, κἠδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς·
Οὕτω τοι ἢ Δέλφις ὀνὶ φλογὶ σάρξ' ἀμαθυίοι.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸ ἄνδρα.
Ὡς τῦτον τὸ χαρὸν ἐγὰ σὺν δαίμονι τάχα,

Ὡς

scripto *Caſaubonus*, videtur & inveniſſe Scholiaſta. —— In proximis, ἀλλ', *alia*, ſcribendum minus recte putabat *D. Heinſ.* p. 308. b. vulgatum tuetur *Caſaubonus*: ἀλλὰ, *quin*, in talibus vim habet adhortandi. —— Vicina, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι, pertractata ſunt in Notis ad iſta *Herodoti* III, c. 155, πᾶς ἂν ἐξέπλωσας τὸ φρενῶν; vid. ad Eid. XI, 72.

vſ. 21. Πάσσ', ἅμα ἢ λέγε ταῦτα,] *Sparge* farinam, & *inter ſpargendum dic iſta*, ſententia quidem eſt commoda, & ſic ſaepius eleganter adhibetur ἅμα. Quia tamen *ſal* his in ſacris adhibebatur, & molae partem conficiebat, mihi hic quoque placet lectio a *Dan. Heinſio* excogitata p. 308. b. Πάσσ' ἅλα, ἢ λέγε ταῦτα· *Sparge ſal. Palmerium* refutabit vel unicum illud *Homeri*, ἐδ' ἅλα δοίης, ex Od. P, 455. aut ex Il. I, 214, Πάσσε δ' ἁλὶ θείῳ. Ubi ſacrum tale Magicum enarratur apud *Lucianum* T. III, p. 288, 70, κρυπτὰς κριμάσσας ἐκ παρθένου ὑστερικῆς τῷ θείῳ, πάσσων ἢ τὸ ἅλατι ἐπὶ τὸ πῦρ· ἐπιλίγῃ δὲ ἀμφοῖν τὸ ἐνέμματα.

vſ. 24. Ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα,] Syllabae primae modulus in λακέῃ vulgatarum Editionum lectionem iſtam ſatis refutabat: rediit ex Codd. MSS. (in quibus λακεῖ & λακεῖ repertum) & primis Edd. emendata ſcriptura λακεῖ μέγα. Pro λακεῖν Dorice ſcriptum λακεῖν primam atque ſyllabam ha-

Inproba, quid ceſſas? ne poſthac, Theſtyli, faxo
Ludificeris Heram! reſperge benignius! inquam.
Et dic; perjuri ſic ſpargo Delphidos oſſa!

Iunx, ſiſte levem mea ſiſte ad limina Delphin!
Delphis me ferus urit. ego hanc in Delphide laurum.
Utque repentino crepat inflammata vapore;
Omnis ut abſumta eſt; cineres neque cernimus usquam;
Par quoque, Delphi, tuas depaſcat flamma medullas!

Iunx, ſiſte levem mea ſiſte ad limina Delphin!
Iſta, juvante Deo, veluti mihi cera liqueſcit;

Myn-

habet productam. *lauri folia in ignem conjecta valde crepant. vivo crepitantes ſulphure lauros* dixit *Nemeſianus* Ecl. IV, 64. *Tibullus* II El. V, 81, *ſuccenſa ſacris crepitet bene laurea flammis.* Ut proverbium exhibent Appendix Vatic. Cent. II, Prov. 76. *Diogenian.* Cent. VI, 52, & *Suidas*: Μείζονα βοᾷ δάφνης χλωρᾶς καιομένης. Quod ſequitur κατακρεμασθῆναι necdum mihi perſuadeo reddi a Grammatico potuiſſe κατακρεμασθῆναι· ſi verbum fuiſſet κατακρεμάζω· ut is ſenſus affingi poſſet, ſcribi debuerat κατακρεμασθῆναι vel κατακρεμαχθῆναι, more Dorico. Olim alicui venit in mentem ſcriptum a *Theocrito*, κατακρὲς ἴδωμι pro κατὰ κρὲς· accentu tantum retracto, praefero κάκκρυφ' ἴδωμι, atque illud Dorice ſcriptum puto pro adiectivo uſitato κατάκρυφος. *Reiskius* hic legi voluiſſe videtur κατακρέμασθαι· tradit enim, Κατακρέμαι eſſe κάκρυφον πνεῖν, *ingens, ſonorum ſpirare, multum aurae cum ſibilo & crepitu efflare.* Ne dicam, haec nulla prorſus auctoritate niti; ſententia, ſi vel verbum daretur iſta ſignificans, huic loco prorſus non conveniret, ubi *ignis* mentio requiritur. Praeterea prima in κάκρυφος conſtanter corripitur a *Theocrito* Eid. II, 85. VI, 16. VII, 37.

vſ. 28. Ὡς τῦτον τὸ κηρὸν] *Virgil.* Ecl. VIII, 80, *Limus ut hic dureſcit, & haec ut cera liqueſcit, Uno eodemque igni: ſic noſtro Daphnis amore.* Qui ſequitur vſ. 83,

Da-

Ὡς τάχοιθ ὑπ' ἔρωϊ ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·
Χ' ὡς δυνεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
Ὡς κεῖνος δινεῖτο πόθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.

Ἰυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμοὶ ποτὶ δῶμα τὸ ἄνδρα.
Νῦν θύσω τὰ πίτυρα. τὺ δ' Ἄρτεμι ἃ τὸ σὸ ἄδυ
Κυήσαις ῥ' ἀδάμαντα, ἃ εἴπ τὺ ἀσφαλὲς ἄλλο.

Θέ-

Daphnis me malus urit; ego hanc in Daphnide laurum. eſt Theocriteus 23, Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφνας Αἴθω. Verſus illic eſt intercalaris: *Ducite ab urbe domum, mea carmina ducite Daphnin.* Ἰυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμοὶ ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

vſ. 30, 31. Ἐξ Ἀφροδίτας Ὡς κεῖνος δινεῖτο] Quae huc arbitror pertinere, Grammaticus Graecus, & *D. Heinſius* p. 314, cum ῥόμβος ὁ χάλκεος cenſuerant coniungenda. —— Pro κεῖνος hic more ſuo probabiliter ſcripſerat Poëta τῆνος.

vſ. 34. Κυήσαις ῥ' ἀδάμαντα] Quod licuit, Codicum ſcriptorum & veterum Edd. ſcripturam cum *Reiskio* revocavi, pro Ῥαδάμανθα· ῥ' ἀδάμαντα primae praebent Edd. Mediol. Ald. Florent. Codices etiam Florentini plerique & Vaticanus: in alio Vatic. & in Harlei. erat ῥαδάμαντα. in Cod. Cardin. Octoboni ῥ' ἀδάμανθα. in uno Flor. repertum, Κυήσαις ἀδάμαντα. Sed cum Rhadamanthyn, Ῥαδάμανθυν, dicere Poëta ne Ῥαδάμανθα quidem potuerit, miror iſtum inferorum iudicem hic a nonnullis intellectum. *Heinſius*, acerbe notatus, quid probandum cenſuerit non indicat, ut diverſam memorans lectionem Scholiaſtae Ῥαδάμαντα. *Henr. Stephanus*, more ſuo, prolixe demonſtrat placere ſibi ῥ' ἀδάμαντα, *adamantem*; proferens ex ultima *Propertii* Elegia verſum ſatis obſcurum: *Non exorato ſtant adamante viae.* id ipſum placuit *Caſaubono*, & nuperrime *Toupio*: hic, litera, quae errorem peperit, omiſſa, ſcribendum ſtatuit, Κυήσαις ἀδάμαντα· *adamantem* lapidem intelligens, cuius apud inferos meminerit *Propertius*. —— Inferorum iudicem Rhadamanthyn huc invexiſſe primus creditur Scholiaſtes, quem *non bene Rhadamanthum cum Plutone confundere* ſcribit *H. Stephanus*.

Quid

Myndius ille mei ſic Delphis amore liqueſcat!
Iſte tibi, Cytherea parens, ut aheneus orbis
Volvitur; ille mihi volvatur ad oſtia ſupplex!

Iunx, ſiſte levem mea ſiſte ad limina Delphin!
Furfure nunc faciam. tu durum adamanta movere,
Alma Diana, queas; aut ſi quid durius illo.

The-

Quid itaque Scholiaſtes tradit? Τινὲς, inquit, ἀδάμαντα τὸν λίθον, ἢ τὸν ἀδάμαντα εἶδος. βέλτιον δὲ τὸν Ῥαδάμανθυν —— [litera tantum ſeiuncta ſcribamus: Βέλτιον δὲ τὸν ῥ' ἀδάμαντα] ἄγειν τὸν Πλούτωνα λίγειν, καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμαντος. In his loci non intellecti vera latet, ni fallor, interpretatio. Qui novérat a ſe invicem diverſiſſimos, Iovem inferum, & iudicem Rhadamanthyn, non hunc, ſed *inexorabilem*, ſive *illacrymabilem Horatio* dictum, *Plutona* hic intelligendum cenſuit. Ἀδάμας Schol. eſt ipſe Pluto, καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμαντος. Quem nemo poterat exorare, cuiusque ianua ad nullius preces pandebatur, (vid. Diatribe in *Euripidis* perd. Trag. reliquias p. 187. C.) Hecate tamen ſive Diana movere poſſe videbatur Simaethae: Τὸ δ' Ἄρτεμι καὶ τὸν ὸ ἔδω Κυπρογενὲς ἀδάμαντα, καὶ εἶπ πτερ ἀσφαλὲς ἄμο. id eſt καὶ εἶπερ ἄμος ἀσφαλὲς ſive σκληρὸς. ut ſaepe neutro genere adiectivorum homines deſignantur. Commodum ad ἀδάμαντα adſcripſit *Hemſterhuſius* vocem ἀκάμας. *Indomitus*, ἀδάμαστος, dici potuit & ἀδάμας, ἀδάμαντος, ut ἀνδροδάμας ἀνδροδάμαντος, ἀκάμας, ἀκάμαντος. Vocem Ἀδάμας ſaepius pro ἀδάμαστος poſitam monſtrant diverſae interpretationes apud *Heſychium*: Ἀδάμας, ἀγνώμων, ἀπειθὴς, ἀθαμβὴς, ἰσχυρός. Idem *Heſych.* Ἀκάμας, ἀκαπίαστος, ὁ μὴ κάμνων. *Solem* in curſu *nunquam defatigatum* Ἥλιον *Homerus* dixit ἀκάμαντα in Il. Σ, 239, 484. & in Il. Π, 176, Σπερχνὸν ἀκάμαντα. ἀντὶ τοῦ ἄϋπνον, inquit *Euſtathius* p. 1068, 12, καὶ ὡς εἶπε ἄϋπνοι ἀκάμαντι· καθὰ καὶ Διονύσιος ἀκαμάτῳ ῥόῳ φησὶν Ὠκεανοῖο, Perieg. v. 27. —— Non itaque *adamantem*, qui nullus fuit apud inferos eximie ſic dictus, ſed τὸν ὸ ἄδη ἀδάμαντα ipſum dixiſſe videtur Plutonem, nullis viribus domandum nullisque precibus niſi unius forte Dianae movendum, flectendumque.

vſ. 38.

Θίγυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πόλιν ὠρύονθ'.
Ἀ θεὸς ὀ τελόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.

Ἰϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸ ἄνδρα.
Ἡνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
Ἀ δ' ἐμὰ ὐ σιγᾷ στέρνον ἔντοθεν ἀνία,
Ἀλλ' ὅτι τήνῳ πᾶσα καταιθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν ὐ ἀπάγθενον ἥμαν.

Ἰϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸ ἄνδρα.
Ἐς τρὶς ἀποσπένδω, ὐ τρὶς τάδε, πότνα, φατεῦμαι·
Εἴτε γυνὰ τήνῳ συνεκέκλιται, εἴτε ὐ ἀνήρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θησεὺς Φαίδρᾳ
Ἐν Δίᾳ λαθέτᾳ εὐπλοκάμῳ Ἀριάδνας.

Ἰϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸ ἄνδρα.
Ἰσταμαὶς φυτὸν ἐσὶ παῖς Ἀρχέσι· τῷδ' ὅτι πᾶσαι

Καὶ

vſ. 38. Σιγᾷ μὲν πόντος] Poëtarum, qui ſacrum ſilentium, velut σιωπίαν, ventis tribuunt & mari, cum Dii praeſentes adſunt, vel ſummi vates decantant carmina, loca quaedam apta hic deſignaverat *T. H. Ariſtoph.* Thesmoph. v. 43. *Eurip.* Bacch. vſ. 1082. *Callimachi* h. in Apoll. v. 19. *Simonidis* apud *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 60, 9. conf. *Antonin. Liberal.* c. IX. p. 70. & *Dan. Heinſius* ad *Horat.* Carm. I. Od. XV, 3.

vſ. 41. Ἥμαν] Ἥμας; hic in Harlei. Cod. repertum, altera forma frequentius occurrit in Theocriteis. Pro ἥμαν ſaepius in Codd. legi ἧμαν & ἧμας monuit *D'Orvillius* in Vanno Crit. p. 27, 28.

vſ. 43. Ἐς τρὶς ἀποσπένδω] *Virgil.* Ecl. VIII, 73, *Terna tibi haec primum triplici diverſa colore Licia circumdo; terque haec altaria circum Effigiem duco: numero Deus impare gaudet.* De triplici libamine in ſacris vid. *N.*

Theſtyli, non audis! latrant inmane Moloſſi
In triviis, veniente Dea. quin tympana pulſas?

Iunx, ſiſte levem mea ſiſte ad limina Delphin!
En! pelagus ſilet omne. ſilent, en! flamina venti.
Non tamen, ah! dolor ille meo ſub corde quieſcit.
Delphidos omnis, ïo! conſumar amore! meisque
Gaudeat in probris ſpolioque pudoris inultus!

Iunx, ſiſte levem mea ſiſte ad limina Delphin!
Ter libo, veneranda, tibi. ter carmina fundo.
Delphin ſeu mulier, ſeu vir, tenet; ille vel illa
Excidat oblito de pectore! Theſea qualem
In Diae ſcopulis Ariadna relicta dolebat.

Iunx, ſiſte levem mea ſiſte ad limina Delphin!
Naſcitur Hippomanes apud Arcadas. hinc equus omnis
Ar-

N. Heinſius ad *Ovid.* Faſt. II, 638. Conf. *Io. Meurſii* Denarius Pythag. c. V.

vſ. 46. Ἐν Δίᾳ λαοθόῃσιν ἐυπλοκάμῳ] Cum in Cod. Vatic. legatur ἐϋπλοκάμῳ, in Lipſienſi ἐύπλοκάμῳ, hanc formam Doricam poſui pro vulgata ἐϋπλοκάμῳ. Recte *Toupius* tuetur τὸ λαοθόῃ. In Pythagoreorum reliquiis Doricis iſtae verborum formae frequenter recurrunt: πλιοθόᾳ reſtituendum *Archytae* in *Stobaei* Florileg. p. 13, 7. & in Eclog. Phyſ. p. 105, 40, *Areſae* Lucano: ὐκ ἂν ἰδύνατο ἀ κῆ ψυχὰν ἢ μερίων κοινωνία συναρμοσθῆμεν· pro ἀνομαοθῆναι μὲν. —— Apud *Heſychium* quod vulgatur, Βαρυθὸν, βαρυθεῖν, Αἰολικῶς. mutandum videtur in βαρυθῆμεν, βαρυθῆναι.

vſ. 48. Ἱππομανὲς φυτὸν ἐστι παρ' Ἀρκάσι] Cum de *planta* Ἱππομανὲς rariſſime legatur, mira hic viri Docti comminiſcuntur: Scholiaſten ſequutus *Caſaubonus* φυτὸν per φῦ-

Καὶ πῶλοι μαίνοιθ' ἁνίκ' ὥρια ἁ θοὰ ἵππος.
Ὡς ἁ Δίλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομέᾳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκλοθε παλαίφρας.

Ἰϋγξ, ἕλκε τυ τὸν ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τᾶς γὰρ ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δίλφις,
Ὃν γὼ νῦν πίλλοισα κατ' ἀγείᾳ σὺ πυεὶ βάλλω.
Αἰαῖ αὖ, ἔρως ἀνιαρὲ, τί μοι μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἄπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Ἰϋγξ,

φῦμα interpretatur p. 247. *D. Heinſius* p. 310. per χρῖμα· interdum quidem, ſed nunquam in iſtiusmodi locis φυτὸν & χρῆμα inter ſe permutantur. Infelici conamine *Salmaſ.* in *Solin.* p. 940. corrigere tentabat χυτὸν, &, in v. ſeq. σὺ ὥρᾳ, pro αὖ ὥρια. *Salmaſii* ſibi coniecturam refutandam ſumſit *Palmerius* Exercit. p. 794. —— *Herbam* quamdam, vel *virgulti genus* apud *Theocritum* deſignari recte monuit *Servius* in *Virg.* Georg. III, 282. Aen. IV, 516. Plantae genus, dictum ἱππομανὲς, quae maxime Tegeae reperiatur & Clitoriae, atque adeo in Arcadia, memorat *Theophraſtus* Hiſt. Plant. IX, C. XV, quem locum commode laudat *Palmerius*. Recte tamen *Salmaſius*, „ Μαίνεσθαι, inquit, ἐπὶ „ τινὶ non dicitur qui alicuius „ rei guſtu vel hauſtu ad inſaniam adigitur, ſed qui „ rei eius, cuius cupiens eſt, „ quocunque modo potiundae ardore inſanit." Hunc uſum verbi attigerunt *Ez. Spanhemius* in *Callim.* h. in Cerer. v. 30. *T. H.* in *Lucian.* T. I, p. 288. & *J. Toupius* Em. in *Suid.* P. II, p. 39.

vſ. 51. Μαινομέᾳ ἴκελον] Ἰκελῷ ex Lipſ. Cod. recepit *Reiskius*, ad quam lectionem adcommodavit vicina, καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι· ut eſſent optantis; quomodo cepit & Scholiaſtes, εἴθε ἴλθοι ὡς ἡ λιπαρᾶς παλαίφρας. Lectum etiam in Anglico Codice Ἰκελῷ placuit Editori nupero. mihi priora, Ὡς ἁ Δίλφιν ἴδοιμι, quia tum ſenſu viderentur deſtituta, videntur omnino cum ſequentibus coniungenda, ſervata lectione recepta: Ὡς ἁ Δίλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι Μαινομέᾳ ἴκε-

Ardet; & infanis hinnitibus aethera rumpit.
Sic quoque te nitidis, lymphata mente, palaestris
Proripe; Simaethaeque sinu, formose, recumbe!

Iunx, siste levem mea siste ad limina Delphin!
En! discerpta, mei chlamydi quae Delphidos olim,
Fimbria, adhaerebas, rapido conbureris igni.
Heu! crudelis amor, quid nostri corporis omnem
Absorbes succum; ceu plena cruoris hirudo?

Iunx,

ἰκέλον· *Sic & Delphin videam in has aedes venientem insanienti similem.* πρᾶον potius scribendum, ut vulgatur Eid. XV, 44. & in hoc ipso Eid. II, 90, ex Codd. prodiit. ἱπίεσσι.

vs. 54. Ὦ γὰ νῦν πάθοισα κατ' ἀγείῳ τὸ πυὶ βάλω.] Vulgo haec accipiuntur ut a Scholiaste, ἢ ἰγὰ νῦν ξαίνουσα καταβάλω τὸ τῷ πυὶ τῷ ἀγείῳ. *Abreschius* in Dilucid. *Thucyd.* p. 416. iungenda censuit κατατίθοισα ἐμβάλω. —— Sed cur tandem τῷ hic eximie diceretur ἄγειον; Probabiliter scribendum cum *T. Hemsterhusio*, κατ' ἀγείω· *adversus hunc agrestem & ferocem amatorem.* Ἄγειος eleganter dicitur, monente *T. H.* qui *amori non respondet, sed asper amantem contemnit & fastu magno repellit:* ea vi vox adhibetur & a *Theocrito* Eid. XXIII, 11, & 19, Ἄγειε παῖ τᾷ ννγνὶ, κακᾶς ἀμάθριμμα λεαίνας. —— Ad vs. 53. Τῶν' ἀπὸ τᾶς χλαίνας —— Virgiliana recte compararunt viri Docti ex Ecl. VIII, 91, *Has olim exuvias mihi perfidus ille reliquit*, &c. conf. nuper notata in *Eurip.* Hippol. v. 513.

vs. 55. Ἔρως ἀνιαρὶ] Hanc formam, ex Aldina, pro ἀνιηρὶ, iam revocatam a *Reiskio*, dabant Edd. Mediolan. Florent. & Codex Harleianus. —— Eaedem tres Edd. vetustae dederunt in vs. 58. πατὸν κακὸν, prout exhibuit *Wintertonus*; ubi Edd. vulgo praebent κακὸν ποτόν. Hunc vs. Σαῦρά τι τείψασα. respexit *Phrynichus* in Appar. Sophist. MS. Σαῦρος, inquit, ἀβρωνικῶς λέγεται. Θεόκριτος θηλυκῶς εἶπε σαῦραι, imo σαῦρος.

Ἰϋγξ, ἕλκε τὺ τλῖον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τ᾽ ἄνδρα.
Σαῦρά τοι τέφασα, ποτὸν χακὸν αὔριον οἴσω.
Θέσυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ᾽ ὑπόμαξον
Τᾶς τλύῳ φλιᾶς καθυπέρτερον, ἃς ἔπι κὴ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· (ὁ δὲ μὺθ λόγον ὐδένα ποιεῖ·)
Καὶ λέγ᾽ ὀπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.

Ἰϋγξ, ἕλκε τὺ τλῖον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τ᾽ ἄνδρα.
Νῦν δὴ μύτη ἐοῖσα πόθεν τ᾽ ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τῦτο;
Ἦνθ᾽ ἀ τᾶ Ὑγύλλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ
Ἄλσος ἐπ᾽ Ἀρτέμιδος· τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲ ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε φερίσαδον, ὠ δὲ λέαινα.

Φράζεό μὺθ τ᾽ ἔρωθ᾽ ὅθεν ἰκάλο, πότνα Σελάνα.

Καί

vſ. 61. Ἐκ θυμῶ δέδεμαι] Quia Scholiaſtes interpretatur, ἐκδέδεμαι τῇ ψυχῇ· ſcribitur & θυμῷ· quod exprimi voluit & *R.* —— mihi ἐκ θυμῶ iungenda videntur, & ſignificare, *tota mente: ex quo limine etiam nunc tota mente affixa pendeo.* ſupplendum ἐκ relinquitur in ἃς ἔπι κὴ νῦν —— δέδεμαι. —— Addita praepoſitio in *Ariſtoph.* Equit. v. 1360, omittitur in eiusdem Pluto v. 312. —— Ἐκ θυμῶ· ἀπὸ καρδίας· ἐκ ψυχῆς ſic adhibentur: Orpheus Ἐκ θυμοῦ Κάλαϊν εἶξε, ſecundum *Phanoclem Stobaei* Floril. p. 399, 38. σοὶ ἐκ τᾶ ψυχᾶς φίλος ἦν, legitur apud *Xenoph.* K. Α. VII, p. 248, 6. Ἴλεως ἀληθῶς κὴ ἀπὸ καρδίας apud *M. Antonin.* II, 2. ἵλαος φιλέοιν —— ἀπὸ καρδίας, *Theocrit.* Carm. XXIX, 4. —— Proxima, ὁ δὲ μὺθ λόγον ὐδένα ποιεῖ· contulit *Berglerus* p. 113, ad iſta *Alcipbronis*, σὺ δ᾽ ὐδεμίαν ἄρα ἴσχεις ἐμοῦ λιπαρᾶς φλυαρίας. —— Ex vſ. 62, & VII, 127, attigit *Euſtathius* ad *Hom.* Od. Α. p. 22, 9, τὸ ἐφ᾽ ἑαυτῷ θεοκρίτῳ Ἐπιφθύζειν, ἀντὶ τοῦ ἐπιπλῆξαι γοητεύσας. & ad Od. Δ. p. 149, 16. Hic in Codd. & vetuſtis Edd. ἐπιφθύζοισα ſcribitur; ἐπιφθύσδοισα poſitum ab *Henr. Stephano.*

vſ. 64. Νῦν δὲ μύτη ἐοῖσα] In δὲ

Iunx, ſiſte levem mea ſiſte ad limina Delphin!
Pocula cras tanges tritae nocitura lacertae.
Theſtyli, liminibus tu Delphidos iſta venena
Inline, liminibus! quibus, heu! Simaetha revincta
Tota mente manet. ſed enim nihil ipſe movetur.
Inſpue; &, hîc, abiens dic, ſpargo Delphidos oſſa!

Iunx, ſiſte levem mea ſiſte ad limina Delphin!
Ordiar unde meos nunc ſola relicta dolores?
Quae labes mihi prima mali? me viſit Anaxo,
In lucos, Dictynna, tuos latura caniſtrum.
Omnibus exceptae ſylvis ac montibus, ibant
Pompa ferae; vaſta quas inter mole leaena.

Diſce, Diana, mei primordia diſce furoris!
Tum,

δὴ, θὴν ſimilibusque nunquam Dorice mutabatur, ſed pro μὴν hic more ſuo ſcripſerat μήνα. —— vſ. 65. Recte ſcriptum arbitror Ἐκ τήνω ἀρξεῖσθαι· quo flexu futurum Doricum legitur Eid. VII, 95. & in Epigr. V, 3. & reperiuntur in *Theocriteis* κωμεῖσθαι, & βασεῖσθαι· quorum hoc in *Bionis* fragm. XII male in βὰς ἰὼ ἰὼ olim fuit diſtractum. — Hoc vſ. 65. Codices praeferunt, ἄρξομαι· ἄρξωμαι· & ἄρξου ἰὼ ἰὼ· quarum lectionum mediam ἄρξωμαι exhibent & Edd. Mediol. Ald. Florentina.

vſ. 67. Τᾷ δή ποκα] *Iſ. Caſaubonus* p. 247. b. probabiliter corrigit: Τᾷ δὴ πίκα πολλὰ μᾶν ἄκμα Θηρία πομπεύσησι? Pro πίπ, *tunc*, πίκα ſcribit, more Dorico, *Theocr.* πίκα huic ſedi convenit, non alterum, quod tamen retinere Codices videntur collati. Hoc ipſo vſ. Ἄλσῳ ἐς Ἀρτέμιδῳ in uno Codicum eſt Florent. —— In verſu intercalari Φορίζια & Latinum interpretem & plures decepit; non tamen *Palmerium*: Φορίζει & Φορέσαι notat *dic*; Φορίζε, vel Φορίζιο, Φορέσαι, *vide*, *conſidera*, *animadverte*: mirum ni Φορέσδιο dederit Noſter.

Καί μ' ἁ Θθυχαείλα, Θεᾶσα προφὸς ἁ μακαρῖτις,
Ἀγχίθυρ' ναίοισα κατπύξαλο, ᾗ λιτάνθυσι
Τὰν πομπὰν θάσαις· ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιο
Ἰσμαίρθυ, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Καμφισπιλαμψία τὰν ξυσίδα τᾶς Κλεαίσας.

Φεύζεό μοι τὸ ἔρωθ' ὅθεν ἴκελο, πότνια Σελάνα.
Ἦδη δ' εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ὡς τὰ Λύκαινα,
Εἶδον Δέλφιν ὁμῶ τι ᾗ Εὐδάμιππον ἰόλας.
Τοῖς δ' ἰῶ ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γενειὰς,

Στή-

vſ. 70. Καί μ' ἁ Θθυχαείλα] Quod legitur in Scholiis, ἡ τροφὸς τῦ Θεοχαείλα· fecit ut hic de *Theocharilao* quodam nonnulli cogitaverint: cum vero is flexus nominis viro minus convenire iudicaretur; aliam iam olim formam nominis hic excogitarunt: Θθυμαείδα certe legitur in Codd. Harleiano, Romano Cardin. Ottoboni, duobus Vaticanis, uno Florentinorum; in Edd. etiam Mediol. & Florentina. *Scbottus* Obſerv. Human. II, C. XLVI, *Haec nutrix*, inquit, *Threſſa in veteri Codice, quo uſus ſum Toleti*, Θθυμαείδα *nuncupatur*. Mulier ſic Graece dici non potuit; ſed viro congruum nomen, Doricum dat Θθυμαείδας· hoc bene ominato nomine dici potuit ἡ θεία μοῖρας λαχὼν, ſive ἡ θεία μοῖρα γενηθεὶς, ut loquitur *Plato* de LL. IX. p. 875. C. hinc longe diverſum nomen Θυμαείδας apud *Iamblichum* Pythagorei fuit Tarentini. —— Altera vero quorumdam Codicum lectio, ab Aldo prolata, & per Edd. propagata, Θθχαείλα, mihi cum *D. Heinſio* genuina videtur, & Doricum nomen exhibere *Theocharilae*, nutricis puellae, quae in pompa caniſtrum portaret per lucum Dianae, Anaxûs nempe Eubuli filiae. Haec Theocharila Simaetham vicinam ſuam ſollicitaverat ad pompam ſpectandam, in qua primas partes ageret alumna vetulae; ſed haec, cum carmen ſuum Simaetha decantaret, iam ad plures abierat, hinc, *beatula*, μακαρῖτις dicta *Theocrito*. —— ut ἰλα & ἰᾶα nominum fuit foemininorum Dorica pronuntiatio; prima pars nominis more Dorico ſcri-

Tum, nobis vicina, (diem nunc functa ſupremum)
Me prece Theuchatilae nutrix Threïſſa fatigat;
Adſpicerem pompam. ſequor, heu! (ſic fata volebant
Saeva Deûm) tunicamque trahо bombyce nitentem;
Candentesque humerós Clariſtae xyſtide velor.

Diſce, Diana, mei primordia diſce furoris!
Jamque viae medium, qua ſurgunt tecta Lycoriis,
Contigeram. nobis, en! Delphis & Eudamippus
(Vincit helichryſum flava lanugine barba,

Pe-

ſcribitur: *Cleonicus* eſt Κλεόνικος *Theocrito* Eid. XIV, 23, qui meminit Θεογνίδος Carm. XXVIII, 13. reperiuntur Θεόπομπος· Θεόδοτος· & horum ſimilia.

vſ. 74. Τὰν ξυνίδα τᾶς Κλεαρίστας] Optimae ſic dant Edd. (non τὰν Κλεαρ.) etiam tres primae; Codices Vaticani, Cardinalis Ottoboni, Harleianus; ἁ eſt in uno Florentinorum. —— In vſ. 76, Ἤδη δ' ὅσσα μέσσα κατ' ἀμάξιτον, ἁ τὰ Λύκαινος· quod veteres dant Edd. Mediol. Ald. Flor. ἅ τε Α. eſt ex interpretamento. —— μέγα κατ' ἀμαξιτὸν male legitur in Codice Vatic. ſincerum eſt μέσσ'· Eid. VII, 10, Κἄπω τὰν μεσίτιν ὁδὸν ἄνυσις. *Virgil.* Ecl. IX, 59, *Hinc adeo media eſt nobis via.*

vſ. 78. Τοῖς δ' ἴν'] Adſentior *Toupio* Dorice ex uſu *Theocriti* ſcribenti, Τοῖς δ' ἧς· in hoc ipſo carmine bis illud ἧς reperitur v. 92, & v. 124. & alibi ſaepius in Theocriteis; in fragmentis Pythagoreorum frequenter reſtituendum: nonnulla dedit *G. Koenius* ad *Gregor.* de Dialect. p. 118, 119. ex Heraclideis egregia *Euſtathius* in Hom. Od. Υ. p. 735, 20. —— Στάθια non eſt in Theocriteis mutandum. Elegantер autem venefica Lunae narrat ſuorum palaeſtritarum, Στάθια (ζ) εἰλόντα πολὺ πλέον, ἢ τὸ Σελάνα· Dudum etiam ante *Toupium* contuleram illud *Bionis* Eid. I, 93, ὀξὺ λέγειν πολὺ πλέον, ἢ τὸ Διόνα. Optimi ſic Codices recte praeferunt; nec debuerat deterior lectio revocari ἢ τὸ σελάνας· quam tamen exhibent quatuor minimum Codd. Edd.

Στήθεα δὲ φίλεοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα;
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνοι ἄχρι λιπῦσι.

Φράζεό μοι τὺ ἔρωθ' ὅθεν ἵκεο, πότνια Σελάνα.
Χὠς ἴδον, ὡς ἐμάνλιν, ὥς μοι φρὴν θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοὐδ' ἔπι πομπᾶς
Τλύας ἐφραστάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπλεῖθον
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
Κείμαν δ' οὐ κλιντῆρι δέκ' ἄματα, ἠδὲ δέκα νύκτας.

Φράζεό μοι τὺ ἔρωθ' ὅθεν ἵκεο, πότνια Σελάνα.
Καί μοι χρὼς ἁ ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψω·
Ἔρρθιον δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστέ'

Mediol. & Ald. Florentina iam dederat, ἢ σὺ σελάνα.

vſ. 80. Λιπῦσι] Λιπόντων, revocatum a *Reiskio*, praeter Aldinam, Editiones dant Mediol. & Florent. Codices Vaticanus, Cardinalis Ottoboni, Harleianus, & Florentinus: alterum eſt in aliis Codicibus, atque a Scholiaſte fuit repertum: neque mihi tamen λιπόντων diſplicet. Λιπόντα in Cod. eſt Pariſ. Reg. cum interpretamento adſcripto λιπῦσι.

vſ. 82. Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνλιν, ὥς μοι φρὴν θυμὸς ἰάφθη] *Homeri* verſus eſt in Il. Ξ, 294, Ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφικάλυψεν. Ubi Theocriteum confert cum *Virgilii* ex Ecl. VIII, 41, *Ut vidi, ut perii, ut me malus abſtulit error*, *Fulvius Urſinus* p. 72, exhibet in verſu *Theocriti* ἰάνθη · lectionem haud ſane abſurdam; vulgatae tamen, a Codicibus firmatae, longe poſtponendam: ἰαίνειν, *calefaciendo emollire*, de amore quidem adhibetur, ſed hoc in loco longe aptius eſt ἰάφθη, pro ἰζλάφθη poſitum. —— *Homerum* & *Theocritum* imitatus, *Ovidius* ſaepius uſus eſt iſta ſcribendi forma, qua ſcripſit in Her. Ep. XII, 33. *Ut vidi, ut perii.*

vſ. 83. Κοὐδ' ἔπι πομπᾶς T. i.] In Codd. iſta ſcribuntur, κοὐδέ π & κοὐπί π. —— In vſ. 85,

—— ἔγνω

Pectora mirando vincunt te, Luna, nitore)
Occurrunt, ſolita perfunctus uterque palaeſtra.

Diſce, Diana, mei primordia diſce furoris!
Delphin ut adſpexi; mentem furor expulit omnem.
Concidit oris honos. pompae jam nulla videndae
Cura. domum nec qua fuerim ratione reverſa
Novi ego: ſed, graciles artus confecta maligna
Peſte, dies noctesque decem, miſeranda jacebam.

Diſce, Diana, mei primordia diſce furoris!
Jam mihi vidiſſes Scythico magis arida ligno
Corpora; flaventi delapſos vertice crines;

Oſſa

—— ἀλλά μέ τις κακὸν νόσος ἐξαλάπαξε· *ſed me morbus quidam arrodens tabefecit*; nihil variant Codices collati. Scholiaſtes diverſam a vulgata lectionem invenit: —— ἐξάλαξεν, ἵν' ἦ ἐξήλαξε· *prorſus immutavit.* ſic enim in Scholiis ſcribendum vere monuit *D. Heinſius* p. 313. Quamvis autem ἐξάλαξεν minime hinc alienum ſit, videtur tamen Poëta Homericum adhibuiſſe ἐξαλάπαξεν.

vſ. 89. Ἔρριον δ' ὡς κεφαλᾶς] Hoc cum ſaepe ſcriptum legeretur in his carminibus, pro κεφαλῆς hic ponere non dubitavi —— In vſ. 90, pro ἐπίρρησα, ἐπέχρησα ſcriptum, ex Codd. Vaticano & Florentino. —— Horum intermedia, —— αὐτὰ ὀ λοιπὰ Ὀστέ' ἦν ἅ ἐς ὀ δέρμα· ſignificant: *ſola vero relicta erant oſſa & pellis:* ſic Eid. IV, 15, τᾶς πέρπω αὐτὰ λέλειπ' Τὄστια· conf. *T. H.* in *Lucian.* I. p. 230. *Caſaubon.* Lect. *Theocr.* p. 248. *Apollonius Rhod.* II, 201, ἦσιν ὁ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργεν. *Schol.* οἱ ἦσιν ὁ μόνοι ἐνεῖχον τὰ ὀστᾶ. *pellis ſuper oſſibus una*, *Lucret.* VI, 1268. *baeret adſtricta nudatis oſſibus cutis*, *Quinctilian.* Declam. V, p. 112. Tabe confecto Eryſichthoni ἐνὶς τι ὀ ὀστέα μοῦνον ἔλειφθεν, in *Callim.* h. Cereris v. 93. conf. *Callim.* Epigr. XXXII. & *Ez. Spanhem. Phile* Judaeus p. 933. Ε. ἦσιν γεγόνασιν, ἵνες αὐτὰ μόνον ὀ λοιπὸν ὀδοῦ. Praevit

Ὀπῖ' ἔτ' ἦς ὦ δέσμα. ὦ ἐς πίνω οὐκ ἐπέρασα;
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἄπις ἐπᾴδειν;
Ἀλλ' ἦς ὠδὴν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνω ἄντλο φθύγειν.

Φεράζεό μοι τὰ ἔρωθ' ὅθεν ἴκελο, πότνια Σελάνα.
Χ' ὕπω τᾷ δώλᾳ τὰ ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἶδ' ἄγε Θέστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχω.
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μιτύδιω· ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τίνει γὰ φοιτῇ, τίνει δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.

Φεράζεό μοι τὰ ἔρωθ' ὅθεν ἴκελο, πότνια Σελάνα.
Κἤπει κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχα πῦσον,
Κἤφ' ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ, ὦ ὑφάγεο τᾷδε.
Ὡς ἐφάμαν· ἁ δ' ἰοῦσα, ὦ ἄγαγε τὰ λιπαρόχρωτα
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲς ὠδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κύφῳ,

(Φεράζεό μοι τὰ ἔρωθ' ὅθεν ἴκελο, πότνια Σελάνα)
Πᾶσα μὲ ἐψύχθη χρόνω πλέον, ἐκ δὲ μετώπω

Ἰδρώς

vit & in his *Theocrito Sophron*, cuius iſta ſervavit *Etymologus* p. 737, 3, Τί μὲν ξύσλω; τί δέ; σύφαξ αὐτ' ἀνδρός. Ultimum explicat Grammaticus, δέσμα ψιλὸν, ὡς τὸ ἄπαν ὠδὴ δεδαπανημένον.

vſ. 94. Χ' ὕπω τᾷ δώλᾳ] Ut in primis leguntur iſta Edd. Χ' ὕπω τᾷ δώλᾳ· exhibent & plerique Codices; in nonnullis tamen inveniuntur Χ' ὕπω τᾷ δώλᾳ· Quia δῶλα legitur in Eid. V, 5, hoc quidem admiſi; ſed, quia in ὕπω prima ſyllaba non mutatur, alteri formam uſitatam praetuli.

vſ. 95. Εἶδ' ἄγε] Omiſſa litera, Εἶ' ἄγε, *eia, age*, praetulit *Wintertonus*; atque ita legitur in Codice Flor. Plerique tamen Codd. ut & Edd. primae literam retinent, vocu-

Oſſa adfixa cuti. nullius adire recuſo
Limen anus; aſt nulla mihi cantamina proſunt;
Inritaque, heu! miſerae ruit hora fugacibus alis.

Diſce, Diana, mei primordia diſce furoris!
Ancillae tandem verum loquor. eia age! tanto,
Eia age! tu reperi medicamen, Theſtyli, morbo.
Delphin, quem pereo, cujus conſumor amore,
Ad Timageti potes obſervare palaeſtram.
Huc abit ille frequens. hîc illi dulce morari.

Diſce, Diana, mei primordia diſce furoris!
Huic tacito, ſolum quum ſenſeris, innue vultu;
Et dic: te Simaetha vocat. mihique ocius adduc.
Finieram juſſus. abit illa; reditque, cupitum
Adducens juvenem. celeri pede limina portae
Quem ſimul adſpexi ſuperantem; protinus amens

(Diſce, Diana, mei primordia diſce furoris!)
Obrigui, ceu ſtricta gelu nix. ſudor ab omni

Fron-

culis εἶα & ἄγε ſic in *Homeri* ſaepe verſibus interiectam: εἶδ' ἄγε apud *Euſtathium* in Il. A. p. 80, 43, veteres, pro εἶα δὴ ἄγε, poſitum arbitrantur: εἶα δὲ plene ſcriptum legitur in *Aeſchyli* Agam. v. 1659. & in *Euripidis* verſu e Syleo apud *Euſtath.* ibid. v. 52. —— In vicinis, —— χαλιπᾶς νόσου εὕρε πῆμα χθονός· ultimam vocem infeliciter ſollicitabat *Palmerius*: *Homeri* loca, quae reſpexit Noſter, dedit Clar. *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.* —— In vſ. 101, pro ὑφάγεο, minus recte ἀφάγεο legebatur in Codd. Vaticano & Florentino. Cur praeſtet alterum docebunt *Ammonius* in Ὑπάγειν, & *H. Stephanus* in Append. de Dial. Att. c. XII. p. 185.

vſ. 107.

Ἰδρώς μοι κοχύεσκεν ἴσον ποταίσιν ἐέρσαις,
Οὐδέ τι φαντάσαι δυνάμαν, ἐπεὶ ὅσσον ὀπίπω
Κυζᾶν φαεῦσα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἀλλ' ἐπάγλω δαγῦδι καλὸν ἔρεα πάντοθεν ἴσα.

Φεράζεό μοι τὰ ἔρωθ' ὅθεν ἴκελο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὁ Ἔρως γ', ὅτι χθονὸς ὄμματα πήξας,
Ἔζετ' ὅτι κλυτῆει, ἢ ἐξόμβω φάτο μῦθον·
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγὼ θέω
Πεάν ποκα τὰ χαείνα πέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε τέγος, ἢ με παρῆμεν.

Φεράζεό μοι τὰ ἔρωθ' ὅθεν ἴκελο, πότνα Σελάνα.
Ἦνθον γὰ κὠγώ, καὶ τὰ γλυκὺν, ἦνθον, ἔρωτα,

Ἦ

vſ. 107. Ἰδρώς μευ κοχύεσκεν] In Edit. Iuntae Florentina ſcriptum κοχύδεσκεν inveniſſe hoc in loco videbatur *H. Stephano*, videtur & mihi *Euſtathius*; qui ad *Homeri* Il. P. p. 1126, 51. ἀπὸ τοῦ Κοχυδεῖν, inquit, ἢ τὸ Κοχύδεσκεν εἴρηται). paulo ante ex *Athenaei* (VI, p. 269. D.) Pherecrateis ipſi memorantur ποταμοὶ —— κοχυδῶντες ἐπιβολάξ. his motus *Reiskius Theocrito* reſtituit κοχύδεσκεν. prout ſcripſit hunc locum tractans *D'Orvillius* Anim. in *Charit.* p. 380. nihil arbitror intereſſe, hoc an illud probetur. Scripſerat forſan *Heſychius*: Κοχύεσκεν, ἔῤῥει ἰσχυρῶς, ἢ μετὰ ψόφου ἢ λάβρως. Fictum verbum videtur ad indicandum aquae per rupes delabentis ſtrepitum. —— Ad Oden Sapphus, cuius hic partem expreſſit *Theocritus*, hunc locum contulit *Tollius* ad *Longinum* π. ὕ. p. 79.

vſ. 110. Δαγῦδι] Vox rariſſima atque incertae originis bis fuit apud Heſychium inventa; nam, ubi vulgatur Δαπὶς viri Docti hinc ſcribendum monuerunt Δαγὶς, κυρίως, νύμφη λάκκου ἢ. & in V. Κάχαεις iunguntur Δαγὶς, ἢ παίζων, ἢ Χρυσαλὶς, τὸ κοροκόσμιον. ſic dicebantur puellarum ludicra, imagun-

cu-

Fronte cadebat; uti liquefactae ſole pruïnae.
Nec voces reperire mihi, neque murmura, quivi;
Qualia per ſomnos ad matrem proferat infans.
Tota ſed obrigui; veluti cryſtalla gelantur.

Diſce, Diana, mei primordia diſce furoris!
Ille ferox a me dejecit lumina terrae;
Jamque ſedens: at me tantum praevertere noſti;
Quantum ego formoſum, tua quum ſub tecta vocarer,
Praeverti rapido curſu, Simaetha, Philinum.

Diſce, Diana, mei primordia diſce furoris!
Veniſſem, (teſtor jucunda Cupidinis arma!)

Ve-

culae ex cera, gypſo, vel aere factae. vid. eruditiſſime notata a *D. Ruhnkenio* ad *Timaei* Lex. *Platon.* p. 120. conf. *Io. Toupius* Emend. in *Suid.* P. III. p. 114.

vſ. 112. Καί μ' ἰσιδὼν ὤ'τηρ-γον] Corrigendum putabat *Koppierſius* in Obſerv. Philol. p. 77, Κἄ μ' ἰσιδὼν —— *Cumque me ne adſpexiſſet quidem, oculis in terram defixis, conſedit*: vulgata lectio defenſores inveniet. —— Scripſiſſe certe more ſuo videtur: ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας Ἕσδετ' ἐπὶ κλιντῆρος, κ' ἰσιδίμεν φάτο μῦθον· ſic verbum illud ſcribitur Eid. I, 21. VI, 4.

vſ. 116. Ἤ με παρῆμβε] Παρῆμες eſt in uno Codicum Florent. vulgato non deterius; ἤ με π. ſcriptum in Aldina Ed. & Flor. iure probavit *Reiskius*: haec enim eſt verborum ſtructura: Σιμαίθα, πρὶν ἐμὲ παρεῖναι καλέσασα, τόσσον ἐμὲ ἔφθασας, ὅσσον ἐγὼ —— τὴν χαρίεντα Φιλῖνον τρίχα ἔφθασα. *Quum me vocaſti ante, quam ſponte mea venirem, tantum me praevertiſti, quantum nuper ego curſu Philinum praeverti.* —— In verſum 118, αἰγὰν, pro κἰγὼ, recepi ex Codice Flor.

vſ. 122.

Ἢ τρίτος ἢ πάππος ἐὼν φίλος αὐτίκα τυχλὸς,
Μᾶλα μὲ σὲ κάλπισι Διωνύσοιο φυλάσσαν,
Κρατὶ δ' ἴχνι λυκάνα, Ἡρακλέος ἱερὸν ἕρνος,
Πάντοσι πορφυρέῃσι θεριζώστῃσιν ἑλιχλάν.

Φράζεό μοι τὸ ἔρωθ' ὅθεν ἰκέλο. πότνα Σελάνα.
Καί μ' εἰ μὴ κατέχεθε, τάδ' ἦς φίλα· ἦ γὰρ ἐλαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι.
Εὖδον δ', εἶχε μόνον τὸ καλὸν σῶμα τῆς ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλα μ' ἀθεῖτε, ἦ ἀ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως ἦ πολέεις ἦ λαμπάδες ἦθον ἐφ' ὑμέας.

Φράζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἰκέλο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲ ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ, μᾶ ταὶ Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλθω,
Ὦ γυίαι, ἐσκαλέσασα τὸν ποτὶ τῦτο μέλαθρον,
Λῦτας ἡμίφλεκτον· Ἔρως δ' ἄρα ἦ Λιπαραίᾳ

Πολ-

vſ. 122. πάντοσι] Hic editum a *Wintertono*, ex Harlei. Codice fuit enotatum: in aliis Codd. eſt, ut in Edd. Mediol. Ald. Flor. πάντοθι. hoc an illud recipiatur, parum refert; ſed hic vitioſum erat quod in vulgatis eſt Edd. πάντοτε ſignificans *ſemper*: priora duo reperiuntur & in Theocriteis; nusquam in his πάντοσε.

vſ. 126. Εὖδον δ', εἶχε μόνον τὸ καλὸν σῶμα τῆς ἐφίλασα] Literam δ' ex Vaticano Codice, pro τ', & formam rariſſimam τῆς ex una Edit. Florentina recepit *Theocritus*, quae illud ipſum τοῦς exhibet ubi noſtris in Edd. τοῦ vulgatur Eid. V, 39. XI, 52, 55. quorum locorum primo illud τοῦς confirmat *Apollonius Dyſc.* in libello de pronominibus partim edito, p. 424. C. Καὶ ποτ' ἐγὼν ὀδύρομαι τοῦς παιδός· Θεόκριτος. Τοῦς his in locis ex *Apollonio* reponendum nuper monuit etiam Clar. *Toupius* Append. Notar. in *Theocr.* praeterea, hoc in ver-

Veniſſem, duo tresve trahens ſub nocte ſodales;
Mala ſinu portans, Baccheïa mala. capillos
Sutilis Herculea veſtiret fronde corolla,
Undique purpureis vittis intorta corolla.

Diſce, Diana, mei primordia diſce furoris!
Nec mihi, cui nemo juvenum contendere forma,
Aut curſu, valeat, tua janua clauſa fuiſſet.
Sat mihi, ſi roſeis junxiſſem labra labellis.
Nec prius a foribus, quamvis excluſus, abîſſem,
Sed facibus rigidisque bipennibus inſultâſſem.

Diſce, Diana, mei primordia diſce furoris!
Nunc primas Veneri debere, tibique ſecundas,
Me fateor grates. quum me, Simaetha, vocabas;
Ignibus e mediis rapuiſti prorſus aduſtum.
Majores ſiquidem Veneris puer excitat aeſtus;

Quam

verſu ſcribendum αἶκε. Elegante quidem adhibetur a Graecis Εὖδειν· ſed quo hic ſenſu ponitur, ſi tamen illud Εὖδον ſcriptum fuit a Theocrito, vix alibi reperietur. —— In proximis ἀμᾶ, quod praebet Ed. Florent. & ταυτᾶς, quod eſt in Ed. *Wintertoni*, Dorico ſic more videri poterunt ſcripta conferenti notata a *Koenio* ad *Gregor.* de Dial. p. 96. —— In iſtis, πυλίσσεις ἀ λαμπάδες ἔνδον ἐφ' ἡμέας· nodum in ſcirpo quaeſivit *Palmerius*: commode his uſus eſt *Bentleius* ad *Horatii* Carm. III. Od. XXVI, 7.

vſ. 130. Ὀφείλων] Hic poſtulat Dorismus, ὀφείλω· —— vſ. 133. dubito ſcripſeritne ἀμιφλίξαν· ut ἀ ἀμιβίοις, Eid. XVIII, 18. & XXIV, 130. Pro Δίππαιε tamen minus dubitanter ſcripſerim Δίππαιε. attigit hunc locum *Euſtath.* in *Hom.* Od. κ. p. 377, 32. inſulam memorans Δίππαιον, ἐξ ἧς ἡ σίλλας λέγει· ἔστι δὲ Θεοκρίτῳ Δίππαιον, ἀπὸ τοῦ ἵππου ἀμφιτάμνοντα πυρί.

vſ. 136.

Πολλάκις Ἀφαίρει σίλας φλογερώτερον αἰθήν.

Φεύζεό μευ τ' ἔρωθ' ὅθεν ἴκεο, πότνια Σελάνα.
Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις ἠ παρθένον ἐν θαλάμοιο,
Καὶ νύμφαν ἐφόβησε, ἔπι δέμνια θερμὰ λιποῦσαν
Ἀνέρος. ὡς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἀ ταχυπειθὴς
Χειρὸς ἐφαψαμένη μαλακῶν ἔκλιν' ὀπὶ λίκνων·
Καὶ ταχὺ χρὼς ὀπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ προσώπα
Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐφθυείσδομες ἀδύ.
Χ' ὡς καί τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Ἐφράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤθομες ἄμφω.
Κἤτέ τι τᾶν ἐμὶν ἐπεμέμφατο μέσφα τοι ἐχθές,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τλύφα· ἀλλ' ἦθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
Μάτηρ τὰς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς,
Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' ὀρθρινὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαν·
Κἤπέ μοι ἄλλά τε πολλὰ καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἔφαθ'·
Κἤτέ μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρός,
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
Ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ὤχετο φεύγων·

Καὶ

vſ. 136. Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις] Heinſianâ multo mihi melior Scholiaſtae videtur interpretatio: Καὶ παρθένον ἐν τῷ θαλάμῳ —— φυγεῖν ἐποίησε —— κακῶς μαινομένῳ, καὶ γυναῖκα ἄνδρος ἔχουσαν, —— ἐπὶ θρεμὰν λιπεῖν τὸν τῷ ἀνδρὸς αὐτῆς κοίτην. *Amor malo furore agitatas puellas incitare ſolet innuptas, ut thalamum deſerant; & viro nuptas, ut lectum coniugalem adhuc calentem derelinquant.* Quum ἐφόβησε hic uſitato more ponatur, pro φυγεῖν ἐποίησε, mirum eſt in hoc verbo haeſiſſe virum Doctum.

vſ. 138. Ἐγὼ δέ οἱ ἀ ταχυπειθὴς χειρὸς ἐφαψαμένη] Doricum praeſtat ἐφαψαμέα· —— pro ἔκλιν' ut numeroſius *Teupio* placet, μαλακῶν ἀνέκλιν' ἐπὶ

Quam quos Volcani fornacibus evomit Aetna.

Diſce, Diana, mei primordia diſce furoris!
Hic teneram thalamo, lymphata mente, puellam,
Hic ſponſam cupidis ſopiti conjugis ulnis
Expulit. haec Delphis. prênſum male credula dextra
In mollem lectum inclino. jam corpore corpus
Intepuit. junctis inpacta labella labellis
Intepuere magis. jam turture dulce querenti
Dulcius alterno crebreſcit murmur in ore.
Neu longo te, Luna, morer ſermone: peracta eſt
Maxima res; laſſique ſimul requievimus ambo.
Hactenus & noſtros lis nulla diremit amores.
Aſt hodie, roſeis conjunx Tithonia bigis
Oceano ſubvecta jubar quum ſpargeret orbi,
Venit anus vicina. (parens anus iſta Philiſtae,
Ludere perdoctae crotalis, pulchraeque Melixûs)
Venit; &, ô Simaetha! alibi jam perfidus, inquit,
Delphis amat. ſed quae mutati cauſa caloris,
Vir? mulierne? latet. dextra cratera capacem
Saepe tenet; libatque novo perjurus amori.

ἐπὶ λίστρων. —— Sequentia, Καὶ παχὺ χρὰς ἐπὶ χρωὶ πεπάσσατο· *Euſtathium* protuliſſe in Il. Z. p. 478, 32, ab aliis iam fuit monitum.

vſ. 145. Ἀπὸ Φιλίστας] Dubium quidem nullum eſt quin nomen fuerit muliebre Φιλίστη vel Φιλίστα· ſed hic unius ſuae tibicinae Melixûs mentionem feciſſe mihi iam olim Jam videbatur Simaetha, & hanc *cariſſimam*, φιλίστην, dixiſſe: ſcribebam idcirco: ἦλθέ μοι ἄγε φιλίστας Μάτηρ τᾶσγε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἄγε Μελιξώ. *venit ad me mater cariſſimae meae tibicinae, meae, inquam, Melixus.* Rarius φίλιστος in Epiſt. ad *M. Röverum* ſatis fuit adfirmatum p. 52.

vſ. 151, 152. Alii ἴσατο· Ἀμὰ

Καὶ Φάτο οἱ περφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδειν
Ταῦτά μοι ἀ ξείνα μυθήσαλο· ἔστι δ' ἀλαθής.
Ἦ γάρ μιν ἢ τελὶς ἢ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθη τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν.
Νῦν δέ τι δωδεκάταιον ἀφ' ὅτε νιν ἠδέποκ' εἶδον.
Ἦ ῥ' ἦκ ἄλλό τι περπὶ ἔχη, ἀμὲν δὲ λέλαται;
Νῦν μὰν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἰ δ' ἔτι κἠμὲ
Λυπῆ, τὰν Ἀΐδαο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀρέξει.
Τοιάδ' οἱ σὲ κίτρα κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσυρίω, δέσποινα, καὶ ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν πέτευ πόλυς,
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὰ ἐμὰν πόνον, ὥσπερ ὑπάρχαν.
Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχρως· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκύκλοιο κατ' ἄντυγα τυκλὸς ἁπαδοί.

A I-

Ἀκρίτῳ ἐπιχεῖν] Corrigit *Toupius*, Ἀκρωνι ἐπιχεῖτο· ratus νι ob caesuram hic etiam produci: formam ille loquendi Theocriteam & morem antiquum egregie illustravit: nonnulla dedit & *Musgravius* in hunc l. *Theocriti* p. 410. T. II. —— In vs. 151, pro ἀτρεκὲς, *Wintertonus* edidit ἀτρεχίς· quam formam esse Doricam *Orionis* auctoritate monstravit Clar. *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.*

vs. 155. Ἦ γάρ μοι ἢ τελὶς ἢ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη] Nihil nunc aliud in his desidero, nisi Dorico more scriptum ἄλλοκ' ἐφοίτη· & versum 157 recte scriptum arbitror: Νῦν δέ τι δωδεκάταιον, ἀφ' ὅτι νιν ἠδέποκ' εἶδον. nihil enim video causae cur praeferendum sit ἠδὲ ποτίδον· quod *Reiskio* placebat.

vs. 158. Ἦ ῥ' ἦκ] Omnino corrigendum arbitror cum *D. Heinsio*: Ἦ ῥ' ἦν ἄλλό τι περπὸν ἔχῃ, ἀμὲν δὲ λέλαται. *Quinimo nunc alias habet delicias, meique est oblitus.* —— In versum seq. Νῦν μὰν &c. ista scribuntur in Edit. nupera: „ Heinsius, in locum, legit „ ἐπιθύσομαι. Quod prius vi„ derat Meursius." Quid vi-

Iamque domum videas hilarem, plenamque corymbis.
Haec narravit anus. narranti credere cogor.
Ante frequens qui me viſebat, Delphis, apud me
Dorida deponens pyxin, bis ſex mihi luces
Abfuit; adloquioque frui mihi poſſe negatum.
Tune alios foveas, heu! noſtri oblitus, amores?
Non inpune quidem; niſi philtra potentia ceſſent!
Sin magis offendas; Orcum (crudelia teſtor
Numina Parcarum!) viſes. haec tanta venena
Ciſta tenet, Syriae monitu mihi lecta magiſtrae!
Iamque vale, veneranda! tuosque immerge iugales
Oceano. ſolitos patiemur, ut ante, dolores.
Luna coruſca, vale! ſimul, aſtra decora, valete,
Humentem placidae Noctis comitantia currum!

ΑΜΑ-

viderat *Heinſio* laudatus *Meurſius*? in Spicilegio in *Theocr.* p. 17, lego, inquit, μὶν, id ipſum, pro μὲν, recte repoſitum voluit *Heinſius*; cuius calamo forte fortuna verbum effluxit ἐπιθύσομαι. Quod vulgatur καταθύσομαι mutatum noluit. Pro μὶν, (cuius loco μὰν in una eſt Ed. Florent.) μὶν ſcripſerat procul dubio *Theocritus*: Νῦν μὶν τὶς φίλτροις καταθύσομαι· ut ſupra hoc in carmine v. 3, τὰ ἐμὲ (vel ἐμὶν) βαρὺν ἐὸντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα.

vſ. 161. Τοῖά σι τὰν κίρκαν καμὲ φάρμακα] *Virgil.* Eclog. VIII, 95, *Has herbas, atque haec Ponto mihi lecta venena Ipſe dedit Moeris.* —— Ex vſ. 164, iſta, ἰγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόσιν, ὥσπερ ὑπίστω· attigit *Berglerus* ad *Alciphron.* p. 113. ſi ſenſus eſt qui vulgo tribui ſolet, pro ὥσπερ ſcribendum videtur, ὅπερ ὑπίστω, *cui me ſubieci*: ὅπερ ὑπίστω legi in Cod. Pariſ. monuit me Clariſſ. *D. R.* ſi ſanum eſt ὥσπερ· ὥσπερ ὑπίστω ſignificabit, *meum ego feram dolorem, ut promiſi*: dixi nempe me ipſum philtris incantaturam: ſi nihil illa ad flectendum Delphin valebunt, τὰν Ἀΐδαο πύλαν, καὶ Μοίρας, ἀεμξεῖ.

ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

Εἰδύλλιον γ'.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκοντ' κατ' ὄρος, ἁ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνᾳ.
Τίτυρε, ἐμὶν τὸ καλὸν περιλαμπέα, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· ἁ τὸ σύεχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μὴ τὸ κορύψῃ.
Ὦ χαίτας Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔπ τοῦτο κατ' ἄντρον

Πας-

vſ. 1. Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀ.] Miram in his & in proximis ἀφίλοιαν laudat *Hermogenes* II, p. 388. —— In Ed. Iuntina huic Eidyllio praefiguntur iſta: Κῶμος. Δωρίδι. Ἀμαρυλλὶς, ἢ Αἰπόλος, ἢ Κωμαστής.

vſ. 3. Τίτυρε ἐμὶν τὸ καλὸν περιλ.] Inter alias interpretationes deteriores vera legitur etiam in Scholiis, qua τὸ καλὸν redditur καλῶς. Eſt in hoc ipſo carmine v. 18, Ὦ τὸ καλὸν θεοριοῦσα. Ubi *Callimachus* dixit in Epigr. LVI, Τὸν τὸ καλὸν μελανιοῦντα Θεόκριτον. Theocritea protulit *R. Bentleius*, quae *Steph. Bergler.* adhibuit ad *Alciphronis* 1 Epiſt. XXXVI. p. 161, πανύσαι τὸ καλὸν. illud ipſum *Alciphronis* Ep. XXXIX, p. 186, reſtituit Clariſſ. *Hemſterhuſius*, τὸ καλὸν ἀπεκοιμίσασθαι τὸν ὕπνον. ubi vulgatur, τὸν καλόν. Propius ad haec accedit in Amoribus *Luciani*, T. II. p. 426, 35, ὑακινθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὁμοῖα περφύροντες. ad hanc normam ἡσυχίαν τὸ ἀκμαιότατον ἀνθοῦντες ſunt in *Aeliani* de N. A. XV, c. X.

Ibid. Βόσκε τὰς αἶγας] Iſta quidem reddidit *Virgilius* Ecl. IX, 23, *Tityre*, —— *paſce capellas*. *Gellius* N. A. IX, c. IX, *animadvertimus*, ait, *reliquiſſe Virgilium, quod Graecum quidem mire quam ſuave eſt, verti autem neque* de-

AMARYLLIS.

Eidyllium tertium.

Digredior, viſens Amaryllida. nota, capellae,
Per iuga paſcimini! vobiscum Tityrus ibit.
Tityre, paſce meas, & potum coge, capellas.
Tityre, noſter amor! Lybicum tamen inter agendum
(Quippe ſalax cornu feriet) Cnacona caveto!
ô Formoſa Amarylli! tuum reclinis ad antrum,

Iam

debuit neque potuit: paulo poſt, *caute*, ait, *omiſſum, quod eſt in Graeco verſu aulciſſimum.* —— *Quo enim pacto diceret*, τὸ καλὸν πιτυλαμφές; —— *Hoc igitur reliquit, & cetera vertit non infeſtiviter*; tum ponit Virgiliana: *Tityre, dum redeo, (brevis eſt via) paſce capellas, Et potum paſtas age, Tityre*; (Καὶ πατὴ τὴν κρήνην ἄγε, Τίτυρε,) *& inter agendum Occurſare capro (cornu ferit ille) caveto*: ᾧ τὴν ἐνέχαν τὸν Λιβυκὸν κνάκανα φυλάσσε, μὴ τὸ κερύψῃ.

vſ. 4. Τὸν ἐνέχαν, τὴν Α. κνάκανα] In aliis hic Codicibus olim ſcriptum τὴν ἐνέχαν monſtrat interpretamentum in Scholiis, ἐμπαίαν. quod a *Tbyſio* iam fuit monitum ad *Gellii* l. c. Huc ſpectaſſe *Porphyrium* in fragmento, quod ediderunt *Tb. Galeus* in Differt. de Scriptor. Mythol. p. 16. & *Bentlei.* in Epiſt. ad *Millium* p. 49. nuper etiam monuit *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.*

vſ. 5. Μὴ τὸ κερύψῃ] A *Sanctamando* non videtur in Codicibus Italicis inventum κερύξῃ· quod, magis Doricum, in aliis legi monuit Cl. *D'Orvillius* in Vanno Crit. p. 457. praebet illud etiam Codex *Gellii* Franequeranus. In Eid. V, 147, ex Ald. Ed. ſcribi poterit κερύτλιαθ'.

Παχύπλοισα καλεῖς τ' ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἤδη,
Νύμφα, καὶ γραίης; ἀπάγξαι δή με ποήσεις.
Ἠίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τήνωθε καθεῖλον,
Ὥς μ' ἐκέλευ καθελεῖν τυ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἴσω.
Θᾶσαι μάν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε γενοίμαν
Ἃ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
Τὸν κισσὸν λάβδυς, καὶ τὰν πέτραν, ἃ τυ πυκάσδει.
Νῦν ἔγνων τ' Ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλασδες, ὀρυμῶ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχει καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυανόφρυ

Νύμ-

vſ. 9. Ἀπάγξασθαί με ποιήσεις] *Mori me denique coges*, *Virgil.* Ecl. II, 7. Ad προγίνεος optime *H. Stephanus* Theſ. Gr. L. I. p. 845. A. *crediderim*, inquit, *alteram expoſitionem huius vocis, de eo videlicet cui mentum prominet, huic Theocriti loco convenire.* —— In vſ. 10. Ἠίδε ſcriptum, ut ſupra Eid. I, 149. Ad iſta, Ἠίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· —— καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἴσω· comparârunt Virgiliana ex Ecl. III, 7, *puero, ſylveſtri ex arbore lecta, Aurea mala decem miſi; cras altera mittam.*

vſ. 12. Θᾶσαι μ. θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος] In Ed. prima Mediol. & in Florent. Iuntae legitur θυμαλγὲς ἐμὶν ἄχος· ſi a ſcriptis Codd. illud ἐμὶν confirmaretur, mihi quidem non diſpliceret.

vſ. 13. Ἃ βομβεῦσα μέλισσα] Vitioſa Ed. Ald. lectio, Ἀμβομβεῦσα, probari non debuerat: *bombilans apis*, quae forte praetervolabat, quia digito monſtrabatur a comaſte, dicitur ἀ βομβεῦσα μέλισσα. hoc qui recte monuit, *Heinſium* nollem proxima, καὶ ἐς τὸν ἄντρον ἰκοίμαν· ſollicitaſſe; in quibus ſcribi mallet, κατ' ἐς τὸν ἄντρον ἰκοίμαν· ut hoc etiam eſſet ἀσύνδετον. Minus tolerabile quod Editori *W.* venit in mentem.

vſ. 15. Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα] *Nunc ſcio quid ſit amor. Virg.* Ecl. VIII, 43. —— In proximis,

Iam non me blando, veluti prius, ore ſalutas.
Odiſti; ſimumque vocas; barbataque menta
Objicis. ad triſtem laqueum me denique coges.
Ecce! decem tibi mala fero, decerpta, jubebas
Unde, loco. tibi mala decem cras altera mittam.
Reſpice, Nympha, meum, ſimul & miſereſce, dolorem
ô Parva ſi muter api! iam praepete curſu
Per filicemque ederamque tuum delabar in antrum.
Nunc ſcio, quid ſit Amor. gravis, ah! Deus, ubere paſtus
Quippe leae, & duris in ſaltibus innutritus.
Ille ſuas nunc ima faces mihi condit in oſſa.
Durior ô ſilice, aſt vultum ſpecioſa, nigrisque

Pul-

ximis, pro ἰθήλαξε recepi ex Cod. Barocc. & *Thomae M.* Leidenſi Cod. in v. Μαστὶς, ἰθήλασδε· cui vicinum ἴτεφε congruit. *Reiskius* edidit: ἦ ῥα λεαίνας Μασδὸν ἰθήλαξε, δρυμῷ τί μιν ἴτεφε μάτηρ. ex *Stobaei* Floril. p. 401, 30. qui ἴτεφε quoque praebuit, pro ἔτρεφε· formam quidem Doricam, nec tamen Theocriteam. ἰθήλαξε dat Ed. Flor. Iuntae. Huc ſpectans *Euſtatius* in *Hom.* Il. II. p. 1070, 12, ὡς τῦ χάλῳ, inquit, τερφίνης τ δύσκολον κ ἀπρόσκολον, εἰλαπίνης τοῖς τῷ Βυκολιάζοντι τὸ, μαζῶν λεαίνης θηλάσας γάλα.

vſ. 17. Ἐς ἰσίον ἄχεας ἰάπτῃ] Editor *W. novam* ſe dicit e Codd. *lectionem apportare, quae non omnino ſit contemnenda:* ἐς ἰσίον (ἰσία poſuit per errorem) ἄχεας ἰάπτῃ. hoc in paucis repertum: genuinum ἰάπτῃ plerique praebent & antiquiſſimi Codices.

vſ. 18. Ὦ τὸ καλὸν πτοριῦσα] *Theocriti* formam ſcribendi, pro vulgata πτορῶσα, reſtitui ex Cod. Flor. eamdem formam hic memorat ut magis Doricam *H. Stephanus.* —— De vſſ. 19, 20, non diſplicent ſuſpiciones, quae proſtant in Epiſt. ad Nobiliſſ. *Rõverum* p. XXVI, & XXVII, mea quidem ſententia hic a Comaſte dici non potuit: προσπλύξαί μὲ τ αἰπόλον, ὡς τὸ φιλάσω. requiritur vel, *Deſpectus tibi ſum;* vel huius quid ſimile. Verſus 20, qui huc translatus ex Eid.

Νύμφα, τοξόσπευξαί με τ' αἰπόλον, ὡς τὺ Φιλάσῳ.
Ἔστι γὰ κἠν ποίοισι Φιλάμαιον ἀδὲα τέρψις.
Τὸν σίφωνα τίλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιήσεις,
Τόν τοι ἐγών, Ἀμαρυλλὶ φίλα, χιονοῖο φυλάσσω,
Ἐμπλέξας καλύκεσσι γὰ εὐώδμοισι σελίνοις·
Ὤμοι ἐγώ, τί πάθω; τί ὁ δύσομαι; οὐχ ὑτακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἁλεύμαι,
Ὥστε τὼς δίννως σκοπιάζεν Ὄλπις ὁ γειτνεύς.
Κἤκα μὴ ποθάνω, τό γε μὰν τὸν ἀδὺ τίτυλλαν.
Ἔγνων τὰν, ὄκα, μὰν μεναμβώω εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξαλο τὸ πλατάγημα,

Ἀλλ'

videtur XXVII, quibus hac in ſede placet, ex Harlei. Cod. pro Ἔστι, in illum recipere poterunt Ἔνη.

vſ. 21. Τὸν σίφ. τίλαί με κατ' αὐτίκα λ.] Illud κατ' αὐτίκα, enotatum ex Codd. Flor. & Vatic. vel ſine Codicum auctoritate vulgari debuiſſet pro voce non Graeca καπυτίκα: ſic literas diſiungendas iam monuerat *D. Heinſius* p. 317. In re non dubia *Heinſio* non debebat Editor *W.* obniti; nulla enim eſt in his auctoritas *Aemilii Porti*. Qui κατ' αὐτίκα hic ſcribendum ex Flor. Cod. vidit, *Reiskius* recte praepoſitionem κατὰ verbo monuit τίλαι iungendam. *Heinſius* cenſuerat hoc velle Poëtam: τὸν σίφωνα αὐτίκα ποιήσεις με τίλαι κατὰ λεπτὰ. minus bene. Καπατίλλειν fuit in uſu. Non aliter intellexit Schol. cuius iſta ſunt: καπατίλαι δὲ καπακόψαι με ποιήσεις εἰς λεπτὰ τὸν σίφωνα. In talibus eleganter omitti praepoſitionem εἰς, oſtenderunt *Caſaubonus*, *Kuſterus*, *Abreſchius* in Auctario Diluc. *Thucyd.* p. 366. & *L. C. V.* in *Herodot.* p. 558, 60. ubi quae de Theocriteis ultima ſcribuntur rectius fuiſſent omiſſa.

vſ. 23. Ἐμπλέξας] Vulgato non deterius Ἀμπλέξας· quod Codices offerunt Pariſinus, Florentinus & Vaticanus: Theocritea quoque ſunt, ἀμπαύω· ἀμπέδιον· ἀμπίλαγος. —— Verſum 24, ut vulgatur, recte diſtinxerunt *H. Steph.* & *D. Heinſ.*

Vo-

Pulchra ſuperciliis, Amarylli! ſine, oſcula carpam.
Reſpuis, ah! ſurdaque preces depellis ab aure.
Haſce, tibi plexas ederis apioque, corollas
Jam jam ego diſcerpam. quid, ïo! quid fiet amanti,
Heu! miſero mihi? vota Noto jactanda profundo.
Veſtibus abjectis, devolvar in aequora praeceps;
Olpis ubi inſidians demittit retia thynnis.
Tene, licet fluctu ſpirans expellar in actam,
Explorâſſe fidem, mea vita, iuvabit amantis?
Obdurabis, ïo! quaeſitum nuper, amoris
Eventum adgnoſco. dextrum nec enim crepat omen
Te-

Vocem Δύστον, non alibi repertam, niſi hoc vſ. 20, & Eid. IV, 45, in Indicem Theſauri Gr. L. retulit *H. Stephanus*, a quo hic redditur ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ideoque ὁ κακοδαίμων. Ex altero loco τὰ δύστα θεύματα enotavit *Euſtath.* in *Hom.* Il. A. p. 47, 19. Iſta autem, Ὤμοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύστος; *Virgil.* expreſſit in Ecl. II, 58, *Heu, beu, quid volui miſero mihi?*

vſ. 25. Ἐς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι] Ἐς praebuit unus Codicum Florent. Pro τῆνα legitur in tribus Flor. τῶ. Τηνόθε, ſcribebant pro ἐξ ἐκείνη τῦ τόπυ. paulo ante legitur v. 10, τηνῶθε καθίλον. Quia hic legebatur interpretamentum, λὰ τύτυ, ἐκεῖθεν ἁλεύμαι· *Caſaubono* venit in mentem legendum, ἐς κύματα τῶθεν ἁλεῦμαι. Sed nec in Theocriteis neque alibi reperitur illud τῶθεν. —— In vſ. 26. ὀκοπάσαι] more Theocriteo ſcribendum.

vſ. 29. Πεπμάξατο τὸ πλατάγημα] *Scholiaſtes* in aliis ſe Codicibus inveniſſe teſtatur, πεπμαξάμβρου πλατάγησιν· quod, editum ab *Aldo*, recepit in ſuam Edit. *Reiskius:* inventum in Cod. Pariſino, ex Codicibus, a *Sanctamando* adhibitis, praebuit illud Romanus Cardin. Ottoboni. mihi melior vulgata videtur lectio, a plerisque Codd. confirmata. Quae de hac amantium conſuetudine veteres tradidere Grammatici *Io. Meurſius* enarravit in lib. de

Ἀλλ' αὔτως ἀπαλῷ ποτὶ παχεῖ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε γὰ Ἀγροιὼ τἀληθέα κοσκινόμαντις,
Ἃ πρὰν πωλογεῦσα παρασβάπις, ὕνεκ' ἐγὼ μὶν
Τὶν ὅλον ἔγκειμαι· τὺ δέ μοι λόγον οὐδένα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λύκαν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με γὰ ἀ Μέμνων Ἐλεθαιὶς ἀ μελανόχρως
Αἰτεῖ· γὰ δώσω οἱ, ἐπεί τύ μοι οὐδιαθρύπτη.
Ἄλλᾳ ὀφθαλμός μοι ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδήσῳ
Αὐτάν; ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὥς ἀποκλινθείς·
Καί νέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα σοί.
Ἰὼ πομφύη, ὄχα δὴ τὰν παρθένον ἦθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' οἰὶ χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄνυεν· ἀ δ' Ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺ ἄλλετ' ἔρωτα.

Τὰν

Ludis Graecorum in v. παιγνίζειν. —— In vſ. ſeq. pro ἀπαλῷ, ſola praebet Ed. Flor. Iuntae, ἁμαλῷ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη. in duobus Codd. Flor. & Vat. ſcribitur, ἀπαλῶ ποτὶ παχεῖ.

vſ. 31. Εἶπε γὰ Ἀγροιὼ] Cum in hoc nomine Codices ſcripti conſentiant, neque illud analogiae repugnet, nihil erat cauſae, cur mutatum vellent *Caſaubonus* & *Heinſius*: hic certe legendum ſtatuit ἀγρεία· *Wartono* venit in mentem ſcribendum ἀγροιᾶπις ἀληθέα κοσκινόμαντις· quod *Iſ.* etiam *Voſſius* in margine libri ſui poſuerat. —— Proxima, Ἃ πρὰν πωλογεῦσα παρασβάπις, illam deſignant, *quae nuper meſſores ſequuta ſpicas legebat*; prout optime voces accepit Scholiaſtes: ἡ πρώην συγκολλῶσα, —— ἐπομένη τοῖς θερισταῖς. *D. Heinſius* p. 318. contendit ſcribendum καπασβάπις· ut *venefica* intelligatur & *incantatrix*. Niſi vulgata ſenſum daret commodum, hoc forte probari poſſet: ſed prorſus alienae ſunt aliorum coniecturae.

vſ. 35. Ἃ μελανόχρως] Ἃ μελανόφρις (*cui nigra ſunt ſupercilia*,) hic viro Docto legendum videbatur: κυανόφρυν puellam dixit hoc ipſo carmine vſ. 18. & IV, 59.

vſ. 37.

Telephilon; ſed ſponte meis areſcit in ulnis.
Movit & Agroeo cribrum mihi. movit; &, ultro
Te faſtidit, ait, cui perditus omnis inhaeres.
Alba capella tibi, fetus eniſa gemellos,
Paſcitur. hanc a mé Mermnonis Erithacis orat.
Orat; & adcipiet; ſi me fruſtraberis ultra.
Cur oculus ſaliit mihi dexter? Heramne videbo?
Ecce! ſub hac pinu, molli reclinis in herba,
Carmina blanda canam. fors viderit ipſa canentem?
Arſerat Hippomenes Schoeneïda. fulva coruſcat
Poma manu; & metam prior occupat. hunc Atalanta
Ut videt! ut perit! inſanis ut ab ignibus ardet!

Quin

vſ. 37. Ἄλκει] ἀφθαλμὸς μὸι ὁ ὅδ.] *Euſtath.* in Il. H. p. 547, 26. οἰωνίζετό τι ἀγαθὸν — ἢ ὁ παλμὸς τῦ δεξιῦ ὀφθαλμῦ κατὰ τὸ, Ἄλκει] ὀφθαλμὸς μὸι ὁ δεξιός. —— *Dominam* elegan-ter *ipſam* dicit: ἄρχ' ἰδητὸν Αὐτάν. poſt *Caſaubonum* ad *Theophr.* Char. Eth p. 25. attigit hunc uſum *T. H.* in *Ariſtoph.* Plut. p. 335. —— Iſta, vſ. 38, ἀσπύμοι ποὶ τὸν πότνι' ἦλθ' ἀπελθεῖς· ſpectabat *Virgil.* Ecl. VIII, 16, *Incumbens tereti Damon ſic coepit olivae.*

vſ. 39. Καί νέ μ' ἴσως ποπόδοι] In Edd. plerisque & ſcriptis Codicibus legitur ποπόδη· ποπόδοι in Vatic. & Barocc. ex Romana Ed. Calliergi receptum ab *H. Steph.* Digna memoratu *Wartoni* eſt coniectura legentis, Αἴκ' ἔμ' ἴσως ποπόδη. quae lectio placuit & *If. Voſſio.* —— Pro ἀδαμαντίνα, ἀδαμάντῳ eſt in Cod. Harleiano.

vſ. 42. Ὡς ἐς βαθὺν ἄλσετ' ἴ.] Ut conveniret cum vicinis, ἴδιν & ἰμάνη· ſcribendum ſuſpicabatur Clariſſ. *T. H.* ὡς ἐς βαθὺν ἄλατ' ἴρατα· quod equidem probandum cenſeo. De forma ne quis dubitet, adhibuit illam & *Theocritus* Eid. XXIII, 60, Ἄλατο κἠ τἄγαλμα· & legitur in Carm. XIX, 4, Καὶ τὸν γᾶν ἐπάταξε, κἤ ἅλατο.

vſ. 46.

Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἄγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίᾳ τῶ ἀγκοίνησιν ἐκλίθη,
Μάτης ἁ χαείνατα Θέφρονος Ἀλφεσιβοίας.
Τὰν δὲ χαλὰν Κυθέρειαν ὑπ' ὥρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ ὕπνος Ὠδωνις ὅκα πλέον ἄγαγε λύσας,
Ὥς γ' ἁδὺ φθιμενόν μιν ἄτης μασδεῖο πίθηται;
Ζαλωτὸς μὰν ἐμὶν ὁ τ' ἄρκτος ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δέ, φίλα γυνά, Ἰασίωνα,
Ὅς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' ἁ πθυσεῖδι βέβαλται.
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὰν δ' ἁ μέλε. Οὐκ ἔτ' ἀείδω,
Κωτυλίσκα δὲ πεσών, ἁ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοιεν·
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο χὠ βεόχθοιο γένοιτο.

NO-

vſ. 46. Ἐν ὄρεσι] In hac voce quum varient Codices & Edd. alteri ὄρεσι formam magis Doricam praetuli. Ex verſu praecedente nomen Ἀλφεσιβοίας ut κύριον adnotatum ab *Etymologo*.

vſ. 49. Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν] In Scholiis ad *Apollon. Rhod.* IV, 57, ubi de Endymione multa narrantur, haec quoque proſtant *Theocriti*; in quibus ἐμὶν poſitum pro ἐμοὶ δοκεῖ, quod habet Noſter XI, 2. XIV, 7. ὡς παρ' ἐμὶν κτλ.] legitur VI, 37. *Sophocles* Antig. v. 1175, Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοί ποτε. ſcil. ἐδόκει. —— Pro ἰαύων, genuina lectione, ἰαύων eſt in Ed. Flor. Iuntae.

vſ. 51. Ὅς τόσσων ἐκύρησεν] Pro τόσσων in uno Codicum Florent. legitur ποσσὶν ὡς. Forma quidem vocis eſt Theocritea: Eid. I, 54. Οὐδὲ φυτὸν ποσσὶν, ὅσσον θέρος πλίγμα γαθεῖ. & dici certe poſſet aeque, τόσα ἴσχειν, ac τόσσον. Sed κυρεῖν, pro *adipiſci* poſitum, ſemper, opinor, iungitur genitivo; etiam apud

Quin & ab Iphicli ſtabulis armenta, Melampu,
Ad Pylon egiſti, pactus tamen ante Bianti
Formoſam Pero. Venus ipſa, (quid ignibus ultra
Inmoror humanis?) adeo Venus arſit Adonin,
Lanigeras inter pecudes in monte vagantem;
Exanimem niveis ut non dimittat ab ulnis.
Iudice me, felix, aeterno vincte ſopore,
Endymion! tuque, Iaſion, me iudice, felix!
Gaudia qui carpis, non intellecta profanis.
Iamque caput doleo. nec adhuc miteſcis amanti?
Sat calamis cantuque datum! conlabar, edaci
Praeda lupo. forſan tibi ſic, Amarylli, placebo.

PA-

pud *Theocritum* XVII, 6, σφῶν ἰκέρησιν ἀοιδῶν.

vſ. 53. Κισσῦμαι ἢ ποσὶν.] Qui haec attigit ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 956, *L. Kuſterus* apta proferre potuiſſet haec ex Comici Nub. v. 126, Ἀλλ' εἰδ' ἐγὼ μή τοι ποσίν γε κεί-σομαι. Noſtro loco ſignificat κεισῦμαι *contemptus iacebo.* —— In proximis, ἢ τοὶ, *Reiskius*, forte, inquit, καὶ id eſt ἢ αἱ vel αἱ. Sententia quidem placet, *tametſi lupi me hic devoraverint*: ad illam efficiendam ſcribendum puto, κ' εἰ τοὶ λύκοι ἔδοι μ' ἐδόντες. ultimum illud, pro ἔδοντο, praebent Codices *Theocriti* Harlei. Pariſin. Reg. & *Gregorius* de Dial. p. 120. a *Koenio* iure probatum. *Phrynichus* in Βράσσομαι, p. 154, οἱ Ἀτ̃τικοὶ μόνῳ αὐτῷ τῷ ἔδομαι χρῶν̃ται. In *Ariſtoph.* Nub. v. 121, ἴδῃ, *comedes*, male in ἰδεῖ mutatum voluit vir eruditus; qui recte monuit, ultimum huius carminis Theocritei verſum adhibitum ab *Etymologo* p. 215, 52.

vſ. 1.

ΝΟΜΕΙΣ.

Εἰδύλλιον δ'.

ΒΑΤΤΟΣ ὁ ΚΟΡΥΔΩΝ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἢ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὔκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἦ πάν ψε κρύβδαν τὰ ποθίσπερα πᾶσας ἀμέλγεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίησι τὰ μοχία, κἠμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαλος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγαν τιν ἐπ' Ἀλφειὸν ᾤχετο Μίλων.

ΒΑΤ-

---

ver. 1. Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων] Eclogam III sic orditur *Virgil. Dic mihi, Damoeta, cuium pecus? an Meliboei? D. Non; verum Aegonis; nuper mihi tradidit Aegon.* Ultima *Reiskii* commendant coniecturam legentis, βόσκειν δέ μοι αὐτὸς ἔδωκεν· neque tamen αὐτὸς pro αὐτὰς in contextum immitti debuerat. In Ed. Iuntae Flor. hoc Eid. inscribitur: Τὰ εἰς Κορύδωνα, ἢ Φιλανδρίδης, ἢ Βατίδης. Νομεῖς.

ver. 3.

PASTORES.

Eidyllium quartum.

BATTUS, CORYDON.

BATTUS.

Dic mihi, dic, Corydon! paſcisne armenta Philondae?

CORYDON.

Non. verum Aegonis. mihi paſcere tradidit Aegon.

BATTUS.

Clam ſene forte boves, ſero ſub veſpere, mulges?

CORYDON.

Submittit vitulos; a me nec lumina flectit.

BATTUS.

Quonam abiit Aegon? quanam regione moratur?

CORYDON.

Cum valido Piſas neſcis Milone profectum?

BA-

vſ. 3. Ἀμέλγεις]. Quod in prima legitur Ed. Mediol. ἀμίλγεις, (*mulgere ſoles*) in Codd. etiam Vaticano & Flor. mihi hic genuinum videtur. Cum hoc vſ. 3. recte contulerunt eiusdem Eclogae *Virg.* verſum 5, *Hic alienus oves cuſtos bis mulget in hora.* —— In vſ. 5. vulgatur vel αὐτὸς vel ἀυτός· mihi prius hic placuit.

vſ. 7.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τῶν ἄλλων σὺ ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπᾳ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ἡρακλῆι βίλῳ ἐν χείρεσσιν ἐείσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Κῆμ' ἔφαθ' ἁ μάτης Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνων.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κ' ὄχ' ἔχων σκαπάνην τὸ ἐν εἰκάδι τυτόθι μᾶλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πέσαι τοι Μίλων ἐν τᾶς λύκος αὐτίκα λυσσῶν.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὗται. † βουκόλοι ὡς κακὸν εὗρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἦ μὰν δειλαῖαί γε· ἐν οὐκ ἔπι λῶπα νέμεσθαι.

ΒΑΤ-

vſ. 7. Ὀπώπᾳ] A. *Caſaubono* probatum, pro ἰπώπᾳ, & a *Reiskio* receptum, praebent, praeter *Gregorium* de Dial. Ed. *Theocriti* prima Mediol. & Aldina, Codices Florentinus & Vatic. *Scholiaſtae* nugas recte reiecit *Palmerius*. Theocritea, Καὶ πόκα τῶν ἄλλων σὺ ὀφθαλμοῖσιν ἰπώπᾳ; *Bergler.* contulit ad iſta *Alciphronis* p. 160, αὐχμηρὸν μὲν ἔχω τὸν κεφαλὸν, μηδὲ ἰδῦσα τὸ χρόνῳ τοῦτο μύρον.

ſic

BATTUS.

Quine oculis oleum nunquam conſpexerit ante!

CORYDON.

Alcidae quem mole parem, quem viribus, ajunt?

BATTUS.

Et mihi mater ait Pollucem cedere caeſtu.

CORYDON.

Bis denas abduxit oves, vaſtumque ligonem.

BATTUS.

Iamque lupis rabiem Milo ſubiecerit idem.

CORYDON.

Abſentem dominum mugitu armenta repoſcunt.

BATTUS.

Iure quidem! tali quae ſub cuſtode vagentur.

CORYDON.

Heu! miſera. en! paſci nota iam valle recuſant.

BAT-

ſic iſta ſcribuntur in Cod. *D'Orvillii.* huius loci ſimilem *Plutarchi* protulit Clariſſ. *Toupius.*

vſ. 8. Βίην τε κἀέητος] Invenit in Cod. *Scholiaſta* βίην τὴν κάμπτον. ἢ τὴ κάμπτου, inquit, ἵνα μὴ διασύλλογίσῃ. Sed Herculi κάμπτον non convenit; & differre iſta duo βίαν τε κρότος liquet vel ex *Aeſchyli* Prom. V. ubi prodeunt in Scenam Κράτος τε Βία.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τίνας μὴ δή τοι τὰς πόρτιος αὐτὰ, λίλειπλα
Τώτέα. μὴ ῥώκας σιτίζεις, ὥσπερ ὁ τέτλιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ δᾶν· ἄλλοκα μὰν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρᾳ τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος· αἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὄκκα θύοντι
Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε· κακοζᾴσμων γὰ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς ῥομάλιμνον ἐλαύνεις, ἔς τε τὰ Φύσκω,
Καὶ ποτὶ τ' Νήαιθον· ὅπᾳ καλὰ πάντα φύοντι,

Αἰ-

vſ. 16. πρώκας] Hic more Dorico ſcribendum, non πρᾶκας, *Caſaubonus* monuit ad Eid. I. p. 244. b. —— In vſ. ſequenti, pro νομεύω, Codex dat Vatic. νομεύων.

vſ. 20. Αἴθε λάχοιεν] Pro εἴθε Doricum αἴθε dabat Cod. Harlej. —— Incommodum verſu ſequente primum τὸ viro Doctiſſimo videbatur in τὸν mutandum, ut iungi poſſet cum τοιόνδε. Scribi etiam malim, ut alibi apud Noſtrum, ὄκκα θύωντ' atque adeo; —— αἴθε λάχοιντὸν τῶ Λαμπριάδα τὸ δαμόν, ὄκκα θύωντ Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε. *utinam tam macrum taurum Lampriae conſequantur tribules, cum ſacra faciunt Iunoni.* Hunc locum egregie *Caſaubonus* illuſtravit Animadv. in *Athen.* L. V. p. 330. nonnulla dedit & *D. Heinſius* Lect. *Theocr.* p. 321. Ut hic λεπτὸν ταῦρον Battus ridet *Theocriti*, ludit Teniòs *Euphron* Comicus apud *Athen.* IX. p. 379. F. 380. A. Πέμπτῳ ἔθυον ἡμέρᾳ οἱ Τήνιοι, Πολιοὶ γέροντες, πλὴν πολὺν πιπλοῦκότες, Λιπαρὸν γ' ἕλφον κ' μικρόν.

vſ. 23.

BATTUS.

Huic equidem vitulae (num vivit rore, cicadae
More?) cutem video nil praeter & oſſa relictum.

CORYDON.

Nec tamen Aeſareas potum ſemel ivit ad undas.
Et, mollis foeni, me ſubjiciente, maniplis
Paſta, ſub umbroſo laſcivit ſaepe Latumno.

BATTUS.

Rufus & hic taurus macie contabuit. ô ſi
Talem Lampriadae mactent Iunonis ad aras!
Jam, populus, dubites, an victima nequior adſtet?

CORYDON.

Iſte quidem, Phyſci ſub collibus, alta paludis
Oſtia Neaethumque frequens adit. optima vis hîc

Ae-

vſ. 23. Καὶ μὰν ἐς τομάλιμνον] Pro ἐς τὸ Μάλιμνον, ſic primus emendavit *Caſaubonus* in Lect. *Theocr.* p. 253. ſequutus *Scholiaſten*, & *Euſtathium* in *Hom.* Od. κ. p. 385, 10, qui τόμα, inquit, λίγει ἢ ἐπὶ λιμνῶν, ὡς δηλοῖ ἢ τὸ δῶδα Θεοκρίτῳ τομάλιμνον. *lacum prope mare, qui ipſum mare ſuo oſtio ingrediatur*, *Caſaubonus* explicat ad *Strabonem*, p. 280, qui bis terve vocem τομαλίμνης adhibuit. Illi *D. Heinſius* & *Iſ. Voſſius* ſuffragantur. Si Μάλιμνον nomen eſſet aliunde notum, quod huic ſedi congrueret, recte *Reiskius* ἐς τὸ Μάλιμνον videretur in ſuam ſedem revocaſſe: ſic Editiones exhibent antiquae, & Codices plerique; in nonnullis tamen inventum fuit ἐς τομάλιμνον.

vſ. 24. Τὸν Νήαυθον] Ναΐαυθον Codex dat Vaticanus; atque ita flumen illud, ab incenſis illic navibus denominatum, vocatur in *Lycophronis* Alex. v. 921, Ναΐαυθον ἔνθα πρὸς κλύδων' ἐρώγει.

Αἰγίπυρος, ἡ κύζα, ἡ εὐώδης μελίπεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ φεῦ· βασεῦ ἡ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
Εἰς Ἀΐδαν, ὅκα ἡ τὺ κακᾶς ἠρέσσαο νίκας.
Χὰ σύριγξ ὠρῶπι παλινῳδεῖ, ἄν ποκ' ἐπάξω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τλία γ', ἐ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς,
Κἠν μὲ τὰ Γλαύκας ἀγκρύομαι, εὖ δὲ τὰ Πύρρω·
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἄ τε Ζάκυνθος,
Καὶ τὸ ποταῶον τὸ Λακίνιον, ἆπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.
Τιμεὶ ἡ τ' ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε παίξας
Τᾶς ὁπλᾶς, κἤδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάϋσαν, χὠ βουκόλος ἐξεγέλασσεν.

ΒΑΤ-

vſ. 28. Εὐρῶπ παλίνῳδ', ἄν ποκ' ἐπάξω] Iſta, Χὰ σύριγξ εὐρῶπ παλίνῳδ'· ut Theocritea laudantur ab *Etymologo* & *Suida* in V. Εὐρώς. —— Pro ἐπάξω ſcribendum more Syracuſano ἐπάξω cenſuit *Caſaubonus*, & huius iudicium hic ſequutus *Reiskius* ἐπάξω vulgavit: hoc quidem praebent Editiones primae Mediol. Aldina, Iuntina, & Romana; Codices etiam aliquot ſcripti. Sed ἐπάξω ſolius nititur fide *Scholiaſtae*; qui ſic pro ἐπάξω ſcripſiſſe narrat Syracuſanos. pro ω in nonnullis adhibuerunt ο Dorienſes; in iſtis vero, ἐπάξα· ἐνοίσω· ἐνεγκάψω exemplum deſidero, quo confirmetur quod hic tradidit *Schol.* Cum vero in Codicibus MSS. legatur vel ἐπάξω vel ἔπαξας· dum alterum illud certiori teſte confirmetur, hic genuinum cenſebo ἔπαξας, pro ἔπηξας poſitum. Saepe πᾶξαι, nusquam πάξασ adhibuit *Theocritus*, & σύριγγα πᾶξαι legitur in Fiſtula; quae tamen Grammatico potius tribuenda videtur, quam Poëtae.

vſ. 32.

Aegipyri cnyzaeque & odoriferae meliteae.

BATTUS.

Mentis inops, Aegon! tenuis dum praemia palmae
Adpetis; omne tibi pecus, heu! deſcendit ad Orcum;
Et putri facunda ſitu marceſcit avena.

CORYDON.

Non ita, per Nymphas! quum Piſas pergeret, inquit:
Hos, Corydon, calamos tibi do. (me quippe ſalutat,
Dum Pyrrho Glaucaeque cano, vicinia vatem,)
His te, pulchra Croton, teque, alta Zacynthe, celebro,
Vosque, recens orto rubefacta Lacinia Phoebo
Litora! qua decies octo, generoſe, placentas,
Aegon, ſolus edis. qua crure, valentior ipſe,
Tollis, & ad teneram defers Amaryllida taurum,
Lene tuens. trepidae procul infremuere puellae.

BAT-

vſ. 32. Καλὰ πόλις ἄπι Ζάκυνθ⊙,] ἀ Ζάκυνθ⊙ vitioſe hic in plerisque legebatur Edd. cum prima in *Zacynthus* corripiatur: ἄπι Ζάκυνθ⊙ iam erat in Ed. Florent. *Iuntae*; atque id ipſum *Commelinus* & *Wintertonus* exhibuerunt; repertum in duobus Codicibus a *Sanctamando*, Vaticano ſcil. & Florentino, & a *Toupio* iure probatum. —— Sequentes duo verſus citantur a *Ioanne Tzetze* ad *Lycophronis* Λακινίᾳ μυχῷ Alex. v. 856.

vſ. 35. Ἄγε πάξαι Τᾶς ἀπλᾶς] ſic certe ſcribendum, non Τὰς ἀπλάς. iungi autem debent ἄγε —— τᾶς ἀπλᾶς· pro ἐξ ἀπλᾶς· *Callimach.* in fragm. Bentlei. XI, ἰὼ δέ μιν οἷα γυνᾶα Χειρὸς ἐπ' ἀθείην ἄχεας ἄγυσι θύρᾳ. *Aeſchylus* ſeptem c. Theb. v. 335, ἄγε δὴ ἱππῆδὸν πλοκάμων. Suppl. v. 440, ἀγομίναν ἱππῆδὸν ἀμπύκων. *Ariſtophanes* in Lyſiſtr. v. 1121. Ἦ μὴ δῖδῷ τὸν χεῖρα, τῆς σκίθης ἄγε, ubi nihil eſt cum *Flor. Chriſtiano* mutandum.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὦ χαίειν' Ἀμαρυλλὶ, μόνας σέθεν ἥδε θανοίσας
Λασθώμεθ'· ὅσσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπίσθας.
Αἰ αὖ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονε, ὅς μ' ἐλελόγχῃ.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ' αὖλιον ἔσσετ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες οἱ ζωοῖσιν· ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλῃ αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὗῃ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσεῖν. βάλλε κάτωθε τὰ μοχλία· τᾶς γὰ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσοα. σίτθ' ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἀ Κυμαίθα ποτὶ τ' λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
Ἤξω, καὶ τ' Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δώσων,
Εἰ μὴ ἅπτῃ τυτᾶθεν· ἰὼ αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπῃ.
Αἴθ' ἦς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ΒΑΤ-

vſ. 40. Ὅς μ' ἐλελόγχει] Ut verſu 7 ſcriptum fuit ὀπώπη, hic, pro ἐλελόγχῃ, ἐλελόγχει praebet Cod. Vaticanus: in uno Florentinorum eſt, ὅς με λελόγχει. mihi vero Poëta potius ſcripſiſſe videtur, ὅς με λέλογχε. *Euſtathius* in iſtis ad ad Il. κ. p. 704, 18, οἶδε πλὴν λέξιν (Λέλογχα) ᾗ Θεόκριτος· huc ſpectabat, & Eid. VII, 103, πὰν, Ὁμόλας ἔρχεται πίδον ὅσσε λέλογχας· ab *Herodoto* VII, c. 53, Dii memorantur, πὶ Περσίδα γῆν λελόγχασι. ἀνδρῶν meminit *Apollon.* Tyanenſ. Epiſt. LXXIII, οἳ πὰν πρώταν λελόγχασι πιμάν. Cum hic ſcribi potuiſſet a *Theocrito* uſitato more, δαίμονε, ὅν γε λέλογχα· inverſa ponere maluit conſtructione, ὅς με λέλογχε. ut *Matron* apud *Athen.* XV. p. 698. A. Ἔστι δέ τις Κλεόνικος, ὃν ἀθάνατοι λάχε γῆρας. Hinc τὸν σκληρὸν δαίμονα *Toupius* attigit Emend. in *Suid.* III. p. 217.

vſ. 43.

BATTUS.

Ô Formoſa Amarylli! tui non inmemor unquam
Battus ero. charis mihi charior ipſa capellis
Oppetis. heu fati, quocum conluctor, acerbi!

CORYDON.

Sperandum, mi Batte! magis tibi forte benigna
Craſtina lux fuerit? vivos alit, aethere caſſos
Spes fugit. effuſo nitet imbre ſerenior aethra.

BATTUS.

Et ſpero. ſed tu vitulos depelle. racemos,
En! oleae rodunt. hinc ocius, albe, faceſſe!

CORYDON.

Tuque evade jugum tumuli, Cymaetha! jubentem
Non audis? per Pana! niſi hinc te proripis, adſum.
En! vetitas, en! rurſus abis decerpere frondes.
Unde mihi fuſtem? tibi quam latera iſta dolarem!

BAT-

vſ. 43. Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μᾶλλον] Cogitabat iſta ſcribens dictum *Theognidis* v. 25, Οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς Οὔθ' ὕων πάντας ἀνδάνει, οὐδ' ἀνέχων· quod, praeter ceteros, *Sophocles* expreſſit in verſibus ex Polyxena apud *Stobaeum* Floril. p. 344, 4, ſic reſtituendis: Ἐπεί γ' ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμοῦ πεφυκὼς, Οὔτ' ἐξ ἐπιρροῶν, οὔτ' ἐπαυχμώσας, φίλῳ βροτῶν ἂν ἥδιστος. Ex noſtro *Theocriti* verſum ſpurium confictum eſſe in *Heſiodi* Oper. & Diebus 500 monuit Clariſſ. *Rubnkenius* in Epiſt. Crit. I. p. 52.

vſ. 46. Ἀ Κυναίθα] Ἀ Κυναίθα legitur in Vaticano & in duobus Codd. Florentinis: Κυναίθα in Eid. V, 102, primam habet correptam.

vſ. 49. Αἴθ' ἦς] Pro Εἴθ' ἦν, ex more ſcribendi Theocriteo reſtituere non dubitavi cum *Toupio*, qui ſuum illud

ΒΑΤΤΟΣ.

ΘΑσαί μ', ὦ Κορύδων, ποτὶ Διός· ἀ γὰ ἄκανθα
Ἀεμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖα
Τὰ ἀτρακτυλίδες ὀπί. κακὸς ἀ πόρτις ὅλοιτο·
Ἐς ταύταν ἐτύπαν χασμυώμφω. ἦ ῥά γε λθύσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναὶ, ναὶ, τοῖς ὀύχεσιν ἔχω τί νιν· ἄδε ἰὼ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐσίχον ὄφι τὸ τύμμα· ἰὼ ἀλίκον ἄνδρα δαμάσθη.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ἦχ' ἔρπυις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε·
Ἐν γὰ ὄρει ῥάμνοι τε ἰὼ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἶπ' ἄγε μ', ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔπι μύλλᾳ

Τήν-

lud ἶς adfirmavit ad Eid. X, 32. ἴς hic legitur in Edd. prima Mediol. Ald. & Rom. genuinum eſt ἶς.

vſ. 50. Ποτὶ Διὸς] Pro ποτὶ τὸ Διὸς, recepi ex Codicibus Vaticano & Florentino. Illud ποτὶ Διὸς bis legitur in Theocriteis, Eid. V, 74. XV, 70. ut ποτὶν ἔρωτα, Eid. XI, 1. ποτὶν ζωὰν, in Epigr. XVII, 9. Ποτὶν, ποτὶν, κατὶν, κατὶν ſaepe recurrunt in *Timaei* Locri libello, atque in aliis Dorienſium reliquiis: ad ποτὶς Ἀργέως apud *Thucyd.* V, nonnulla notavit *Dukerus* p. 363, 29. κατὶν Ἀνάνιον *Epicharmo* recte *Caſaubonus* reſtituit apud *Athen.* VII. p. 282. B. & πτὶπτις, p. 306. C. ut legitur p. 286. F.

vſ. 53. Ἐς ταύταν] Sic dabant Edd. Mediol. Ald. Florent. Codex Flor. & Rom. Cardin. Ottoboni, pro Εἰς ταύταν ἐτύπαν· formam vulgarem χασμώμφω hic praebet Ed. prima Mediol. —— ἦ ῥά

BATTUS.

Me miſerum! fer opem, Corydon! aſperrima nudam
Spina mihi plantam necopino vulnere laedit.
Non tanti fuit, ah! macris inhiâſſe juvencis.
ô *Dolor!* ô Corydon! num ſpinam in vulnere cernis?

CORYDON.

Cerno equidem. en! ungui (gemitus conpeſce) revulſam.

BATTUS.

Vah! qualem quantilla virum me plaga fatigat!

CORYDON.

Ne pede nudato poſthac in monte vageris,
Batte! rubis horrent montes & ſentibus aſpris.

BATTUS.

Dic, agedum, Corydon: ſcortumne, quod ante peribat,
Per-

ῥά γε, *Theocrito* frequens, mutandum non eſt. —— In ſeq. vſ. mihi quoque placuit, ut *Reiskio*, ἴχω τί (pro γί) νιν· ex Edd. Mediol. Ald. & Iuntina. In vſ. 55 ſuum ἐπὶ probabiliter poſuerat *Theocritus*.

vſ. 56. Ἀνάλιπος] Ἀναλίπος hic legiſſe videntur Grammatici: hoc certe praebet *Heſychius*: ἀνάλιπος in vetuſtis eſt Edd. Mediol. Ald. Iunt. in Codicibus etiam Harlejano, Florentino & Rom. Card. Ottoboni: —— Sequentia, Ἐν δ' ὄρεϊ ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι· citantur a *Suida* in Ἀσπάλαθος, ut *Theocriti*; quibus *Nicandri* nomen male praefigitur in *Etymolog. M.* in eadem voce p. 156, 30. ubi quod additur, κομίου, abeſt a Codice Leidenſi.

vſ. 58. Εἶπ' ἄγε μ', ὦ Κορύδων] Sic ex Codicibus legendum, pro ἄγε μοι Κορ. monuit *D'Orvillius* in *Chariton*. p. 414. atque id ipſum

Τήνας τὰν κυνόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίδη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

60 Ἀκμαίν γ' ὦ δειλαῖε· πρώας γε μ' αὐτὸς ἐπυθὼν
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν καπελάμβανον ἁμὼ ἐάργᾳ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖγ' ὦ Ἤθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γάνος ἢ Σατυρίσκοις
Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐείσᾳ.

ΒΟΥ-

in tribus Codd. Vaticanis inventum probat *Wartonus*.

vſ. 59. Τᾶς ποκ' ἐκνίδη] ποκ' e coniectura dederat *T. H.* pro vulgari forma ποτ', in Miſcell. Obſerv. VI. p. 302. praeterea ſcribendum ratus ἐκνίδης· ποκ' inventum in omnium optimo Codice ſcribit *D'Orvillius*; probat etiam *Toupius*, altera coniectura reiecta; quae ſenſum tamen praebet vulgato longe elegantiorem.

vſ. 60. Πρώας γε μὲ] Pro πρὼς ſcribendum πρώας ſenſit *D. Heinſius*: idem in Ed. Flor. inventum probarunt *Reiskius* & *Toup.* Cum in duobus Codicibus legatur Flor. reſtituere non dubitavi. Praeterea hic legendum arbitror: —— πρώας γά μιν αὐτὸς ἐπυθὼν Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν καπελάμβανον ἁμὼ ἐάργᾳ. ſive potius ἐάργᾳ. nam ἐάργη non debuerat ex antiquis Edd. repeti. Ut dicebam legiſſe videtur, qui ſic iſta fuit interpretatus: ὡς ὀλίγας γὰρ αὐτὸν ἐπιλθὼν —— καὶ ὡς τὴν μάνδραν —— καπελάμβανον, ὁπηνίκα ἐάργᾳ. qui ad mentem *Toupii* forte rectius ſcripſiſſet, αὐτὸν καπελάμβανον, ὁπηνίκα πρὸς τὴν μάνδραν ἐάργᾳ.

apta

Permolit iſte ſenex? ſenis an deferbuit aeſtus?

CORYDON.

Vah! minime. nec, Batte, diu eſt; quum neſcius ambo
Deprendi media in Venere, ad praeſepe jacentes.

BATTUS.

ô Laſcive ſenex! cui capripedes Satyriſci
Cedant nequitia; cedant tentigine Panes.

BU-

apta *Theocriti* iam dederat *Bergler.* ad iſtum locum *Alciphronis* (p. 413.) quem profert *Toupius:* Archilochum, ὡδὶς πῖχυν ἐκιτόθησιν, tractaverat *Pierſonus* ad *Moer.* p. 6. Ubi *Homeri* Phoenix de ſe iuvene dixit ἴριξα in Il. I, 453. verba protulit *Alciphronis Euſtathius* p. 667, 22. Ταυτὸν, inquit, ποεῖ τὸ Ῥίζειν καὶ τὸ Ἐνεργεῖν, καὶ ὁ ἀμφοῖν σημαίνοντος ὑφαπτόμενα τὸ τῷ πρόγματι δυσπρόσκτου συγκαλύπτει. eadem attigit in Od. H. p. 271, 32. huius Theocritei verſus non recordatus: ad Od. K. p. 407, 27, narrat litigantes aliquando Iovem & Iunonem arbitrum elegiſſe Tireſiam ſuper hac quaeſtione: εἰ ἄρρεν μᾶλλον τὸ ἄρρεν ἢ τὸ θῆλυ ἐνεργοῦντα (imo, ἐνεργεῖν) γίγνεται, *Plautus* Aſin. V, 11, 23, *Ille opere foris faciundo laſſus noctu advenit.*

vſ. 62. Εὖγ' ὦ Ἴθυμπε φιλοῖφα] Hos duo verſus profert Auctor *Etymol. M.* in v. Κέρσοιφος, p. 531, 23. — Pro ἐείσαδε, quod exhibet Cod. Harlej. ἐείσδοι mihi quidem hac in ſede non diſplicet. Καχεκτάμενος *Dan. Heinſius* λεπτόποδας interpretatur in *Ovidii* Artis Am. II, 660.

vſ. 5.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον ε'.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ ἢ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας ἢ Δάφνις ὁ βουκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποχ', Ἄρχιε, συμάγαγον· ἦς δ' ὁ μὲ αὐτῶν
Πυῤῥός, ὁ δ' ἠμιγένειος· ὑπὶ κεράνα δέ νιν ἄμφω
Ἐσδόμβοι θέρεος μέσῳ ἄμαπι τοιάδ' ἄειδον.

Πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ ἢ πρᾶτος ἔεισδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλεό τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
Μάλοισιν, δυσέρωτα τὺ αὐτόλοι ἄνδρα χαλεῦσα·
Καὶ τύ νιν ἢ ποθόρηδα πάλαι, πάλαι, ἀλλὰ χάθησαι
Ἀδέα συείσδων. πάλιν ἄδ' (ἴδε) τὰν κιώα βάλλε,
Ἄ τοι τᾶν οἴων ἔπεται σκοπός· ἁ δὲ βαυσδεῖ
Εἰς ἄλα δεξιομύα· τὰ νιν καλὰ κύματα φαίνει,
Ἄσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.

Φεύ-

vſ. 5. πρᾶτος] Pro πρῶτος, bis ex Codicibus in hunc fuit locum receptum, quod iam exhibuit Ed. Wintertoni. —— Huius Carminis initium obverſabatur *Virgilio* in Ecl. VII, 2, *Compulerant-que greges Corydon & Thyrſis in unum.*

vſ. 7. Δυσέρωτα] Cum nihil in his ſit impediti, mirum eſt, cur *R.* formam non Graecam, δυσερώτην, hic le-

BUCOLICI CANTORES.

Eidyllium ſextum.

DAMOETAS, DAPHNIS.

Damoetas & Daphnis in unum forte juvencas
Conpulerant: alter rufus: lanugine malas
Alter adhuc prima cinctus. mediumque tenente
Aethera Sole, graves aeſtus, ſalientis ad undam
Fontis, obumbranti declinavere ſub ulmo.
Et cecinere. levi Daphnis prior orſus avena:

DAPHNIS.

Pomis blanda tibi petit, ô! Polypheme, capellas;
Difficilemque ſimul Galatea laceſſit amantem.
Tu tamen, infelix! illam non adſpicis, aptis
Dulce ſonans calamis. iterum petit, ecce! ſequentem
Te pecudesque, canem. latrans proſpectat in altum
Illa minax; vitreo teneram dum gurgite Nympham
Lene fremens placita Nereus exponit in acta.

Tu

legi voluerit. Caprarium, τὸν αἰπόλον, vocabat Galatea ἄνδρα δυσίρωτα, *virum qui ſpretus tamen miſere amaret.*

vſ. 8. πολύρηδα] Sic pro πολυρρῆδα ſcribendum *D. Heinſius* oſtendit: atque ita ſcribitur in Edd. Mediol. Ald. & in Cod. Rom. Cardin. Ottoboni; in quo legitur & κάθηδα, pro κάθηαι. ſed nusquam repertum fuit κάθημι.

vſ. 12. Τὰ δέ νιν καλὰ κύμαθ' φαίνῃ] Etiam nunc ve-

nu-

Φεύζεο μὴ τᾶς παιδὸς ὅτι κυάμαισιν ὀργᾷ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, χὠ δὲ χρόα καλὸν ἀμύσσῃ.
Ἁ δὲ ἢ αὐτόθι τοι ἁλαθεύσεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας

Ταὶ

nuſta videtur emendatio Cl. *Hemſterbuſii*, legentis τᾷ νιν καλὰ κύμαλα φαίνᾳ· partim indicata in notis ad *Eurip.* Hippol. p. 256. Dum canis allatraret Galateam, fluctus marini in litore currentem alludebant: *Toupius*, cui φαίνᾳ minus placet, ſcribendum tamen etiam ſtatuit, τᾷ νιν καλὰ κύμαλα φαίνᾳ· ut canis latrans in mare proſpectare dicatur, *qua parte Galateam fluctus oſtendunt.* In quorum manus libellus noſter incidet, hic non illibenter legent obſervata quaedam ſummi viri *T. Hemſterbuſii*, his olim verbis ad Clar. *P. J. D'Orvillium* ſcripta: „ vulgaris ſcriptura, ἁ δὲ βαύσδᾳ —— τὰ δέ νιν καλὰ κ. φαίνᾳ· habet neſcio quid λαγαρὸν & diſſolutum, quod „ —— multum abhorret ab „ illa rotunda & caſtigatiſſima *Theocriti* compoſitione. Quid autem eſt & „ quam parum concinnum, „ *mites illam fluctus oſtendunt molliter adſtrepentes* „ *in litore currentem?* —— „ Suppone vero, τᾷ νιν καλὰ κ. φαίνᾳ, primum totius „ ſententiae circumſcriptio „ ſic cohaereat, ut nihil aptius: deinde Εἰς ἄλλα δ. non otioſum amplius & ambitu ſuo finitum, ſed ſponte gignit pulcherrimam illam Galateae per alludentes pedibus undas in litore decurrentis figuram: tum σαίνειν, quod canum eſt proprium, quam eleganter huic cani iam dominum imitanti, & odium in Galateam latratu profeſſae, demtum fluctibus attribuitur, qui leni ſtrepitu formoſiſſimam nympham adulantur. —— Parum hinc diſtat προσπαίζειν, quod & canum eſt, quum adſultando blandiuntur, & fluctus litora alludentis, vid. *Thom. Mag.* in προσγελᾶν. idque ipſum recte *Voſſius* adhibuit, quo defenderet in Epithal. Thet. & P. *Omnia . . . . Ipſius ante pedes fluctus ſalis alludebant:* vid. *Ovid.* Met. IV, 342. & *N. Heinſ.* eleganter etiam *Minuc. Felix: quum in ipſo aequoris limine plantas tingueremus, quod viciſſim nunc adpulſum noſtris pedibus adluderet fluctus*, &c. *Latratum undae* dedit *Accius* apud *Nonium* p. 524, 31. Quin

„ ipſum

Tu cave, ne pelago progreſſae crura puellae
Inpetat; aut niveo morſus in corpore figat.
Illic luxuriat; veluti folia arida acanthi

So-

„ ipſum illud σαίνειν hac ipſa
„ poteſtate adhibuit *Baſi-*
„ *lius Seleuc.* Or. I. ἀφ'
„ τοῦτο (ἡ θάλασσα) γαληνὰ
„ πορφύρουσα ἐξεσαίνῃ τὴν γεί-
„ τονα καθάπερ ἀγκύλαις ἀπα-
„ λαῖς προσπλεκομένη τὴν ὄχθη-
„ ρον."

vſ. 12. Ἄσυχα καχλάζοντα] Imo vero in Florent. Edit. Iuntae repertum a me fuit id ipſum καχλάζοντος; quod ut multo ſuavius repoſitum cupiebat *Toupius*, Ἄσυχα καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέουσαι. Idem iam olim placuit *Hemſterhuſio*, qui „ mutandi, „ inquit, non alia fuit ratio, niſi quod reconditiorem figuram librarii minus „ intelligentes καχλάζοντα potius ad κύματα pertinere „ arbitrarentur, quam καχλάζοντες ad αἰγιαλοῖο. Αἰγιαλὸς καχλάζων adiunctum „ quidem habet illud verbum, quod ad fluctus ab „ illiſione ſonantes proprie „ pertineat, ſed more poëtico." Poëtarum eam in rem loca permulta protulit. —— Alieniſſima hic Editori nupero venerunt in mentem.

vſ. 13. Φρύζει] Qui ſaepius repetitum in Eid. II, ſcriptum reliquerat φρίζει, *R.* hic vulgavit φρύσσει. in φρύζει conſpirant Codices ſcripti cum Edd. niſi quod in uno legitur Florent. φρίσσει, ex φρύσσει forte ortum.

vſ. 15. Ἁ δὲ κὴ αὐτέθι τᾶς ἁβρύπλοι] *Illa vero ſponte ſua delicias faciendo tecum contendit.* Αὐτέθι ſcripſi pro αὐτόθι, ex Codicibus Flor. & Rom. atque ex Ed. prima Mediol. αὐτόθι in veteri Codice a ſe repertum probavit etiam *Salmaſius*, monente *Iſ. Voſſio* in libri ſui margine: *hinc* a *Theocrito* dicitur τυτέθι Eid. V, 10. & τυτῶθεν ibid. v. 48. *Scholiaſtes* noſtro verſu lectum αὐτόθι, interpretatur οἴκοθεν. Qua vi hic ponatur ἁβρύπλοι, tradit Clariſſ. *T. H.* in Miſcell. Obſerv. V. T. III, p. 53. de hoc genere verborum, quibus praepoſitio vim indit certandi, nonnulla proſtant etiam ad *Herodot.* L. V. p. 379, 18. & in *Toupii* Em. in *Suid.* III, p. 285. In *Theocr.* Eid. V, 22, Διαιτᾶσθαι recte Schol. reddiderat, ἅμα παίζειν. —— Proxima *Theocriti Graevius* attigit in *Heſiodi* Ἔ. κ. Η. v. 582.

vſ. 20.

Ταὶ κραπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φεύγει·
Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει.
Καὶ τὰ ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἢ γὰρ ἔρωτι
Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷδ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν·

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Εἶδον, ναὶ τὰ Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἀνίκ' ἔβαλλε,
Κὤ μ' ἴλαθ', ὡς τὰ ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκιῶ, ὦ πεθόρημε
Ἐς τέλος. αὐτὰς ὁ μάντις ὁ Γήλεμος, ἔχθος ἀγροθίων,
Ἔχθεα φέροισ' ποτ' οἶκον, ὅπως τηκέσται φυλάξῃ.
Ἀλλὰ γὰ αὐτὸς ἐγὼ κἠσδων πάλιν ὡ πεθόρημι,
Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχειν· ἃ δ' ἀΐοισα
Ζαλοῖ μ', ὦ Πειαὶ, καὶ πάνυ· ἐκ δὲ θαλάσσας
Οἰκρεῖ παπαίνοισα ποτ' ἄντρα τὰ καπὶ ποίμνας.

Σὺν-

v. 20. Ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν] Pro, ἢ τὰδ' ἄειδεν, καλὸν ἀείδειν praebuerunt Codices aliquot MSS. & Edd. primae Mediol. & Aldina; quod omnino verum esse censebat *Salmasius*. accentus tantum in ἄειδεν fuit mutatus: pro ἀείδειν Dorice scribebatur ἀείδην. Inter Fragm. a *Bentleio* collecta CXCVI versus est *Callimachi*: Ἀστένας, ὦ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν. *Theocr.* hymno in Castores v. 25, Κάστορ' ἢ πρότυ Πολυδάμεα ἄρξομ' ἀείδειν. Noster hic Homerica adhibuit ex Od. A. 155. Ἦτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν. *Theocr.* Eid. X, 22, Καί τι κόραι φιλικὸν μέλος ἀμβάλλετε. De praeludiis in cantando eximie adhibebatur Ἀναβάλλειν. *Aristoph.* in Pace v. 1267, Ἀλλ' ὦ, τι πρὸς ᾠδὴν ἐπιτοῖς, ὦ παιδίον, Ἀὐτῷ πρόσ ἐμὲ τὸν ποιητὴν ἀναβαλοῦ τιθασόν. *Lucianus* T. III, p. 637, 20, μηδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλεσθαι ᾄδειν. quae leguntur eadem apud *Philostr.* de V. S. I. p. 540. *Thomas M.*, Ἀναβολόμιον ἐπὶ μέλους κάλλιον, ὃ ἦσται.

vs. 22. Ὦι πεθόρημι] In MSS. Codd. legitur πεθόρημι· πεθόριμαι· πεθορῆμαι & πεθορῶμαι.

Sole ſub aeſtivo. facilis deludere amantem,
Nolentemque ſequi, vel ſaxa moveret. Amori
Pulchra quidem, Polypheme, aliis quae tetra, videntur.
Haec Daphnis. dulci Damoetas ſubjecit ore.

DAMOETAS.

Vidi equidem, per Pana! meas laſciva capellas
Pomis quum peteret; neque me Galatea fefellit;
Nec dulcem hunc oculum; vita quo perfruar omni
ô Utinam! tuque, ô! Polyphemo ſi qua canebas,
Teleme, fata tibi ſobolique minantia ſerves!
Quippe novos, Galatea, tui ſecurus, amores
Dum recino; cruciaris; & intabeſcis; & oeſtro
Percita, pro Paean! circumſpicis antra gregesque
Gurgite proſiliens alto. canis, en! mea blandum

La-

μαι. Ex ultima harum formarum, ſi litera tantum transponatur, enaſcetur πολορφῶμι· *videam*; quam, veram, ut puto, lectionem *D. Heinſius* iam excogitaverat; εἴθε, *utinam*, alibi etiam a *Theocrito* ſupplendum relinquitur.

vſ. 24. Ἐχθὲς φέροιτο ποτ' οἶκον] *Sibi domum ferat.* Ex MSS. Codd. recepi, pro vulgatis, Ἐχθὲς φέροι ποτὶ οἶκον. In Palatinis ſic Codicibus legi *Salmaſius* adnotaverat; in Florentinis *Sanctamandus.*— Ὁ Μάντις ὁ Τήλεμος, ἴχθυ' ἀγορεύων· eſt Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνῃ ἐπίκαστο, *Homeri* Od. I, 509. *Telemus Eurymides, quem nulla fefellerat ales.* In *Ovidii* Ibide v. 271, *Paſtor* memoratur *Aetnaeus, cui caſus ante futuros Telemus Eurymides vaticinatus erat.* Inter vates, *Polyïdi* facta mentione, Telemum recenſet *Clemens Alex.* I Strom. p. 399, 36. Τήλεμον, ὃς —— Πολυφήμῳ διεπίζῃ τὸ κατὰ τὸν Ὀδυσσέως πλάνον. ut haud dubitanter apud *Lucianum* T. III. p. 241, reponendum ſit: τὸν Τήλεμον, ἢ τὸν Πολύϊδον. ubi male vulgatur Τήλεφον. Telephum vatem ignorabat *Solanus.*

Σῖγα δ' ὑλακτεῖν τὴν ἐμὴν τᾷ κυνί· ἁ γάρ, ὄκ' ἤρατ'
Αὐτᾶς, ἐκύζητο ποτ' ἰοχέα ῥύγχεα ἔχοισα.
Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορεῦσα ποιεῦτά με πολλάκι πέμψει
Ἄγγελον. αὐτὰς ἐγὼ κλαξῶ θύρας, ἤν κ' ὁμόσᾳ
Αὐτά μοι φορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ὑπὸ νάσου.
Καὶ γὰ θεὼ ἁδέως ἔχω κακὸν, ὥς με λέγοντι.
Ἡ γὰρ πρὰν ἐς πίλον ἐσίζλεπον· (ἦς δὲ γαλάνα)
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα
(Ὡς παρ' ἐμὶ κἠχρι)) καταφαίνετο· τὸ δέ τ' ὀδόντων
Λευκοτέρα αὐγὰν Παρίας ὑπέφαιν' λίθοιο.

Ὡς

vſ. 29. Σῖγα δ' ὑλακτεῖν τὴν] *Toupius* Anim. in Scholia T. I. p. 214, reiectis aliorum interpretamentis, legendum ſtatuit· Σῖγα δ' ὑλακτεῖν τὴν ἐμὴν κύνα· quod ſecundum ipſum ſignificaret, *canis ſublatrat.* Haec mecum communicavit amicus Clariſſ. *D. R.* „ *Theocritus* ſcripſiſſe videtur Σίξα δ' ὑλακτεῖν τὴν ἐμὴν κύνα, hoc ſenſu: *ſibilo canem incitavi, ut eam allatraret*, tanquam inimicam, quam ante adulabatur ut amicam. Rarius eſt „ σίζω vel σίττω, unde σίττη, „ ψίττη, ψιττάζειν. Frequentius compoſitum ἐπισίττειν, „ multis modis corruptum „ apud *Heſych.* Vid. *Pierſon.* ad *Moer.* p. 157. *Heſychius*: Ἐπισίγματα, ἐπικελεύματα· Σοφοκλῆς Αἴαντι. ἐπισκελάματα. Lege: „ Ἐπισίγματα, —— ἐπιλελάγματα. *Apuleius* Met. VIII. „ p. 164. *canes iubilationibus ſolitis & cuiuscemodi „ vocibus notis inhortantur.* „ ubi vide *Pricaeum. Lexicon* Rhetor. MS. Ἐπίσιγον, „ τὸ συρίζοντας ἐποτρύνειν καὶ ἐπισπέχειν τοὺς κύνας ἐπὶ τὸ ἔργον „ ὡς τοῖς κυνηγετικοῖς, Ἐπίσειον „ καλοῦσι. quae deſcripſit *Etymol. M.* p. 363, 54. omiſſo tamen mendoſo verbo „ ἐπισπέχειν, quod in ἐπισπίζειν „ mutandum videtur."

vſ. 31. Ἐσορεῦσα] Ex variis formis, quas praebent Codices, pro ἐσορᾶσα, ex Codice Flor. recepi ἐσορεῦσα, quia ſic ſcribere ſolet iſta *Theocritus*: *D. Heinſio* p. 393. a. omnino hic ſcribendum videbatur ἐσορῆσα· Dorica enim eſſe ὁρῆς, ἐσορῆς, περιορεῖς. Sed nihil horum reperitur in Theocriteis.

vſ. 32.

Latrat. adulantem jactata respice cauda.
Huic, equidem memini, conludere saepe solebas,
Et femora admoto delambi candida rostro.
Ter quater experiare meos, ô Nereï! fastus;
Nuntius huc aderit, quem janua clausa repellet;
Donec in hac tellure torum mihi sternere mollem
Iurabis. certe non sum deformis; ut aiunt.
Nuper enim hos vultus, Zephyris sternentibus aequor,
Spectabam patriis & demirabar in undis.
Pulchra videbatur mihi barba, & pulcher ocellus
Unicus, & Pario nitidi mage marmore dentes.

Ter-

vs. 32. Κλαξῆ] Pro κλαίειν restituendum *Casaubonus* iam monuit: κλαξῆ editum fuit a Iunta Florentiae & a Wintertono: repertum a Scholiasta, tres illud Florentini Codices exhibent, & Vaticanus: subscriptum ad originem indicandam ἰῶτα saepius in talibus negligitur. A κλαῖσαι, κλαίσω, Dorice κλαίξαι & κλάξαι, κλάξ, *clavis*, apud *Theocr.* Eid. XV, 33. ubi legitur v. 43, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον· ut XVIII, 5, κατακλάξατε. Apud *Plutarch.* T. II. p. 1098. c. in loco Comici scriptum ἐξέκλαξε mutandum videtur in ἐξέκλαιεν τὸν γνήσιον φίλον.

vs. 33. Τᾶσδ' ἐπὶ νάσῳ] Cum sedes Cyclopis Sicilia eximie dicatur a Theocrito ἀ νᾶσος, non absurde *Dan. Heinsius* scribendum putabat Τᾶσδ', ἐπὶ νάσου· ut τᾶσδε positum censeatur pro σύσσιδα, *hic*. Sic, in Eid. V, 32, legitur, Τᾶσδ' ὑπὸ τὰν κόπραν. & Eid. VIII, 55, ὑπὸ τᾶ πίτρᾳ τᾶσδ' ἄσπορος. In vulgata tamen lectione Codices cum Editis consplrant.

vs. 34. Οὐδ' ἰδεῖν ἔχω καλόν] *Nec sum adeo informis: nuper me in litore vidi, Quum placidum ventis staret mare. Virgil.* Ecl. II, 25. Ἡ γὰρ πρὸς ἐς πόντον ἐσέβλεπον· ἐς δὲ γαλάνα. quae Clar. *T. H.* admovit *Lucianeis* T. I. p. 290. —— In istis, pro ἐσέβλεπον, quod legitur in Ed. Iuntae Florent. ἐσίδεσκον, si repertum esset in scriptis Codd. potuisset in contextum recipi. —— vs. 37, pro Τᾶν, vir Doctus legi malebat πὰν, ut referri posset ad αὐγάν, quod mihi quoque non displiceret.

159065

Ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τελὶς εἰς ἐμὸν ἔπλυσα κόλπον·
Ταῦτα γὰ ἁ χαρία μι Κοτυτιαεὶς ἐξεδίδαξεν,
Ἃ πρὰν ἀμώντεσσι παῖ Ἱπποκόωντι ποταύλᾳ.

Τόσσ' εἰπὼν τὰ Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
Χὠ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλᾳ Δαμοίτας, σύριζε δὲ Δάφνις ὁ βώτας.
Ὠρχεῦντ' ὀ μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ·
Νίκη μὰν ἐγὰ ἄλλω, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

ΘΑΛΥΣΙΑ, ἢ ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ.

Εἰδύλλιον ζ'.

Ἧς χρόνω αὐτίκ' ἐγὼν τὰ ἐς Εὔκελον εἰς τ' Ἄλεντα
Εἴχομες ἐκ πόλιος· σὺν δ' ἄλλοι τρεῖς ἄμμιν Ἀμύντας.

vſ. 41. Ἃ πρὰν ἀμώντεσσι] Idem verſus eſt in Eid. X, 16. illinc forte huc ab alia manu illatus; ubi tamen etiam in Codd. exhibetur. Duo de Florentinis pro ἀμώντεσσι hic dant ἀμώντεσσι· &, pro Ἱπποκόωντι, Ἱπποκόοντι in Codicibus eſt Vaticano & Bodleianis, in Ed. etiam Flor. Iuntae: utramque lectionem memorat Schol. ad Eid. X, 16, quem ſequutus *D. Heinſius* p. 335. per Hippocoonta fluvium intelligit.

vſ. 46. Νίκη] Νίκα in uno eſt Codicum Florent. in Edd. etiam Aldi, Iuntae, & Wintertoni. Forma Dorica Νίκη, pro ἰνίκη, a Νίκημι, non erat obliteranda; Theocritea ſunt ὄρημι· ποθόρημι· νίκημι· Eid. VII, 40, ὅτι —— Σικελίδα νίκημι τὸν ὦκα Σάμα.

vſ. 1. Ἧς χρόνω αὐτίκ' ἐγὼν τὰ ἐς Εὔκελον] Pro

Terque ſpui in gremium; ne faſciner. hos mihi ritus
Oſtendit ſenio confecta Cotyttaris, olim
Carmine meſſores apud Hippocöonta remulcens.

Hactenus; & Daphnin conplectitur, hinc alternis
Muneribus certant. illi cava tibia ceſſit.
Huic calami ceſſere leves, viridique iuvencas
Gramine ſaltantes, invictus uterque, reviſit.

THALYSIA, vel ITER VERNVM.

Eidyllium ſeptimum.

[*Haec Latina ſunt* D. Heinsii.]

Tempus erat quondam, mecum Eucritus ibat Halenta,
Moenibus egrediens, & tertius ibat Amyntas:

Nam

Pro ἰγὼ formam dat Doricam Ed. Flor. Iuntae, quam hic reponendam monuit *Toupius* ad Eid. X, 32. —— Hic, & infra v. 131, ubi eadem repetuntur, ἰγών τι ᾧ Εὐκρίτῳ, infelici coniectura, quippe quae verſum iugulat, ſuſpicabatur vir Doctiſſ. legi poſſe ᾧ Θεόκριτῳ. Recte tamen vidit, ſcenam huius Eidyllii in inſula Coe eſſe figendam. Grammaticis antiquis obloquutus *Heinſius*, dum ſcenam ſtatuit in Sicilia, omnia male permiſcuit. Urbs inſulae metropolis, Κῶς, deſignatur eximie vſ. 2, voce πόλιος. Huius inſulae fluvium, vix alibi memoratum, Ἄλιννα vocat *Theocritus*: vid. notata ad *Moſchi* Eid. III, 99.

vſ. 2. Σὺν ᾧ τρίτῳ ἄμμιν] Melior Florentini Codicis &

Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτυχε θαλύσια ὁ Φερσίδαμος,
Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος· εἴπ' ἆρ' ἐθλὸν
Χαῖον τῷδ' ἔτ' ἄνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτᾶ
Χάλκωνος, Βύεννα ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κεφάλαν,
Εὖγ' ἱερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· τὰ δὲ παῖδ' αὐτὰν
Αἴγειροι πλεκτᾷ τε εὐώκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πεταλοισι χαριεφέες κομόωσαι.
Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, ἁδὲ τὸ σᾶμα
Ἀμῦν

Vaticani lectio videtur, σὺν ᾧ τεῖτος ἄμμιν Ἀμύντας. —— Hinc ablatum ᾧ, ex Ed. Juntina, & Codicibus reſtituendum puto in verſum ſequentem: Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτυχε θαλύσια ᾧ Φερσίδαμος· ſic ſcriptum in Palatinis Codicibus *Salmaſius*, in aliis invenit *Sanctumandus*. χ' ὁ Φερσίδαμος placuit *Toupio*. Pro Λυκώπεος, in aliis exemplaribus fuiſſe Λυκώπιος, vſ. 4, monuit Scholiaſta.

vſ. 4, 5. Εἴπ' πρ ἐθλὸν Χαῖον τῷ ἔτ' ἄνωθεν] Male vocem veterem, quam recte *Toupius* tractavit, Χαῖον, mutatam volebat *D. Heinſius*. Pro ἔτ' ἄνωθεν corrigendum ἐπάνωθεν viderunt *Reiskius* & *Toupius*: hic commodum eam in rem advocavit verſum ex Epigramm. *Theocriti* XX, Πρῶτος τ' ἐπάνωθε μυροπιῶν. Εἴ τι πρ ἐθλὸν Χαῖον τ' ἐπάνωθε. *Si quid eſt egregium inter nobiles antiquos. Apollon. Rhod.* III, 347, Παμμαχίδος εἶπ φίλεσεν Ἥρων. *Horatius* Serm. I, Ecl. VI, 1. *Non, quia, Maecenas, Lydorum quicquid Etruſcos Incoluit fines, nemo generoſior eſt te.* Proxime accedit forma loquendi, qua *praeſtantiſſimum quemque* dixerunt ὅ, τι πρ ἄριλος. Egregia dederunt *L. Kuſter.* in *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 53. & *T. H.* in *Lucian.* T. I. p. 171. ad. *Herodotum* notatis P. 650, 12, addi poſſunt permulta.

vſ. 5. Καὶ αὐτᾶ] Elegans eſt coniectura *Reiskii* legentis, χ' ἀγανᾶ Χάλκωνος, *nobilis Chalconis*: infra meminit Poëta Carm. XXV, 55, Φιλᾶς ἀγανᾶς.

vſ. 6. Βύεννα ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κεφάλαν] *Heinſius*: *Et pede Burinam Chalco qui ruperat undam.* Verum fontis nomen, Βύεννα, cum tres Codices Florentini, duo Romani

Nam Cereri ſua ſacra ſimul Phraſidemus agebat
Antigenesque meus, duo pignora caſta Lycorêi,
Delitiae Coûm antiquae, Clytiaeque vetuſtae,
Et pede Burinam Chalco qui ruperat undam;
Innixus petrae genubus: circum undique fontem
Populus, & denſis ulmus concluſerat umbris,
Frondibus hinc illinc tremulis ſuperimpendentes.
Vix medium proceſſit iter, nondumque ſepulchrum

An-

mani praeberent, illud, pro Βύρσαο, ponere cum *Reiskio* non dubitavi: in aliis Codd. ſcribitur Βύεσσαο & Βύρσσαο. Βύρρσαο, inventum in Cod. Pariſino, in Codicibus, quos viderit, legi teſtatur *Salmaſius* in notis *Iſ. Voſſii* manu ſcriptis. In Scholiis iam memoratam lectionem *Heinſius* probaverat, &, praeter alios, Βύεσσαο legit *Toupius*: ſic nomen ſcribitur ab *Andromacho* in Theriacis apud *Galenum* T. II. p. 429, quem *Antimachum* vocat *Toupius*, ſequutus *Weſſelingium* ad *Diodor.* Sic. T. II. p. 299. Recte autem monuit *Musgravius*, in his ὑπ' ποδὸς idem eſſe ac ποδί. Iſta itaque, ὑπ' ποδὸς ἄνυε κρήνας, Ἐὺ' ὑπερπαμφαίνοντα πέτρας γόνυ· ſignificant, *genu fortiter in rupem innixus pedis ictu fontem excitabat*, vel *excitavit*: pro ἄνυε legitur & ἄνυσε in Codd.

vſ. 8. Ἐύσσυτον ἄλσος ἴφαινον] Ἴφαινον, *texebant*, legendum ſuſpicabatur *D. Heinſius* p. 337. a. placuit illud *Reiskio*: mihi vulgatam recte tueri videtur *Caſaubonus* L. T. cap. IX. cui ſuffragatur Clar. *Erneſti* in *Callim.* h. Apoll. v. 57.

vſ. 10. Κῦπος τὸν μεσάτιον ἐδὸν ἄνυμις] *Virgil.* Ecl. IX, 59, *Hinc adeo media eſt nobis via; namque ſepulcrum Incipit adparere Bianoris.* —— ἐδὸς τὸ τέμα Ἀμῦν τὸ Βρασίδα κατιφαίνετο. in quibus, pro Βρασίδα, verum nomen Βρασίδα ex Codice fuit a me Vaticano reſtitutum, indicatum in notis ad *Eurip.* Hippol. p. 165. D. Eamdem lectionem a ſe repertam in Codicibus idcirco reiicit Scholiaſta, quia fortiſſimus dux Lacedaemoniorum Braſidas non in inſula Co, ſed Amphipoli fuit ſepultus: ſed, ſive Lacon ille, ſeu Cous intelligendus ſit, nomen ipſi fuiſſe videtur *Braſidas*.

Ἀμῖν τῶ Βρασίδα κατεφαίνελο· καί τιν ὀΐσθα
Ἐθλὸν σιὼ Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα,
Ὤμμα μὲ Λυκίδαν, ἧς δ' αἰπόλος· ᾠδὰ κέ τίς μιν
Ἠγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐώκει.
Ἐκ μὲν γὰ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τραγοῖο
Κναχὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·
Ἀμφὶ δέ οἱ σφήθεσι γέρων ἐσφίγγελο πέπλος
Ζωστῆρι πλακερῷ· ῥοιχὰν δ' ἔχεν ἀγελαίαν
Δεξιτερᾷ κορυσσάμενος, καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
Ὄμμαλὰ μειδιόωντι, (γέλως δὲ οἱ εἴχελο χείλεσι)
Σιμιχίδα, ποῖ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις,
Ἀνίκα δὴ γὰ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,

Οὐδ'

vſ. 13. Ὤμμα μὲ Λυκίδαν] In Vaticano & in aliis quibusdam Codd. ſcribitur Λυκίδαν, minus recte. Cum de Lycida paulo poſt dicatur v. 20, σεσαρὼς Ὄμμαλ μειδιόωντι, γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλεσι· huc ſpectaſſe cenſendus eſt *Moſchus* in Bionis Epitaphio v. 96, ὁ δ' Κύδωνι Ὁ περὶ μειδιόωντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθαι, Δάκρυα τῶν Λυκίδα κλαίων χέε. —— In vſ. 12, & infra v. 39, Ἐσλὸν exhibet Ed. prima Mediol. Iſta quidem forma, frequens in Odis *Pindari*, apud *Theocritum* non invenitur.

vſ. 16. Νέας ταμίσοιο ποτόσδον] In duobus Codd. Florent. legitur ποτίσδον· ſic Lycidas ipſe diceretur *recens coagulum redolens*; melius eſt ποτόσδον· ut ſic dicatur δίφρα, humeris Lycidae circumiectum.

vſ. 18. Ζωστῆρι πλακερῷ] A Scholiaſta repertum in aliis exemplaribus πλοκερῷ exhibuit *Calliergus*: haec an illa forma probetur nihil intereſt: *cingulum plexum* aeque πλακερὸν ζωστῆρα dici poſſe ac πλοκερόν, cum utrumque fluxerit a πλέκειν, vidit monuitque *Toupius*.

vſ. 21. Ποῖ δὴ τὺ μεσαμέριον] *Quo te, Moeri, pedes?* —— Τὸ μεσαμέριον eſt in Codice Vatic. atque id praebet Ed. Romana Calliergi: τὺ μεσαμβρινὸν certe, pro *tempore meri-*

Antiqui Braſilae comparet, &, ecce, viator
Creticus huc ſeſe Muſis dilectus agebat:
Nomen ei Lycidas, caprarum paſtor, eumque
Quilibet agnôſſet, facie teſtante laborem:
Namque humeros hirſuta viri circumdabat hirci
Lana, novo ſpirans commiſſa coagula lacte,
Pectoraque hinc illinc lacero deformia peplo
Circumcinctus erat, ramumque agreſtis olivae
Dextera geſtabat: tenui ſimul incipit ore,
Luminibus placidis, verſoque ad gaudia vultu:
Simichida, quonam media de luce vagare,
Sepibus occultae cum ſe fudere lacertae,

Nec

ridiano, dixit *Theocritus* Eid. I, 15. X, 48. cuique hic genuinum videtur τὸ μεσαμέριον, *Iſ. Voſſius* μεσονύκτιον ſic a *Pindaro* poſitum adnotaverat, & ab *Heliodoro*, ἡμιτὸν τὸ μεσημβρινὸν συνίζανον. Valde tamen placet *Toupii* leviſſima correctio in Epiſtola Critica iam poſita p. 26, & in Addendis in *Theocr.* confirmata, qua legit vir Clariſſ. πᾷ δὴ τὸ μεσαμέρι πόδας ἴλαξες; Idem *Toupius* ibid. p. 163, in verſu, probabiliter *Euphorionis*, apud *Plutarch.* T. II. p. 557. D. optime mecum reſtituit: Ἠοῖαι σαίρεσκον Ἀθηναίης ἀὲὶ βωμόν. *Matutinus vidi* dicitur a *Sophocle* ὁ Ποιμήν· Εἶδον ——— Εἶδον τεμπῶν τείχοντα Θεσσαλίας ἄκρας· apud *Athen.* XIII. p. 587. A. & *Harpocrat.* in v. Νάνιον. *Callim.* h. Iovis v. 87, Ἑσπέρῳ κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦεν νοήσῃ.

vſ. 22. Ἀνίκα δὴ ᾧ σκύρῳ ἰφ' αἱμασιαῖσι κ.] Ἐν αἱμασιαῖσι legitur in Codice Vatic. & Flor. Recte vineam puerulus in Eid. I, 47, ἰφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσῳ Ἥβᾳ, ſed hic ſcribi malim, σκύρῳ ὑφ' αἱμασιαῖσι καθεύδῃ· *ſub ſpinetis dormit*: atque ita legiſſe *Virgilium* ſuſpicor, cuius eſt in Ecl. II, verſus 9 hinc factus: *Nunc virides etiam occultant ſpineta lacertos.* Ex Copa haec adſcripſerat *Salmaſ.* —— *& in gelida ſede lacerta ſedet.* In verſu ſequente κορυδαλίδες re-

Οὐδ' ὀπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνοι;
Ἦ μὴ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἢ τιν' ἀγῶνα
Λαὸν ὀπιθρώσκεις; ὡς τεῦ ποσὶ νειομιδίοιο
Πᾶσα λίθος πλαίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδῃ.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φασὶ τὸ πάλαι
Ἔμμεν συεκλὰν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν,
Ἔν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνῃ
Ἀμέτερον· καίτοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίζει
Ἕλπομαι· ἀ δ' ὁδὸς ἅδε Θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
Ἀνέρες ὑπὲρ πλὼ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦσι,
Ὅλβῳ ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μάτρῳ
Ἃ δαίμων εὐκηλον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀὼς)

Βω-

rectius ſcribi, quam κορυδαλίδες, monſtrat in Eid. X, v. 50, Ἀρχὰς δ' ἀμῶντας ἐγειρομένῳ κορυδαλῷ. Fabulae, quam hic attigit Schol. ſatis ridiculae Comicus auctor eſt in Avib. v. 472, & ſeqq. quem locum adhibet *Aelianus* de N. A. XVI, c. V. Dicuntur autem ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες, αἱ λόφον ἔχουσαι· dantur enim harum avium duo genera; quamvis dixerit *Simonides* παίσαισι κορυδαλίσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι· teſte *Plutarcho* T. I. p. 253. E. T. II. p. 91. E. p. 809. B.

vſ. 25. Ὡς τεῦ ποσὶ νειομηδίοιο] Vir Eruditus ad haec adſcripſerat; an ποσὶ νειομιδίοιο; placuit idem *Reiskio*. Hoc ſi legeretur ut altero mutatum nollem, cauſae nihil tamen video, cur vulgata nobis lectio eſſe debeat ſuſpecta. Quod eſt in Edd. Aldi & Iuntae, ποσὶν ἰσομιδίοιο fluxit ex veteri lectione ποσὶ νιοτομίνοιο· quam iam dedit Ed. prima Mediol. Utroque autem modo verbum ſcribi, νέσσειν, & νίσσειν, *Bentlejus* monuit in *Horatii* 1 Carm. Od. XXV, 7. —— Elegantiam ruſticam in his *Theocriti*, ὡς τεῦ ποσὶ νειοτομίνοιο Πᾶσα λίθος πλαίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδῃ· monſtrarunt erudite *Iſ. Caſaubonus* L. T. c. IX. *D. Heinſ.* L. T. c. XII. *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 290.

&

Nec tumulis gaudens ſummis proſultat alauda?
Anne epulas iuſſus petis? aut e civibus ulli
Vina volans calcas? ita te properante per agros
Ad ſoleas omnis reſono lapis affilit ictu.
Huic ego ſic contra: Lycida bone, quicquid ubique eſt,
Praecipuum vatem te praedicat, inque bubulcis
Meſſorumque choro, quo nos gaudere fatemur.
Interea ſed enim nec me tibi cedere fas eſt.
En ſacrum properamus iter, nam caetera turba
Debita frugiferae peragunt ſolemnia Divae,
Primitias dulces: namque illis divite cornu
Ardua foecundae diſtendunt horrea meſſes.
Verum age, commune hoc iter eſt, communia feſta,

In-

& *Jac. Duportus* Praelect. in *Theophr.* p. 292. —— *Euſtathii* in *Homerum* loca, huc ſpectantis, quae *Caſaubonus* iam attigit, proſtant ad Il. I. p. 643, 45. & ad Il. Φ. p. 1323, 28. Cum his autem *Theocriti* commode poſſunt iſta comparari apud *Demetrium* περὶ Ἑρμ. §. 224, ἐπὶ ἀγροίκου βαδίζοντος ἔφη τις, ὅτι πρόσωθεν ἤκουσε αὐτοῦ τῶν ποδῶν ὁ κύπριος προσιόντος, ὡς οὐδὲ βαδίζοντος, ἀλλ' οἷόν γε λακτίζοντος τὴν γῆν. Apud *Xenophontem* περὶ Ἱππικῆς p. 545, 5, τῷ τῷ Ψόφῳ φησὶ Σίμων δῆλος εἶναι τὰς ὁπλάς, καλῶς λέγων, ὥσπερ γὰρ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δεξιῷ ὁ κοῖλος ὁπλῆ. Dicitur & ἀχὼ ψοφεῖν in *Euripidis* Bacchabus v. 638, —— ψοφεῖ γὰρ ἀχὼ δόμων ἔσω. Multo venuſtius in Theocriteis Πᾶσα λιθὼ πλαίσια ποτ' ἀχυλίδιον αἰεί. Huc propius accedit quod narrat *Philoſtratus* in Epiſt. XXI, nihil inveniſſe Momum quod in Venere vituperaret; ἢ γὰρ μόνον δυσχεραίνειν ἔφη, ὅτι τρύζοι αὐτῆς τὸ ὑπόδημα, καὶ λίαν εἶη λάλον, καὶ τῷ ψόφῳ ὀχληρόν, quae, auctore non nominato, *Iſ. Voſſius* attigit l. c.

vſ. 28. Ἔμμιν συρικτὰν] In Palatinis Codd. Συρικτὰν ἴμεναι *Salmaſius* invenit; praeſtat, quod in aliis repertum praebent Editiones.

vſ. 35. Ἤνικα γὰρ καὶ ἀὼς,] Non ab-

Βωκολιασδώμεσθα· τάχ' ὤτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν τόμα· κἠμὲ λέγουσι
Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις ἢ ταχυπειθὴς,
Οὐ Δᾶν· ἢ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, ἤτε τὸ ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸ κὴ Σάμιον, ἤτε Φιλητᾶν,
Ἀείδων· βάρβαρος δέ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐείσω.
Ὡς ἐφάμαν ὀπίτασθες· ὁ δ' αἰπόλος ἀδὺ γελάξας,
Τάν τοι, ἔφα, κορυσσάν δωρύτομαι, ἤνικα ἐσσὶ
Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ὄντα Διὸς ἔργον.
Ὡς μοι ἢ πίλλων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνᾷ
Ἶσον ὄρθυς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
Καὶ Μοισᾶν ὄργηχας, ὅσαι, ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτήσια μοχθίζουσι.
Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἐρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μέν, ὅρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει

Τῦθ'

absurdum quidem erat tentamen legentis: ξυνὰ γὰ ἰδὸς, ξυνὰ ἢ ᾠδά· *communis enim nobis via, communis etiam amor cantandi:* neque tamen diffiteor vulgatam ſenſum etiam admittere minime ineptum: *via nobis communis, ut ipſe dies. Reiskii* interpretationem quae proxima praeceſſerunt ſatis refutant: ipſo meridie Lycidam *Eucritus* & comites habuerant obvium.

vſ. 37. Καὶ γὰ ἐγὼ] Miram hic & minime certe gratam auribus lectionem vir Doctus excogitavit, Καὶ γὰ ἴχω 'κ Μοισᾶν καπυρὸν τόμα. Vulgatam *Toupius* egregie tuetur. Haec & proxima ſuo more *Virgilius* transſumſit in Eclogam IX, 32 —— 36, *ſunt & mihi carmina: me quoque dicunt Vatem paſtores; ſed non ego credulus illis: Nam neque adhuc Varo videor, neque dicere Cinna Digna, ſed argutos inter ſtrepere anſer olores.*

vſ. 42. Ἀδὺ γελάξας] Quod in plerisque hic Codicibus legitur, & infra v. 128, γελάξας, alteri formae γελάσσας

Incipe: defeſſo ſuccurret forſitan alter.
Certe ego Muſarum dulce os ſum, me quoque dicunt
Eximium vatem; ſed non ego credulus ulli,
Non ego, non unquam; nec adhuc me iudice vincam
Sicelidem contra Samium, doctumque Philetam
Voce: ſed argutis veluti ſum rana cicadis.
Sic ego; ſic contra ſubridens protinus infit:
Hanc clavam tibi munus habe; te namque pudicum
Germen, & ad verum penitus natura creavit.
Ut mihi nec curae faber eſt qui voce penates
Montibus immenſis aequaverit Oromedontis;
Pieridumque ales, Chium quicunque canendo
Suſtinet adverſum, fruſtra, nimiumque laborat.
Verum age, Bucolicas ordire ex ordine Muſas,
Simichida, primumque, ô optime, percipe, ſi non

Dis-

ται erat anteponendum. —— In verſum ſequentem, pro ἀμφίσταμαι, *Heinſio* probatum, ἀμφίπλομαι recepi, auctoritate Codicum Vaticani & Florentini: Τὼν τοι, ἴφα, κορύνας ἀμφίπλομαι. *At tu, ſume pedum, Virgil.* Ecl. V, 88.

vſ. 46. Ὠρομίδοντος] In hoc nomine ſcribendo cum Edd. conſpirant Codices plerique: in uno legitur Vaticano Κὠρομίδοντος · in uno alterove Florentinorum Ὠρεμίδοντα. Ultimum hoc probandum cenſebat *Reiskius*, cum Scholiaſtis *Caſaubono* recte nomen fuiſſe montis videtur in inſula Co.

vſ. 48. Ἀντία κεκλύζοντες] Quamvis formas vulgares praebeant Codices, ſcripſiſſe tamen & hic *Theocritus* videtur: Ἄντια κεκλύσδοντες ἰτέα μοχλίσδοντι.

vſ. 50. Εἴ τοι ἀρίσκοι] In uno Florent. Codice legitur εἰ τὰ ἀρίσκοι. in Vaticano, εἴ τα ἀρίσκοι. Scribi potuit a Poëta, εἰ τὶν ἀρίσκοι, *ſi tibi placet*: Doricum illud τὶν frequenter in Theocriteis recurrit.

vſ. 51.

Τῦθ' ὅ, τι περὶ σὺ ὄρῃ τὸ μελύδρεπον ἐξεπόησεν.
Ἤοτε Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐείφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, κ' Ὠρείων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴχῃ,
Αἴκεν τὰν Λυκίδαν ὀπθύμβριν ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσῃ· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθῃ·
Χ' ἁλκυόνες φορεσῦνται τὰ κύματα, πάν τε θάλασσαν,
Τόν τε νότον, τὸν τ' εὖρον, ὃς ἔχεται Φυκία κατά·
Ἁλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταῖτε μάλιστα
Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσσαις τέ θρ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
Ἀγεάνακτι πλόον διζημενίῳ ἐς Μιτυλάναν
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὦρμον ἵκοιτο.
Κἠγὼ τίω χατ' ἄμας, ἀνάθημα ἢ ῥοδέαν τε
Ἢ καὶ λευκοΐαν φέρεσα θεοῖς κρατὶ φυλάσσαν,
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφύξω,
Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ὀπρὶ πυρὶ φρυξεῖ,
Χ' ἁ

vſ. 51. Τῦθ' ὅ, τι περὶ σὺ ὄρῃ] Quod hic legiſſe videtur *Euſtathius*, περὶ ἄρῃ· *Heinſio* valde probatum p. 341, —— 343, mihi quoque placet ut Theocriteum, ſi ſcribatur περὶ ἄρας· *nuper vere novo* carmen in iter Ageanactis maritimum condiderat. *Virgilii* verſus eſt in Ecl. IX, 21, *Vel quae ſublegi tacitus tibi carmina nuper.*

vſ. 54. Χ' Ὠρείων ὅτ' ἐπ' Ὠκ. πόδας ἴχῃ] Ut in vſ. 53. recte legitur, διώκῃ, hic contra praeſtat ἴχῃ, quod, pro ἴχηι, Codices offerunt tres Florentini, Codex Romanus, Edd. Mediol. & Aldina. Pro ὅτ', ὥτ' edidit Wintertonus: quod, certe Doricum, ſi dediſſent Codices, recepiſſem. —— Proxima, τὰν Λυκίδαν ὀπθύμβριν ἐξ Ἀφροδίτας· *Bentleius* attigit ad *Callim.* Epigr. XLV, Ὦπτη μεγάλωι. —— Iſta vero vſ. 57, Χ' Ἁλκυόνες φορεσῦνται τὰ κύματα, reſpiciebat *Virgilius* Ecl. IX, 57, *Et nunc omne tibi ſtratum ſilet aequor*: egregia no-

Diſpliceat, verno natum mihi tempore carmen.
Ageanacta levis Mitylenen deferat aura,
Horrida ſeu ſeris Notus aequora torquet ab hoedis,
Sive pedem ſaevis Orion ſiſtit in undis.
Sin Lycidae duro percuſſum pectus amore
Expediat (duro namque illius uror amore)
Halcyones ſternent freta ſalſa, undamque minacem,
Atque Notumque Eurumque, extremas qui quatit algas.
Halcyones, glaucis non ultima cura Deabus
Alituum, quascunque ſuis mare nutrit in undis.
Omnia fauſta tibi Mitylenen blande petenti
Ageanax veniant, tutumque illabere portum.
Scilicet hac ego luce, roſaeque & dulcis anethi,
Aut violae puris evinctus tempora ſertis,
Dulce merum ducam Pteleae e crateribus altis,
Ante focos, aliquisque fabam torrebit in igne.

Et

notavit *Io. Fr. Gronov.* Obſerv. III. c. 22. p. 636.

vſ. 59. Ταί τε μάλιστα] Scribendum potius, —— ταί γε μάλιστα Ὀρείχαν ἰφίλαθεν, ὅσσαις γέ πῃ ἐξ ἁλὸς ἄχεϙ. Formam Doricam ὀρείχαν Codices hic adfirmant Florentini.

vſ. 64. Σπίφαιον ϝεῖ κεφαὶ φυλάσσαν] Hac in ſede φυλάσσαν nonnullis diſplicuit, quod pro φίρειν poſitum probabiliter ſuſpicatur *Reiskius*: certe quod in Eid. II, 120, legitur: Μᾶλα μὲν ϝὸ κόλπωσι Διωνύσιο φυλάσσαν. dictum fuit a *Phileta*, cuius verſus ex Schol. MSS. *Caſaubonus* reſtituit: Μᾶλα φίρειν κόλπωσι, τί οἱ ποτι Κύπρις ἰλοῖσα Δᾶϙε Διωνύσῳ δῶκεν λὰξ κροτάφων. Fruſtra viro Doctiſſimo hic πυκάσδαν videbatur reſtituendum; neque enim Graece dicitur σίφαιον ϝεῖ κεφαλῇ πυκάζειν· quamvis optime quis dicatur σιφάνοις πυκασθείς· ad *Herodoti* VII, c. 197, σίμμασι πᾶς πυκασθείς, huius generis adſcripta ſunt nonnulla.

vſ. 70.

Χ' ἁ πιδὰς ἑαυτὰν πεπυκασμένα ἔστ' ὀπὶ πάχυ
Κνύζᾳ τ', ἀσφοδέλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμαλθάκ᾽ Ἀγκάναι,
Αὐταῖσιν κυλίκεσσι ἃ ἐς τρύγα χεῖλος ἰρείδαν.
Αὐλησεῦνται δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μέν, Ἀχαρνεύς,
Εἷς δὲ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾄσει,
Ὡς ποκα τᾶς ξυνέας ἠράσατο Δάφνις ὁ βώτας.
Χ' ὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, ἃ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνουν,
Ἡμέρα αἴτε φύοντι παῖ ὄχθαισιν ποταμοῖο·
Εὖτε χιὼν ὥς τις καταπάκεῖο μακρὸν ὑφ' Αἵμον,
Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόωσα.
Αἰσῖ δ' ὡς ποκ' ἔδεκτο τὸ αἰπόλον εὐρέα λάγυνος
Ζωὸν ἐόντα, καχῆσιν ἀταθαλίῃσιν ἄνακτ.
Ὡς τέ νιν αἰ σιμᾷ λειμωνόθε φέρεον ἰοῖσαι
Κίσσοι ἐς ἀδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι·
Οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα χυ' τόμαι χέε νέκταρ.
Ὦ μακαριστὰ Κομάτα, τὸ θᾶν τάδε τερπνὰ πεπόνθεις·

Καὶ

vſ. 70. Αὐταῖσιν κυλίκεσσι] Una forte litera mutata praeſtiterit legiſſe: Αὐταῖς ὰ κυλίκεσσι ἃ ἐς τρύγα χεῖλος ἰρείδαν· ut dicatur ἰσαρείδαν χεῖλος αὐταῖς κυλίκεσσι ἃ ἐς τρύγα. Recte ſcribitur in plerisque Codd. ἰρείδαν· in nonnullis vitioſe ἰρίνδαν & ἰρίνδαν. Infelici tentamine ſollicitavit iſta *Sam. Petitus* Obſerv. I. c. XI. p. 117. legendum ratus, —— ἐς τεῖχα χεῖλος ἰρείδαν, vel ἰρείσω· quod, eius iudicio, ſignificaret εἰς τὸν μύθακα· *ad barbam usque.* Ab iſta coniectura *Petitum* vel retrahere debuerant *Cadi cum faece ſiccati*, in *Horatii* I Carm. Od. XXXV, 27. Theocritea commodum *Lambinus* admovit his *Horatii* III Carm. Od. XV, 16, *non citharae decent*, —— *Nec poti vetulam faece tenus cadi.* In *Ariſtoph.* Pluto legitur v. 1085, ἐπειδὰν ἃ τὸ οἶνον ἐξίνῃς Πίνειν, συνεκπιεῖ σοι καὶ τὸν τρύγα. —— Ad ſequentia *Theocriti*, Αὐλησεῦνται δέ μοι δύο ποι-

Et thorus aequalis cubito ſternetur in altum
Aſphodelo, cnyzaque, apiique undante capillo.
Poculaque inſtituam placide memor Ageanactis
Ad cyathos, faecique infigam molliter ora.
Paſtores ludent gemini, quorum alter Acharneus,
Ille Lycopitas: his carmina Tityrus addet.
Hoſpitis ut blandae perculſus Daphnis amore
Montibus errarit; lucuſque ut fleverit illum,
Himericae qua ſe protendunt flumina ripae:
Cum miſer immenſum, veluti nix, fluxit ad Haemum,
Aut Atho, aut Rhodopen, aut qua ſe Caucaſus abdit.
His accedet, uti caprarum paſtor in arca
Delituit, ſaevam domini crudelis ob iram:
Utque illum placidis aluerunt floribus olim
Mellificae volucres, ſubeuntes undique cedrum:
Nectare namque illi felix os Muſa rigarat.
O ter fauſte Comata, tibi fuit illa voluptas,

Tu

πειρᾷς· &c. ὁ δ' Τίτυρος ἐγγύθεν ᾠσεῖ. recte compararunt iſta *Virgilii* ex Ecl. V, 72. *Cantabunt mihi Damoetas, & Lyctius Aegon.* & cum verſu *Theocr.* 65, Τὸν Πτελεατικὸν αἶνον ἀνὴρ κρητῆρος ἀφυξῇ· Virgilianum 71, *Vina novum fundam calathis Ariuſia nectar.*

vſ. 73. Ὡς ποκα τᾶς ξενίας] Nomen eſſe proprium ſed corruptum Ξενίας ſtatuit *R.* mihi vera videtur *D. Heinſii* interpretatio p. 344, ut puellam Daphnidi amatam & notiſſimam, quam nominare nolebat, more ſatis uſitato ξένῳ dixerit, ſive ξενίαν. In nonnullis hic exemplaribus olim ſcriptum τᾶς ξανθᾶς liquet ex Scholiis.

vſ. 77. Καὐκαστον ἰχανίστα] Paulo rariorem formam ἰχανίστᾳ hic praebent Codices Florentinus & Vaticanus, ab *Homero* etiam adhibitam in Il. κ. 206. hic tamen vulgatam praefero.

Καὶ τὺ καπικλάσθης ἐς λάϊκα, ᾧ τὺ, μελισσᾶν
Κηέια Φιγδόμῳ, ἔτ' ὄεσσι ἐξεπόνασας.
Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς σαλέθμιος ὄφελες ἧμεν,
Ὥς τοι ἐγὼ σάμβοιο ἀν' ὥρεα πᾶς καλὰς αἶγας,
Φωνᾶς εἰσαίων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἁδὺ μελισδόμῳ καπακείλισο, ἆδες Κομάτα.
Χ' ὡ μὰ τόν' ἐπὶν ἀπαπαύσαιο· τὰ δὲ μετ' αὖθις
Κἠγὼν τοῖ ἐφάμαν· Αυκίδα φίλε, πολλὰ μὲ ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὥρεα βωκολέοντα
Ἐσθλὰ, τά πυ ᾧ Ζανὸς ὅπᾳ θρέπτον ἄγαγε Φάμα·
Ἀλλὰ τήγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχοι, ᾧ τὺ γεραίρειν
Ἀρξεῦμ'· ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοίσαις.
Σιμιχίδα μὰ Ἔρωτες ἐπέπαρον· ἦ γὰ ὁ διλὸς
Τόσσον ἐρᾷ Μυγτοῦς ὅσσον ἔαρ αἶγες ἔαρι.
Ὥραιος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνίεϊ τιμᾷ,
Παν-

vſ. 84. Καὶ τὺ καπικλάσθης] Ad normam Doriſmi a καπικλάζω formari debuit καπικλάχθης· ut a λυγίζω formavit *Theocritus* ἐλυγίχθη in Eid. XXIII, 54. Ut Theocriteum, πυκιχθέντα nobis adnotavit *Euſtath.* in Il. Ω. p. 1481, 15. συναρμόχθη legitur in verbis *Philolai* in *Stobaei* Ecl. Phyſ. p. 49, 24. ἁρμόχθη, apud *Diogen. Laërt.* VIII, 85.

vſ. 85. Ἔπ' ὄεσσι ἐξεπόνασας] Repoſitum fuit pro ἐξεπάλεσας, ut exquiſitum magis. Praeter Scholiaſten, ἐξεπόνασας tres exhibent Codices Anglicani, Vaticanus, & tres Florentini; niſi quod in nonnullis legitur ἐξεπόνησας, in uno ἐξεπόνασσας. Pro καπηλεῖν *Euripides* etiam aliquoties καπηρεῖν adhibuit: nonnulla notata ſunt in Tragici Phoeniſſ. v. 1642, τἀντιπαλμὶν ὃ δίκαιον καπηρεῖν; —— Per ἔπος ὄεσσι hic deſignaſſe videtur *aeſtatem.*

vſ. 86. Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ] Ἐπ' ἐμοὶ legitur in tribus Anglicanis Codd. & Romano; atque a *Salmaſio* repertum in Codice fuit Palatino. Ex duo-

Tuque arca concluſus eras, placidique potitus
Nectaris, aeſtivum produxti molliter annum.
O utinam tibi vita meo ſupereſſet in aevo!
Nae tibi ego dulces verſarem in monte capellas,
Verbaque ſublegerem: tu ſub pinuque vel ulmo
Carmina blanda canens recubares die Comata.

Sic Lycidas fatus nihil addidit: hunc ego contra
Sic itérum aggreſſus: Lycida bone, plurima quondam
Nymphae me docuere, vagus dum montibus erro,
Fama Iovis magnam quae nunc evéxit ad aulam.
Praecipuum tamen hoc, quo te, dulciſſime, dono
Carmine: tu blandis dilectus percipe Muſis.

Simichidae ſternutat amor: namque ah! miſer ille
Tam perit in Myrto, quam ver eſt dulce capellis.
Quin & Aratus, ei placido qui iunctus amore eſt,
Igne

duobus Anglicis in hunc verſum ἧμιν recepi pro ἧμις· quia ſubiectum vocibus ζωοῖς σὺν εἰθμῷ· ἄφελες, altero ſuavius aures accidit. Sed ἐπ' ἐμεῦ, *mea aetate*, omnino retinendum eſt: ἐπί γε ἐμοῦ ſic legitur apud *Thucydiden* p. 567, 51. ἐφ' ἡμῶν apud *Xenophontem* p. 158, 31. ἐπ' ἐμοῦς γε πώποτε in *Ariſtoph.* Acharn. v. 210. hic uſus praepoſitionis pervulgatus eſt.

vſ. 92. Βυκολίσσω] Formam Doricam, pro βυκολίσσω, receperat Wintertonus.

vſ. 94. Ὡι τὸ γεραίρει Ἀξιῶμ'] Hic mira eſt ſcripturae varietas: quod in aliis invenit exemplaribus Scholiaſtes, ὅ, τινὰ ἀείδει Ἀξιῶμ'· id ipſum praebent Editiones primae Mediol. & Aldina, Codices tres Anglici, Romanus, & ex Florentinis unus: in reliquis Florentinis & Vaticano Cod. reperitur alterum, ᾧ τὸ γεραίρειν Ἀξιῶμ'· quod mihi genuinum videtur, recte redditum in Scholiis, ᾧ τις τὸ τιμᾶν. Non a Poëtis tantum γεραίρειν, ſed adhibetur & a *Xenophonte*, *Platone*, *Philone Judaeo*, *Plutarcho*, *Luciano*, aliisque.

Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχῃ πόθον. οἶδεν Ἄρειος,
Ἐθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄρειος, ὃν ἠδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν
Φοιβος σὺν Φόρμιγγι καὶ ἐλπόδεσι μεγαίροι,
Ὡς ὅτι παιδὸς Ἄρηϊ ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι.
Τόν μοι, Πὰν, Ὀμόλας ἑρατὸν πίδον ὅς τε λέλογχας,
Ἀκλῆον τιμῶντι φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
Εἴτ' ἴφ' ἄρα Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴτέ τις ἄλλος,
Κἢν μὲν παῖδ' ἔρδοις, ὦ Πὰν φίλε, μὴ τύ γε παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλουσιν ὑπὸ πλευρᾶς τε ἢ ὤμους
Ταύτικα μαστίσδοιεν, ὅτι χρέα τυῖθὰ παρείη·
Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, χὠ μὲν χρέα πάντ' ἀπύχεται
Δαχτόμυλος κνάσαιο, ἢ οἱ κνίδαισι χαθεύδοις.
Εἴης δ' Ἡδωνῶν μὲν ὀρέσι χείματι μέσῳ

Ἔ.

vſ. 100. Μίγ' ἄειος] Pro Ἄρειος hic ſcribendum ἄειος vidit *Jo. Pierſonus* ad *Moer.* Attic. p. 195. Μίγ' ἄειος, a Scholiaſta repertum, cum legeretur in primis Edd. Mediolan. Aldina, & Iuntina, in Codice Rom. Cardin. Ottoboni, in Codicibus etiam Palatinis a *Salmaſio* adhibitis, in hanc ſedem revocare non dubitavi.

vſ. 103. Ὀμόλας] In ſex minimum Codicibus ſcribitur Ὀμόλω vel Ὀμόλῳ· & mons iſte Theſſaliae aliquoties Ὄμολος dicitur in Scholiis. *Stephanus* Byz. Ὀμόλη, ὄρος Θετταλίας· Παυσανίας ἐνάτῳ. Λέγεται καὶ Ὄμολος. Ut *Pauſanias* IX. p. 728, montem Ὀμόλῳ vocat, Ὀμόλαν dixerat *Euripides* in Herc. Fur. v. 371. Litera vero mutata ſcribendum, Ὀμόλας ἑρατὸν πίδον ὅσγε λέλογχας.

vſ. 105. Εἴτ' ἴφ' ἄρα Φιλῖνος] Quod in viginti Codicibus ſcriptum legi monuerat *D'Orvillius* in Critica Vanno p. 227, ἄρα Φ. pro ἄρ' ὁ Φ. recte *Reiskius* recepit in ſuam Editionem; id ipſum primae iam exhibent Mediol. & Aldina. In hunc etiam verſum ſcripta nuperus Editor rectius omiſiſſet. —— In vſ. ſeq. pro μὴ τύ γε παῖδες· in quinque Codicibus legitur, μή γε τὸ παῖδες· vulgata prae-

Igne calet pueri ſub pectore: novit Ariſtis,
Optimus autor Ariſtis ibi, quem dulce canentem
Rex citharae ſacro non dedignatur in olmo,
Quas pueri flammas ſub pectore geſtet Aratus.
Hunc mihi Pan, Homoles qui culmina ſacra tuetur,
Sponte ſua dulces illius ſiſtat in ulnas.
Sive Philinus erit, ſeu quis novus ignis ab illo.
Haec mihi ſi praeſtes, Pan optime, ne tibi rurſus
Arcadici ſcillis pueri tergumque latusque
Sollicitent, praedae ſi ſpes fruſtrarit opimae.
Sin ſecus, inſanis findaris corpora totus
Unguibus, & duros urticis carpe ſopores:
Frigoribus mediis Edonum flumina luſtres:

Ad

praeſtat. —— In vſ. 107, more ſuo dederat ἄμος.

vſ. 109. Εἰ δ' ἄλλως τάδε νωμεῖς] Recte Schol. οἱ δ' ἄλλως τὰ κατὰ Φιλῖνον πλάττουσι. opponuntur enim haec iſtis v. 106, Κεἰ μὲν πρὸ ταῦτ' ἔρδοις· *iſta quidem ſi feceris*, &c. *ſin vero minus; ſi vero alio inclinaveris*; qua ſignificandi poteſtate frequentatur Νεύειν. Male *Salmaſio* hic legendum videbatur ἀνύσεις.

vſ. 111. Εἴης δ' Ἠδωνῶν] In margine libri ſui haec ſcripſerat Clariſſ. *Ti. Hemſterbuſius*: „ *Berkelius* ad *Stephan.* „ in Ἠδωνοὶ putat *Theocritum* „ magis egregii poëtae, quam „ accuratiſſimi Geographi „ partes egiſſe, qui Edonos „ ad Hebrum fluvium collocarit. Haec non inepte „ ſunt notata: verum *Theocrito* ſuccurri poteſt emendando: Εἴης Ζωπαίων, vel „ Ζωπαίοις μὲν &c. Vix quin „ a *Theocrito* ſic fuerit profectum dubites, ſi conferas *Nicandrum* Ther. v. „ 461. qui ipſe locus *Berkelium* non fugerat in Ζώνη. „ *Servius* ad Aen. XII. 365. „ ex *Statio* verſum profert, „ *Triſtius Edonas hyemes Hebrumque nivalem.* qui memoriae vitio confictus videtur ex Theb. V, 78. ubi plura *Bartbius* de Edonis. Oſtendit is verſus

Ἔσχον παὶς ποταμοὶ, τετραμμένῳ ἐγγύθι ἄρκτω.
Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παὶς Αἰθιόπεσσι τομεύοις,
Πέτρᾳ ὕπο Βλεμύων, ὅθεν ἐκπέτα Νεῖλος ὀρατός.
Ὑμμες δ', Ὑπίδος ἁ Βυβλίδος ἀδὺ λιπόντες
Νᾶμα, ἁ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αὖπὺ Διώνας,
Ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρυθρομάλοισιν ὁμοῖοι,
Βάλλετέ μοι τόξοισι τὶ ἱμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ'· ἐπεὶ τὶ ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ μεδ'.
Καὶ δὲ μὰν ἀπίοιο πεπαίτεος· αἱ δὲ γυναῖκες,
Αἲ αἲ, φάντ', Φιλῖνε· τό τοι καλὸν ἄνθος ὑπάρχει.
Μηκέτι τοι φευξέεσθε θοὶ ποδύοισιν, Ἄρηϊ·
Μηδὲ πόδας τείνεσθε. ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτως
Κοκκύσδων πάρεσσιν ἀνιηξῆσι δοδόνᾳ.

Εἰς

„ non defuiſſe qui iunxe-
„ rint Edonos & Hebrum."

vſ. 112. Ἔσχον παὶς ποταμοὶ.] Sic iſta monuit interpungenda *Toupius*; atque idem eſſe τετραμμένον ἐγγύθεν ἄρκτω, ac τετραμμένον πρὸς ἄρκτον. Non aliter cepit *Nicod. Friſchlinus* in *Callim.* h. III, v. 114, qui ſic Latina fecit: *Montibus Edonum, mediae ſub frigora brumae, iuxta Hebrum iaceas, gelidam converſus ad arctum.* Pro τετραμμένῳ, ſuam *Reiskius* coniecturam, πεπραμένῳ, *venditus*, hunc in verſum intulit. Interpretamentum verae lectionis, κεκλιμένῳ, legitur in duobus Codd. Anglicis, in Florentino, & Vaticano: ἄρτοι, pro ἔρσει, iam dederat Wintertonus. —— Hunc *Theocriti* locum ſpectabat iſta canens *Virgil.* in Ecl. X, 65, *Nec ſi frigoribus mediis Hebrumque bibamus, Sithoniasque nives hiemis ſubeamus aquoſae, Nec ſi, cum moriens alta liber aret in ulmo, Aethiopum verſemus oves ſub ſidere Cancri.*

vſ. 115. Ὑμμες δ' Ὑπίδος.] Mira hic vir Doctus commiſcitur, quibus reiectis recte *Toupius* vidit ſenſum eſſe: *vos Cupidines, qui, relicta Hyetidis & Byblidis unda, colitis excelſam ſedem Dionaeae*; & per ἕδος αὖπὺ Διώνας Cyprum eſſe intelligendam. Horum ele-

Ad fluviumque Hebrum mediamque obverſus ad Arcton,
*Ultima*que Aethiopum cum torrida ſaeviet aeſtas
Sub Blemyûm petra, qua ſubtrahit oſtia Nilus.
At vos Hyetidos vos miſſis Byblidos undis
Qui colitis flavae ſublimia tecta Diones,
O ſimiles malis florentibus, agmen amorum,
Tangite feſtivi mihi tangite corda Philini,
Tangite: namque mei nil tangitur hoſpitis igne.
Mollior ille pyro tamen eſt, clamantque puellae:
Hei hei, blande Philine, tibi ſic praeterit aetas,
Ne vigila poſthac ad limina, dulcis Arate,
Neve pedem referas: aliis dux luminis ales
Dulcia torpenti perfundat corpora ſomno.

Tu-

elegantiam, qui paulo aliter haec cepit, admiratur *D. Heinſius* p. 345.

vſ. 119. Τὸν ξεῖνον —— σὸν ἑλκεῖ μεῦ.] Editiones vulgares turpis hic error occuparat: pro μι legendum μεῦ *Caſaubonus* & *Heinſius* iam monuerant: μεῦ repertum in Codicibus ſcriptis atque in Edd. antiquis recte revocavit *Reiskius*; neque enim de ſe loquitur Poëta, ſed de amico ſuo: Schol. ὁ ἐμὸς φίλος ὑπ' ἐλκεῖ.

vſ. 121. Τό τοι καλὸν ἄνθος ὑποβρέχει] Hoc recepi pro vulgato ὑποβρέχῃ, ſubminiſtratum ab Ed. prima Mediol. tribus Codd. Bodleianis, Florentino, Palatino, Romano Card. Ottoboni: Ὑποβρέχειν ſaepe notat *ſenſim & paulatim defluere*, quod a *Demoſthene* dicitur ὑποβρέχειν κατὰ μικρὸν, p. 287, 85. hanc vim ſaepe verbis indit praepoſitio ὑπό.

vſ. 122. Μηκέτι τοι φρυάσσεις] Sic ſcriptum fuit, pro φρυάσσῃς, ex duobus Codicibus Florentinis & Barocc. Iſta talia, inter pronunciandum contrahenda, ſaepe *Theocrito* poterunt ex Codd. reſtitui. —— Sequentium, —— ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἁλίκτας Κοκκύσδων νάρκασσιν ἀνικήτῳ διδυμῇ· ſententiam optime *Toupius* expreſſit: *ad amati fores a-*

Εἷς δ' ὑπὲ τᾶσδε, Φέρεσπε, Μόλων ἄγχοθε παλαίστρας.
Ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γαλία τε παρείη,
Ἄπις ὑποφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόσσ' ἐφάμαν. ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἁδὺ γελάξας,
Ὡς πάρος, ἐν Μοισᾶν ξεινήιον ὤπασεν ἥμας.
Χὠ μὲν ἐπικλίνας ἐπ' ἀριστερά, τὰν ὑπὲ Πύξας
Εἶρφ' ὁδὸν· αὐτὰς ἐγών τε κ' Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στραφθέντες, χὠ καλὸς Ἀμύντιχος, εἴ τε βαθείας
Ἀδρίας ἀχίνοιο χαμαιρίσιν ἐκλίθημες,
Εἴ τε ῥοτμάτοισι μεγαθόρτης οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατ' ἀκρατὸς δονέοντο
Αἴγειροι πλεκέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενοι κελάρυσδεν.
Τοῖ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν ἀθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἃ δ' ὀλολυγὼ
Τηλόθεν ἐν πυκιναῖσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.

Ἄεκ-

lius per totam noctem excubet, & frigora matutina patiatur.

vſ. 125. Εἷς δ' ὑπὲ τᾶσδε] Pro ὑπὸ, recepi ὑπὲ ex Codicibus: *Wartonus, corrigo*, inquit, *partim ex fide Codicum manuſcriptorum*: Εἷς δ' ὑπὲ παιδὸς, Φερεσπε, Μόλων ἀγχοῖτο παλαιστρας, ex his quod Codicibus nititur duobus Florentinis, ὑπὲ, lectum a Scholiaſta, probandum cenſeo. *Unus Molon, amicorum optime, in hac ſe palaeſtra exerceat.*

vſ. 129. Ἥμις] Ob quam rationem ſupra v. 86, praeſtare videbatur ἥμιν, hic contra ceteris lectionibus ἥμις erat praeferenda: ἐν Μοισᾶν ξεινήιον ὤπασεν ἥμις. Sic ſcripti Codices exhibent plerique.

vſ. 130. Ἀλαλαγεῦντες ἔχον πόνον] Elegans forma loquendi non debuerat prava correctione ſollicitari: ſi vel codices optimi darent πόνοι, eſſet illud tamen omnino reiiciendum: hymnus in Caſtores (ſive Eid. XXII) in uno tantum Vaticano Cod. ſun-

Tuque Molon tali ſolus iactere palaeſtra:
Nobis blanda quies pectus perfundat, anusque
Deſpuat, & ſacro, quicquid nocet, arceat ore.
Sic ego: at ille pedum, ſubridens blandus, ut ante,
Obtulit, auditae pretium munusque camenae.
Nec mora, converſus laeva ad compendia, Pyxas
Tendit iter; ſed ego, ſed et Eucritus, ad Phraſidemi
Pergimus, & formoſus Amyntulus, inque profundis
Continuo iuncis provolvimur hinc atque illinc,
Inque recens ſectas demiſſi corpora vites:
Multaque ſummiſſum ſupra caput alludebat
Populus hic ulmusque, argenteaque inſuper unda
Nympharum gelido leviter ſtillabat ab antro.
Interea umbroſis gaudentes ſole cicadae
Molliter in ramis ſtrepitant: acredula nobis
Eminus in denſis reſidens ſtridebat acanthis;

Caſſi-

fuit inventus a Sanctamando: unus iſte codex illic, in v. 187, πόθον exhibet, ubi recte etiam vulgatur: Ἔγχει μὴ πρᾶτιςα πτωκόμενοι πόνον ἔχαν. Eadem ratione ſcripſit *Herodot.* II. p. 110, 26, ὅτι ἀρότρῳ ἀναῤῥηγνύντες αὔλακας ἔχουσι πόνους, ὅτι σκάλλοντες. *Pauſan.* L. IV. p. 318, πόνον εἶχον πολὺν κατ' Ἀνάξανδρον — πταιμένοι. &c. vocem ibi πολὺν ab alia manu ſuſpicor interiectam. — Ut hic Τίτλιγες, dicuntur & λαλαγεῦντες a *Gregorio Nazianz.* in Carm. T. II. p. 86, οἱ δ' ἐπὶ δένδρων Σπηθομελεῖς, λιγυροὶ, ἠελίοιο φίλοι, Τέτλιγες λαλαγεῦντες ὅλον κατεφάτιον ἄλσος. ſic vulgata, ἀπὸ δένδρων Σπηλομελεῖς, corrigi debent: ipſe *Gregor.* Or. XXXIV. p. 553. D, τίς ὁ δὺς τέτλιγι τῷ ἐπιτέθυς μαγάδα, ᾗ τὸ ἐπὶ τὰν πλάδαν ἄσματά τι ᾗ τερετίσματα; in eiusdem carmine, XXVIII inter illa quae *Muratorius* edidit, reſtitui poterunt λαλαγεῦντες Ὄρνιθες, ex *Theocr.* Eid. V, 47. — Sumſit ex Theocriteis carminibus permulta *Gregorius Nazianzenus.*

Ἄειδον κόρυδοι ἠ ἀκανθίδες, ἔτρεε τεττιγών·
Πωτῶντο ξυθαὶ θὲι πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὤσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὤσδε δ' ὀπώρης,
Ὄχνᾳ μὲ πὰς ποτὶ, θὴξ πλυξῆσι δὲ μᾶλα
Δαφνίδος ἄμμιν ἐκυλίνδεο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
Ὀρπακες βεβύλοισι καταβείθοντες ἔρασδε·
Τετρήνες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Καρυαλίδες Παρνάσιον αὖτε ἔχυσαι,
Ἀρά γέ πα τοιόνδε φόλον τὸν λάϊνον ἄντρον
Κηντῆς Ἡρακλῆι γέρων ἐράσαιτο Χείρων;
Ἀρά γέ πα τῆνον τὸ ποιμνίον τὸν ποτ' Ἀνάπω
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι νᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκραύσατε, νύμφαι,
Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἁλωάδος; ἃς ὄφρ' ἐγὼ
Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πλέον· ἁ δὲ γεγάθοι,
Δεύγματα ἠ μάκωνας ὁ ἀμφοτέρησιν ἔχουσα.

NO-

vſ. 144. Παρὰ πλαγξῆσι] Non deterius eſt, θὲι πλαγξοῖσι· quod in duobus eſt Codicibus Florentinis: θὲι πλαγξοῖσι δὲ μᾶλα Δαφνίδος ἄμμιν (vel potius ἀμῖν) ἐκυλίνδετο. Utraque vocis forma legitur & in his carminibus.

vſ. 147. Ἀπελύετο] Poſitum, pro ἀπελύετο, ex duobus Codd. Florentinis: & ſaepius ex Codd. augmenta quae dicuntur *Theocrito* poterunt reſtitui. Pro πίθων hoc in verſu Codex Rom. Cardin. Ottoboni & Reg. Pariſ. dant πίθοις, vulgata praeſtat. Verſu praecedente, 146, utuntur *Etymologus* in Βεβύελα, *Suidas* in Βεβύελα, & *Athen.* II. p. 50. A.

vſ. 151. Τὸν ποτ' Ἀνάπω] Nihil eſt cauſae cur hic ſcribi malit *Heinſius* Ἀνάπῳ· more ſibi conſueto Dorica utitur praepoſitione Poëta.

vſ. 152. Ὃς ὤρεσι νᾶας ἔβαλλε] In re minime dubia recepi *D. Heinſii* emendationem, pro λᾶας legentis νᾶας.

Caſſidaque addebant & acanthides, & ſua turtur,
Multaque apis ſacram volitabat fontis ad undam.
Omnia ſpirabant autumni pinguis honorem:
Nam pyra ſe pedibus, laterique fuävia mala
Largiter advolvunt, prunisque onerata cacumen
Ardua ſummiſſi demittunt culmina rami,
Summaque quadrimae ſolvuntur vincula teſtae.
Nymphae Caſtalides, Parnaſſi numina montis,
Taliane ante Phóli ſaxoſum laetus ad antrum
Alcidae ſenior libavit pocula Chiron?
Taliane antiquum paſtorem propter Anapon,
Mittentem validis Polyphemum ſaxa carinis,
Ducere iuſſerunt lepidas per ovile choreas,
Qualia tum primum ſolviſtis dolia, Nymphae,
Frugiferae ad Cereris ſacraria? cuius acervo
Figere ſit vannum mihi rurſus, & annuet ipſa
Diva, tenens utraque papavera mixta maniplis.

PA-

illam ſatis firmant Homerica de Cyclope in Od. I. 481, ἁπτήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο, Καδδ' ἴδεν ἔνθα πρόπαρ οἰέα νυκτιπόρεια. Naves autem Noſter νῆας dixit etiam in Eid. XXII. 17, ἐκ ῥοθίου ἔλασεν νῆας. Qui non meminerat, illud ipſum *Heinſio* iam in mentem veniſſe, νῆας hic legendum monuit *Musgravius* in addendis in *Theocr.* *Wartoni* T. II. p. 410. *Heinſii* νῆας nuper etiam adprobavit *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.*

vſ. 154. Διπεγενάσσατο] *Etymologus* p. 273, 38, Διπεγενάσσατε σημαίνει τὸ ἀπεφήσατε· παρὰ τὸ κάρη· διπεκαρηνάσσατε· —— δοκεῖ δὲ τὸ πίθον ἢ ἀλειφὶ κάρη εἶναι. ἔστως Ἀμάργιος, ὑπομνηματίζων τὸ εἰδύλλιον Θεοκρίτου, δι' ἣν ἐπιγραφὴν Λυκίδας ἢ Θαλύσια.

vſ. 156. Γιλάσσαι] Cum γιλάξαι aliquoties legatur in Theocriteis, hic etiam probabiliter ſcripſerat γιλάξαι.

vſ. 2.

ΝΟΜΕΥΣ ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

Εἰδύλλιον θ'.

ΔΑΦΝΙΣ ϗ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Βωκολιάσδεο Δάφνι· τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
Ὠιδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόρχως βωσὶν ὑφέλκες, ὑπὸ φρίξισι δὲ ταύρως·
Χ' οἱ μὲν ἅμα βόσκοισθο, ϗ ὁ Φύλλοισι πλαγῶθο,
Μηδὲν ἀπημαγλεῦσθες. ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ
Ἔμπαθεν· ἄλλωθεν δέ γ' ὑποκρίνοῖο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀδὺ μὲν ἁ μόρχος γαρύει, ἀδὺ δὲ χἁ βῶς,

Ἀδὺ

vſ. 2. Ὠιδᾶς ἄρχεο πρᾶτος] In Iuntina legitur Ed. Ὠιδᾶς ἄρχεο Δάφνι· &, pro ἐφεψάσθω, συναψάσθω· cuius loco ἐφαψάσθω eſt in Edd. Mediol. Ald. & in Codd. quibusdam. Genuinae ſunt lectiones vulgatae. *Virgilii* verſus eſt in Ecl. III, 58, *Incipe, Damoeta; tu deinde ſequere, Menalca.*

vſ. 4. Χ' οἱ μὲν ἅμα βόσκοισθο] Vocem uſitato more ſcriptam ἅμα nihil verſui nocere recte monuit *Toupius*: ut verſui ſcilicet conſulerent, ἀμᾶ hic dederant Editores. Fortaſſe tamen ſcripſerat Noſter ὁμᾶ· ut hic ſcribendum ſuſpicabatur *Ier. Hoelzlinus* ad *Apollon. Rhod.* I, 127. Pro ὁμᾶ certe Dorice ſcribebant ὁμᾶ. legitur illud & alibi, & in fragmento *Sophronis* apud *Plutarch.* T. II. p. 386. D. pro ἁμᾶ etiam alibi reſtituendum. —— Hoc in verſu pro πλαγῶθο legitur in duobus Codd. Flor. πλα-

γῶῖ-

PASTOR.

Eidyllium nonum.

DAPHNIS, MENALCAS.

Sylveſtres ordire mihi, bone Daphni, Camoenas!
Tu prior. excipiet te blanda cicuta Menalcae.
Ante tamen fetis vitulos ſubmittite vaccis;
Et niveae tauris ſaliantur terga juvencae;
Dum ſimùl hîc paſcuntur; & his in frondibus errant.
Incipe, Daphni, prior! tu deinde ſequare, Menalca!

DAPHNIS.

Si blandum vitulus, ſi blandum vacca remugit;

Si

νεῦντ· alterum vero retinendum eſt. Initio verſus x' οἱ alteri χῳ praetuli.

vſ. 6. Ἔμυθεν] Fluxit illud ex veteri pronunciandi more. Scripſerat probabiliter *Theocritus*, Ἐν ποθ' ἵν. qua ratione ſcribendum vidit *Iſ. Voſſius* ex libello *Gregorii* de Dial. qui, e Scholiis melioribus, iſta nobis recte interpretatur, ἵν πρὸς ἵν φιλάεσον, τουτέστιν ἀμοιβαδὶς. —— Quasdam Editiones hoc in verſu perverſa lectio occupavit, ἄμυθεν δὲ ποτεφώνησε Μενάλκας· vera ſine dubio eſt, quam Codices dant & Edd. antiquae, ἄμυθεν δέ γ' ὑποτεφώνησε Μενάλκας.

vſ. 7. Ἀλλὰ ῥᾷ' ἀ μόσχος γαμύῃ,] In carmine VIII, (in quo plures legi verſus ſpurios vere monitum fuit in Epiſt. ad *Röverum* p. XIII, XIV,) hic verſus eſt 77, Ἀλλὰ ϝ χὠ μόσχος γαμύῃ, ἀλλ' ϝ χὰ βῶς. qui hinc ſumtum, illic

Ἀδὺ δὲ χ' ἁ σύριγξ, χὠ βωκόλος· ἀδὺ δὲ κἠγώ.
Ἐντὶ δέ μοι παῖς ὕδως ψυχρὸν πιδάς· ὁ δὲ νέατας
Λθυκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἀπάσας
Λἰψ κόμαρον τρωγούσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐπίναξε.
Τῶ δὲ θήρως φεύγοντι ἐγὼ τόσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶντι πατρὸς μύθων ἢ μαλακὸς ἀκοῦαι.

Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμέν. ὧδε δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ὀροιχέω
Κοίλαις ὑπὸ πέτρῃσιν· ἔχω δέ τοι, ὅσσ' ὑπ' ὀνείρῳ
φαίνομ', πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας.
Ὧν μοι τρεῖς κεφαλᾷ ἢ παῖς ποτὶ κῶρα κεῖται.
Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χρεία ζεῖ, ὁ πυρὶ δ' αὖαι
φαγοὶ χιμαίνονται· ἔχω δέ τοι ὐδ' ὅσον ὤρην

Χει-

illic verſum poſuit, dubium nullum eſt quin ſcripſerit ut vulgatur. Illud vero mirum, Editorem *Theocriti W.* illinc hic ſcribi voluiſſe ὁ μόσχος· quod verſum peſſumdaret; neque adeo iſta vidiſſe in eodem carmine VIII recte ſcripta v. 80, Τᾷ βοῒ δ' ὁ μόσχος. Inſpiciat Clar. *W. Eurip.* Hecub. v. 524. Androm. v. 711. *Ammonium* Grammat. p. 39. & *Schultenſium* ad Iobum p. 552.

vſ. 12. τῶ ϝ θήρως] Sic recte Wintertonus edidit pro τῶ ϝ θήρως· Ut in Codicibus ſcriptis, θήρως in Edd. eſt vetuſtis.

vſ. 13. Ὅσσον ἐρῶντι] Scholiaſtas ſic legiſſe monſtrant ipſorum adnotata: in editis legitur, λείπει τὸ παῖδες· in Scholiis quae *Salmaſius* invenit in Cod. MS. ὅσσον ἐρῶσι παῖδες λόγων ἀκούειν. Pro ἐρῶντι praebet Ed. Iuntae Florentina, ἐρῶντα. Vere mihi *Toupius* numerum hic dualem reſtituiſſe videtur ἐρῶντε. ut *puer* ſcilicet & *puella* intelligantur ſe invicem *amantes*, qui

Si blandum calamo Paſtor modulatur agreſti;
Nec blandum minus ipſe cano; dum pellibus albis
Vaccarum (ſcopulo quas, heu! dejecit ab alto
Africus) egelidam jaceo ſubfultus ad undam.
Hîc, quantum monitus aut iurgia dura parentûm
Curat amans, tantum Canis aſtra nocentia curo.

Haec cecinit Daphnis. dulci ſubit ore Menalcas:

MENALCAS.

Aetna mihi genetrix. me roſcida monte ſub Aetna
Antra tenent. aliis quot vix fallacia noctis
Somnia dent; tot oves, tot alunt mea prata capellas.
Harum ego ſub capite & pedibus mihi vellera ſterno.
Viſcera torrentur prunis. nemus ignis in uſum,
Ilicibus piceisque frequens, mihi ligna miniſtrat.

Hîc

qui quidem parentum monita nihil curant. Literis tantum diſtractis ἱρῶν π edidit Winterronus, atque ita ſcribendum putabat *van Eldik* in Specim. Crit. p. 18. ἱρᾶν π vereor ut a Graecis veteribus dicatur.

vſ. 15. Ἐνοιπίω] Quia inter legendum contrahenda ſic ſcribere ſolet etiam *Theocritus*, pro vulgato ἐνοιπῶ, ex duobus Codd. Florentinis ἐνοιπίω recepi. Duo Codices, pro κἠγὼ, quod dant κἠγὼν ſuo loco reliqui; κἠγὼν, ſequente voce καλὸν, durius videtur. —— In vetſu 18 duo dant Florentini κἄσια κεῖνος, pro κεῖνος. hoc an illud probetur nihil refert: mihi tamen ſcripſiſſe videtur κεῖνον.

vſ. 20. Ἔχω δέ τοι ὐδ' ὅσον ὄρος κείμενον] His & ſequentibus ut ſincere ſcriptis utitur *T. H.* ad *Thomam Mag.* p. 636. Pro ὐδ' ὅσον, *Heinſius* ſcribendum putabat ὐ πόσον p. 349. b. *Caſaubonus* p. 263. a. voces ὐδ' ὅσον interpretatus ὐδ' ὀλίγον, in ſequenti

Χείμαι ⟨Θ⟩, ἢ νωδὸς χαρύων, ἀμύλοιο παρόιτ⟨Θ⟩.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, ἃ αὐτίκα δῶρον ἔδωκε,
Δάφνδι μὲν κορυῶσα, τάν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρὸς,
Αὐτοφυᾶ, ταὶ ὑδ' ἄν ἴσως μωμάσαιο τίχλαν·
Τιμῶ δὲ τρόμβω χαλὸν ὄρακον, ἃ κρέας αὐτὸς
Σιτήθλω, πέτρασιν ὸ' Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πίτ' ἦσιν. ὁ δ' ἐγχανάχησαι ὸ κόκλαψ·
Βακχολιχαὶ Μῶσαι μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾠδάν
Τάν ποκ' ἐγὼ τιμῶσι παρὼν ἄεισα νομεῦσι·
Μηκέτ' ὄπι γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα Φύσης·
Τέτληξ μὲν τέτληκε Φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
Ἴρηκες δ' ἴρηκι· ἐμὶν δ' ἃ Μῶσα ἃ ᾠδά.
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος. ἔστι γὰ ὕπνος,
Οὔτ' ἴας ἐξαπίνας γλυκερώτερον, ἔστι μελίσσας

Ἄν-

ti verſu ſcribit, ἢ νωδὸς, adferens Scholion ex Codice Genevenſi: ὡς ἔχω ἢ ὑδὶ μικρὰν φροντίδα κνημῶν⟨Θ⟩, ὥσπερ ὑδὶ νωδὸς ἀνὴρ καρύων, παρόιτ⟨Θ⟩ αὐτῷ ἀμύλοιο. Illud ἢ *Caſaubono*, repertum in Ed. Aldi, *Reiskius* probavit. Pro ἢ vel ἢ νωδὸς, litera repetita, *Toupius* ſcribit, ἦν νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόιτ⟨Θ⟩· *equidem non tantam curam habeo hyemis, quantam habet edentulus nucum pulte adpoſita.* Ex his mihi quidem optima *Heinſii* videtur coniectura, ſi modo ἢ in ſequentem verſum recipiatur, pro ὡς uſitato more poſitum: —— ἴ-

χω δέ τοι ὑ πόσιν ἄρας Χείματ⟨Θ⟩, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόιτ⟨Θ⟩.

vſ. 26. Σιτήθλω] In hoc verbo variant Codices, in quibus legitur σιτάθλω· σιτιάθλω· σιτιδθλω· & σιτήθλω· ultimam formam, quam praebent Codex Rom. & Editiones primae, Mediol. Ald. Florent. genuinam arbitratus, recepi: recte ſcripta leguntur in Theocriteis πάρασσι· μυθίσασι· ποιησῖς· πασσεῖς· &c.

Ibid. Πέτρασιν ὸ' Ἰκαρίαισι] Quam lectionem in Codice Va-

Hîc hyemem tantum Boreaeque inmania curo
Flabra; nuces quantum poſitis edentulus offis.

Deſierant. donis adplaudens proſequor ambo:
En! tibi, Daphni, pedum, [nodis formoſius aequis
Quis faber expediat?] natum mihi rure paterno,
Quale vides. levem concham tu ſume, Menalca!
Rupibus avelli; & carnem ſimul inde comedi.
Inſonat hic tereti concha: ſalvete, Camoenae!
Et mihi, quae noſtris luſi Paſtoribus olim,
Promite. formicae formica, cicada cicadae,
Accipitri placet accipiter. mihi veſtra, Camoenae,
Carmina ſola placent. feſſos non ſuavius unquam,
Vere novo, molli ſopor oblectavit in herba.
Non hyacinthus apes. utinam mihi Numine veſtro

Tota

Vaticano invenit, ἐν Καρίαι, probandam cenſuit *Sanctamandus*: in duobus autem Vaticanis Codicibus adſcriptum ad hunc verſum Scholion, ὡ τῇ Καρίᾳ νήσῳ· lectionem iſtam adfirmat. Caria tamen inſula dici non debuerat.

vſ. 29. Παρὼν] Litteris tantum transpoſitis olim corrigebat *Toupius* πρώην· *nuper*; ſed vulgatam vocem ex more *Theocriti* recte tuetur in Append. Notar. in *Theocr.*

vſ. 32. Ἴρηκες] In uno Florentinorum Codicum legitur Ἴρηξ ἢ Ἴρηξιν· melior lectio eſt vulgata.

vſ. 34. Οὔτ' ἴαχε ἐξαπίνας] *D. Heinſio* vox ἐξαπίνας in ἐγγαπίνας videbatur commutanda p. 349. b. ſervata voce Theocritea ἐξαπίνας, quam optime tuetur *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.* pro ἴαχε libenter cum *Eldikio* legerem ἴδαχε. —— οὔτε γὰρ ὕπνῳ· Οὔτ' ἴδαχε ἐξαπίνας γλυκερώτερον. Hinc ſumta tum videri poterit gloſſa *Heſychii*: Ἔδαχε, βρῶμα. Forma vocis uſitatior, Homerica quippe, Εἶδαχε adhibita a *Matrone* apud *Athen.* IV. p. 134. F. ad-

35 Ἄνθεα, ὅσσα ἐμὶν Μῶσαι φίλαι· ὃς γὰ ὁρῆσαι
Γαθεῦσιν, τάσδ' ἤ τι ποτὶ δηλήσαλο Κίρκα.

ΚΥΚΛΩΨ.

Εἰδύλλιον ια'.

Οὐδὲν ποτὶν ἔρωτα πεφύκη φάρμακον ἄλλο,
Νικία, ἢ τὰ ἔγχελυν, (ἐμὶν δοκεῖ) ἢ τὰ θρίσσαν,

Ἢ

adhibetur & in *Theocriti* Eid. XV, 115. *Callim.* h. Cerer. 91. Dian. 89. ut hoc in loco ἴνα —— ἴδηαι ἴδωσι, legitur in perditi carminis *Callimachei* fragmento, εἴδηαι ἴδω, in Scholiis ad *Theocr.* Eid. IV, 16. ubi priora *Callimachi* verba, (quae *Casaubonum* in Lect. *Theocr.* p. 249. & alios deceperunt) sunt ex h. in Apoll. v. 40. posteriora carminis perditi fragmentum, partim emendatum a *Casaubono*.

vs. 35. Ὅς γὰ ὁρῆσαι Γαθεῦσιν] Sic scripta, quod fatendum est, commodam praebent sententiam. In Scholiis memoratae lectiones ὁρῆσι & ὁμῆσι reperiuntur & in Codicibus: ὁρῆσι certe legitur in Ed. Flor. Iuntae. Quum vero in tribus Codd. Florentinis & in Vaticano legatur ὁριῶντι in Paris. ὁρῶντι verum equidem arbitror, quod legitur in Adnot. in *Eurip.* Hippol. v. 1339, & scripsisse Theocritum: —— ὃς γὰ ὁριῶντι Γαθεῦσαι, τάσδ' ἤ τι ποτ' δηλήσατο Κίρκα· *quos enim Musae placido lumine viderint, illis ne Circes quidem venena nocuerint.* Huius similes quaedam sententiae frustra hic excitarentur. Hoc adhibens *Theocriti B. Martinus* V. L. IV, c. XIX, illud scribit corrupte & ex anonymo auctore citasse *Eustathium*: designat ibi vel locum ab *Heinsio* prolatum L. T. p. 364. vel ista *Eustathii*, quae leguntur in Odyss. κ. p. 395, 1. Ὅτι εἰς ἀλογίαν πιὰ ἡ Κίρκη ἀπάγουσι), δηλοῖ φασὶ ῥᾳδίως ἃ γράψας, ὅτι δὲ ἡ προσῳδία αἱ Μῶσαι, καὶ τάτας ποιῶ δὲ

Tota domus niteat! placido vos lumine ſi quem
Reſpicitis, ſuccis haud faſcinet inproba Circe!

CYCLOPS.

Eidyllium undecimum.

Non aliud natum medicamen, NICIA, Amori,
Praeter Piëridas, leve iucundumque iuvamen

Hu-

διλέσατο Κίρκη. invertit ille ſententiam *Theocriti*. —— In his autem Τάϊδ', id eſt Τοῖσδε, ſive τούτοις, omnino ſcribendum; non Τὰς cum *Wintertono*; vel, ut vulgo ſcribitur Τὰς δ'. iſta ratione peccatur & alibi in Theocriteis.

XI, vſ. 1. Οὐδὲν πτῆλε ἔρωτα] Initium huius Eidyllii, quod *Stobaeus* exhibet in Floril. p. 393, 7. *Bentleius*, Scholiaſten hic ſequutus, admovit his ex Epigr. XLIX *Callimachi*: Αἱ Μῶσαι τὸν ἔρωτα κατηχράϊσαν, Φίλιππε. Idem *Bentleius* in Epiſt. ad *Io. Millium* p. 21, ex argumento huius Eid. MS. (quod in antiqua Ed. vulgatum iam proſtabat) hos duo *Niciae* Medici, quem hic adloquitur *Theocritus*, verſus protulit: Ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε, εἰ γὰρ ἐρῶντες (Ἔρωτες rectius legitur in Cod. Pariſ. quem adhibuit Clariſſ. *D. Rubnkenius*) Πολλάκι πικρὰς ἐδίδαξεν τὰς περὶ μούσας. Theocritea reſpiciebat iſta ſcribens *Longus* II. p. 37, Ἔρωτες οὐδὲν φάρμακον, οὐ πυρέθρου, οὐκ ἰσχιόρθου, οὕτω σὺ ᾠδαῖς λαλεῖσθαι· ἔστι μὲν φίλημα, καὶ προσβολὴ, καὶ συγκατακλισις θέαμα γυμνοῖς σώμασι. *Theocritus* Eid. XIV, 52, κἀ ἄ, τὸ φάρμακον ἐπὶ γ' ἀμαχανίοντι ἔρωτι, Οὐκ οἶδα· πλὰν Σίμιχα, ἐς τὰς Ἐπιχάρμω ἰρασθείς, Ἐμπλάσεις ὑγιὴς ἰκανῶς, ἰμὲ ἁλισκόμενον.

vſ. 2. Ἐμὶν δοκεῖ] Viro Doctiſſ. hic ſcribendum videbatur ἰμὶν δοκέν· & vulgo certe uſitatius eſt, ἰμοὶ δοκεῖν· ſed alterum eſt *Theocriti*: Eid. XIV, 7, Ἤθελε μὲν κἠ τῖνος

Ἢ ταὶ Πιερίδες· κῦφον δέ τι τῦτο γ' ἀοιδὸ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρεῖν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι.
Γινώσκει δ' οἶμαι τὸ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ὠνία δὴ περιλαμβύον ἔξοχα Μοίσας.
Οὔπω γῦν ῥάϊστα διᾴγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,
Ὦ ἑχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα πὼς κροτάφως τε·
Ἤρατο δ' οὐ ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κισσίνοις,
Ἀλλ' ὁλοαῖς μανίαις· ἀγεῖτο δὲ πάντα παρεῖρα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ ταὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ὑπ' βοτάνας· ὁ δ', τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,

Αὖ-

(ἐμὶν δοκεῖ) ὀρθῶ ἀλιεύρω· neque alibi etiam pro δοκεῖν a Noſtro ſcriberetur δοκίν. leguntur quidem & in Theocriteis, βόσκιν· ἀείδιν· γινώσκιν· ſed pro formis in ῖν· ἀρῆν· εἰπῆν· κοσμῆν· &c. —— Male etiam nonnemini φάρμακον ſuſpectum fuit ἐπίπασον. ubi τρία εἴδη φαρμάκων, πασσὸν, πλαστὸν, κόπτιον, enumerantur in Schol. ad *Ariſtoph.* Plut. v. 717, nonnulla notavit *T. H. Lucianus* in Timone p. 160, τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τῷ χρυσίῳ· δεινῶς γὰρ ἴχαμόν ἐστι τὸ φάρμακον.

vſ. 4. Εὑρεῖν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι] Formam ὠπὶ, pro ἐστί, oblatam a duobus Codd. Florentinis & Vaticano, recepi. Aliter ac vulgantur, ſic haec diſtinguenda iudicabat *Reiskius*: κῦφον δέ τι τῦτο γ' ἀοιδὸ Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρεῖν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι. Viro Doctiſſimo ἐπ' in ὠ mutandum atque adeo legendum videbatur: κῦφον δέ τι τῦτο γ' ἀοιδὺ Γίνετ' ὠ ἀνθρώποις. mihi vulgata lectio non displicet.

vſ. 7. Ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν] Ultimum illud pro ἡμῖν ex Codicibus fuit editum. Quod ad initium huius Eid. traditur in Scholiis de Philoxeno, firmat *Plutarchus* in Sympoſ. T. II. p. 622. C. γ' τὸν Κύκλωπα μέσοις εὐφρόσυνος ἰᾶλος φησὶ τὰ ἔρωτα Φιλόξενος. & in Amatorio p. 762. F. De Philoxeni Cyclope, praeter ceteros indicatos a *Fabricio* B. G. I. p. 687. nonnulla dedit *D. Heinſius* L. Theocr. c. XVII.

vſ. 10.

Humano generi: reperire ſed ardua res eſt.
Ten', Medicum, rear haec neſcire, novemque Camoenis
Eximie charum? noſtris Polyphemus in oris
Noverat haec, duro Galateae ſaucius igni;
Lanugo dum prima genas & tempora obibat.
At non ille roſa, malisve, aut crinibus apte
Diſpoſitis, mollibat Heram; ſed triſtibus ardens,
Heu! furiis; nec ſueta vacans ad munia, (ſero
Veſpere ſponte domum, viridi convalle relicta,
Maturatis, oves) Galateam, ſolis ab ortu
Solis ad occaſum, ſurda cantabat in acta.

Ta-

vſ. 10. Ἤρατο δ' οὔτι ῥέδοις,] Si hoc in verſu pro κιχίνοις, (vel κιχίνοις, ut eſt in Codd.) legeretur σιλίνοις, nemo non fateretur illud aptiſſime vicinis congruere, atque eſſe elegantiſſimum: σιλίνοις legendum contendit *Heinſius* p. 354, ſuamque coniecturam egregie lectori commendat, etiam loco *Cratini* e Scholiis prolato, quo iunguntur Καὶ μῦλα, καὶ σίλινα, καὶ σκύμφεια. Vulgatam κιχίνοις, ſive, quod praefert, κιχίνοις ex more amantium defendit *Palmerius* in Exercit. p. 802. *Hemſterhuſius* in Lucian. I. p. 288, cum adhibuiſſet hunc verſum, Ἤρατο δ' οὔτι ῥέδοις, ὐ μάλοις, ὐδὲ κιχίνοις; „ tueri, inquit, lectionem il„ lam ut poſſis, blanditur „ tamen *D. Heinſii* σιλίνοις, „ quae & praecedentibus a„ ptius conveniunt, & per„ ſonae Cyclopis." Ubi vero commodam *Theocriti* etiam vox (legitur in Eid. XIV, 4.) κιχίνοις admittit interpretationem, quam Codices confirmant, plerisque non videbitur loco movenda. In ſitu vocabulorum variant hic Codices: in tribus Florentinis ſcribitur: Ἤρατο δ' ὐ μάλοις ὐδὲ (vel ἰδὲ) ῥέδοις, ὐδὲ κιχίνοις. in uno Vatic. ὐ μάλοις, ὐδ' αὖ ῥέδοις, ὐδὲ κιχίνοις· in altero Vaticano· ὐδ' αὖ ῥέδῳ. ex quibus ſi alterutrum, non niſi poſtremum ſaltem quodammodo probari debebat a *Wartono*: mihi cauſae prorſus nihil adparet, cur in his a vulgato vocabulorum ordine recederemus.

Αὐτῷ ἐπ' ἀϊόνος καπτάκλο φυκιόεσσας,
Ἐξ ἀὼς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκαίδιον ἕλκος
Κύπριδος ἐν μεγάλαις, ἃ οἱ ἅπαλὰ πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθιζόμενος δ' ὅτε πίτνᾳ
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, ἄειδε τοιαῦτα·
Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τ' φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
Λευκοτέρα παχλᾶς πόσσιν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνός,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς·
Φοιτῇς δ' αὖθ' ὅτως, ἔτσα γλυκύς ὕπνος ἔχῃ με,
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.
Φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ἠράθην μὲν ἔγωγα πᾶς, κόρα, ἀνίκα πεῖτον

Ἠι-

vſ. 14. Αὐτῷ ἐπ' ἀϊόνος] Αὐτοῖ fruſtra reponendum hic putabat *D. Heinſius*: Αὐτῷ recte tuentur *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 161. & *Toupius*, qui Αὐτῷ ἐπ' ἀϊόνος interpretatur *in ſolo litore*, ex *Virgil.* Georg. IV, 465. Hunc verſum & vicinos *Stobaeus* praebet in Florileg. p. 393, 11.

vſ. 16. Ἠ οἱ ἅπαντι] Vulgabatur, τί οἱ ἅπαντ· alteram lectionem Poëta recepit ex Codd. Florent. & Vaticano, probatam etiam nuper a *Toupio* in Append. Notar. in *Theocr. Venus telum illi in hepate fixerat.* Eſt & Κύπελας magis Doricum quam Κύπριδος· quod in nonnullis legitur Codd. Δίλφιδος tamen & Δάφνιδος Codd. praebent & Edd. *Theocriti*; Δίλφιος, πάτερος, ut Dorica, in his probabat *Caſaubon.* L. T. p. 246. b. In ſeq. verſu primitus probabiliter ſcriptum fuit καθιζομόμβος.

vſ. 20. Λευκοτέρα παχτᾶς] Ex his ſimilibusve ſua *Philoſtratus* effinxit in pictura Cyclopis p. 840. f. ἔστι δ' αὐτῷ πυιμβρικὸν ἄγαλμα, ὡς λύκης τε εἶδος (ἡ Γαλάτεια) καὶ γαύρου, καὶ ἁβίου ὄμφακος. Cum Theocriteis, poſt *H. Stephanum*, *Ovidii* verſus contulit *B. Martinus* V. L. II, c. 18. ex Metam. XIII, 789, *Candidior nivei folio, Galatea, ligustri; ſplendidior vitro; tenero laſcivior haedo.* Verſum 796, *Mollior & cygni plu-*

Tabeſcebat, alens dirum ſub pectore vulnus
A Venēris iaculo, iecori quod inhaeſerat aegro.
Hoc tamen infelix ſolamen habebat. in alta
Rupe jacens, pelagusque tuens, his moeſta reſolvit
Ora modis: Galatea, quid, ô! quid ſpernis amantem?
Caſeolo magis alba; hoedo laſcivior; agno
Mollior: heu! uva ſed acerbior inmatura.
Me teneat grata devinctum conpede ſomnus;
Huc ades. abſcedat ſomnus; ſimul ipſa recedis;
Meque fugis; velut agna lupum fugit. aſt ego primum
Te cepi, Galatea, (lubens reminiſcor) amare;
Quum viridi de monte renidentes hyacinthos

Ve-

plumis, & lacte coacto; ex his *Theocriti*, Ἀδινοτέρα ποιμνᾶς ποτιδόν, paulisper immutatum, monuit *T. H.* ad *Lucian.* I. p. 290. In verſu quoque 795, *Lucidior glacie, matura dulcior uva*; mutavit Theocritea, φιλοτέρα ὄμφακος ἁδυᾶς. ad quae propius illud accedit, *ſplendidior vitro.* vocem φιλερὸς *Toupius* tractavit Emend. in *Suid.* II. p. 150. & hunc quoque locum in Add. in *Theocr.* T. II. p. 409. Conf. *A. Heringa* Obſerv. p. 275. *Hemſterhuſius* in Aïte, ſive Eid. XII, ſic verſum 4 emendabat: ὅσσον ἴις φιλερὸς λιπαρὸν ἀρνός. ubi σφετέρης, quod vulgatur, ſenſum commodum non admittit.

Qua vi αὖθ' οὗτος hic ponatur non liquet: *illinc* a *Theocrito* dicitur etiam τυτῶθε vel τυτᾶθεν in Eid. IV, 48. ſuſpicabatur vir ingenioſus *E. H. van Eldik* hic ſcribendum: Φοιτῇς μὰν τυτῶθ', ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με· *inde venis*, nempe ex mari, δεικπκῶς. certe Polyphemus v. 18, ἐς πόντον ὁρᾶν ἄτερθε τοιαῦτα, & v. 63 canit: Ἐξίνθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξινθοῖτα λάθοις —— αἴκα δ' ἀπενθής. Doctiſſimo *Ioanni Luzacio* elegans in mentem venit coniectura legenti, Φοιτῇς δ' ὧδ' αὖτως· *huc vero fruſtra venis*, (ut votum explere non poſſim) *cum ego dormio*; *cum vero expergefio*, *ſtatim aufugis.*

vſ. 22. Φοιτῇς δ' αὖθ' οὗτως] vſ. 25. Ἠελίῳ μὲν ἔγωγε

Ἦιθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρίψασ'· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἀγεμόνευον.
Παύσασ' δ' ἐσιδὼν τὺ μ' ὕστερον ἠδ' ἔπι πω νῦν
Ἐκ τήνω δυνάμαν· τὸν δ' ἐμὲ μᾶλλ' ἤ, μὰ Δί', ἐδίκα
Γινώσκω, χαίροντα κόρα, τίνος εἵνεκα φεύγεις.
Οὔνεκά μοι λασία μὲν ὀφρῦς ὑπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θἤτερον ὥς μία μαχφά·
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ὑπὶ χείλει.
Ἀλλ' αὐτὸς, τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κἠκ τούτων τὸ κεράσιον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·

Tu-

τιοῦς κόρα] Ex Codicibus Florentinis & Vaticanis sic scriptus prodiit versiculus, qui vulgari solebat: Ἡρχόθεν μὲν ἴγαγε, κόρα, τοῦ. Rarius illud Doricum τοῦς, etiam restituendum in Eid. XVIII, 41, ex *Apollonio Dyscolo* nuper adfirmavit Clar. *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.*

vs. 26. Ἦιθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ] Probabilis est, & a *Gul. Cantero* N. L. V, c. XIII, laudata, *Aurati* coniectura legentis, ἐᾷ σὺν ματρὶ, *cum tua matre:* pro ἐμᾷ tamen ἐμοὶ se *Canterus* in veteri Codice reperisse testatur; in uno Florentinorum ἐμοὶ Sanctamandus etiam invenit; ἀμᾷ in Codice Romano Cardin. Ottoboni. Ex margine Flor. Codicis enotatum a *Salvinio* T. I. p. 227. γρ. ἐμα, τηγον ἐμου· illic olim scriptum fortasse fuit ἐμᾶ. Scripsisse mihi Poëta videtur: Ἦιθες ἐᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα Ἐξ ὄρεος δρίψασ'· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἀγεμόνευον· postremum, pro ἀγεμόνευον, praebuit unus Florentinorum Codd. Et *Auratus* & alii viderunt, hinc sua sumsisse *Virgilium* in Ecl. VIII, 37, *Sepibus in nostris parvam te roscida mala (Dux ego vester eram:) vidi cum matre legentem.*

vs. 31. Ὀφρῦς ὑπὶ παντὶ μετώπῳ] *Virgil.* Eclog. VIII, 31, *tibi est odio —— Hirsutumque supercilium, prolixaque barba.* In *Philostrati* pictura Icon. II. p. 840, Polyphemus dicitur μίαν μὲν ὑπερτείνειν ὀφρὺν τῷ ὀφθαλμῷ, ἰσὸς ὄντας, πλατείᾳ ἤ τῇ ῥινὶ ἐπιβαίνειν ἑ χείλει. Secundum *Eustath.* in *Hom.* Od. A. p. 22, 3, in his *Hesiodum* sequutus

Theo-

Veniſti, cum matre mea, decerpere. vobis
Dux ego monſtrabam flores. te tempore ab illo
Conſpecta calui Polyphemus, & usque calebo.
At tu dura manes. ſcio; cur Cyclopa maritum
Dedigneris. obeſt, gemina quod ab aure profectum
Fronte ſupercilium tota protenditur hirtum.
Unum lumen obeſt; & vultum naſus inumbrans.
Aſt mihi, quantumvis informi, montibus iſtis
Mille vagantur oves. nivei tum lactis abundo.
Non aeſtate, nec autumno, nec frigore brumae,

Ca-

Theocritus φησὶν, ὅτι τῷ Κύκλωπι, ἵνα ἔχοιτο γλυκὺν ὀφθαλμὸν ᾧ ἐώρα, ὀφρῦς μία ἐξ ἑτέρου ὠτὸς ἐς ἕτερον πίπτει. —— In proximis v. 33, Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεσι· legendum non ἔπεσι, vere monuit Clar. *Toupius*. pro Εἷς illic Ἧς, ſcribendum putabat *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 129. cum vero εἷς ubique ſcribatur apud *Theocritum*, nihil in illa voce novandum arbitror. —— In fine verſus recte ſcriptum in Edd. Mediol. & Ald. πλατεῖα ᾗ βῆς ἐπὶ χείλη· in aliis legitur χείλει. —— Poſt verſum hunc 33, inſerendum, qui eſt in Edd. 50, Αἱ δέ τοι αὖτὸς ἐγὼν δοκέω λασιόπρῳ ἧμες, vel ἧμιν· optime, ut equidem arbitror, iudicat *T. H.* in *Luciani* T. I. p. 291.

vſ. 34. Βοτὰ χίλια βόσκω] Haec & ſequentia obverſabantur *Virgilio* Ecl. II, 21, *Mille meae Siculis errant in montibus agnae; Lac mihi non aeſtate novum, non frigore defit.* Virgiliana cum Theocriteis accurate comparavit *Iacob. Tollius* in Animadverſ. ad *Longinum* p. 351, 352.

ſv. 35. Ἀμαλγόμῳ γάλα] Pro ἀμιλγόμῳ cum *Reiskio* recepi, ex Edd. Aldina, Flor. aliisque, inprimis cum id ipſum in Codicibus quoque repertum ſit Vaticano & Florentino, & in Scholiis legatur: Νίσσης ἀμίλγων) legitur in *Ionis* Chii verſu apud *Athen.* X. p. 447. E. —— In vſ. 39, pro ἀμᾶ, ἄμα ſcriptum cum *Toupio*, ut ſupra Eid. IX, 4. ἐμᾶ forſan & hic ponendum; quod olim lectum videtur in Cod. Flor. quem *Salvinius* adhibuit.

Τυρὸς δ' ὁ λείπῃ μ' ὅτ' ὁ θέρῃ, ὅτ' ὁ ὀπώρη,
Οὐ χειμῶνι. ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδειν δ' ὡς ὕπα βλίττομαι ὧδε Κυκλώπαν,
Τὶν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἅμα κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκλὸς ἀεί· τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρὼς
Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἔξεις ἁδὺν ἔλαφον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρέχθην.
Ἄδιον ὦ τὤντρῳ παρ' ἐμὶ ταὶ νύκτα διάξεις·
Ἔντι δάφνᾳ τλωεὶ, ὀντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
Ἔντι μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος,
Ἔντι ψυχρὸν ὕδως, τό μοι ἁ πολυλήνδως Αἴτνα
Ἀθυκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, παρίηλι.

Τίς

vſ. 40. Ἔνδεκα νέβρως] In pictura Cyclopis *Philoſtratus* p. 840. f. ἔσι δ' αὐτῷ, inquit, ποιμνιακὸν ἄσμα, —— ὡς νεβρὸς τῇ Γαλατείᾳ σκυμνιδίῳ, καὶ ἄρκτως. Ubi a *Luciano* dicitur in ulnis geſtaſſe Polyphemus ἀθυρμάτιον, ἄρκτου σκύλακα, T. I. p. 291. haec *Theocriti* dedit & *Ovidiana T. H.*

vſ. 41. Πάσας ἀμνοφόρως] *Durum* iudicabat *Caſaubonus*, *cervam* dici νεβρὸν, & *cervae embryonem* ἀμνόν. commode autem iungerentur νεβροὶ, *capreoli*, & σκύμνοι τέσσαρες ἄρκτων, vel ἄρκτω, *quatuor urſae catuli*: ἄρκτω videri poterit *Ovidius* legiſſe, cuius Cyclops Metam. XIII, 834, *Inveni*, inquit, *geminos*, —— *Inter ſe ſimiles*, —— *Villoſae catulos in ſummis montibus urſae.* Quia vero laudantur a *Virgilio* Ecl. II, 41, *Capreoli*, *ſparſis etiam nunc pellibus albo*; ſuſpicatur *Caſaubonus* externum cultum a *Theocrito* capreolorum fuiſſe commendatum; atque adeo hic genuinam eſſe lectionem, quam a ſe in aliquot exemplaribus inventam commemorat Scholiaſta, μαστοφόρως, *torquibus ornatos*. Eamdem lectionem probant *D. Heinſius*, & *S. Bochartus* Hieroz. P. I. L. III. c. 28. p. 698. μαστοφόρως praebent Editiones Iuntae Florentina, & Romana Zach. Calliergi; Co-

Caſeolus deſit, fiſcellis ſemper onuſtis.
Nec mihi par quisquam calamis certare Cyclopum;
Dum laudes, Galatea, tuas, dum proſequor ignes,
Vel ſera ſub nocte, meos. tibi quatuor urſae
En catulos, nondum rictuve aut ungue timendos!
Huc ades! & mecum communia cuncta teneto.
Aſt raucum pelagus ſine litora ſurda refringat.
Suavius hoc mecum decumbes nocte ſub antro.
Hîc virides laurus. hîc coniferae cypariſſi.
Hîc ederae vis, hîc gravidos diffuſa racemos
Vitis; & egelidae lymphae, (jucundior hauſtus
Ambroſia!) nivibus canens quas ſufficit Aetna.

His

Codices etiam, quos Sanctamandus adhibuit, Vaticani, Si *macula in pelle lunam imitans* μήνη diceretur, quod ſcribit *Reiskius*, elegans eius coniectura videretur, qua ſcribit μηνοφόρος· ſed ipſa *luna* dicitur μήνη. in fronte equi Homerici, in Il. Ψ. 455, Λάμπε σὺν ἱππῳσι φαέθοντος ἠΰτε μήνης.

vſ. 43. Ποτὶ χέρσον ἐρειχθεῖν] Sic, pro ἐρειχθῆν, ſcriptum in Codicibus Vaticano & Rom. Cardin. Ottoboni. Verbum ἐρειχθεῖν, non omiſſo hoc loco, *Toupius* tractavit Emend. in *Suid.* II. p. 178. Theocritea; Ἀλλ' ἀφίνου τὸ ποτ' ἄμμι, ἢ ἰξεῖς ἀδὺ γλαῦσον· Τὸν γλαῦκα ἢ θάλασσαν ἴα ποτὶ χέρσον ἐρειχθεῖν. *Bentleius* ad *Lucan.* II, 673, expreſſa monuit a *Virgil.* in Ecl. IX, 39, 43. *Huc, ades, o Galatea; quis eſt nam ludus in undis? Huc ades: inſani feriant ſine litora fluctus.* ubi viro Magno placebant *incani* —— *fluctus.* —— Quae ſequuntur *Theocriti*, Ἄδιον τὸ τἄστρῳ παρ' ἐμὶν πὶν νύκτα λαξεῖς· Ἐπὶ δάφναι πεφυτεῦσθαι, σὺν ῥαδιναῖς ἀνταύγεσσι· imitatur *Virgilius* in his Ecl. I, 80, *Hic tamen hanc mecum poteras requieſcere noctem Fronde ſuper viridi; ſunt nobis mitia poma, Caſtaneae molles, & preſſi copia lactis.*

vſ. 49.

Τίς κεν τῷδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;
Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,
Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, ἃ ὑπὸ σποδῷ ἀχρέματον πῦρ·
Καιόμεθ' ἔστ' τιδς ἃ ταὶν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
Ναὶ τᾶ ἐν' ὀφθαλμοῖ, τᾷ μοι γλυκερώτερον ὕδεν.
Ὤιμοι, ὅτ' οὐκ ἔπεκέν μ' ἃ μάτης βεάγχι ἔχοντα,
Ὡς κατίδω ποτὶ τὸν, ἃ ταὶν χέρα τοῦς ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λᾶς. ἔφερον δέ τοι ἃ κείνα λύκα,
Ἁ μάκαν ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι ἔχοισα.
Ἀλλὰ τὰ μὲ θέρεν, τὰ δὲ χίνεν ὀ χειμῶνι·
Ὥς οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
Νεῦ μάν, ὦ κόραν, νῦν αὐτόθι νεῖν γα μαθεῦμαι,

Αἴκα

vſ. 49. Τίς κεν τῶνδε] Diverſimode haec ſcribuntur in Codd. Τίς κᾶν τῶνδε· καὶ ἔδε· ἄν τῶνδε. —— Pro κύμαθ' ἕλοιτο, cum in Cod. Vat. legeretur κύμαθ' ἕλοιτο· Sanctamandus non incommode legi poſſe putabat, κῦμ' ἐθέλοιτο. Sed ἐλέγχῃ, in talibus cum ubique occurrat, omnino mutandum non eſt; mihi genuinum videtur quod vulgatur, & ſignis parentheſios a vicinis ſeparandum: Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἀ πολυδίνδρι Αἴτνα —— πρώϊαν· (Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;) Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι.

vſ. 50. Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐ. δ. λ. ἦμεν.] Verba ponam *Hemſterhuſii* ad *Lucian.* T. I. p. 291. *Illum ego verſiculum ab ea ſede, quam in Edd. mihi ſaltem viſis occupat, retractum immigrare jubeam poſt verſum tertium & trigeſimum, ubi melius ſententiae ſerviat; nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat.* In hunc verſum, pro ἐγὼν & ἦμες, ex Codicibus recepi ἐγὼν & ἦμεν. Praeter Codices ἐγὼν dant & Edd. Mediolan. Ald. luntina.

vſ. 52. Καιόμεθ' ὅς ὑπὸ τεῦς] Hoc in verſu pro τεῦ, & v. 55, τᾷς praebuit Ed. Florentina; quod & receptum fuit in Eid. II, 126. Cur, pro κᾶ ταὶν, cum *D. Heinſio* ſcriberetur, κατὶν ψυχὰν ἀνεχοίμαν· cauſae nihil erat; ſed eiusdem *Heinſii* optima eſt correctio legentis in vſ. 53,

His pelagus, quaeſo, aut fluctus, Galatea, praeoptes!
Aſt tibi ſaevus ego & morum feritate timendus
Diſpliceo. ſunt ligna domi. cinis, ecce! ſepultos
Servat adhuc ignes. taedam ſuccende; meique
Luminis hunc unum, quo nil mihi charius, orbem,
Hanc animam conbure meam. nil ferre recuſem.
Hei mihi! quod genetrix me pinnis protulit orbum.
Vaſta per aequora te ſequerer; libandaque ſi non
Ora dares; niveae ferrem tamen oſcula dextrae,
Lilia cana tibi, tibi rubra papavera portans.
Educat hos aeſtas flores, ſunt & ſua brumae
Munera. quaeque ſuo tibi tempore ferre juvaret.
ô Mihi ſi navim Siculas agat hoſpes ad oras;

Ae-

vſ. 53, Ναὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, *iuro per unum oculum, quo nibil mihi carius.* Ναὶ, cum in omnibus repertum ſit Codd. Florentinis, in hunc verſum immittere, pro Καὶ, minime dubitavi. Similiter iurat Cyclops in Eid. VI, 22, ἀ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ πεθορᾶμι Ἐς πάλω. & Tireſias Eid. XXIV, 73, Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φίλτρον ἀπαιχόμενον πάλαι ἔστιν.

vſ. 55. Ὡς καπίδων ποτὶ τὴν] Ἐπὶ τὴν eſt in Edd. Mediol. Ald. Florent. praeſtat alterum. —— In vſ. ſeq. Αἴκα μὴ σόμα λᾶς erat Codicis Toletani lectio, *Scbotto* memorata, forte genuina.

vſ. 57. Ἐρυθρὰ πλατυγάνι' ἴχ.] Hoc ordine praebet iſta Codex Vaticanus: Ἁ μάκαν ἀπαλὰν, πλατυγάνι' ἴχοισαν ἰρυθράν. quem vocum ordinem cum *Wartono* praeferrem vulgato. Ceterum iſta: ἴφερπε δί τοι ἁ κέλνα λάβρα, Ἁ μάκαν ἀπαλὰν, ſpectabat *Virgil.* in his Eclogae II, 45, [*Huc ades, o formoſe puer:* Ἀλλ' ἀφίκεο τὰ ποτ' ἄμμε, Cyclops v. 42.] *tibi lilia plenis Ecce ferunt nymphae calathis: tibi candida Naïs, pallentes violas & ſumma papavera carpens, Narciſſum, & florem iungit bene olentis anethi.*

vſ. 60. Νῦν μὰν, ὦ κέλνα] Ὦ κέλνα in Aldi Ed. aliisque lectum cur tandem revocatum voluiſſet *R.* non exputo. Legitur in Ed. prima Me-

Αἴκα τις σεῦ καὶ πλέον ξύνος ὢν ἀφίκηι·
Ὡς καὶ ἴδῃ τί ποθ' ἁδὺ κατοικεῖ τὰ βυθοῖ ὕμμιν.
Ἐξέλθοις, Γαλάτεια, τᾷ ἐξελθοῖσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπελθεῖν.
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σεῦ ἐμὶν ἅμα, τᾷ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πάξαι, τὰ μισὸν δεδμεῖσαν ὀπεῖσαι.
Ἃ μάτης ἀδικεῖ με μόνα, τᾷ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπὲς μεῦ,
Καὶ ταῦτ' ἄμαες ἐπ' ἄμαες ἐρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν τᾷ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μοι
Σφύδειν· ὡς ἀναθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀπόμαν.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Αἴκ'

Mediol. & in Romano Cod. Cardin. Ottoboni, Νῦν μὲν ὦ Γαλάτεια, τῦν τίγε νῦνγε μαθεῖμαι. Pro τῦν αὐτόθι legitur in Iuntina Ed. τῦν αὐτίγα· in Codice Vaticano, τῦν αὖ τί γε νεῖν με μαθεῖμαι. *Reiskio* venit in mentem forte legendum, νῦν αὖ ποτ νεῖν γε μαθεῖμαι· & ποτ cum μαθεῖμαι iungendum. mihi videtur in vulgatis acquiescendum.

vſ. 62. Ὡς κεν ἴδῃ] Hoc in optimis Codd. inventum & genuinum eſt: *Moſchus* Eid. III, 125. ὡς κεν ἴδοιμι, τᾷ αἱ Ηλιτῆι μελίσδοις. Pro κατοικεῖ hoc in vſ. ex Ed. Iunt. κατοικῶ fuit ſcriptum· forte dederat & ἀκποθῶ in vſ. 64. in quem ἰγὼν ex eadem Ed. Flor. ex Mediol. & Cod. Romano fuit receptum. Verſum autem 62 obverſatum *Virgilio* in Ecl. IX, 38, *Huc ades, o Galatea: quis eſt nam ludus in undis?* eo minus dubites, quod Theocritea ſequantur: Ἐξέλθοις Γαλάτεια. —— Quae paullo poſt leguntur vſ. 65, Ποιμαίνειν (leg. ——νεν) δ' ἐθέλοις σεῦ ἐμὶν ἅμα, τᾷ γάλ' ἀμέλγειν, (ſic ſcribendum) Καὶ τυρὸν πάξαι· expreſſit in Ecl. II, 28, *O tantum libeat mecum tibi ſordida rura, Atque humiles habitare caſas,* —— *Haedorumque gregem viridi compellere hibisco.*

vſ. 69.

Aequoreos qui me doceat, Galatea, natatus!
Scire velim; pelago vobis quae tanta voluptas?
Egredere, egredere, ô mea Lux! egreſſaque ponto,
(Qualis ego hac in rupe) domum dediſce reverti.
Ah! mecum quin paſcis oves; diſtentaque mulges
Ubera? lacte novo quin ſpiſſa coagula miſces?
Sed genetrix me perdit. ab hoc injuria fonte
Omnis, ïo! defluxit. amabile nil tibi de me
Illa refert. artus macie (viden'?) intabeſco.
Crura caputque dolent. ſaevoque Cupidinis arcu
Si crucior; genetrix, in me crucieris, oportet.
Stulte Cyclops! veſane Cyclops! quo denique tendis?

Re-

vſ. 69. *Ὁμῶσά με λιπλόν ἰόντα*] Ex tribus Codd. Florentinis oblatum *ὁμῶσα* recepi pro *ὁμῶσα*. —— Sincera, *λιπτὸν ἰόντα*, male ſollicitavit *R.* non ille quidem *λιπαλόεντα*, quod Graecum non eſt, ſed legendum ſuſpicabatur *λιπλοέντα*. *Λιπλόειν*, *tenuare*, iſtorum verborum more mediam producit: *λιπλυεῖν* non fuit in uſu. —— In vſ. 71, ex Cod. Flor. *Σφόδλω* alteri formae, quod miror, praetulit *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.* —— In eodem vſ. *ἀπαθῆ* eſt in Edd. Ald. & Iunt. in aliis *ἀπαθῆ*, ut in prima Mediol.

vſ. 72. *Πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι*;] Haec in margine libri ſui ſcripſerat Clariſſ. *V. H.* „ Leg. *πᾷ τι φρένες ἐκπε-*
„ *πότασ*]; vulgatum enim
„ cum caſtigata loquendi ra-
„ tione vix in gratiam redi-
„ gas. Eadem tamen loquen-
„ di formula Eid. II. 19.
„ *Heſychius*, *Ἐκπεπότημεν*,
„ *ἐκπέπληγμαι*. Parum abeſt
„ locutio Homerica Od. Σ.
„ v. 326. *σύ γέ τις φρένας ἐκ-*
„ *πεπαταγμένος ἐσσί*. *Quint.*
„ *Calaber* VII, 261. *πεῖ δὴ*
„ *νῦν σοι ἐὸς νόος ἐκπεπότηται*. *So-*
„ *phocles* Oed. T. v. 154.
„ *Ἐκπέπαμαι φοβεραῖς φρέν-*
„ quod Schol. exponit *ἐκπέ-*
„ *πλη-*

Αἴκ' ὀθὼν ταλάρως τι πλέκοις, ἢ θαλλὸν ἀμάσας
Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τ' φθύνοθα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως ἢ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδοὶ με κόραι τὰν νύκθα κέλονθ',
Κιχλίσδοισα δὲ πᾶσαι, ἐπεὶ κ' αὐταῖς ὑπακοίσω·
Δηλοῖτ' ὀ τᾷ γᾷ κἠγὼν τὶς φαίνομαι ἦμις.

Οὕτω τοι Πολύφαμε ἐποίμαινες τὰ ἔρωθα
Μεσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ', ἢ ζεῦσον ἔδωκεν.

ΕΛΕ-

„ πλαγμῶ. *Eurip.* Elec. v. „ 177. vid. *Athen.* VIII. p. „ 337. F. *Sappho* apud *Sto*„ *baeum* p. 52, 58." Ob locum *Euripidis* cenſui vulgata hic ſervanda: *Herodoti* forma loquendi III, c. 155, (ubi vid. not.) mihi ante paene perſuaſerat legendum: πᾷ τᾶς φρενὸς ἐπιπέτασαι; quae forte ſcriptio nonnullis placebit prae vulgata. Saepe cum hoc verſu comparatus *Virgilii* verſus ex Ecl. II. 69, *Ab Corydon, Corydon! quae te dementia cepit?* Quin ad ſequentia Cyclopis: Αἴκ' ὀθὼν ταλάρως τι πλέκοις, ἢ θαλλὸν ἀμάσας Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν. —— Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως ἢ καλλίον' ἄλλαν· reſpondent iſta Corydonis in Eclogae fine: *Quin tu aliquid ſaltem, potius quorum indiget uſus, Viminibus mollique paras detexere iunco; Invenies alium, ſi te hic faſtidit, Alexin.*

vſ. 74. Ταῖς ἄρνεσσι] Pro τοῖς ἀρν. cum in optimis legeretur Codd. Florent. & Vatic. in Ed. etiam Iuntina, alteri videbatur anteponendum: in Eid. XVIII, 41, memorantur γαλαθηναὶ Ἄρνες, γεπαμιναι ὄϊδ' μασὸν πυθίοισι. conf. Eid. XII, 4. — Proximis,

Rectius aut calathos texes; agnisve tenellas
Falce metes virgas. oblatis utere donis.
Tune, parabilem habens Venerem, sectere fugacem?
Altera jam Galatea tuos, sed pulchrior, ultro
Expetet amplexus. me certe plurima Nymphe
Ambit; & invitat lepidis ad furta cachinnis.
Quippe aliquis Siculo videor Polyphemus in orbe.'

Hoc cantu miserum Cyclops pascebat amorem;
Nec misso Dominam placâsset suavius auro.

HELE-

rimis, πάχα κεν, paene praeferrem trium Florentinorum lectionem, πάχα ἢ πολὺ μᾶλλον ἴχοις τῶν· sed ἴχοις nollem cum ἴχες mutatum, quod dant Edd. Mediol. Aldina, & Codex Romanus.

vs. 78. Κιχλίεσσιν] Pro Κιχλίζουσι Codices subministrarunt Sanctamando Florentini, alii etiam *D'Orvillio*, qui *in multis* illud inveniri *membranis* scribit in Miscell. Obs. III. p. 373. —— Pro, ἰσήν κ' αὐταῖς ὑπακοίου· in aliquot legitur Codd. ἰσή κ' αὐτὰς ὑπακούῃ. Ultimi versus sensus satis est obscurus; nec multum iuvat e Scholiis ad ἡ adscriptum ab *Is. Vossio* ei. —— Eleganter *Theocriti* Polyphemus ἐπίμασσεν ἢ ἔρωτα Μυκίσδαν· *cantillando fallebat amorem suum:* hoc usu Ποιμαίνειν alibi non facile reperietur; sed Βυκόλοι sunt πειθῶες· & Βυκολεῖν τὸν λύπλον legitur apud *Suidam* in V. Αἰώρα. Βυκόλημα ἢ λύπης in loco Scriptoris incerti in Schol. ad *Aristoph.* Pacem v. 152. qua ratione soleant οἱ ἐρασταὶ —— ἐξαπατᾶν τὸν νέον, *amorem fallere*, tradit *Lucianus* in Nigrino I. p. 45. Ψυχαγωγίαις ἢ ἀπάταις ἢ πάλαις eleganter iunxit *Dion Chrys.* Or. XXXII. p. 362. A.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Εἰδύλλιον ιη'.

Ἦ ποτ' ἄρ' Σπάρτᾳ, ξανθότριχι παῖ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ, θάλλουσα κόμαις ὑάκινθον ἔχουσαι,
Πρόσθε νεογάμοιο θαλάμων χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα κῦμα Λακαινᾶς,
σ' Ἀνίκα Τυνδαρέῳ καταπλάξαλο τὰν ἀγαπατὰν

Mira-

vſ. 1. Ἦ ποτ' ἄρα Σπάρτᾳ] Cauſam exputare nequeo, cur ſincera ſollicitaverit Editor *W.* Graece quidem dicitur ἦν χρόνῳ ἦμεν vel ἔστι· dicique adeo potuit Ἦν, ἦν ἄρ' ἐν Σπάρτᾳ. ſed optima ſunt quae hic vulgantur.

vſ. 2. Θάλλουσα κόμας ὑάκινθον] In Codice Reg. Pariſ. quem adhibuit *T. H.* legitur Θάλλουσ' ὑακίνθῳ κόσμον ἔχουσαι· idem praebent Editiones primae Mediol. & Ald. & probabiliter fuit in Cod. ex quo lectio vitioſa fluxit in Romanum Cardin. Ottob. Θάλλουσ' ἀμίνθῳ κόσμον. Cum vero in Codice legatur Vatic. Θάλλουσα κόσμον ὑακίνθου· ſuſpicor genuinam eſſe lectionem vulgatam; alteram ex Scholio natam marginali.

vſ. 3. Πρόσθε νεογάμοιο θαλάμων] Miror viris Doctiſſimis, *Iſ.* etiam *Voſſio* hic a vulgata diverſam lectionem in mentem veniſſe, νεοφάτου, vel νεοπίκτου. *novus thalamus*, ut dicitur νεοπαγὴς, dubium non eſt quin dici etiam potuerit νεόπηκτος, νεόφατος· vero Graecis, opinor, fuit ignotum: *pictas nuper thalamus* commode hic dicitur νεόγαμος.

vſ. 4. Μέγα κῦμα Λακαινᾶς] Pennulta quidem dantur ſimilia, qualia proſtant ad *Eurip.* Phoen. nonnulla p. 71. vix quicquam tamen reperietur,

HELENAE EPITHALAMIVM.

Eidyllium duodevicesimum.

[*Haec Latina sunt* H. GROTII.]

Sic apud Oebalidas, & flavicomum Menelaum,
Crinibus aptantes Hyacinthi ſerta puellae
Ante novum laetas thalamum duxere choreas,
Biſſenae numero Spartanae gloria pubis;
Cum minor Atrides, Helenae poſt grata cupitae

Foe-

tur, quod ad hanc elegantiam accedat. Σοὶ μίγισον χρῖμι in Meleagro dixit *Sophocles* apud *Lucian.* T. III. p. 437. hinc σοὶς χρῖμα θείπιμπτον eſt apud *Suidam* in v. Βρύμιον. in *Ariſtoph.* Lyſ. v. 1030, μέγα χρῆμα ἡ ἱμπόδων. πράγμα μέγα φρέατος, & ſimilia, dedit *Toupius* Emend. in *Suid.* III. p. 111. Propius accedit *Plauti*, *ſatis ſcitum filum mulieris*, in Mercat. IV, IV, 15.

vſ. 5. Τυνδάρεω κατακλίξατο] In verſum ſeq. pro Μενελάου facile revocari potuit Μιαδίου ex Codd. Pariſino, Toletano, & ex Edd. Florent. ac Romana: ſed ſcripſeritne *Theocritus* in hoc 5 verſu κατακλίξατο, vel aliud quid, decernere non auſim. In Codice Genev. κατακλάχιτο, ἀντὶ τῦ ἐκλησάθη, *Caſaubonus* invenit: hinc fluxit vitioſum illud in Vaticano Codice & Florentino, κατακλάγιτο. κατεκλίνατο in nonnullis legi Codd. *D'Orvillius* teſtatur in *Charit.* p. 125, in multis κατεκλίξατο. ad Κατεκλίνατο pertinet Scholion a Clar. *Salvinio* enotatum ex Cod. Florent. ἐπὶ τῶν κλίνων ἴδιον τὸ ἐξωσίας ἔλαβεν.—Ἀνάκα Τυνδαρίδα (Τυνδαρέου dat Ed. Iuntina) κατεκλίξατο proſtat in Codd. Florentinis, Romano, Pariſino; in Edd. Mediol. & Aldina. Harum mihi lectionum nulla ſatisfacit. Scholion Vaticani Codicis συνεκοιμᾶτο

Μιαγεύσας Ἐλένᾳ ὁ πάτηρ Ἀρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι, ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέουσαι
Ποσὶ θεσπλίκτοις, θὲλ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέβραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐστὶ λίαν βαρυγύαλος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολὺν πὶ ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατέβαλλο;
Εὖδεν μὲ χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐλθεῖν τὺ,
Παῖδα δ' ἐᾷν σὺν παισὶ φιλοτέκνῳ παρὰ μητρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ κ' ἴνας, κ' ἐς ἀῶ,
Καὶς ἕτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τὰ νυὸς ἥδε.
Ὄλβιε γάμβρε, ἀγαθός τις ἐπὶ πάρεσ ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅπου ᾧ ἄλλοι ἀριστῆες, ὡς ἀτύσαιο.

Μῦ-

ἐκείνῃ conveniret verbo παρελίξατο. Plerisque, ob verſum 77 Eid. XV, ſincerum videbitur vulgatum κατελάξατο. *Heſychium*, vel antiquiorem Grammaticum, dediſſe ſuſpicor: Κατελάξατο, κατέκλινε, κατεκλινομένῳ εἶχεν. Scholion ex Cod. Flor. ad Eid. XV, 77, dedit *Salvinius*: παροιμία —— εἶτα) λὰξ πρὸς νυμφίον, λαβόντα πρὸ νύμφῃ, ἢ εἰσελθόντες εἰς τὸν θάλαμον, ἢ κλείσαντες αὐτόν.

vſ. 8. Ποσὶ θεσπλίκτοις] Ex Codice Pariſino, pro Π. θεσπλίκτοις, iure probatum a *Koppierſio* in Obſerv. Philolog. p. 61, in hunc verſum recepi: vocem vulgatam hic fruſtra tuetur *Heinſius*: correctoris erat χερσὶ θεσπλίκτοις · quod in Cod. Genev. *Caſaubonus* invenit.

vſ. 12. Εὖδεν μὲ χρήζοντα] Formas Doricas, Εὖδεν μὲν χρήσαντα, reſtituendas recte monuit *Toupius*, etiam in Epiſtola ad Wartonum T. II. p. 332. —— In proximis adprobat *Toupius Heinſii* coniecturam verbum εὖδεν repetentis, ut legatur ex more *Theocriti*: Εὖδεν μὲν χρήσαντα καθ' ὥραν εὖδειν ἐχρῆν τύ. vulgatae lectioni defenſor venit *Hemſterhuſius* ad *Lucian.* I. p. 230, ea vi hic poſitum obſervans αὐτὸν, quae interpretes fefellerit: illa tamen Wintertonum non fugit, qui hic Latina dedit: *te ſolum oportuerat* dormire. vocem hac ſignificatione poſitam mihi qui-

Foedera, ſopitus ſera ſub nocte iaceret.
Sic pariter iunctae pedibus per mutua nexis
Applauſere modis, quos omnis reddidit aula.
Stertere ſic igitur ſolitum tibi mollis amator?
An quis es infirmis genibus nimis, inque ſoporem
Lubricus? an ſomno pariter vinoque ſepultus?
Si libuit dormire, prius dormire licebat.
At cum virginibus, cum cara matre, puella
Luderet in lucem: namque eſt tibi propria coniunx,
Totque dies, menſesque tibi ſervatur, & annos.
Sponſe, tibi quis in hanc venienti ſternuit urbem,
Totque inter proceres felix dedit omen amoris?

Vnus

quidem hic ſequentia poſtulare videntur, —— καθ' ὥρην αὐτὸν ἐχρῆν τὸ, παῖδα δ' ἐὼν σὺν παισὶ &c. In Ed. Mediol. & Ald. hic ſcribitur, καθ' ὥραν χρῆν αὐτὸν τί. quod revocari non debuerat. In margine Codicis Flor. legebantur iſta: αὐτὸν σε ἐχρῆν καθεύδειν, χρήζοντα ὕπνου.

vſ. 14. Καὶ ἵνας, ᾗ ἐς αὖ] Recte ex Ald. & Flor. Edd. ἵνας pro ἵναν reſtituit *Reiskius*; in Ed. Mediol. legitur ἵναας· indicio, utramque ſcriptionem in vetuſtis fuiſſe Codd. ut certe legitur utraque in Cod. Reg. Pariſ. Ἔνας apud *Heſych.* redditur εἰς τέλος. Quae de hac vocula & finitimis dici poſſent huius non ſunt loci: ad *Heſychianum*, Ἔνας, εἰς τέλος, Λάκωνες. nonnulla notavit Clariſſ. *Io. Alberti.*

vſ. 17. Ὡς ἀνύσαιο] Vim verbi huius medii, minus intellectam a *Dan. Heinſio*, optime *Toupius* animadvertit, haec interpretatus, *ut bas nuptias conſequerere*: vid. *Ricb. Dawesii* Miſcell. Crit. p. 206. Scripſerat probabiliter *Xenophon.* Κ. Ἀ. VII, p. 246, 38, οἱ δ' ἂν φαυλοὶ ὦσιν ἀλλήλοιαν ἀσπάζωνται, τούτων αἱ λόγοι, ἂν τι δέωνται, ἥδιον μεῖον δύνωνται ἀνύσαι, (ed. δύνανται ἂν ἵσαι) ἢ ἄλλων ἡ βία. *poſſint conſequi*: vicina firmant emendatam lectionem. —— In iis, quae hic praecedunt, ἀγαθός τις ἐπιτήδειον ἐχόμενός τοι Ἐς Σπάρτην· *Spartam venien-*

Μῦθος ὁ ἀμυθέοις Κρονίδαν Δία πυθερὸν ἐξεῖς.
Ζαός τοι θυγάτης ὑπὸ τὰν μίαν ὤχλο χλαῖναν,
Οἵα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ ὑδυμί᾽ ἄλλα.
Ἦ μέγα τοί κε τύχοις᾽, εἰ ματέα τίλλειν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰ πᾶσαι σιωμαλικες, ἧς δρόμος αὐτὸς
Χειταμβάσις ἀνδρεσὶ παρ᾽ Εὐρώτᾳ λοετραῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς πολαία·
Τᾶν οὐδ᾽ ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ᾽ Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀντίλλοισα χαλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ ἄτε, λυκὸν ἴας χαμόθεν ἀείρας,
Ὣδε ὐ ἀ ἁγεμονία Ἑλένα διεφαίνετ᾽ ὀν ἡμῖν,
Πιέρᾳ μεγάλᾳ τ᾽ ἄτ᾽ ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ,

*Η

ti dextram aliquis tibi ſternuit adprobationem: ἀγαθὸς eſt ἐπαίσιμος. *Sophoclis* Oed. in Col. v. 1478, ad Ἐπαισίμῳ δὲ σύντυχοιμι, adſcribuntur in Scholiis, quae ad proxima pertinent, μηδὲ πατρῷ τυι συντύχοι. conf. *Toupii* Emend. in *Suid.* I. p. 133.

vſ. 19. Ὑπὸ τὰν μίαν ὤχετο] Quod in margine Codicis legitur Pariſ. & in Ed. Iuntina, ἴκετο, genuini verbi ὤχετο fuit interpretamentum. Formam loquendi *Berglerus* illuſtravit in *Alciphron.* I. Epiſt. 38. p. 176. cuius obſervatis adduntur nonnulla in Miſcell. Obſerv. V. p. 59. —— Verſus ſequens, 20, ut in Cod. Reg. Pariſ. legitur in Ed. prima *Theocriti* Mediol. & in Aldina, Οἵα γαῖαν Ἀχαιϊὰς ἁδυμία πατεῖ ἄλλα. quod *R.* in ſuam Ed. revocavit, ἄλλα in ἄλλα mutato. —— In vſ. 20, pro τύχοις, τύχοι legebat *Iſ. Voſſius*; in v. 21, ματέα dedit Wintertonus, pro μητέα.

vſ. 23. Παρ᾽ Εὐρώτᾳ λοετροῖς] Quam praebet Codex Pariſ. ſi lectio ῥείθροις in aliis reperiretur Codd. forſan alteri videri poſſet anteponenda. Hic memoratus puellarum Lacaenarum δρόμος propria quadam adpellatione deſignabatur a Lacedaemoniis. *Heſychius:* Ἐνδρομίνας, δρόμος παρθένων ἐν Λακεδαίμονι. Sed quid iſta ſibi vox velit latet: quod hic in Cod. Flor. legitur adſcriptum, μόνοι αἱ κόραι

Vnus ſemideûm poteris gener eſſe Tonanti:
Vnâ nata Iovis tecum ſub veſte tegetur,
Qualis nulla nurus inter ſpatiatur Achivas.
Pignora magna dabit, referent ſi pignora matrem.
Namque eadem nobis aetas, & more virili
Curſus ad Eurotan unctis fuit omnibus idem:
Viginti novies ſumus aevi flore puellae;
Nec tamen eſt, Helenae quae ſeſe conferat, ulla.
Vt micat orta dies Aurorae lumine puro
Poſt tenebras, ut ver tepidum poſt frigora brumae,
Aurea non aliter nos inter Tyndaris exſtat,
Pinguior, & maior. ſeges in flaventibus arvis,

Theſſa-

μαι ὕφιχον· fidem non inveniet.

vſ. 26. Ἀὼς ἀντίθοισα] In id conſpirant *Dan. Heinſius*, *Toupius*, & *Reiskius*, ut verſum ſequentem huic verſui cenſeant praefigendum; in emendandi modo diſſentiunt a ſe invicem. *Reiskius*, pro καλὸν, in v. 26, τεὸν ſubſtituit: in ſuis ſibi coniecturis ipſe *Heinſius* non ſatisfecit. Proxime verum mihi *Toupius* acceſſiſſe videtur, verſus transpoſitos ſic corrigens, ut legatur: Πόντια νύχθ' ἅτε, λάμπε ἴσας χαμάδις ἀίστοις, Ἀὼς ἀντίθοισα καλὸν διάφαινε πρόσωπον· Ὣδε καὶ ἁ χρυσία Ἑλένα διαφαίνετ' ἐν ἡμῖν· secundum iſtam correctionem verborum ſtructura ſit oportet: ἅτε ἀὼς πόντια, (λ. ι. χ. α.) ἀντίθοισα διάφαινε καλὸν πρόσωπον νυκτὸ, &c. Vt λάμπε ἴσας, ſic dubium etiam non eſt quin ἀὼς dicatur πόντια· ſed νυκτὸ mihi videtur in his a verbo διάφαινε nimis remotum. Pro ἡμῖν autem ſcribendum eſt ἔμμι.

vſ. 29. Πιείρᾳ μεγάλᾳ τ' ἄτ' ἀνίδρωμι κόσμῳ ἀρούρᾳ,] Haec fere eſt primarum Editionum lectio, Mediol. & Aldinae, quam ad iſtam rationem nuper expolivit *Toupius*, voce μεγάλᾳ mutata in μεγάλᾳ τ'. In plerisque Edd. poſt Romanam Zach. Calliergi vulgatum fuit: Πιείᾳ, μεγάλᾳ, ἄτ' ἀνίδρωμι ὄγμῳ ἀρούρᾳ. Sed κόσμῳ legitur in Codicibus Vaticanis, Florentino, quem

Ἢ χἀπὸ κυπάρισσον, ἢ ἄρμα Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε ἰὼ ἀ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτε τις ὀν ταλάρῳ παῖς δεῖγα τοιαῦτα,
Οὔτ' ὀὶ δαιδαλέᾳ πυκνώτερον ἄτριον ἰτυῖ
Κερκίδι συμπλέξασα μαχρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν ἰὼ χιθάρᾳν τὶς ἐπίσαι ὧδε χροτῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα, ἰὼ εὐρύοπαν Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα· τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ὀπτί.
Ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲ οἰκέτις ἤδη·
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦμες ἰὼ ἐς λειμώνια Φύλλα
Ἐξύγμες, φάναι ἁπαλεύμενα ἀδὺ πέοντας,
Πολλὰ τῦς, Ἑλένα, μεμναμένα, ὡς χαλαθηναι

Ἄξ-

Salvinius adhibuit, & Romano Cardin. Ottoboni. πιείρᾳ μεγάλαι τ' ἀρούραι optime iungi *Toupius Homeri* loco demonſtravit. Facillima nunc verborum eſt ſtructura: ἄτε κυπάρισσον ἀνίδεγμα κόσμος ἀρούρᾳ πιείρᾳ μεγάλᾳ τε, ἢ κάπῳ, —— Ὧδε ἰὼ ἀ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος. de quo poſtremo verſu nunc, opinor, aliter iudicabit Amicus Clariſſimus, quam fecit olim. In Eid. VIII verſus eſt 79, τᾷ δρυὶ τοὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα. *Aelianus* V. H. II, c. XIII, Socratem dixit ἄνδρα, —— ᾧ κόσμον τοῖς Ἀθήναις ὄντα. *Musgravius*, cui lectio altera Codicum & Editionum veterum nondum innotuerat, corrigendum ſuſpicabatur: ἄτ' ἀνίδεγμα ἄχμος ἀρούρᾳ· per ἄχμος *ſegetem* intelligens: *Heſychii* & aliorum interpretatio nititur *Homeri* loco in Il. Λ, 68, 69, ubi Ὄγμοι, vel Ὄχμοι πυρῶν ἢ κριθῶν legimus: *ſeges* ſimpliciter, ut puto, ἄχμος dici non potuit.

vſ. 33. Ἄτειον] Doricam formam oblatam ex Cod. Vatic. pro vulgata ὕτειοι recepi. *Heſychius*, Ἄτειον, ὕφος λιπτόν· ἢ Εὐάτειοι, εὐφεῖς, ἰσάτειον eſt in epigramm. *Leonidae*: vid. *Pierſonus* ad Excerpta ex *Herodiano* p. 464. εὐάτειον ὕφασμα & ſimilia frequenter occurrunt.

vſ. 34. Ἐκ κελεόντων] Sic ex Cod. Genev. corrigendum, pro ὀκ καλεόντων, *Caſau-*

Theſſalus in curru ſonipes, cupreſſus in hortis,
Tyndaris in tota Lacedaemone pulcra renidet.
Nulla poteſt qualo tantos variare labores:
Nulla puellarum radio ſubtemina ducit
Doctior ordiri ſtantes tibicine telas.
Nulla fidis pulſu melius Latoïda cantat,
Pectoris aut multa mirandam mole Minervam,
Quam tua, quae cunctis oculis includit amores.
Dulcis at o virgo tu iam matrona vocaris:
Nos, ubi mane novum, procul in viridantia prata
Ibimus, & carpemus olentes ſuave corollas,
Multa tui memores, Helene, ceu mollibus agnis

Vbera

ſaubonus iam monuerat: id ipſum in Codice Sambuci repertum iure probavit *R.* Ad hos, duo Codices accedunt Vaticani: κιλίοντας dictos *pedes textorii mali, e quo ſtamina deducuntur*, docuit *Abr. Berkelius* ad *Antonin. Liberal.* p. 249.

vſ. 37. Ἐπ' ὄμμασιν ἤματος ἐσσί.] Ultimum illud mutandum in ἦν, pro εἶν, *ſedent*, fruſtra ſuſpicabatur *R. Ariſtoph.* Ran. v. 1077. οὐ γὰρ ἐπῆν ἡ Ἀφροδίτης ὕδὼρ σοι. —— vſ. ſeq. 38, κόρῳ ſcribendum.

vſ. 39. Ἄμμες δ' ἐς δρόμον] Nihil hic Codices variant aut Edd. Δρόμον tuetur *Toupius*, *gymnaſium* vel *ſtadium* intelligens; ſed non ad curſum ſe ἦος, *proximo mane*, ſed ad flores legendos abituras canunt Spartanae puellae. Quod *Reiskio*, *Iſ.* quoque *Voſſio* venit in mentem legendum ἄρυμόν· huic vero lectioni verſus modulus reluctatur: Δρόσον placuit *Koppierſio* in Obſerv. Philol. p. 62, ut *prata rore madentia*, per ἦν διὰ δυοῖν, dixerit Poëta δρόσον τ' λειμώνια φύλλα. *Eldikius* legendum putabat ἐς ῥόδον. neutrum *Theocrito* cenſeri poterit indignum: mihi tamen δρόσον prae altero placeret.

vſ. 41. Πολλὰ τεῦς] In Codicibus legitur Vaticanis, Πολλὰ τεῦς (vel τεὰ) Ἐλίνα· τεὰ ſcriptum & in Cod. Paris. & in Edd. Mediol. & Ald. τεῦς in Iuntina: hoc, ut ſupra fuit ex Codd. poſitum

Ἄρνες γειναμέναι ὔιες μαχὸν πεθέισαι.
Πρᾶτα τοι φάανεν λατῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·
Πρᾶτα δ', ἀγκυρίαις ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφας
Ἀασδόμεναι, ταχέως ἔσσῃ σκιερὰν πλατάνιστον·
Γράμματα δ' ὀ φλοιῷ γραψάμενος (ὡς παιδιόν τις
Ἀνείμη) Δωρεῖσι, Χάρις μ'· Ἐλάτας φυτὸν ἁμέ.
Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις εὐπάτερα γαμέθοι.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κυροτρόφος, ὔμμιν
Εὐπαιδίην· Κύπρις δὲ θεὰ, Κύπρις ἴσον ἔρωτ'
Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας, Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,

Ὡς

in Eid. XI, 25. hic etiam erat reſtituendum. In ſequenti verſu, pro γειναμένης, γειναμένας erat in Edit. Wintertoni. — vſ. 42, pro Πρᾶτα τοι & vſ. 45, pro Πρᾶτα δ', edidit *Reiskius*, Romanam ſequutus Editionem Z. Calliergi, Πράτα τοι, & Πράτα δ', ut ſcribendum etiam cenſuit, *Wartonus*.

vſ. 44. Σκιερὰν κ. ἐς πλατάνιστον] *Io. Meurſius* nihil adeo habebat cauſae cur hic ſcribi mallet, σκιερὸν καθιδρυμένην ἐς πλατανιστᾶν· & v. 46, ὑπὸ σκιερὸν πλατανιστᾶν· in Miſcell. Lacon. IV. c. XV, p. 311. In *Pauſaniae* quidem Laconicis, p. 242, locus memoratur recte dictus Πλατανιστᾶς· infra, p. 269, bis memorat Πλατανιστῶντα· ἐς ταὐτὸν τὸν ἄκρον, τὸν Πλατανιστῶντα. utrumque aeque eſſe analogicum oſtendit *Sylburgius*. Illic loca deſignantur a platanis dicta Πλατανιστᾶς· Πλατανιστῶς· & Πλατανιστὸν, nam & haec forma reperitur. More Poëtarum *Theocritus* τὸν πλάτανον dixit hic πλατάνιστον σκιερόν· ut Eid. XXII, 76, συναύξεθον ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίστω, Eid. XXV, 20, Κείνῃ ὅτι πλατάνιστοι ἐπήτεσαν ἠφύσαν.

vſ. 46. Λασδόμεναι] Sic edidit Wintertonus. In aliis eſt Edd. Λαζόμεναι· in Iuntina, Λαζύμεναι. In Eid. XV, 21, λαζῦ vulgatur; (leg. λάσδιν.) in Eid. VIII, 84, Λάσδευ.

vſ. 48. Ἀνείμη] Pro Ἀργοῖν, repertum in Ed. Florentina, egregie *Toupius* adfir-

Vbera lanigerae ſitiuntur turgida matris;
Nos naſcentis humi, nos primae, vincula loti
Nexa tibi gelida platani ponemus in umbra.
Nos ex argento primae tibi flumen odoris,
Nos tibi ſub gelida platani libabimus umbra:
Vnde legi poſſint, cortex tua ſcriptus habebit
Nomina: me venerare, Helenae ſum nobilis arbor,
Gaudete o felix ſocero gener, & bona coniunx.
Det Latona, precor, Latona puerpera vobis
Det ſobolem: Cypris pariles, Dea Cypris, amores:
Juppiter aeternas det opes, det Iuppiter, olim

No-

firmavit auctoritate inprimis Schol. *Pindari* ad Iſthmion. II. in fine: Ἀνείμῃ legitur & in Codice Vaticano, cum interpretamento adiecto ἀναγνόστῃ. Ταῦτ' εἰδὴ ſcriptum in Cod. Reg. Pariſ. & in Florentino, quem contulit *Salvinius*, ut vulgatum in Edd. Mediol. & Aldi: ſed ex eiusdem Cod. Flor. margine quod ad εἰμὶ *Salvinius* adnotavit, ἀνεῖμαι, leviter correctum dabit Ἀνείμῃ. Rariorem iſtam vim verborum Νίμειν & Ἀναείμειν iam attigerant *Abreſchius* in Miſcell. Obſ. VI. p. 406. & T. *H.* ad *Heſycb.* in Ἀπόνειμον. Scholiorum vero in *Pindarum* emendatorum laus uni *Toupio* eſt tribuenda: ultima illic, ut puto, ſcribi quoque poterunt: ἡ Πυθίῳ· ὁ τῇ Ἀρίστῃ τὸ Ἀνεῖμαι, ἀντὶ τοῦ ἀναγνοθῇ· ἡ Ἀνείμῃ Δωριεῖ, ὁ Βατιάλῳ. —— Ceterum in hoc vſ. pro εἰδὴ, Σίδῳ edidit Wintertonus: *Wartono* εἰμὶ in ἐμοὶ mutandum quoque videbatur.

vſ. 51. Εὐνεῦσιν] Non hic *Homerum*, ſed alios ſequutus, *Theocritus* plures Menelao dediſſe videtur ex Helena liberos: Homerea quidem Helene [Hermionen] unicam ſibi filiam memorat in Il. Γ, 175. Hic in margine Theocritei Codicis Medicei hoc Scholion invenit *Salvinius*: Μενελάῳ ἡ Ἑλένης ἀναγεγράφοι) παῖδες Σωσθένης, Νικόστρατος ἡ Ἰλλμος. οἱ δὲ Θρόνιον, ἡ Θυγατέρες Μελίτῳ ἡ Ἑρμιόνῃ, in ἡ Ἰλλμος latere videtur ἡ Αἰθιόλαι. Nicoſtratum certe & Αἰθιόλαν ex Helena Mene-

ne-

Ὡς ἐξ εὐπατειδᾶν εἰς εὐπατείδας πάλιν ἔθη.
Εὕδετ' ἐς ἀλλάλων τέρνον φιλότητα πιόντες;
Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ τοὺς ἀῶ μὴ 'πιλάθησθε.
Νθύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα φρᾶτορ ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀναχὼν εὔτειχα δωμά.
Ὕμαν, ὦ Ὑμήναε, γάμῳ ἔπι τῷδε χαρείης.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κ'.

Ἐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἀδὺ φιλᾶσαι,
Καί, μ' ὀπιχειτομέοισα, τάδ' ἔμπαν, ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο·
Βωκόλε ὃν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; ὃ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἁγυκὰ χείλεα θλίβειν.

Μὴ

nelao natos teſtatus eſt antiquiſſimus Poëta Lacedaemonius *Cynaetbon*, quod ex *Porphyrio* tradit *Schol.* in *Homeri* Il. r, 175. ubi duo etiam alii commemorantur: praeter ceteros, Αἰθιόλαον etiam nominant *Euſtath.* in Il. r. p. 303, 29. & *Tzetzes* ad *Lycophronis* Alex. v. 851.

vſ. 55. Μὴ 'πιλάθησθε] A *Reiskio* & *Wartono* probatum, recepit illud *Theocritus* ex Codicibus Vaticanis, pro vulgatis, μή π λάθησθε· quod *Heinſio* viſum fuerat in μή π πίθησθε mutandum, ſed πίθητε ſaltem ſcribi debuerat. Praeterea ad mentem *Reiskii* vulgatum hic fuit ἔγρεσθε, pro ἔγρεσθαι, diſtinctione ſublata. —— In vſ. 56. πρᾶτορ ἀοιδὸς quis fuerit *D. Heinſius* docuit L. T. c. XXII, in fine. —— Ultimo verſu ſincera, Ὕμαν, ὦ Ὑμήναε, tentari non debent: ὦ μάν, vitioſam lectionem, praeter Aldinam, editio praebet Mediol.

Cod.

Nobilitas ſeros ut ditet avita nepotes.
Alter in alterius ſpirantes pectus amorem
Dormite, & memores mox ſurgite lucis Eoae;
Nos quoque mane redimus, ubi cervice comata
Lucis avis primae ſurgendi ſigna ſonarit:
Hymen, o Hymenaee, favens hoc foedere gaude.

EUNICE.

Eidyllium vicesimum.

Eunicae obtuleram porrectis oſcula labris.
Illa ſed inridens: procul hinc diſcede, bubulce!
Tun' mea tun' ſperes, miſer, oſcula! ruſtica nunquam
Labra admota meis, aſt tantum urbana, labellis,
Quae

Cod. Flor. & Cod. Reg. Paris. *Hymen*, o *Hymenaee*, in *Catulli* carmine LX ſaepe recurrunt; vid. *Toupii* Emend. in *Suid.* III. p. 242, & 244.

vſ. 1. Εὐνίκα μ' ἰγίλαξε] Minus feliciter hunc verſum ambo tentarunt Editores nuperi: nomen Εὐνίκα recte *Toupius* adfirmavit in Append. Notar. in *Theocr.* —— *Dan. Heinſii* iudicium (L. T. p. 294. a.) ſequutus, hoc carmen rectius equidem ad *Moſchum* velut auctorem retulisſem: ſed argumentum, quo hoc poëmatium *Theocrito Toupius* abiudicat, in Append. Notar. in Eid. VII, 19, imbecillum admodum eſt: uſus etiam illo iam fuerat *D. Heinſ.* Lect. *Theocr.* p. 340. a.

vſ. 4. Ἁσυκὰ χείλεα θλίβεν] Non illa didicerat Ἀγροίκως (*ruſticos*) φιλέειν, ἀλλ' ἁσυκὰ χείλεα θλίβειν, vel φλίβειν. ſi hoc carmen eſſet *Theocriti*, ſic

Μὴ τύ γά μοι κύσῃς τὸ καλὸν σῶμα, μηδ' ἐν ὀνείροις·
Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγεια παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωπίλα ῥήματα φερίσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίτα·
Χείλεά τοι ροσίοιλι, χέρες δέ τοι ὀπὶ μέλαινα·
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολυίῃς.
Τοιάδε μυθίσδοισα, τεὶς εἰς ἑὸν ἔπλυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὸ πόδε συμπεχὲς εἶδεν
Χείλεσι μυχθίσδοισα, κὠ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύτερο, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,

Καὶ

sic forsan hic scripsisset; ut in Eid. XV, 76, dedisse Φλίε.ϑ, non, quod vulgatur, Θλίβϑ, ex *Eustathio* iam monuerat *Casaubonus*: Φλίβεται illic in Vaticano fuit Codice detectum.

vs. 5. Μὴ τύ γά μοι κύσῃς] Prout *Toupius* hunc versum emendavit, ponere non dubitavi, κύσῃς pro κύσῃς· &, pro τύ γε, τύγα. Hoc carmen in uno tantum Codice Vaticano fuit a Sanctamando repertum. —— Sequentia, Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς· *Berglerus*, p. 179, recte conmulit cum his *Alciphronis*, οἷον ἐφθέγγετο, οἷον ἔβλεπε.

vs. 7. Ὡς τρυφερὸν λαλέεις] Mihi quidem valde placet coniectura, quam mecum suam communicavit *E. H. Eldikius*, legens, Ὡς τρυφερὸν γελάεις· ubi mox ista sequuntur, ὡς κωπίλα ῥήματα φερίσδεις· & paene proxima praecesserunt, ὁπποῖα λαλεῖς· haec media poni vix poterant, Ὡς τρυφερὸν λαλέεις. Hic nodum in scirpo quaerit *Palmerius*.

vs. 10. Καὶ κακὸν ἐξόσδεις] Vel tanquam rusticus, ut ille in *Aristoph.* Nub. v. 50, Ὄζων τρυγός, τρυγᾶς, ἐρίων. vel etiam τῷ σώματος ὄζων κακόν, ut loquitur *Pherecrates* apud *Athen.* IV. p. 159. F. Contra de poculo *Theocr.* Eid. I, 149, ϑᾶσσα, φίλϕ, ὡς καλὸν ὄνδι· ubi imitatur *Euripidem* in Cyclope v. 153.

vs. 11. Τοιάδε μυθίσδοισα] Sic pro μυθίζοισα Wintertonus edidit; neque aliter scripsisse videtur Poëta.

vs. 12.

Quae neque per ſomnos tanges, ut agreſte tueris!
Ut ſolidum rides! ut ineptum ludis! in ore
Qualis, ïo! quantusque lepor! quam mollis inumbrat
Barba genas; aptosque comam diſponis in orbes!
Lurida ſed moveant me labra? ſed obſita callo
Dextera & inluvie? ſed qui gravis incubat alis
Hircus? abi, veſane; meos nec pollue vultus!
Dixerat: inque ſinum ter deſpuit. inde, labellis
Muſſans, obliquumque tuens, a vertice ad imos
Usque pedes viſu me luſtrat; & ora cachinnos
Solvit in immodicos; vultusque decore ſuperbit

Ipſa

vſ. 12, 13. Συστιχὶς εἶδεν Χείλεσι μυχθίσδουσα] Removi hinc diſtinctionis notam, ut ad mentem *Hemſterhuſii* commode iungi poſſent συστιχὶς Χείλεσι μυχθ. Hic Editiones praeferunt μυθίζουσα, niſi quod Wintertonus dedit μυθίσδουσα. Recepi hunc in locum μυχθίσδουσα· ſic autem, vel certe μυχθίζουσα legendum cenſuerunt *Hemſterhuſius* in *Lucian.* T. I. p. 353. f. *Toupius*, & *Reiskius*. Hic praeterea edidit λοξοβλεπτοῦσα· & λοξοβλέπουσα, repertum in Codice Vaticano, vulgaverat Aldus: mihi nec λοξοβλέπουσα neque λοξοβλεπτοῦ uſus Graecorum admiſiſſe videtur: ſervandum omnino quod vulgatur λοξὰ βλέπουσα.

vſ. 15. Καὶ σεσαρώς μ' ἰγίλυξεν] Litera mutata hic quoque legi malim cum *T. H.* καὶ σ σασμὸς Καὶ σεσαρώς γ' ἰγίλυξεν. *Theocriti* Lycidas in Eid. VII, 19, dicitur laudabiliter σεσαρὼς Ὄμμασι μειδιόωσι. — Quod ibi legitur in Scholiis, ὑπὸ δὲ πίκρας τῇ λέξει, corrigendum omnino videtur cum *Wartono*, ὑπὸ δὲ πίκρας τ. λ. Ubi proſtat in Eid. V, 116, σεσαρὰς, in aliis olim exemplaribus, teſte Scholiaſte, ſcriptum fuit σιγυρᾶς. Certe σεσηρέναι, *ringi*, plerumque ſemper eſt vel invidi, vel contemptoris, vel animum certe malignum facto riſu celantis. Recte in *Ariſtoph.* Pace v. 619. Ἡγεμὼν δ' ἐκ ἀπαλλάττει χ' σεσηρότας. Schol. ad Σεσηρότας· ἀντὶ τοῦ κυνᾶν, inquit, ἡ μεταφορά. ὅταν γὰρ ἐρεθίζωσι, σεσήρασιν ἀπαλλάττει. egre-

Καὶ χρόα φοινίχθω ἐσσὸ τῶλγος, ὡς ῥόδον ἔσσα.
Χ' ἁ ἦ ἴδα με λιποῖσα· φέρω δ' ἐσυχάδιον ὀργάν,
Ὅλπί με τὸν χαλέοντα καχὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
Παιμύες, εἴπατέ μοι τὸ χρήγυον· οὐ χαλὸς ἐμμί;
Ἀρά πς ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔθυξε;
Καὶ γὰ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι χεῖλος,
Ὡς χιονὸς ποτὶ φρέμνον, ἐμαὶ δ' ἐπύκαζεν ὑπήνα·
Χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
Καὶ λαθικὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
Ὄμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ στόμα τᾶς παλλᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
Ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελιχίρω.
Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, τᾷ ἦν σύεργα μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ·
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὥρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῖνθ', ἁ δ' ἀτυχὰ οὐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ'

egregie *Dion. Chryſ.* p. 16. C. ἀντὶ μὲν ἓ προσφιλεῖς μειδιάματος ταπεινὸν ἐσπέρᾳ τι ὄψεται· ſic enim cum *Caſaub.* legendum. nonnulla dedit *Gataker.* in *M. Antonin.* p. 20. —— In vſ. ſeq. 16, ἴρος tentari a *R.* non debuerat; multo minus λιποῖσα vſ. 17.

vſ. 22. Ὡς χιονὸς] In ora libri correxerat Clar. *T. H.* Ὡς χιονᾶ ποτὶ πρίμνον. vid. *Toup.* Epiſt. Crit. p. 165. Dorico more ſcripſerat probabiliter Poëta, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήνων. Πυκάζειν ſcripſit *Theocr.* Eid. II, 153. πυκάσδει, III, 14.

vſ. 25. Ὄμματά μοι γλαυκᾶς] Aldus ediderat, Ὄμματά μοι χαροπώτερα πολὺ Ἀθάνας. verſus defectum implerunt interiectis voculis, Ὄμματά μοι δ' ἄρ' ἴλα χαροπ. Veram lectionem ſubminiſtrarunt Codex Vaticanus, & Editio Iuntina, γλαυκᾶς. Verſus autem 24, & 25, ſic ante diſtinguebantur: Καὶ λαθικὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις· Ὄμματα μοι δ' ἄρ' ἴλα χαροπά-

Ipſa fui. venis mihi ſanguis inarſit; & omnis
Erubui; roſa quale, madens a rore recenti.
Utque abiit; ſub corde meo dolor iraque latrant.
Mene jocos ſcorto ludosque dediſſe procaci!
Mene, decorum adeo! vos, fuci neſcia turba,
Vos ego, Paſtores, teſtor: men' dicere poſſit
Deformem? faciemne quis hanc Deus inmutavit,
Quae prius enituit gratiſſima? qualis in ulmo
Vis ederae, malas lanugo mollis obibat.
Temporibus crines, apium velut, inpendebant.
Nigra ſupercilia in candenti fronte nitebant.
Nec pulchris Pallas mihi contendiſſet ocellis.
Dulcius os certe concreto lacte: favisque
Dulcior Hyblaeis, vox ore fluebat. in umbra
Suave cano; ſeu canna mihi, ſeu tibia ſumta eſt.
Montibus in noſtris me femina diligit omnis,

For-

ροπώπεϛ πολὺν Ἀθάνας. haec nunc edita ſunt, ut illa diſtinguenda cenſuit Sanctamandus. Praeterea literam mutatam vellem, ut, pro ἐπ' ὀφρύσι, legeretur: ὑπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις Ὄμματα μοι.

vſ. 26. Παχλᾶς γλυκερώτεροι] Adeone vocem reperire non potuiſſet Poëta, ut eamdem dederit, quam aptam adhibuit in vſ. ſequente, γλυκερώτερον; illic enim Ἐρᾷτε μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελίκρα. Quamobrem vero τόμα dixiſſet παχλᾶς γλυκερώτερον; Galatea, ni fallor, ipſi Cyclopis innotuerat Theocritei (ex Eid. XI, 20,) λάϊνον τέρας πανδέειν, Cogere lac, τυρὸν τρίφειν, & πυρὸν πάξαι dicitur in Theocriteis Eid. XXV, 106. X, 66. *Lac coactum*, παχλὸν γάλα, paſtoribus erat Siculienſibus παχλὰ, voce forſan μιμικῷ ſuppreſſa —— Suſpicor Codicibus antiquioris librarii oculum hic aberraſſe ad vicina: poſuiſſe autem hic γλυκερώτερον, cum ponere

Ἀλλ', ὅπι βωκόλῳ ἐμμὶ, παρέδραμε· κ' ὕπνος ἀκεύῃ,
Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρπιν ἐλαύνῃ·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅπι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μιὰλο βέτᾳ,
Καὶ Φρυγίης σὺ μόνβυσον ὀν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ὀν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δέ τις ἦν; ὁ βωκόλος; ὄνλε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' ὀλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἀνάπαυσε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κεῖθλδε.

Καὶ

debuiſſet πακλᾶς ἀπαλώπρον· ſic certe legendum arbitror. *Ovidii* Polyphemo Galatea dicitur fuiſſe *Mollior & cygni plumis, & lacte coacto*, Met. XIII, 795.

vſ. 27. Ἢ μελικήρεω] Nonnullos ſcribere, ἢ μελι κήρω, monuit *H. Stephanus*: hoc genuinum videtur Clar. *Toupio* in Append. Notar. in *Theocr.* Aliis placet ἢ μελίκηρον. mihi ſervandum videtur ἢ μελικήρεω. Poſt comparativa ſic interdum ἢ πλεονάζει, *Stephanus* iam obſervaverat in Append. Theſ. p. 28. *Thucyd.* VII, p. 497, 91, ἤδη τινὲς καὶ ὧν δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐπάθοσαν. atque ita *Theocritus* ſcripſit Eid. XV, 37, πλέον ἀργυρίω καθαρῷ μνᾶν Ἢ δύο. *minis plus duabus argenti puri*: de hoc more ſcribendi dedit nonnulla *G. Koenius* in *Gregor.* de Dialect. p. 37. —— vſ. 29 ſollicitari non debet.

vſ. 31. Ἃ δ' ἀσυκὰ ὐκ ἐφίλασεν] Iſta ſic, recte, ni fallor, emendata, jam dederat in ſua Edit. *Wintertonus*; cum in reliquis adhuc legeretur: Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· τὰ δ' ἀσυκά μ' οὐκ ἐφίλασεν· quam lectionem tueri voluit *H. Stephanus*; minus feliciter tentat *Wartonus*. Ut *Winterton.* correxere *T. H.* & *Toupius*, niſi quod ambo ſcribi maluerint, Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ' ἃ δ' ἀσυκὰ ὔ μ' ἐφίλασεν. Hic etiam, ut alibi ſaepenumero, iudicium miror Editoris *W.* qui ſcribi potuiſſe crediderit: τὰ δ' ἄσυ κατ' ὔ μ' ἐφίλασεν, atque adeo *puellam ex urbe* dici τὰ ἄσυ κατ'.

vſ. 33. Ὡς καλὸς] Χ' ὡ καλὸς

Formoſumque vocat: ſed ab urbe puella bubulcum
Spernit & inridet, vah! neſcia; pulcher Iacchus
Paſcit ut in viridi candentem valle juvencam.
Idaeisve jugis ut, forma capta bubulci,
Alma Venus pecudes una deduxit. ut ipſum
In ſylvis amat, in ſylvis deplangit Adonin.
Endymion quis erat? paſcentem Luna juvencos
Hunc ſtupet. hunc propter, deſerto Latmia coelo
Saxa

λοις legitur in Ed. Aldi, & Codice Vatic. *Reiskius* vulgavit, κ' ὁ ποιμὴν. Χὼ καλὸς Διόν. ſcribi poſſet: κὤποτ' ἀκύν, Χ' ὡς καλὸς Διόνυσος. ut illud pro κ' ὡς, vel ὡς κ, poſitum cenſeretur.

vſ. 35. Αὐτὸν Ἄδωνιν] Elegantius videri poterit, quod *Waſſenbergio* venit in mentem, legendum, ἐπ' ἀνίεα μάνατο βώτα, Καὶ Φρυγίης (Φρυγίοις legitur in Cod. Vaticano) ἐνάμενσιν ὀρέσι, κ' ἐν Ἄδωνιν Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, κ' ὀν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν. Una litera mutata ſcribendum putabat *Il. Voſſius*, ὁ τ' Ἄδωνιν Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, κ' ὀν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν; In vſ. 37. praeſtiterit poſuiſſe, ὄφρα Σελάνα Βουκολίοντα φίλασιν.

vſ. 39. Λάτμιον ἀνιάπω ἔλθοι] In una legitur Ed. Flor. Iuntae: Λάτμιον αἶπος ἀνῆλθε, in ceteris Λ. ἀν νάπος ἔλθοι. Recte literas *T. H.* vidit iungendas, ut ἀνιάπω eſſet pro ἀνὰ νάπω. Hujus generis ſunt Ἀνείμη *Theocriti* Eid. XVIII, 48. ἀμπιδίον, Eid. XVI, 38. ἀμπίλαγος, Eid. XXII, 20. &c. In Ald. eſt Edit. Λάθριον ἀνάπως ἔλθοι.

Ibid. Καὶ οἱ ἴνα παιδὶ καθεύδοι] Diverſiſſimis modis tentata feliciter emendaſſe *D. Heinſius* videtur, κ' οἱ ἅμα παιδὶ καθεύδοι. quod enim ab aliis diceretur ἅμα παιδὶ καθεύδειν, *ſimul cum puero dormire*, a *Theocrito* dicitur, per pleonasmum voculae οἱς· οἱς ἅμα παιδὶ κ. ſic ἐς τοὺς & εἰς ἄλλους, ab illo ponuntur Eid. II, 13. & XXV, 17. Dicebatur & συνάμα· legitur in Eid. inter Theocritea XXV, 426, ſed ſaepius apud recen-

Καὶ τὺ, Ῥέα, κλαίεις τὸ βουκόλον. ἐχὲ δὲ ἡ τὺ,
Ὦ Κρονίδα, ἀλλὰ παῖδα βοιωόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης;
Εὑίσκω δὲ μίνα τὸ βουκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἃ Κυθίλας κρέουσιν, ἡ Κύπρις δ', ἃ τε Σαλάνας.
Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸ ἀδία μήτε κατ' ἄρυ
Μήτ' ὀν ὄρι φιλέοις, μοῦνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

tiores; Schol. in *Eurip.* Hecub. v. 505. *Euſtath.* in *Hom.* Il. Λ. p. 814, 5. in Il. Η. p. 535, 46, ubi dicitur Ino καλλιπεῖσθαι σύνθημα τῷ παιδὶ — εἰς θάλασσαν. — Legitur hic in Ed. Aldi, εἰς ἰμά· in Cod. Vatic. κεἰς ἰμᾶ. in Ed. Iunt. ἡ εἰ σύμα· unde *Brodaeus* effecit εἰς σύμα· εἰς ὀμὰ placuit *Iſ. Voſſio* & *Reiskio*; *Scaligero*, εἰς ἴν. quod ex Codice Toletano *A. Schottus* enotavit: ab his omnibus diverſa *Wartonus* excogitavit.

vſ. 41. Αὐτὸς ἐπλάγχθης] Lectio Vaticani Codicis, (in quo uno hoc fuit Eid. inventum a *Sanctamando*) ὄρνις ἐπλάγχθης, quam *nonnibili faciendam* iudicabat *Wartonus*, mihi talis videtur, ut indoctis illa librariis imputari vix poſſit. Suſpicor itaque ſcriptum a Poëta *annon tu etiam Iupiter* διὰ παῖδα βοιώμον ὄρνις ἐπλάγχθης; *ob puerum paſtorem ales vagatus es?* Cum humanam Deus adſumſiſſet formam, qui paulo ante viſus fuerat ales, apud *Lucian.*

Saxa colit, teneris pueri conplexibus haerens.
Tu quoque, tu ploras, Cybele turrita, bubulcum.
Ipſe, per umbriferos ſaltus armenta ſequentis,
Jupiter igne calet pueri. tun' ſola bubulcum
Temnas, Eunice; & Lunam Cybelenque refellas?
Per nemora & montes, te propter, Adonide ſpreto,
Secubet, ac viduas ducat Cythereïa noctes?

cian. T. I. p. 208, ad ipſum ὁ Βοηθόμος· —— ἄνθρωπε, ait, ἐκ ἀιτὸς ἄρα ἦθα, ἢ καθαπτάμῦρος ἥρπασάς μι: *Ovidio* teſte Met. X, 157, *nullâ tamen alite verti Dignatur, niſi quae poſſit ſua fulmina ferre.* Sed ſecundum plerosque veri nominis aquilam miniſtrum hac in re Iupiter fidelem fuit expertus. In Adoniazuſis quaedam erunt dicenda, ut videatur illic Poëta mentionem feciſſe v. 124, Αἰετῶ, οἰωνῶν Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φίρεντι.

vſ. 42. Ἐνίκα δὲ μόνα]. Hoc mihi multo melius videtur, quam μόνον, quod, in Cod. lectum Vaticano, probat *Wartonus*, ex Ed. Ald. in ſuam transſumſit *Reiskius*. —— In ultimo verſu quod ſcribitur μάν, prorſus Dorienſibus inuſitatum, mutandum eſt in μάνα. μᾶν, & μάν, vel μάνα, ſunt in Theocriteis; alterum nusquam. —— Sed ultimi duo verſus quid ſibi velint non ſatis liquet: vid. *Caſaub.* in fine cap. XIX. L. T. cui *Palmerius* adſtipulatur. Dat nonneminis conjecturam ſatis audacem *Wartonus*.

[Α Δ Η Λ Ο Υ]

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

Εἰδύλλιον λ'.

Ἄδωνιν ἁ Κυθέρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἁδύ,
Στυγνὰν ἴσχοισα χαίταν,
Ὠχρόν τε τὰν παρειάν,
Ἄγριν τ' ὖν πρὸς αὐτὰν
Ἔταξε τὰς Ἐρωτας.
Οἱ δ' εὐθέως, ποταιοὶ
Πᾶσαν δραμοῖσες ὕλαν,
Στυγνὸν τ' ὖν ἀτεῦρον·
Δῆτάν τε καπίδησαν.
Χὠ μέν, βρόχῳ καθάψας,
Ἕσυρεν αἰχμωάλωτον·
Ὁ δ', ἐξεπίσω ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἴσαντι δειλᾶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρω.
Τᾷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
Πάσιον κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μανὸν ἴψω;
Σύ μιν τ' ἄνδρ' ἔτυψας;
Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε·
Ὄμνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτάν σε, καὶ τ' ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μ' τὰ δισμὰ,
Καὶ τόσδε τὼς κυναγώς,
Τὸν ἄνδρα τ' καλὸν σόν
Οὐκ ἤθελον πατάξαι,
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐστεῖδον·
Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τ' εἶχε, μαρὸν
Ἐμαιθόμαν φιλᾶσαι,
Καί μ' ἔσυε κραντήρ.
Τύτυς λαβοῦσα, Κύπρι,
Τύτυς κόλαζε, τέμυε,
(Τί γὰρ φέρω σεῦ κακώτερος;)
Ἐρωτικὼς ὀδόντας.
Εἰ δ' ἐχθρὸς σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμοῦ τὰ χείλη·
[Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;]
Τὸν δ' ἠλίπσε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἐρωσι,
Τὰ δισμά οἱ πιλοῦσαι.
Ἐκ τᾶδ' ἀπηκολούθη,
Κὠς ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
Καὶ, τᾷ πυρὶ προσελθὼν,
Ἔκαιε τὰς ἰμᾶντας.

Hoc carmen, a *Sanctam.* in uno repertum fuit Cod. Vatic. qui Cod. verſum praebuit poſt 38 interiectum, Τί γ. φ. ἐ. praeterea lectionem egregiam, vſ. 44, pro Καὶ ὕλαν, Καὶ φύλαν· a me facile mutatam in Κὠς ὕλαν· tandem illinc vſ. 4, πὰν, vſ. 5, αὐπὰν recepit: quod erat in vſ. 19, ἤψω, vulgato ἴψω erat deterius. —— In vſ. 20, ſcripſi μιν· vſ. 23, αὐπὰν· vſ. 31, ἐμαιόμαν. —— In vſ. 32, pro vulgato καπσίναζε, *Salmaſius* (*f.* & *Auratus*,) in MS. invenerat σίναζε κραντήρ. hoc cum Codice niteretur; ἔσυε recepi ex coniectura *B. Martini* V. L. IV, 16. In vſ. 46, pro Ἐρωσι, poſui ἰυγξὶ, probatum & aliis, & *D'Orvillio*, & *Io. Luzacio*; vere tamen *Martinus* obſervat, *qua parte quis peccat*, *eâdem* cenſeri *puniendum*; quam in rem multa dici poſſent. *Reiskii* & *Wartoni* coniecturas hic non attigi; alibi levi digito: in Adoniazuſis his etiam examinandis locus dabitur.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

THEOCRITI
ADONIAZVSAE.

SIVE

EIDYLLIVM XV.

[*ceteris accuratius tractatum.*]

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ
ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

Εἰδύλλιον ιε'.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ, [ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.]

ΓΟΡΓΩ.

Εἰσδοῖ Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἐνδεῦ.
Θαῦμ' ὅπ ἁ νῦν ἦθες· ὅρη δίρρον, Εὐνόα, αὐτᾷ·
Ἔμβαλε ἁ ποτίχαιρον.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔχ' ἁβλίσα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίζ' ὀλί.

ΓΟΡΓΩ.

Ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμμιν ἐσώθην,
ὦ Πραξινόα· πολλῶ μὲ ὄχλω, πολλῶν δὲ πεθείσπων·
Παντᾷ χρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἀ δ' ὁδὸς ἄπυλος· τὺ δ' ἑκατόπερθ' ἔμ' ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙ-

vſ. 1. Γοργοῖ] Scriptum ex Codd. pro Γοργώ. —— χρόνῳ ſcribatur, an χρόνῳ, parum refert. —— His *Praxinoae* nomen praefixi; deletis nominis *Eunoës* indicibus literis.

vſ. 2. Θαῦμ' ὅπ ν. ν. ἦθες] Cum *Wartono* hic ἦνθον legendum, & haec *Gorgoni* tribuenda cenſeo. —— Hoc v. αὐτᾷ poſitum, pro αὐτᾷ, cum *Wintertono*, & *Toupio*.

vſ. 3.

SYRACVSIAE vel ADONIAZVSAE.

Eidyllium XV.

GORGO, PRAXINOË, ANVS, HOSPES, [ALTER HOSPES, CANTRIX.]

[*Haec Latina ſunt* H. ROBANI HESSI.]

G. Numquid Praxinoë manet intus in ædibus iſtis?
PR. Intus jamdudum eſt, ſed quam tu lenta fuiſti?
Quamvis ſera venis, Gorgo, tamen hoc quoque miror,
Quod tandem venias; ſed tu nunc protinus iſti,
Eunoa, porrecto cervical pone ſedili.
G. Recte hoc compoſitum eſt.
PR. Hic Gorgo chara ſedeto.
G. Heu furor, ô fatui quanta eſt inſania vulgi!
Vix vobis ſervata, incommoda multa viarum
Evaſi; quæ lativagæ vis plurima turbæ,
Multa quadrigarum faciunt, crepidæque moleſtæ,
Et paſſim chlamydata cohors effuſa virorum,
Præterquam quod iniqua via eſt, & longior æquo.
Tu quoque quam vellem nunc longius ipſa moraris.
PR.

vſ. 3. Γ. Ἔχει κ.] *Gorgoni* haec attribui cum *Caſaub.* & *Reiskio*; non *Eunoae*. Καθίσδε hoc vſ. ſcribendum puto.
vſ. 4. Ἀδαμάτω] Diverſimode vox ſcribitur in Codd. vide infra notata. *Scaligeri* ἀλιμάτω fortaſſe verum eſt.
vſ. 5. ποσσὶ μὴ ἴσχω] Pro vulgatis in ν, dederat *Wintertonus*.
vſ. 7. Ἄτρυτος] Ἄτρυτος nonnemini placebat. Pro ἐκατοντόρυ ἴμ' ἀτ. corrigendum puto, ἐκατόρυ ἄμμιν ἀποικῆς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάρερ τὴν ἐπ' ἴοχατα γᾶς ἔλαϛ' ἰνθὰν,
Ἰλειὸν, οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔλθη φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖο.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν ἄνδρα, φίλα, Δίωνα τοιαῦτα,
Τῷ μικκῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς πυθορῇ τύ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· ἃ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰθάνει τὸ βρέφος, ναὶ ταὶν πότιαν· καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὰν τᾶνος πρῶας, (λέγομες δὲ πρῶας θὴν
Πάϊδα) νίτρον ἁ φῦκος ἀπὸ σκαπάς ἀλοφάσδων,
Ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴς τελσκαιδεκάπηχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταὐτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίου, Διοκλείδας·
Ἐπὰ δραχμᾶν, κωυάδας, γραιᾶν ἀποπίλματα πηρᾶν,
Πέντε πίκως ἔλαϛ' ἐχθὲς, ἄπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Ἀλλ' ἴθι, τὼμπέχονον ἁ ταὶν πρωτατείδα λαζεῦ.
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφιεῶ Πτολεμαίω,

Θα-

vſ. 8. γᾶς] Nititur Codd. —— πάρερ pingatur, an πάρρερ, nihil intereſt.

vſ. 10. Αἰὲν ἐμεῖο] In Codd. etiam legitur, αἰεὶ (vel αἰὲν) ὄμοιος· & ὁμοίως· Scribendum videtur ἐμεῖος.

vſ. 11. Δίωνα τοιαῦτα] Pro τοιαῦτα, Διωνα, dederunt & Codices. Δείσανα, verum nomen, *Toupius* memorat.

vſ. 14. πότιαν] ποτνίαν eſt in tribus Codd. & genuinum videtur.

vſ. 15. Μὰν] Eſt ex Codd. pro μὰν. ex illis ϛ hic etiam fuit

PR. Has meus extremas eſt ille profectus ad oras
Terrarum, & nido inſidet huic, non incolit ædes;
Scilicet ut ne nos vicinia commoda jungat.
Ille, malum, me discrucians, & ſemper iniquis
Litibus exercens, meritum quem taliter odi.
G. Per Venerem! ne tanta tui malefacta mariti
Dixeris, aut iſto culparis nomine coram
Hoc puero, viden' aspiciat te ut parvulus ipſe?
PR. Zopyrion, confide animo, dulciſſime fili,
Non ut rere tuum ſignant mea verba parentem.
G. Percipit ipſe infans: bonus eſt pater ille profecto,
Vt me magna juvet conjunx Plutonis avari.
PR. Ille quidem pater, ille forum quum nuper adiſſet,
Empturus nitrumque recens, fucumque marinum,
Rettulit inſipidi demortua grana ſalilli,
Hic vir inutilis ulnarum bis quinque triumque.
G. Et talis meus eſt, argentum perdere natus,
Arte Dioclides ſimili; nam vellera quinque
Emit heri penſo drachmarum munere ſeptem,
Vellera, quæ dixiſſe canum, frugisque vetuſtæ
Fruſta queas, ſordesque meras, opus ex opere ipſo.
I nunc, ſume tuos quos fibula nectit amictus
Plurima; regalem Ptolemæi divitis aulam

Ibi-

fuit interiectum. *Reiskii* coniectura lectu digna in Adnot. ſubiectis collocabitur.

vſ. 18. Ταὶπί γ'] Erat ſcribendum cum *Reiskio*, & *Toupio*, pro πᾶπί γ'. & ἀργυρίω cum *Wintertono*.

vſ. 19. Ἐπλὰ δεκχμᾶν] Ἐ. δεκχμᾶν ſcribendum, non Ἐπλαδεκάχμας. *Bentlejo* hic quoque perſpicacior fuit *Toupius*. — Πυρᾶν ex Codd. prodiit, pro πυρῶν.

vſ. 20. Ῥύπος] Ῥύπον hic legit *Euſt.* ut eſt & in Cod. MS.

vſ. 21. Λαζῦ] Λάνδα potius ſcribendum.

vſ. 23.

Θασόμβρᾳ τ' Ἄδωνι· ἀχὴν χρῆμα καλόν τι
Κασμιλῆ τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα.

Ὦν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔρπειν ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἐοικότα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, ὑ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
Θὲς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσαντο καθεύδειν·
Κιπεῦ δή, φέρε θᾶσσον ὕδως· ὕδατι σεύτερον δεῖ.
Ἀδ' ὡς νᾶμα φέρῃ· δὸς ὅμως· μὴ πολύ, ἄπληστε,
Ἔγχει ὕδως· δύσανε, τί μοι τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦσαι· ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νέμεσθαι.
Ἃ χλαῖς τᾶς μεγάλας παῖ λάβρακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Περσινόα, μάλα τοι τὸ καταπύχες ἐμπερόημα
Τῶτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατίβα τοι ἀφ' ἑστῶς;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀέγυιος καθαρὰ μναῖα
Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις ὐ ταὶν ψυχὰν ποτίθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ χὤ γνώμαι ἀπίβα τοι.

ΠΡΑΞΙ-

vſ. 23. Θασόμβρᾳ] Ex duobus Codd. enotatum, Θασύμιθα, hac in ſede poni potuit: mihi vulgatum placet.
vſ. 24. Ἐν ὀλβίῳ] Melius altero, ἐν ὀλβίῳ, & ἐνολβίῳ *Toupii*.
vſ. 25. Ὦν εἶδες] Vid. Adnot. ſubiectas. —— in ſeq. vſ. Ἔρπειν melius erat quam ἕρπειν.
vſ. 27. Αἰνόθρυπτε] Correctorem exſpectat, vel interpretem.

vſ. 28.

Ibimus, ut pulchro quæ pulchra paratur Adonidi
Adſimus pompæ, quam nunc formoſa paratu
Magnifico Regina, ut fama fertur, adornat.
PR. Sponte beata ſua ſuccedunt cuncta beatis,
Quæ tu vidiſti, quia, qualia ſint ea, noſti,
Dixeris his etiam qui non videre. GO. Sed inſtat
Tempus, & ire monet: ſunt otia ſemper inerti.
PR. Huc age profer aquam, gravibus contrita flagellis
Eunoa; pone iterum; quam quærunt otia feles
Mollia! tolle moras, fer quam cito, namque lavandum eſt,
Ante viæ quam ineamus opus durumque laborem.
Aſpice quam tulit officioſa! ſed heus age, ſemper
Eſuriens, & multa vorans, ne infuderis undæ
Plus nimio. infelix cur veſtem aſpergine fœdas
Hanc mihi? jam lavi, ſi Diis placet; attamen arcæ
Clavis ubi eſt magnæ? defer mihi protinus ipſam.
G. Praxinoë, quam multiplici ratione plicatum
Emperonama tibi eſt, quam te decet illud habentem!
Dic quanti a textore ad te pervenerit ipſo?
PR. Ne quæras, pondo uno emptum eſt, aut forte duobus,
Simplicis argenti, quo nec ſit purius ullum,
Præterea eſt tanto vita hæc appenſa labori.
G. Sed tamen ex animo res hæc ceſſiſſe videtur.

PR.

vſ. 28. Χρήσθην καθ' ἕδον] Pro χρήζων καθ' ἕδον, Codices etiam dederunt.
vſ. 31. Ἔγχει ὕδωρ· δύσαι] Hoc δύσ. mutata ſic diſtinctione iungendum cum ſeqq. vidit *Io. Luzac.*
vſ. 31. Ἀρδεῖς] Non ἀρδεῖς erat ſcribendum.
vſ. 32. Ὄπια] Ex Ed. Mediolan. prodiit, pro ἐκεῖα.
vſ. 36. Μιᾶν] Legendum, non μᾶς. vid. Adnotat.
vſ. 37. Κειθήκα] Poſitum pro κροκιθήκα.

vſ. 38.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ναί· καλὸν εἶπας.

Τὼμπέχονον Φέρε μοι, ὑ τὰν Θολίαν· χὤ κόσμον
Ἀμφίθες· οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον· μορμὼ, δάκνᾳ ἴππος.
Δάκρυε ὅσσα θέλεις· χὠλὸν δ' ὑ δεῖ τὸ γενέσθαι.
Ἔρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα,
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἐπόκλαξον.
Ὦ θεοὶ, ὅσσος ὄχλος· πῶς ὑ πόκα τοῦτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνήριθμοι ὑ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα.
Ἐξ ὧν οἱ ἀθανάτοις ὁ τεκὼν, ὑδὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὰ ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπιεί·
Οἷα περὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμβόοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια, πάντες ἐρευοί.
Ἀδίκα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος· ἄνες φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέσσα ὁ πόρρις· ἰὼ ὡς ἄγριος· κυνοθάρσης
Εὐνόα, ὑ φθύξῃ; ἁλοχήσεται τὰ ἄγαλα.
Ὠνάθιε μεγάλως, ὄπι μοι τὸ βρέφος μάνᾳ ἔνδον.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· ὑ δὴ γεγενήμεθ' ὄπιθεν·

Τοὶ

vſ. 38. Εἶπας] Non placet; neque ἴμπας. Aptum foret καλόν ἐντι.

vſ. 41. Ὅσσα θέλεις] Praeſtat, ὅσσ' ἐθέλεις ex Cod. Vat.

vſ. 42. Παῖσδε] Verbum hic omnino requiri, *lude*, vidit *Io. Luzacius*: μικκὸν παῖσδα praebens *Gregorius* me deceperat, & *Iſ. Voſſium*.

vſ. 45. Ἀνήριθμοι] Probandum, non ἀνάριθμοι.

vſ. 48. Περίεπων] Praeſtat fortaſſe παρεμπών.

vſ. 50.

PR. Hoc equidem pulchrè, atque ut res habet ipſa locuta es.
Affer palliolum, velumque decenter adapta.
Sed neque te ducam, fili; plena omnia larvis,
Et Mormô, mordent & equi; lacrymare licebit
Quantumcunque voles, fieri te denique claudum
Non volo; ſed quoniam tempus nos urget eamus.
Tu vero hunc, Phrygia, accipiens collude puello,
Atque intro catulum revoca, dudumque patentes
Claude fores. Dî quantum hominum! quam plurima turba eſt!
Qua ratione malum ſuperabimus illud eundo?
Agmen enim formicarum eſt, ſine lege modoque,
Immenſum numeroque carens, non turba virorum.
Multa tibi & præclara opera & benefacta Deorum
Venerunt, Ptolemæe, ſecundo numine, poſtquam
Divorum numerum genitor tuus auxit, habetque
Cœlum cum ſuperis; nemo malefactor euntem
Lædit ab Ægypto veniens, ut, nuper iniqua
Fraude latrocinia urgentes, impune ferebant
Multa viri ſimiles inter ſe luſibus iſtis.
Quid nunc de nobis fiet dulciſſima Gorgo?
En celerum turmas Ptolemæi regis equorum.
Heus bone vir, ne conculces me; rectus in ambos
Se quatit ille pedes inſurgens corpore rufus.
Aſpice quam ferus eſt, audacia nempe canina eſt.
Eunoa an exſpectas? nec adhuc fugis? opprimet ipſum
Seſſorem. bene habet, quod adhuc mihi parvulus intus
Ipſe manet, bona cauſa meæ fuit illa ſalutis.
G. Praxinoë, confide animo, jam venimus extra

Hos

vſ. 50. Ὁμαλοὶ κακὰ π.] Sic iungenda videbantur; ut & in vſ. 49, ἐξ ἀπάτας κεκροταμβόι ἄ. —— Ad v. ἱρεοὶ variae proſtant coniecturae: vera lectio latet.

vſ. 53, 54. Κυνοβαρὴς Ἐχιδνα,] Haec ſic iungenda, primus monuit *Reiskius*.

vſ. 55. Ὠιάθω] Ὠιάμω corrigit *T. H.* quod verum puto, vel potius, Ὠίμαν. —— In hoc vſ. ἐνδοῖ ſcribendum cum *Caſaubono*.

vſ. 59.

Τοὶ δ' ἴσαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὐτὰ σωαγείρομαι ἤδη.

Ἴστον ἁ ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιζα δεδοίκω

Ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὅσον ὄχλον ἄμμιν ἐπῄρεῖ;

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγών, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρενθεῖν

Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί·

Καλλίσα παίδων, πείρη θεὸν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἀ θρασύπις ἀπώχετο θεσπίξασα.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, ἁ ὡς Ζεὺς ἀγάγετ' Ἦραν.

Θᾶσαι, Πραξινόα, τὰν τὰς θύρας ὅσον ὄμιλον.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπίσι. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι λαβὲ καὶ τύ,

Εὐνόα, Εὐτυχίδι· πότεχ' αὐτᾶ, μὴ τὸ πλαθῇς.

Πᾶσαι ἅμ' εἰσίνθωμες· ἀπεὶξ ἔχθυ, Εὐνόα, ἀμῶν.

Ὤ μοι δειλαία, δίχα μὰν τὸ θερίστειον ἤδη

Ἔχισαι, Γοργοῖ. πολτῶ Διὸς, εἰπὲ γένοιο

Εὐ-

vſ. 59. Ὅσον ὄχλον ἄμμιν] Sic ex primis Edd. (quibus & Codices concinunt,) recte *R.* edidit, pro ὄχλον πολὺς ἄμμιν.

vſ. 60. Ἐξ αὐλᾶς] Rectum eſt; ἐξαυδᾷς vitioſum; neque ἐξαύδα conveniret.

vſ. 61.

Hos equites, ſeſe tuta in ſtatione tenentes.
PR. Iam mihi red lor & ipſa, animique recolligo vires;
Semper equum timui, & frigentem pellibus anguem
A puero. Ne cunctemur, properare neceſſe eſt;
Turba quidem nobis non contemnenda propinquat.
G. Vnde ades, ô mater, regali numquid ab aula?
AN. Regali venio, chariſſima filia, ab aula.
G. Non facilis datur acceſſus ſubeuntibus ædes?
AN. Venere ad Trojam penetrantes omnia Achivi.
Crede, puellarum pulcherrima, quidquid agendum eſt
Perficit, & certum dabit experientia finem.
G. Hæc anus oraclum divino ex ore locuta eſt,
Atque abit ipſa. ſciunt muliebres plurima ſenſus;
Duxerit utque ipſam Junonem Jupiter olim.
Aſpice Praxinoë foribus quæ turba propinquat.
PR. Immenſa eſt hæc turba; manum, chariſſima Gorgo,
Da mihi ſuccedens, ſed &, Eunoa, te præeuntis
Eutychidos comprende manum, ne forſan oberres,
Tam ſtricte ſimul urgentes intrabimus omnes,
Nos curæ conſtanter habe, nos, Eunoa, ſpecta.
Heu miſeram ſemel atque iterum, mihi palla tumultu
Scinditur, ô Gorgo, ſic te ô homo quisquis es, ipſum
Iu-

vſ. 61. Ἐς Τροίαν π. ἔνθον] Sunt ex Codd. pro ἐς Τροίλω π. ἔλθον.
vſ. 64. Ἀγάγιθ' Ἥρην] Pro ἀγάγιθ' Ἥρλω, Codices dederunt.
vſ. 68. Ἀπεξ ἴχεο] Sic connectenda iam monuit, ante L. *Boſſium*, *H. Stephanus*.
vſ. 70. Εἴ π] Αἴ τι, vel Αἴθι, forſan praeſtaret.

Εὐδαίμων, ὦ Ἄθωπε, φυλάσσεο τὸμ πέχοτόν μοι.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μόνος· ἅμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀθρόος ὄχλος·

Ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὗες.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· οὐ χαλεπὸς εἰμάς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεῖς ὥρας, κἠπιτα, φίλ' ἀνδρῶν, οὐ καλῶ εἴης,

75 Ἄμμε παρειστέλλων· ἐχεῖ τὸ κοινότριμμον ἀνδρός.

Φλίσε Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλά, τὺ βιάζθυ.

Κάλλιστ'· ἐσσὶ πᾶσαι, ὁ ταὶν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξαι.

ΓΟΡΓΩ.

Περξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα φᾶτον ἄθηνται

Ἀσπὰ ὡς χαείνται· θεᾶν παρονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

80 Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαι ἔμεθοι;

Ποῖοι ζωογράφοι τὰ χρυσία γράμματ' ἔγραψαν;

Ὡς ἔτυμ' ἐξάκουα, ὡς ἔτυμ' ἐσδυσῶμαι.

Ἔμ-

vſ. 71. Φυλάσσεο] In φυλάσσω mutari non debuerat a *Wintertono*.

vſ. 72. Φυλάξομαι] Servandum puto: ſi placet aliud, ex Codd. ſaltem ſcribendum, φυλαξοῦμ'· Π. Ἀθρόος ὄχλος.

vſ. 73. Ὥσπερ ὗες] Eſt ex Codd. & primis Edd. pro, ὥστ' ὗες.

vſ. 74. Κεῖς] Κεῖς eſſet ex more Poëtae.

vſ. 75. Χρυσῶ] Dedit *Winterton.* pro χρυσέ.

vſ. 76. Φλίσε] Pro Φλίσε reſtitutum, ex Vat. Cod. & *Euſt.* Φλίψε praeferebat *Caſaubonus.* —— Vulgato hic praeſtaret βιάσθω.

vſ. 79.

Iupiter auctet ope aſſidua, ſerva hanc mihi veſtem.
H. Ad me res equidem nihil attinet iſta, ſed ipſam
Curabo tamen. PR. Immodica hæc & plurima turba eſt,
Ceu fodiente ſues turbantes omnia roſtro.
H. Eſto animo forti, mulier, jam tuta tenemus.
PR. Tuta precor teneas & in hac & in omnibus horis,
Chare vir, officio qui nos conjungis amico,
Vtiliterque juvas, & opis miſeraris egentes.
Sed male comprimitur ſubeuntibus Eunoa turbis;
Infelix quam te violentis viribus urgent.
Sed bene ſucceſſit, ſunt omnes intus, ut olim
Dixit amans, capta claudens ſua limina ſponſa.
G. Huc age Praxinoë, varia hæc circumſpice, primum
Quam parva artifici quam ſunt exacta labore.
Non opera hæc hominum, ſed dixeris eſſe Deorum,
PR. ô veneranda Minerva, manus quam docta laborem
Hos dedit, ô quales, quæ talis vellera lanæ
Tractarunt, qualesque fuiſſe putabimus ipſos,
Talia qui pinxere novis animalia formis.
Quam ſtant vera locis, quam pene & vera moventur!
Quam

vſ. 79. Ἀιπτὰ ᾗ ὡς] Mutari non debebat a *Reiskio*; ingenioſe corrigente h. v. θεῶν περ νήματα (περιδίματα eſt in uno Cod.) φαεσὶς. —— Legendum puto, —— θεάων νήματα φαεσὶς. his ſcriptis, Amico cuidam meo venerunt in mentem θεῶν γε πεπάματα.

vſ. 80. Ἀθηναία] Poſitum pro Ἀθηναία.

vſ 82. Ἐσάμεσθα] Ex Codd. poſui pro ἐσήμεσθα. Sicilienſem formam daret ἐσάμεθα.

Ibid. Ἐνδυνῶσι] Aliis forte placebit ἐνδυνῶνται. mihi vulgatum ſatisfacit.

Ἔμψυχ', οὐκ ἀΰφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος.
Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀγυρίῳ κατάκειται
Κλισμῷ, θρᾶτον ἰθλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὁ καὶ Ἀχέροντι φίλητας.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὦ δύσποτοι, ἀνάυδα κωπίλλοισαι
Τριγόνες· ἐκκναισοῦνται πλατιάσδοισαι ἄπαυστα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τοῦτο, εἰ κωπίλαι εἰμές;
Πασάμενος ὀπίτασαι· συναοσίαις ὀπιτάσαις;
Ὡς εἰδῇς ἀφ' ὅτω τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶντι· Πελοποναστὶ λαλεῦμες·
Δωρίσδειν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέοντι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φύῃ, Μελιτῶδες, ὃς ἀμῶν χερσὶν εἴη,
Πλὰν ἐμός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ὀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὰν Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἃ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυΐδεις ἀοιδός,

Ἅπερ

vſ. 83. Ὤνθρωπος] Ἄνθρωπος hic vitioſum eſt.
vſ. 84. Θαητὸς] Eſt Doricum, non θητός.
vſ. 86. Τριφίλατος] Recte ſcribitur; male per π. φιλᾶ) hoc in vſ. ſollicitari non debebat.
vſ. 87, 88. Ἀν. κωπίλλοισαι Τριγόνες] Sic iſta male diſtracta iungi debent, cum *T. H.* & *Reiskio*.
vſ. 88. Ἐκκναισοῦνται] Mutandum mihi videtur in ἐκκναίσαι, vel potius in ἐκκνυσδοῦνται. verbum fuit Κνυζᾶσαι.
Ibid. Πλατιάσδοισαι] Hanc ſcriptionem, a variis probatam, Codices confirmarunt.
vſ. 89. Μᾶ] Tentari non debuerat a *Toupio* & *Wartono*.

vſ. 90.

Quam pòſſunt animata & non intexta videri!
Res quædam ſapiens certe eſt homo, nunc tamen ipſe
Quam venerandus in argento jacet ubere lecti,
Floreſcens prima lanugine pulcher Adonis;
Qui, ter amatus, adhuc & in ipſo Acheronte adamatur.
H. Deſinite, ô miſeræ, garritibus omnia vanis
Turturibus mos eſt implere loquacibus olim.
G. Vnde homo? quidve tibi, ſi nos juvat eſſe loquaces?
Si potes imperio nos obrue; nempe jubebis
Iſta Syracoſiis! ſed noveris hoc quoque, cives
Nos ſumus e clara pars non ſpernenda Corintho;
Sicut & ipſe fuit volucer pede Bellerophontes,
E Peloponneſo ſermo nos eſſe fatetur;
Dorica verba loqui, quum ſimus Dores, opinor,
Poſſumus, & nobis, niſi fallunt omnia, fas eſt.
PR. Ne ſine cœlifuga umbrarum Regina ſilentum,
Vt quisquam imperitet nobis, niſi fortior unus.
Non metuo ne menſura tibi ludar inani.
G. Jam taceas rogo, Praxinoë; cantabit Adonin
Plurima cognoſcens Argivæ hæc filia cantrix:

Vicit

vſ. 90. Πασιάδρῳ·] Pro Πασιάδρῳ, jam dudum reſtitutum, Codices adprobant.

Ibid. Συρ. ἐπιπόσεις;] Scriberem potius, Συρηνοσίας· alterum non mutem futuro ἐπιπλέξεις; vel infinit. Συρηνοσίας ἐ ἐπιπόσειν;

vſ. 91. Ὡς εἰδῇς] Malim, Ὡς σ' εἰδῇς.

vſ. 92. Πελοπνασισὶ] Eſt & ex Codd. pro Πελοπησισί. vitioſum omnino Πελοπνασισί.

vſ. 95. Μή μοι κτισὰν] Nihil paene dant Adnotat. ſubiectae, niſi diverſorum interpretamina. Verum hic etiam latet.

Ἄπις ἁ Σπέρχει τ' ἰάλεμον ἠείσευσι.
Φθεγξεῖταί π (σάφ' οἶδα) καλά· ἀλαθεύπτεϱ ἔδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

Δίσποιν', ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιοι ἐφίλασας,
Αἰπειάν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα,
Οἷον τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
Μιῇ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι,
Βάρδιστα μαχάρων, Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναί·
Ἔρχον, πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φέροισαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς
Ἀνθρώπῳ (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς ἦθος ἀπαρξαμένα γυναικός·
Τὶν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε, καὶ πολύωνε,
Βερενίκεια θυγάτηρ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα,
Ἀσπίδα, πάντεσσι καλοῖς ἀπιταλλομένα Ἄδωνιν.

Πὰρ

vſ. 98. Σπέρχει] In πίρνον immutandum male ſuſpicabatur *Reiskius*. Multa dabunt, ut in re obſcura, Adnotationes. — ἀείσαι ſcribi poterit ex Cod. MS.

vſ. 100. Γολγώς τε] Pro Γολγόν τε, unus Cod. dabat, Γολγώ τε. hinc veram formam reſtitui. Γολγάς τε καὶ Ἰ.

vſ. 101. Αἰπειὰν] Sic etiam Codd. Hic tamen Αἰπειάν τ' Ἔρυκα dare forſan debueram cum *Wintertono*.

Ibid. χρυσῷ παίσδοισ'] Eſt ex Codd. mirum cur aliis placuerit χρυσωπίζυσ' Ἀφροδίτα, alieniſſima hic dedit *R.*

vſ. 102. Ἀενάω] Recte publicaverat *Winterton.* pro ἀενάν.

vſ. 103. Μαλακαίποδες] Μαλακαὶ πόδες placebant *Sanctamano*.

Vicit & hæc jam Sperchin Ïalemon ante canendo.
Nunc quoque quicquid erit pulchrum, mihi crede, loquetur,
Et nunc geſtit ut incipiat, præludia captans.

C. Quæ Golgon Cytherea colis Venus, Idaliumque,
Excelſamque Erycen, Venus auro candida gaudens,
Qualem latiflui de ſede Acherontis Adonin
Menſe duodecimo tibi deduxere reverſum
Mollipedes ac tardigradæ plus omnibus Horæ
Cœlicolis, ſed gratæ etiam mortalibus Horæ;
Semper enim referunt venientes plurima ſecum.
ô Cytherea Venus! tu Reginam Berenicen
Ex mortalibus, ut dicunt, jam morte carentum
Iunxiſti numero divûm, formoſa puellæ
Pectora rore fovens, & ſucco nobilis herbæ,
Cujus membra Deûm ſunt immortalia paſtu.
Nunc tibi quæ tot habes cognomina, cujus honori
Templa tot exſurgunt, nata auricomæ Berenices
Arſinoë, quæ forma Helenen æquaverit ipſam,
Gratificans tibi dilectum jam rebus Adonin
Omnibus eximiis colit invitatque colentes,

Quem

mando; nec forſan male: μαλακαὶ πόδες, & μάλα ὑγὲ πόδες, ex Codd. adnotantur.

vſ. 105. Βροτοῖς αἰεὶ] Pro βροτοῖσιν ἀεὶ, ex Codd. revocavi. —— Pro φορεῖσαι, ſcripſi φέροισαι cum *T. H.*

vſ. 106, 107. Ἀπὸ θνατᾶς Ἀνθρώπω] Vulgabatur, ἀπὸ θνατῶν Ἀνθρώπων. In duobus Codd. ſcribitur, ἀπὸ θνατᾶς Ἀ θρώπων· ultima litera vocis Ἄνθρωπον omiſſa, vera rediit Poëtae ſcriptio, ἀπὸ θνατᾶς Ἀνθρώπω. —— Βερυίκεω, pro Βερον. *Iunta* & *Winterton.* iam dederant; & paulo poſt Βερενικείη.

vſ. 109. Πολίτας] Genuinum eſt: πολέσσι, ſcioli correctoris. —— Χαριτοδοτείη hoc in vſ. primitus ſcriptum puto.

Πὰξ μέν οἱ ἄελα κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρουσι,
Πὰξ δ' ἀπαλοὶ κᾶπροι, πεφυλαγμένοι ὀφρ ταλαείσιοις
Ἀργυρέοις, Συέω δὲ μύρα χρύσ' ἀλάβαστρα.
Εἴδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ὅτι πλαθάνῳ πονέοντι,
Ἄνθεα μίσγουσαι λιπαρῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ·
Ὁσσά τ' ἀπὸ γλυκερῶν μέλιτος, τά τ' ὀπὶ ὑγρῷ ἐλαίῳ,
Πάντ' αὐτῷ πεπιλωὰ ἐν ἕρπεται τῷδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βεβιθυῖαι ἀνήθῳ,
Δέδμανθ'· οἱ δέ τε καῖροι ὑπερποτόων Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονίδες ἐφιζόμενοι ὅτι δένδρων
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζου.
Ὦ ἔβεν, ὦ χρυσός, ὦ ἐμὶ λιπαρῷ ἐλέφαντι·
Αἰετὼ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέρουσα.
Ποφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτριχοι ὕπνῳ·
Ἀ Μίλα ἐμεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταδόσκων.
Ἔρπω κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ὀπτωκαίδεκ' ὁ γαμβρός.

Οὐ

vſ. 113. Ἀπαλοὶ κᾶπροι] Diſplicere ne hìc quidem debuerant Editori *Theocriti*, *Wartono*.

vſ. 115. Πλαθάνῳ] Pro πλαθάνῃ, ex Codd. reſtitui, aliunde firmatum. —— Sincerum in h. v. Εἴδατα tentari a *Wartono* non debebat.

Ibid. Πονέοντι] In πονέουσι mutant *Koenius*, & *Toupius*; in uno Cod. eſt ποιοῦσι· hoc, & in primis Edd. lectum, *Reiskius* adprobat; non male fortaſſe.

vſ. 117. Ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ] Perperam tentavit iſta *R.*

vſ. 118. Ἕρπει τῷδε π.] Non intellecta ſibi, mutata ſic voluit *Reiskius*, ut eſſent abſurda. Ferri etiam vix poſſunt *Wartoni* ſuſpiciones.

vſ. 120. Ὑπερποτόων] Ex primis Edd. & Codd. reſtitui, pro ὑπερκατόντας.

vſ. 121.

Quem juxta arboribus quæ munera cunque beatis
Naſcuntur cumulata jacent, & germine florum
Vernantes horti tenero, candentibus ære
Argenti calathis ſervati, molliter adſunt.
Aurea præterea ſatiata alabaſtra liquore
Vnguinis Aſſyrii: ſunt & pretioſa ciborum,
Qualia ſæpe bonæ coxerunt fercula matres,
Quum poſita flores alba ſartagine farri
Miſcuerunt varios, quos in dulciſſima mellis
Munera conjiciunt, oleique liquamina mollis.
Adſunt præterea volucrum ſublime volantum
Reptantumque ſolo tot millia: ſunt viridantes
Et foliis depreſſæ umbræ florentis anethi,
Quem ſuper involitant teneri petulanter Amores:
Quales luſciniæ ſub frondibus arboris altæ
Conſidunt, ſtrepitantque alis, ramosque volantes
Nunc hos, nunc alios penetrant: ſuaviſſima fragrans
ô ebene, ô radiis fulgens flaventibus aurum,
ô aquilæ puerum miſcentem pocula eburnæ
Portantes Superûm regi, ſupraque tapetes
Purpurei, molli plus mollia ſtragula ſomno,
Dixerit aut Samius, Mileti aut civis aquoſi;
Stratus adeſt autem formoſo lectus Adonidi:
Atque hac parte jacet Venus, hac rubicundus Adonis,
Annorum ſponſus ter ſex, aut grandior uno,

Nec

vſ. 121. Ἀνδονιδᾶις] Voci vulgatae, ἀνδονίδαις, hic literulam interſerui.

vſ. 122. Ὄνδον ἀπ' ὄνδω recte ſcribit *Toupius*.

vſ. 123. Ὦ ἴδιοὶς] Hîc, hiatus in Ω repetito mihi placeret, Ὦ ἴδιοῖ, ὦ ἀφροδίτᾱ.

vſ. 124. Αἰετὸ —— φέρουτες] *Eldikii* vera videtur conjectura legentis, (ὦ) —— Αἰετῶ —— φέρουτ⊙.

vſ. 125. Πορφ. δὲ πάππης ἄνω,] Haec & ſeqq. ſic mihi videntur reſtituenda: Πορφυρίοις δὲ πάπποις ἄνω (μαλακώτερ⊙ ὕπνω Ἀ Μίλητος ἐρεῖ, χὠ τ. Σ. κ.) Ἔρωτες κλίνα· τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄκρα· Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὀρ ροδόπαχυς Ἄ.

vſ. 129. Ὀκτωκαιδεκέτης] Vel —— τὰς, praeſtat aliis certe formis Codicum: vellem darent, Ὀκτωκαίδεκ' ἐτῶν.

Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ' · ἔπι οἱ θέλ χείλεα πυῤῥά.
Νῦν μ' Κύπρις ἔχοισα τ' αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πλύνται·
Λύσασαι δὲ κόμαν, ἐν ὅπλ σφυρὰ κάλπιν ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.
Ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, ἐς εὐθάδε, κεἰς Ἀχέροντα,
Ἀμυθέων (ὡς φαντὶ) μονώταλον· ἦτ' Ἀγαμέμνων
Τῆτ' ἔπαθ', ἦτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιον ἥρως,
Οὔθ' Ἕκτως Ἐχέδας ὁ γεραίταλον εἴχαλε παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, ἐ Πύῤῥον ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,
Οὔθ', οἱ ἔπι θεότεροι, Λαπίθαι, ἐ Δθυκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηϊάδαι τε, ἐ Ἄργε ἄχρα Πελασγοί.
Ἴλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, ἐ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, ἐ, ὄκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἧξεις.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. ἁ θήλεια
Ὀλβία ὅσσα ἴσασι, πανολβία ὡς γλυκυφωνεῖ.
Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάειρε Διοκλείδας.
Χὠνὴς ὄξος ἄπαν· πεινᾷλε δὲ μηδὲ ποτέθηκε.
Χαῖρε, Ἄδων' ἀγαπατὲ, ἐ ἐς χαίροντας ἀφικεῦ.

vſ. 130. Πιεὶ] Male in πίες mutatum *R.* voluit. —— Πυῤῥὰ forte fluxit ex margine. λάχια ſenſum daret facillimum.
vſ. 131. Αὐτᾶς] Iam dudum ediderat *Winterton.*
vſ. 137. Ἀμυθέων] Cum eodem *W.* recepi pro Ἡμιθ.
vſ. 139. Γεραίπατις] Debetur Codicibus; vulg. γεραίτερον.
vſ. 140. Οὐ Πύῤῥον] Pro ἐ π. ex Codicibus *Reiskius* iam receperat. —— ἐπανελθὼν non debebat tentari.
vſ. 141. Λαπίθαι ἐ Δθυκαλίωνες] Mutanda *Reiskius* ſuſpicabatur; male.

vſ. 143.

Nec dum etiam pungunt rubicundis oſcula labris.
Nunc amplexa tuum ſalve Venus alma maritum.
Nos ipſum primo ſimul omnes rore feremus
Littoris æquoreas extra ſpumantis ad undas,
Solventesque comam, ſinibusque ad pulchra ligatis
Pectora, dulciſona ſic illi voce canemus:
Dulcis Adoni, venis, nos ex Acheronte reviſens,
Atque illo remeas heroum ſolus, ut ajunt,
Namque nec hoc potuit, cunctis Agamemno Pelasgis
Prælatus gravitate, nec inſuperabilis Ajax,
Non viginti Hecubes natorum maximus Hector,
Non etiam magno Patroclus charus Achilli,
Non capta referens Pyrrhus patria agmina Troja:
Sed neque qui Pyrrho Lapithæ vixere priores,
Nec gens diluvii ſuperatrix Deucaliones,
Non Pelopis genus, aut Argivûm fama Pelasgi.
Sis felix nuno, dulcis Adoni, & ad hæc tua lætus
Templa veni, & dexter quum veneris eſſe memento.
G. Praxinoë, quanta hæc ſapientia! Certe ea magna eſt,
Plusquam felicem, quæ tam bona carmina cantat.
Sed nos hora domum revocat: ſed enim Dioclides
Optimus haud quaquam meus eſt vir, *acutus* & atrox,
Qui ſimul eſuriat non tuto occurreris illi.
Salve dulcis Adoni, & nobis dexter adeſto,
Quæ tua lætifico celebravimus orgia cantu.

vſ. 143. Ἴλαθι] Sincerum eſt; vitioſum Ἵλα.
vſ. 145. Ἀ θήλεια ὀλοίη ἔ. ἴ.] Sic iſta videntur & vicina diſtinguenda.
vſ. 146. Γλυκυφωνῆ] Ex Codd. recepi, pro γλυκύφωνε.
vſ. 147. Κἰς] Κὶς ſuo more ſcripſerat.
vſ. 148. Ὀξὺ ἄγαν] Ex duobus Codd. reſtitui, pro ὀξὺ ἄγαν· ὀξὺς ἄγαν legendum putaverant *Iſ. Voſſius*, *Reiskius*, & *Toupius*. —— In eodem vſ. pro μηδέποτ' ἴδῃς, edidi μηδὲ ποτίδῃς· probatum a *Caſaubono*, *Hemſterbuſio*, *Reiskio*, *Toupio*, *Wartono*. —— Pro ἀγαπητὴ vſ. ult. genuinam formam *Winterton*. iam ediderat.

ADNO-

ADNOTATIONES

IN

ADONIAZVSAS

THEOCRITI.

ſive in Eidyllium XV.

PRIMVM IN ARGVMENTVM POEMATIS.

ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.] Eximii huius carminis, quo, unico in ſuo genere, *Sophronis* Mimorum leniri quodammodo poteſt deſiderium, argumentum vetus, edito longe melius, atque altero tanto auctius, hoc Amicus meus *D. Rubnkenius* invenit in membrana Biblioth. Regiae Pariſinae, quod ante hos paucos dies mecum benevole communicavit:

Ἐπιγεγόφε ῥὰ τὸ Εἰδύλλιον Συρακόσαι, ἢ Ἀδωνίζουσαι. τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ὡ Ἀλεξανδρίας. ὑποτίθεται γάρ πως, Συρακοσίας τὸ γένος, ἐπιδημησάσας ὡ Ἀλεξανδρείᾳ, ἢ κατὰ τάξιν ἐπὶ † θέας ἐξιούσας τῶν προπομπὴν τῆ κοσμηθείσῃ Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀφροδίτης, ὃ Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ γυναικός. ἔθος ἦν εἶχον οἱ ὡ Ἀλεξανδρείᾳ ὡ τοῖς Ἀδωνίοις καλυμμένοις (ἑορτὴ δ' ἦν ὑπὲρ τῆ Ἀδώνιδος πλευμόνα,) κοσμεῖν εἴδωλα τῆ Ἀδώνιδος, ἢ μετὰ ταῦτ' ἐπιχωσᾶν ἐπὶ τῶν θαλάσσαν κομίζειν. Παραγίνεται δὲ Γοργὼ πρὸς Πραξινόην, ἢ παρακαθέσα αὐτῶν ἐξέρχονται ἐπὶ τῶν θέαν. Παρέπλεκται δ' τὸ ποιημάτιον ὡ τῶ περὶ Σάφρου † θεμένων τὸ Ἴσθμια. Ἔστι δ' κιχωρισμένον τῆ ποιη-

A ποιητικῶ προσώπω· ἡ γὸ πρόσωπα εἰσάγονται, ἤ τε Γοργὼ, ἡ ἡ Πραξινόη, ἡ ἡ τ Πραξινόης διεξόπαινα· ἄρχεται ἡ Γοργώ. Προϊόντος ἡ τὸ εἰδωλίω ἡ ἕτερα πρόσωπα παρεισάγονται. Γοργῶ πς, Ἀλλᾳ, ἡ Γυνὴ ἀοιδός.

In his iſta quidem prae ceteris ſunt digniſſima notatu, quia rem prorſus absque hoc Grammatico ignoraremus, quae leguntur v. 10, Παρίπλαυσι δὲ τὸ πεμπάπον ὀπὶ τ Διὸς Σώφροσι † Θεμένων τὰ Ἴδθμια. vocem illic Θεμένων una litera interiecta corrigendam arbitror, ut legatur, Θεωμένων τὰ Ἴδθμια. De hac vero correctione, & commoda *Sophronis* mentione, antequam nonnulla dicam; dum vacat, alia quaedam ex hoc argumento iuvat tractaſſe. In v. 1, fateor ex vulgatis ſcribi potuiſſe Ἀδωνιάζουσαι, pro Ἀδωνίζουσαι· ſed B formam aeque legitimam obſcurare nolui. Ab Ἄδων, Ἄδωνος, nemo negabit Ἀδωνίζειν potuiſſe produci: in multis talibus duplex forma obtinuit: dicebant Γιφυρίζειν & Γιφυριάζειν· Μυκτηρίζειν & Μυκτηριάζειν· Δωρίζειν & Δωριάζειν· hoc attigit *H. Stephan.* in Append. Theſ. de Dial. Att. p. 213. Ἀσκωλίζειν & Ἀσκωλιάζειν, *D. Rubnken.* in *Timaei* Lex. p. 37. In ſimilibus hic illic a viris doctis fuit ad *Heſychium* erratum.

Recte deinde addit antiquus Grammaticus v. 2, —— τὰ δὲ πεφύγματά ἐστιν ὀν Ἀλεξανδρείᾳ. quae aberant etiam ab edito Argum. (conf. argumenta vulgata Eid. III, IV, VI, VIII, IX.) Idem ſignificatur, ac ſi Comoediae praefigeretur, ἡ σκηνὴ τ δεφύματός ἐστιν ὀν Ἀλεξανδρείᾳ. Alexandriae ſcena eſt figenda Dialogi qui inſcribitur *Demoſthenis* ἐγκώμιον, inter Copera *Luciani* T. III. p. 490——527. quod & animadvertiſſe videtur *la Crozius*. Haec Theocritea acta fingi Alexandriae viri Docti dudum noverant; ſed hoc quum *Carolus* forte *Boyleus* ignoraret, acerbis uſus hac etiam in re verbis, ipſum docuit *R. Bentlejus* in Reſponſ. ad illius obiect. quam Latinam fecit *Lennepius* Noſter p. 247, atque adeo vere *Bentlejus* monuit, Syracoſias hic colloqui mulieres; quae in Aegyptum Alexandriam commigraſſent, & hic habitantes maritos quaeque ſuos, liberos haberent, & ſervos; ancillas certe; mulieres tamen fuiſſe de plebe, non primi ordinis matronas, quae aulam frequentaverint. —— Faciunt Boyleanae iſtae matronae, ut *Antonii* recorder *Banierii*: *Dans les Mémoires de Littérature de l'Académie Roy. des I. & B. L.* T. III. p. 98, & ſeqq. Hiſtoria legitur cultus Adonidis, quam, Academicorum more a *Banie-*

rio

rio ſcriptam eleganter, iucunde legas: in illa p. 102, 103, A Theocritei enarratur Eidyllii argumentum; quod qui contulerit cum Theocriteis ea etiam complecti fatebitur, de quibus ne per ſomnium quidem Poëta noſter cogitaverit, dum haec ſcribebat, Alexandriae degens, Regi Ptolemaeo Philadelpho, huiusque ſorori eidemque coniugi Arſinoae cariſſimus. Ponam eorum tantum initium:

Ce Poëte raconte, que les Dames de Syracuſe s'embarquoient, pour aller à Alexandrie, où cette ſolemnité les appelloit.

Siccine vero Syracuſis in Aegyptum usque proficiſcebantur feſti diei celebrandi cauſa? An ergo domi colere diem Adonidis anniverſarium non poterant? Quae vir egregius enarrare ſe ſcribit ex *Theocrito*, πᾶ κεῖται τῷ Θεοκρίτῳ; *Eamus* quidem inquiunt Syracoſiae Theocriteae verſus au- B lam Regis Ptolemaei v. 22; ſed mane iſtius diei aedibus quaeque ſuis exierant, atque ante medium diem elapſum domum redeunt: vid. v. 7, 8, 9, 10, 43, 147. Alia quoque narrat velut ex Theocriteis *Banierius*, quae forſan ex meliore crederet exemplari Regio derivata, cui minus eſſet illorum nota res antiquas enarrandi conſuetudo: *un conte doit être embelli.*

Vere itaque Grammaticus in Argum. v. 2, ὑποτίθεται δέ, inquit, πρὸς Συρακουσίας τὸ γένος ἐπιδημούσας εἰς Ἀλεξάνδρειαν. In his melius forte iudicari poterit, quod praebet editum argumentum, παρεπιδημούσας εἰς Ἀλεξάνδρειαν· mihi lectio Pariſina ſatisfacit; niſi quod ſcribi malim ἐπιδημούσας. haec deſcribentibus Monachis aeque noti erant παρεπίδημοι ἐπὶ γῆς, ac ἐπι- C δημοῦντες ξένοι. — Sed ſequentia (ἐπὶ θέας ἐξιούσας τῶν προπομπῶν τῆς Ἀ.) leviter ſunt vitiata: ſcribere debuit, ni fallor, *Syracoſias iſtas*, ἐπιδημούσας εἰς Ἀλεξάνδρειαν, κατὰ πᾶξιν ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῶν προπομπῶν τῆς κοσμηθείσης Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης. Multo frequentius in talibus πομπῆς fit mentio, quam προπομπῆς· ſed in Adoniis Alexandrinis ſemidei ſignum ad mare usque piae cultrices *comitabantur*, προέπεμπον.

Melius etiam vulgato quod ſequitur ex Codice Pariſ. τῆς κοσμηθείσης Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης. vulgatur, τῷ κομισθέντες. & paulo poſt iſta leguntur in Editionibus *Theocr.* ἦθος δ' εἶχον αἱ εἰς Ἀλεξάνδρειαν τοῖς Ἀδωνίοις ἀγομένοις τὰ εἴδωλα τῆς Ἀδώνιδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τῶν θαλάσσαν κομίζειν. totidem nobis literas easdemque nuper Oxonii repraeſentarunt; ſunt vero ſine dubio vitiata: quem enim, obſecro, nexum inter ſe habent,

A bent, quidve ſignificant iſta: Ἦθος εἶχον —— ἀγκομίσσουσαι —— κομίζειν; ſaltem ἀγκομίσσουσις requireretur. Quanto haec melius & verius narrantur in exemplari ſcripto: Ἦθος δ' εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἱερὸν κ. τ. λ.) κοσμεῖν εἴδωλα τῷ Ἀδώνιδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὸν θάλασσαν κομίζειν. *exornare Adonidis ſimulacra, atque illa cum primariis matronis ad mare deducere.* Reginae quidem perſonam non dedecebat, in pompa geſtare Adonidis quandam effigiem; ſed Syracuſiae *Theocriti* hac de re nihil habent, narrantes Arſinoën feſtum curaſſe, & pompam inſtruxiſſe magnifice: Gorgo, Βᾶμες, ait v. 23,

Θασύλλα τὸν Ἄδωνιν· ἀκοῦσαι χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὸν βασίλισσαν.

B Cantrix Argia, (ſive aliud fuerit mulieri nomen datum) in hoc admirabili Poëmate v. 111, ad Venerem,

Τὶν δ', ait, χαριτοδοτείρα,
Ἃ Βιθυνικία θυγάτηρ,
Ἀφροδίτα πάντεσσι καλοῖς ἀπτόλεμος Ἄδωνιν.

Cum huic ſolemni pompae Syracoſiis noſtris mulierculis, harum etiam ancillis (v. 66, 67,) intereſſe licuerit Alexandriae, morem fuiſſe ſuſpicor, ut ſequentis diei ſummo mane ſignum Adonidis a primariis duntaxat matronis ad mare deportaretur abluendum; ſive a viris geſtaretur, quos tamen αἱ ὑπερέχουσαι, atque adeo αἱ ἐν ὑπερῴᾳ ἔσαι, ſed hae ſolae, tanquam ſcilicet! piae prae ceteris cultrices, dum C profanum hinc vulgus arcebatur, fuerint comitatae. Hoc quidem conſtare videtur ex argumento, cuius antiquitatem nobis vel unum *Sophronis* nomen demonſtraret. Quod paulo ante dicebam, fide nititur ore *Theocriti* canentis mulieris v. 132,

Ἀᾶθιν σ' ἄμμες τὸν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἴξα
Οἰσυῦμες ποτὶ κύμαθ' ἁπ' αἰγιαλὸν πλύνοντα.

profanos hinc abfuiſſe, mulieres etiam de plebe, proxima, ni fallor, monſtrant: comis enim ſolutis & ſinibus relaxatis (*Catulli* Carm. LV, 11, *nudum ſinum reducens*, eſt *Homeri* Κόλπον ἀναμάξη in Il. X, 80.) velut attonitae hinc illuc redituro Adonidi cantantes vale dicerent:

Λύσασαι δ' κόμας, φᾷ, ἐπὶ σφυρὸν κόλπον ἀνῖσαι,
Στήθεσι φαιοφόροις, λιγυρᾶς ἀεξάμεθ' ἀοιδᾶς.

No

Ne tamen aliae mulieres de plebe, quales erant hae Syra- A
coſiae, Gorgo, Praxinoë, earumque ancillae, prorſus arcani eſſent ſacri expertes, ſummo mane ſequentis diei celebrandi, Sicyonia cantrix, tum recantandum a religioſis cultricibus, breve canticum ipſo ſolemnis pompae die iam decantabat v. 136, —— 144. Haec ſi *Ioannes Iacobus Reiskius*, vir eruditiſſimus, ad animum retuliſſet, non, ut equidem arbitror, iſta minus meditata tam inclementer ſcripſiſſet in ſuis ad *Theocr.* Animadverſ. p. 246.

[„ In hoc verſu carmen incipit alterum, quod altero die „ poſt canendum erat, cum Adonis ad mare deducebatur, „ & rurſus ad Proſerpinam remittebatur.] Inepte itaque „ & contra decorum haec a Poeta finguntur uno ſpiritu „ ab illa Argiva cantrice recitata." —— Quam ſevere! B
Bona verba, quaeſo. —— Dat illa, ſi Muſis placet, vir Clariſſ. „ At ferenda haec ſunt in poeta, qui duo ingenii „ ſui monumenta diverſis accommodata temporibus ſimul „ effundere volebat. Multa in vetuſtate ſunt ad hunc mo- „ dum ἀνοικονόμητα." Multa certe ſunt in libris veterum ad modulum noſtra aetate philoſophantium, ſuarumque formularum cantorum, ἐκ οἰκονομηθέντα. —— Qualia vero *Reiskius* permulta ſcripſit, etiam in *Theocritum*, cuius centum minimum verſus ſuis ille coniecturis violavit; qualia de *Danielis Heinſii* Lect. Theocr. (de quibus proſtat & *Hemſterhuſii* cogitate tamen ſcriptum iudicium, ſed ſenis, & *Hemſterhuſii*; & *duo cum faciunt idem, non eſt idem:*) ſi ante hos annos centum & ſeptuaginta, ſi modo vivente fuiſſent *D'Orvillio* publicata, vah! quibus eſſent illa modis ab i- C
pſis iſtius aevi Germanis eruditis, vel a Vanni Criticae ſcriptore, excepta. *Nunc alii ſunt mores.* & *Conſueta vitia ferimus*; *non reprehendimus.*

Illud vero mirum videri poterit, Adoniorum illud feſtum, ut in aliis Graecis urbibus celebrabatur, Alexandriae celebratum nusquam legi, quantum recordor, apud *Athenaeum*, aut etiam alios veteres; praeterquam in hoc luculento *Theocriti* carmine; cum tamen certo conſtet, a mulieribus illud Alexandrinis, quotannis probabiliter, in aetatem usque *Cyrilli* Archiepiſcopi Alexandrini, atque adeo ad initium ſeculi quinti illic fuiſſe celebratum. *Cyrillus* enim Comment. in *Ieſaiae* cap. XVIII, Opp. T. II. p. 275, ad intellectum, ut ille quidem arbitrabatur, Divini vatis, totam hiſtoriam nobis Veneris enarrat & Adonidis, ab ipſis huius orſus na-

ta-

A talibus; tamen, quod vere ſcribit, Theologus eruditiſſimus p. 274. E. ἐκ ἴξω βαίνων τῦ πρέποντος λόγοις χαριεντιζόμενος. feſto tandem Adoniorum Alexandrino denarrato, ἧ, inquit p. 275. D. μίχρι τῦ καθ' ἡμᾶς καιρῦ ὁ τῆς κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἱερᾶς ἑπαλείτο τὸ παίγνιον τῦτο. quid fecerint mulieres ſuperſtitioſae paulo poſt his verbis enarrat *Cyrillus*. E. & p. 276. A. λέγομεν λάθρᾳ τινὰς, εἶτα γεγράφοντες ἐπιστολὰς πρὸς τὰς ὁ Βύβλος γυναῖκας ὡς ἐυμηθίᾳ τῦ Ἀδώνιδος, ἧ συνόντες τι αὐτῶν τῷ νεκρῷ, ἧ σφραγίσαντες, καθίεσθαι εἰς τὸν θάλασσαν, τελετάς τινας ἐπ' αὐτῷ ποιησάμθροι, ἧ, ὡς γε (οἱ πέμποντες additur a *Procopio*) ἔφασκον, αὐτομάτως εἰς Βύβλον ἀποκομίζεσθαι καὶ φωτιᾶς τῦ ἔτους ἡμέρας, ὃν δὴ ἧ ἀναδεξάμθροι γυναῖκές τινες τ' Ἀφροδίτης φίλαι, εἶτα λαβέσαι τὸν ἐπιστολὰς, ἐπανέσθαι τῦ θρηνῦ, ὡς ἐυμηθίᾳ τοῦ τ' Ἀφροδίτης τῦ Ἀδώνιδος. *Cyrilli*, non nominati, eadem paene verba cum
B adnumeraſſet *Procopius Gazaeus* Commentar. in *Ieſaiae* caput XVIII, p. 258. (Edit. *Curterii*, quae exſtat operis egregii unica) iſta tandem ſubdit: ἧ δὴ ἧ κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἡ τοιαύτη παιγνιὰ ἦγετο μίχρι τῦ καθ' ἡμᾶς χρόνου, φησὶν ὁ τὸν ἐξήγησιν τῶν παρῶν εἰπών. apud *Suidam* in v. Ἄδωνις, memoratur πίθος ἱερὸς —— ὃν Λιβάνῳ τῷ ἐπ' Ἀδώνιδι, ἧ Βύβλῳ, vid. ibi *Kuſterus*, *Luciani* locus T. III. p. 454. & *Th. Reineſius* de Deo Endovellico p. 336. Nihil horum, ubi de Adoniis agit, in Graecia ſua Feriata protulit *Io. Meurſius*.

Tandem in argumento, quod nunc primum prodiit, vere hoc carmen dicitur v. 11, μιχθεισθρον τῷ ποιητικῷ προσώπῳ, (in argum. Eid. VIII legitur, ὁ λόγος ἐν τῷ ποιητικῷ προσώπῳ,) atque adeo δραματικὸν, ſive μιμητικὸν, vel ἀλλὰ μιμήσεως ὅλον· nec mirum quum ex *Sophronis* illud Mimo *Theocritus*
C expreſſerit: una tantum loquitur in Eid. II Simaetha; eſtque adeo & illud carmen ὅλως μιμητικὸν· ex *Sophronis* etiam Mimo expreſſum: auctor argum. τῶν δ' Θεσπυλίδα ὁ Θεόκριτος ἀπεμιμήσατο ἐν τῷ Σώφρονος μετέσχε μίμων. Mimi fortaſſe nomen (ſuis enim erant adpellationibus inſigniti ſinguli) latet in voce Μηδικῶν, quam pro voce Μίμων in Regio Codice Pariſiis legit *Ruhnkenius*. Dantur & inter *Theocriti* carmina plura μικτὰ ἐκ τῦ διηγηματικῦ καὶ τῦ ποιητικῦ· qualia ſunt Epica quae dicuntur, *Homeri* ex. gr. Ilias, & Odyſſea. Theocriti carmen διηγηματικὸν praebet Eidyllium ſeptimum, inſcriptum *Thalyſia*, praebet & *Hylas*, ſive XIII. Recte ſcriptor argumentorum haec monuit eſſe ὅλως διηγηματικά. Quid iſta diſtent inter ſe, ex Rhetoribus, ſed omnium optime intelligi poterit ex *Platone* de Republ. III. p. 392 —— 394.

Semper iniquus *Platoni*, *Athenaeus* XI. p. 505. B. ſua, A
inquit, civitate *Homerum* eiecit *Plato*, ᾧ τὸν μιμητικὸν πάν-
των, αὐτὸς τὰς ἀληθείας μιμητικῶς γεγράφως, ὃν δ' ἰδίας οὐδ' αὐτῷ
εὑρετής ἐστι. Tum ex *Ariſtotelis* opere de Poëtis, nobis per-
dito, haec habet, ἐκεῖνο οὐδὲ ἐμμέτρους τὰς καλουμένας Σώφρονος
μίμους μὴ φῶμεν εἶναι λόγους (ſcribendum omnino εἶναι ἀληθείας,)
ᾗ μιμήσεις, ἢ τὰς Ἀλεξαμένου τοῦ Τηΐου, τὰς πρώτας γεγραφότας τῷ
Σατυρικὸν ἀληθείαν. Quod Sophiſtarum literatiſſimus male-
dictum eſſe exiſtimabat, eam laudem *Plato* profecto duce-
bat ſibi maximam; qui, praeter *Ariſtophanis* Comoedias,
omnium ſtudioſiſſime lectitabat Sophronis Mimos; ſic ut
illos in Dialogis, convenientia cuique perſonae tribuendo,
velut exemplar optimum, exprimeret imitando: *Olympio-
dorus* in vita *Platonis*, quam ex ſchedis *Iſaaci* Patris evul-
gavit *Mericus Caſaubonus*, editam ad calcem *Diogenis Laër-* B
tii Wetſten. T. II. p. 584, Ἔχαιρε δὲ πάνυ καὶ Ἀριστοφάνει τῷ
Κωμικῷ, καὶ Σώφρονι, παρ' ὧν καὶ τὸν μίμησιν τῶν προσώπων εἰς τοὺς ἀλη-
θείους ἀφείλετο. Quinimo fertur *Plato Sophronis* Mimographi
libellos, primum, ut fit, a civibus neglectos, ex Sicilia de-
tuliſſe Athenas, & ſuo exemplo commendaſſe popularis-
bus; quotidie praeterea lectos ſic ſemper probaſſe, ut, ma-
ior octuagenario, hos libellos habuerit pulvinari ſuppoſi-
tos, in quod obdormientis os illud divinum reclinabat: haec
partim tradidit *Diogenes Laërt.* III, 18; partim tradiderunt
alii, quorum teſtimonia conduxit *Menagius* ad *Diogen.* ubi
quod legitur *Platon* ἰδιωτικὸν πρὸς αὐτὸν, mutandum arbi-
tror in πρὸς αὐτὸν, nempe Σώφρονα· *mores hominum expreſſiſſe*
ad exemplum Sophronis. C

Solus nobis ex veteribus narrat in Hiſtoricis ſuis *Ioan-
nes Tzetzes*, a Dione Syracuſano, amico ſuo, emptos
Platonem (praeter ſcripta *Philolai*, quod & aliunde nove-
ramus) *Sophronis* habuiſſe Mimos; de quibus tum vera
quaedam addit, ne illa quidem indigna, quae hic a me pro-
nantur: ſic itaque *Tzetzes* Hiſtor. Chil. X, vs. 1001, & ſeqq.

εἶχεν —— ὁ Πλάτων
Καὶ τὴν τοῦ Φιλολάου δὲ βίβλον Πυθαγορείου,
Ὁμοίως καὶ τὰς Σώφρονος μίμους συμπαντίως·
Ἐσπουδάκει περὶ αὐτῷ ἐκ Διονος τὰς βίβλους.

paucis tum interiectis, quae nihil huc faciunt, ſic pergit:

Ἐκ

A Ἐκ μίμων δὲ τῶ Σώφρονος μιμεῖται Ἀβρολόγους·
Ὁ Σώφρων ὅτα γράφῃ τὸ ἰσὶ τὸ ἀμαυδαίοις,
Ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, σύμπαντα κεκτημένα.

Absque iſto vaniſſimo ſed docto nugatore multa ignoraremus. Quae ſupra tradidi pleraque, etiam argumento novo deſtituti, fortaſſe cognoviſſemus; illud non item, quod hoc uno in loco narratur v. 10, Παρίπλασι ζ τὸ πατρώτιον ὀκ τῷ Σώφρονι θεωρῶν τὰ Ἴσθμια. ſic, ut iam ante dicebam, p. 189, corrigendam iudico vocem ſcriptam θεμένων. Hanc primum coram *Rubnkenio* meo legenti, Iſthmiorum, fateor, in mentem veniebant *curatores*. Apud *Livium* XXVII, c. 30, cum Argos veniſſet Rex Philippus, *curatio Heraeorum, Nemeorumque, ſuffragiis populi ad eum delata dicitur*:
B ſed re expenſa conſtitit mihi planiſſime, *curare Olympia*, vel *Iſthmia*, vel *Nemea*, &c. uſu veterum conſtantiſſimo dici, non θεῖν, ſed θεῖναι τὰ Ὀλύμπια, ſive τιθέναι τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνα· ut primus loquutus eſt *Herodotus* II. c. 160. in ceteris eadem obtinet ratio: perinde autem eſt, ſive τιθέναι τὸν ἀγῶνα dicatur, ſeu διέπειν, ſive ἄγειν, ſeu προεῖναι τῶ ἀγῶνος· ſive tandem ποιεῖν τὸν ἀγῶνα. ut enim ſcripſit *Xenophon* Ἑλλην. VIII, p. 373, 14, ποιεῖν τὰ Ὀλύμπια σὺν Πισάταις τοῖς πρώτοις φάσκουσι προεῖναι τῶ ἱερῶ· ſcripſerunt *Ariſtophanes*, *Demoſthenes*, ceterique. —— cui huius etiam generis permulta ſunt ad manum, nusquam inveni medium θεῖν adhibitum in iſtis loquendi formulis. —— Praeterea εἰ παρὰ Σώφρονι θεώμεθα ſive εἰ π. Σ. θεώμεθα τὰ Ἴσθμια, aptiſſime reſpondent τοῖς παρὰ Θεοκρίτῳ τὸ τὸ Ἀλεξανδρείας Ἄδωνια θεωμένοις Συρακου-
C σίοις· quae ipſae v. 23, Βᾶμες, aiunt,

Θεσόμεναι τὰν Ἄδωνα.

Proprium quinimo hac in re verbum erat Θιᾶσαι. *Ammonius* Grammat. p. 69, Θιατὴς, inquit, ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων —— ἁμαρτάνουσιν οὖν οἱ λέγοντες, Θεωρῆσαί με δεῖ τὸν ἀγῶνα· δέον εἰπεῖν Θεάσασθαι. —— Quique in mimo *Sophronis* ridendos ſe praebebant, Iſthmiorum ſpectatores, fortaſſe fuere Syracuſii; quos, origine Corinthios, ex Sicilia Corinthum commeaſſe, ſive ad mercatum, ſeu Iſthmia ſpectanda, nemo ſane ſciens antiquitatis dubitabit: Iſthmiorum erant praefecti & moderatores Corinthii; qua de re *P. Weſſelingius* egit ad *Diodor. Sic.* I. p. 710. De Iſthmiorum celebritate

notabile teſtimonium eſt *Livii* L. XXXIII, c. 32, *Iſthmiorum ſtatum ludicrum aderat; ſemper quidem & alias frequens, cum propter ſpectaculi ſtudium inſitum genti, quo certamina omnis generis artium viriumque ac pernicitatis viſuntur; tum quia propter opportunitatem loci per duo diverſa maria (bimarem Corinthum* dixit *Horatius,) omnium Graecorum undique conventus erat: Plutarchus* in T. Q. Flaminino p. 374, eamdem, quam *Livius*, hiſtoriam pertractans, Ἰσθμίων, inquit, ἀγομένων, πλῆθος μὲν ἀνθρώπων ἐκ τῆς ταδίφ καθέζου, τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα θεώμενον, &c. ubi potius ſcribendum θεωμένων. conf. p. 376. C. *Omnibus Graecis*, quos Iſthmiorum fuiſſe ſcribit *Livius* θεωμένους, continebantur utique etiam οἱ Σικελιῶται, & Ἰταλιῶται· inter Sicilienſes Graecos primarii erant Syracuſani. Sed en teſtem diſertum *Dionem Chryſoſt.* Or. IX. p. 138. Sinopenſis illic narrat Diogenis admirator *Dion*, Corinthi degentem hunc humanae ſtultitiae irriſorem, Ἰσθμίων ὄντων, καταβῆναι εἰς τὸν Ἰσθμόν· ad illum audiendum non adeo Corinthios, ſed acceſſiſſe Ἰωνίας τε καὶ Σικελίας καὶ Ἰταλίας ὅσοι παρῆσαν, καὶ δὴ καὶ Λιβύης τινὰς, καὶ δὴ καὶ Θετταλίας, καὶ λέγω Βορυσθένους.

Quod paulo ſuperius innuebam, dubitari poſſe, utrum οἱ περὶ Σώφρονα θεώμενοι, an οἱ περὶ Σώφρονα θεώμενοι τὰ Ἴσθμια hic deſignarentur; ea de re certiores nos facere potuiſſet Grammaticus addendo, quod ſaepius additur ad illius nomen apud veteres, περὶ Σώφρονα, ἐν τοῖς Γυναικείοις, ſive ἐν τοῖς Ἀνδρείοις. Iam vero *ſpectantes* ſive ludos ſeu in theatris *feminae* dici debuere θεώμεναι. Θεάτρια, *ſpectatrix*, forſan uſitatum in ſermone quotidiano, noſtris in libris vix invenitur: quod *Pollux* II, 56, ait, καὶ Θεάτρια, καὶ Συνθεάτρια, ἃ παλαιὰ Κωμῳδία· nititur uno loco perditi dramatis *Ariſtophanis*, quem profert *Pollux* X, 67, quo *guttum Samium* quem vocat *Gellius* N. A. XVII, c. 8, λήκυθον, dicit aliquis ſe geſtaſſe, ut haberet συνθεάτριον. & praebet multa talia in —— τρια Comicus, quae nusquam alibi reperias.

Iſthmia autem ſpectantes atque inter ſe ſuo more garrientes mulieres, ſive Corinthiae, ſeu in locis vicinis natae, quas, ne ſuae civitatis matronas Syracoſias offenderet, in Mimis ſuis loquentes facere potuit *Sophron*, aptius utique convenirent cum *Theocriti* Syracoſiis Adonia agitantibus Alexandriae. Et profecto qui quidem eadem olim fuiſſe, quae

A quae nunc ſunt, hominum novimus ingenia, tanquam rem minime dubiam ſtatuemus, quibus in Graecia veteri ludis vel certaminibus intereſſe feminis licuerit, feminarum ingentem ſemper adfuiſſe turbam. Iam vero tales fuere ludi plerique; praeſertim Iſthmii. Nusquam, opinor, in Graecia Feminarum genus maiore fuit in honore, quam Corinthi; quo ſapienter ut in urbem maritimam, populoſam, atque ex mercatura opulentiſſimam, omnibus commodis mercatores & naucleros alliciebant Magiſtratus: de Corintho agens *Strabo* VIII, p. 581. A. *illic*, περὶ δὲ Ἀφροδίτης, ait, ἱερὸν οὕτω πλούσιον ὑπῆρξεν, ὥστε πλείους ἢ χιλίας ἱεροδούλους ἑκάστοτε ἐτρέφειν ἑταίρας, ἃς ἀνέθεσαν τῇ θεῷ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες. καὶ δὴ καὶ πάντας οὖν πολυωχλεῖτο ἡ πόλις, καὶ ἐπλουτίζετο. Poſſent ea de re permulta dici, quae in locis *Pauli* ſcribentis ad Corinthios illuſtrandis ſuum uſum habere, ne viri quidem ſeveriores & graviſſima tractantes negarent. Quid vetat in his obſervatis, quibus verba Poëtae non onerantur, hac occaſione in uſum ſaltem quorumdam de Batava iuventute, antiquitatis Graecae partem attigiſſe? In Graecia ludi omnium auguſtiſſimi fuere ſine controverſia Olympici: his ludis feminae excludebantur, ſive virgines haberentur, ſeu viris eſſent nuptae: de muliebri genere lex unam tantum nominatim excipiebat, omnium inter Eléas honoratiſſimam, quae Cereris eſſet κάρυκος dictae Sacerdos: haec, una mulierum, ſedens ex adverſo Hellanodicarum, Olympiorum erat ſpectatrix: reliquae mulieres per dies certaminibus ſacratos aliorſum ſecedere erant coactae: adeo autem ſevera erat lex, ut de monte Typaeo iuberet praecipitari, ſi qua mu-
B lier deprehenderetur adeſſe certamini. Cum Nero *quinquennale certamen* inſtituiſſet *primus omnium Romae, more Graeco triplex, —— quod appellavit Neronia; —— ad athletarum ſpectaculum invitavit & virgines Veſtales: quia Olympia quoque Cereris ſacerdotibus ſpectare conceditur:* ſcripſit iſta *Suetonius* in Nerone c. XII, ſed, ut equidem arbitror, unâ ſyllabâ minus, *Cereris Sacerdoti:* una enim tantum fuit uno eodemque tempore: non neſcio dici poſſe, deſignatas ſibi invicem in hoc munere ſacerdotali ſuccedentes; quales ſuo more Graeci vocant πὸς ἀεὶ οὔτας· & *Cicero*, quantum recordor, ſemel dixit *omnes Siciliae ſemper praetores*, in Verr. V, c. 12. qualia neque in Theſauros referunt, neque in Indices. —— Sed illud mihi hic commentum non placeret: —— virgines Veſtales cum Cereris Sa-
C cer-

cerdotibus videbantur Monachis coniungendae; verum, ut di- A
cebam, una tantum fuit. Qui Olympiaca, ſpectator ipſe locorum, & legum & conſuetudinum inveſtigator accuratiſſimus, copioſe nobis explicuit, & permulta ſolus ex antiquis, *Pauſanias* in Eliacis Poſter. VI, p. 502. f. Ἔστι, inquit, ἀπωτέρω τῆς Ἑλλανοδικῶν βωμὸς λίθου λαμπροῦ. ἐπὶ τούτου καθέζεται τοῦ βωμοῦ θυγάτηρ γυνὴ τοῦ Ὀλύμπια, ἱέρεια Δήμητρος Χαμύνης, (nominis ratio mira datur & incredibilis p. 505. f. paulo melior p. 506. init.) τιμὴν ταύτην ἄλλη λαμπάδιον παρὰ Ἠλείων. ſed quod proximum additur monſtri ſimile eſt: παρθένους δὲ οὐκ ἱέρεναι θεᾶς. interpres: *Neque vero virginibus interdictum ludicra ſpectare.* Hanc notam, nemini huc usque ſuſpectam, ut hominis inſulſi, qui forte legerat Cereris ſacerdotes virgines fuiſſe, atque adeo indignam *Pauſania*, huius contextu eiiciendam, paulo confidentius, quam meus mos B eſt, edico: Cereris iſta Chamynae ſacerdos Eléa. Γυνὴ dicitur a *Pauſania*, non παρθένος· ſed fac virginem fuiſſe, vel ſaltem οὐ παρθενικῇ ουσῇ, qualis Pythia fuit vates, grandis aetate, quippe minimum quinquagenaria; (Schol. in *Ariſtoph.* Plut. v. 9.) quid illam mirum fuiſſe ſacri certaminis ſpectatricem, ſi virgines illinc non arcebantur? Tandem quis Hellanodica cernere poterat, *virgines* eſſent, an, Pannychidis inſtar illius, *devirginatae.* Sed hac in re nemo, credo, mihi obloquetur. —— Vbi Panthea *Luciani* T. II. p. 490, Ἀκούω, ἔφη, παιδῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθὲς ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴστε) μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι κ. τ. λ. Hic ab erudito interprete poterat exſpectari nota, qualem dedit *Moyſ. Solanus*, docens feminis non licuiſſe his intereſſe ludis: ſed & *Io. Iac. Weiſtenius* in libris noſtris Sacris locum invenit, C ubi hac de re ageret, in Epiſt. ad Hebr. XII, 1. *Solanus*, in obſervatis ſuis accuratus, locum alium *Aeliani* deſignare etiam potuerat de Nat. An. XI, c. 8. —— Quod vero ſupra dicebam de ſeveritate legis, ex monte mulieres praecipitantis, ſi qua forte detegeretur viris ſpectatoribus intermixta, conſtat ex eiusdem *Pauſaniae* Eliacis Prior. p. 389, Κατὰ τὴν ἐς Ὀλυμπίαν ὁδὸν —— ἔστιν ὄρος ἐκ Σκιρωνίδων ἐχόμενον πέτρης ὑψηλαῖς ἀπότομον· ἐνομάζεται δὲ Τυπαῖον τὸ ὄρος. κατὰ τοῦτο τὰς Γυναῖκας Ἠλείοις ἐστὶν ὠθεῖν νόμος, ἢν φωραθῶσιν ἐς τὰ ἀγῶνα ἐλθοῦσαι τὰ Ὀλυμπιακὰ, ἢ κὲ ὅλως ἐν ταῖς ἀπειρημέναις σφίσιν ἡμέραις ἀφικόμεναι τὴν Ἀλφειόν. Quod addit *Pauſanias*, Θαῦμα μὲν, ὡς ψεύδεσθαι δοκεῖ, unam duntaxat Καλλιπάτειραν, ab aliis dictam Φερενίκην, legem iſtam violaſſe: hiſtoriam tum narrat *Pauſanias*, in

quam

A quam admittenda eſt egregia emendatio *Palmerii* in Exercit. p. 393. Erat ex lege mulier virilis animi de rupe praecipitanda, vel derogandum legi: in illius itaque gratiam, & patris, & fratrum, & filii, qui omnes fronde Olympiaca capita habuerant velata, ſapienter Eléi iudices ſeveram legem migraverunt. Quinimo poſtea temporis primariae mulieres equarum celeritate victoriam in Olympicis ludis reportarunt: prima harum Ageſilai Regis Lacedaemoniorum ſoror fuit Cyniſca: *Plutarchus*, & alibi, & T. II. p. 222. B. de Ageſilao, cum videret indignabundus, civium quosdam equis alendis ſuperbientes, ἔπεισε τὸν ἀδελφὸν Κυνίσκαν εἰς ἅρμα καθίσασαν Ὀλυμπιάσιν ἀγωνίσασθαι: conf. *Pauſanias* p. 222, 243, 252, 406. Adſcribam ex Anthologia MS. ineditum, vetus certe, epigramma:

C Ἀδέσποτον ἐπὶ τρισὶν ἑξαμέτροις πενταμέτρου.

Σπάρτας μὲν βασιλῆας ἐμοὶ πατήρ, ἠδ' ἀδελφοὶ,
Ἅρμασι δ' ὠκυπόδων ἵππων νικῶσα, Κυνίσκα
Εἰκόνα τάνδ' ἔστησα. μόναν δ' ἐμὲ φαμὶ γυναικῶν
Ἑλλάδ' ὅσας πάσας τόνδε λαβεῖν τέθριον.

In his ἔστησα ſcripſi, pro ἔστην, quod meus ſaltem praebet Cod. apographus.

Nunc denique redeo ad Argumentum τῶν Ἀδωνιαζουσῶν. Primum ponam verba quaedam *D. Heinſii*, quibus caput Lectionum Theocriteārum XXI, & ſua orditur in hoc Eidyllium obſervata:

„ Non eſt dubium quin Sophron in γυναικείοις mimum
„ aliquem fecerit, quo lepide & quaſi digito ſublato mu-
C „ liebrem ἀδολεσχίαν & Linguae intemperantiam perſecu-
„ tus ſit: quem hoc idyllio noſter poëta ſit exprimere
„ conatus, in quo multa ſibi permittit, quae, quia e
„ trivio ſunt, maximam venuſtatem habent: quandoqui-
„ dem in eiusmodi ſaepe ne a ſoloecismis temperarit,
„ ut ex veterum iudiciis ſcimus; omnia enim facillime
„ excuſantur & placent ἁλὲ τὸ ἄκρατον τῶν γυναικείας ἐμιμήσατο, „ quam ex illo expreſſit noſter poëta.

Haec pauca *D. Heinſii* mihi videntur multis aliorum obſervatis longe anteponenda; eo autem & haec protuli, & ſaepe *Heinſio* patrocinatus ſum; quia iuvenis excellentis in *Theocritum* merita deprimere contumelioſis verbis conatus *Reiskius* nimis frequenter nuperum editorem Anglum, *Thomam Wartonum*, habuit adſtipulatorem. In iſtis divinum

fuiſſe *Heinſium* demonſtrat argumentum carminis a me pu- A
blicatum. De *Sophrone* autem, reliquias Mimorum ali-
quando in unum collecturo perutile futurum obſervatu,
hoc Scholion, veteris certe Grammatici, in Codice Cois-
liniano ad Carmen *Gregorii Nazianz.* *Montfauconius* Biblioth.
p. 120, ſe ſcribit inveniſſe: ὁ τούτῳ τῷ λόγῳ τὸ Συναγώγιον Σώ-
φρονα μιμεῖται. ἔστι δὲ, μίμοι ποιητῶν, ῥυθμοῖς ποὶ κῶλοις ἐχρέ-
σατο, ποιητικῆς ἀναλογίας, καταφρονήσας. Carmen illud *Gregorii*
videatur, editum a *Iac. Tollio* in Inſignibus Itiner. Ital.
p. 96, 98. Iſta nota, & carminis illud exemplum hac in
re magni ſunt momenti. Noverant ex *Suida* & ex *Heſy-*
chio Mileſio viri Docti, Mimos *Sophronis* ſcriptos καταλο-
γάδην, *oratione ſoluta*; nihil praeterea: graviſſimum hac in
re teſtem citare potuiſſent *Ariſtotelem*; qui in opere nobis
perdito de Poëtis, apud *Athen.* XI. p. 505. C. *Sophronis* B
mimos ἰαμβίους fuiſſe negat. Ex Scholio veteri diſcimus,
quod tamen etiam ipſa fortaſſe quae ſuperſunt Mimorum
nos docere fragmenta potuiſſent, non metricam & certis
pedibus velut incedentem, ſed numeroſam tamen, ſive nu-
meris ſuis illigatam, *Sophronis* fuiſſe orationem, atque
adeo apte verbis ab illo comprehenſas fuiſſe ſententias,
quas ille κώλοις, *inciſis*, fuerit complexus: periodum ſcilicet
conficiunt κῶλα & κόμματα. legatur initium libelli *Demetrii*
περὶ Ἑρμ. §. 1——7. optime, me iudice, κῶλα dixit *Dionyſ.*
Halicarn. οἷς ἡ φύσις ἀξιοῖ διαιρεῖν τὸν λόγον· περὶ Συνθέσεως Ὀνομ.
p. 42, 31. Quid diſtent μίτρον & ῥυθμὸς multi tradiderunt:
mihi res commode videtur intelligi poſſe ex *Ciceronis* Oratore
c. XX, c. LI. *Quinctil.* I. O. IX, c. IV, p. 843——847.
& ex Prolegomenis in *Hephaeſtionis* libellum, primum ab C
Hudſono, tum a *Pearcio*, ſub *Longini* nomine Editis, §. 5,
& ſeqq. —— Quod vero praeterea *Heinſius* tradit, ne ſoloe-
cismis quidem abſtinuiſſe *Sophronem*, cum mulieres ſuo fa-
ceret more colloquentes, ex uno didicerat *Etymologico*
Magno; quo multa continentur ex antiquis in *Theocritum*
Scholiis, *Amaranti*, *Munati*, *Theonis*, derivata; nonnulla
etiam ex *Apollodori* in *Sophronis* mimos ducta commenta-
riis, olim lectis ſub titulo τοῦ περὶ Σώφρονος. de hoc opere
quaedam a me notata ſunt ad Schol. in *Euripidis* Phoen.
p. 593. —— In *Etymologico M.* in v. Ὑγιής, —— p. 774,
41, cum adnotaſſet Grammaticus τὸ ὑγιὲς Σώφρονι Ὑγιέστερον
κολακεύτως· πῶς, ait, ὁ λίγη (vel λίγει ex MS.) ὑγιέστερον;
ῥητέον δὲ ὅτι ἐκεινὰ ἥμαρτε, τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἐμμανείας μιμη-
σα-

A σάμβος· ὃ τρόπον καὶ ἑσπλοΐσιοι, Ταπεμένα δ' χιθῶνος· ἀντὶ δ', εἰσχυρῶς θεὶς. ὁ πάνυ τις ἀλφιτράκι. Φιλίππου. De his bene meritus, *Cisb. Koenius* partem ſaltem veri detexit in notis ad libell. *Gregorii* de Dial. p. 158, ultimum recte, ut arbitror, corrigens ex *Heſychio*, Ἀλιφθιρώκει, *perdiderat*: plurale quidem verbum τῦπτε, *accipite*, velut *Sophronis* adnotatur in Schol. ad *Ariſtoph.* Acharn. vſ. 203. quod alteri favere videtur *Koenii* coniecturae: ſed a participio Ταπεμβάμα mutando idem *Heſychius* retrahere Noſtratem debuerat: verbi veteris, a *Sophocle*, *Euripide*, *Platone*, *Sophiſtis*, adhibiti, (quod reſtitui poterit in Epiſt. XIV, inter *Socraticas*, p. 35, 16, nam πατάμβοι legendum, *privati*, non πάμβοι·) formam Doricam *Sophronis* dat *Heſych.* ubi Ταπεμβάμα redditur στερομένη. De illa vero, quae *pignori tunicam poſuerat*, dici potuit ab interprete, εἰσχυρῶς θέσα, & a muliere ſolocciſſante *Sophronis*: Ταπεμβάμα τῶ χιθῶνος· ὁ πάνυ τις ἀλιφθιρώκει· *Tunica privatam uſura peſſumdederat.* In hunc cenſum referri poſſe videntur & iſta *Sophronis*: apud *Etymolog.* p. 197, 54, Σώφρων ἐν Ἐπιχάρμου· τὸ βαπτίζω Βιπλάζω λίγυσιν. quae mulierum vitioſa fuiſſe videtur pronunciatio: male ſcribitur apud Eumdem in v. Μακάρτατος p. 573, 53, μεμπτίον Σώφρονα λίγυσσα Φαιστάτυς —— κακπάλας. imo vero venuſte mulier illic *furaciſſimos* ſic dicere potuit *caupones*: nec mulierem Syracoſiam dedecebat *Herculem* Ἤρυκλον dixiſſe. *Heſychius*: Ἡρύκαλον, τὸν Ἡρακλέα Σώφρων ἰωνικοτέρως. † Ἤρυκλον, τὸν Ἡρακλέα, ἰωνικώτερον. ultima vox, ad Ἤρυκλον pertinens, (noti ſunt Βάθυλλος, Θρασύλλος, &c.) ad alteram, ni fallor, male fuit relata, me iudice ſcribendam literâ C minus: una litera ſuo more pronunciata, *Hercules* a muliere dici potuit Ἤρυλλος· Meſſenii Θέοκλος, & Μάντικλος memorabuntur *Patroclis* occaſione ad Adoniaz. vſ. 140. —— Rectiſſime autem apud *Etymol.* in v. Ἴγνις, ἴκνος dicitur *Sophron* in talibus ἀμαρτών· & cur tandem? ut ibidem additur, —— τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἠμιλωτείας μιμησάμενος. Haec ut intelligantur adhuc pauca quaedam dicenda ſunt. *Ciceronis* inſignis eſt locus III. de Orat. c. XII, *cum audio ſocrum meam* (loquitur ibi L. Craſſus. Conf. *Ciceron.* Brut. c. 55,) *Laeliam* (*facilius enim mulieres incorruptam antiquitatem conſervant, quod, multorum ſermonis expertes, ea tenent ſemper, quae prima didicerunt*) *eam ſic audio, ut Plautum mihi aut Naevium videar audire: ſono ipſo vocis ita recto & ſimplici eſt, ut nihil oſtentationis aut imitationis afferre videatur:*

hoc etiam vocari potuit, vel ab *Amaranto*, vel ab alio veteri Grammatico, τὸ ἄκακον ἡ γυναικείας ἰμερωρίας· *Ciceronis* vero obſervatio de Cornelia Gracchorum matre, de Laelia C. F. primi ordinis matronis Romanis, eſt ſane veriſſima; ſed in ſuis mimis *Sophron* vilioris conditionis plerasque atque e plebe mulieres Graeculas fecerat loquentes: in his, ex mente Critici veteris, τὸ ἄκακον ἡ γυναικείας ἰμερωρίας eſt *ruſtica* quaedam muliebris pronunciationis & antiquatae *ſimplicitas*: vocem ἄκακον, ne alia congeram, ſic fere adhibet *Hermogenes* II, p. 389, ἰδέας tractans ἀφελεῖς καὶ παθητικὰς —— καὶ γυναικῶν —— καὶ γεωργῶν ἀγροίκων, καὶ, ὡς ἀληθὲς εἰπεῖν, ἀφελῶν τινὰ καὶ ἀκάκων ἀνθρώπων. hujusmodi χάριτες fuerunt αἱ εὐηλεῖς καὶ κωμικώτεραι, σκώμματα ἰδιωτῶν, οἷαι αἱ Ἀριστοφάνους χάριτες καὶ Σώφρονος· ut ſcribit *Demetrius* περὶ Ἑρμ. §. 128. in talibus ab eloquentiae magiſtris & Criticis frequentantur voces ἰμερωρία & ἀπλαγχνία· quarum haec bis terve reſtitui debuerat *Thomae Magiſtro* p. 365.

Non alibi lecta, permulta fuerunt, ut in Graecis Syracoſii *Sophronis*, ſic in Latinis Equitis Romani *Laberii* Mimis. Exiguos hos duo libellos nos quidem centeni his in oris incorruptae Antiquitatis amatores integri undecim Sancti *Auguſtini*, (cuius tamen opus eruditum *de Civitate Dei* perditum nollemus,) voluminibus perlibenter redimeremus. Quod ſi forte exiguus hic meus libellus in manus inciderit laborioſi cuiusdam & eruditi, quales certe ſunt inter iſtos Theologos plures, ex Benedictinorum S. Mauri ſodalitio; haec ab admiratore *Calvini*, viri etiam Latine & Graece perdocti, dici minus moleſte feret, ubi legerit, Romana maieſtate dignum, *Laberii* Prologum in *Macrobii* Saturn. II, c. VII; & praeterea cognoverit; Sanctos Patres, quos vocant, a me quoque fieri ſuo merito permagni; quorum quidem ſcripta otioſus in Muſéo Friſiaco, etiam nunc Sapientum & Doctorum hominum receptaculo, diligenter legerim: ſed, quod *Sophronis* Mimorum amator dicere ſolebat *Plato*, τὰ νῦν λυγόμ' ἐστὶν ὐχαί.

Nihil, opinor, vetat, quo minus in his obſervatis, a poëmate *Theocriti* ſemotis, ingenio interdum morem geram. Ut vero tandem ad rem redeam, ſchedulam ad me miſit *Rubnkenius* meus, cui haec ineſſent:

„ Sophroneis Tuis forte hoc quoque addi poterit: Le-
„ xicon Sangerm. MS. Ἀπακλάσματις, ἀντὶ τοῦ ἀπακτίσεως.
„ Ὅμηρος. παρὰ δὲ Σώφρονι Ἀπακλᾶ, ἀντὶ τοῦ ἀδύνᾳ, κτλ.

„ Hinc

A „ Hinc mutilus Suidae locus ita redintegrandus: Ἀποκν-
„ δήσαιλες. Ὄμηρος, ἀποκακήσαιλες, ἀφροντιςήσαιλες. ὧδε δὲ Σό-
„ φρων Ἀποκναδῆ, ἀντὶ τοῦ ἀδθενῆ, καὶ. Vide an his etiam uti
„ possis ex eodem Lex. Sangerm. MS. Ἀτίμαζε, ὁ ἡμῖν διά-
„ ζωλε. Ἕρμιππος Ἀδηρᾶς γενεᾶς· λέγει τῆς τραπέζης τουτονὶ τὸ τίμιο-
„ νε ἄνδρα· ἐπαινῶν. Suidas in Ἄισμα. —— σημαίνει δὲ καὶ τὸ
„ δίασμα. καὶ Σώφρων.

Vtrumque placebit novorum hoc in genere cupidis. *Homeri* Ἀποκνδήσαιλες, in Il. ψ, 413, ab antiquis etiam interpretibus vexatum, verba docebunt *Euſtatbii*, quae *Barneſius* adſcripſit: in Schol. Ἀποκνδήσαιλες redditur, ἀφροντιςήσαιλες, ἀμελήσαιλες. reddi etiam poteſt ἀποκακήσαιλες, vel ἀποκνήσαιλες. Κνδος eſt μέριμνα, *ſollicitudo*, *quae animum divorſum trahit*, φροντὶς· ὁ ἄφροντις, vel ἀφρόντις, & ἀμέριμνος, ab *Homero* ſaepe vo-
B catur Ἀκηδής· verbum hinc Ἀκηδῆν, ab *Aeſchylo* iam adhibitum in Prom. v. 507. de *Homero* dubitari poteſt, utrum ſcripſerit in Il. Υ, 70. ἀκηδῆς, vel ἀκήδης, an, quod ego genuinum arbitror, ἀκηδὴς,

Εὔδης, αὐτὰρ ἐμοῖς λελασμένος ἦλεν, Ἀχιλλεῦ,
Οὐ μὲν μὲν ζώοντος ἀκηδὴς, ἀλλὰ θανόντος,

ultima commode pendent ab ἦλεν, Ἀχιλλεῦ, ex verſu praecedente: Ἀκηδὴς frequentatur ab *Homero*; Ἀκηδῆν nusquam alibi locorum apud *Homerum*, ut puto, reperietur.

Pro Ἀκηδῆν, vel ἀφροντιςῆν, dicebatur & Ἀποκηδῆν· ſed hoc eximie ſignificabat *ceſſare a cura*, παύεσθαι κηδόμενον. Ἀπικήδην ab Atticiſta Grammatico redderetur ἐπανόμαι κηδόμενος· vel
C τῇ κήδει ἔλαγον. vid. modo *Suidas* in Ἀπαλγήσαντας· in Ἀπικό-
νει· Ἀποκεφαλισμὸν· Ἀπομνίσας· Ἀποτρισεύῃ· Ἀποσπυδά-
ζων. —— Eadem vis eſt praepoſitionis in eiusdem originis, ſed diverſiſſimae ſignificationis, verbo apud *Herodotum* L. IX, c. 31, ὡς ἀπεκήδευσαν Μαρδόνιον. *Vallae*, vel alterius, optimum eſt in Latinis, *poſteaquam Maſiſtium eluxerunt*. *Livius* L. XXXIV, c. VII, §. 10, *Quid aliud in luctu, quam purpuram atque aurum deponunt? quid, cum eluxerunt*, (ὅτε ἀπεκήδευσαν) *ſumunt*? De Polo, nobili hiſtrione Tragico, *Gellius* VII N. A. c. V, *unice*, inquit, *amatum filium morte amiſit. Eum luctum cum ſatis viſus eſt eluxiſſe, rediit ad quaeſtum artis.* Ad *Herodoti* Ἀπεκήδευσαν a me notata P. 706, 51, & ad Eiusdem Ἀποτύψασθαι, P. 122, 84, qui quidem legerit, huius generis, quae ſunt in mundo, plura non requiret.

Pro

Pro ἀφροντιστῶν non adhibuiſſet, opinor, *Sophron*, Ἀσκηδῶν · A
ſed potius Ἀσάλων. *Heſychius*: Ἀσάλων, ἀφροντιστῶν. Σάλα γὰρ
ἡ φροντίς. dici potuerat, Σάλη γὰρ, καὶ Σάλων, ἡ φροντίς. hinc Do-
ricum Ἀσαλής, hinc Ἀσαλία, uſurpatum a *Sophrone*: Auctor
Etymologici M. p. 151, 47, Ἀσαλής, ἡ ἄφροντις, (*nullis cu-
rarum fluctibus iactata,*) ἡ μηδενὸς φροντίζουσα· Σάλη γὰρ ἡ φροντίς.
† Ἀσαλής, (Ex duobus diverſis Lexicis Etymologicon illud
conflatum monſtrat Cod. Leidenſis; ſed iam ante coaluerant, quam Codex D'Orvillianus, ſatis antiquus, ſcriberetur) ὁ ἀμέριμνος· Αἰχύλος, Ἀσαλὴς μανία. οὕτως Ἡρωδιανός, καὶ Ἀπολ-
λόδωρος. (*Apollodorus* ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος) καὶ γὰρ Ἀσαλίαν ὁ Σώ-
φρων τὴν ἀμεριμνίαν καὶ ἀλογιστίαν καλεῖ. *Sophron* Ἀσαλίαν dixit,
quam vocem alii Graeci, ſi his fuiſſet in uſu, aliter pro-
nunciaſſent; Ione ἀσαλίη, Attici certe Poëtae ἀσαλίαν,
vulgo Graeci ἀσάλειαν. Apud *Heſychium*, cuius hinc & alia B
poterunt emendari, pro Ἀσάλγων, ſcribendum arbitror *So-
phronis* Ἀσαλίων. lectu digna dedit *H. Stephanus* Th. L. G.
III. p. 737, 738. & in Indice Theſ. in Σάλη, & Σάλος.

Iſta quidem ſatis plana ſunt; ſed minus liquet, qua ratio-
ne Ἀσκαδῆ a *Sophrone* poni potuerit pro ἀδηνῆ. adhiberi pot-
erit ad ἀσθενῶν *Raphelius* in *S. Lucae* A. A. XX, 35. Incertas
hic nolo coniecturas periclitari, & hoc inter δυσπέτεα refero *So-
phronis*, Grammaticis etiam antiquis tenebricoſa. Ne κῆλος
quidem, vel κήδισθαι, a *Theocrito* aliisque κᾶδος & κάδισθαι di-
cerentur: ſed neque talia *Sophronis* Syracoſias mulierculas
dedecebant: in uno tantum Pythagorei *Hipparchi* loco κάδια
memini me legere apud *Stobaeum* Floril. p. 574, 47, οὐδὲ γὰρ
θείους ἄνθρωπον ὄντα τὰ ἀλλοτρίων συμπτώματα εὐφορα νομίζειν, ἀλλὰ καὶ
τὰ ἴδια κάδια ἰδόντας, ὅτι ποθαὶ κῆρες κατὰ πάντα τὸν βίον πιφύκαντι. C
ſed illinc κάδια prorſus mihi dudum aliena viſa ſunt; &
corrigendum credidi: ἀλλὰ καὶ τὰ ἰδιά κα δεῖ, ἰδόντα, ὅτι &c. id
eſt ἀλλά γε καὶ τὰ ἴδια δεῖ συμπτώματα εὐφορα νομίζειν. Doricum
illud κα, frequens in Doricis Italicae Philoſophiae reliquiis,
ſaepe locis vitiandis occaſionem praebuit. Κᾶδος dicere potuit
Sophron, ut dixit certe, Aeolice ſcribens, *Alcman*: *Apollonius
Alexandrinus* in libello περὶ Ἀντωνυμίας, ſectione περὶ τῆς ΟΣ,
Ἀλκμὰν συνεχῶς (hoc mutari nolim in συχνῶς) Αἰολίζων φησὶν,
—— τὰ ἰὰ κάδια. Saepe difficulter conſtitui poteſt, ſ ſcri-
pſerint, an α. exemplo ſit in vita quotidiana vox uſitatiſſima,
ſed in libris noſtris rarior, *pultem* ſignificans: primum dicta
Ἀθάρα, Ionice ſcribebatur & Attice Ἀθάρη, Dorice Ἀθάρα,
a *Sophrone* tamen, ut ab *Hellanico*, qui ſcripſit Ionice, ſcri-
pta

Apta dicitur Ἀθάρη. haec ex libellis mihi conſtiterunt inedi-
tis penes *Rubnkenium* meum; qui haec ex *Phrynichi Sophiſt.*
Adpar. MS. & ex *Gloſſar. Sangerm. MS.* mecum commu-
nicavit: iſta primum ſunt *Phrynichi:*

„ Ἀθάρη Φρύνιχος ἔφη, ὅτι μὲν κυάμων ἢ πίσων ἢ ἁπλῶς κατεψυγμένων
„ τινῶν, ἡ δὲ ἀθάρα, πυρῶν ἐψημένων καὶ διακεχυμένων ὥστε ἕψειν.
„ Haec contracta ſunt ex multo integrioribus Phrynichi,
„ quae conſervavit Lex. Sang. MS. Ἀθάρη καὶ ἀθύρα καὶ ἀθάρα
„ καὶ ἀθάρα τὸ αὐτὸ φασίν. ἔστι δὲ ἀθάρη, ἡ ἐκ πυρῶν ἐψημένων καὶ διε-
„ κεχυμένων ὥστε ἕψειν ἕτνος τροφή. διαφέρει δὲ τῦ ἕτνος. ὅτι τὸ μὲν ἕτνος
„ ἐκ κυάμων ἢ πισῶν ἢ ἁπλῶς κατεψυγμένων τινῶν ἐστὶν (L. ἀντιστοιῦν)
„ σκευάζεται. ἡ δὲ ἀθάρη, ὥστε ἑφθηναι, πυρῶν ἢ ἐψημένων καὶ διακε-
B „ χυμένων. ἔστι δὲ ἡ χρῆσις τ῀ λέξεως πολλὴ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, κα-
„ τὰ μὲν τὸ τέλος διὰ τοῦ η προαγομένη, κατὰ δὲ τὴν μέσην διὰ τοῦ
„ α, κατὰ δὲ πολλὰς ἄλλας κατὰ μὲν τὸ τέλος διὰ τοῦ α, κατὰ δὲ
„ τὴν μέσην διὰ τοῦ η. οὕτως δὲ καὶ Ἑλλάνικος καὶ Σώφρων ἐχρήσατο.
„ ἐκτείνουσι δὲ καὶ τὸ α, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀθύρα (f. leg. Ἀθὴς) τῆς λέξεως
„ μεταληφθείσης. Ἴσως δὲ, φασὶν, ἀθύρα ἦν ἡ λέξις διὰ τοῦ ι, ἡ ἐκ τ῀
„ ἀθύρων κεκαθαρμένη τροφὴ, καὶ ἐψηθεῖσα ἐκ τ῀ πυρῶν. ὅτερον ὃ τὸ ι εἰς
„ τὸ α ἐξετάθη, ὥστε καὶ τὸ ἔθος εἰς ἦθος. τὸ μέντοι ἀθύρα εἰς τὸ ἀθάρα
„ Δωρικῶς γίγνεσθαι. οἱ δὲ ἀθάρην λέγοντες Ἰακῶς φασί. καὶ ἄλ-
„ λως ἐχρήσαντο Ἰακοῖς διὰ τὴν ἄνεσιν συγγένειαν, ὥστε τὸ ἀθάρη πα-
„ ρὰ τοῖς Ἀτθικοῖς λεγόμενον τὴν μὲν παραλήγουσαν κατὰ τὴν Δώριον,
„ τὴν δὲ κατάληξιν κατὰ τὴν Ἰωνικὴν ἔσχε διάλεκτον. Ἀριστοφάνης
„ Πλούτῳ, (v. 673,)

Ἀθάρης χύτρα τὶς ἐξέπλητ᾽ εἰμώνη.

C

„ Κράτης Ἥρωσιν,

Οἰκοῦν ἕτνος χρὴ δῦρο τρυβλίον φέρειν,
Καὶ τῆς ἀθάρης.

A *Theocrito* aliena a Dorica tractaturis, cum alibi non reperiantur, hinc repeti poterunt.

Quod vulgo Graeci dicebant Διάζεσθαι, & Δίασμα, *ordiri telam*, & *orſum*, ut redduntur iſta in Gloſſ. *Philoxeni*, & *Cyrilli*, *Sophron* Ἀτλεῦσαι dixiſſe videtur, vel Ἄσμα, vel, quod mihi fit veriſimilius, Διάττεσθαι. *Suidas*: Ἄσμα —— σημαίνει καὶ τὸ Διασμα. καὶ Σώφρων. καὶ Ἀττεῦσαι, ἀντὶ τοῦ Διάζεσθαι. μεταβολῇ τ῀ δύο σσ εἰς τὸ ζ γένετο. delerat forte Grammaticus antiquior: καὶ Σώφρων Διάττεσθαι, ἀντὶ τοῦ διάζεσθαι.

σθαι. praeterea formam memoraſſe videtur Διάσισθαι, unde illud fluxerit Doricum Διάττισθαι· vid. Epiſt. ad *M. Röverum*, *Vrſini* libello praefixa p. 76. illinc Doricum eſt apud *Heſych.* Δίαμμα. errorem ſuum Editor, a *T. H.*, ut centies, monitus correxit ad iſta: Ἐνιδιάσθη, ἰσιστιλάκη. Illinc Διάττιτο, pro Διάτιτο, apud *Heſych.* recte emendatum a *Kuſtero.* Vulgo Graecis in uſu fuit Διάζισθαι. hoc a Comicis iam adhibitum liquet ex *Pollucis* VII, 33. Incerti verſum, niſi tamen, quod ſuſpicor, is ipſe ſit e Pandora *Nicophontis*, Comici verſum apud *Poll.* ſcribendum puto leviſſima mutatione: A

Ὁ μὲν ἐξυφαίνῃ' ἱστὸν, ὁ δ' ἰδιάζιτο.

vel potius, ὁ δὲ διάζιτο. *Alter quidem telam detexebat; alter vero exordiebatur.* Vulgatur Ὁ σὶ ἐξυφαίνῃ' ἱσί· ἱστὸς placuit *H. Stephano*; eſt qui ἱστὸν corrigat; eſt qui διάζιτο. ſed rectum eſt διάζιτο. Διάζιτο, ante Διατέϊ, poſuerat procul dubio *Heſych.* ut, in Διάττιτο, legitur Διάζιτο ἱστόν. Bene etiam ſe habet ἐξυφαίνῃ' ἱστὸν· quod mutandum non eſt in ἐξύφαινεν. Ponam tantum ex Eclogis *Stobaei Cant.* p. 12. A. *Sophoclis* verba ex Phaedrae choro: Πρώτα· ἄφυκτά τε μώδια / Παντοδαπᾶν βυλᾶν ἀδμωσυνίοις / Ὑφαίνῃ παρέσιν αἶσα. nunc, ne litera quidem mutata, clara *Sophoclis* eſt ſententia, quam velut obſcuram praetermiſiſſe ſuſpicor *Grotium*: dedit *Canter.* ex Cod. ἔξωσια φυτά τε, & παντοδαπᾶν βυλάν. vid. *Moeris Att.* in Ὑφαμμάν· & *Pierſonus.* —— Tandem Ἄττισθαι *Hermippum* Comicum dixiſſe in Ἀθηνᾶς γονᾷ, ex *Gloſſario* diſcimus *MS.* quo verba nobis Comici ſuis numeris ſervata ſunt: B

Ἀπὸ τ' τραπίζης τυτυὶ τὸν σίμωνα
Ἄττισθ' ἱκτεῶν.

C

ultimum hoc praefero ſcriptae lectioni ἱκτεῶν. Proprio dictum illud, an figurato ſenſu capiendum ſit, latet. In his ſcribendis occupatum mittit ad me amicus Clariſſ. *D. Rubnkenius*, Pariſiis ex Regio Codice deſcriptos, *Apollonii Alexandrini* duo libellos, optimarum rerum plenos. Alterum περὶ Ἀντωνυμίας aperienti mihi quae mox in oculos incurrebant, nova prorſus, Digniſſimo Poſſeſſore minime nolente, hoc in loco deponam: Μόνη διπλασιάζεται παρὰ Δωριεῦσιν ἡ Αὐτὸς, ἐν τῷ Αὔτωτος.

Αἱ δὲ μὴ ἐγὼν μάθοι ταῖς αὐταύταις χρεών. Σώφρων.

In-

A Intelligerem equidem ſic ſcripta: *αἰ δὲ μὴ ἐγὼν ἴρασσα τ. α. χ. niſi vero ego ſubegiſſem his ipſis manibus.* Dorienſibus tribuere non debebat, quod unius legerat in Mimo *Sophronis*, mulieri congruum: *αὐτὸ τοῦτο*, & *αὐτὰ ταῦτα* eleganter a Graecis uſurpantur. *αὐταύταις χερσὶν*, una dixit Sophronéa, ni fallor, muliercula. Quia eiusdem generis eſt, addam quae eadem praebet eruditiſſimi Grammatici pagina *MS.*

Τινὲς ἐπιχείρησαν κἀς τὰ ὀνόματα μεταλαμβάνειν τὴν Αὐτὸς, καθὸ ἰσοδυναμεῖ τῷ μόνος. Τυδείδης δ' αὐτός πᾳ ἐν', (Il. Θ. 99.) ἢ, καθὸ ἄρθρα ἐπιδεικτικὰ, ἤ τὶς ὡς πρωτοτύπων μὰ ἐπιδεχομένων τὰ ἄρθρα, σύγχυσίν τε καὶ παραγωγὴν ἀνιδέχατο· ὡς ἐν Ἀλκυόνι Ἐπιχαρμείῳ, Αὐτόκτῳ αὐτῶν.

Ex hoc ſpecimine aeſtimetur, qua cura ex hoc opere *Apollonii* Dyſcoli ſua excerpſerit *Iſ. Voſſius*; quae tamen, qua-
B liacunque ſint, utiliter publicata, debemus *Jo. Fred. Reitzio*, operi *Maittairii* de Dialectis Hagae renovato ſubiecta. In iſtis Excerptis Voſſianis horum nihil invenietur. Huc multo plura non difficulter a me conduci poſſent *Sophronéa*, quae Doctis Lectoribus in hunc viderentur cenſum referenda: ſed prudentis erat monitum *Corinnae*: *Τᾷ χιρὶ σκώπτων.*

Quoniam vero ſupra mentionem feci *Laberii*, ne illud minus conſiderate videar ſcripſiſſe, teſtem *Gellium* producam. A *Gellio* notantur, tanquam qui verba nova adhibuerint, *Q. Claudius Quadrigarius* hiſtoricus, Noct. Att. XVII, c. 2. & Poëta *Laevius*, L. XIX, c. 7. ſed con-
C tra L. XVIII, c. XI, Grammaticum *Caeſellium Vindicem petulanter* ait *inſciteque* feciſſe, *quod Furium veterem Poëtam dedecoraſſe Linguam Latinam ſcripſit huiusmodi vocum fictionibus, quae* ipſi *quidem neque abhorrere a poëtica facultate viſa ſint, neque dictu profatuque ipſo tetrae aut inſuaves eſſe.* Absque *Gellio*, ſicut alia centena, ignoraſſemus prorſus elegantias, quibus *Mimiambos* ſuos exornavit *Cn. Mattius*. L. XX, c. IX, *Delectari*, inquit, *mulcerique aures ſuas dicebat Antonius Iulianus figmentis verborum novis Cn. Mattii, hominis eruditi; qualia haec quoque eſſent, quae ſcripta ab eo in Mimiambis memorabat:*

Sinuque amicam reficit frigidam caldo,
Columbulatim labra conſerens labris.

Idem (ſic ſcrib.) *id quoque iucunde lepideque fictum dictitabat:*

Iam tonſiles tapetes ebrii fuco,
Quos concha purpura imbuens venenavit.

La-

Laberii ſi ſupereſſent Mimi, vix dubito, quin ſapientem A
Poëtam tueri poſſemus adverſus criminationes *Gellii*; qui
ex nullius ſcriptis tot nova, licenter ipſius iudicio ficta,
quam ex *Laberii* collegit, L. XVI, c. 7. *Laberius*, in-
quit, *in Mimis, quos ſcriptitavit, oppido quam verba finxit
praelicenter; nam* & Mendicimonium *dicit*, & Moechi-
monium; & Adulterionem, Adulteritatemque, —— &
Depudicavit, pro *ſtupravit*; &, *quod in Mimo poſuit, quem
Copbinum ſcripſit*, (imo, *inſcripſit*,) Manuatus eſt, *pro fu-
ratus eſt.* —— *multaque alia huiuscemodi novat, neque non
obſoleta quoque, & maculantia ex ſordidiore vulgi uſu ponit:*
—— *ut* Elutriare lintea, & Lavandria *dicit*, *quae ad la-
vandum ſint data.* In his ſubſiſto. etiam, quae ponit ibi
poſtrema *Gellius*, *maculantia ex ſordidiore vulgi uſu*, per-
ſonis congrua, in Mimis *Laberii*, ut *Iulio Caeſari* placuerunt, B
eius admiratori, (*Macrob.* II. Sat. c. VII. legatur) place-
rent hodiedum & nobis. Si modo quod decet perſonam ob-
ſervetur a Poëta, barbara & ſoloeca videri poſſunt perve-
nuſta. Ad haec transferri poteſt, quod, Graecos ſequutus,
de Tragicis perſonis ſcribit *Cicero* de Off. I, c. 28, *tum
ſervare illud Poëtas dicimus, quod deceat, cum id, quod qua-
que perſona dignum eſt, & fit, & dicitur.* L. III, c. 29,
cum tractaretur Atreus, perſonae ſerviendum fuit.

Si *Laberius* & *Publius Syrus*, &, ante illos, Sicilienſis
Sopbron, perverſorum fuere ſuae aetatis morum cenſores, &
correctores, facta quoque turpia & dicta in Mimis illorum
exprimi debuerunt: quinimo haec Mimorum velut propria
iudicabantur argumenta: vid. *Salmaſii* Exercit. *Plin.* p. 109.
Exemplum ex Mimo *Laberii* dabit *Nonius Marcellus* in v. C
Hillas; ex *Sopbronis* Mimo *Apollonius Alexandr.* περὶ Ἀπο-
λλωνίης, ubi agit περὶ τοῦ ὁ Δεῦα· —— Ὁ Δεῦα —— παρὰ Συ-
ρακουσίοις δίχα τοῦ α,

Οὐχ ὁ δεῦ τὺ ἱπίκαζι;

ſed, hoc ut intelligatur, ante ex loco *Laberii*, ſive huius
ſimili Theocriteo, illic pro ἱπίκαζι, quod Graecum non
eſt, verbum genuinum reponi debet, forma ſcriptum Do-
rica Sicilienſium; nam in his verborum in άζω & ίζω deſi-
nentium formis magna fuit Dialectorum varietas.

Dorica *Sopbron* uſus eſt aſperiore Dialecto veteri, ſicut
& *Epicharmus*; recentiore *Theocritus* atque ad Ionicam
nonnihil emollita. Carminibus *Theocriti* ſubiecit *Aldus* Ve-
netiis

A netiis Γίνος Θεοκρίτου· &, praeter alia, notam Grammatici de duplici quoque Dialecto Dorica veteri & nova; quarum illa fuerit τραχεῖά τις, ἡ ὑπέργκος, ἡ οὐκ ἰδιώτης· ἡ δὲ νέα, ἣ ἡ Θεόκριτος χρῆται, μαλθακωτέρα τῆς τοῦ Ἐπιχάρμου ἡ Σώφρονος. ut ſic ſcribatur, quod iam olim monui, vel certe τῆς τοῦ Ἐπιχάρμου ἡ Σώφρονος, certa poſtulat Linguae ratio; qua minus ſpectata, quod *Aldus* dederat, τῆς Ἐπιχ. κ. Σ. exhibent *Andr. Schottus* Obſerv. II, c. 50, hic quidem ex Codice Toletano; ex Ald. Edit. *Jo. Alb. Fabricius*, *Mich. Maittairius*, aliique.

In Ed. Romana Zach. Calliergi duplex primo Eidyllio praefigitur, argumento ſubiecta, nota; haec primum: Δωρίδι ἡ Ἰάδι Αἰολίδι χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα ἢ ἀκριβῶς ἡ χθαμαλῇ Δωρίδι, τῆς Ἐπιχάρμου ἡ Σώφρονος· ὁ μὲν ἡ ἀπλιμπάνει) ἡ Αἰολίδος. tum iſta: Ἄδωνις. Ἰσίου ὄν ὁ Θεόκριτος Δωρίδι Αἰολίσκῳ κίχρη) τῇ νέᾳ· δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ, ἡ νέα. ἡ ὁ μὲν παλαιὰ τραχεῖά τις ἐστι. ὁ ἢ νέα, ἣ ἡ Θεόκριτος χρῆται, μαλθακωτέρα ἡ εὐκολωτέρα. Iſtam Editionem Romanam, qua primus Scholia publicavit Calliergus, non ante nactus ſum, quam argumentum huius carminis ex Pariſino Codice iam eſſet typis deſcriptum.

Ipſa veterum Grammaticorum ſi ad nos perveniſſent in *Theocritum* Scholia, in Adoniazuſas ſaltem, & in Pharmaceutriam, Mimorum *Sophronis* quaedam probabiliter in illis legeremus fragmenta; cuius bis terve tantum fit in editis Scholiis mentio. Apud alios hic illic, apud *Athenaeum* praeſertim, in libello nondum edito *Apollonii Alexandrini* περὶ Ἀτακτημάτων, in *Etymol. M.* in libello *Demetrii Phalerei*, *Pollucis Onomaſt. Scholiaſtis*, *Stobaeo*, loca quaedam ex *Sophronis* Mimis ſuperſunt.

Quicquid ferme *Sophronis* apud veteres ſparſum legitur haec mihi ſcribenti obverſatur; in his perpauca tantum invenio, quae in Adoniazuſis videri queat expreſſiſſe *Theocritus*: ſed & haec, quantulacunque etiam ſint, ſuis a me locis commemorabuntur.

ADNOTATIONES IN ADONIAZVSAS THEOCRITI.

vſ. 1. Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ] Sic ex optimis Codd. fuit editum, quos *Sanctamandus* & *D'Orvillius* adhibuerunt, pro Γοργὼ φίλα. Γοργοῖ dedit & *Wintertonus*, formam in talibus legitimam. Diſtichon in Epigramm. inedito Theſſal. *Antipatri* (neque enim illud publicavit *Io. Boivinius*) ſcribi debebat:

Αἰκλῶ· ἦ μεθύων γε ἄν ποτε, φασὶ, συφιεῖ·
Γοργοῖ, τοιαῦται Σιδονίαι ἄλοχοι.

Sed id ipſum Γοργοῖ in hoc *Theocriti* carmine ſaepe recurrit. —— χρόνῳ ſcribendum cenſebat *Salmaſ.* cum Schol. qui illud ἀφ' χρόνου interpretatur: omittitur & in his formis loquendi ἀφ'. Epiſt. *Socrat.* III, εἶπας ὑπὸ πολλοῦ αὐτὸ ἀγαλούμενον χρόνου. vid. *Thucyd.* p. 392, 70. *Xenoph.* p. 377, 3. &c. Et ſane contracta locutio, loquenti aptè conveniens, ſupplenda videtur: ὡς ἀφ' πολλοῦ χρόνου ἦλθες· *quam diu exſpectata poſt longum tandem tempus veniſti! ἰνδοῖ, quinimo domi eſt.* Absque ὡς poſitum, χρόνῳ ſignificat in talibus *tandem:* una litera omiſſa, ſic ſcribi verba debent *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 33, 25, τὸ χωρίον αἰροῦ χρόνῳ; φερόμβρῳ δ' ὧν' ἐγὼ &c. nonnulla notavi in *Eurip.* Phoen. v. 313. conf. *Bergler.* in *Ariſtoph.* Nub. v. 66. —— In hoc uno forte loco paulo audacior quam debueram, ut *Eunoë* (vid. v. 27. 54. 67. 68. 76.) χαφὼ eſſet πρόσωπον, inſtar Theſtylidis in Pharmaceutria, Eutycnidos & Phrygiae in hoc carmine v. 42, 67, perſonam *Eunoae* hinc removi; cui abſurde certe dabantur in Edd. & iſta v. 3, Ἔχει κάλλιστα. Noſtra haec, ὡς χρόνῳ;

ου-

A ἐκδύσῃ fores, fateor, aperienti ancillae non disconveniunt; ſed ancillam a ianua exſpectantem alloquutae mox ex domuncula (Ἴλαθι, ὦ ἔλεγον, vocat v. 9,) reſpondiſſe mihi videtur Praxinoë. —— Proxima autem, ἔνθις in ἔνθον mutato, libenter, cum *Wartono*, contribuiſſem Gorgoni: Θαῦμ' ἤν κ' ἐν τῦν ἔνθον. tum ſequentia iterum Praxinoae: ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ.

vſ. 2. Ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ] *Winterton.* iam dudum ita ediderat, ut pro αὐτᾷ ſcribendum monuit *Toupius* in Epiſt. ad *Wartonum*, vulgata *Theocr.* T. II. p. 327, ex qua correctiones in hoc carmen a me commemorabuntur. Ad hunc vſ. iſta ſcripſit in libro ſuo *T. H.* „ Sic Etymol. in Δείφω „ p. 287. 50. Δείφω· Συρφετώσει· Φησὶ δὲ τὸν δείφον. quod vi- B „ deri poteſt ad hunc locum pertinere; qui forte ſic eſt „ legendus:

„ Θαῦμ' ὅτι κ' ἐν τῦν ἔνθι. Φὴς δ' ἐλίφον, Εὐνόα, αὐτᾷ "

Sophronis iſta mihi verba videbantur. Δίφρον, voce ſic ſcripta, frequens ſit in Theocriteis mentio: eſt tamen & iſta ſcriptio verſus ingenio digna *Hemſterhuſii*: apud ſe rum dixiſſet Prax. Θαῦμ' ὅτι κ' ἐν τῦν ἔνθι.

vſ. 3. Γ. Ἔχε κάμισα.] Haec mihi verba nec Praxinoae, cui danda putabat *Wartonus*, neque Eunoae, cui tribuuntur in Edd. ſed, cum *Caſaubono* & *Reiskio*, uni tribuenda videbantur Gorgoni; cuius idcirco nominis indicem lite- C ram huic formulae, ἔχε κάμισα, praefixi; quodque adeo huic carmini praefigebatur *Eunoae* nomen delevi. Cum hac formula commode *Plauti* locus ex Sticho comparari poterit I, Sc. II, v. 37,

PI. *Mane pulvinum.* AN. *bene procuras mihi; ſatis ſic fultum eſt mihi.*

—— Pro καθίζω, hic olim etiam ſcriptum fuiſſe puto καθίσδω.

vſ. 4. Ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς] Ἀδαμάτω praeferunt Edd. niſi quod in Florent. & Cantabrig. *Wintertoni* ſcribitur ἀδαμάτω. In Codd. MSS. hae ſunt diverſae vocis lectiones:

ἀδιμάτῳ· ἀδιμάτω· ἀδαμάτῳ· ἀδαμάτῳ· ἀδιμάτῳ· ἀδημάτῳ. A
—— *Ioſ. Scaliger* & *H. Stephanus* corrigebant ἀλιμάτῳ vel ἀλιμάτω. quod eſſet pro μαπίας poſitum: ad ἀλιμάτως in *Callim.* h. Cerer. 91, quaedam, hunc etiam l. adnotavit *Ez. Spanhemius.* —— Ἀδαμάτῳ vel ἀδαμάτω legunt *Caſaubonus* & *Toupius*: hoc, quia a Codicibus confirmatur, recepi. —— Ἀδιμάτῳ, quod habet etiam *Gregorius* de Dial. Dor. p. 169, ſervandum cenſebant *Reiskius* & *Wartonus*: mihi *Scaligeri* inventum ἀλιμάτω blanditur. —— In vſ. 5, iam ante hos centum annos πολλῷ μᾶλ' ὄχλῳ emendate publicavit *Wintertonus*, quem nemo propterea vituperavit: id ipſum recepi pro πολλῷ μᾶλ' ὄχλου.

vſ. 7. Ἀ δ' ἐδὺς ἀτρυλῶ] Tentari non debet. *Attritus* quibuscunque tandem malis Graece dicitur Τευθῆνας· Τευχθῆνας· & B
Τευχαθῆνας· labore, fame, ſenectute, morbo, bello. *Qui nullis laboribus frangitur* vel *defatigatur* eximie dicitur Ἀτρυλῶ. Θάλασσα vocatur ἀσίγηλος & ἀκάμαλος, dicique potuit ἄτρυτος. In *Homero* legiſſe ſuſpicor, ἀλὸς ἀτρύτοιο, Auctorem Scholii, ἀκαμπαπύτου, πολλῆς, in Il. A, 316. Recte *Etymologus*: Ἄτυλος, —— λὸν δ' Τρύω, —— σημαίνει τὸ ἀκαταπόνητον. *Euſtath.* in *Hom.* Od. A. p. 197, 45, Ἄτρυτος ὁ πόνοις λίγιστος, ὅτι πόνοι ὁ πίρωσι. hoc *Heſychio* in v. Ἀτρυτώνη recte reſtituit *H. Stephanus*, pro ἄτρωτος· forſan eidem reddendum in Ἀδαπάνιστος· certe *M. Antonino* Imp. III, 4, p. 70, qui ἄτρυτον τὸν παντὸς πόνου dederat; non ἄτρωτον. Herbam memoravit in Ἀλιεῖ *Alexander Aetolus*, cuius, velut *ambroſiae*, ſucco Sol equos ſuos ſaturaret,

ἵνα δρόμου ἐκλελύσωνται C
Ἄτρυτοι, ἢ μή νιν ἕλοι μεσαιγὺς ἀνίη.

male vulgatur μή πι' ἕλοι, apud *Athen.* VII. p. 296. E. Νὶν, praeter cetera, ſignificat etiam αὐτὰς (Solis equorum duo fuere mares) ex gr. in *Soph.* Oed. T. v. 878. *Eurip.* Iph. T. v. 330, 333. ponendum in eiusdem verſu, quem praebebit Diatribe in *Euripidea* p. 245. C. —— εἰσορῶσά νιν καμνώς. Homines *laborioſos* Ἀτρύτους vocabant: *Damaſcius*, apud *Suidam* in v. Ἄτρυτος, dixit φιλοπονίαν ἴσχειν ἄτρυτον. Vt vero Latine gravia & moleſta *laborioſa* dicuntur, ſic etiam a Graecis, Ἄτρυτα, ingentes *labores* & *moleſti*, ἄτρυτοι ſunt πόνοι. *Moſchus* IV, 69. ἀτρύτοισιν Ἄλγεσι μοχθίζουσαν. *Philo* Judaeus p. 914. C. ἀσκητὴ meminit, πόνοις ἀτρύτοις καὶ ἀκάμπτοις

Απίοι ἀξιοπιστοτέρῳ τὸ καλὸν, p. 930. B. κακοπαθείας ἀτρύτους, ἃς εἰκὸς γεωπόνους διαδίχεσθαι. *Suidae Damascius*: ἀτρύτοις πόνοις ἑαυτὸν ὡς γεωργίαν ἐξεδίδου. a *Clemente Alex. Strom.* VIII. p. 831, 32, ἡ τοῦ φύσις —— dicitur ἀκαμάτῳ καὶ ἀτρύτῳ δυνάμει πάντα ἐργαζομένη. His antiquior *Archytas* Tarentinus Deum dixerat virtutem non solum habere *sinceram*, *atque ab omni humano affectu puram*, ἀλλὰ καὶ τὴν δύναμιν, ait, ἀπαθῆ ἄτρυτον πέφυκεν, *sed & ejus vim possidet nulla re defatigatam:* ubi leguntur ista in *Stobaei* Floril. p. 13, 40, paulo post scribendum, ἀλλὰ παθῶν ἀσυμμετρίαν, fatebitur *Adrian. Noster Heringa*, cui correctio nihilominus est uni tribuenda: vid. Eius Obsery. Crit. p. 152. —— In *Sophoclis* Aiace v. 799, ubi se dicit Tecmessa,

B ἀρτίως πεπαυμένῳ
Καπῶν ἀτρύτων.

Schol. Ἀτρύτων] Πολυτρύτων, πάνυ κακώσεως. atque adeo πολὺ τρυόντων. *Theocriti* Gorgo, defatigata currendo, eleganter,

Ἁ δ' ὁδὸς, inquit, ἄτρυτος·

via longa est & molesta: sive reddatur illud Ἄτρυτος cum *Scholiaste*, πολλὴ, (ἡ γὰρ ὁδὸς πολλή,) seu ἀργαλέα, sive tandem δύσκοπος, res eodem recidit. *Via quae* euntem *defatigat* eleganter hic ὁδὸς dicitur Ἄτρυτος. Istiusmodi adiectiva duplicem fere vim habent vel activam vel passivam, ea ne nos res nunc teneat, satis erit laudasse observata *Tib. Hem-*C*sterhusii* ad *Lucian.* T. I. p. 179. & ad *Thom. Mag.* in v. Ἀθέατος.

Nihil adeo ad hunc locum dare constitueram: sed Amicus meus *D. R.* vocem Ἄτρυτος, hic a viro Primario tentatam, dignam censebat, ad quam excussis loculis harum rerum studioso Lectori quaedam adnumerarem. Eius obsequutus consilio, nunc ne literae quidem praefixae vim rariorem indictam praetermittam: Ἄτρυτα κακὰ docte reduntur a *Schol. Sophoclis* πολύτρυτα, πάνυ κακώσεται. *Hesychius* initio Lexici, Τὸ α, inquit, —— δηλοῖ ψιλόρθρου —— καὶ τὸ μέγα, ὡς τὸ Ἀχαιὸς πέλαγος· καὶ τὸ πολὺ, ὡς σὺν Ἀξύλῳ —— ὕλῃ. Ad haec *Homeri* in Il. Λ, 135, *Scholiastes*, Ἀξύλῳ] Κατεξύλῳ, πολυξύλῳ· τὸ γὰρ α τῶν ὑ κατὰ τίρησιν, ἀλλὰ κατ' ἐπίτασιν. *Eustathius* p. 773, 1. εἴη δ' ἂν πάντως καὶ ἡ Ἀξύλιστος, πολύξυ-

λος· εἰσαγάγης τὰς στρίπτας ἐπίφασιν, ἢ, ὡς εἰπεῖν, πλουτιζόσης τῇ ἰνδοίφ. quae ſatis ſunt arguta: mallem ex Lexicis ſuis, quae periere, quaedam aliunde ignota nobis excerpſiſſet. Homerici Ἄξυλος ſimilia: ſed, ut verum fatear, in Homerico melior mihi vulgatâ *Porphyrii* videtur interpretatio: *Euſtathius*: Ἄξυλος ὕλη, —— κατὰ Πορφύριον, ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλάδισατο. *ſylvam* vocant Poëtae *nemoreſam*: ἄλσος, *Callimachus* h. Cereris vſ. 27,

Δώδεκα δ' ἀμφιλαφὴς· δὴ καὶ μάλις ἤθεν ἐοῦσα.

ἤθεν eſt ex Codd. vellem ἴτεα dediſſent ex more *Callimachi*. *nemus*, *Ovidius* Met. VIII, 418,

quod nulla ceciderat aetas.

Quod ſi nihil eſſet, praeter Homericum Ἄξυλος, ut ſolet id unum ferme hanc in rem proferri, dubitari certe poſſet de iſta literae α poteſtate. Sed dantur hujus generis multo plura, quam vulgo exiſtimantur. Illa, cum haec ſcribenti ſint ad manum, hic a me proponentur. Quibus nihil facere adeo videbuntur ad *Theocritum*, noſtratibus iſta relinquant invenibus exigenda, atque aliquando adaugenda.

DIGRESSIO A THEOCRITEIS,

De vocibus, in quibus α dicitur Θέπτασθαι ὕλης.

In his, quae pleraque mihi tantum ex Grammaticis innotuerunt, vice fungar *enarratoris*, atque adeo futurum me fateor, quales ſemper eſſe Literatores & Criticos plerosque perhibent, (ut ſaepe dicentem Geometram audivi Graece perdoctum, *Samuelem Königium*, non vanum ſui oſtentatorem,) qui ſe Philoſophos profitentur, atque adeo veri haberi volunt, & habentur, inveſtigatores, novarumque rerum, quae uſum praeſtent humanae ſocietati, inventores, *des génies inventeurs*. ſic noſtram ſolemus, aliorum contemptu, apud

A apud plebem, quae latiſſime patet, antiquarum rerum ignorantiam tegere, ſemper ſcilicet homunculi, atque ἀνθρώπια ἀρῶντες. Vtrum vis iſta literae praefixae ſignificatum ſimplicis intendens, vere his, quae prolaturus ſum, inſit, nec ne, hic a me non disputabitur: ea res, ampliora ſpatia deſiderans, nunc commode tractari non poterit. Dum vero voces a me proferentur de rariſſimis pleraeque, qualia nos, pro ſapientia ſcilicet! noſtra nova vocare ſuevimus Grammatici, nova proferendi mihi nonnullae ſaltem praebebunt occaſionem.

Ἄβιος. —— *Harpocration*: Ἄβιον. τὸν Ἄβιον Ἀνυφῶν ἐπὶ τ (ſic dedit *Aldus* ex Codd.) πολὺν βίον κεκτημένον ἔπαξεν. ὥσπερ Ὅμηρον Ἄξυλον ὕλλο λίγῃ, τῷ πολύξυλον. Hinc illud
B alii ſumſerunt: *Heſych.* Ἄβιον, πλούσιον· ὡς Ἀνυφῶν ἐν Ἀληθείας ά. ſic legendum, vel β', probabilis eſt *Mauſſaci* coniectura. Attigit *T. H.* in *Lucian.* I. p. 401. Ne altera quidem uſitata literae poteſtate Ἄβιον a me lectum fuit, niſi in iſto *Luciani* loco: utrum ſpectavit & illam in his *Plato* de LL. IX. p. 873. C. ὃς ἂν ἰωτὸν, κτείνῃ —— μηδὲ αἰχένας πρὸς χεῖρα ᾖ ἄβιον μεταλαχόν. an Ἄβιον poſuiſſe videbitur pro ἀβιώτου; Ἄβια *Heſych.* etiam explicat ὑ βιώσιμα. dici ſic potuerunt βρέφη ἠλιτόμηνα, *foetus non vitales*; ſed vero, ἄβιον lectum illic in libris quamvis fuerit antiquis, ego *Platonem*, qui ſaepe *vitam non vitalem* βίον vocat ἀβίωτον, hic etiam ἀβιώτου ſcripſiſſe iudico: talem αἰχένιον parere calamitates cenſentur, ξυμφορὰ, ἃς ἀβίωτον ζῆν κεκτημένῳ ſecundum *Platonem* de LL. XI. p 926. B. iſta *Plato-*
C *nis* ſtudioſus mihi conſideret ex Menexeno T. II. p. 246. D. ἡμῖν ἔξεν ζῆν μὴ κακῶς, κακῶς αἱρούμεθα μᾶλλον τελευτᾶν, πρὶν ἡμᾶς τε καὶ τοὺς ἔπειτα εἰς ὀνείδη καταστῆσαι, καὶ πρὶν τοὺς ἡμετέρους πατέρας καὶ πᾶν τὸ πρόσθεν γένος αἰσχῦναι· ἐγέμοντο τῷ τοὺς αὐτοῦ αἰσχύνοντι ἀβίωτον εἶναι. an non ad haec apte reſponderet ἄτοπον —— καὶ ἀβίωτος αἰχένι; —— ſi lex artibus obeſſet promovendis, atque hae tandem funditus perirent, ὁ βίος, ὦ κ τῶν καλῶν, ὡς τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἀβίωτος γίγνοιτ' ἂν τὸ παράπαν, iudice *Platonis* Socrate in Politico p. 299. v. ult. Qui toties, & ſaepius, vocem adhibuit, ab optimis Poëtis uſurpatam, ἀβίωτος, hunccine crederemus, ut lectores fatigaret, ὀβίου ſcripſiſſe; quia quingentis minimum annis, poſtquam eſſent ſcripta, ſuis in exemplaribus ἀβίου invenisſe videntur Grammatici? —— Sophiſtam *Antiphontem*,

de cuius voce agitur in initio huius adnot. verbis & nominibus novam saepe vim indidisse significandi adparebit *Harpocrationem* conferenti in vocibus Ἀγυιάτις τὴν πόλιν · Ἀνδρεία · Ἄπυδι · Ἀχαμιτῶν · Δείσεις · Ἐμβιοθῶ · & Ἐπαλλάξεις. A

Homerus in plaustris vagantium Scytharum meminit tanquam Ἀξίων, in Il. N. v. 6. Inter diversa vocis interpretamenta non sane miror illam etiam πολυξίων Grammaticis in mentem veniisse: πολύξιοι dici poterant, vel μακρόξιοι & πολυτειῖς, vel, voce ducta a βία, πολυδύναμοι. Nihil horum invenietur, ubi tamen permulta dantur a se diversissima, apud *Strabonem* VII, p. 454, —— 456. vel apud *Stephanum Byz.* in Ἄξιοι, vel de Scytharum istorum moribus agentem *Nicolaum Damasc.* in *Stobaei* Floril. p. 70, 5. Sed Lexicographis & Scholiastis τὸ ἱππικὸν α hic etiam debuit in mentem venire: *Etymologo* p. 3, 22. p. 233, 1, ad Ἀξίων, —— ἤ, inquit, πολυξίων κ᾽ πολυτειῶν. eadem sunt in *Schol.* in *Hom.* aliud etiam praebet *Eustath.* p. 881, 4, ἢ ὅτι μακρόξιοι, κατ᾽ ἐπίτασιν τοῦ α· ἢ πολύξιοι, ὅ ἐστι πολυδύναμοι· ἀνδρεῖοι γάρ. a *Strabone* quoque dicuntur VII. p. 479. A. δυνάμει ἱππικοῖς, —— ἢ ἀμύνασθαι ῥᾳδίως ἱππεύοντας, ἢ κωλύσαι τὴν ὁρμὴν. Victum atque ad vitam necessaria hi Scythae secum semper circumvectantes, vere a *Nicolao Stobaei* p. 69, 47, dicuntur δυσμαχέτατοι· quippe qui ipsum Darium in fugam coniecerint. —— Inter tot diversas vocis interpretationes, illam miror, πολὺν βίον ἔχοντων, non incidisse Grammaticis, quam speciose commendare potuerant. Iustitiae plis istis cultoribus, dum per arva cum gregibus suis migrarent, rerum ad vitam iucunde transigendam semper fuit affatim: si fruges veterum erant, ut fuerunt, agricolarum solae divitiae, ὁ πλοῦτος, (Δημήτηρ μὲν πλοῦτον ἐγείνατο, *Hesiod.* ap. *Etymol.* p. 677, 16. Schol. *Theocr.* in Eid. X, 19. &c. *annus fertilis*, τὸ πολὺ ἔτος, dabat τὸν πολίτου, sive πλοῦτον, agri cultoribus,) dici poterant πολὺν βίον ἔχοντες. Abiis Homericis, B C

Ipsa quoque immunis, rastroque intacta, nec ullis
Saucia vomeribus, per se dabat omnia tellus:
—— *etiam fruges tellus inarata ferebat.*

De his *Homeri* Scythis dici potuerunt, quae cecinit *Caesar Germanicus*, ubi tres *Arati* versus ex Phaenom.

III,

A 111, 112, 113, ſic elegantius expreſſit in Virginis παλιγγενεσιᾳ p. 110,

Ignotique maris curſus, privataque tellus
Grata ſatis; neque per dubios avidiſſima ventos
Spes procul amotas fabricata nave petebat
Divitias; fructusque dabat placata colono
Sponte ſua tellus.

Sed en teſtem, ex omnibus qui produci poſſent, *Homero*, ſeculorum tamen aliquot intervallo, proximum *Aeſchylum*, ex cuius Prometheo ſoluto verſus faciles atque elegantes habet *Stephan. Byz.* in v. Ἄξιοι, quos ſic arbitror nomine Σκυθῶν interſerto legendos: erant iſta Promethei ſcenici verba, a Caucaſo Herculi ad Heſperidas
B iter praemonſtrantis:

Ἔκειτα δ' ἵξεις δίμοιρον ἰνδικώτατον
[Σκυθῶν] ἀπάντων, κ᾽ φιλοξενώτατον,
Γαξίας· ὃν οὔτ' ἄροτρον, οὔτι γατόμῳ
Τέμνει δίκελλ' ἄρμαν, ἀλλ' αὐτόσπορος
Γῆ φέρει βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

Homeri Ἄξιος ab *Aeſchylo* dictos Γαξίας, *Stephano* Grammatico narranti fidem adhibuimus; forſan hac etiam in re nimis credulo: potuit enim is vitio Codicis ſui decipi; cur, obſecro, *Homeri* Ἄξιος, Γαξίας diceret *Aeſchylus*? Alii hoc verum arbitrentur: —— ἀλλ' ὦ τις ἐγώ τις ταχυπιθής· Οὐ Δᾶν. De Γ, ex F Aeolico nato, vocibusque permultis Aeolicis, quae ſuperſunt, praefixo, dici multa poſ-
C ſent, quae hinc alieniſſima iudicarem. —— Nunc tandem obſervationem ſubiiciam, quae meis his plerisque excitandis occaſionem praebuit, quam, cum aliis permultis, ex ineditis libellis ſuis mihi *Rubnkenius* ſubminiſtravit, τῷ ὄντι τὸ Ϝ φίλον ἐγκρίθον κοινά. Haec ſunt in Pariſino *Lex. Sangerm. MS.*

„ Ἄξιος, ὁ ἀβλαβὴς, παρὰ τὸν βίον, οἷον ὁ χρήσιμον βίον. ᾗ Ἄ-
„ ξιοι, οἱ Νομάδες, παρ' Ὁμήρῳ, οἷον οἱ τὸν πολιτικὸν ᾗ κοινωνικὸν οὐκ
„ ἔχοντες βίον. ὁ μέντοι Εὐριπίδης ἐπὶ τῷ δυσβίῳ ἐχρήσατο τῇ λέξει. κέ-
„ χρηται δὲ αὐτῇ ᾗ ἐπὶ τοῦ ἰσημέρου τῆς ζωῆς. ἀλλὰ ᾗ πολλαχοῦ·
„ κατ' ἐπίτασιν τοῦ α ἄξιος λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Apud
„ Platonem l. c. Scholiaſtes MS. ἄξιον explicat ἀβλαβοῦς,
„ ἢ ἄνευ βίας. "

Ἀβληχρός. *Orion* Thebanus *Etymol. MS.* penes Clar. A
Noſtrum *Rubnkenium*: „ Ἀβληχρόν. δύναται τὸ α κατ' ἐπίτασιν „ σφόδρα ἀσθενές. Βλιχρὸν δὲ τὸ ἀσθενὲς, ἀπὸ τῆς τ' προβάτου φω„ νῆς· τὸ δὲ Βλιχρὸν ἐπ' αὐτῶν ὑφῆται. παλλάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ „ τάττεται τὸ Βλιχρὸν, ὡς ἴδιαι παρὰ τὸ βάλλειν εἰς γῆν. ποτὲ δὲ καὶ „ τὸ ἀναιρεῖν, ὡς δύναται τὸ ἀσθενὲς ἀπολῶν, καὶ πάλιν τὸ ἰσχυρὸν, τοῦ α „ ἀναίρετικοῦ καὶ ἐπίτασιν δηλοῦντος. ὅτως οὖν ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρακλείδης. adſcripſerat *R.* *Haec contraxit, Orionem laudans, Etymologus M.* —— Alios etiam veteres adhibe Grammaticos; ab his incertior redibis quam veneras. Illud inprimis mireris, quod ab *Orione* dicitur, α accipi poſſe κατ' ἐπίτασιν in Ἀβληχρὸς, & paulo tamen poſt dici, ſaepius ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ poni τὸ Βλιχρόν. hanc vocis vim firmat *Heraclides Mileſius* apud *Euſtath.* in *Hom.* Il. Θ. p. 589, 30. Vnum *Pindarum* nominant, qui vocem Βλιχρὸς poſuerit B ἀντὶ τοῦ ἰσχυροῦ, *Etymologus M.* p. 200, 13. & *Suidas*: ſic ille: Βλιχρὸν, τὸ ἀσθενὲς παρ' Ὁμήρῳ, καὶ Ἀλκαίῳ, καὶ ἄλλοις· Πίνδαρος δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτὸ λέγει. tribus voculis omiſſis, eadem fere cetera dat *Suidas*: ubi *Pearſonus* recte adnotaverat, non Βλιχρὸν, ſed Ἀβλιχρὸν apud *Homerum* legi. Ab hoc initio profectis vera ratio tandem patebit. *Imbecillum, infirmum, lene*, & *mite*, &c. quodque adeo hac in parte ovium *balantium*, βλιχωμένων, naturam imitaretur, Iones praeſertim antiqui Βλιχρὸν dixerunt, ſive Ἀβλιχρόν. Apud Atticos neutrum, opinor, invenietur. α in Ἀβλιχρὸς fuit, non ἐπιτατικὸν, ſed, me iudice, ut in multis, otioſum, ſive πλεονάζον. *Pindarus* tamen, (is unus nominatim ex perdito carmine citatur,) voci Βλιχρὸν praefixiſſe videtur in aliis uſitatiſſimum τὸ στερητικὸν, atque adeo voci ſignifi- C canti *imbecillum* vim attribuiſſe *robuſti*. Qua vero dicebam, eadem ſignificandi poteſtate alii veteres nobis quidem noti vocem adhibuerunt, ſive ſcripſerint Ἀβλιχρὸν, ſeu Βλιχρόν. Ἀβλιχρὸν ſcripſit *Homerus*; Βλιχρὸν *Alcaeus*; hoc frequentavit *Hippocrates*; huiusque imitator *Aretaeus*, *Nicander*, *Plutarchus*, aliique adhibuerunt. De tribus rebus diverſiſſimis Ἀβλιχρὸν *Homerus* poſuit; *teneram* minime bellatricis Veneris *manum*, quam vulneravit Diomedes, vocans Ἀβλιχρὴν, in Il. Ε. 337; *muros infirmos*, quos nihili faciebat Hector, τείχεα Ἀβλιχρ', οὐδενόσωρα, Il. Θ. 178; *lenem mortem*, qua Vlyſſes conficeretur, θάνατον Ἀβλιχρὸν, in Od. Λ. 134, & Od. Ψ. 282. —— In horum locorum primo male nonnulli veterum, Ἀβλιχρὴν, *finiſtram*

A *ſtram* interpretabantur: *Homeri* Tydides & *Virgilii* —— *Venerīs violavit vulnere dextram.* —— Ad ſecundum locum *Euſtathius* verba quaedam nobis dat, ex *Apionis* & *Herodori* in *Homerum* commentario, quibus abſque eo caruiſſemus, *Alcaei*, p. 589, 32, Βλαχρὸν, τὸ ἀσθενὲς, ὡς Ἀλκαῖος,

Βλαχρῶν ἀνέμων ἀκχιμαιλὸν πνοαί.

Tranquillae ventorum leniter ſpirantium flamina. Lyrici verbis ſubiicit *Euſtathius Nicandri* verſum:

Βλαχρὸν μυὸς εἶπε μυλαιόφιν ἐν χροὶ νύγμα.

Sic ſcriptis *Nicandri* verbis, & *Alcaei*, ex *Euſtathio*, quem non nominat, uſus *Henr. Stephanus* Theſ. L. G. I. p.
B 754. G. noverat utique, mures *molas* non mordere; neque adeo a *Nicandro* ſcribi potuiſſe μυὸς εἶπε μυλαιόφιν. quae facile mox venerat in mentem, emendata fuit lectio μυχαιόφιν ab *Angelo Maria Bandinio* enotata ex Cod. Mediceo *Nicandri*, ubi verſus iſte legitur, in Theriacis 446, ſic ſcriptus:

Βλαχρὸν δ' μυὸς εἶπε πυχαιόφιν ἐν χροὶ νύγμα
Εἰδῆται.

Vtrumque in antiquis iam Codicibus lectum haec indicant in *Scholiis*: τὸ δὲ νύγμα αὐτῷ σημαῖνον, ᾧ ὅμοιον μυὸς ἐστι Νικανδρος, δηλαδὴ δὲ ἐν τινὶ ἐσθίοντος, ἃ ἂν εὕρῃ· εὕρηται δὲ ἡ Μυχαιόφιν· ὅ ἐστι, δὲ ἐν μυχοῖς ἐσθίοντος. quid in ſuo Codice legerit *Eutecnius* dignoſci nequit. —— Praeterquam in *Ae-*
C *liani* loco apud *Suidam*, Ἀβλαχρὲς *Homericum* vix alibi reperietur: dicitur ibi quis mortuus πρέπως, ᾧ σὺν γαλήνῃ, ᾧ ἀβλαχρῷ θανάτῳ. —— Opponuntur ſcilicet ἐξαίφνης θανάτοι, & ἀβλαχροὶ, ſive βλαχροί. Eleganter, ut omnia, *Cicero* de Senect. c. XIX, *Adoleſcentes*, dicit, *mori ſic mihi videntur, ut cum aquae multitudine vis flammae opprimitur: ſenes autem ſic, ut ſponte ſua, nulla adhibita vi, conſumtus ignis exſtinguitur. &. quaſi poma ex arboribus, cruda ſi ſint, vi avelluntur; ſi matura & cocta, decidunt: ſic vitam adoleſcentibus vis aufert, ſenibus maturitas. Ciceronis* iſta neſcio quis diſticho illigavit non invenuſto, quod ſic omnino cum *P. Burmanno Sec.* Anthol. Lat. T. I. p. 551, ſcribendum cenſeo:

Po-

Poma ut in arboribus, ſic ſunt & corpora noſtra:
Aut matura cadunt; aut cito acerba ruunt. A

Iuvenum mors miſerabilis plerumque eſt *acerba*, ὀξὺς θάνατος· ſenum *lenis*, ſopori quippe ſimillima, βληχρὸς, vel ἀβλῆχρός.

Animam ſenilem mollis exſolvit ſopor.

is verſus eſt in Oedipo *Senecae* 787, factus ex *Sophocléo*. Sic opponuntur ὀξεῖς πυρετοὶ, *febres acutae*; & βληχροὶ, *lenes, leves*que: σφυγμοὶ ὀξέες, *citati pulſus*; & βληχροὶ, *debiles* & *languidi*. *Hippocratea* dabit *Foeſius* in βληχρὸς πυρετός. *Plutarchus* in Pericle p. 173. A. Περικλέης ἔοικεν ὁ λοιμὸς λαβέσθαι λαβὼν οὐκ ὀξεῖαν, οὐσπερ ἅπτων, οὐδὲ σύντονον, ἀπὸ βληχρᾶς τινι νόσῳ κ. τ. λ. Quia vocem ſic ſcriptam & alibi adhibet bis terve *Plutarchus*, ita legendum recte ſtatuit B *Bryanus* Not. in T. I. p. 104. In Excerptis legitur ex *Cteſiae* Perſicis p. 646, 40, ἀσθενὴς εἶχεν Ἄμυτις, οἱ μὲν βληχρὸς, οἱ δὲ οὐκ ἰσχυρὸς. Raro legitur apud recentiores βληχρός· a quo, ſignificatu, nihil diſtat Homericum Ἀβληχρός. — Sic litera α eſt ſupervacua in Ἀπαίρειν· Ἄσαχυς· Ἀσαφὶς· Ἀσφοδελὸς· Ἄπεις· Ἀγαυρὸς· ſimilibusque. In Ἀβληχρὸς etiam πλεονάζον τὸ α agnovit *Euſtathius* in Il. Θ.

Ἄγονος. *Heſychius*: Ἄγονον, πήγανον, ἢ πολύγονον. Non tantum *ſterile* & *infoecundum* dicebant Ἄγονον, ſed & *quicquid generationem impediret*; contra πολύγονα & *foecunda*, & *quibus vis* ineſſe videretur *genitalis*. *Rutam*, multiplicis uſus herbam, quam vulgo Graeci Botanici πήγανον C vocabant, vocum obſoletarum cuſtos, *Nicander* dixit Ῥυτὴν, Ther. v. 524. ubi τὸ τειόφυλλον, (ſic vocem τειόφυλλον corrigit, cuius penes me ſunt emendationes, *Bentlejus*) ſive τειπέταλον, canit

Χαίτῃ μὲν λωτῇ, ῥυτῇ γε μὲν εἴκελον ὀδμῇ.

Scbol. explicat, τὸ φύλλον ἐμφερὲς τῷ λωτῷ, τῶν δὲ ὀσμὴν τῷ πηγάνῳ· iſta ſcribens paulo poſt: Ἰόλαος δὲ, ὡς τῷ ὄντι Πελοποννησιακὸν πόλισμα, τὸ πήγανον ὑπὸ Πελοποννησίων Ῥυτὴν καλεῖσθαι φησίν. Ῥυτῆς meminit & *Nicander* in Alexipharm. v. 306, & 528, & iam ante, forſan ubi Laconem fecerat loquentem, *Cratinus*: ad *Heſycb.* in Ῥυτὴ, dedit iſta *Photii Io. Alberti*: Ῥυτὴ, (f. Ῥυταὶ,) πήγανα. οὕτω Κρατῖνος. Vocem Peloponneſiacam, Ῥυτὴν, *rutam*, cum colonis in Italiam delatam, ne-

A nemo mirabitur: ſed *Iolai*, mihi aliunde ignoti, teſtimonio illinc excitato *Ios. Scaliger* iam uſus eſt Coniect. in *Varron.* p. 45. —— *Rutam* vero, ſive τὸ πήγανον, non mirarer ſi ipſe *Nicander* in Georgicis dixiſſet Ἄγανον. De *Ruta* agens *Plinius* H. N. XX, c. XIII, circa finem, *mirum*, inquit, *eſt, cum ferventem rutae naturam eſſe conveniat,* —— *generationes impediri hoc cibo: ideo (in) profluvio genitali datur, & venerem crebro per ſomnia imaginantibus. Praecavendum eſt gravidis abſtineant hoc cibo; quo* (ſic legerem) *necari partus invenio. Dioſcorides* III, c. 52, πήγανον, ait, γονὰς σβέννυσι διὰ σπέρμου, καὶ πνεύμου. —— paulo poſt, ἴσι δὲ καὶ ἀξυπνίς· deinceps, —— τὸ ἄγριον (diſtinguunt a ruta *ſativa*) —— κνιδᾶ —— καὶ καταμήνια, καὶ δὲ ἔμβρυα φθείρει. cur πήγανον dicatur, atque alia
B tradidit *Io. Brodaeus Stapelius* in *Theophraſti* Hiſt. Plant. VII, c. VI, p. 797. —— Dignum vero obſervatu *Dioſcoridis* πήγανον eſt —— ἀξυπνίς· ut enim *Heſychii* πήγανον Ἄγριον ſignificat τὸ ποιᾶν ἀγριέλαιον· ſic dicitur ἀξυπνὶς, τὸ ποιᾶν ἀξυπνὶς τὰς ἀμβλυωπίας. *Ovidius* in Remed. Amor. v. 801,

Vtilius ſumas acuentes lumina rutas;
Et quidquid Veneri corpora noſtra negat.

Si πολύγονον eadem ratione hic ſignificaret, de quo tamen dubito, τὸ δοκεῖν σπέρματος εἶναι ποιητικὸν, ut *Heraclides* dicebat *Tarentinus* in Sympoſio, teſte *Athen.* II. p. 64. A. de bulbo, cochlea, ovo, ſimilibusque; de tali *eſca*, quas *molliculas* vocat *Plautus* in Caſina II, 8, 56, *pulpamenta*, in
C Pſeudolo IV, 1, 37, ſi iocoſe quis dixerit Ἄγανον, non abſurde reddi potuit πολύγονον. βολβὸν, ex. gr. de quo tot venuſta veterum nobis dicta ſervavit *Athen.* I. p. 5. C. D. II. p. 63. E. F. p. 64. A—F. VIII. p. 356. E. F. Quae pag. 64. leguntur Medicorum de bulbis teſtimonia his commode potuerant *Ovidii* admoveri, quae paulo ante laudatis verſibus proxima praemittuntur in iſto perdocto carmine:

Ecce cibos etiam, (medicinae fungar ut omni
Munere,) quos fugias, quosve ſequare, dabo.
Daunius, an Libycis bulbus tibi miſſus ab oris,
An veniat Megaris, noxius omnis erit.
Nec minus erucas aptum vitare ſalaces;
Et quidquid Veneri corpora noſtra parat.

Dau-

Daunium bulbum in Medicis Graecis nemo requiret. Sed A
in locorum apud *Athen.* primo p. 5. C. *Philoxenus Leucadius*, Βολβὸς, inquit,

Ὡς πλείστης διάτρωγε· τὸ δ' ἥρως ἀνδρὸς ἀνορθοῖ.

Vltimum hoc interpretari licet *Aristophanis* phrasi, ex eodem *Athen.* I. p. 29. A. ἐπιγείῳ τὸν ἔμβολον. —— *Philoxenus* iste Leucadius carmen condiderat epicum inscriptum Δεῖπνον, ex quo versus illic quatuor & decem exhibentur in loco Comici *Platonis* ex Phaone: ex isthoc dramate pervenustam esse ῥῆσιν repetitam intellexi ex integri operis Libro VII. p. 325. A. Πλάτων δ' ἐν Φάωνι φησὶν,

Τρίγλη δ' οὐκ ἰδίᾳ τούτων ἐπιμικτος ἔοικε· B
Παρθένε Ἀρτέμιδος δ' ἔφυ, καὶ σύματα μισεῖ.

hi duo hexametri versus non sunt *Platonis*; sed paene ultimi eorum, quos ex *Coena Philoxeni Leucadii* protulit *Plato* Comicus *Athenaei* L. I, quique nobis servati sunt in Epitome p. 5. Quid itaque? an hic erravit *Athenaeus*, *Platoni* tribuens quae essent *Philoxeni*? vix opinor; credere malim integrum locum ex Phaone *Platonis* hic ab Auctore repetitum. Duobus istis versibus ad *Alciphr.* p. 26, usus, *St. Berglerus* hoc tamen non animadverterat. Gravius errat, quod in tot millenis diversis viro Summo nonnunquam evenisse quis homo natus mirabitur? gravius, inquam, errat hoc in loco *Casaubonus*, Animadvers. VII, c. XXI, p. 562, 37, ubi „ deest, „ ait, ecloga Sapphûs: nam, qui versus hexametros C „ subiectos putant illius esse, falluntur: sunt enim Ar„ chestrati, ut scimus ex libro primo". fefellit ipsum memoria: scimus ex L. I, versus esse *Philoxeni*; deinde non *Sapphus*, sed Ecloga *Platonis* ex Phaone hic deficit: ad nomen duri Phaonis, huius amans perdite *Sappho* obversata mox animo *Casauboni* fecit, ut scribentis etiam calamo nomen effluxerit. —— Sed Athenaeus iste rerum optimarum thesaurus, qui toties in his etiam observatis mihi profuit, quid si locum nobis submministraret, in quo de *mollibus escis* id ipsum, quod tractare coepi, vocabulum reperiretur Ἄγνων; Hodie etiam *ostrea* vel inprimis habentur ὀπτοπαστὰ βράσματα, quae sic vocat *Menander* apud *Athen.* I. p. 9. C. IV. p. 132. F. XII, p. 517. A. Apud hunc

hunc III. p. 85. C. τὸ πλεῖστα τῶ ἐερίων καὶ τῶ ἄλλων ἐορτοδίκαιον memorari dicuntur in loco *Epicharmi* ex Hebes nuptiis: quos illic depoſuit *Athenaeus*, *Epicharmi* Trochaici tetrametri catalectici, (quibus numeris omnes decurrunt ex iſta Comoedia ab *Athenaeo*, ubi piſcium nomina recenſentur, prolati,) noſtris in Edd. ſunt vitioſiſſimi: in ultimis τοὶ κόγχοι καὶ ἀμαθίνδες dici videntur κακοδέκτιμοι τε κανγόνοι· (ſic *Aldus* edidit:) *Caſaubonus* Anim. III, c. 8. p. 165, „ *lego*, inquit, κἄγγονοι, & fortaſſe etiam ἀδέκτιμοι· *male audiunt, ceu generationis inimicae.*" ſi lectum fuit κἀδέκτιμοι, κἄγγονοι· vox Ἄγγονοι hic forſan ab interprete reddi potuit πολύγονοι. Poſtrema, vix ſine libris melioribus reſtituenda, ſic vulgantur:

Θάττους δέ τ' αἱ κόγχοι αἱ ἀμαθίτιδες τε
Κακοδέκτιμοί τε κανγόνοι,
Τὰς ἀνδροφυτίδας πάντες ἄνθρωποι καλέοντι·
Ἄμμες δὲ λύπας τοὶ θεοί.

Vltimus Trochaïcus legitimus erit, una tantum litera eliſa:

Πάντες ἄνθρωποι καλέοντ', ἄμμες δὲ Λυπὰς τοὶ θεοί.

Iſthoc in loco haec quoque erunt ſincera, ſi ſic ſcribantur:

ἕτερα συμμιμουμένα·
Τὰ μὲν ἐλλῆν μοὶ ἐντὶ χαλεπὰ, καταφαγῆν δ' ἡδέα.
Μύας, ἀναρίτας τε, καρίδας τε, καὶ σκιφύδια·
Τὰ γλυκέα μοὶ ἔντ' ἐπέσθειν, ἀμπαγῆμεν δ' ἄχθα.

Ceteris abſtineo, ut inſanabilibus, niſi vocem hic illic omiſſam Codices praebuerint.

Ἀγύμναστος. *Heſych.* Ἀγυμνάστους, πολυγυμνάστους.

Ἀδάκρυτος. Pro πολυδάκρυτος poſitum a *Sophocle* Scholiaſtae monuerunt in Trach. v. 107. & in Antig. v. 893, ubi Antigone, Τὸν δ' ἐμὸν, ait, πότμον ἀδάκρυτον Οὐδεὶς φίλων σεσάξει. hoc ab aliis Grammaticis adnotatum non opinor.

Ἀδελφεία. *Cornutus* de N. D. C. XIII in fine: Ἀδελφεία, ἤτοι ἀφ' ἑνὸς τὸ &c. —— ἢ ἐπὶ τῆς τριττῆς μορίων τῶν τὸ πολὺ ἐπιδηλοῦντος. —— πολυδελφεία γάρ ἐστι. Non attigit illud Auctor *Etymol. M.* attigit Scholiaſt. ineditus in *Platonem*.

Ἀε-

Αἰδνος. *Hesych.* Αἰδνον, ἄφιεσον, ἢ πολύφιεσον. A

Ἀζαλής. *Hesych.* Ἀζαλὲς, πολύπονον, ἢ ἀλιγόπονον. Quid illud sit minus liquet. Si recte scriptum est, certe quod paulo post legitur, Ἀζαλέον, ἄγαν ζέον, θερμὸν, ἢ ξηρόν· partim ex errore natum ipsius Grammatici: Ἀζαλέον est ξηρόν. sed altera explicatio, ἄγαν ζέον, θερμὸν, pertinet ad vocem longe diversam Αἰζαὸν, qua ratione Dorienses scripsisse vocem videntur satis Poëtis usitatam αἰζηόν. *Hesychius.* Αἰζηοὶ, νεανίσκοι, οἱ τῇ ἥλικα ζέοντες, ἢ οἱ ἄγαν θερμοὶ, καὶ θυμώδεις. *Etymol.* p. 31, 56. Αἰζηὸς —— ὁ ἀεὶ ζέων, ἢ ἀκμάζων κατὰ τὴν ἡλικίαν, &c. Iterum *Hesych.* Αἰζαὸν, τὸν μέσον ἄρρα.

Ἄζειρος. *Hesych.* Ἀζείρᾳ, ἀζώσῃ, ἢ πολυζώστῳ. *Zonam*, B sive *cingulum* Ζειρὸν etiam vocabant veteres; ut & χιτῶνα ἀνεκεκοιλαμβάνον· prout mihi scripsisse videntur Grammatici. *Eustathius* in Il. Λ. p. 772, 51, Ζείρα —— σημαίνει, φασὶ, ζώνην, ἢ χιτῶνα, ἢ χλαμύδα, ἢ μάχρι ἢ ἰσάζει παραφθείροντες οἱ Λυκιακοὶ Ἡμίζειρον λέγουσιν. sed Ἡμίζειρον dixisse suspicor Lyciacos recentiores τὸ σημικίνιον, *semicinctium*, quo tunicam praecingebant. Nisi apud *Eustath.* nusquam Ἡμίζειρον legerat *Ducangius*.

[Ἀχαίειν absurde *Aemilius Portus* in Indicem verborum *Xenophontéum* retulit, quod interpretatur *vehementer urere*. *Legitur*, inquit, *ad marginem* ἀπικαίειν 329. C. (*Ed. Leuncl.* MDXCVI.) Recte *H. Stephanus* in suam Ed. secundam recepit Κ. Α. IV. p. 135, 35, ἄνεμος βορέας ἰσχνὸς ἔπνει, πανταχόθεν ἀπικαίων (πάντα addendum ex Codd.) C ἢ πήγνυς τὰς ἀνθρώπους. Latine arbores, herbas, hominum artus, *urere*, *deurere*, *perurere* frigus dicitur, inprimis boreae penetrabile: *deustas arbores*, & *perustos artus* dixit *Livius*: vid. & *Davis.* in *Cicer.* Tusc. p. 160, 161. Sic adhibentur a Graecis Καίειν, & Ἀποκαίειν. Huic verbo ne locum quidem dedit *Aem. Portus* in Indice. quod legerat & Κ. Α. VIII. [p. 239, 34.] in his: ἢν —— ψύχος ἔτως, ὥστε —— ἢ —— πολλῶν ἢ ῥῖνες ἀπικαίοιτο ἢ ὦτα. apud *Suidam* in Ἀπικαύθησαν· πολλοὶ ὑπὸ κρύους ἀπικαύθησαν χεῖρας ἢ πόδας· quae pleniora leguntur in v. Βέλεμνον. Comici *Philippidae* versus est in *Plutarchi* Demetrio p. 894. C.

Δι' ὄνῃ· ἀπίκαυσεν ἡ πάχνη τὰς ἀμπέλους.

Verba

A Verba, qualia fingebat *Portus*, nulla ſunt in Lingua Graeca.]

Ἀκρότητος. *Heſychius:* Ἀκρότητα. πολυκρότητα αὐτοῖς γινόμενα. ὥστε μηδὲ συλλροτεῖσθαι μηδὲ συμφωνεῖν ἀκρότης. In his *Kuſtero* res minus feliciter ſucceſſit. Primum hinc ſeparetur † Ἀκρότης, initium ſequentis notae. Deinde ſic locum reſtituendum arbitror: Ἀκρότητα, πολυκρότητα τοῖς [φθόγγοις] γινόμενα, ὥστε μηδὲ συλλροτεῖσθαι μηδὲ συμφωνεῖν. Pertinent iſta ad verſum *Cratini*, qui huc usque latuit apud *Athen.* IV. p. 164. F.

Μίλη πάραυλα, κἀκρότητα κύμβαλα·

Intelliguntur *Abſona carmina, & cymbala ſonos edentia diſſo-*
B *nos, atque adeo immodulatos.* conf. *Caſaub.* Anim. p. 296. In Thamyra dixerat *Sophocles*, teſte *Athen.* IV. p. 175. F.

Ὤιχωκε γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη,
Λύρα μόναυλος, ἤ τι . . . .

quae praeterea leguntur illic necdum integritati potuerunt a me reſtitui. Praeter iſtum, unicum praebet ex eadem fabula locum *Athenaeus* XIV. p. 637. A. *cuius mentem* ſecundum *Caſaub. ne Oedipus quidem caperet.* Quid vetat anapaeſtos *Sophocleos*, ne litera quidem mutata, hic emendate ſcriptos poſuiſſe?

Πηκταὶ δὲ λύραι, καὶ μαγαδίδες,
Τά τ' ἐν Ἕλλησιν ξέναι ἐνθυμιλῆ, ———

C Quae ad ſententiam implendam cum *Caſaubono* requiremus, nihil illa faciebant ad inſtitutum *Athenaei.* Iſta, Τά τ' ἐν Ἕλλησιν, —— niſi me fallunt omnia, demonſtrant, haec ipſius in ſcena fuiſſe Thamyrae verba in fabula *Sophoclis*, ex qua, tanquam Satyrica, nihil nobis *Stobaeus* aliive potuerunt conſervare, quod ad mores vitamque civilem ſpectaret.

Ἀκύμων. *Heſych.* Ἀκύμονος, πολυκαμάτου, ἢ πολυκόμου. πολυκυμάτου corrigi debebat, non πολυκυμάτου· ſic dicebatur, a Κυμαίνειν, ut ἀκύμαντος. quod forte quis miretur legi in Graeco ad *Eſtherae* caput III additamento, (eleganter ſcripto, ut ſunt iſtius interpolatoris omnia,) ficta ſcilicet Artaxerxis epiſtola, v. 15. ἔσκληθην —— τοὺς τῶν ὑποτεταγμένων ἀκυμάντους ἀγαπητοὺς καταστῆσαι βίους· ἀκυμάντους

Codex dat Alex. ubi figurate κόλπος ἀκύμων memoratur a M. Antonino Imp. XII, 22, ſimilia quaedam adſcripſit Gatakerus; ſed haec horumque ſimilia ad contrariam vim, quam tradit *Heſych.* nihil faciunt. A

[Ἀμάλχιον *Henrici Valeſii* iudicio in hanc eſſet claſſem referendum: *Plinius* H. N. IV, c. XIII, *Reliqua*, inquit, *litora, incerta ſignata fama, ſeptentrionalis Oceani, (Amalchium eum Hecataeus adpellat,) a Paropamiſo amne, qua Scythiam alluit, quod nomen eius gentis lingua ſignificat congelatum. Solinus* initio cap. XIX, *Oceanum ſeptentrionalem —— Hecataeus Amalchium appellat, quod gentis illius lingua ſignificat congelatum.* erudite plerumque verboſus, hic tacet ad *Solinum Salmaſius: Henr.* vero *Valeſius* in *Harpocrat.* ad v. Μαλιόρδῳ, B cum dixiſſet, quid eſſet Μάλκη, & Ἀμαλκιεῖν, ab *Etymologo* (p. 76, 5,) reddi per μὴ ῥιγοῦν; —— „hinc, ait, A„malcium mare Hecataeus Oceanum ſeptentrion. voca„ri dixerat, quod eſt congelatum mare. —— nomen eſt „ Graecum, ἀμάλκιον, ut ἄξυλος ὕλη, & ἄκτησις, (hoc „ omitti potuiſſet) pro ἀπεμάλκιον." Haec mihi pace *Valeſii* valde videntur incerta. De Μάλκη, & Μαλκιᾶν, ſive Μαλκίον quae dici poſſent, praeter notata ab aliis, huius certe non ſunt loci: in *Photii* nota ad *Heſych.* ſcribi ab *Albertio* debuerat, Μαλκιεῖν, τὸ ὑπαρκτικὸν ὑπὸ κρύους. μεμαρκτικέναι Graecum non eſt.]

Ἄξυλος. vid. paulo ſuperius dicta p. 214. C

Ἄξυνος. *Heſychius:* Ἄξυνος, ἀκοινώνητος, πολύξενος. Editori confudiſſe Grammaticus videtur Ἄξυνος cum Ἄξενος vel Ἄξινος· mallem hanc vocem admoviſſet vitioſae Ἀκείνης, quae ſupra redditur ἀκοινώνητος. Hoc Ἀκείνης, & centena vitioſa referens ex *Heſychio H. Stephanus* in Indicem Theſauri, ſe longe minus eruditos, Lexicorum conſarcinatores in fraudem induxit ſua unius auctoritate. Ἀκείνης Graecum eſſe nego: ὁ ἀκοινώνητος dictus fuit Ἄξενος· ſed & dici commode potuit Ἄξυνος. Ξυνὸς, pro κοινὸς, hic illic apud Poëtas, ſaepe apud *Pindarum*, legitur, ſed ſaepius ſuſpicor a notiori fuiſſe formâ noſtris in libris obliteratum. Ξυνὰ, Ξυνῇ, Ξυνοὶ, Ξυνοῖς, proſtant apud *Heſych.* apud quem quod legitur, Ξυνοὶ, κοινοὶ, ἢ ὅμοι· er-

A errori anſam dedit: *termini communes* alicubi dicti videntur ξυνοὶ ὅροι. talia ſunt in iſta farragine permulta, ad eamdem rationem accipienda. Vt ξυνὸν, dictus etiam videtur ξυνεών. vid. Not. in *Eurip.* Phoen. p. 161. Cyri amici, οἱ ἑμόπαμοι, aliquoties in *Xenophontis* κ. π. dicuntur Κοινῶνες. vere, ut puto, *Pollux* VIII, 134, οἱ Κοινῶνες, ait, Ξενοφῶντος ἴδιον. *Pindarum* enim in Π. III, 50, ξυνῶνι παρ' εὐθυπάτῳ ſcripſiſſe arbitror; non κοινῶνι. Noſtris in Edd. *Xenophontis* operum, aut in Codd. quorum penes me ſunt lectiones, non invenietur quod eſt apud *Suidam*, & ſuo loco repetitum, & in v. Διακοπώσαις. Ξενοφῶν δὲ καὶ Ἀνεξυνῶντο εἴρηκεν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς. Locum *Xenophontis* ἐν Ἑλληνικοῖς requirenti, quo ſpectaret iſta *Suidae* gloſſa, monſtravit *Rubnkenius* meus L. I. p. 432. A. in Ed. *Leuncl.*
B (Ed. *H. Steph.* p. 253, 19,) ἀνεκοινῶτο ὅ, τι ἁμαρτεῖν ἢ λίγειν ἢ πράττειν.

Ἄπυρος. Quae per orbem furens vagabatur, Io in *Aeſchyli* Prom. Vincto v. 877,

Ἰπό μ' αὖ σφάκελο, καὶ φρενοπλαγεῖς
Μανίαι θάλπουσ', εἴρυε δ' ἄρδις
Χρίμ' ἄπυρο.

Schol. Ἄπυρο] πολύπυρο, διὰ τὸ σφοδρὸν καὶ πολὺ τῆ πάλυς. haec imago *Schultenſio* placuit, ubi *Iobum* ſuum nobis pingit ad mentem iniqui cenſoris *igne* ſacro, *qui non ſufflaretur, conſumendum* p. 540, & ἀρδὶς ἄπυρος egregie reddit *telum non igne humano, ſed divino, ſaeviens*: *Aeſchyli*
C *li*, *Pindari*que, grandiſona dicta, *Sophoclea* quoque e choris, quibus vir iſte admirabilis, quem iuvenis ut praeceptorem & venerabar & amabam, in commentariis utitur ad ſublimia *Iobi* & amicorum dicta, aliis tenebricoſa, feliciter illuminanda, *Alberto Schultenſio*, peritiorem, ut equidem arbitror, interpretem nunquam habuerunt.

Ἀσπιεχὴς. *Homeri* ſunt loquendi formae, Ἀσπιεχὲς κεχολῶσ, Ἀσπιεχὲς μενεαίνειν, aliaeque harum ſimiles. Verbum Σπίεχεσ, in ſcriptis Ionicis ſignificans *iraſci*, de quo uſu dixi, ſuum *Herodoto* reſtituens Ἐξεσπιεχθήνων, L. VII, c. 207. p. 601, 602, proprie notabat *propellere* & *feſtinare*: Ἀσπιεχὲς, cum notare potuiſſet χολαίνως,

tarde, ſemper adhibetur ab *Homero*, & paucis aliis, pro A
ἀ χολαίως, atque adeo pro ἀδιαλείπτως, ut redditur a Grammaticis. *Etymologus*: Ἀσπιεχὲς, ἀδιαλείπτως. Ἢ ἀπὸ κατ' ἐπίτασιν, τυτέστι τὸ ἄγαν ἐσπουσμένον· παρὰ τὸ σπέχω. *Euſtath.* in *Hom.* Il. Δ. p. 336, 7, Ἔστι Ἀσπιεχὲς, τὸ πολυσπούδαστον, ὃ Πιερσπιεχὲς λέγει ὁ Σοφοκλῆς, κατ' ἐπίτασιν τῆ αὐτός. eadem & plura dat in Od. A. p. 12, 11, Ἀσπιεχὲς, κατ' ἐπίτασιν, τὸ πολυσπιεχὲς, ἢ ἐντρεχές. —— Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ Πιερσπιεχὲς λέγει. in Ajace *Sophocles* vſ. 999, Φερσπιεχὲς πάθος dixit: e multis, quae proſtant ibi in Scholiis, pauca tantum *Suidas* excerpſit in voce, quam attigit *D'Orvillius* in Miſcell. Obſ. IX. p. 116.

Ἀϛαγὲς, & Ἀϛαχνὴ, quamvis, me iudice, huc non pertineant, & vere α habeant στερητικὸν, ſecundum B
Grammaticos tamen veteres in hunc cenſum ſunt referenda. Ab *Heſychio* Ἀσαγὲς redditur: —— πολὺ καὶ λαῖφος: quodque *Suidas* in Epigramm. legit, Ἀσαγὲς ὕδωρ interpretatur per τὸ πολυσαγές. Ex *Nicandri* Ther. vſ. 308, Ἀσαγὲς αἷμα protulit ad *Suidam Kuſterus*; —— qui reſtituit *Apollonio Rhod.* III, 804, —— (δάκρυα) δ' ἔρρεον ἀσαγέες· noveratque id ipſum dudum ante monitum a *Caſaubono* in Lect. *Theocr.* p. 269. Huius immemor, ut ſuum, quale erat, dedit id ipſum *Jan. Rutgerſ.* V. L. I, c. 3. —— Ἀσαχὴ —— Στένουσι eſt in *Sophoclis* Oed. in Col. v. 1642, 3. ex Scholiis, πολυσαχὴ, πολυδακρύτως *Suidas*, ut ſolet illinc ſua, deſcripſit. *Platonis* Phaedon, cum poculum venenatum, ſibi ſemper & animo & vultu conſtans, velut hinc illuc abiturus, C
ebibiſſet Socrates, ἐμοῦ γε, ait p. 117. C. βίᾳ καὶ αὐτῦ ἀσαχτὶ ἰχάρῃ τὸ δάκρυα. ut apud *Suidam* incertus, Ἰκλαιεν ἀσαχὴ, ſcripſit *Aelianus* de N. A. X, c. 17, κλαίουσις ἀσαχὴ, καὶ ἀμίτροις τοῖς δακρύοις. vulgatur ibi ἀσαχτεῖ· ſed in hoc adverbio melior eſt altera ſcriptio: contra recte ſcribitur Ἀκλαυτὶ in *Callim.* h. Dian. v. paene ult. Παρομιλεῖ, in *Aeſchyli* VII. c. Theb. v. 302. apud *Thucyd.* Ἀμαχεὶ· Ἀκηρυκτεί. &c. qualia dantur permulta, hic non proferenda: apud *Athen.* ſcribitur Ἀγελαστεὶ, VI. p. 261. D. melior eſt, me iudice, in hac voce altera ſcriptio, Ἀγελαστὶ, quam in eadem hiſtoria dat *Euſtath.* in *Hom.* Od. Σ. p. 659, 24. qui in Od. Υ. p. 718, 45, nobis rarius adnotavit Ἀμεμψητεὶ, ſignificans ἀφραστέως. In *Aelia-*

A *Hani* loco *Trillerus*, *legendum*, ait, *videtur aut* ἀσκὸν, *aut*, *quo magis inclino*, ἀσπάλοις· ſed in hoc genere literarum Medicus eruditus *Trillerus* non cernebat, *ut* —— *aquila*, *aut ſerpens Epidaurius*; atque adeo ſaepius *inclinabat* ad abſurda.

Ἄσσον. Cymbam Charontis, τὸν νεκυάμβατον, dixiſſe videri poteſt *Aeſchylus* in VII. c. Theb. v. 864,

Τὸν ἄσσον, μοιλάγκρεκον, θεωρίδα.

mihi vero placet illic altera lectio vetus, ἄσολον. *Schol.* Ἄσσον, ἤτοι κακοξύνωλον· ἢ Ἄσολον, καὶ κακῶς ἐναλμύλω. Illa quidem, ſecundum *Virgilium*, cum alveo accepiſſet

Ingentem Aeneam, *gemuit ſub pondere cymba*
Sutilis;

B *gemuit*, *gravata*, βριθομένη. In Epigramm. forſan *Antipatri* Anthol. III, c. 33, 15,

Εἰ καί σοι βάρμβιν ὑπ' εἰδύλοισι καμόντων
Ὀλκὰς, μὴ προλίπῃς Διογένη μι κύπα.

cauſae vero nihil adeo eſt, cur illa prae ceteris theatri iſtius tenebricoſi *lamentabilis*, & πολύσσον, dici potuerit: nobis hic ſufficit, in hunc tamen ſenſum vocem Ἄσσον a Grammaticis vel in iſto loco, vel alibi repertam. *Heſychius*: Ἄσσον, ἀμπὸν, μεγαλήσσον. Pro voce *nihili*, ἀμπὸν, poni illic ex emend. *If. Voſſii* potuerat ἄλυπον. Ductuum ſimilitudo in ΑΥ, ΑΙ, & Μ, permultos errores in libris antiquis peperit: ob hanc cauſam in Codd. ſaepe permutantur Καλύψαι, & Κάμψαι. illam cauſam non videtur animadvertiſſe *J. P. D'Orvillius* in *Charit.* p.
C 444. In IV *Regg.* IV, 35, σωίκαμψεν recte praetulit *Grabius* lectioni Codicis Alex. σωικάλυψεν. hoc contra male admiſit in *Pſalm.* LXVIII, 11. ubi probari debebat ex Alex. Cod. σωίκαμψα ἐν ταῖς τῷ ψυχῷ μου. In *Levitici* I, 12, διελῶσιν exhibent Edd. vera lectio videtur μελιῶσιν· quod velut alterius Interpretis adnotatur in *Hexaplis* quae dicuntur: verbum Hebr. נתח nusquam διεῖλε, ſed redditur ab Alexandrinis per ἰδιχοτόμησεν, & ἐμέλισε κατὰ μέλος. pro μελιεῖται tamen, vel μελίσαι, κατὰ μέλεα διελεῖν dicitur ab *Herodoto* P. 59, v. 99. — In *Iobi* cap. XIII, 11, recepit *Grabius* ex Rom. Ed. οὐχὶ δεινὰ αὐτῶ προσπέσῃ ὑμᾶς· lectio Cod. Alex. in margine poſita, δειλία, aeque vitioſa, facile monſtrat genuinam δεῖμα· quae dubio vacat. —— In Graecis iſtis Bibliis, dum inventâ vigebam, a me diligenter tractatis,

ſexcenta poſſent ſimilia demonſtrari; ſed quam pauci hoc A
tempore talia ſibi monſtrari deſiderarent! —— Ex iſto
fonte multa ſunt in *Heſychianis* emendata; multa quoque
ſuperſunt corrigenda: unum tantum, quod in oculos in-
currit, ponam: Ἡρτυλιμβρῶ, ἐρπυμβρῶ· duae literae ΛΙ
coeant in unam Μ. genuinum eſt, Ἡρτυμβρῶ. Supra,
pro Ἀρπαλία, ſcribendum Ἄρπυια, διαβόκη· vidit *Jo. Al-
berti*, vir eruditus, atque in hoc genere laborum patien-
tiſſimus.

[Ἀτίμητος, mea quidem ſententia, pro πολυτίμη-
τος, nunquam a Graecis fuit ſcriptoribus uſurpatum.
Hoc ſi verum eſt, ad iſta *Homeri* in Il. I, 644, quibus
iracundus ſe dicit Achilles ab Agamemnone tractatum,

ὥστε τιν' ἀτίμητον μισθαρίωνα· B

a Linguae patriae tum veteris tum recentioris peritiſſi-
mo *Euſtathio* ſcribi non potuerunt, ex animi certe ſen-
tentia. quae legimus p. 692, 34, Σημείωσαι, ὅτι τε ἰδιῶ
ἰναντίως Ὅμηρος λέγει τὸ Ἀτίμητος· ὃ γὰρ τὸ πολλῆς τιμῆς ἄξιον,
κατὰ τὰς ὑστέρους, ὕστερον καὶ αὐτὰς νοεῖ Ἀτίμητον, ἀλλὰ τὸ ἀθεμίτως· καὶ
ὅτι ὡς ἓν Ἄτιμον, ἀτιμάσω, τὴν λῆξιν παράγει, ὅπερ ἡμεῖς ἀτιμάσω
(ſcribendum Ἄτιμον, ἄσω,) φαμὲν, ὡς καὶ πολλαχοῦ ἐσημειώμεθα).
ob ultima conf. *Euſtath.* in Il. A. p. 18, 37. p. 55, 46.
in Od. Π. p. 606, 53. Od. Υ. p. 727, 1. Male hinc
conficeremus, Ἀπίμητον apud *Homero* recentiores idem
ſignificaſſe atque Πολυπίμητον, nempe τὸ πολλῆς τιμῆς ἄξιον;
multo honore dignum; ut Πολυπίμητον interpretari ſolent
Grammatici. Crederes ſyllabam eliſam a vicina vocula C
τὸν, & ſcriptum ab *Euſtathio*, ὃ γὰρ τὸ ὁ πολλῆς τιμῆς ἄξιον·
—— ſed error deſcribentis in his ſtatui vix poteſt;
nam, ubi eadem Homeréus repetit Achilles in Il. Π,
59, eâdem iterum chordâ haec oberrant *Euſtathii* p.
1058, 3, Ὅτι ἀτιμώτερον τὸν αὐτοχθόνων ἐθνῶν οἱ Μίτωνες, ὡς τὰ
πολλὰ δὲ μοχθηρίαν τρόπου τὰς ἰδίας καταλείποντες, (ſcribendum,
τὰς ἰδίας καταλιπόντες. in *Paluephati* π. Α. c. I, recte Co-
dices exhibent ſcripti, ἔχοντα φεύγοντες εἰς τὸν ἴδιον· pro
οἰκίαν, vel οἰκίαν· quod frequentius legitur: ὁ τῆς οἰκείας
reſtitui procul dubio debet *Philoni Iudaeo*, p. 821. A.)
καὶ ὡς οἱ μεθ' Ὅμηρον ἄλλως Ἀπίμητον φασὶ τὸ πολυτίμητον, ἴσον τὸ
ὑπὲρ πᾶσαν τιμὴν, καὶ ἀπαραχῶ διδόμενον). —— Ellipſis qualis eſt
in Latinis, *non modo* —— *ſed ne* &c. quaeque in ſimi-
li-

A libus obtinet Graecis, hic fingi nequit. Errorem esse suspicor ipsius *Eustathii*, in his minus attenti. Scribi, ni fallor, debuerat, priore quidem loco: ὁ γὰρ τὸ ἀτιμος τιμῆς ἄξιον, —— ἀτὰρ τὸ ἰδιωτικῆς· posteriore loco, τὸ πολυτίμητον. Ad Ἄτιμος; & similia, permulta possent ex Attico foro disputari, quae hinc nimis aliena iudicarentur. Vt paucis rem iuvenibus certe ignotam declarem, *quorum famae publico iudicio ignominiae nota est inusta*, ut Romanis *Infames*, in Graecis civitatibus eximie Ἄτιμοι dicebantur; sed in his saepe accidit, ut causa damnationis infamiam perpetuam non irrogaret, atque adeo ut ἄτιμοι declarati, in integrum restituti, quales ante fuerant, fierent iterum ἔντιμοι. exempla dabunt, ne nunc recentiores nominem, oratores antiqui, *Andocides* p. 10,
B 12. p. 14, 28. *Lysias* p. 371, 13. *Lycurgus* p. 153, 9. *Demosthenes* p. 497, 15. aliique; nobile praebet exemplum *Xenophon* Ἑλλ. II. p. 269, 23. Hac fere potestate nomen Ἄτιμος frequentarunt *Homero* recentiores, & verbum illi incognitum Ἀτιμῶσαι. Optime *Ammonius* Grammat. p. 26, Ἀτιμῶται τις ὑπὸ τῶν νόμων ἀλογιστίᾳ ἀτιμίας. *qui* vero ab aliquo *contumelioſe tractabatur* dicebatur Ἀτιμάζεσθαι· *Ammon.* Ἀτιμάζει δὲ ὁ ὑβριζόμενος ἤ τι περίσσωμα. Qua peculiari ratione Ἀτίμητος & Ἄτιμος adhibeantur a *Demosthene*, & ab huius adversario *Aeschine* docebit *Harpocration.* —— *Homero* verbum tantum innotuit Ἀτιμάζειν· Ἄτιμος apud *Homerum dicitur honore privatus legitimo*, atque adeo *affectus contumelia*, in Il. A. 171, ubi
C recte redditur Ἄτιμος in Scholiis ἀτιμαζόμενος· idem supra dicebatur v. 119, ἀγίεστος. Schol. ἄνευ τιμῆς. —— Ἀτίμητος in Il. I. 644. & in Il. Π. 59, significat *nullo honore dignum*; quales Athenis contumelioſissime habiti censebantur, οἱ Μετοικίαι *Homero*, ab Athenienſibus dicti Μέτοικοι. atque hoc tandem in locis supra positis significari debuit ab *Eustathio*; non Ἀτίμητον ab *Homero* dici, quem Attici dicerent recentiores ὁ πολυτίμητος, sed *nullo prorsus in pretio habendum*, τὸ ἰδιωτικῆς τιμῆς ἄξιον. Qua tandem ratione Atticistae distinxerint Πολυτιμήτους & Πολυτίμους, nihil huc facit determinasse. *Ammonius* ista distinxit ex mente veterum, qui tamen saepius & hic ludunt in ambiguo.]

Ἀχαιός. Ex usu literae vulgari Ἀχαιὸς est *non bians*,

non biſcens, atque adeo *mutus*: unius hic ponam verba A *Cyrilli* ex Lex. MS. Ἀχανὴς, ἄλαλος, ἄφωνος, ὁ μὴ κιχλίζων, μὴ διαῤῥαγὴ τὸ στόμα (ὃ διῆρε τὸ στόμα, *ne biſcere quidem audebat*, ipſius eſt *Demoſthenis* de Falſa Legat. p. 223, §. 205. p. 245, §. 372. c. Mid. p. 336, §. 122,) διωάρδος, ἀνὴρ, ὁ ἐκπεπληγμένος στόμα. ultima eadem praebet *Suidas*; quae tentari non debebant ab *H. Stephano* Schediasm. VI, c. I. —— Sed Ἀχανὴς etiam dixerunt *quidquid valde biaret*, ſive *vaſtum* eſſet & *profundum*: in initio Lexici *Heſychius*: τὸ α —— δηλοῖ ψιλάδρον καὶ τὸ μέγα, ὡς τὸ Ἀχανὲς πέλαγος. hunc etiam vocis uſum (ut & alterum) docte confirmarunt *H. Stephanus* in Theſ. L. G. IV. p. 332. & *Io. Pierſonus* in *Moer. Attic.* p. 59. In *Hegeſippi* Comici loco ex Adelphis ſi legendum eſt, B

πρὸς τὴν θύραν
Ἐστίζετ' ἀχανὴς, προσπεπαταλυμένος,
Ἄφωνος·

ut equidem nunc arbitror cum *Pierſono*, ſecus atque ante hos aliquot annos putabam in nota ad *Herodotum* P. 526, 80, vocis tamen interpretationi, quam dedit *Pierſonus*, illam *H. Stephani*, tanquam veram, omnino ſtatuo eſſe anteferendam: *ad ianuam ſtabit, os magno diducens biatu: nec enim*, quod vere ſcribit *Stephanus*, *ibi dici poteſt de eo qui ſtupefactus obmutuit, ut patet ex* ἄφωνος *paulo poſt ſequente*. ore autem paulo hiantis imago ad culinam velut adfixo egregie congruit, tanquam ſcilicet ex mente coqui, non naribus duntaxat, ſed & ore ſuavitatem odorum, qui ex cibis afflabantur, attracturi. —— Sive C *vaſtum maris aequor*, ſeu *camporum patentium*, vocabant βάθος Ἀχανές· in *Luciani* Dialogo I. p. 313. ariete per vaſtum mare vecta Helle, dicitur ἀπιδοῦσα ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγῆναι. De *vaſto campi longe patentis aequore* legitur apud *Suidam* in Ἀχανὲς πέλαγος καὶ πεδίον, in his Scriptoris mihi quidem ignoti: Τίλματα δύσπορα (ubi inſula exiiterat *Atlantis*, ἄπορον eſse dicitur καὶ ἀδιερεύνητον πέλαγος, luto quippe & *limo plenum*, in Timaeo *Platonis*, T. III. p. 25. D.) διαδίχεσθαι, καὶ ἐπὶ τούτοις Ἀχανὲς καὶ ἀνέξοδον πεδίον βάθος, ὃ δὴ μυρίαις δίνδραις μείζους ἐπιπήγνυσαι. Poſtremum illud Graece doctus fatebitur, opinor, mutandum in ἐπιφύεσθαι· ut ſenſus enaſci poſſit, quem Interpres expreſſit: hoc vero dignum videbatur notatu, quia vulgo *te-*

nues

A *nues* erant *humilesque myricae.* —— Primo adſpectu non ſatis liquet, iſta quid ſibi velint *Suidae*, ex Atticiſta nobis perdito ducta: Ἔρημον ἰμβλέπειν. ἀκίνητον καὶ ταθρόν· οἷον, ὅταν εἰς ἔρημίαν ἡ πέλαγος μίγα καὶ ἀχανὲς ἰμβλέπωμεν. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ. *Sopingii* ſententiam recte reiicit *Pierſonus*; ſed *Suidae* notam, ſine dubio vitioſam, iuvenis elegantiſſimus non intellexit. Grammatici verba fuerunt: ὅταν εἰς ἐρημίαν, ἢ πέλαγος μίγα καὶ ἀχανὲς ἰμβλέπωμεν. Fingamus iam in Polyïdo, qua fabula forſan irridebat *Euripidis* Polyïdum, qui *Sophocléis* magis abſtinuit, *Ariſtophanis* fuiſſe verba, horum certe ſimilia:

—— πέλαγος εἰς ἔρημον ἰμβλέπων
—— [ὁ μάντις] ἀκίνητος [μόνος,]
Καὶ ταθρός.

B de Augure haec dici potuere Polyïdo, qui ſtans in Cretae litore proſpectabat in vaſtum mare immobilis, exſpectans an auguralis ales ex terra mare ſupervolaret, an contra hinc devolaret in terram; illinc ſcilicet ratum auſpicium facturus. In *Euripidis* dramate idem augur exclamabat Polyïdus:

Ἔα, ἔα.
Ὁρᾷ γ' ἐν ἀκταῖς νομάδα κυματότροφον,
Ἁλιώτατον τὸν παῖδα χερσαίᾳ μόρῳ.

haec, quaeque ſequuntur, legi poterunt in Diatribe in *Euripidis* perdit. dramatum Reliquias (p. 201. C.) una cum eius Hippolyto hic vulgata.

C Quamvis iam nunc nimis forte multa dederim, non tamen omittenda eſt nota huc ſpectans ex *Phrynichi Appar. Sophiſt. MS.* quem ſervat Cl. *Rubnkenius*:
Ἀχαιὸς, τὸ μὴ ἔχον τέγην ἢ ὄροφον. ἐπὶ τῆς λαβυρίνθου, Σοφοκλῆς. De Labyrintho Daedaléo in Creta agentium loca veterum permulta collegit *Io. Meurſius* in Creta L. II. c. 2. Illinc tamen intelligi non poteſt, labyrinthum, a *Callimacho* dictum h. in Del. v. 311,

γναμπτὸν ἴδος σκολιοῦ λαβυρίνθου,

ἶδος fuiſſe, ſive δῶμα, ſeu οἴκημα, μὴ ἔχον τέγην καὶ ὄροφον· quod traditur in iſta nota *Phrynichi: domum* iſtam multiplicem, quam innumeris flexibus Minoi ſtruxerat artificioſiſſime Daedalus, *ſine tectis fuiſſe & lacunaribus*, at-

què adeo *valde biantem*, Ἀχανὲς, forſan ἰδὼ vocatam a *Sophocle*; caecos itaque tantum perplexosque fuiſſe *parietes*: Graeci Grammatici verbis deſtitutus, hoc tamen *Meurſius* diſcere potuiſſet ex loco, quem omiſit, *Virgilii*, Aen. V, 588, A

quondam Creta fertur Labyrinthus in alta
Parietibus textum caecis iter, ancipitemque
Mille viis habuiſſe dolum, qua ſigna ſequendi
Falleret indeprenſus & irremeabilis error.

Illic a *Servio* Labyrinthus dicitur *factus a Daedalo perplexis parietibus.* hinc ſuum ſumſit, ut ex *Servio* plurima, *perplexis parietibus aedificium*, *Iſidorus* Origin. XV, c. 2. In templis Graecorum *culminis aperta* ſaepe fuere *faſtigia*: apud *Iuſtinum* XXIV, c. VIII, 4, antiſtites B & vates *adveniſſe Deum clamant, eumque ſe vidiſſe deſilientem in templum* (Delphis erat ſcena huius fabulae) *per culminis aperta faſtigia.* Primum Deorum Heroumque ſimulacra ſub dio collocata ſepto tantum erant cincta: ἀβάθολοι tales ἱεροὶ a *Pauſania* ſaepe memorantur: de Aegyptiis *Clemens Alex.* Strom. V. p. 662, 13, τ' Αἰγυπτίων ἱερῶν οἱ σοφώτατοι τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἄδυτον ὑπαίθριον ἀφώρισαν.

Καὶ ταῦτα μὲν ἦν μέχρι τούτων.

Nunc redeo ad Theocritea. C

Vſ. 7. Τὸ δ' ἑκατοτέρω ἰμ' ἀπτικτῖς.] Illa quidem lectio, quam videntur etiam ſcripti Codices praebuiſſe *Sanctamando*, mihi non tolerabilis, & veriſimilis primum coniectura videbatur *Scaligeri*, probata ab *H. Stephano*, *Salmaſio*, & *Ti. Hemſterhuſio*, qua legunt μεῦ ἀπτικτῖς· haec poſterior; prior coniectura fuit *T. H.* ἐμεῦ οἰκτῖς· μοι ἀπτικτῖς *vel* μεῦ ἀπτικτῖς, adnotaverat in libro ſuo *Salmaſius*, qui μεῦ in Codice poſtea videtur inveniſſe Palatino. —— *Reiskius*, *Poteſt etiam*, inquit, *ſalvo metro*, ἐμοῦ ἀπτικτῖς *exarari:* qualia ab Editore *Theocriti* hac aetate non exſpectaſſem. ——

Mirarer, ſi nemini forma, nusquam alibi lecta, ἑκατοτέρω diſplicuiſſet ut minus Graeca. Recordor quidem eorum quae

A quae de *Sophronēis* mulierculis ante fuerunt in his chartis disputata p. 201, 202. & per me sane licet, ut obscuriora quaedam huius Mimi referantur ad illud genus: hoc gladiolo, si placet, difficiles etiam nodi nullo negotio poterunt expediri. ego vero nihil puto mulieribus Syracosiis attributum *a Theocrito*, quod, prorsus barbarum, mordaces Alexandrinorum sales provocasset, qui ne a periculosis quidem iocis in viros Principes iaciendis, natura dicaces, se potuerunt continere. Vocem vitiosam arbitror, quae a nullo veterum fuit Grammaticorum memorata; nihil enim me movent *Aemylius Portus*, *Mich. Maittairius*, similesve literatores, qui vocem Ἐκατοπίρω, ut Poëticam, ex hoc loco retulerunt in suos Indices. Quae videntur hic illic similia, hoc proferuntur tamen ab Atticistis, ut censo-
B ria velut ipsorum animadversione notata ne adhibeantur ab antiquitatis studiosis. *Phrynichus*, Κορυφαιότατον, inquit, ἐπικαλυψάμην τὴν παρὰ Φαβωρίνῳ. Propiora dantur nonnulla: Καλλιότερον scribere ausus est *Thucydides* p. 306, 29; *Xenophon* aliquoties, Ἐχαπίπες· ut sane mirum non sit, *Paulum* in Epist. ad Ephes. III, 8, scripsisse Ἐλαχιστοτέρῳ πάντων· melior forma, quam ibi dant Codices, mera Paulinae est corruptela. in hunc Apostoli locum apta collegit *Io. Iac. Wetstenius*, plerisque, quos habuit adversarios, Graece multo eruditior; sed illic non valde credulum *Wetstenium* decepit *Eustathius*, ipse, quod saepe solet evenire, deceptus ab eo qui opus contraxit *Athenaei*: Ὀψοφαγίστατον καὶ Βλακίστατον, inquit *Eustath.* in Il. Λ. p. 814, 22, λέγει δὲ κεῖας (addubitabat itaque) παρὰ Σοφοκλεῖ. imo vero
C dici debebant κεῖας παρὰ Ξενοφῶντι· quod *Athenaeus* tradiderat VII. p. 277. D. conditor vero Epitomes (quam vellem nobis Parisinus Graece doctus, quales illic nunc sunt, quos literis nostris gratulamur, nonnulli, totam publicaret:) intermedia quaedam verba male omiserat: vid. *Casaubonus* initio Animadv. in *Athen.* quo lecto vir Insignis cavere sibi a levi potuisset errore: posuerat ista duo *Xenophon* in Memorab. III, c. XIII, §. 4. Ab his similibusque multum distat —— Ἐκατοτέρω.

Postliminio redeat in suum locum Ἐκαττέρω. Ἐκατέρω & Ἐκατότω frequentantur inprimis ab *Herodoto*. Sed, hoc restituto, non poterunt in sua sede manere vicina, ἐμ' ἀπειτίης. Non de nihilo Scholion est adscriptum, πέρῃ μοι εἰτίης. auctor invenit, si vera suspicor, casum tertium, atque

que adeo fortaſſe, quod nunc genuinum cenſeo: A

τὸ δ' ἐκατέρων ἄμμιν ἀποικεῖς.

tu longius nobis habitas remota: *nobis*; mihi, meisque; ſive mihi, & huic *Eutychidi*, quam mecum duco comitem: in v. 67, Schol. τινὸς τῶν Εὐτυχίδα Γοργοῦς εἶναι διεψεύσατο. ut autem ἡμῖν ſaepe pro ἐμοὶ dicitur; ſic & ἄμμι. *Homericum* Παρ' ἄμμι, παρ' ἐμοὶ redditur ab *Heſychio*.

Ἄμμιν, frequentiſſimum in Theocriteis, dicitur Aeoli. cum; ſcribitur & ἄμμι, ubi hoc ſuavius aures accidit: Dorienſium eſt ἀμὶν ſive ἄμιν· Ionice ſcribentium, & Atticorum Poëtarum, ſi verſus ſecundam brevem poſtulet, ἡμὶν, ſive ἧμιν· hoc attigi in *Eurip.* Phoen. vſ. 773. Quod B Grammatici Dorienſibus velut proprium dicant, ἀμὶν, vel ἄμιν, ſecunda correpta nusquam, opinor, legitur noſtris in Edd. *Theocr.* aut in Codd. quorum innotuere lectiones; *Euſtathius* tamen invenit in Eid. VII, 135, ubi vulgatur ἄμμιν· quod, ut ſibi conſtet Poëta, reponi poſſet, in tribus ſaltem locis debet, Eid. VII, 11. VIII, 13. XI, 7. XVIII, 29. XXII, 147, 148. *Theocritum* tractaturis iuvenibus uſui futura ponam verba quaedam veteris Grammatici, quae debemus *Euſtathio* in *Hom.* Il. P. p. 1151, 8. Τὸ ἡμῖν Ἀμμι λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς, βαρύνοντες αὐτὸ, ἢ συστέλλοντες τὸν λέγεται· Ἀπολλώνιος, (Argon. II, 248,)

Ἄμμι γε μὴν νόον ἄνδρα ἀτύζεται.

Δωριεῖς δὲ Ἀμὶν, συστέλλοντες τὸ ι ἢ ἐκτείνοντες· Θεόκριτος, (VII, 135,)

Πολλαὶ δ' ἀμὶν ὕπερθε κατὰ πρατὸς δυίοντο.

Πολλάκις δὲ ἢ Ἀθηναῖοι προπερισπῶσιν ἐν συστολῇ τῷ ι. —— Σοφοκλῆς· C

—— Φρύνιχος· Μύστην,

Ἐβυλόμην ἂν ἧμιν, ὥσπερ ἢ πρότερ.

Qui rerum bonarum ne minutas quidem faſtidimus reliquias, haud aliunde notum, hinc ſaltem ſenarium lucramur Comici veteris ex Myſte: alium ex eadem fabula, quem debemus *Suidae* in Τάπιζον, eleganter emendat, ad *Timaei* Lex. p. 182, Cl. *Rubnkenius*. Huius *Apollonius Alexandr.* ἐν Ἀττικομίᾳ *MS.* in Sect. ἐν ᾧ Ἡμῖν· Ἡ Ἄμιν Δωρικὴ ἐγκλιτομένη συστέλλεται τὸ ι ἐν οἷς προπερισπᾶται. οἱ γὰρ ἄμιν τοῦτον μείζω, ὀξυνομένη τε, ἀμὸν δ' ὑπ' αὐλῆς τι μείον. Ἀλκμάν. in his duae ſaltem voces emendate ſcribuntur μείζω, & ὀξυνομένη. ex apographo *Iſ. Voſſii* dederunt p. 430. A. μείω, & ὀξύνομένη· quibus reliqua etiam obſcurantur. *Sophronis*, cuius verba

Aba ubique in hoc opere, ſaepe prima, proferuntur in exemplum, haec fuiſſe arbitror:

Αἲ γὰρ ἄμμιν τοὐτῶ μέλοι,

nobis utinam res eadem eſſet curae cordique! τοὐτῶν Graece ſcribi non potuit; τοὐτῶ idem eſt ac τῶ αὐτῶ, ſive τῷ αὐτῷ. —— Θεοῖσιν αἰ δίκαις μέλοι dicatur, cum *Sophocle* Philoct. v. 1033, ἀν δίκαι, perinde eſt: ex eadem ſunt *Anacreontis* cantilena XV,

Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω· & Τὸ σύμπαν μέλει μοι.

Anacreontéa ſic ſcribenda *Bentlejus* oſtendit in *Horatii* Carm. II. Od. XVII, 14. —— *Vtinam*, ut ab Atticis Εἲ, plerumque γὰρ adiecto, Ἰωνικῶς & Δωρικῶς ab *Homero* ſcribitur aB liisque Αἲ γάρ. *Homerum* ſuum in Od. Γ, 205, Υ, 169, ſequutus *Herodotus* Croeſum facit dicentem I, c. 27, Αἲ γὰρ τοῦτο θεοὶ ποιήσιαν ἐπὶ νόον ησιώτῃσι. ſive in talibus αἰ γὰρ ſcribatur, ſeu εἰ γὰρ, ſive εἴ γὰρ, nihil arbitror intereſſe: Αἲ probat cum *Suida Toupius* Emend. in *Suid.* III. p. 131; Εἲ, *St. Bergler.* in *Ariſtoph.* Pac. v. 345. ſed & Εἰ ferri poteſt, *ſi. Virgil.* Aen. VI, 187,

Si nunc ſe nobis ille aureus aethere ramus
Oſtendat nemore in tanto!

notat ibi *Servius*; & iam bene cepit *Guellius*; *Heynius*, V. C. cum αἰ optantis comparavit. —— In verbis autem *Alcmanis* literae, male diſtractae in Codice *Apollonii* Pariſino, ſi modo coniungantur, dimetrum dabunt iambicum:

Ἀμὶν δ' ὑπαυλήσει μέλος,

Cantantibus tibiâ modos nobis accinet. Λυσιῳδοῖς (vid. *Athen.* XIV. p. 620. E. p. 621. C.) ὑπαυλοῦντα dabit *Poſidonius Apamenſis*, hiſtoricus, ap. *Athen.* VI. p. 252. E. Saltator mimus *Luciani* T. II. p. 313, dicitur ἐνὸς τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἀφαιρήσας.

Sed illud omnino non erat praetermittendum, ut ab aliis ἐμοὶ pro ἐμῷ, ἡμῖν pro ἡμῶν, ſic & ἄμμιν a *Theocrito* nonnunquam ſcribi, ubi ἡμῶν uſus vulgaris vel admitteret, vel requireret: Eid. VII, 135,

Πολλαὶ δ' ἄμμιν (ἀμὶν l. *Euſt.*) ὕπιζεθ κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἰγυπιοι, πλαλίαι τε.

Schol. κατὰ τὴ κεφαλῆς ἡμῶν ἐδονοῦντο. Conf. Eid. VII, 145. XV, 76. XXII, 170.

Stru-

Structura tamen, quod minime diffiteor, uſitatior, poſceret Ionum, ἑκαστέρω, vel ἑκαστάτω, οἰκίσεις ἀπ' ἡμέων· Attica, πέρρω, vel μακρὸν ἡμῶν ἀποικίζ. *Herodot.* I, c. 134, de Perſis, τιμῶσι δὲ πάντων τοὺς ἄγχιστα ἑωυτῶν οἰκέοντας· —— ἔχειτα δὲ τοὺς ἑωυτῶν ἑκαστάτω οἰκημένους τὸ τιμῇ ἄγουσι· —— νομίζοντες τοὺς ἑκαστάτω οἰκέοντας ἀπ' ἑωυτῶν κακίστους εἶναι. Pro ἑωυτῶν ἑκάστω, ut erat in *Aldi* Codice, ſic recte fuit ſcriptum ex melioribus; quales, ſi ab *Hippocratis* ſtudioſis excuterentur, id ipſum praeberent; ubi pro vitiato ἑκάστω, ſcribendum ἑκαστέρω Graece perdoctus *Anutius Foeſius* jam ſuſpicabatur Oecon. Hippocr. in v. Ad hoc & alia *Herodoti* nunc addi poterit ex L. VI. p. 488, 71, ἑκαστέρω οἰκιόμην· ex Cod. MS. reſtitutum a *Weſſelingio*; ſed in L. III, c. 101, pro vulgato, ἑκαστέρω, ſcribendum omnino videtur, οὗτοι τ' Ἰνδῶν ἑκαστάτω τ' Περσέων οἰκέουσι. —— Quod ab alio diceretur, τῆς Κορίνθου μακρὸν ἀπέχειν· a *Sophoclis* dicitur Oedipo Rege v. 1007,

ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπῳκεῖτ'.

In *Stobaei* Excerptis de Rerum Nat. *Grotius* hanc etiam ut incerti ῥῆσιν ex MS. Pariſino primus vulgavit p. 127, quam *Sophoclis* eſſe iudico, & ſic ex Codice MS. legendam:

Δοκεῖς τὰ [τ'] ἄνω ξυνιτὰ νικῆσαί ποτε,
Καὶ τὴν Δίκην που μακρὰν ἀπῳκίσθαι βροτῶν;

Audacter & tanquam Sophiſta *Philoſtratus* in Icon. p. 775. f. ἐλαύνει —— λαπικοῦσι τ' πεδίον, ὡς ὁ τοῖς ὄρεσι ῥᾴων αὐξανόμενος τὸ ἄνω. ultima, quae *Olearius* loco deiecerat, ſic ſcribit *Toupius* Animadv. in *Schol.* ad *Theocr.* Eid. VIII, 51.

Sed Ἀποικεῖν τινὸς ſignificare etiam potuit *alicunde longe remotum eſſe*. Haec interdum vis eſt praepoſitionis in Ἀποκαθίδειν· Ἀποικεῖας· Ἀπογενεάς. Vltimum hoc eſt *Thucydidis* I, c. 39. p. 30, 50, τ' ἁμαρτημάτων ἀπηχθόμενοι τῆς ἀφ' ἡμῶν αἰτίας τὸ ἴσον ἴξειν. accuratiſſimus in talibus *H. Stephanus* dubitabat, an non ſcribi deberet τ' ἁμαρτ. ἄπο χθόμενοι. Apud *Suidam* legitur τοῦ κινδύνου ἄπο ἐχθόντος, ubi Ἀπο redditur πέρρω, μακρόν. Legitur in *Aeſchinis* Or. c. Cteſiph. p. 68, 1, ἀπαγαγὼν ὑμᾶς ἄπωθεν ἀπὸ τοῦ κλίμματος· quibus vox ἄπωθεν eximenda eſt, ſupra voculam ἀπὸ olim ſcripta ut interpretamentum: *Demoſth.* c. Timocratem p. 442, § 9, βέλομαι μικρὸν

πρὸς ἡμᾶς εἰπεῖν· ἴσται δὲ ταῦτα ἐκ λόγου τῶ πράγματος. *Harpocration*: Ἀπὸ τῶ πράγματος, ἀντὶ τῶ ἄκυρον· Δημοσθένης κατ' Ἀνδροτίωνος. nihil hic ab ullo fuit adnotatum; ubi error eſt ſive ipſius *Harpocrationis*, ſeu librarii: non enim in hac leguntur oratione verba, ſed in ea quam dicebam κατὰ Τιμοκράτους. — Illud vero multis, ſat ſcio, novum, hic ſaltem occurret inexſpectatum; in iſtis duabus orationibus, quas primas omnium ſcripſiſſe *Demoſthenes* videtur, integras paginas legi ad verbum paene easdem: comparet quis in Ed. *Lambini* Pariſina p. 394 — 396. p. 398, a §. 113. p. 399, 400, ad pag. 472, §. 254, — ad 476, §. 293. & verum eſſe deprehendet quod dicebam: tum nobilem utramque cauſam cognoſcat; eumdem videbit Timocratis atque Androtionis, cum Euctemone, accuſatorem Diodorum: Auctor
B argum. Or. c. Andr. p. 381, in fine, ὁ Διόδωρος, inquit, ἰδιώτης ὤν, ἔλαθεν λαβὼν Ϝ Δημοσθένους τὸν παρόντα λόγον· ἔστι δὲ πρωτολογία· primus verba fecerat, ut Diodoro maior aetate, Euctemon; huius fuit ἡ πρωτολογία. Orationis c. Timocr. ſic orditur argumentum *Libanius*: Διόδωρος μὲν κατηγόρησε ὁ κατηγόρος. —— Super his duabus Orationibus multa dici poſſent, & variorum errores, ipſius etiam *H. Valeſii*, corrigi. Nunc unius modo *Gellii* verba adſcribam, ut leve illis mendum eximam: is N. A. XV, c. 28, *Illud*, ait, *ab utriusque Oratoris ſtudioſis animadverſum & ſcriptum eſt; quod Demoſthenes & Cicero pari aetate illuſtriſſimas orationes in cauſis dixerint; alter* κατὰ Ἀνδροτίωνος ϗ κατὰ Τιμοκράτους, *ſeptem & viginti annos natus; alter anno minor pro P. Quintio; ſeptimoque & viceſimo pro Sexto Roſcio.* Quid obſecro
C ſibi vult iſta forma loquendi, *orationes in cauſis dicere*, & quidem *illuſtriſſimas?* una litera mutata vocem *Gellii* reſtituet; dederat enim: *quod* —— *pari aetate illuſtriſſimis orationes in cauſis dixerint*: quin tales fuerint iſtae quatuor cauſae, quin adeoque vera ſit mea levis correctio, nemo rerum ſciens dubitabit: *Ciceronis* amabilis ille ſenex *M. Cato*, de Senect. c. XI, *Septimus*, inquit, *mihi Originum liber eſt in manibus: omnia antiquitatis monumenta colligo: cauſarum illuſtrium, quascunque defendi, nunc quammaxime conficio orationes.*

Vſ. 8. Ταῦτ' ὁ πάροικος τῆνος ἐπ' ἴχνια γᾶς ἔλαβ' οἰκῆαν,] Huc mecum *in extremum orbis terrarum cum veniſſet, hanc iſte fatuus emit* (vel *conduxit*) *aediculam*, a tuis adeo aedibus re-

remotam, *ut ne nos eſſemus vicinae*, ἵνα μὴ γείτονες ὦμεν. In A hunc mihi ſenſum verba videntur accipienda, quae longe aliter viri ceperunt eruditiſſimi. *H. Stephanus* in hunc locum, „ quod ſequitur, ait, ἐπ' ἔσχατα γῆς, reſpondet hy„ perbolae noſtrae proverbiali in eadem re: *Il eſt venu „ demeurer au bout du monde*, de eo qui aedes habet in ul„ tima parte urbis." —— *Toupius* in Epiſt. ad *Wartonum*, „ ἔσχατα, inquit, γῆς, eſt extrema pars urbis & ab „ aula remota."

Haec ut vera crederemus, uno ſaltem Scriptoris idonei loco deberent adfirmari. *Thucydides* VIII, c. 95, aedium mentionem facit in extrema urbis parte ſitarum, τῶν ἐπ' ἔσχατα τῆ ἄστεως οἰκιῶν. ubi ſcribi olim potuit τῶν ἐπ' ἐσχατιᾶ τῆ ἄστ. οἰκιῶν. Quae vero dicuntur αἱ ἐσχατιαὶ τῆ οἰκυμένης apud *Athen.* VI. p. 233. D. in verſu *Theocriti* mihi dicta viden- B tur ἔσχατα γῆς, a muliercula Syracoſia; cui ex Sicilia Alexandriam nave devectae, cur, obſecro, miraremur Aegyptum dictam ἔσχατα γῆς, qui in Alexandrinorum Iudaeorum Graecis, quae fecerunt de Hebraicis, ſaepenumero legimus ἀπ' ἐσχάτου τῆ γῆς· & ἕως ἐσχάτου τῆ γῆς; Hoc primum erat.

Deinde verbum Ἕλαβε, me iudice, minus bene reddiderunt, *occupavit*. *Scholiaſtes* interpretatur, ἐμισθώσατο, *conduxit*: reddi etiam potuit *emit*: recte paulo poſt id ipſum verbum ſic interpretatur Grammaticus: in v. 20. Ἐπὶ δεκχμᾶν

Πέντε πήχεις ἔλαβ' ἐχθές.

Schol. Ἐπὶ δεκχμῶν ἀγόρασε ἡ πεκάσεια; verbum Λαβεῖν *emendi* ſenſu adhibuiſſe *Ariſtotelem* adnotavit, ne libro quidem de- C ſignato, *H. Stephanus*, nihil praeterea, Theſ. L. G. II. p. 555. D. *Photius* in *Lex. MS.* Λαβὼν, κυρίως τὸ ἀγορράσας, τὸ μισθωσάμενος. Qui fingitur nuper adeo Alexandriam veniſſe cum uxore & familia non numeroſa Dinon, forſan ut mercaturâ facienda rem quaereret, plerisque potius aedes videbitur μισθωσάμενος, quam quidem ὠνησάμενος. ſed hoc tamen inprimis ſignificatu verbum Λαβεῖν in ſermone familiari ſuſpicor fuiſſe tritum: in libris plerisque veterum ſermo viget eruditorum: ut ex. gr. δεκχμῆς τι λαμβάνειν ſignificabat *drachma aliquid πρίασθαι*, *emere*; dicebatur in eumdem ſenſum, quod ad linguam patriam attendenti mirum non accidet, ἴδιον τούτου δεκχμεῖν. vid. inſignis locus *Xenophontis* in iis notulis, quas in uſum tironum ſcripſi in Eid. I, 57.

cum

A cum illas ſcribebam non ſane putans fore, ut in unum Eid. a me multa etiam doctis exigenda ſcriberentur.

——— ἴδωκα ταύτᾳς δ' ὀβολὰς,

legitur in loco ex *Alexidis* Ἀπιγλαυκωμῴδῳ, *Athen.* III. p. 117. F. in quo, cum his proxima nondum emendari potuerint, verſus qui praeceſſit: Λέγε τ' ἰχίων ὀβολός. ἀγοράσω ἔτι· ſincerus erit, ſi ſic ſcribatur: Θὲς τ' ἰχίων — vel potius,

A. Θὲς τοῖς ἰχθύσι ὀβολόν. B. Ἀγοράσω ἔτι.

Echinis obolum pone: quo ſenſu *Terentius* dixit Phorm. IV, 3, 62,

His rebus alias pone ſane, inquit, decem (minas.)

B In fine huius ῥήσεως legitur Προσθὲς τ' ὀλίγου· *Adpone* ceteris, vel *refer* tandem *in rationes, vinum.* πόθημι ſic bis adhibetur ab ipſo Lexiphane I. c. Aphob. p. 502, §. 26, & 34. Vbi *Luciani* Mercurius I. p. 341, πόθῳ, ait, πίνειν ἀφειδῶς, ἢ ὀβολοὺς δύο. vid. notam *T. H.* Verbum Ἀφεῖναι *vendendi* ſenſu legitur in loco eleganti ex eadem *Alexidis* fabula ibid. VI. p. 224. F. quem hac ratione ſcribendum iudico:

Ἐὰν δ' ἰφητήσωμαι, πόσου τὰς κιγκλίδας
Πωλεῖς, δι' ὅτου; δίκα ὀβολῶν, φησί. Καρὸς
Ὀκτὼ λάβοις ἄν; εἶπε μὴ τὸν ὄγκον.
Ὦ τῶν λάβοις, ἢ μὴ παίζεί γ' ἂς ὁ δεῖνα τριάκα.
Ταῦτ' οὐχὶ πιμπόσιμ' ἐστὶν αὐτῆς τ' ὠνητά;

verſuum paene ultimum, in Edd. ſcriptum Ὦ τῶν λ. ἢ. μ. π. τὰς ὁ δεῖνα παρέτριχε· ſic mutavit *Grotius* in Exc. p. 561, ut C (ὃς δ') ſpondéum admiſerit in ſedem quartam; ego, τριάκα poſito, vitium me puto perſanaſſe.

Nunc forma vocis, nusquam vel ab aliis, vel a me, niſi hoc in loco *Theocriti*, reperta, πάεμπος, ſic pertractari poterit, ut eâdem opellâ ſua luce alia quaedam paulo obſcuriora communiantur. Ab interprete *Theocriti* πάεμπος reddi potuit *demens*, quia haec proſtabant in Scholiis: πάεμπος, ὁ παραπεπληγὼς τὸν γνόμον, ὁ ἀπαρέμυστος, ὁ ἀχρήσιμος καὶ μάταιος. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ παρρόπου (παρρίπου eſt in Ed. prima Schol. Romana) ἵππου, οἵτινες τὸν ζυγὸν οὐ χαλεπαίνουσιν. A ſe relatum in Lexicon Doricum, πάεμπος, vocabulum rectius Doricum dixiſſet *Aem. Portus*, quam Poët. nec, quantumvis hic in Scholiis reddatur ἀπάρεμυστος, ab *Henr. Stephano*, hac

etiam in voce Grammaticos ſequuto, ad verbum Ἄρω, *a-* A
pto, tanquam originem referri debuerat, Theſ. L. G. I. p. 565. A. Illinc verbum ductum παραρρεῖν, (quod *Heſychius* exponit φλυαρεῖν,) atque illud olim putabam adhibitum ab *Eupolide*: ſed in Attica ῥύσι ex *Eupolidis* comoedia παμμιῦν, ſi fuiſſet in uſu, locum non inveniſſet: neque adeo tentari debuerat *Eupolidis* verſus, in *Stobaei* Florileg. p. 53, ultimus:

Μαίνεταί τε, καὶ παραῤῥεῖ τὴ φρενῶν, τῇ σῇ λόγῳ.

Heſychius primum ſcribere debuit: παραῤῥεῖν, φλυαρεῖν. Illud παραῤῥεῖν τὴ φρενῶν (a quo hoc quoque longe diverſum eſt *Perſii* III, 20, —— *effluis amens*) comparari quodammodo cum *Herodoti* poteſt ἐξίπλωσε τὴ φρενῶν III, c. 155. *Theocriti*, τᾶς φρενὸς ἐκπεπόταισαν, II, 19. XI, 72. ſimilibusve. haec B tamen adeo ſunt finitima, ut, me iudice, παίφρων τῶν φρενῶν *Sophronem* vel *Epicharmum* non dedeceret. —— Deinde facile liquet, τὸ πάφρων ex παφίων contractum; idem Ionicum eſſe παρίων, ſive παρέων. in multis neglectum, ſubſcriptum illud Ἰῶτα commode monſtrat originem. In his ferme tantum utar optimo veterum formarum cuſtode *Heſychio*: huius iſta ſuis ſingula locis leguntur:

Παράων, στιφαρόν.

Παρίθρι, παρωρεῖτο. (legitur p. 883, 23) ſcribendum videtur. Παρῤῥῶσι, vel παῤῥόμι· quod *Plutarcho* reſtituit *Moyſ. Solanus* T. III. p. 352, 16.

Παρίων, ὁ παραιωρούμενον, ἄφρων, ἢ ἵππος ὁ Παράσιφος, ὁ ἐκ τῦ (ἐκτὸς τοῦ corrigunt) ἅρματος τρέχων.

Παρηρία, μωρία.

Παρηρὸς, ὁ μωρός. C

Qui ad Theocritéum παίφρων rite attendiſſet, huic ultima παρηρὸς & παρηρία non fuiſſent ſuſpecta: ſic ab *Heſychio* certe ſcripta; monſtrat proxime praecedens παράπαφον. Quia Editio Oxon. *Wartonis* hic in paucorum eſt manibus, ne *Toupium* ſua laude fraudare velle videar, cuius ingenium atque eruditionem facio ſane maximi, quemque hac qua vivimus aetate in Anglia tamen natum his literis gratulor, ponam eius verba quaedam ex Epiſt. ad *Warton. Theocr.* T. II. p. 328. In hunc itaque locum, „ Scribe, inquit, „ ὁ παίφρων. *homo fatuus & immorigerus.* Idem πάφρων & „ Πάῤῥων, Παράων & Παρίων. καὶ ϑ Αἰωλεῖς, ſcilicet. —— „ Dicitur autem Παρίων & Παρίων, ut Μιτίων & Μιτέων „ ρ.

A „ ρ☉. & notanda vox. nam alibi fruſtra quaeras." Iſtis vero interiecta, partim omiſſa ſi fuiſſent, non deſideraſſem. Notas ad *Heſych.* in Ἀιπόθεξ indicat *Io. Alberti* ad v. παρίορ☉· illic Grammaticus ſcripſiſſe videtur παῤῥὺς καὶ συνεχεῖς ἴσχυσι τοὺς τείχους. vocem rariorem παρυάρους, nedum παρειάρους nusquam lectam, non adhibuiſſet, opinor, Grammaticus, nec certe iunxiſſet cum voce συνεχεῖς. *Dionyſ. Halic.*, cuius verba profert & *Toupius*, A. R. VII, p. 462, de trigis agens Romanorum in ludis Circenſibus, atque hoc more ducto ab *Homeri* heroibus, δυοὶν, inquit, ἵπποις ἰξάγχιοις, ἐκ τρίτου ζυγώσας σωμᾶς, τρίτ☉ παρείπετο Σειρᾶς ἵππος ἡνιόχου συνεχόμεν☉, ἐκ δὲ τοῦ παρημοῖζ καὶ συνιζῶχθαι (legi poterit ἐκ ἰζῶχθαι, vel cum *Toupio*, ἐ συνιζῶχθαι,) Παρήορον ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Illic μὲν συνιζῶχθαι *Valeſio* placebat in notas *Mauſſ.* ad *Harpocr.* B p. 233, παριζῶχθαι, *Sylburgio.* —— Vnus in triga, duo erant in quadriga Σειραῖοι dicti, vel Συνωρίδες, ſive Παρήορα, erroribus non vacant de his docte ſcripta a *Iano Rutgerſio* (in locum *Sophoclis* Elec. v. 724.) V. L. I, c. X. *Ez. Spanhemio* in *Ariſtoph.* Nub. v. 122. *Ger. Langbaenio* ad *Longin.* π. ὕψ. p. 110. quibuscum conf. *Sylburgii* adnotat. ad locum *Dionyſ. Halic.* Quod ad *Heſychii* Παρήορος, συνωρίδος· adſcripſit ex Lex. Reg. *Io. Alberti*, Παράορος, χαῦνος, ἢ παραφύλακες. omitti debuerat: εἰ χαῦνοι dici etiam potuere Παρήορος· ſed εἰ παραφύλακες dicti Παράορος nihil habent cum iſtis commune. —— Παρήορος nusquam, ut equidem arbitror, dicti fuere παρίορος. nusquam etiam invenientur (niſi vitioſe) per ι ſcriptae voces, a Poëtis ſervatae, Ἀπήορος· Ἐπήορος· Κατήορος· Σπήορος. unicum ex hoc genere C Μετέωρος in ſermonem fuit communem receptum; nec mirum, cum non tantum Αἰώρα, ſed & olim in uſu fuerit Ἐώρα. ſic ſcripſerint interdum veteres, an ſemper αἰώρα, ex Lexicographis intelligi nequit; ſed verſus modulus declarat, ſcripſiſſe *Sophoclem* in Oedipode Tyr. v. 1273, ſicut vulgatur:

Οὔ δῆ προφωνῶ τὴν γυναῖκ' ἰσεῖδόμην,
Πλεκτᾶς ἐώρας ἐμπεπλεγμένην. ——

Putant quidem viri doctiſſimi, αἰ ab Attico Poëta, conſonante litera ſequente, potuiſſe corripi; ego ne vocali quidem ſequente diphthongum αι a *Sophocle* correptam ſtatuo; atque adeo hic ἐώρα ab illo ſcribi debuiſſe: *Euſtath.* in Il. Γ. p. 295, 9, Ὅτι ἡ Αἰώρα καὶ διὰ τοῦ ι ψιλοῦ ἔχει τὸν ἔγκλισιν. —— δηλοῖ δὲ μόνον τὸ,

Πλωτοῖς ἰόρμοις ἐμπιπλογμένω· A

ἀλλὰ ϗ τὸ Μετίονος. —— Frequenter quidem Μετήονος apud Poëtas occurrit; nec tamen Doricum memini me legere Μετάονος· nedum Μέτωνος. adeo in his etiam uſus dominatur. Παιάονον tamen, Aeolicum, pro μετάονον, ſive μετήονον, invenitur: & vix dubitari poteſt, quin ſcripſerit *Alcaeus*:

ἄμμιγα παιάονι.

ubi in Excerptis ex *Apollonio Dyſc.* p. 430. B. παιδάονον vulgatur, in Codice Reg. Pariſ. ſcriptum legitur παιδα ονον. ut vocem iſtam vitioſe ſcriptam invenit in Lexico veteri, recepit in ſuum *Heſychius*, Παιόνον. emendate ſcribi debuerat Παιάονον, μετίονον. *Aeſchylo*, qui talia etiam auſus eſt adhibere, quod reſtitueram in Choëph. v. 588, λαμπάδες B παιάονοι, video *Stanlejo* iam in mentem veniſſe; ubi *Pauwii* proſtat abſurda coniectura. Pro Παιάονον, unus, ut opinor, *Nicander* ſcripſit Παιόνον in Ther. v. 729. vim vocis recte reddidit doctus *Nicandri Scholiaſta*, ſed vocem a πίδαξ ortam credidit p. 34, v. 12, Παιόνον, ait, ὑψηλὸν, ἐκ τῦ πίδακος, μετίονον ϗ ἐπηρμένον.

Sed, ut me his tandem Dialectorum, ſi quis ita velit, tricis, ad intelligendos tamen Poëtas omnino excutiendis, expediam, ſatis nunc erit vim vocis formaeque *Theocriti* Doricae πάρρατος, ex Ionica πάροιθος, & huius uſu figurato ſimillimo paucis adhuc illuſtraſſe. — *Homeri* locus eſt inſignis in Il. Ψ, ſed, ut intelligatur, paulo altius repetendus: in equeſtri certamine, qua aetate ſuus adhuc erat uni virtuti locus, & ne in adverſario quidem ſuperando licebat C uti dolo, ſuperaverat Menelaum, florentem aetate, iunior Antilochus,

Κέρδιον, ὅττι τάχιων γε, παραφθάμενος Μενέλαον,

v. 515. hac iniuria vehementer exardeſcens Menelaus, Ἀντίλοχε, dicit, v. 570,

Ἀντίλοχε, πρόφρων περὶ μὲν, περὶ δ' ἔμπεδος, ἠδὲ καὶ ἄλλως;

Prudenter Menelao, & Regi, & amico, &, quamvis adhuc aetate floreret virili, ſe tamen natu multo maiori, errorem iuvenilem blandis verbis factisque excuſat *Homeri* Neſtorides v. 587,

Ἀν-

A
Ἄνεχε νῦν· πολλὸν γὰρ ἴγωγε νεώτερός ἄμμι
Σεῖο, ἄναξ Μενέλαε· σὺ δὲ, πρότερος κἠμεῖον,
Οἶδ', αἰεὶ νέμ ἀνδρὸς ὑπερβασίας τελέθοισι·
Κρείσσων μὲν γάρ τοι νόος, λεπτὴ δέ τοι ῥῖνις.

Culpam faſſo praebet amico ſe mox placabilem Menelaus; ita tamen, ut ſemel adhuc ipſi levitatem iuvenilem leniori-bus verbis obiiciat v. 602, quem verſum ex more *Homeri* cum *Barneſio* (neque enim Poëtis licuit cuivis promiſcue caeſurae moram indere;) ſcribendum cenſeo:

Ἀντίλοχ', ἦ νῦν μᾶσσα ἐγὼν ὑποπτίζομαι αὐτὸς
Χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήορος, οὐδ' ἀσύφρων
Ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νέων νίκησε νεοίη.

B Omnibus reliquis Poëta divinior de centenis voces hic ſele-git aptiſſimas, quibus irati Menelai de amico, quem ma-gni fecerat, ſententiam explicaret: ὑποπτίζομαι & νεοίη alibi locorum in eius carmine non reperiuntur; non alibi in hunc ſenſum παρήορος, hic inprimis conveniens. Callide fecerat Antilochus, ut equi Menelai in currendo de recto tramite declinare debuerint, atque hinc tardius ad metam perve-nire: in hoc dolo virtutem & prudentiam Antilochi viri-lem iuvenilis vincendi cupiditas, Menelao iudice, caeca-verat; — νέοι μᾶλλον νεοίς. πάρος, inquit *Euſtathius* p. 1439, 12, μὴ ὄντα σε ἄφρονα νῦν ἡ νεότης ὠίκησεν. poteratque adeo, qui ante habuerat πραπίδας πυκινὰς ἀραρυίας, *mentis ſenilem ſo-lide compactae ſapientiam*, (quam Hebraei ob eam vocant rationem חכמה. vid. *Alb. Schultens* de Defect. L. Hebr. §. CCX. & ſeqq. ad *Salom.* Prov. X, 8, ubi eleganter op-C ponuntur לב חכם & אויל) tum videri levitatem habuiſſe iu-venilem; atque inſtar equi σκληροτόμου, *freno non obſequentis*, & παρήορα, a iugalibus *male evagantis*, ipſemet fuiſſe παρ-ήορος. aptiſſimum habet in hac re verbum *exerrandi Sta-tius* Theb. VI, 444.

non cohibente magiſtro
Spargitur in gyros, dexterque exerrat Arion.

diſtichon *Ian. Rutgerſ.* V. L. I, c. X, adhibet *Auſonii*, ex Epitaphio equi admirabilis, inter eius Epitaphia XXXV, p. 212.

Pegaſus hinc dexter currat tibi; laevus Arion
Funis eat.

id eſt, eat dexter dextro iugali *funarius*, παρήορος. *Lora*,

quibus funales continebantur, adpellatione propria Παρηορίας A vocat *Homerus* Il. Θ, 87. Π, 152. —— In figurato autem ſignificatu vocis παρήορος tradendo luculentus eſt *Euſtathii* commentarius in Il. Υ. p. 1439, 13—23. ſed *Homeri* παρήορος, & πάρφορος *Theocriti*, ipſi, ut & aliis, videntur diverſiſſimae originis vocabula: haec optima mihi videtur interpretatio, quam dat *Etymologus M.* p. 653, 49, Παρήορος —— ἢ ὁ μὴ κατὰ χώραν (vid. *L. Kuſter.* ad *Heſych.* Ἐν πτίσσ. p. 1255.) ἔχων ἀφαρμίας τὰς φρένας, ἀλλ' αἰωρμένας, οἷονει ὁ ἄφρων. —— De Αἴσσω, & verbo Αἰωρεῖσθαι, quod ſaepe vitiatum latet, noſtrae vocis origine, eiusque vi propria & figurata, quae dici poſſent me nunis diu detinerent. Proprie vocem ἰάσσω ſupra vidimus a *Sophocle* poſitam: proprio ſenſu verbum adhibuit αἰωρεῖσθαι *Archias* in Antholog. III, c. VIII, ep. 3. *Pauſanias* X. p. 869, ubi Phaedram, quae, ſicut Sophoclea B locaſte, ſuſpendio vitam finierat, pinxiſſe dicitur Polygnotus, τό, τι ἄλλο σῶμα αἰωρμένῳ ἐν σειρᾷ, ἢ ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις ἐκατέρωθεν τῆς σειρᾶς ἐχομένῳ, *ut reliquum corpus in fune oſcillaret, ambae manus funem tenaciter utrimque tenerent:* notat ibi *Kuhnius;* docta quoque *Hadr. Ianius* in laborioſo libello, Nomenclat. in v. *Oſcillum. Macrobius Gronovii* p. 220, *oſcilla* memorat, *ad humanam effigiem arte ſimulata.* p. 232, *ſigillaria*, (ἀφόσπαστα,) *quae luſum reptanti adhuc infantiae oſcillis fictilibus praebent.* p. 241, *Pelasgos* dicit —— *coepiſſe Saturno —— oſcilla quaedam pro ſuis* (leg. *buis*, id eſt *humanis*) *capitibus ferre.* Αἰωρεῖσθαι pr. notat *oſcillo iactari;* hinc pendet multiplex uſus verbi ſimplicis & compoſitorum; inter quae Παραιωρεῖσθαι, primitus ſcriptum Παραωρεῖσθαι, proximum accedit ad παρήορος. —— *Theocriti* Πάρφορος, C *Homero* Παρήορος, plene dicitur ab *Archilocho* νόου παρήορος, *a ſana mente aberrans.* Hos etiam quinque Trochaïcos *Archilochi* nobis ſervavit in Florileg. *Stobaeus*, *Gesneri* p. 561, 50. *Grotii* p. 437, exigua mutatione ſic emendate ſcribendos:

Τοῖς θεοῖσι πάντα τεῦξαι· πολλάκις μὲν ἐκ κακῶν
Ἄνδρας ὀρθοῦσιν, μιλαίῃ κειμένους ἐπὶ χθονί.
Πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι, καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας
Ὑπλίτας κλίνουσ'· ἔπειτα πολλὰ γίγνεται κακά·
Καὶ βίᾳ χρῄζων πλανᾶται, καὶ νόου παρήορος.

Mitto reliqua; in ultimo horum verſuum βίᾳ χρῄζων, recte emendatum a *Gesnero*, probavit *Grotius:* Galatea Eyriti filia

A lia nupſiſſe dicitur apud *Antonin. Liberal.* libelli minime vulgaria complectentis cap. XVII, Pandionis F. Lampro, τὰ μὲν πρὸς γύνα᾽ οὐ ἴχνευε, βίᾳ δὲ ἐνδιῆ. ἐνδιῆ βίᾳ memorat etiam *Leonidas* in *Anthol.* III. C. XX. Ep. 3. talis βίᾳ χρήζων dicitur ab *Archilocho*; hic praeterea νέα παρθένος, & occurrunt ſaepenumero, in quos torqueri poſſit *Stilponis* (*Diogen. Laërt.* II, 118,) iocus ex ambiguo, ab illo iactus in *Crateta*: δοκεῖς μοι χρείαν ἔχειν ἱματίου ΚΑΙ-ΝΟΥ. —— In iſto *Archilochi* verſu nollem adeo literarum inſtitiſſet veſtigiis *Fred. Lud. Abreſchius* in Dilucid. *Thucyd.* p. 778, ut vocem nobis illuc immiſſam voluerit χρύμῃ· quam poni potuiſſe putabat pro χρείᾳ, σπάνει. Qui id unus tradidit, *Suidas* virum literatiſſimum in hunc induxit errorem: quem praecaviſſet adhibitus ſive *H. Stephanus*, ſeu *Aem. Portus* in Lex. Ion. —— Nugax li-
B bellus de vita *Homeri*, ſub *Herodoti* nomine vulgatus, ſed, mea quidem ſententia, a Sophiſta quodam pauperculo ſcriptus ingenii exercendi gratia, vid. ex Ed. *Weſſ.* P. 751, 81, & 93. *Suidae* locus in χρύμη me non tenebit. Vnius tandem *Euſtathii* quaedam deſcribam, ad Theocriteum Πάμφῳ interpretandum poſita in Il. Φ. p. 1439, 18, Ὁ παρὰ Θεοκρίτῳ Πάμφως δηλοῖ μὲν ὅπερ καὶ ὁ ἐνταῦθα Παρήορος. γίνεται δὲ οὐ παρὰ τὸ Ἄειρω, ἀλλὰ παρὰ τὸ Ἄρω, τὸ ἁρμόζω. οἱονεὶ ὁ παρηρμοσμένος· ὁ μὴ συνέχων ἴσχων· ὁ μὴ πονικὸς· ὁ μὴ φρενήρης· ὁ ἀραιὸς τὸν νοῦν.

Vſ. 9. Ἰλιὸν, ὄφι εἵκησεν] Praxinoë, quas maritus *conduxerat*; vel *emerat*, aediculas, Ἰλιὸν vocat, ὅπου εἵκησεν, *ſerpentis latibulum*, ſive *volutabrum*, non hominis *habitaculum*. Recte *Scholiaſta*, Ἰλιὸν, inquit, λέγεται ἡ φωλεὸς, ἀπὸ τοῦ
C ἑρπετὰ εἰσπίπτειν εἰς αὐτὴν εἰλεῖσθαι. cubilia ſcilicet, in quae ſpiris ſe contractis & convolutis abdebant ſerpentes, tanquam ipſorum ἕλυτρα, dicuntur etiam a Poëtis Ἰλιάδες, & Εἰλυοί. Vnius verbi, ſignificantis *volvo*, formae tantum erant diverſae, Ἴλαω, Ἰάω· Ἰλάω· Ἕλαω, Ἕλω· Ἰλίω· Ἐλέω, Ἑλύω· Εἰλίω, Εἰλέω, Εἰλύω. exquiſita quaedam *Hemſterhuſii* publicavit amicus Clariſſ. ad *Timaei* Lex. p. 52. Ab εἴλεω, ἰλέω, ἰλύω, & εἰλύω, proxima ſuperſunt derivata, Εἰλεές, Ἰλεές, Ἰλυές, & Εἰλυές. hae formae pronunciantur υ producto; ſed perinde eſt, Εἰλεὸς ſcribatur an Ἰλεός. Vtrumque ſic recte ſcriptum ſuis locis proſtat apud *Heſychium*; ſed harum etiam vocum vitioſa ſcriptio, Εἰλᾶ, & Ἰλᾶ, in iſtam fuit utiliſſimam farraginem recepta: Ἰλεὸς, inquit, ἀπὸ φωλεοῦ. πίθος) ἡ λέξις ἐπὶ ἀλωπέκων· (de vulpium nempe *cubili*:) ἢ ὁ

* εὐτίρων σπαργάνων. male legitur πεφυγμὸς in Ἱπλ. recte τρό- A
φ., in v. Εἰλεός. Quae veteribus Romanis etiam *vermina*, poſtea *tormina* dicebantur, ex contractis inteſtinorum involucris orta, a veteribus medicis Gr. Εἰλεοὶ, a recentioribus etiam τρόφοι dicebantur; quorum hoc ipſe adhibet *Athenaeus* III. p. 116. A. & apud hunc medicus *Philotimus* III. p. 79. D. conf. *T. H.* in *Ariſtoph.* Plut. v. 1132. & *Foeſius* Oecon. *Hippocr.* in v. Εἰλεός, & in v. Στρόφ. A *ferarum luſtris* χοιρίων mihi dictum videtur Εἰλεοὶ apud *Pauſan.* II. p. 192, v. 9. Ex eodem *Pauſania* commodum mihi veniunt in mentem duo de filiis Lycaonis Arcadis, dicti, L. VIII. p. 602, 6, Τεγεᾶται καὶ Ἐλεάται. hi non occurrebant *Hemſterhuſio* in *Lucian.* I. p. 371, *menſam coqui* tractanti dictam τύλειον, ab *Homero* ἑλεὸς, ab aliis etiam εἰλεόν. *Euſtath.* in *Od.* Ε. p. 553, 24, ὅθεν τοῦτο Ἐλεάτρ. B
παρὰ τοῖς ὕστερον ὁ δωτρός. —— δῆλον δὲ ὅτι ὁ Ἐλεὸς καὶ Εἰλεὸς λέγεται. menſa coquinaria dubium nullum eſt quin ſic dicta *fuerit*, quia *verſatilis* erat & *rotatilis*, ab Ἐλίω, *volvo*.

Serpentis *latibulum*, praeterquam apud *Heſych.* nusquam alibi legi vocatum Ἰλεὸν niſi hoc uno loco *Theocriti:* Ἰλεὸν vero, vel Εἰλεὸν dixerunt *Callimachus*, *Apollonius Rhodius*, & *Nicander: Apollonii* locus eſt Arg. I, 1144. *Nicandri* verſus profert Auctor *Etymol. M.* p. 299, 45, Εἰλεὸς, inquit, καὶ Εἰλυθμὸς, σημαίνει τὸν καπέδυτην, τὸν φωλεόν. Νίκανδρος, Ὅς τε κ. τ. λ. quae, illic etiam vitiata, mendoſa vulgantur in Theriacis v. 283, adſcribam emendata, partim a *R. Bentlejo*, cuius viri Summi in *Nicandri* ſaltem Theriaca feliciter ad me pervenerunt centenae correctiones: C

Σῆμα δέ τοι δάκεος αἱμοῤῥόου αὐτίκ' ἰνίψω,
Ὅς τε κατ' εἰλυὸς πετράδας ἐνδυκὲς αἰεί,
Τρηχὺν ὑφ' ἅρπιζον, θαλάμην ὀλιγάρκεα τεύχων,
Ἔνθ' εἰλυθμὸν ἔχεσκεν, ἐπεὶ τ' ἐκφύσατο φορβῆς.

In his, pro αἱμοῤῥόου· αὐτίκα· (v. 283) εἰλυθμὸς, emendata ſunt a *Bentlejo*; cui v. 284, pro Τρηχὺ ὑπάρπιζον, Τρηχὺν ὑφ' ἅρπιζον tribuitur in apographo correctionum, quem nactus ſum: ego, v. 283, pro εἰδυκὲς αἰεί, emendavi εὐδυκὲς αἰεί. non tantum *Homericum* dat Ἐνδυκέως *Heſychius*, de quo *Henr. Stephanus* egit in Ind. Theſ. ſed & Ἐνδυκὲς, σωτηρίας, —— ἐπιμελῶς. *Apollonio Rhod.* I, 883. pro Ἐνδυκέως, recte *Rutgerſius* Ἐνδυκὲς reſtituit Var. L. V, c. XI. idem ſignificans

Acans —— σωσχὲς αἰὲὶ ſcripſit *Homerus* in Od. I, 74, uſitata veteribus ratione, de qua egit *H. Stephanus* in Append. de D. A. p. 72. αὖϕ miror a *Bentlejo* neglectum, quo ſenſu hic poneretur, inuſitatum: meae lectioni favet, quod praebet editum *Etymologicum* l. c. Ὅς τε κατ' εἰλυθμὼς πετρώδεας αἰὲὶ ἰαύϕ Τραχὺν ὑφαρπάζων· —— pendent priora huius loci ab Ἔνθ' εἰλυθμὸν ἔχουσιν, in v. 285. Tandem dant, in v. 284, Codices *MSS.* τραχὺν ὑπέρπιζον· *Etymol.* Τραχὺν ὑφαρπάζων· quae facile monſtrabant:

Τραχὺν ὑφ' ἅρπιζον·

bis alibi, quod fateor, vocem adhibens, *Nicander* Ἁρπίζω vocavit πὰς αἱμασιὰς, ſive τὰς αἱμασιώδεις πέτρας, ut vocem Ἁρπίζω, quam etiam in Indicem retulit Theſauri *Stephanus*, B *Heſychius* interpretatur; ubi vid. ab Editore notata. *Nunc* (inquit *Virgilii* Corydon, *ſole* nempe *ſub ardenti*, Ecl. II, 9,)

Nunc virides etiam occultant ſpineta lacertos.

dixerat *Theocritus* Eid. VII, 20,

Ἀνίκα δὴ κὴ σαῦρος ὑφ' αἱμασιαῖσι κυδοιᾷ

Aſperum ſpinetum, Ἔνθ' (αἱμάββο) εἰλυθμὸν ἔχῃ, cum exſaturatus iacet, *Nicander* hic vocavit τραχὺν ἅρπιζον· hanc etiam vocis formam obtinuiſſe vel ex his *Suidae* manifeſtum eſt: Ἅρπιζον, τὸ ἐκ χαλίκων ἀκοδομημένον τοιχίον ἄπιον παλῶ, παρὰ Ἡροδότῳ· ὅ τινες ἅρπακον (imo, Ἅρπιζον) καλοῦσιν. vocem iſtam *Herodotus* non adhibuit: quid *Suidam* in errorem inC duxerit oſtendit *P. Weſſelingius* in Diſſert. Herodotea p. 43. —— Apta coniunxit *Nicander* Ther. v. 44,

Τρόχμαλα δ', αἱμασιάς τε, κὴ εἰλυὰς ——

ubi priora duo paene τραχέϊ ſunt ἅρπιζι, ſive ἅρπιζοι τραχεῖς.

Serpentum aliarumque ferarum πὰς κατοδύσεις, (quas veteres etiam Θαλάμας vocabant; *Euripides* in Phoen. v. 938, *Simmias Rhodius* in Ovo v. 19, aliique; quasque neſcio quis Δυθμὰς dixerat: vid. Epiſt. ad *M. Röver. Vrſini* libello praefixa p. 44.) Εἰλυὰς *Apollon. Rhod.* & *Nicander*, exemplaria noſtra hymnorum *Callimachi* vocant Ἰλυὰς, h. Iovis v. 25. ubi in eo eſt Poëta, ut narret montes fuiſſe, cum Iupiter naſceretur, ubi poſtea flumina profilierint montium nominibus inſignita:

Πολλὰ δὲ Καρνείους ἄνω, διμῆ πυρ ἴοντες,
Ἰλυοὺς ἐβάλοντο κυνόσσυτα. A

τοὺς Καρνείους, vel Καρνείους, valde ſuſpectum, ſuo loco nunc relinquam. ſenſum vero verborum, quem praebent Latina, *Luſtra conſtruxerunt*, vel, quae dedit *Vulcanius*, *Luſtra ferae poſuere ſibi*, facta ſunt ex his Graeci Magiſtri: πολλὰ δ' ὅπως τῷ Καρνείῳ ἐρεπτὰ τοὺς φωλεοὺς ἐποίησαν. *Luſtra* itaque *ponere* Graece dici potuit Ἰλυοὺς βάλλειν. Libenter formam loquendi, mihi quidem novam, uno alterove ſaltem exemplo ſimili legiſſem probatam: ſed hic tacent omnes; *Ez.* etiam *Spanhemius*, ille antiquitatis omnis valde peritus, Poëtarum tamen interpres non κεφαλόπτης, quippe qui locum *Callimachi*, qui alicuius eſſet momenti, ne unum quidem correxerit. —— Verbi Βάλλειν etiam praepoſitionibus iuncti diverſos ſignificatus & derivata nomina veterum ne- B mo accuratius tractavit, quam *Euſtathius* in *Homer.* Od. A. a p. 38. —— ad finem fere p. 41. In his nihil *Callimachéi* ſimile reperietur. *Verbis* tamen *fundamenta iacere*, vel *ponere*, etiam verbo Βάλλειν deſignatum fuit; ex. gr. a *Philoſtrato* de V. A. Tyan. III, c. 20, πάλιν δὲ ὅπου βάλοιντο, ὑπιδὰν ἡ γῆ, ἢ ὑπιχόρῳ κάτω. Decantatum eſt *Pindari* dictum ex Oda perdita, de navali victoria ad Artemiſium: ὅτι, παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φατιναὶ κρηπῖδ' ἐλευθερίας· illic Athenienſes vere dicuntur *Graeciae libertatis ieciſſe fundamenta*: Idem *Pindar.* Πυθ. IV, 245, Βάλλετο κρηπῖδα σοφὰν ἐπέων. conf. Od. VII, 3. An ad eam iam rationem ſcribi potuit a *Callimacho* de ſerpentibus in monte habentibus latibula, vel cubilia fodientibus,

Ἰλυοὺς ἐβάλοντο κυνόσσυτα; C

Non equidem opinor. In paucis iſtis hymnis minimum centum adhuc loca vitiata latent: in hunc cenſum iſta quoque refero. Fac in antiquo Codice ſcriptum,

Ἰλυοὺς ΙΑΔΟΝΤΟ

(ut legitur Εἰλιέων, pro Εἰλλέων, vel Ἴλλεων, apud *Euſtathium* in Il. N. p. 923, 28,) a ſciolo poni potuit, Ἰλυοὺς ἐβάλοντο. mea quidem ſententia corrigi debet, Ἰλυοὺς, vel, quod hic malim:

Εἰλυοὺς ἴλλοντο κυνόσσυτα.

In ſuis ſe luſtris contortos volvebant ſerpentes: ſerpentes exi-

mie

A mie ſic vocat *Nicander* in Ther. V. 27, 195, 488, qui rariorem adhuc formam habet v. 142, κνωπιεσσῖς. —— Primum, Ἰλνοῖς, vel Εἰλνοῖς, pro Εἰλυοῖς, eſſet ex more *Callimachi*, prae omnibus ceteris: Τὰν Ἴδαν Φρυξ ἰδίκαζεν ἴφιν, optime reſtituit *Bentlei.* h. in Lav. Pall. v. 18. ſic ponitur Πυθῶνι, h. in Del. v. 90. αἱ πιλάγεσσι καίοντας, v. 168. —— ἀγωνισὰς ἴσσφι τὸς Ἔφυρη, in fragm. *Bentl.* 103. —— ἐς ὀρθάμιον Αἰγύπιῳ καπίπηξι, fr. 139. vere, me iudice, *Toupius*, in Epiſt. Crit. p. 49, corrigit fragm. 172,

Κίκρηστιν γ' αὐτῇ Ζάγκλαν ὑποχθονίᾳ.

Luſtra ferarum etiam Εὐνὰς dicebant: *Homer.* Il. O, 580, νιφόεν —— ἐξ αὐτῆφι θορόντα. *Nicander* Ther. v. 56, χνοφερὰ dixit κοῖλα, καὶ ὑλαφρίας εὐνάς. *Theocr.* Eid. XIV, 63. &c.

B Eſt & alius *Callimachi* locus h. in Dian. v. 159, quem iam ante hos annos quinque & viginti cum ceteris emendavi; ſed is a Theocriteis me Praxinöes aediculis, vel a ſerpentis abduceret volutabro. —— Quod *Callimacho* reſtituendum cenſeo, Ἰωιαζ idem fere erat in veteri Lingua, ac κυλίσαζ, & ἰλίσσαζ, proprie ſignificans *ſe contorquere*, ſive *contortum convolvere*: nihil autem refert, utrum ſcripſerit Poëta, ſi quis alius, cum *Nicandro*, ſtudioſus veterum formarum,

Εἰλνοῖς ἴλλοντο κ. an Ἴλνοῖς εἴλοντο κ.

ſingula iſta noſtris in libris inveniuntur; etiam Ἴωεν & Ἴωιαζ, ab *Hemſterhuſio* ſatis communita l. c. Εἰλοφόων meminit *Homerus* in Il. E, 203. 782. Θ, 215. Praeter alia plura, explicantur ab *Heſychio* voces, Εἰλόφρυοι· Εἰλοφῶν· Εἰλύμενον· Ἰλαόφρος Ἰλυόφροι. in *verſibus Politicis Pſelli* περὶ Γραμματικῆς *MSS.* legitur: Ἰωφρῷ· δισυόφρῳ· Ἰωίζων, διανοίων· ubi ſcriptum forte fuit ab ipſo, Ἰωόφρῳ. Obſervata *T. H.* partim veterum nituntur auctoritate Grammaticorum apud *Euſtathium*; etiam iſta de vocibus Ἐξύλης, & Κατυλάς. Optime praeterea *Euſtath.* in Od. Z. p. 557, 24, ex *Pauſaniae* Lex. Ἴωεν, ait, τὸ συστρέφειν· ὅθεν καὶ Ἴωαι παρὰ Ἴωσιν, ἢ ἀπὸ λύγου δισμὸς, οὗ Ἰλιάδι. ubi apud *Homerum* legitur Ἰωάσιν in Il. N, 572, *Euſtathius* p. 923, 26. Ἰωάδες, δὲ, φασὶ, κατ' Ἴωνας, δισμοὶ ἐξ ἱμάντων ἢ λύγων, ἀπὸ τῦ Εἴλω (L. Εἶλω) ἢ Ἴωω, τὸ συστρέφω, ὡς ἐν τῷ σφοδρύνω· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοιούτης σημασίας τὸ Εἰλεῖν, (Ἐἶλειν,) ὡς δηλοῖ καὶ Παυσανίας, εἰπὼν, Εἰλάειν (L. Ἴλλειν,) τροχλῦν, πιέζειν· κ. τ. λ.

Ad emendationem *Callimachei* verſus erudito Lectori com-

commendandam ſatis fuiſſet, quam ſerpentis pinxit *Homerus* in latibulo ſe contorquentis, imaginem protuliſſe. Qualis hodie adhuc ab omnibus qui ſapiunt habetur, a *Callimacho*, ceterisque Poëtis, illum ut exemplar imitantibus, fuit habitus A

πολυΐδρις, θεῖος Ὅμηρος.

Hector, quo paulo poſt moriente

ἰσιγύθη δὲ σίλις Ἰλιάδος,

nullis Parentum precibus avocatus a propoſito, vim Achillis irruentis manebat imperterritus in Il. X, 93,

Ὡς δ' ὅτε δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι,
Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακα, ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνὸς,
Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἑλισσόμενος περὶ χειῇ· B
Ὡς Ἕκτωρ, ἄσπιστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει.

Vltimum horum verſuum non viderunt etiam obverſatum *Virgilio* in Aen. XII, 9,

[*Poenorum qualis in arvis* &c.]
Haud ſecus accenſo gliſcit violentia Turno.

Δρήκων illic ἑλισσόμενος περὶ χειῇ, eſt *Callimachi* Ἰπνόμενον (ἐν) εἰλυῷ κοιμήτην. *Terga* quidem *convolvens*, non *in luſtro* tamen, ſed evolutus cubili, cum vere novo prodit in lucem, anguis expingitur in *Virgilii* Aen. II, 471,

Qualis ubi in lucem coluber, mala gramina paſtus,
Frigida ſub terra timidum *quem bruma tegebat,*
Nunc poſitis novus exuviis, nitidusque iuventa, C
Lubrica convolvit ſublato pectore terga
Arduus ad ſolem, & linguis micat ore triſulcis.

Nec *e luſtro*, vel *in luſtro*, neque hic, *ingluviem — mala gramina* (*atram ingluviem malis graminibus ſatiatus* dici poterat) *paſtus*, quae *Burmanni* ſunt, & *Heynii* coniecturae, ſcripſiſſet opinor, *Virgilius*; a quo profecto legere mallem hunc etiam Aeneïdos locum ceris, ut ſolebat meditate ſcribens, ſaepe correctis, atque adeo iis deletis, quae ſuum alibi locum iam haberent, emendatum; quam ab eruditis iſtis tentatum interpretibus: hîc enim intacta non reliquisſet cum vicinis iſta, cuius erant in opere perfecto Γεωργικῶν III, 425,

Squa-

A *Squamea convolvens ſublato pectore terga,*
v. 433, *Exſilit* (e ſtagnis) *in ſiccum, & flammantia lumina*
torquens,
Saevit agris.
v. 437, *Quum poſitis novus exuviis, nitidusque iuventa,*
Volvitur, aut, catulos tectis, aut ova relinquens,
Arduus ad ſolem, & linguis micat ore triſulcis.

In his iſta *Virgilius* ſpectabat etiam *Nicandri* Ther. v. 31,

Τῆμος, ὅτ' αὐαλέον φολίδων ἀπιδύσατο γῦρας
Μῶλυς ἐπισείχων, ὅτε, φωλεὸν εἴαρι φεύγων,
Ὀμμασιν ἀμβλώσσει· μαράθρῳ δέ ἑ νήχυτος ὄρπηξ
Βοσκηθεὶς ἀκόν τι καὶ αὐγίοντα τίθησι.
& v. 137, ὅτε, χιονῆν φολίδων δὲ γῦρας ἀμάρσας,
B Ἄψ ἀναφοιτήσῃ, ταμὴ κεχαρηότος ὕδῃ.

ſic emendata dedit ultima *Bentlejus*, pro vulgatis, —— ταμὴ γε κεχαρηότι ὕδατι· prima, pro αὐαλέον φολίδων ἀπιδύσατο γῦρας. —— κεχαρηότι mallem cum γε praefixo reliquiſſet intactum.

Praeter iſta *Virgilii*, variorum a me loca poterant proferri, ex iſthoc *Homeri* expreſſa. Ne modum excedam, & ne captaſſe ſaepius videar occaſionem correctiunculas proferendi, unius hic verba ponam, ut voce reſtituta emaculentur, *Aeliani* de N. Anim. VI, c. IV, οἱ Δρόμωνες, —— μέλλοντές ποτε ἐλλοχᾶν ἢ ἄνθρωπον ἢ θῆρα, τὰς θανατηφόρους βίζας· ἐσθίουσι, καὶ πάσας μὲν τὰς τοιαύτας (*mala gramina.*) C Οὐκ ἴσμεν δὲ ἄρα ἐξ Ὁμήρου αὐτῶν τῆς τροφῆς ἁμαρτάς· λέγει γοῦν· ὅπως

„ ἀναμὲν ἕζετο τὸν φολιὸν ἰλλύμενον, πρεμπλυθέες σιπὸν πολλῶν
„ φαρμακοδῶν καὶ κακῶν.

Aeliani locum indicavit ad *Homerum Barneſius*; Homericum *Abr. Gronovius* ad *Aelianum:* neuter vero vidit, duabus ex *Homero* literis augenda *Aeliani* verba, ut eſſent Graeca: quid enim hic ſignificabit ἀναμὲν· *quem*, vel *quid* ἀναμέν; Dicitur quidem a philoſophis τὸ μένον, quod manet in quiete, dum alicunde motus communicetur: apud *Plutarchum* in Galba T. I. p. 1053. A. καθάπερ ἐμπεπηγὸς σῶμα· diverſis modis tentant *Bryanus*, & *Solanus*: ego legebam: καθάπερ μένει σῶμα, τὸ στερεμνιῶδες ἀξιοῦσι, (οἱ παλαιοὶ) ἰδέᾳ μη-

μυδίωσα χερσάδρου ἰερμῆ, συγκαθέλχ τῇ δ' στερεωτάτῃ· quae veram A
continent ſententiam. —— Quis vero dubitet quin ſcripſerit *Aelianus*, *Homerum* quem laudat ſequutus:
„ ἄνδρα μύσι, περὶ δ' φωλεὸν εἱλίσσοντα, κ. τ. λ.
quae reſpondent Homericis:

φράζεο νῦν χειρὸς ὀπίσσω ἄνδρα μύσσαι,
Βεβρωκότα πακτὰ φαρμάκῳ.

Non ignoro, iam olim, & forte ante duo annorum millia, lectam in iſto verſu vocem ὀπίσσω, ut ſic ipſe draco dicatur; mihi tamen ὀπίσσω ἄνδρα (quocum Achilles quodam modo comparatur, in hac etiam parte carminis *inexorabilis*, *acer*,) ὀπίσσω ſcripſiſſe videtur *Homerus*, & *paſtorem*, vel *agricolam* deſignatum voluiſſe, quibus ſua dat praecepta contra ſerpentes *Virgil.* IV Georg. a v. 416 —— ad 440. B
& dudum ante ſua dabat, in Theriacis inprimis, *Nicander*; cui initio carminis memorantur illinc utilitatem percepturi,

—— πολυεργὸς ἀρότρευς
Βυκαίῃς τε, —— καὶ ὀπιτόμῳ.

Sed in Homericis ne offendant tirones ad μύσσαι· debuit illud ab *Aeliano* reddi μύσι· neque enim eſt modus ſubiect. ſed mos flectendi indic. Poëtis uſitatus; qui dicitur a Grammaticis Rheginorum fuiſſe dialecti. *Heraclidis Alexandr.* nonnulla hac de re dedit *Euſtath.* ad Il. H. p. 281, v. 6——20. etiam Auctor *Etymolog. M.* p. 650, 11, ſic ſcribi tradit Ἀριστάρχου Ῥηγίνου. hoc idcirco dicitur a Grammaticis, quia Ibycus, iſta inprimis delectatus ratione flectendi, fuit Rheginus; hinc χῦμα vocatur Ἰβύκειον a *Lesbonacte* Grammatico p. 179. C

Homerica ſpectabant, praeter ceteros, *Philoſtratus* & *Eunapius*, quorum loca *Toupius* emendavit Emend. in *Suid.* P. III. p. 40, 41, vere reſtituens *Eunapio* apud *Suidam* χειὼν, ubi vocem vulgatam, Monachis multo notiorem, χερσὼν, exhibet etiam Codex *Suidae* qui eſt in Biblioth. Leidenſi non vulgaris bonitatis. *Latebra*, vel *latibulum* ſerpentis ſimilem ob rationem χερσὼ dicebatur; ob quam Ἰλαὸς vel Εἰλαός. valde iuvenis, *Georg. D'Arnaud* in Lect. Gr. p. 206, in *Nicandri* Ther. v. 79, pro χειλείαις, reſtituit χειείαις. ſed quia totus ibi verſus legitur emendate ſcriptus, quod ne memorat quidem *Arnaldus*, ſuſpicor, emendatum a ſe ver-

A versum cum discipulo communicasse, qui nunquam quaesivit in mustaceo laureolam, *T. Hemsterhusium*. eadem certe ratione versum istum emaculavit *Bentlejus*, qui adscripserat: „ χεῖας pro χέας· ut θεῖον, δῖον, &c." Viro Summo non adsentior, in *Nicandri* Ther. v. 139, vocem ἐχεῖον mutanti in Homericam χυῆσι. Diversae vox originis, simili usui inserviens, optimae est notae ὀχὴ & ὄχνη. vid. in *Hesychii* ὀχὴ, τρόγλη· nota Cl. *Ruhnkenii*; cui debemus hunc etiam *Callimachi* versum, (in Auctar. Fragm. 438,)

Ὅς δ', ὡς ἐξ ἐχῆς ἅψις ἀλίλω· αὐχέν' ἀναχθείς, ——

in quibus ultimum mihi quidem ad comparationem paene necessarium, neque adeo mutandum videtur cum *Toupio* Emend. in *Suid.* III. p. 208.

B Ad χυᾶσι, sive Homericum χυῆσι, optime *Porphyrius* in Codice *Homeri* Leidensi, τὴν αὐτὴν μέντοι (τὴ δεμνιοσία) χορῦσαι, ἢ τρόπον τινὰ ἔλυτρον αὐτῷ δοῦναι·

Οὐδὲς δ' ἀμφοτέρῃσι δὴ χείσεῖ).

quibus deteriora subiicit: ἢ ὅτι δίκλω ἅπαξ· ἐαχεῖται (leg. ἰσχεῖται) εἰς αὐτὴν τὸ θηρίον. Illud χείσεῖ), *capiet*, semel a Grammaticis lectum in *Homeri* Od. Σ, 17, quid verum esset partim patefecit: *capio* in veteri Lingua Graeca Γαίω & Γίω dicebatur; literis aspiratis in usum receptis, Χάω (Χαίζω, hinc ortum, in libris fuit custoditum) & Χείω· unde *Homeri* Χείσεῖ), & nostrum Χυέω· conferri poterunt *Etymolog. M.* p. 809, 50. *Eustath.* in Od. Σ. p. 653. 2. & in Il. Χ. p. 1356, 41.

Evenire facile poterit, ut nonnulli, quales ipsius *Hem*C*sterhusii* in *Lucianum* adnotatis, quorum nihil edolare poterant aut legerant simile, detrahere sunt ausi Germani quidam Graece & Latine eruditi, sed hac in re sive invidi, seu saltem in illud inferioris Germaniae in suo genere primarium lumen iniqui censores, haec mea quoque in unum carmen nimis copiosa sint iudicaturi; quin certo novi talem futurum;

Αὐτὰς ἐγὼν βατεῦμαι ἰμὸν ἐδόν.

Theocriti Praxinoë pervenuste suas hic aediculas Μαὸν vocat, εὖν ἐδνον. *Martialis* XI. Epigr. XIX,

Donasti Lupe rus sub urbe nobis; ——
In quo nec cucumis iacere rectus,
Nec serpens latitare torta possit.

ver-

verſus hic diverſimode corrigitur in Miſcell. Obſ. I. p. 44, A & p. 88. alter pro *habitare* recte *latitare* videtur emendaſſe; alter, pro *tota*, bene poſuiſſe *torta*: in χοιρᾳ, vel εἰλυῷ, iacet utique convoluta ſerpens, atque adeo *torta*. Hoc praeterea rei minuendae ceteris lectionibus aptius iudicabitur. — Sed in loco *Theocriti* hyperbole, rei minuendae adhibita, multo eſt elegantior; quia marito loquitur irata Praxinoë, atque ita videri poteſt ἡ ὑπερβολὴ εὐλόγως γινομένη ὑπὸ τῆς γυναικός, ut ſcribit agens de hoc genere *Longinus* Sect. 38. a. §. 8. Διὰ τὸ γελοῖον elegans etiam illud paraſiti Gelaſimi in comoedia *Plauti*, Sticho, IV, 2, 37,

> Ep. *Edepol tibi, opinor, etiam uni locum conſpicor,*
> *Vbi accubes*; (ad menſam in coena,)
> *Si arte poteris accubare.* G. *Vel inter cuneos ferreos*; B
> *Tantillum loci, ubi catellus cubet, id mihi ſat eſt loci.*

Ne illud quidem Syracoſiam mulierem dedecet, garrulam, & de marito mendacem, quod dictorum immemor paulo poſt maritum vocat ſuum, *virum trium & decem cubitorum*: aedicula erat, non domus; ſed *quinque ulnarum* habitaculum illud, Ἰλιὸν, οὐκ οἶκον, cum ipſa, & cum ancillis, Eunoë, Phrygia, parvulo, habitabat maritus ille *fatuus*, ἀνὴρ τελεσκαιδεκάπηχυς. non illepidum *Lucilii* eſt Epigramma Anthol. II, c. 33, 1.

> Τιμόμαχον τὸ μακρὸν ὁ πυτέργιος ἐχώρει
> Οἶκος, ὑπὲρ γαίης πάντας κεκλιμένον.

Sunt & in iſtis poëmatiis capite praecedente, XXXII, varia ὑπερβολικῶς ſcripta, quibus homunculi ſtatura breves C & corporis habitu graciles ſupra fidem extenuantur; ſed, de viginti epigrammatis unum ſi exceperis, ceteri luſus, ut recentiorum, mihi quidem valde videntur frigidi.

Huius generis habet inprimis multa, quaedam venuſta, *Athenaeus*; nonnulla etiam, *Aelianus*. Antiqui Comici dictum noſtrae forſan aetatis ſophis, verae elegantiae guſtum habentibus, ieiunum videretur, quod a iudice tamen, ipſorum forte ſententia (ſi *Boileavii* Gallica legerunt de Graecis facta,) minime inepto, a *Longino*, tanquam hyperbole Comica dictum cenſebatur ſatis probabile:

> Ἀγρὸν ἔχ', ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἐπιτολῆς
> Δαμονικῆς.

Sic

A Sic verba legenda videntur, quae ad eam fere rationem edidit *Zach. Pearce* p. 144, memorans, ex *Quinctiliani* Inſt. Or. VIII, c. 6, p. 753, luſum *Ciceronis* e *quodam ioculari libello*, hoc ingenio capitali, ut equidem iudico, non ſatis dignum.

Sed *Pearcius*, aliique ante ipſum, ad *Longinum* unam laudant eamdemque omnes Epiſtolam Laconicam; quales, ſane breviſſimas, vel unus nobis *Plutarchus* minimum decem conſervavit. Quando ſine ullo nunc inveſtigandi labore hae mihi ſunt ad manum, & forſan ab harum rerum cupidis requiri poterunt; hic a me proferentur.

B

DIGRESSIO II A THEOCRITEIS,

exhibens Epiſtolas aliquot Laconicas, a Plutarcho cuſtoditas.

Epiſtolae Laconicae reperiuntur apud *Plutarchum* T. I. p. 52. A. LYCURGI: Interrogatus a civibus, πῶς ἂν πολεμίων ἴφοδον ἀλιξοίμεθα; reſpondiſſe fertur per epiſtolam:

Ἂν πλοῦτοι μήπω, ἢ μὴ μέσδω ἄπρωτον θαπύρω κρατῇ.

C interrogatus περὶ τῆ πιχῶν, reſpondiſſe dicitur:

Οὐκ ἂν εἴη ἀτείχητος πόλις, ἅτις ἀνδρείοις ἢ ἔ πλίνθοις ἐστεφάνω).

ſed ſubdit his *Plutarchus*, ταῦτα μὲν οὖν τέτων ἢ τῆ πιθάνων ἀπόκλων, οἷα ἀπιστοῦσι μᾶλλον ἢ πιστεῦσαι. Haec formula, de Epiſtolis iſtis, ſinme vere veteris iſtius Lycurgi, nec ne, dubitantis, adhibetur alibi a *Plutarcho* de prodigiis, in Camillo p 132. B. C. ubi modeſte ſentientis opinio plenius explicatur, & de hominum agitur ingeniis, (ſemper iisdem) qui vel in anilem declinant ſuperſtitionem, vel in impiam incredulitatem labuntur praecipites: ἡ δὲ ἀλάζεια, inquit, ἢ τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄχθεται. conf. eius Coriolan. p. 232. A—D. ubi *Heracli-*

ti tandem dictum profert non obscurum. Modestam hanc etiam formulam debet *Herodoto*, qui L. IV, c. 96, [illegible], inquit, ὅτι ἀπεῖσι, ὅτι ἂν πεδίον τι λίπῃ. Hoc de multis etiam nunc dici potest. In priore harum Epist. pro ἐξοπίσμω, scripsi ἐξοπίῃ· forma μίσδω, pro μίζω & μείξω, est de rarissimis. —— Responsum autem illud personae Legislatoris congruit: de illo *Justinus* III, c. III, 3, *Fundos*, inquit, *omnium aequaliter inter omnes divisit; ut aequata patrimonia neminem potentiorem altero redderent*: sed hoc institutum iam fuit a *Cragio*, *Grotio*, aliisque laudatum.

P. 441. A. B. LYSANDRI *ad Ephoros*, captis Athenis,

Ἑαλώκαμι ταὶ Ἀθᾶναι. (vel Ἀσᾶνᾳ.)

Ἀλώκαμι scribitur apud *Plutarch.* alterum in Scholio ad *Dionis Chrys.* Pag. 597. B. in nota *Morelli*, quod Scholion exhibet *Meursius* Miscell. Lacon. III, c. VI. —— EPHORORUM ad illum:

Ἀρχέ᾽ τόγα ἁλόκειν.

T. II. p. 211. B. C. AGESILAI legitur *ad Ephoros* Epistola, qua nulla datur inter Laconicas longior: scripsit illam, victor in Asia diu versatus, cum *ipsum Regem adoriri* constituerat; sed revocatus modeste *audiens fuit iussis Magistratuum*, ut loquitur *Cornelius Nepos*. Patriam breviloquentiam Asiaticâ quadam verborum mutasse videtur redundantiâ. Magistratibus Spartiatis pars Epistolae, ni fallor, sufficisset ista:

Ἔπομαι τᾷ ἐκκλησίᾳ· χωδὲν δ᾽ αὐτὰν ἁ φθασᾶ.

P. 219. A. ARCHIDAMI (huius nominis III) *ad Eleos*: Ὅτι εἰς Ἀρκαδίαν ἐνέβαλε, πυθόμενος βοηθεῖν αὐτοῖς Ἠλείους, ἀπέστειλεν (scribendum & hic, ἐπέστειλεν) αὐτοῖς,

Ἀρχίδαμος Ἠλείοις.
Καλὸν ἀσυχία.

Ibid. D. BRASIDAE ad Ephoros: ἐξελθὼν ἐπὶ πόλεμον ἔγραψε τοῖς Ἐφόροις,

Ἄσσ᾽ ἂν δηλῶμεν τραξῶ περὶ πόλεμον, ἢ τεθραξώμεν.

Voculam ἂν interieci tantum vulgatis; quibus congruit tum δηλῶμεν· quod in δήλωμεν mutandum hoc in dicto pu-

putabat *Caſaubonus* Lect. *Theocr.* p. 258. Sed *velle* non tantum ſcribitur Dorice θήλεαϛ, verum etiam θηλίεαϛ. Δηλεῖαϛ, *nocere*, ſcribi ſolet a Sicilienſibus Δαλεῖαϛ, ut in *Theocriteis* Eid. IX, 36. XV, 48, XXII, 127. ante *Caſaubonum* Doricum Δήλεαϛ, *velle*, iam notum erat *Gul. Cantero*, illud reſtituenti *Theocrito* N. L. II, c. XI. Formam θηλίεαϛ dant *Hippodamus Stobaei* Floril. p. 250, 47. & *Criton* in Eclog. *Canteri* p. 198, 43. hic θηλεόμον· illic vulgatur ἐηλεμόμοις. θηλᾶϛ & θηλῇ praebet *Arthytas Stobaei* Flor. p. 13, v. 5, & 9. In *Tabula* legitur *Heracleënſi* v. 98, ἐϛ τὰ ἐπιτήδια χρήσιν ξύλοις εἰϛ τὰν οἰκοδομὰν, οἷϛ κα θηλᾶν. In Libello *Timaei Locri* proſtant θηλεόμενοϛ & θήλεται, Editionis Pariſinae, quam nuper Gallica verſione & animadverſionibus ornavit Cl. *Batteux* c. I, §. X. ubi §. VIII, pro ἰδίᾳ ἐϛ πόξιν, reſtituendum videtur ἰθήλαιτο vel ἰθηλάιτο ἐϛ πόξιν αὐτὰν ἄγαν. Hunc *Timaei* libellum integra ſaltem pagina dare vir Clariſſ. potuerat vel ex antiqua Editione, (qualis eſt Pariſina *Guil. Morelli* MDLV,) auctiorem, vel ex Codd. *MSS.* debuerant illa ſuum locum recipere in fine capitis primi ante iſta verba: τὰν μὲν ἄν τᾷ ὅλᾳ ψυχὰν τοῦτό πως διεῖλε. defectum ſupplere tentavit Interpres in Animadv. Gallicis ſubiectis p. 97, 98.

P. 241. A. MATRIS LACAENAE ad *Filium* στασιάζοντα, καὶ πεφυγότα ἐκ τᾶ πολιμίων,

Κακὰ φάμα τεῦ κακκέχυϑ·
ἦ ταύταν νῦν ἔκιψαϛ, ἦ μὴ ἔσο.

Hanc vero Epiſtolam multo rectius ſic exhibet *Teles* in *Stobaei* Florileg. p. 576, 33,

Κακὰ φάμα τεῦ κακκέχυϑ· τὸ ἂν ἦ
ταύταν ἀπόπειψαϛ, ἦ μηδ' ἁμὶν φάνθι.

In his, quae ſuo ſe colore Laconica intelligentibus commendabunt, ne literam quidem mutavi, Simillimam alterius Epiſtolam eadem offert in Plutarcheis

Pag. 241. D. *Mater* illic ἀκούσασα δὲ τοῦ υἱοῦ ὡς κακῶς ὑπὸ τῶν ξένων ἀνατρίφοιτο, ἔγραψε,

Κακά τοι φάμα κακκέχυϑ·
ταύταν ἀπόθευ, ἦ μὴ ἔσο.

In verbis *Plutarchi* primum ſcribendum, ὑπὸ τῶν ξένων

in regione peregrina; uſitata ellipſi: ἐπὶ ξ ἀποτείαις, *Iſocrates* p. 218. A. ἐπὶ ξένης dixere plures. In his Laconicis legendum:

Κακά σου φάμα κακκέχυται·
ἢ σαύτᾳ ἀπόθευ, ἢ μὴ ἔσο.

Malus rumor de te ſparſus eſt: vel hunc a te depelle, vel morere: ad firmandum Ἀπόθευ, unius, *Sophoclis* fortaſſe, utar verſu, certe perditae Tragoediae, quem habet *Cicero* ad Atticum L. XIV, Ep. XXII, (*etſi illi iuvenes*)

Ἄλλοις ἐν ἐσθλοῖς τόνδ' ἀπωθοῦμαι ψόγον.

Aliis bonis banc a ſe vituperationem depellunt. Cum hac epiſtola videtur alteram confudiſſe *Plutarchus*; cuius genuinum nobis ſervavit exemplar *Teles*: —— Recte primum ſe habet Laconicum: Κακὰ φάμα τοῦ κακκίχυται. Verbum κατακχέω ſic ſolet paſſim conſtrui, ſive proprio ponatur ſenſu, ſeu figurato. Inſignem habet etiam *Aeliani* locum *Suidas* in v. Κορυδῶτος· in quo poſt iſta, τῶτον τὸν Λίβιον, (ſic legitur in Cod. MS. Leid. pro Τίτον Λ.) haec vulgantur: τὸ δὲ πλεῖον —— λίθον κατακέασον τῷ Κορύτῳ· duae literae male ſunt repetitae: ſcribendum, λίθον κατάχεον, τῷ Κορύτῳ· ut paulo ante, ἀνίφεον· nempe ὁ χρώς· ᾧ ἡ ἀλήθεια. Eadem menda ſaepius haeret in locis apud *Suidam*; etiam in v. Λιπαρέα, in his: ὁ δὲ ἐτιθάζετο τῷ θεῷ τὰς θυσιάδας· quod barbarum iudico, non minus ac Datidis Καίρομαι· ſcribendum ἐτάθαζε τῷ θ. τ. θ. conf. *Suid.* in Χλιδωνία. harum rerum ſcienti haec etiam, ut alia plurima, ex opere noto videbuntur *Aeliani* petita, quaeque habet in v. Ἔμπορα· ἢ πεπλημμύρα σφὶν λίθῳ κατακέωνται. —— Dantur & propiora; ſed horum iam nonnulla protulit *Ioannes Pierſonus* ad *Moer.* p. 220.

Deinde ſincerum puto illud: τὸ ὄν ἢ σαύτᾳ ἀπόστειψαι, ἢ μηδ' ἀμῖν φάνῃ· *tu itaque vel dilue crimen*, quod contra te dicitur, *vel fuge meum adſpectum.* Inuſtas etiam animo maculas *eluere* dicebant Ἀποῤῥύψασθαι· ſed obiecta crimina *diluere*, Ἀποστείψασθαι. Ἀποστείψαι ab interprete reddi potuit in Plutarcheis ἐκνίψαι. ubi ſcripſit *Demoſth.* in Olynth. I. p. 5, §. 17. ἵνα —— τῶν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ἀδο-

ἀδοξίαν ἀπεσφάλμεθα· hoc in Scholiis redditur, ἐκπαιδάρωθρ τῆ ἀπαλύσαθρ. in quibus legitur ad Or. c. Midiam p. 347, §. 186, ἐ παπγορίας ἀπερείψαας τὴν φάμλν. illic in margine ſcriptum, ἀπορίψαας, vitioſum, alterius vice legitur, ut alibi, ſic in *Alcinoi* Iſagoge in *Platon.* cap. 30. in fine: nonnulla collegit *P. Weſſelingius* in *Diodor. Sic.* T. I. p. 6. & p. 292.

Ibid. D. TELEVTIAE ad F. *Paedaretum;* cum audiiſſet ex Chiis exulibus quorum filium ſuum accuſarent, atque ipſi vera dicere de filio viderentur, ſcripſit:

Ἀ Μάτης Παιδαρήτῳ.

Ἡ βελτίοια περάσαι σε, ἢ αὖθι μίνε,
ἀπαγιὼς τὰν ἐς Σπάρταν σωτηρίαν.

B Sed ſeveram Paedareti matrem ſuſpicor Ionibus ſe nimis praebuiſſe credulam: Paedareto, viro optimo, ne *Theopompum* quidem hiſtoricum detraxiſſe novimus ex *Harpocratione* in Παιδάρετος· qui, ὁ ἐκ Λακεδαίμονος, inquit, ἀμφίβολόν ἐστι οὗτος Ἀρμοσὰς, εἴτε ὁ γενόμενος καλὸς, ὡς φησὶ Θεόπομπος ἐν β' Ἑλληνικῶν. In primis ille collaudatus in *Iſocratis* Archidamo p. 127. A. εἰς Χίον πλεύσας τὴν πόλιν αὐτῶν διέσωσε. Quando miſſus fuerit in Chium, atque in praelio vir egregius ceciderit, conſtat ex *Thucyd.* VIII, c. 28, & c. 55. Illic Παιδάρετος ter vocatur, ſemel Παίδαρετος c. 32, p. 524, 1. *Hudſonum* hic in variis lectionibus nihil auſum definire non miror; ſed miror *Henr. Valeſium* ad *Harpocrat.* Vtraque ſcriptio eſt vitioſa; ſinceram eſſe Παιδάρετον, & Doricam Παιδάρατον, monſtrat Regis Laconis in hiſtoria *Herodoti* nobilitati *Demarati* nomen; ab illo quidem Ionice ſcriptum Δημάρητος· a *Pauſania* vero aliisque formâ patriâ Δημάρατος. avi *votis exoptatiſſimus* ex filia nepos πολυάρητος dicitur in *Homeri* Od. τ. v. 404.

P. 511. A. LACEDAEMONIORVM ad *Philippum:* praeter illam in notis ad *Longinum* memoratam, habetur & altera: γράψαντες αὐτοῖς τὸ Φιλίππου,

Αἰ ἰμβάλλῃ (L. Ἐὰν ἰμβάλλῃ) εἰς τὰν Λακωνικὰν, ἀναστάτους ἰμᾶς ποιήσω·

ἀντέγραψαν,

Αἴκα.

id eſt εἰ ἄν, ſive ἐὰν, vel ἤν.

Rem, ab aliis etiam traditam, ſic *Ioannes Tzetzes* enarrat Hiſtor. Chil. V, v. 327,

οἱ Λάκωνες ποτὲ μακρηγορίῃσιν
Ἐπιστολὰς δεξάμενοι, ταδὶ πιριιχύσας,
Ὡς, εἰ τάδι μὴ γένοιτο, καὶ μὴ συμβαίη τάδε,
Στράτευμα σύγκροτησιν, ἐκλίσυσι τὴν ἵππον,
Καὶ, τοὺ Εὐρώτα ποταμοὺ ῥᾷστα πιραιωθίντις,
Καὶ λόχυς συμπυκνώσαντις, καὶ προσβαλόντις μάχῃ,
Ἐν ἀκαρεῖ χιρώσονται Σπάρτιν, καὶ γῆν Λακάιναν,
Καὶ θήσυσι μηλόβοτον· καὶ ἄλλα δὴ μυρία,
Ὅσα ἂν ἐξ ἐπιστολῆς μεγάλαις οὐκ ἐγράφη.
Αἶκα, μόνον ἀντέγραψαι οἱ Λάκωνις ἰν χάρτᾳ,
Καὶ κατασημαίνθροι ἀντίπεμψαι ἐκείνοις.

In his, quae ſuo more Gracculus oſtentator ornavit atque amplificavit, unam alteramque literam vitiatam correxi. B

P. 513. A. Haec etiam memoratur: Φιλίππου γράψαντος, εἰ δέχοιτο τὴν πόλιν αὐτὸν, εἰς χάρτην,

Οὐ

μίγα γεγράψαις ἀπίστειλαν. —— Iam dudum ante, ut ad ſe rediret per literas roganti *Dionyſio* Tyranno, epiſtolae loco membranam miſit *Philoxenus*, cui nihil inſcripſerat, niſi negantem literam

Ο,

ἢ μικρὰ καὶ μεγάλα τὸν τῦ γράμματος χαρακτῆρα τυπώσας· ut narratur in *Append. Vatic.* Cent. IV, Prov. 37. C Haec ex Codice Vaticano ab *Andrea Schotto* fuere publicata triennio poſtquam hinc illuc abiiſſet *Ioſephus Scaliger*; qui, rem aliunde narrans, oſtendit veteſtiſſimos Graecos ΟΥ pro Ο ſcripſiſſe; & Ο pro ΟΥ; in Animadv. ad *Euſeb.* p. 115. quas laudare debuiſſet *Salmaſius* ad Inſcript. *Herodis Attici* p. 39, ubi neque illa omiſit quae vulgaverat *Schottus*. —— De Epiſtolis Laconicis videantur quae *Io. Meurſius* adnotavit Miſc. Lacon. III, c. 6, & hac occaſione diſcant iuvenes, hoc in genere nihil ne ab illo quidem fuiſſe pertractatum.

Epiſtolae Laconicae hic a me plures ex aliis proferri poſſent Scriptoribus; ſed unam mihi ſumam ex *Xenophonte* plenius enarrandam, & penſiculatius exigendam.

Enar-

A

Enarratur Epiſtola Laconica ex hiſtoria Xenophontis.

Hippocratis, Laconis, qui Mindaro claſſis praefecto fuit legatus. —— Quos per aliquot annos dereliquerat, fortuna belli favit iterum Athenienſibus Olymp. XCII, anno 2, vel 3. Superata Lacedaemoniorum & ſociorum claſſe, ceciderat Navarchus Mindarus. Haec Athenienſium victoria claudit hiſtoriam *Thucydidis*; (vid. VIII, c. 104, 105, 106,) orditur Graecanicam *Xenophontis*: memorantur
B tamen a *Thucydide* Mindarus ὁ ναυαρχῶν, cap. 85, & c. 99, ut & Hippocrates Spartiata: conf. *Diodor. Sic.* XIII, c. 38, 39, &c. De Mindaro *Xenophon* Ἑλλ. I. p. 252, 18, λόγοι, ὡς τῇ γῇ μαχόμενος ἀπέθανεν. in laudem Mindari multa narrans *Diodorus* XIII, c. 51, illo cadente res Lacedaemoniorum ſociorumque docet labefactatas; vere itaque *Polyaenus* Strat. I, c. XL, in fine, Μίνδαρος, ait, πρὸν, Ἀλκιβιάδῃ λαμπρότητι νίκην ἰδόντι· de Alcibiade *Plutarch.* I. p. 207. C. τὸν μὲν Μίνδαρον, inquit, ἀνεῖλεν, ἱππαρμόστας ἀγωνιζόμενον. —— Mindaro, claſſi praefecto, cadente, imperium in claſſem erat penes Hippocratem; qui, ſecundus a Navarcho, huius erat velut legatus, propria adpellatione dictus a Laconibus Ἐπιστολεύς. ſic enim a praefecto ſecundi in claſſe Laconica ſaepe a *Xenophonte*, amico Ageſilai, rerumque Laconicarum ſtudioſiſſimo, dicuntur Ἑλλ. II. p. 266, 26. IV.
C p. 314, 30. V. p. 319, 4. conf. IV. p. 315, 42. & VI. p. 343, 8, Quia poſtremo loco vocatur ἐπιστολιαφόρος, ſuſpicor Ἐπιστολία proprie dictum, qui Praefecti *mandata*, τὰς ἐπιστολὰς, perferret ad claſſiarios; neque tamen ignoro quid *Pollux* tradiderit I, 96. illic a *Iungermanno* notata vid. & *Cragii* de Rep. Lac. IV. c. 5. —— Qui Regi Ageſilao erat *ab epiſtolis* aliisve rebus ſcribendis, Ἀλκίᾳ τῷ γραφέως mentionem fecerat *Xenophon* Ἑλλ. IV. p. 300, 11. ubi male vulgatum Ἰδαίῳ (praecedit vox ἵππῳ) monſtrabit *Plutarchus* T. I. p. 603. A. —— Iſta meâ erant ſententiâ ante praeſcienda, quam intelligi haec poſſent *Xenophontis* Ἑλλ. I. p. 252, 32, Παρὰ δὲ Ἱπποκράτους, τοῦ Μινδάρου Ἐπιστολέως, τοὺς Λακεδαιμονίους γράμματα πεμφθέντα ἁλῶναι εἰς Ἀθήνας, λέγοντα τάδε,

Ἐρρῆ τὰ καλά. Μίνδαρος δ' ἀπίστατε· A
Πειθῶνται τάνδρες· ἀπορεόμεθ' τί χρὴ δρᾶν.

Eadem fere leguntur in Alcibiade *Plutarchi* p. 207. c. In altero loco Attica βραχυλογία me non morabitur, quam attigi ad *Herodoti* P. 131, 70. vid. & *Abreſchius* in Auctario Dilucid. *Thucyd.* p. 356. Significatum voluit *Xenophon*; *ab Hippocrate, Mindari legato, miſſas Spartam literas, interceptas, atque Athenas fuiſſe perlatas.* Literis ipſis utitur *Weſſelingius* in *Diodor.* I. p. 582, monetque apud *Euſtath.* in *Hom.* rectius ſcribi, Μίνδαρος ἀπίστατε. — Sic ex Codd. ſcribendum, & ἀπορεόμεθ', ſtatuit *Bryanus* T. II. ſuae Edit. p. 565. His omnibus prior plura dedit & meliora *P. Leopardus* Emend. XV, c. XXV, legendum iudicans ἀπίστατε, ſive potius ἀπίστατι. Qui eadem aetate qua *Leopardus* claruit, *Angelus Caninius* in Hellenismo, p. 263, legit et- B iam Ἀπίστατι, id eſt πίθηκε· viditque primus ſcazontem eſſe, Ἐρρῆ τὰ καλὰ, Μίνδαρος ἀπίστατι. *Caninii* libellum, quem absque hoc indice non inſpexiſſem, commodum laudabat *Io. Alberti* ad *Heſych.* in Ἔστυτο, qui ſupra recte mihi ſic *Heſychium*, p. 443, 3, videtur emendaſſe: Ἀπίστατε, ἀπίδες, ἀπηλάγη, ἐφωτίθη. ibidem proſtant, quae iam olim dederat *Leopardus*, *Euſtathii* verba, binis in locis τὸ Ἀπίστατε interpretati, ἀφάςμηκεν, ἀπῆλθε, πίθηκε. mihi genuinum Ἀπίστατε, & Hippocratis Epiſtolam duo verſus conficere videntur iambici ſenarii claudicantes; ſi hac ratione ſcribantur:

Ἐρρῆ τὰ καλά. Μίνδαρος γ' ἀπίστατε.
Πειθῶνται τάνδρες· ἀπορεόμεθ' ὅ, τι χρὴ δρᾶν. C

Qui vicina *Xenophontis* recte cepit, haec etiam, quae peſſime fuerat interpretatus *Pirckheimerus*, bene reddidit *Leunclavius*: *Actum de praeclaris rebus noſtris; obiit Mindarus: eſuriunt milites: quid agendum ſit, ex inopia conſilii neſcimus.*

Nihil in his paene fuit novatum, niſi quod, pro ἀπορεόμεθ' π, ſcripſerim, ἀπορεόμεθ' ὅ, π· hoc quidem ut eſſet in quinta ſede ſaltem tribrachys· ἀπορεόμεθ' in aliis lectum Codd. ἀπορεόμεθ' a me in *MS.* Leidenſi. Pro ἀπορεῖν Lacones ſuo more ſcribebant ἀπορῆν. De hoc genere non vulgaria publicavit *Koenius* noſter ad *Gregor.* p. 104, 105, cuius de Dialectis non magni pretii libellus longiori vita dignissimo Friſio iuveni praebuit occaſionem proferendi, quae Doctis etiam viris placent.

Tan-

A Tandem Laconicum, me iudice, vel inprimis eſt Ἀπίσσυα, ſic firmandum, ut ne in poſterum mutationi ſit obnoxium: aptum praebet ad illud *Heſychius* ἀπίδες. Quia paucis λεπτολογητέον, hinc illum velim ἐξίστασθαι, ὅστις ἄπειρος τῶν δὲ λόγων. —— A Δράω· δρῆμι· eſt ἔδρην. Dorice ſcribunt ἴδεμι· ἴδεσι· ἴδες. —— Vt a Σέω, σῶμι· a Σύω eſt Σοῦμι. a Σύω manant ἴσυον & ἴσσυον· a Σῦμι non tantum ἰσυόλω & ἰσσυόλω· ſed & ἰσύης & ἰσσύλω· a Σῦμι formantur ἴσσυος, ἴσσυας, ἴσσυα· hinc noſtrum Ἀπίσσυα· unicum etiam, in ſuo genere; qualia ſexcenta dantur apud *Heſychium*, ex *Alcmanis*, *Rhinthonis*, ſimiliumque, Laconum, Tarentinorumque, Poëmatis derivata. —— vidit iam *Euſtathius*, monuitque in Il. A. p. 47, 17, & in Od. Π. p. 590, 36, verba eiusdem originis formâ tantum fuiſſe diverſa: Σίω· σίω· σύω· Σέω· B σύω· Σόω. ex forma σαίνω, quam memorat, eruiſſe etiam potuerat Σαίω· atque adeo verbum dare, per quatuor de quinque vocalibus variatum:

Σάω· Σίω· Σέω· Σύω.

Σύω, ex Σόω ortum, Atticis iam fuit in uſu: Σοῦς noſtris in libris reperitur: *Sophocleum* Σούθω memorat utroque loco *Euſtathius*; ex Ajacis v. 1431, adnotatum ab *Henr. Stephano* Theſ. L. G. III. p. 1226. E. Quod ex duobus Lexicis proſtat apud *Heſych.* Σοῦσι, alibi non memini me legere; Σοῦ), quod habet, eſt in *Aeſchyli* Choëph. v. 639. Σύτας legitur in Eiusdem Perſ. v. 25. Σοῦθε, bis poſitum, in Eius Suppl. v. 843, 849. Sept. c. Theb. v. 31. In *Euripidéis* nusquam, quod quidem meminerim, a me repertum, mirabar legens in *Ariſtoph.* Veſp. v. 456, Οὐχὶ σεῦ' ἐς κόρακας; C *Schol.* Σοῦθι, ἐρμᾶθι, παρύθι.

Sed huc pertinens rariſſimum Σοῦς, velut proprium nomen Laconis haud ignobilis, & tanquam adpellativum, occurrit in *Platonis* Cratylo p. 412. B. Dum verſatur *Platon* in vocum originibus iſtorum temporum more tradendis, ἴσχε Σοφία, inquit, φορᾶς ἰφάπτεσθαι (τὴν ψυχὴν nempe) σημαίνῃ· σκεπτέον δὲ τοῦτο καὶ ξυνιέντας· ἀλλὰ δεῖ ἐκ τῶν ποιητῶν ἀναμορμύσασθαι, ὅτι πολλαχοῦ λέγουσι (ſcribendum arbitror, ὅτι πολλαχοῦ, λέγοντες) περὶ οὗ ἂν τύχωσι τὸ ἀρχομένων ταχὺ πρεῖναι, Ἐσύθη φασί. Λακωνικῷ δὲ ἀνδρὶ τὸ ὠδοιπορηκὸς καὶ ἄσημα ἦν Σοῦς. τὸν γὰρ ταχέως ὁρμῶντα οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦτο καλοῦσι. ταύτης οὖν τῆς φορᾶς ἐπαφὴν σημαίνῃ ἡ Σοφία. In his primum Ἐσύθη, Ἐσσύθη, an Ἐσύθη, vel Ἐσσύθη primitus ſcriptum ſtatuamus, nihil arbitror intereſſe. Recte legitur apud

Heſych. Ἐσσῦας, ἰσχύσει. cuius vitioſa ſcriptio eſt apud Eumdem Ἐσσεᾶς. Ionicum illic Ἐσσῦας, diverſiſſimae verbum originis, in nota memorari non debebat. Noſtris vero in libris ſcribitur, quos etiam legerat *Plato*, Ἐσσύθη. *Sophocles* Aj. v. 294, A

Κἀγὼ μαθοῦσ' ἔλαξ· ὁ δ' ἰσσύθη μόνῳ.

hoc licet verbis interpretari *Platonis*, ἔρξατο ταχὺ προθύμως. vitioſe vulgatur in *Euripidis* Hecuba v. 1085, Ἐπὶ τάνδ' ἰσσυθείς· quod ne Graecum quidem: recte ſcriptum verſum in duobus legi Bibl. Leidenſis *MSS.* Codd.

Ἐπὶ τάνδ' ἐσσύθη.

Tragica dat ex choro forſan ipſius *Agathonis Ariſtoph.* in Thesm. v. 132, B

Τᾷ φῶς ἴσσυτο δαιμονίως ὄμματος.

Hoc vero multo notius, utpote Homericum: frequenter etiam legimus: Ἐσσυμένον & Ἐσσυμένως. ——— Quod praeterea ſcribit *Plato*: τὸν γὰρ ταχεῖαν ἑρμὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦτο καλοῦσιν· nemini obſcurum erit mea quantulacunque in *Eurip.* Phoen. v. 12, inprimis vero *Hemſterhuſii* obſervata legenti ad *Heſychium* T. II. p. 1238, 15, quem ſuam ſic arbitror notam ſcripſiſſe: Σῦσις, ἡ πόρευσις· (ἄλλοις Σῦς) ὁ δρόμος.

DIGRESSIO III, HISTORICA, C

De Söo, Rege Lacedaemoniorum antiquiſſimo.

Platonis ille nobilis Lacon, cui nomen fuerit Σῶς, me paulo diutius detinuit, quam debuerat: tandem recordabar illic Attico more ſcriptum antiqui Regis Laconici nomen, quem alii Σόον vocarent; atque adeo iſtius eſſe nomen Proclidae nobiliſſimi, patris Eurypontis, quod in ſerie generis Regum iſtius familiae Heraclidarum ipſemet cum *Meurſio* ante hos aliquot annos reſtituendum cenſueram *Herodoto* L. VIII, c. 131, p. 681. *Pauſanias* in Laconicis III, c. 3,

A3, initio: Πρωλῆς ὁ Ἀριστοδήμου (erat is Ariſtodemus ab Hercule progenitore quintus,) τῷ παιδὶ ἴσομα τίθη Σόῳ. Εὐρυπωντίδαι δὲ τὸν Σόον φασὶν εἰς τοσοῦτον ἀφικέσθαι δόξης, ὡς καὶ τὸν αὐτὸν τοῦτον ὄνομα ἀπ' αὐτοῦ λαβεῖν, Πρωλείδας δὲ κληθῆναι τοὺς πολεμάρχους. Nusquam alibi *Pauſanias Soï* facit iſtius mentionem; tantumque abeſt ut hinc conficeremus, prae ceteris *Soum* iſtum, Λακεδαιμονίων ἄνδρα, fuiſſe τῶν τοὺς δοκίμων, ut ex *Pauſaniae* verbis honos iſtius tituli potius *Soï* filio videretur contribuendus *Euryponti*, quippe qui ſuis procul dubio meritis fecerit, ut Reges Lacedaemoniorum ex iſta domo, non, ut ante, *Proclidae*, ſed a ſe dicerentur *Eurypontidae*, vel *Eurypoedae*: hanc poſtremam formam, plerisque, ut puto, inauditam, unus nobis praebet Auctor *Etymologici M.* cuius locum in transcurſu tantum ad *Herodotum* indicavi P. 681, ad quem
B ſaepe mea contraxi, ne copia *Weſſelingius* offenderetur, quem, praeceptorem olim meum, tum ob virtutes animi, tum ob veteris hiſtoriae peritiam, faciebam ſane maximi. Sic *Etymologus* p. 397, 12, Εὐρυπώδης, ἴσως Εὐρύπων, Εὐρύπωντος, Εὐρυπωντίδης, κατὰ συγκοπὴν Εὐρυπτίδης. tales συγκοπὰς mera ſunt Grammaticorum figmenta, analogiam Linguae vel ignorantium, vel certe minus attendentium: meliora vero dedit ibidem Grammaticus ex *Oro* vel *Orione*, ex quibus quid verum ſit his in rebus exercitatum fugere nequit. Vt a Μίνως, Μίνωος, Μίνῳ, Μίνων, Μινῴδης· ab Ἥρως, ——— Ἥρῳ, Ἡρῴδης· &, neglectio 1, nomen eſt Ἡρώδης. Idem nomen eſt, Dialecto tantum diverſum, Ἡρώδας. In vetuſtiſſima lingua idem erant *Heros* & *Heron*: ab Ἥρων, ωος, ωι, Ἡρωίδης· Ἡρώνδης, & Ἡρώνδας. *Philonides*, *Philoni-*
C*das*, & *Philondas*, idem eſt nomen. *Archonidas*, & *Archondas*; *Archonidas Elorinus* eſt in *Ciceronis* III Verr. c. 56. (conf. IV in Verr. c. 26.) *Theondan* ſummum Samothracum magiſtratum bis memorat *Livius* XLV, c. V, 6, 12. Huius moduli permultis, quae ad manum ſunt, abſtineo. ——— Idem nomen erat Regis Laconis Εὐρυπῶν· Εὐρυπῶς· & Εὐρυφῶν· illius meminit *Herodotus*, ut Εὐρυφῶνος dicti; qua forma nominis avus dicitur *Terpandri* ap. *Suidam* in Τέρπανδρος· ab Εὐρυπῶς fluxit Εὐρυπώδης· ut ab Εὐρυπῶν frequenter Reges ex iſta domo dicuntur Εὐρυπωνίδαι. Haec ſi hiſtoriae veteris, quam Graece, multo doctiori *Palmerio* nota fuiſſent, neque iſta ſcripſiſſet in Exercit. p. 381.
„ Nullum nomen eſt in tota antiquitate Graecanica, de
„ quo minus certitudinis habeatur, nec poteſt dici, utrum
„ Εὐ-

„ Εὐρυπὼν aut Εὐρυπίων ſcribere & legere debeamus. — Su- A
„ per eo conſulendi tripodes."

In *Soo* Euryponti patre forſan haeſiſſemus, niſi, Scriptor ex antiquitate tota omnium paene eruditiſſimus, *Plutarchus* ea narraret de *Soö*, quae Platonis laude digniſſimum demonſtrarent. Illius tria certe memorat ex antiquiſſimis, qui nobis perierunt, hiſtoricis illuſtria facinora *Plutarchus* in Lycurgo p. 40. B. C. quo magis miror, qui factum ſit, ut *Sous* ille Rex Lacedaemoniorum Heraclides vix locum invenerit in hiſtoria; & ne a *Simſono* quidem memoretur, niſi in transcurſu, ad A. M. 2940; *Io.* tamen *Meurſius*, in Regibus Lacedaemoniorum diſponendis *Pauſaniam* ſequutus, ſuum illi locum adſignavit de Regno Lacon. c. XV. Ad illuſtrandum *Platonis Soum*, ceteris ſuo loco relictis, hic etiam ponam de illo agentis priora *Plutarchi* verba ex B
T. I. p. 40. B. verſatur in Lycurgi maioribus enumerandis, ab Hercule undecimi: τῷ πρωγόνῳ, inquit, αὐτῷ, μάλιστα ἐθαυμάσθη Σόος, ἐφ' ᾧ καὶ τοὺς Εἵλωτας ἐποιήσατο δούλους οἱ Σπαρτιᾶται, καὶ χώραν προσεκτήσαντο πολλὴν, Ἀρκάδων καὶ περιοίκων. Haec etiam *Plutarchi* noſtra tractaturis plerisque ne nimis obſcura videantur, ſciendum eſt Heraclidas Proclem & Euryſthenem geminos fratres, occupata Laconica, imperii ſede conſtituta Sparta, primum vicinos ſatis tractaſſe moderate, ſic ſibi ſubiectos, ut tamen eſſent ἰσόνομοι & ἰσότιμοι· ſed Euryſthenis filium hoc ipſos honore privaſſe, & iuſſiſſe ut tributum penderent Spartiatis: reliquis obtemperantibus, ſolos immorigeros fuiſſe, qui urbem Ἕλος incolerent indigenae veteres Ἕλειοι dicti: hos debellatos, dictosque a Spartiatis Εἵλωτες, in ſervitutem certis tamen ſub conditionibus fuiſſe C
redactos. Summam eorum enarraſſe me puto, quae tradit ex *Ephoro Strabo* VIII. p. 560. C. 561. A. B. Sed, ut ſenſus is ſit, quem expreſſi, voces, καλῶς δὲ Εἵλωτες, quae leguntur p. 561, v. 9, ex iſta, quam tenent, ſede deturbandae ſunt, & in ſuum locum, ni fallor, verſum 14, poſt vocem πελίμῳ reſtituendae. *Agin* autem Euryſthenis F. nominat *Ephorus*, quem dicit vicinis ἀφειλάς τὴν ἰσοτιμίαν, καὶ συντελῶν προσάξαι τῇ Σπάρτῃ. paulo poſt tradens, τὰς Ἑλείας —— ἀλῶναι πολέμῳ, καλῶς δὲ Εἵλωτας, καὶ κρῖναι δούλους ἐπὶ ταυτοῖς τισίν. Cum his conſentit *Plutarchus*, Spartiatas ſcribens τοὺς Εἵλωτας velut ſervos ſibi ſubieciſſe ſub *Soö*: Σόος, ἐφ' ᾧ —— τοὺς Εἵλωτας ἐποιήσατο δούλους. *Agis* enim, primus Regum huius nominis, & *Sous* fuere patrueles, atque eodem tempore re-

A regnarunt. Hercule natus Hyllus filium habuit Cleodaeum; hic Ariſtomachum: hoc patre natus Ariſtodemus filios habuit geminos Proclem & Euryſthenem; qui poſt patris obitum pari ſorte primi regnum tenuerunt: horum poſteri eadem ratione duo ſemper ſimul regnarunt: Regum Macedoniae paene ultimus filiis commendabat *ſociabilem conſortionem inter binos Lacedaemoniorum Reges, ſalutarem per multa ſecula ipſis patriaeque*, ore *T. Livii* XL, c. VIII, 12.

Euryſthenis filius fuit *Agis*; *Sous*, Proclis: quod dicitur a *Meurſio*, de Regno Lacon. c. XV, Procli ſucceſſiſſe *filius*, *ſed adoptivus*, nititur errore *Ioſ. Scaligeri*; quem vitioſa in *Pauſania* ſcriptio decepit. Suo more *Meurſius* primum ponit iſta;

„ Anonymus de reg. Laced. Δεύπρων, Σόων, Πρυλίνης
B „ παῖς Θεστέος."

Haec ſcilicet leguntur in Ἰσαγωγῇ Σωσιγένους, quam publicavit vir Maximus, *Ioſ. Scaliger*, cum Euſebianis ſuis, p. 365. f. Alterius domus Reges illic primum recenſentur, *Agiadae* p. 364. tum ſequuntur ſua ſerie *Eurypontidae*; ut illis pater & avus; his praemittuntur pater, avus, abavus. Hi autem eadem ſerie occurrunt apud *Pauſaniam*; quaeque de illis in iſta narrantur Ἰσαγωγῇ Σωσιγένους, pleraque ſunt ex *Pauſania* deſumta.

Quod putant multi, & haec & alia ex Codice Bibl. Regiae deſcripta, atque a *Scaligero* tanquam Editore tantum vulgata; idcirco, ubi collectaneis iſtis utuntur, laudantes illinc decerpta velut *incerti Scriptoris* antiqui, ſive *Anony-*
C *mi*, error eſt; quem ſuis in libris ſemper erravit *Io. Meurſius*, ne nunc alios nominem. Dubitat *Palmerius* Exercit. p. 405, utrum eius auctor *Scaliger*, an *ex quadam antiqua ſcheda eam publicaverit*: dubitat etiam *Iac. Perizon.* ad *Aeliani* V. H. III, c. 21. *Anonymum* dixerat *Aeg. Menagius* in *Diogen. Laert.* I, 42, ſed errorem poſtea videtur agnoviſſe ad I, 62, *Deſcriptionem* vocans *Olympiadum*, *a Scaligero collectam*. & ad I, 74. Vt verum forte ſit, in Codice quodam Regiae Bibl. repertum brevem quemdam Olympionicarum catalogum, quem habuerit *Scaliger*; quod ſtatuiſſe videtur *Henr. Valeſius* in Excerpta Peireſc. ex *Diodoro Sic.* p. 38, laborioſae iſtius Ἰσαγωγῆς ſine dubio *Scaliger* ipſe auctor eſt; qui in libris veterum a ſe lecta in iſtum ordinem diſpoſuit. En ipſius *Scaligeri* verba, quae

ſaepe

ſaepe miratus ſum a viris Doctiſſimis non animadverſa. In A
iſthoc Euſebiano opere *Scaligeri* ſtupendo, Ἱστορικῶν Συναγωγῆς, quae legitur in Edit. curata ab *Alex. Moro* a p. 313. —— ad 400. ſubiiciuntur *Scaligeri* in Graeca *Euſebii* Notae. has notas claudit monitum ad Lectores, cuius haec ſunt ultima verba p. 431,

„ Adjecimus —— poſtremo συναγωγὴν ἱστορικὴν a nobis par-
„ tim ex editis, partim ex nondum editis ſcriptoribus col-
„ lectam, quae non ſolum ad Euſebiana, ſed etiam ad me-
„ moriam veteris hiſtoriae illuſtrandam magno praeſidio e-
„ rit, ſi quis neque negligenter eam legere, neque noſtros
„ labores maligne interpretari volet."

Haec verba, non ſuo loco poſita, controverſiam dudum decidere debuerant. B

Vt autem de *Soö* ſcriberet iſta, quae *Meurſio* fraudi fuerunt, Δεύπρ☉, Σό☉, Προκλέους παῖς θεσπέσ· *Scaligerum*, quod miror, induxit una ſyllaba, male a deſcribente repetita in his verbis, quae *Meurſius* ſibi non intellecta caute ſuppreſſit, *Pauſaniae* III, c. VII, initio: Προκλῆς ὁ Ἀριστοδήμου τὸ παιδίον ὄνομα τίθεται Σόον. vidit *Kubnius*, ον eſſe a ſequenti ὄνομα, legendumque τῷ παιδὶ ὄνομα τίθεται Σόον. Hic Criticorum *Homerus* dormitabat: Magnorum autem virorum peccata ceterorum hoc diligentius notanda iudico, quod ab aliis in ipſorum iudicio adquieſcentibus late ſolent propagari. Ex aliena familia extraneum *in filii locum adſumere*, ſive *filium adoptare*, Graece dicebatur υἱὸν τίθεσθαι, vel παῖδα· Quod alibi nusquam legi, υἱόποιεῖσθαι, ut Aeolicum, praebet C
Etymologus p. 775, 28. *Adoptati* Gr. ſunt θετοὶ, ποιητοὶ, & εἰσποίητοι. υἱοὶ γνησιοὶ ſive κλητοὶ, & ποιητοὶ iam opponuntur a *Platone* de LL. IX. p. 878. E. XI. p. 923. E. ut ab aliis. Hoc ſenſu τὸ παιδίον τίθεσθαι prorſus eſſet barbarum. Iſta tamen vitioſa *Pauſaniae Scaliger*, tum aliis rebus vacans, ſic cepit, ac ſi legiſſet: Προκλῆς υἱὸν ἐτίθετο, ᾧ ὄνομα ἦν Σό☉. —— Sed fac hunc morem inter Spartiatas iſtius aevi remotiſſimi iam fuiſſe receptum: (novi quae philoſopham ſuam Melanippen fecerit *Euripides* dicentem, ſervata nobis in *Stobaei* Floril. *Grot.* p. 331,) crederemusne, Spartiatas Regem adprobaturos, qui Heraclidae Procli non eſſet filius γένῳ, ſive φύσει, ſed tantum θέσει, ſive ποιήσει· atque adeo Eurypontidas Reges forte non fuiſſe Heraclidas? —

Vt

A Vt autem *Demoſthenes* ex. gr. p. 584, §. 22, τοῦτο δ' αὐτῷ ὁ πατὴρ ἔθετο τοὔνομα· ſic vulgo loquuntur Graeci; atque ita illic ſcripſit *Pauſanias*: Προκλῆς —— τῷ παιδὶ ὄνομα τίθεται Σόϊον· *filio Procles nomen imponit Soï.* Sed ſi *Sous*, *Platoni* Λακωνικὸς ἀνὴρ ἢ εὐδοκίμων, ſecundum *Plutarchum* inter Lycurgi maiores μάλιστα ἐθαυμάσθη· quomodo tandem accidit, ut non ab illo *Soïdae*, ſed ab huius filio Reges ex iſta domo dicti fuerint Εὐρυπωντίδαι, cum tamen ab eius patrueli *Agide*, qui cum ipſo per breve tempus Spartae regnavit, iſtius domus Reges Euryſthenidae vocati ſint Ἀγίδαι. Huius rei rationem, quam ignoraſſe videtur *Pauſanias*, hanc nobis valde probabilem expoſuit *Plutarchus* in Lycurgo p. 40. C. cum enim res a *Soö* geſtas, ſolus ex antiquitate, commemoraſſet, ἀλλὰ, inquit, καίπερ ἐπὶ τούτοις θαυμάζοντες αὐτὸν, ἀλλὰ μᾶλλον τούτῳ πλεῖν εἵλοντο, ἀλλὰ τῷ παιδὸς αὐτοῦ προσηγόρευσαν Εὐρυπωντίδας, (ſic ſcribendum, ut ſcripſiſſe *Plutarchum*, vitiata T. I. p. 662. E. Εὐρυπίωνα δὲ, mihi quidem demonſtrant,) ὅτι δοκεῖ πρῶτος Εὐρυπῶν (vulg. Εὐρυπίων) τὸ ἄγαν μοναρχικὸν ἀνεῖναι τῆς βασιλείας, δημαγωγῶν καὶ χαριζόμενος τοῖς πολλοῖς. Ingenii ſagacitate clarus & laude bellica Eurypon, quod liquet ex *Polyaeni* Stratag. II, c. XIII, ea quoque fecit Rex popularis, quae multitudini eſſent iucundiſſima: haec beneficii Regis poſteros ab ipſius idcirco nomine vocavit *Eurypontidas.*

B

C

DIGRESSIO IV,

Laconica quaedam exhibens.

Platoni miror equidem, in loco, quem tractare coepi p. 265. C., cur Rex Lacon Σοῦς potius Attico more pronunciandi dictus fuerit, quam Σόος· cum ad vocem Σοφία, ſive Σοφὸς, propius accedat Σόος, inprimis ſi vox Aeolico more Laconum ſcribatur Σόϝος. Pro Δῖον, veteres Attici Δεῖον ſcribebant, Δέϊον Dorienſes, Aeoles Δέϝιον. Lacon in *Ariſtophanis* comoedia *ſenatum*, τὸν γερουσίαν, vocabat Γερωΐαν. vid. Epiſt. ad *M. Röverum* p. 72. —— De veteribus Atticis quod dicebam nititur obſervatis *Athenaei* IX. p. 397. E.

quem

quem locum *Henr. Stephanus* iam adhibuit in Append. Theſ. A
L. Gr. p. 195, & *Euſtathii* variis in locis in Il. A. p. 113, 45. E. p. 396, 45. p. 397, 8. X. p. 1372, 53, &c. Ω. p. 1497, 10. horum ultimo dicitur *Ariſtarchus* ſcripſiſſe in Il. Ω. v. 235,

Ἐξιείμεν ἰλθόντι.

Cum vero Ἐεία & Ἐξιεία fuerit ſecundum veteres apud *Euſtathium* ἡ εἰς πρεσβείαν ἔκπεμψις ἢ ἀπόστολή, dubites an non iungenda cenſuerit Criticus ἐσίην, (vel εἰς ἐσίην,) ἐξιλθόντι· legendumque,

Ἐξ ἐσίην ἰλθόντι.

In Od. A. p. 27, 13, ἀρχαϊκὸς vocat *Euſtatbius* πνδματισμὸς, & in Od. M. p. 478, 51, οἱ παλαιοὶ, inquit, ἢ οὐ μέσῳ λέξιν ἐπνδμάτιζον τὰ φανέντα. his ſuum Aeoles interſerebant B digamma F. huius etiam loco quidam Graeciae populi B vel Γ. vid. notata in *Heſych.* ad Ἔβδομον· Ἔρβος· Θαῦβος· in quibus optima ſemper hoc in genere unius ſunt *Ti. Hemſterbuſii:* conf. *Salmaſ.* in Inſcript. *Herodis Attici* p. 44, & ſeqq. Prae ceteris Lacones & Cretenſes B mediis vocibus interſerebant; unicum eam in rem exemplum hic tantum ponam. *Superius* curiae *conclave*, ὑπερῷον vulgo dictum, ὑπεβάϊον ſcriptum ſuſpicor in formula foederis inter Hierapytnios & Prianſienſes v. 41. Quae primus ex Oxonienſi marmore publicaverat *Io. Pricaeus* Notis in *Apulej.* Apolog. p. 63, ſic exhibuit leviter emendata *Edmundus Chiſhull.* in Antiq. Aſiat. p. 131,

Ἀναγινωσκόντων δὲ τὰν ϝάλαν καθ' ἑκάστον τὸν ἐνιαυτὸν οἱ τόκ' ἀεὶ C
Κοσμόντες ἐν τοῖς Ὑπερβαίοις.

Paulo ante τὸ ἀρχεῖον, *curia*, fuerat τῶ Κόσμων memorata, & Hierapytniorum & Prianſienſium; in harum aedium *ſuperioribus conclavibus*, ut puto, publice formula foederis, (inſculpta columnae) quotannis erat ab uno Magiſtratuum legenda. *Pricaeus* Latine reddidit iſta: *in Hyperboiorum feſto.* Ne dicam talis feſti nusquam factam mentionem; ſi feſtum deſignaretur, certus ſemper anni dies formulae fuiſſet legendae ſtatutus, neque adeo addi potuiſſent iſta:

καὶ τὸς παραγγελόντων ἀλλάλοις τὸς ἁμέρας δέκα,
ἢ κα μέλλωντι ἀναγινώσκειν.

In

A In his ἢ κὰ vulgatur; ſcripſi ἤ κα, id eſt, ἤ ἂν μίκκα ἀ. In iis, quae praecedunt, *Pricaeus* dederat οἱ τὰκαὶ· male: *Chisbullus*, οἱ τὸ κ' αἰεὶ —— ſcribi debuit, ut puto, οἱ τὰκ' αἰὲ κοσμέοντες· id eſt οἱ τότε αἰὲ Κόσμοι ὄντες· *qui tunc quique poſtea futuri eſſent magiſtratus.* In Heracleënſi Tabula, cuius inſcriptionem luculentam grati Neapolitano debemus Eccleſiaſtico, *Mazocchio*, v. 86 memorantur

Τοὶ Πολιαρόμοι τοὶ ἀὶς ϝὸπὶ τῶ ϝέτε·

id eſt οἱ ἀεὶ τότε πολιαρομοῦντες. hoc eſt iſtius Συνθήκας initium:

Ἐπὶ Ἐφόρω Ἀρισίωνος μηνὸς Ἀπελλαίω ἁ πόλις ϝὸ τοὶ πολιαρόμοι.

In Inſcriptione Corcyréa, quam in Diario Italico, multo B minus accurate, quam fuit Heracleënſis, deſcriptam, vulgavit *Montfauconius* p. 413, 12, & alibi, dicuntur,

οἱ ἐκκαίκις ἐόντες ἄρχοντες.

ubique in talibus ἀεὶ adhibetur; cuius vis ſic in Romano Senatusconſulto exprimitur apud *Livium* XXXIX, c. 19, §. 6, *conſules praetoresque, qui nunc eſſent, quive poſtea futuri eſſent, curarent* &c. —— Miror ab Editoribus Foederis Cretenſis vulgatum v. 65,

οἱ ϝϐικαίμϐοι κατ' ἐνιαυτὸν παρ' ἐκκτίροις Κόσμοι·

lectum hariolor ΠΙ, ubi primitus eſſet ſculptum ΜΙ. requiruntur enim, niſi fallor, (ſed in hoc genere facilis eſt in errorem prolapſio,)

C οἱ ἐνιαίμϐοι —— Κόσμοι.

ſic memorantur v. 76,

οἱ ἐνιαυτόντες ἑκατὸν Κόσμοι.

Ab *Herod.* adhibentur ἐννεὰς βασιλέας, & ἐνιαύϐοντες ἐς τὸν ἀρχὸν, III, c. 66, & 67. L. VI, c. 59, ἐπεὰν δεκαετεύοντες τὸν βασιλέα ἄλλον ἑλῶσι βασιλέα. ubi mox etiam legitur ὁ κατὰ ϝέτος βασιλεύς. Sed B vocibus interiectum cum ſatis notum ſit; minus nota hic nonnulla perſequar. —— Et aliorum & Laconum erat mos, literam Σ inter vocales poſitam ejicere, eiusque loco F vel B interſerere, vel aſperi ſpiritus indicem. Nusquam alibi, quantum memini, reperietur adnotatio Grammatici, huius ſimilis, quam praebet Auctor *Etymologici M.* p. 391, 12,

Εὐΐος, ἡ Εὔϊος, ὁ Διόνυσος· καὶ τὸ καὶ αὐτὸν ἐπίφθεγμα Εὐοῖ, καὶ Εὐΐοι κατὰ Λάκωνας· Δαμιᾷ δὲ Διαλέκτῳ μεταγωγισάμενα κατ' ἰωδισμὸν τοῦ σ φασὶ γεγονέναι Εὔϊος· καὶ Εὐΐαι, καὶ Εὐΐαν —— (hic interiecta nemo requireret omissa.) ὡς δὲ οἱ Ἀργεῖοι, καὶ Λάκωνες, καὶ Παμφύλιοι, καὶ Ἐρετριεῖς, καὶ Ὠρώπιοι, ἰσθμὸν τοῦ σ παῦσαντες, διατῶν χαρ. (imo, ἐγχειρήσαντες) τοὺς ἐπιφερομένους φανίσκους· ὡς ἐπὶ τῶ παῦσαι, Ποῆαι· καὶ Βυσία, Βυῆα· καὶ μουσικὰ, Μαῖκά. πίχαι) τούτῳ τῷ εἴδει καὶ Δέρκυλλος. —— Ex hac obſervatione perinſigni primum partim ſaltem intelligitur, quid ſibi velit, quod ex *Bacchicis*, ut puto, mulieris Pythagoreae *Arignotes* enotavit *Harpocration* in Εὐοῖ. —— Deinde hinc diſcimus, hiſtoricum antiquiſſimum Argivum, *Dercyllum*, de quo pauca dedi, ubi laudatur in Scholiis in *Euripidis* Phoen. p. 596, 597, Argolica ſua ſcripſiſſe patria Dialecto; ut adeo Λέξεις Ἀργεῖαι inter *Heſychianas* videri poſſint ab antiquis Grammaticis partim etiam ex hiſtoria *Dercylli* derivatae: quam inter illas Gloſſas ultimam praebet *Heſychius*, haec eſt: Ὦαξια, τὰ ὠὰ, Ἀργεῖοι. —— Praeterea ad primam pertinet & haec in *Etymologico M.* nota p. 208, 6.

Βυσία· ἀλγεῖ πς· πίχα δ' αἱ βουσίαι: —— ἴδιωψις τοῦ σ, καὶ πνεῦμα προσῆλθε τὸ δασύ. In his olim haerentem partim expedivit me *Hemſterhuſius*; cuius correctionem poſtea publicatam vidi ab *Albertio* ad *Heſych.* in Συμβαιάδη· emendabat vir Summus: Βυῆα, ἀγέλη. —— πεπίχαθ' αἱ Βυῆαι, ἀντὶ τοῦ βεβυσίαι. ad vocem intelligendam quae requiruntur dabit ibid. *T. H.* Iſta vero vel *Alcmanis* vel alterius ſcribi etiam potuerunt:

Ἐπεπίχαθ' αἱ Βυῆαι.

compoſiti erant (puerorum) *greges*; vid. *Cicero* Tuſc. V, c. 27. *Plutarchi* Ageſil. p. 596. D. *Meurſii* Miſc. Lac. II, c. 13. & c. 3.

Quod habet *Etymologus* p. 646, 36, τὸ Πᾶα, ὡς λέγει Ἡρακλείδης ἐκ τοῦ παῦσαι, λοιπὸν τῶ πᾶσαι γίνεται. ſumptum videtur ex *Ariſtophanis* Lyſiſtr. in qua comoedia more ſuae gentis loquuntur qui prodeunt in ſcenam Lacones: illic iſta ſunt v. 994,

Ὀρθὰ Λακεδαίμων πᾶα.

Talia praebet plura Chorus Laconum in fine Dramatis 1299,

Tαὶ-

A Ταὐγέτου αὖτ' ἰφανὺν ἐλικώπιδα μῶσαν
Μόλε Λάκαινα, πρωτὸν ἀμὶν
Κλιῶσα τὸν Ἀμυκλαιᾶν σιὸν,
Καὶ Χαλκίοικον Ἀθάναν,
Τυνδαρίδας τ' ἀγαστὰς,
Τὰ δὴ παρ' Εὐρώτᾳ ψιλόδρυτα.

In his τὸν Ἀμύκλαιν σιὸν vere Grammaticus interpretabatur Ἀπίμωνα· quod nomen in Edd. legitur his interpoſitum: *Pauſanias* III. p. 258. m. Θεῶν εἴδωλα οἱ αὐτὴ τὸν τε Ἀμυκλαῖον καὶ Διόνυσον, dicuntur χρυσᾶναι βυλίβδοις τὸ πρόσωπον τῶ ἐν Ἀμύκλαις Ἀπίμωνος a *Theopompo Athen.* VI. p. 232. A. Apollinem autem Amyclaeum virgines habuiſſe ſacerdotes, quales habebat & Epheſi, ignoraremus, absque inſcriptionibus a *Fourmontio* detectis, quae proſtant *dans les Mémoires de L'A.*
B*R. des I. & B. L.* T. XXIII. p. 404. Spartanis etiam virginibus curſus placebat, (*Theocr.* Eid. XVIII, 22,)

Χρυσαμύναις ἀνδρὶ, παρ' Εὐρώτα ῥοαῖσι.

de his ſenes Spartani in *Ariſtophaneis*, v. 1314,

Τὰ δὴ κόραι σιόντ', ἅπερ Βακχᾶς
Θυρσαδδῶν, ἢ παδδῶν.

Horum ultimum variis modis tentatur: eſt, qui παδδῶν, (παίζουσῶν·) eſt qui corrigat παλλᾶς (παλλευσῶν·) παλᾶν (πηδουσῶν) placebat *Koenio*, qui vicina quoque mutata voluit, ad *Gregor.* de Dialect. p. 79. mihi vera lectio videtur, quam a ſe excogitatam ante viginti minimum annos *Adrianus* noſter *Heringa*, Medicus Friſius eruditiſſimus, me-
C cum communicavit:

Θυρσαδδῶν κ' ἰάδδων.

ſunt iſta *Catulli* Carm. LXIII, 255, 256,

Evoe bacchantes —— quatiebant cuſpide thyrſos.

Bacchi ſacris Commota —— quae dicebatur a *Pacuvio* apud *Ciceronem* de Divin. I, c. 36, ab Ἐπαλάλαξις, (ἐπαλάλαγμον *Euripides* dederat in Bacchabus v. 151,) Ἐπαλάδδαξις, Laconice dicta fuit Ἐπαλαδδαμός. hoc a me *Heſychio* fuit reſtitutum, ubi Ἐπιβαμός redditur ἐπιβαλμός, in Epiſt. ad *M. Röverum* p. 78. —— *Thyrſi* Graece etiam θύρσοι dicebantur: hinc θυρσάζειν, & Laconicum formari potuit Θυρσαδδεῖν. de virginibus, mulieribusque Graecis tertio quoque

anno ſolitis Θυσιοφορίῃν, ἰδάζειν, & ἐγγιάζειν τῷ Θεῷ, locus A
eſt inſignis *Diodori Siculi* IV, c. III. quocum conferri poſſunt narrata L. V, c. L. Ex Ariſtophaneis autem quae poſui, illud, praeter alia, diſci poteſt; in verborum etiam participiis ω Laconice ſcriptum pro ου. Lacedaemoniorum coloni Tarentini, horum Heracleënſes, ſimiliter iſta ſcribebant: inſigne monumentum antiquitatis, a *Mazochio* publicatum, Heracleënſis Tabula, offert nobis Ἀγάθως· Ῥιάθως· & Ὑπαρχόθως.

Ab hīs, ut illuc redeam, diſtant *Ariſtophanis* Laconica, Ἐκλιπῶα μῶα· Κλιῶα· Θυγατδῶν κἰδῶν. quibus literam ω, ſecundum *Etymologi* obſervata, liquet eiectam. Μῶα praebet etiam *Ariſtoph.* Lyſ. v. 1251. in Decreto Lacon. quod poſt alios dedit *Chisbullus* Antiq. Aſ. p. 128, Τιμόθεος —— τὸν παλαιὸν μῶα ἀπαδδέ. Fluxit a veteri Μάω, B
praeter notius Μαῖος, Doricum & Aeolicum Μῶος· in quo vocis Μῶα quaerunt originem & alii, & *Cornutus* de N. D. c. XIV, p. 152, hic adfert ex aliunde noto *Epicharmi* trochaico,

—— μὴ τὸ μαλακὸν μάου, μὴ τὸ σκληρὸν ἴχῃς.

Io. Alberti quaedam notavit ad *Heſychii* Μάμυθα, ζητοῦμεν. In *Plutarchi* Apoththegm. Lacon. II. p. 210. A. Ageſilaus πρὸς τὸν θαυμάζοντα τὸν μετριότητα τῆς διαίτης, καὶ τῆς τροφῆς αὐτοῦ, καὶ τῶν ἄλλων Λακεδαιμονίων, ἀντὶ ταύτας, ἔφη, τὰς διαίτας, ἃ ξένε, τὰν ἰλυθιρίαν μάμυθα. ſic emendandum quod vulgatur ἀμάμυθα, mihi quidem vel ex *Heſychio* liquet: hoc vero dictum ſenem in Aegypto dixiſſe ſuſpicor Ageſilaum; & cur hoc C
ſuſpicer conſtabit conferenti *Plutarchum* in Ageſil. p. 616. E. F. & *Cornelii Nepotis* Ageſil. c. 8, quem diverſa confudiſſe, quod Romano Scriptori elegantiſſimo toties accidiſſe nollem, liquet ex iis, quae verax narrat *Theopompus* ap. *Athen.* XIV. p. 657. B. C.

Σ ejecti, quod medium legitur inter vocales, exemplum praebet *Heſychio* iam olim a me reſtitutum Μαΐδδει, ſignificans ᾄδει, idem ac μυσίζει. Legitur etiam apud *Heſychium* Φεῖξ, φύσιγξ, niſi quod male vulgatur σφύσιγξ. *Puſtulae rubentes*, φλύκταιναι, (Φῦδες, *Ariſtoph.* Pluto v. 535,) & φύσιγγες, dicebantur Φεῖκες Laconice: quamvis deſit index uſitatus, quae vicina dedit hic *Heſychius*, omnia, ni fallor, ſunt ex Gloſſario Laconico:

Φυάδ-

A Φυλλὰν, σαρκασμῶ.

Φύλλις, ἡ ἐπὶ τῆς χόρης σαρκασμὸς τῶν μελλόντων μαστιγοῦσθαι. *If. Voſſii* inventum mihi non diſplicet. Ante laudatos a *T. H.* de pueris Spartiatis in honorem Dianae verberibus laniatis egerant *Leopardus*, *Cragius* de Rep. Lac. p. 335. &c. *Vulcanius* in *Callim.* h. in Del. v. 321. & *Ez. Spanhem.* in h. Dian. v. 174.

Φύλλ, φύσιγξ.

Φῦλλος, (ſcriptum fuerat Φῦσσορ) ἀσυνίφαλος.

Φῦλλαι, ἀλόπεκες.

Φυλλίδες, παρθένοι χοροί. Δωριῆς.

Quae ſic ſcribenda puto, ne me teneant; prioris generis ſunt apud *Heſychium*: Βίαις, ἴσως, σχιδόν· Λάκωνες. vocem Μᾶσα recte conferens, quid verum eſſet vidit hic *Lu*B *dolph. Kuſterus*: non intellectum fuit in Heſychianis: Σίας, Θίασος· Λάκωνες. Scribatur Σίασος. vel Σιάς, Θ. etiam ſuper Laconicis admonitus, *Koenius* hoc iam dedit ad *Gregor.* de Dial. p. 115. ut &, p. 137, & Καταίρησον, Laconicum, pro Καθαίρησον, vel Κάθελε. ipſam formam vulgarem Θίασος Grammatici repetunt a Laconica σία, *Athen.* VIII. p. 362. F. hinc *Euſtath.* in Od. A. p. 459, 31. quem conf. in Il. Z. p. 487, 36. & *Etymol.* p. 714, 29. —— In iis, quae paulo ante protuli, pro Θ ſcribitur Σ. ut in permultis ſolebant Lacones.

In quibus ſcilicet vocalem vel diphthongum praecedebat Θ, huius loco, Σ ſcribebant; quam tamen literam Σ, ſi conſonans ſequeretur non liquida, averſati, mutare ſueverant in literam ſequentem. Vtriusque moris exempla quaeC dam excitabo, ut equidem arbitror, hominibus etiam Graece eruditis pleraque inaudita. His nota eſſe potuerunt vocabula, in quibus Σ locum tenet τοῦ Θ, in *Ariſtophanis* Lyſiſtrata: Ἀσπιδᾶν (Ἀσπίνα· Ἀσπιδᾶν·) Ὀρσά· Σέλας· Ἐλασών· Σίτα· Ἥσται· Σιὰ· Σιώ· Σιᾶν· Σαφοπίνα· Παρσὰν Σιά· Τιγασεύς· ex vſſ. 979. (1303,) 994. 1082. 1083. 1259. 1264. 1265. 1308. 1303. Talia iam attigimus nonnulla; ego in Epiſt. ad *Röverum* p. 73, *Koenius* ad *Gregor.* p. 137. Dedit & pauca non vitiata *Io. Alberti* ad *Heſych.* in Βαμβάκη. Vt exemplum iuvenibus, has literas ſevera lege tractaturis, praebeam, ad cuius normam centena, quae ſervavit *Heſychius*, Laconica debeant in ſuas ſingula claſſes dirigere, &, poſtquam per aliquot annos libris legendis impalluerint, emendata proponere, huius generis excitabo Heſychiana; pri-

mum quidem illa, quae ferme ſincere ſcripta videantur: A
Ἀκκαλαθίᾳ, ἀκανθυλλίς, παρὰ Λάκωσιν. Ex ſerie literarum ſic optime reſtituit *Kuſterus*: genuina tamen ſcriptio fuit, Ἀκαλαφίς. avicula, ἀκανθυλλὶς vocata, dicebatur etiam Ἀκαλαθίς.

Ἀνσπᾶς, βοῦς· Λάκωνες. dictum videtur pro ἀνσπάς. *Etymologus*, in Βυβὼν p. 206, 50. τὸ παρ' ἐκάστῳ τῶν ἕξης μέρος· ἐσ ἀρχῇ τ μαρὸν κέρατος. in v. Ἀνθεριὼν p. 109, 30, legere licet, παρὰ τὸν ἄνθινον τ τελχῶν. Vrbs Laconica Ἄνθεια, dicitur & apud *Stephanum Byz.* Ἀνθάνα. vulgo dictam Πολιόχνα, Πολιάνα vocat etiam *Pauſanias*: in Ἀνσπᾶς, dubito, ultimum ς utrum ſervaverint cum aliis Dorienſibus Lacones, an & illud ς maluerint πλασπάζειν· in nominibus in ὲς, Dorienſibus quidem plerisque α diſplicuit: ἀνὶς, ἀσπὶς, γαστὶς, & ſimilia ubique reperientur in horum monumentis: Θαλῆ- B
ἐς, Διοπὶς, dat *Heſych.* & quis tandem dixiſſet Θαλᾶς; ſed & Ποιμὰν ſcribitur a *Theocrito*; a quo tamen uſitato more vox ſemper flectitur. Sed ecce *Heſychium*: Ἐπιγιλασὰς, (*Sophocli* γιλασὶς in Oed. T. v. 1421,) ὁ καπηγιλᾶν· Λάκωνες. Laconice itaque ſcribi etiam potuit Ἀνσπίς. Argivi ſecundum *Plutarchum* in Quaeſt. Gr. p. 296. E. Caſtorem Μιξαρχαγίτην vocabant: litera vitiata dedit Μιξαρχαγέτας· quod *Meurſium*, cui nihil huius generis fuit ſuſpectum, non offendit in Miſcell. Lacon. p. 19.

Ἄρσας, ἀνάγυδι· Λάκωνες. vid. Notata in *Eurip.* Phoen. v. 1671. ubi etiam reperietur Κάββασι, κατάγυδι· Λάκωνες. Praepoſitionem ſic contrahendi mos, frequens *Homero*, in permultis placuit Laconibus: Gythéo Lacedaemoniorum navali non longe aberat rudis lapis, teſte *Pauſania* edito C
(III. p. 265. f.) dictus Ζεὺς Καππάτας παρὰ γλῶσσαν τὴν Δωρίδα. in iſto lapide dicebant Ὁρίσθω καθιδρῦσθαι παρὰ τῷ καπίλῳ. monſtrat illud, Iovi Laconicum nomen fuiſſe Καππάτας· quod, pro καππατήνῃ poſitum, illinc eruere memini paene puerum *Ianum Helvetium*, qui vir eruditiſſimus, meliori fato digniſſimus, ante diem occidit.

Ἔξσα, ἵξαθι· Λάκωνες. ſic pro Ἔξισα correxit *T. H.* ad *Heſych.* in Ἐξιχίδρων. Adverbia talia ſic terminabant Dorienſes: Ἔμπροσθα, Ἔνερθα, Ὄπιθα, Ὕπερθα, adnotantur in *Apollonii Alexandrini* libello *MS.* περὶ Ἐπιρρημάτων. *Alcmanis* iſta leguntur in eodem libello:

Ὁ δ' ἔξόπισθα καταβὰς ——

A tergo vero deſtitutus: —— quae iambicum conficiunt di-

A dimetrum: huc pertinet *Hesychii* Ἐξύπιδα, ἀπὸ τῆ ὑπίσω. Καταθεὶς, vel Καστιθεὶς est pro καλαστιθείς. in altero loco *Apollonii* ista tantum leguntur sic scripta: ὁ δ' ἐξόπιδα καλαθείς. in altero haec: ὁ δ' ἐξύπιδα καστιθεὶς πρὸς θίτροιδα. quid lateat in ultimis aliquando forsan detegetur.

Ἔσαρδε, ἰθυρῦδε· Λάκωνες.

Verum vidit *Is. Vossius*; a quo recte etiam confertur *Hesychii* Σαορδέη, Θιαρῦσα. ubi ν in ρ tantum mutandum. Formam antiquissimam aliâ mutatam nolim: θιὰν recentioribus frequens, quamvis apud Atticos Scriptores nusquam occurrat, antiquissimis tamen Graecis fuit in usu: errat *Iac. Perizonius*, ut saepius in Graecis, in *Aeliani* V. H. p. 442; cavit sibi ab hoc errore *Kuster*. in *Aristoph.* Eq. v. 1345. turpiorem errorem Nostratis *L. Bos*, sed in iuvene B excusandum, attigit *T. H.* in *Aristoph.* Plut. v. 1014. p. 366. —— Θία, *vide*, idem ac σχέσι, legitur apud *Euseb.* Praep. p. 40. D. 93. B. saepius apud *Io. Chrysostomum*; aliosque: Atticistae etiam θεᾶ dedisse videntur, ubi hic illic vulgatur in eorum scriptis θία, *vide*.

Μύσαξ, ὁ ὑπὸ τῆ βοὸς τροφόμος.

Μυσίδδι, λαλεῖ, ὁμιλεῖ.

Tametsi & in his omissum sit nomen Λάκωνες, non tamen dubito quin sint Laconica: Comicum etiam more Laconico scripsisse suspicor in Lysistr. v. 94, Μύσιδδε τὸν, (τὸν *Toupio* debetur Addend. in *Theocr.* Eid. I, 148.) v. 980, —— λᾶ τ μυσίξαι νίον. v. 1078,

Τί δῆτα τοῦ ὕμμι πολλὰ μυσίδδω ἴσα;

Atque in his, si licet, leviter dissentio a viro Summo, C cuius vid. observatio in Auctario Emend. in *Hesych.* ad T. II. p. 625. —— Illud ϟ, pro υ in multis scriptum, est non tantum aliorum, sed vel inprimis Laconum; quod recte *Salmas.* iam animadvertit ad *Simmiae* Ovum p. 176, quodque, si id agerem, multis a me posset confirmari: *Alcmanis* mihi verba videbantur, quae tribuuntur *Callimacho* in Edd. *Prisciani*, (vid. Fragm. *Bentlei.* CCLVIII,) sed a Codicibus illic MSS. nomen abesse *Callimachi* consultus olim Clariss. & amicissimus *P. Bondamus* me monuit. —— *Corinnae* locum egregie restituit *Toupius* Append. Not. in *Theocr.* Eid. XI, 25, cuius ultima, prout vir sagacissimus emendavit, χῶρω τ' ἀπ' ἰϟς πᾶσιν ἀνύμνων, exhibet Codex *Apollonii Alex. MS.* ex quo vitiose descripsit ista *Is. Vossius*. —— Alterum *Hesychii*, Μύσαξ, Laconicum, di-

verſiſſimum eſt a vicino Μυσίκης· a *Muſis* ſic vel a *Theocrito* dici potuit *cantor*, ut dicitur Μελίκης· Συρίκης· Βουκολικάτας· — Μύτακ ore Laconico erat qui forma vulgari dici potuit Μύθαξ. huius certe formae fuerunt in uſu Μόθαξ· Φλόναξ· Φίναξ· Σκαίαξ· &c. ultimi loco vitioſe ſcriptum puto apud *Heſych.* Σκάνιξ. Latina huius formae a ſe collecta dedit *Nic. Heinſius* in *Ovid.* Amor. II El. VI, 23. —— Spartae dictum ſuſpicor Μίσακα, τὸν Ἀσυβοώτην. τὸν κύρνον hoc ornavit epitheto *Homerus* in Il. Ψ, 101. cuius eſt & ὑπὸ κέρνιξ in Il. Η, 384. —— *Etymologus* p. 309, 51, Ἐγγλαυλογάσαρ· —— παρὰ τὸ διὰ γλώσσης ἢ διὰ λόγων τρίφιαξ. & Μύσαξ ab *Heſychio* dicitur ὁ ὑπὸ τῶ βοῶς τριφόρβου. *praeconis beatu*, *Apuleio* Met. X. p. 214, 30, recte reſtituit *Io. Pricaeus*: conf. III. p. 44, v. 25. A

Πάσης, πάθου· Λάκωνες. Pro Πάσαν ſic vere *Caſaubonus* emendavit. B

Πισάκια, πιθάκνη. Laconicum eſſe vidit *Io. Alberti.*

Πίσης, πίθου· Λάκωνες. ſic recte ſcribit *Salmaſ.* pro πίθου.

Σαμωὰ, Θαμωὰ, συνιχῶς· Λάκωνες.

Σεῦ, Θεῦ· Λάκωνες.

Σιρμοὶ, Θιρμοί. Accentu retracto Σίρμοι Laconice erunt Θίρμοι, *lupini*; quibus etiam in publico convivio Laconico locum fuiſſe tradit *Molpis* apud *Athen.* IV. p. 140. B. *Lupini* Caryſtiis Σάρμοι dicebantur, teſte eodem *Heſychio*. — A Tarentinorum colonis Heracliis in infima Italia ἱαρὸς ſcribebatur, pro ἱερός· ſic ſemper vox iſta ſcribitur in monumento, quod *Mazochius* publicavit: in iſta tabula Heracleae cives, (Ἰταλιῶν,) bis dicuntur Ἡρακλεῶται, v. 51, & 105.

Συρίον, Θυρίον. C

Σίγη, Θίγγανε· Λάκωνες. vel Σίγη ſcribendum, vel Σίγιν, Θιγγάνειν. dederat hoc *Ariſtoph.* Lyſ. v. 1003, ubi roganti Athenienſi, quomodo ſe haberent, Lacedaemonius reſpondet caduceator pro petulantia veteris comoediae flagitioſa, a qua non abhorruit *Plautus:*

[ΠΡ. Πῶς ὦν ἔχετε; ΚΗ.] Μογιῶμες· ἂν δὲ τὸν πόλεμον
Λίπῃς λυχνοφορμῶντες ἀπεκπόρφυρος·
Ταὶ γὰρ γυναῖκες οὐδὲ τῶ μόρτου σίγιν
Ἔωντι, πρὶν γ' ἅπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου
Στυφὲς ποιησόμεσθα πατρίδι Ἑλλάδα.

Sic ſcribi debent Ariſtophanea, quae partim leguntur apud *Suidam* in Μόρτου· ex quo intelligi etiam poterit τῶ μόρτου Θί-

A Θίγειν Graece dictum κλειτοφαγίζειν. minus adparet cur paulo ante dixerit Lacon *Ariſtophanis* v. 999,

Γυναῖκες, ἅπερ ἀπὸ μιᾶς ὑπηλάγιδος
Ἀπίλωσεν τὼς ἄνδρας ἀπὸ τᾶ ὑστέρας.

niſi ſcripſerit νυστέρας: ut, τὼν νύσσαν, Νύσσαια dixiſſe cenſeantur. Τὸν Μύρτον autem in hac ipſa fabula dixit v. 824, σίκυοδρον: v. 202, κάπρον: v. 151, δίλτα: in Εἰς. v. 891, ἐπτάνιον: in Eccleſ. v. 620, τρύπημα: v. 901, τρῦμα. Dictum ſuum, verum quidem, paulo tamen inconſideratius iactum, capite luere debuit *Sotades*, quo Ptolemaeum Philadelphum exacerbavit, cui ſoror & coniux erat eadem, εἰς ὀχ ἑσίαν τρυμαλιὰν τὸ πόσθιον ἀθεῖς, teſte *Athen.* XIV. p. 621. A. Ad Μύρτον vero propius accedunt ῥόδον: ῥοδωνιά: κώπη: apud *Athen.* VI. p. 269. B. in loco *Pherecratis* puellae memoran-

B tur,

Ἡδυλλᾶται, τᾷ τὰ ῥόδα κυκεμένᾳ.

vid. *D. Heinſii* Lect. *Theocr.* c. XVII. p. 354. ad Schol. in Eid. XI, 10, ubi loco ſatis alieno memoratur ῥοδωνιά. Theodorus, qui certe Deos ſuae gentis ſpernebat, irridens Stilponem, qui Phidiae Minervam θεὸν εἶναι negaverat, accuſatus impietatis θεὰν eſſe dixerat, teſte *Diogene Laërt.* II, 116, πόθεν, aiebat, τῶν ἔμὲ Στίλπων, ἢ ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κώπα ἐθεάσατο: haec iam recte ceperat *P. Leopardus* Emend. VII, c. 6. conf. a viris Doctiſſ. nuper etiam a Clariſſ. *P. Burmanno Sec.* notata in Anthol. Lat. T. II. p. 484. ut mirer apud *Diogenem* τὸν κώπα *Menagio* diſplicuiſſe: ϻ, & ϻϻ apud Orientales ſic per euphemismum adhiberi, in transcurſu monuit *Schultenſius* in *Iobi* c. XXIV. p. 688. Ne haec quidem tractare dubitavit Theologus eruditiſſ. *Io. Alberti* ad *He-*

C*ſych.* T. I. p. 697. n. 6. p. 783, 3. p. 866, n. 24. &c. ne Archiepiſcopum dicam *Euſtathium* in Il. K. p. 738, 35. M. p. 855, 18. in Od. A. p. 97, 14. E. p. 229, 37. I. p. 365, 48. F. p. 633, 20. Φ. p. 760, 49. quibus in locis variae proſtant iſtius μοῖαι adpellationes. — Haec ad obſervationum Grammaticarum triſtitiam minuendam ſunt prolata: ſuum autem uſum habere monſtrat Orientale ϻ.

Nunc Laconica quaedam prioris generis reſtituam integritati priſtinae: *Heſychiana* ſunt:

Ἀπαλοῖξαι, ἰμάσαι· Δάκωνες. ubi primum ſcriptum fuit, Ἀπαλοῖξαι·

&

Ἀπιλαοῖξαι, ἰμάσαι.

Nihil eſt in notis quod ad rem faciat; nihil in Auctario. A Corruptelae ſuſpicio vix unquam in talibus agitavit *Meurſium*, qui ponit ut minime dubium, pro *iurare* dixiſſe Laconas Ἀπολεῖξαι, Miſcell. Lac. II, c. 8. f. Cum meam legiſſet ad *Röverum* Epiſtolam *Adr. Heringa*, in iſtis mihi facile perſuaſit verbum latere Laconicum:

Ἀπαλαείξαι·

id eſt Ἀπαληθίσαι· *veritatem iureiurando adfirmare.* hoc forte nusquam, ſed ἀπαληθεῦσαι legitur in Oeconomico *Xenoph.* p. 481, 41, quem in locum *Stephani* coniecturam ἀπαληθεύσαι recepit *Io. Aug. Bachius* p. 16. g. ego receptum mallem, ſi Codices darent, ἀπαληθεῦσαι. non neſcio tamen ἀληθεύειν in Xenophonteis legi: inter tria, quae pueros docebant Perſae, τὸ ἀληθίζειν ponit *Herodotus* I, c. 136. cui reddidit ex Codd. *Weſſ.* L. III, c. 72, ἀληθίζονται, ἵνα τι τῇ ἀληθείῃ B ἐπεπίστευται κίρδος. Dicta Laconum pleraque apud *Plutarchum* forma Graecorum exhibentur vulgari; hoc etiam Nicandri T. II. p. 230. B. [ἢ Ἀθηναίων ἰλιτὸς πὸς, λίαν ἀντίχοδε, Νίκανδρε, τὸ χολάζειν,] Ἀληθίζεις, ἔφη, ἀπ' ἐχ ὅπερ ὑμεῖς ἴτας τύχοι σπευδάζομεν. patria ſua Dialecto Nicander ἀλαεύδεις dixiſſet. —— *Heringa*, qui ulcera etiam latentia in libris antiquis feliciſſime perſanaret, Philoſophus Graece eruditiſſimus, atque omni rerum copia affluens, vellem equidem Friſios aegros relinqueret Medicis curandos, qui ab his ſunt ſacris alieni.

Βαιὸν. ἴθῳ. κ᾽ ὁ ἢ ἰθῶν ἴμπτυρ. Λάκωνες.

Partem veri vidit *Guietus*: —— In proximis latere vocem, quam adferunt viri docti ex *Etymol. M.* in his ſuſpicor excidiſſe nonnulla: periclitabor coniecturam paulo audaciorem: ſcribendum forte:

Βίσσες, ἴθῳ. κ᾽ Βισσῶν ἄμπτυρ, ὁ ἢ ἰθῶν ἴμπτυρ· Α. C
Διασσατὶς, ἀλφαπίζων· Λάκωνες.

Minime abſurdum eſt *D. Heinſii* Διασσωείδδω, ἀλφαπίζειν. In *Etymologico M.* Διασπιθμίσαι eſſe dicitur τὸ ἀλφαπίξαι. Fortaſſe tamen in ἀλφαπίζειν latet διυλίζειν, ſive potius διυλίζων· tum Διασσατὶς Laconicum eſſet pro διυθατὶς. *Percolare*, Διυθᾶν, non tantum in uſu fuit, ſed & ἰθατὶς· & ὑλιτὶς.

Ἐνύῃ, ἴνδον· Λάκωνες.

Ingenioſe corrigit *Kuſter*. Ἐνδύῃ. ſcribi malim Ἔνδυσι· quod dici Laconice potuit pro ἴνδοθι.

Καταρυῖς, ἀνύις· Λάκωνες.

Corrigo, Καταρύεις, ἀγνύεις· Λάκωνες.

Καστύῃ, κοιμᾶται.

Scri-

A Scribendum una litera mutata, Καπόδ.

Μάων, μάδων.

Literam, male eliſam, interſererem, legens Μόων· illud enim σ, pro δ poſitum, non tollebatur.

Παλινσάγης, χόρα χανό.

An dicta fuit a Poëta quodam Παλινσαλὶς, pro παλιθαλὶς· ut virgo dicebatur παθαλὶς;

Πισάιον, ἀξεσόμιον.

Fortaſſe *fraeni* partem, equorum ori circumiectam, pro πιθάνιον, aliquis dixerat Πισάνιον. *Etymologus* p. 139, 34. Φορβειὰ, —— τὸ χωνὸν ἢ ἀλόγε, τὸ ἀξεσόμιον, τὸ χαλίνιον, ſic & p. 798. Idem rarius Ἀνίνιον reddit ἀσέλλιον.

Σάλμα δημοφόνια.

Laconice Σαλάδδια eſſet τροφεῖα· ſic certe more gentis B dici debuit ὁ θηλάζων· quam Attici Poëtae θηλάσιμον vocarunt: vid. *Pierſon.* in *Moerid.* Attic. p. 189. & hic in Laconicis notata p. 275. —— Cui Σαλάδδια placuerit, huic fortaſſe perſuaſerim, ubi vulgatur,

Σάιτρα, τροφὸς, τιθήνη.

ſcribi olim potuiſſe, Σαλάιτρια, τροφὸς, τιθήνη. Lacones ſic certe vocare potuerunt τὴν θηλάτριαν.

Σαρσίτιον χορὸς, πρὸς μύλον ποιούμενον τὸν χορόν.

Io. Alberti, *Tangitur*, ait, *a Meurſ. Miſc.* II. 10. *extr.* „ Quid autem *Meurſius? Quidam*, inquit, *chorus etiam* Σαρσίτιον *dictus, choreas ad molam agitans*: tum ponit verba *Heſychii*; nihil praeterea. Primum chorus ad *molam* ποιούμενον τὸν χορόν parum abeſt ab abſurdo: auferet hinc molam, *tibiam*que reſtituet una litera mutata. Corrige, πρὸς αὐλὸν ποιούμενον τὸν χορόν. —— Quam hic vere, C niſi me omnia fallunt, repono, vox αὐλὸς contra ſedem alieniſſimam occupat in gloſſa Laconica *Heſychii*:

Ἀγλάδιος, αὐλός· Λάκωνες.

emenda literas centies ſic mutatas, & repone,

Ἀγλάδιος, ἀυδὴς· Λάκωνες.

hoc Criticos arbitror probaturos. Qualis iam ὁ Σαρσίτιον χορὸς; ut equidem iudico, ὁ θαρσύνων·

—— *mares animos in Martia bella*

Exacuens. —— Carmen Laconicum, antequam praelium inirent, decantatum, Ἐμβατήριον dicitur. A *Plutarcho* T. II. p. 238. B. οἱ ἐμβατήριοι ῥυθμοὶ fuiſſe dicuntur παροξυντικοὶ πρὸς ἀνδρείαν καὶ θαρραλεότητα, —— οἷς ἐχρῶντο ἐν τοῖς χοροῖς, καὶ πρὸς αὐλὸν ἐπάγοντες τοῖς πολεμίοις· quae partim eadem dedit in Lycurgo T. I. p. 53. B. conf. T. II. p. 335. A. *Pauſa-*

nias

nias III. p. 251. m. (Λακεδαιμόνιοι πρὸς ἰξόδους ἐπὶ τοὺς μάχας A
—— ἐπιτήδιοι —— πρός τι αὐλῶν μέλη &c.) *Gellius* N. A. I, c. XI. *Polyaenus* I, c. X. *Io. Meurſius* Miſc. Lacon. II, c. XI. *Ciceronis* locum adſcribam ex Tuſc. II, c. XV, prout veteres lectiones, partim a *Boubierio*, partim a ſe leviſſima mutatione correctas mecum aliquando communicavit *Ioannes* Noſter *Luzacius*: *Militiam vero* (*noſtram dico*, *non Spartiatarum*; *quorum procedit motus ad tibiam*; *nec adhibetur ulla ſine anapaeſtis pedibus hortatio*) *noſti* (pro *noſtri*) *exercitus primum unde nomen habeat*: *vides deinde*, *quid labor* &c.

Σῆνα, θυσία· Λάκωνες] Pro θεῖον non ſcripſerunt θεῆον· ſed θέϊον. Μετέχειν τῆς θείου τῆς ἀνθρωπίνου legitur in monumentis Cretenſibus, Decreto Allariotarum, & Formula Foederis inter Latios & Olontios; quorum hoc primus edidit *Chisbullus* in Ant. Aſ. p. 134. illud iam olim dederat *Gruterus*, B
& ex marmore emendatius *Montfauconius* in Diar. Ital. p. 72. ſed nihil iſtud habet commune cum Σῆνα· quod in Σύμα non dubitanter corrigo: In Laconicis pacis legibus apud *Thucyd.* V, c. 77, bene fuit emendatum ἐπὶ δὲ τῷ τῷ Σιᾷ σύμᾳ ἐμμεῖναι πρὸς Ἐπιδαυρίους ἔφασαν. vid. Epiſt. ad *Röver.* p. 73. *Koen.* ad *Gregor.* p. 91. & *Abreſch.* Dilucid. *Thucyd.* p. 549.

Σίμιον, αἰγιαλός.

Vere, ut puto, iam olim correxi, Σὶν, ἴϊὸν, αἰγιαλός. Supra legitur Θὶν, —— ὁ αἰγιαλός. & Ἀγαὶ, ἴϊόνες· ſunt κυμάτων ἀγαὶ, atque adeo ἀκταὶ, *actae*: ſed Ἀκταὶ eximie ſecundum *Ammonium* ſunt *litora lapidoſa*, Θῖνες, *arenoſa*; ſive *cumuli arenarum vi maris frangendae oppoſiti*: Θῖνες, οἱ ἀμμάδες, ſive ψαμμάδες αἰγιαλοί. Ψάμαθον τῆς ἴϊόνα iungit *Bion* C
fragmento Carm. XII, 2.

Σύμιγε, θύλακον.

Corrigo Σύλαιξ, ſed ſuſpicor genuinam fuiſſe ſcriptionem Laconicam:

Συλαιλε, θύλακον.

Sopingius aptum citat ex *Heſych.* Παρσυλάκιε. vulgatur apud *Heſych.* Παρσυλάκιε. τὸ τελεῦταιον, ὅταν γένηται ὡς θύλακον. hîc *Sopingius* adſcribere non debuerat παρσυλάκιε. ut, pro ἀνὰ, ἀν, pro παρὰ in uſu quoque quotidiano ſcribebant παρ, etiam in compoſitis: in tabula Heracleënſi, ad quam velut certam regulam in hoc genere permulta poſſunt exigi, legere licet: παρ τὰν Βυλλίαν· παρ τὰς πρείας·

παρ

A πωλε πίπλι ἴτη· παρμυρίσσω· παρδάλι &c. vocis vero compoſitio manebit adhuc in *Heſychio* obſcura: lucrabimur hinc tamen formam Συλάκις, Laconicam, pro Θυλακίς. ſic ὁ Θύλακος dicebatur, ut & Θύλαξ. Huc etiam pertinet *Heſychii* Σύλακον, Θύλακον· me iudice mutandum in Σύλακον. hoc attigiſſe video *Pierſonum* ad libellum *Aelii Herodiani* p. 443. Sed *Toupius*, opinor, ne formam quidem σύλακις mutatam aliâ voluiſſet, quippe cui Θυλὶς, ſive Θύλακις etiam pro Θύλακος fuiſſe videatur in uſu. Emend. in *Suid.* III. p. 93. conf. *Toupii* Append. Not. in *Theocr.* Eid. 1, 53.

Ceterum illud Σ, pro Θ, velut proprium fuiſſe videtur Laconicam regionem incolentibus, & ne ab horum quidem colonis Tarentinis in iisdem vocibus receptum: hos, ut ſolebant paſſim Graeci, *peram*, Θύλακον dixiſſe, conficere B licet ex *Heſychii* gloſſa:

Θυλακίζειν, τὸ ἀπαιτεῖν τι ἐπίμονον μετὰ θυλάκου· Ταραντῖνοι.

Suo velut iure ſtipem ἀπαίτουν, tanquam debitum *exigebant*, ſacri nebulones, qui data —— ἤγιζον εἰς σύλλογον πάλ. ut eleganter de Aeſculapii ſacrificulo loquitur *Ariſtoph.* in Pluto v. 681, cum & in voce vitioſe ſcripta Θουλακίζειν legatur, μετὰ βοῆς ἀπαιτεῖν π· verbum hoc in ἐπαιτεῖν cum viris doctis non mutarem. Adhibuerat illud Θυλακίζειν in quadam ſuarum fabularum probabiliter *Rhinthon* Tarentinus; idcirco Tarentinis tribuitur apud *Heſychium*. —— *Apollonius Alex.* περὶ Ἀντωνυμίας *MS.* Ἡ Ἐμίν συνήθης Ταραντίνοις· ἡ δὲ χρῆσις παρὰ Ῥίνθωνι. Sed in Ἐμίν ſimilibusque Tarentini ſolebant Λακωνίζειν. *Etymolog.* p. 314, 45. παρὰ τὸν ἐμὶν, Ἐμίν· τὸν. Τίν. hoc rarius, reponendum in dicto Agidis C apud *Plutarch.* II, p. 190. D. ubi πρὸς πατρὸν, ἱρωτόντα πολλάκις, τίς ἄρισθ· εἴη Σπαρτιατῶν, εἶπεν, ὁ τίν αὐτομολοντ©. ſcribendum ὁ τίν ἀν. forma vulgaris σὺ legitur in hoc dicto T. II. p. 216. C. Dorienſibus vulgo uſitata τὸν, *Plutarchi* T. I. p. 52. C. ubi tribuitur illud Demarato. —— Sed, ut dicebam, σ pro Θ non videatur ſcripſiſſe Tarentini: *Pierſonus* in Moer. p. 341. quod apud *Heſychium* legitur Ἀνασεῖν, ἀναφέρειν· Tarentinorum eſſe ſuſpicabatur, pro ἀναθεῖν poſitum; atque adeo nomen Ταραντῖνοι huc ingenioſe retrahebat ex proximo: quae leguntur apud *Heſychium* continua: Ἀνασκολόψας, γομφώσας. † Ἀνασθεῖ, ἀναπνεῖ· Ταραντῖνοι. † Ἀνασεῖν, ἀναφέρεσθαι. ſic puto reſtituenda.

Ἀνασκολόψας, γομφώσας· Ταραντῖνοι. (ſive *Rhinthon.*)

Ἀνασθεῖ, ἀναπνεῖ.

Ἀνασ-

· Ἀφίστων, ἀναφράθαι.
ultimum illud, ex ἀναίστων contractum; certe ἄστων· ἄγλεις· A
ἄνλιαζ· ἀξαι· ἧξεν, &c. ſaepiſſime vitiata latent.

Nullam paene novi Graeciae gentem, quae *Deum* Σιὸν dixerit, praeter illam Laconum: Apollinem σιὸν vocant Lacones in *Ariſtoph.* Lyſ. v. 1301, Dianam σιὰν, v. 1265. per Caſtores, ſive Dioſcuros, iurantes in eadem fabula, mulieres aeque ac viri, dicunt ναὶ τὼ σιὼ, vel ναὶ σιὼ, vſſ. 81, 86, 90, 142, 982, 1097, &c. ad primum horum verſuum recte *Scbol.* Ναὶ σιὼ] Τὼς Διοσκόρους λέγει· Λακωνικῶς δὲ φθέγγεται. ὡς αὖ Κλεισσαί, νὴ τὼ Θεώ, ἵνα τὼν Κόρων ᾖ τὼν Δήμητραν. nihil verius. conf. *Palmer.* in Exercit. p. 763. Haec diverſiſſima paene ſuſpicor confudiſſe Romanorum doctiſſimum: *Gellius* N. A. XI, c. VII, *M.* inquit, *Varro aſſeverat antiquiſſimos viros neque per* B *Caſtorem neque per Pollucem deiurare ſolitos; ſed id iusiurandum fuiſſe tantum feminarum ex Initiis Eleuſiniis acceptum.* Cum Initiis Eleuſiniis nihil, quod quidem noverim, habuere commune gemelli Therapnaei; per heroas patrios, in coelum receptos, *per Caſtores*, τὼ σιὼ, iurabant etiam feminae Lacaenae; Atticae vero, iurantes per τὼ Θεὼ, Cererem ſemper intelligebant & Proſerpinam: —— viri Lacones, νὴ, vel ναὶ τὼ σιὼ, dicunt; Cleander in *Xenophontis* K. A. VI. p. 230, 9. Paſimachus, Ἐπ. IV. p. 306, 19. Charilaus apud *Plutarch.* T. II. p. 189, F. incerti apud eumdem, p. 235. D. E. p. 233. B. (horum primi dictum Latine dat *Cicero* de Senect. c. XVIII.) & Ageſilaus, p. 208. E. —— Ne Cretenſes quidem, qui multa habebant, praeter Leges, cum Spartanis communia, *Deos* dixerunt Σιὰς, ſed Θιὰς. C *Heſychius*: Θιὸς, Θιός· Κρῆτες. apud eundem paulo ante, pro Θίειον, cum *Hemſterbuſio* legendum Θεῖον, vel potius Θειῖον, Θεῖον τὸ ἀρυκτόν· (*ſulphur foſſile*;) Κρῆτες. Θίειον dixit *Homerus*. ut illic ε in ι, contra ι in ε transiiſſe videtur in gloſſa itidem fortaſſe Cretica *Heſychii*: Θιάσηλ⊙, ἰδηλ⊙. corrigatur ἰφιτὸς, *a Deo optandus*. Nonnulli tamen in Creta, ubi *Homeri* iam aetate Dialectorum obſervata fuit varietas, ut Lacones, dixiſſe Deos videntur Σιάς. *Chisbullus* in Antiq. Aſiat. p. 137, exhibet & iusiurandum ex marmore Cretenſi, quo Foedus Latii confirmarunt & Olontii:

Ὀμνύω τὰν Ἐστίαν καὶ τὸν Ζῆνα κ. τ. λ.
Καὶ τὰς ἄλλας Σιὰς πάσας καὶ πάσας.

Rai-

A *Reinesius*, ubi partem dedit istius marmoris, Inscript. cl. VII, 26, exhibet,

ΚΑΙ ΤΩΣ ΛΑΛΟΣΙΩΣ Π. Κ. Π.

In alia formula iurisiurandi Cretica, quam ex marmore *Gruterus* primus publicavit Inscript. p. DV, renovavit *Chisbullus* p. 133, legere licet v. 15,

ΘΕΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΣ.

& v. 25,

ΤΟΣ ΤΕ ΘΕΟΣ ΤΟΣ ΩΜΟΣΑ ΕΜΜΑΝΙΑΣ ΗΜΕΝ.

—— Cum vero Gortynii in Creta coloni fuerint Lacedaemoniorum, nemo mirabitur quod est apud *Hesychium*, Σῖναι, θῆναι· Κρῆτες. quamvis unicum fortasse sit in suo genere, nihil ad Σῖναι notatum legitur.

B —— Inter ceteras Dorienſium Αἶξις, quas *Hesychius* nobis unus conservavit, duas tantum inveni, in quibus hic Laconismus obtinet, Eleorum alteram; alteram Paphiorum:

βοῦν, ταῦρον· Ἠλεῖοι.
Σᾶσαι, καθίσαι· Πάφιοι.

Prioris rationem suo loco *Kusterus*; posterioris ad v. Θάσσον indicavit *Ti. Hemsterhusius*.

Supra dicebam p. 277. B. solitos Laconas literam Σ, si consonans sequeretur non liquida, in sequentem transmutare: hunc pronunciandi morem Lacedaemoniorum etiam coloni probarunt Tarentini, atque ab utrisque longe dissiti inter Boeotos certe Thebani; quin imo, in permultis, Dorienc ses etiam alii. Huius generis nonnulla iam dedi in *Euripidis* Phoenissas v. 1671, occasione verbi ἴτλω. Ἴτλῳ Ἡρακλῆς, Ἴτλῳ Ζεύς, Thebanum facit dicentem *Aristophanes* in Acharn. v. 860, & 911. Huc pertinent Ἔτλων, Ἔτλων, &c. Legitur in Senatusconsulto Laconico: Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος παρεγενήθην ἐτλὼν ἀμετέραν πόλιν —— σὺν ἴππῳ τὰς νίκας δίδωμι. huius simillimum est apud *Hesych.* Ἀκκὸς, ἀσπίς· Λάκωνες. Vbi legitur, Ἀσπὶς, ὅπλῳ· Λάκωνες. vix dubito quin Ἀσπὶς, *clypeus*, sic dictus fuerit Laconice, qui defixus bellatoribus cursu certaturis usum praebere potuit termini a quo currere inciperent, atque adeo *repaguli*, vel *regulae*, ἢ ὅπλῳ. —— Si ὁ μικρὸς δάκτυλος dictus fuit Κακκός· Laconicum videri poterit Κακκός· utrumque suis locis dat *Hesychius*; apud quem Κιτλῷ dicuntur σύγκοποι. una litera interiecta Κιτῖτ) erunt κύκας, atque adeo etiam σύγκοποι. quales

a

a Spartiatis habebantur Euryſthenes & Procles. Pro Κπ' Α τις, κπτης· dubito ſcripſeritne Grammaticus antiquior Κπτας, an Κπτας. utrumque legitimum a veteri Κπω formari potuit; unde ἀμφικπτίονες dicti ſunt & ἀφικπτίονες· ſed & illinc, fateor, gentis *progenitores* dici potuerunt Κπτας. —— Quod apud *Heſych.* legitur Ἴτθαι, καθίσαι· mutatum in Ἡτθαι, pro ἴσθαι cenſeri poterit poſitum. —— Ioniçe τὸ πώγωνα dictum Μύτλακα non opinor: hoc tamen ſtatuit *H. Stephanus* ob iſta *Heſychii*: Μύτλακες, μύκαι· Σικελοί. Ἴωνες, πώγωνα. quod ſaepius evenit, duas gloſſas arbitror & hic male coaluiſſe: corrigerem:

Μύτακες, μύκαι· Σικελοί.
Μύτλακα, πώγωνα· Λάκωνες.

Fungi, μύκαι (*Heſych.* Μύκης, μύκητος· ἢ μύκυ, διὰ λιτου) in B Lingua vulgari, μύκητες ab Atticis dicti, literis, quod ſaepius fecerunt, transpoſitis Μύτακες a Graecis vocari potuerunt Sicilienſibus: μύκαι tamen ab *Epicharmo* dicuntur in *Athenaei* Epitome libri II. p. 60. F. —— *Barbam* Spartiatae prae ceteris alebant prolixam: quinimo antiquiſſimis temporibus inprimis ſtudebant φορεῖν τὸν μύτακα· *à faire, ou à ſe relever la mouſtache*: idcirco quotannis publicitus admonebantur κείρεσθαι τὰ μύτακα, ut pilos ex ſuperiore parte labiorum ſibi curarent detonderi: *Caſaubon.* Anim. in *Athen.* (ad locum *Antiphanis* IV. p. 143. A.) IV, c. IX, in fine, quae loca reſpicit *Plutarchi* reperientur T. I. p. 808. D. T. II. p. 550. B. conf. *Meurſii* Miſcell. Lac. I. c. XVI. —— τὸν μύτακα ſuo more dixiſſe Lacones videntur Μύτακα. Vbi dicta proferuntur Laconica, mos uſitatus ſcribendi in his etiam obtinet: exemplo ſit Βασιλίσκος· *A-* C *then.* XIII. p. 566. A. Φασὶ δὲ Ἀρχιδάμου τὸ βασιλίσκου, γυναικὸς αὐτῷ κηλῆς φαινομένης, ἐπίρρας δὲ (ſic ſcribendum) αἰχρᾶς καὶ πλυσίας, ὡς ἀπέκλινεν ἐπὶ τῶν πλυσίων, ζημιῶσαι τὸς Ἐφόρους αὐτὸν, ἐπιλίγουσας (legendum puto, αὐτὸν λίγουσας· vid. *Plutarch.* I. p. 598. B. II. p. 482. D. & *Pollux* VIII, 40.) ὅτι Βασιλίσκος ἀντὶ βασιλέων τοῖς Σπαρτιάταις γυναῖκ' προαιρεῖ). in eodem dicto Βασιλίσκος praebet *Plutarch.* T. II. p. 1. D. verum ex *Theophraſto* T. I. p. 597. A. Οὐ γὰρ βασιλεῖς ἄμμες, ἀλλὰ βασιλεύομεν γυναικί. ſed utrobique verius μιμῶν dicitur Rex uxorem duxiſſe. — *Heſychii* Ἀπαφυλίσαρ, *Albertio* in Ἀσαφ. *Koenio* ad *Gregor.* p. 214, in Ἀτταφυλίσαρ, mihi in Ἀτταφύλιτερ videtur mutandum. — *Heſychianum* Ἀμπίσαρ, παραπατηρόν· feliciſſime correxit *Iſ. Voſſius* in Ἀμπίτταρ

C id

A (id eſt ἀμφιτάς) παραστατήριον. hanc emendationem iuveni mihi laudantem *Hemſterhuſium* dicere memini, participium illud Laconicum alicubi latere apud *Plutarchum*: me feliciores locum forſan invenient, qui mihi quidem Plutarchea legenti ſe non obtulit.

Hic Laconismus in verbis praeſertim obtinuit. Huius generis nonnulla, Laconica pleraque, in ἀδδω & in ἰδδω deſinentia, olim a me collecta, dedi in Epiſtola ad *Röverum*, poſtquam *Heſychii* primum fuiſſet volumen publicatum. in obſervatis ad iſtam libri partem huius generis ab *Joanne Alberti* nihil videram adnotatum, qui, vir in ſuo Literatorum ordine eruditiſſimus, illud tamen genus literarum Graecarum, in qua principatum tenebat *Hemſterhuſius*, non habebat perſpectum: ſed ipſius *Hemſterhuſii* correctiones huius claſſis verborum & nominum in Auctario demum proſtant Emendationum. In Epiſtolae meae p. 72, 75, 76, 77, 78, *Ariſtophanea* reperientur, Μυιάδδω· Ψιάδδω· Παχυμπυιάδδομαι· Θυεπάδδω· quaeque nunc ſuſpicor reſtituenda, Εὐάδδω· & Βλιμάδδω. Vnum ibidem occurrit in *Heſychio* emendate ſcriptum Φωρίδδειν· alia, leviter vitiata, eidem a me reſtituuntur, Φωάδδῃ· Ἐκπορεάδδειν· Καμάδδειν· Οἰκιάδδειν· Ὀμορεάδδειν· Ὀρεάδδῃ. Haec, in notis ad ſecundum *Heſychii* volumen memorata, auctoritate pleraque *Hemſterhuſii* confirmantur: Ἐπαναδδοφόα, accurate tractatum in iſta Epiſt. p. 78-80, locum etiam invenit in Auctario; in quo duo proſtant eruta ab *Hemſterhuſio*, Πλατιάδδοντες· & Βραχυμάδδῃ, ad T. II. p. 974, & 1246. huic indagatori ſagaciſſimo C debebitur in poſterum Καρπεάδδω· *Heſychio*, pro vitioſis, Οὐ καρπεία ἡ ὄπ, *Hemſterhuſianum*, Οὐ καρπεάδδῃ, οὐ φρύγιμον ἐστί. recte reſtituit *Io. Alberti*, verbisque auctoris adfirmavit: eiusdem notam edidit etiam ad Συκεάδδῃ egregiam; aliam, abſtruſiora complectentem, ad Οἰκίδδειν· quod per καθῆκε cum redderetur, & mox ſubiiceretur Οἰκίζειν, οἰκεῖν· illud ego ſimpliciter acceperam pro οἶκοι, vel ὁ οἶκος καθῆκε· atque adeo τὸν οἶκονδε, ſeu τὸν ἔνδον βίον, *domiſedam*, Laconice dici potuiſſe ſuſpicabar Οἰκιάδδομαι· verum Laconico Οἰκιάδδω longe diverſam originem dare ſtudet vir Summus, cui obniti nolo. In Auctario ad I Tom. *Heſych.* p. 253, reſtituitur etiam ab illo verbum Ἀλφάδδῃ, ſignificans ἱδρύσῃ. Ibid. in P. 1733, Ὀρνιάδδειν a ſe emendatum dedit Cl. *Ruhnkenius*; cuius eſt in Epiſt. Critica II. p. 80,

pro Βουδεῖ, ἰσχνεῖ· ingenioſe excogitatum Βοκλάδδᾳ· nec ta- A
men abſurdum, quod ibi forte fortuna adſcripſit Editor, *an* Β.άδδᾳ; — Apud *Heſych.* ex ſerie literarum, mihi quoque placuerat Ἀαδδείαν· ut *Koenio* ad *Gregor.* p. 281; pro Ἀϝεμάχιται, κοσμεῖται, ϑ. correxeram:

Ἀϝριάδιται, κοσμοῦται, ϑρύπτεται.

Non ἀϝρύνεσϑ tantum, ſed & in uſu fuit ἀϝερύεσϑ. Quibusvis autem Dorienſibus frequentatas, verborum formas in ἀόω & ἰόω non ſolent in Lexica referre Grammatici; qui tot habet Laconicas, perpaucas alterius iſtius generis praebebit *Heſychius*; idcirco ſcriberem illic Ἀϝειδεῖ· pro vulgato Ἀϝεμάχῳ. —— In transcurſu hunc etiam iuvenes obſervent fontem emendandi, literas a librariis inter ſe male permutatas, Χ, Λ./ Χ, Δ./ Χ, Δ. Hinc varias poſſe lectiones in Poëtis erui monſtrabunt notata in *Eurip.* Phoen. p. 399. B
Apud *Suidam*, in v. Καθιεῖς, mihi ſuſpectum non eſſet ὁ μυχοῖς, niſi ὦ Λυδοῖς legiſſem in optimo Cod. *MS.* Leidenſi; huius Biblioth. *MS.* Codex Iliadis *Homeri*, ad πιδίον Ἀλείῳ, in Φ. v. 558, *Scholion* habet ita ſcriptum: τὸ πρὸς τῷ φυτῷ ἶχυ. ὁ δὲ Κράτης Ἰδαῖον γράφει, ἵν' ᾖ τὸ ὑπεκείμενον τῇ Ἰδῃ. priora ſcribi debebant: τὸ πρὸς τῷ πάρῳ τοῦ Ἴλου. ſed aptum exemplum praebere poterit εἶλον, pro εἶχον, reſtituendum *Antiphonti* Or. II. p. 115, 24. *Diogeni Laërtio* II, 116, aliisque. —— Duo iſtius generis Laconica ſub forma vulgari leguntur apud *Heſychium:*

Δοσαίζει, δυχερεῖ, ὑπονοεῖ· Λάκωνες.

Cum *moleſte ferre* a quibusvis Graecis, ab οἶω, *fero*, dici potuerit Δυσοίζειν, quod *Aeſchylus* iam adhibuit in Agam. v. 1325, dubites forſan, an Λάκωνες ex vicinia huc, ut alibi, C
immigraverit; verbum tamen Dorienſibus uſitatum monſtrat apud *Heſych.* Ἐδύσοιξα. hinc mihi longe diverſum videbatur Ἐπιδυχεῖν, ὑποπτεύειν· & in Ἐπιδύσοιζον (non in Ἐπιδυσοιχάν) mutandum. —— Alterum habet *Heſych.*

Ἀπιλάζων, ἐκκλησιάζων· Λάκωνες.

in v. Ἀπιλάζων, ἐκκλησιάζων· Ἴωνες. ſcribendum etiam Λάκωνες· quorum nomen in his etiam alibi transiit in illud Ionum: veram formam propius accedit Ἀπιλάζων. quod ex *Plutarchi* loco viri Docti ad *Heſych.* adnotarunt. Legitur illud in Rhetra, quam, Laconicis vocibus aliunde nobis ignotis ſcriptam, unicam nobis ſervavit in Lycurgo *Plutarchus*, quamque ne attingere quidem videtur auſus *Io. Meurſius*; ſenſum verborum attigerat variis in locis levi digito

Cra-

A *Cragius.* Reipublicae ſcilicet emendandae praefectus Lycurgus ſenatum ſibi vidit primum conſtituendum, cuius auctoritas ab una parte Reges, ab altera Populum contineret: hoc emendatae reipublicae fundamentum ut ſtabile poneret, banc legem ut a Delphico Deo ſibi datam, qualem Ῥήτραν vocabant, in medium protulit; quam hic proponam, non formis vocum Laconicis reſtitutis, paulo tamen melius & ab aliis & a me ſcriptam, quam vulgari ſolet in *Plutarchi* Lycurgo p. 43. A.

Διὸς Ἑλλανίου καὶ Ἀθανᾶς Ἑλλανίας ἱερὸν ἱδρυσάμενον, φυλὰς φυλάξαντα, καὶ ὠβὰς ὠβάξαντα τριάκοντα, γερουσίαν σὺν ἀρχαγέταις καταστήσαντα, ὥρας ἐξ ὥρας ἀπελλάζειν μεταξὺ Βαβύκας τε καὶ
B Κνακίωνος, εὐθείας εἰσφέρειν τε καὶ ἀφίστασθαι. δάμῳ δ' ἀνωγὰν καὶ κράτος.

Quae propoſuiſſent Senatus & Reges, populus, cuius erat ἀνωγὰ καὶ κράτος, poterat diiudicare, an eſſe e republica viderentur, nec ne: τῶν ὑπὸ τῶν γερόντων καὶ τῶν βασιλέων προτιθείτων (γνώμων) ἐπικρῖναι κύριος ἦν ὁ δᾶμος, inquit *Plutarchus* ibid. C. Cum vero hae etiam poteſtate ſibi facta populus abuti poſtea videretur, Optimatibus, haec Reges Polydorus & Theopompus Legi adſcripſiſſe dicuntur a *Plutarcho:*

αἰ δὲ σκολιὰν ὁ δᾶμος ἤροιτο, τὰς ὁρισυγγίας καὶ ἀρχαγέτας ἀποστατῆρας εἶμεν.

Cpoſtrema ſic interpretatur *Plutarch.* μὴ κυρῶν, ἀλλ' ὅλως ἀφίστασθαι καὶ ἀθετεῖν τὸν δῆμον, ὡς ἀνατρέπουσι καὶ μεταποιοῦντα τὸν γνώμονα παρὰ τὸ βέλτιστον. eorum vis optime intelligetur ex eruditiſſimi *Io. Fred. Cronovii* Obſerv. I, c. XXV. p. 194. 197. in corrigendis & inſerendis vir eximius, p. 685, ultima Rhetrae Laconicae verba attulit. Penes Senatum Spartiatarum vis erat imperii; cuius ſumma tamen poteſtas populo videri poterat relicta: vere *Demoſth.* c. Leptin. p. 300, 173, ἐπειδάν τις εἰς τὸν καλούμενον γερουσίαν ἴγκριθῇ, παραχὼν ἑαυτὸν οἷον χρὴ, δεσπότης ἐξ τῶν πολιτῶν. *Cicero* de Senect. c. VI, *apud Lacedaemonios ii, qui ampliſſimum magiſtratum gerunt, ut ſunt, ſic etiam nominantur ſenes.* Quae tradit *Aeſchines* orator c. Timarch. p. 25, v. 35, enarrata vid. a *Gellio* N. A. XVIII, c. 3. Sed neque ea res paucis pertractari commode poteſt: Rhetrae autem Laconicae rariora *Plutarchus*

partim explanavit. —— In illa probabiliter olim uſitato more ſcripſerunt Γεραίων, & Ἀπιμαάδεν. —— Laconicum videri poterit, quod pro ῥίζων Dorice ſcriptum Ῥίδδεν, huius generis unicum, praebet *Euſtath.* in *Hom.* Il. B. p. 171, 23. —— *Heſychii* Ἐυδαλεῖν, καταπλῆναι· Λάκωνες· mihi viſum fuit ex Εὐνάδδειν depravatum. —— τὸ μίτρια αὖτε Laconice dictum videtur Ἀϊπόδι τὸ μίτριον· quod *Etymologo* reſtitui in Adnot. in *Eurip.* Hippol. p. 192. E. —— Quae vero in verbis, eadem obtinuit in nominibus ratio. Pro μάζων *Comicus* Megarenſem dicentem facit Μάδδων in Acharn. v. 732 προμάδδας ſcribendum arbitror, ubi dedit *Heſychius* προμάλας, μάζας προμιμαγμάς, vel προμεμαγμάς. —— Genuinam formam eſſe videram:

Ἄδδαλίον, ξηρόν· Λάκωνες.

pro vitioſis apud *Heſych.* Ἀδάλαιον, & Ἄδδαιον. quas, in Auctario Em. in T. I. p. 86, corrigit in Ἀδδαλίον, & in Ἄδδαλον, *T. H.* ex iſtis mira fingit *Ang. Caninius* in Hellen. p. 145. —— Vocem Ἀδάλαιον proxima ſequitur apud *Heſych.* Ἄδαλον, ἄσπορον. miror in Auctario cur Ἀρδαλον *Hemſterhuſio* placuerit: mihi hoc aeque ac praecedens ex Gloſſario videbatur Laconico: fac ibi vitioſe ſcriptum Ἄ ᾽αλ· ut Graecum videretur, ος adiici potuit ab *Heſychio:* genuina forma fuiſſe videtur,

Ἄδδα, ἄσπορον.

eſt Ἄζη, vel Ἄζα. *Heſychius:* Ἄζα, ἄσπορον, πόνις. Iterum: Ἄζη, ξηρασία, κονιορτός. ibidem: Ἀζησία, ἡ Δημήτηρ, ἀπὸ τῶ ἀζῶσθαι τὰς καρπούς. *Lexicon Sangerm. MS.* penes Cl. *D. R.* Ἀζησία. οὕτως ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ καλεῖται. οἱ δὲ τὴν ὑστραφῆ. —— Vt Latine *ficcus*, αὖος Graece dicebatur *pauper*, *egenus*: *Horat.* 1 Epiſt. XVII, 12. *Lucian.* T. II. p. 523, 80, 81. T. III. 319, 61. ἡ ἔνδεια dicitur αὐχμὸς σκελετῶν in *Ariſtoph.* Pluto v. 840. forma loquendi eſt *Theocriti* Eid. I, 50, ἐπὶ ξηροῖσι καθίζειν, *in ſicco ponere: Plautina eſt*, Aulul. II, IV, 18,

Pumex non aeque eſt aridus, atque hic eſt ſenex.

haec poſui, ut Lectori docto perſuaderem, ubi vulgatur apud *Heſych.* Ἄαδα, reſtituendum:

Ἄδδα, (id eſt Ἄζη, αὐχμὸς, ξηρότης,) ἔνδεια· Λάκωνες. οὕτω γὰρ (imo, οὕτως) Ἀριστοφάνης ἐν Γλώσσαις.

Di

A

De Gloſſario Laconico; de Suidae Lexico; & de Indice Scriptorum Suidae praefixo.

Primam exhibens *Heſychius* Gloſſarum Laconicarum, Gloſſarium memorat *Ariſtophanis* Grammatici; ſemel etiam infra in v. Πυρίαν, (cuius vocis genuina mihi forma Laconica fuiſſe videtur Πύσακος, cum aliis Dorienſibus Πύσαχος diceretur) vocis interpretamento ſubiiciuntur iſta: ὡς Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν ἐξηγήσει Λακωνικῶν. Omnium antiquiſſimi Γλωσσογράφοι fuerunt *Simmias Rhodius*, & *Ariſtophanes Byzantius*, ſub Ptolemaeo Philadelpho clarus: ex huius Gloſſario Laconico
B ſuſpicor pleraque *Heſychii* Laconica, nec tamen ab eo, qui Lexicon illud nobis conflavit, derivata. Nullus Grammaticorum, quorum ad nos ſcripta pervenerunt, mihi quidem legiſſe videtur Gloſſarium illud Laconicum *Ariſtophanis*. Qui permulta legerat, quae laudat, veterum Grammaticorum Gloſſaria, illud tamen *Ariſtophanis* neque *Athenaeus* legiſſe videtur: laudatur quidem ab illo III. p. 83. A. Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς ἐν Λακωνικαῖς Γλώσσαις. ſed ipſius *Ariſtophanis* Gloſſarium non legiſſe doctiſſimum Grammaticum mihi certe plane conſtat ex iſtis L. III. p. 77. A. τὸ χαμιευνὰ σῦκα Πάμφιλος καλεῖσθαί φησι Κυδωνάτα ὑπὸ Ἀχαιῶν, τοῦτο λέγων Ἀριστοφάνει εἰρηκέναι ἐν Λακωνικαῖς Γλώσσαις. *Pamphili* copioſiſſimum Lexicon legit atque hinc multa nobis excerpſit
C *Athenaeus*: in ſuum illud opus, libris conſtans XCIV, vel XCV, Gloſſarium etiam recepiſſe videtur *Pamphilus* Laconicum; recepit & Gloſſarium Creticum ab *Hermonacte* ſcriptum; & Italicum, voces etiam complexum Sicilienſium, *Diodori*: *Athenaeus* XI. p. 479. Διόδωρος ἐν Ἰταλικαῖς Γλώσσαις, καὶ Ἑρμόλαος, (legendum puto Ἑρμαλίαν· ut *Epheſius* Gloſſographus ſignificetur, laudatus ab *Athenaeo* III, p. 111. C. VII. p. 303. B. & ſaepius alibi:) ὡς φησὶ Πάμφιλος, τὴν κοτύλην καλεῖσθαι (φασὶ) καὶ Ἡμίναν· παραπλήσιον δὲ Ἐπιχάρμῳ,

Καὶ πιεῖν ὕδωρ δικλάσαν χλιαρὸν ἡμίνας δύο.

Σώφρων, (ſic leg. pro Σώφρων·)

Κατάρρυψον τίκτον τὰν ἡμίναν,

omiſſo *Pamphili* nomine, contraxit iſta, vel contracta dedit ex Epitome, *Euſtathius* in *Hom.* Il. X. p. 1389, 12. —— Debet & *Athenaeo*, cui illinc forma ſincera reſtitui

poterit, haec *Euſtath.* in Il. X. p. 1355, 41, agens de voce A μαστὸς & μαζός· ἴσως δὲ, inquit, ἡ Μαζάλης κύλιξ τις παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἢ παρὰ Παφίοις δὲ Μαζὸς ποτήριον, σύμμετρον, ὡς εἰκὸς, ἐξ οὗ ἐσδάλλετο τρόπον τινὰ ὡς ἐκ μαζοῦ τὸ πινόμενον. Pocula fuerint forte perforata, quae mammae figuram habuerint: Μαζαλίδες dicuntur ab *Heſychio*; Μαζαλίδας in Indicem Theſauri retulit *H. Stephanus* ex *Athenaeo*, ubi ſic iſta vox ſcribitur: miror *Caſaubonum*, cur Animadv. in *Athen.* XI. c. XII, nomen aliunde crediderit in Graeciam invectum: *Euſtathii* Μαζάλης monſtrat, ut opinor, veram ſcripturam Μαζαλίς. Nunc verba ponam *Athenaei*, non unam ob rationem notatu digniſſima, ex L. XI. p. 487, B. C. prout illa leviter emendanda cenſeo:

ΜΑΣΘΟΣ. Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος, (ὡς Πάμφιλος,) φησὶ B Παφίους τὸ ποτήριον εἶναι καλεῖν.

ΜΑΣΘΑΛΙΔΕΣ. Βλαισὸς ἐν Σκευάρῳ φησὶν,
Εἶτ' ἐκ Μασθαλίδας ἐπίχυτ' ἐμοῖν τῶ γλυκυτάτω.

Πάμφιλος δὲ φησὶ, μάχαιραι ἐκπώματός ἐστιν εἶδος, ἢ μέτρον, οἷον κύαθος; Διόδωρος δὲ κύλικα ἀπολιδῶσι. ——— *Apollodori* primum *Cyrenaei* verba *Pamphilo* debet; eidem etiam verba *Blaeſi*, Comici Ἰταλιώτου· haec hauſerat *Pamphilus* ex Italico Gloſſario *Diodori*: quo rariora Comicorum, *Scleriae*, *Blaeſi*, & *Rhinthonis* explanabantur. *Poculum* quoddam Ἰσιακὸν dixiſſe *Rhinthonem* docet *Athen.* XI. p. 500. F. vocem *Heſychius* tribuit Ἰταλιώτης, inventam in *Diodori* Γλώσσαις Ἰταλικαῖς· hinc a *Pamphilo* receptam: quaeque adeo ſub nomine *Blaeſi* laudant *Athenaeus*, & *Heſychius*, obſcuriſſima, ex *Pamphili* quoque Lexico probabiliter fuere derivata. Sed *Pamphili* Lexicon ingens in Epitomen contraxit recentior C Grammaticus; quis? In ſua ſerie nomen exhibet *Veſtini Suidas* II. p. 733, Οὐησῖνος, Ἰούλιος χρηματίσας, σοφιστὴς· ἐπιτεμὼν τὴν Παμφίλου Γλωσσῶν, βύβλους δ'. Poſtquam incidiſſem in iſta, non mirabar eiusdem nominis vitioſam ſcripturam, quam exhibet ex Scholio *MS. Montfauconius* in rerum optimarum, ſed & errorum, pleno Diario Italico p. 214, ὧν τὴν Διογνίανος τὴν ἐπιτομὴν τοῦ Οὐησίνου Ἐθνικῶν. Ad *Suidam* nihil notatur aut a *Kuſtero*, aut, quod ſciam, ab aliis: in iſto Scholio ſcribendum Ἰεσῖνος nomen a me fuit ex indicio *Hemſterhuſii* monitum ad Scholia in *Eurip.* Phoen. p. 593. Ad nomen *Iuſtini* propius accedit, litera ferme tantum tranſpoſita, *Suidae* Οὐησῖνος· ſic tamen, ut equidem opinor, ab ipſo *Suida* ſcriptum. Sed *Suidae* Lexico undecim nobilium

Alium Grammaticorum nomina praefiguntur: inter illa haec quoque proſtant:

Ἰωσῆν Ἰγάλι, σοφιστὴς, ὃς ἐπετομὴν τῶν Παμφίλου Γλωσσῶν, βιβλίων ἐννενήκοντα ἑνός (imo ἐννενήκοντα ἑ, vel δ', ut etiam legitur alibi apud *Suidam.*)

Παμφίλη, Λειμῶνα λέξεων ποικίλων, ἔτι χιλιοχίλιοι βιβλίων ἐννενήκοντα πέντε. ἔτι δὲ ἀπὸ τοῦ ε στοιχείου ἕως τοῦ ω· τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ α μέχρι τοῦ δ Ζωπυρίωνι ἐπεποίηκε· eadem leguntur in Ζωπυρίωνι.

B

Quae his tribuuntur, ceterisque novem, non dubito quin ſcripſerint ſinguli. His vero praefixa quid tandem ſibi volunt?

Τὸ μὲν παρὸν βιβλίον Σουίδα. οἱ δὲ συνταξάμενοι τοῦτο ἄνδρες σοφοί·

Εὔδημος Ῥήτωρ, περὶ λέξεων, στοιχεῖον.

Ἑλλάδιος. ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου, ὁμοίως.

& reliqua, quae, Doctis nota, illic a quovis legi poſſunt, per Editiones *Suidae* propagata. Nihil ne ad hunc quidem indicem vel ab *Aem. Porto*, vel a *Kuſtero* legitur adC notatum. Iſtos XIviros eſſe τοὺς συνταξαμένους εἰς τὸ βιβλίον Σουίδα, abſurdiſſimum eſt cogitatu. An itaque pater iſtius adnotationis indicatum voluit, quod cenſuiſſe videtur *Io. Alb. Fabricius* B. G. IX. p. 652, 653, *Scriptores illic* deſignatos, *ex quibus Suidas Lexicon ſuum compoſuit*: huius opinionis auctor ipſi fuit *Kuſterus*, qui in Praefat. „Lexi„con, ait, ex variis compilatum eſt auctoribus, quorum „nomina partim Catalogus ille, qui *ab ipſo Suida Lexico* „huic *praefixus putatur*, partim duo noſtri Indices —— „Lectori exhibent." Ex his mihi conſtat, de hoc Indice ſaltem dubitaſſe Editorem, eſſetne ipſius *Suidae*, nec ne: Quod vero putant, ex iſtorum illud Lexicis conflatum, falſiſſimum eſt; ſi verum eſſet, alio certe modo fuiſſet indicandum. Ad initium iſtius Indicis iſta notat *Fabricius*:

„ Hunc non ab ipso Suida, sed alio nescio quo fronti A
„ Lexici praescriptum esse, parum est credibile; licet id
„ patere legentibus ait Conringius in Apologetico contra
„ Borrichium p. 440. "

Ego, qui, Germanum eruditissimum, *Hermannum Conringium*, eiusque de multis rebus antiquis iudicia, ab aliorum sententiis diversissima, permagni facio, hac etiam de re unum vera arbitror iudicasse. ——— Qui conflavit *Suidae* Lexicon, opus, nobis in hac clade librorum veterum utilissimum, hominem esse noveramus stupidum & imperitum; ut falsarium nemo, quod sciam, accusavit. Si non fuit homo fraudulentus, istam notam, quocunque sensu capias, fronti Lexici sui non praefixit *Suidas*; sed qui librum vel descripserat, vel describi curaverat, ut specioſa hac fronte emptores alliceret. ——— Is, librum legens B
Suidae, Grammaticos praecipuos enotaverat, qui ab illo suis singuli locis laudarentur ut Lexicorum conditores; sunt autem hi:

Helladius.	*Longinus Cassius.*
Eugenius.	*Lupercus.*
Eudemus.	*Vestinus Iulius.*
Zosimus.	*Pacatus.*
Caecilius.	*Pamphilus.*
	Pollio.

De his singulis ne verbum quidem dicitur in nota *Suidae* praefixa, quod non suis locis posuerit de singulis *Suidas*. C
——— Sed inter istos undecim *sophos* in nota praefixa comparet & *Iulius Iustinus*,

Ἰουστῖνος Ἰούλιος.

is suo loco frustra quaereretur: in ου ——— vero, ut iam ante dixi, reperitur

Οὐηστῖνος, Ἰούλιος χρηματίσας.

non aliter scripsisse Auctorem notae praefixae, series literarum in nominibus praefixis demonstrat:

Ζωσ. Καικ. Λογγ. Λουπ. Ἰουστ. (imo Οὐηστ.)
Παχ. Παμφ.

Emen-

A Emendatum itaque nomen *Iuſtini*,

Ἰουστῖνος,

correctori deberi ſuſpicor, qui primam curavit Editionem Mediolanenſem. —— Sed attendenti mirum videri debet, inter τὰς συντεταμένας τῶ βιβλίου Σοῦδα σοφὰς, aut, ſi quis ita malit, inter libros, ex quibus hoc fuerit opus *Suidae* conflatum, laborioſum *Pamphili* Lexicon memorari, & ſimul operis *Pamphili* Epitomen, a *Veſtino*, vel *Iuſtino* concinnatam; *Harpocrationis* autem Lexici, quod, ſuo loco memoratum, a *Suida* fuit adhibitum, nullam factam in Indice mentionem.

Vt, quid ſentiam, paucis declarem, (poterat enim longa a me his de rebus inſtitui diſputatio) *Suidam* ego quidem iudi-
B co nullum vidiſſe Lexicorum, quae in fronte libri memorantur. — Habuit *Suidas*, quisquis ille tandem fuerit hominum, *Photii* Patriarchae Conſtantinopolitani Lexicon, quod ad nos pervenit: huius operis inediti hic etiam apographum habemus in Bibl. Leidenſi, labore benefico *Io. Alberti*: hinc nobis certo conſtat, illud opus *Photii* paene totum in ſuum Lexicon transſumſiſſe *Suidam*. Habuit & deſcripſit, ſaepe contraxit, *Harpocrationis* Lexicon: aliud praeterea, iſtius ſimile, Lexicon Rhetoricum minime contemnendum: perinſigne quoddam opuſculum veteris Atticiſtae, ex quo nobis unus omnium egregia, fragmenta quoque Comoediarum, per Lexicon illud grande ſparſa, conſervavit. Ex *Apparatu Sophiſtico Phrynichi*, necdum edito, nonnulla deſumſiſſe *Suidam* ex Amico Clariſſimo *D. R.* intellexi.
C Lexicon etiam *Zonarae* deſcripſiſſe partim ſaltem *Suidam*, ex *Zonarae* Xenophontéis, quae, excerpta a *Leunclavio*, *MSS.* hic habentur in Bibl. Publica, probabiliter certe ſuſpicamur. Ab his paucis diverſa *Suidam* iſtius generis Lexica adhibuiſſe vix opinor. Qui aliorum ſic ex variis Lexicis deſcripſit obſervata; his tamen plurima primus adiecit, reliquis ad ſeriem literarum interiecta. Ex permultis libris, quos Indices requirenti monſtrabunt, Auctorum Profanorum & Eccleſiaſticis plurima excerpſit; magnam partem deſcripſit Scholiorum in *Sophoclem*, atque in *Ariſtophanis* praeſertim Comoedias, etiam in Thesmophoriazuſas, quae nondum fuerunt in Bibliothecis inventa. Quod ſi licet verum fateri, plerisque *Suidae* excerptis, ex libris, qui ad nos pervenerunt, ne Epigrammatum quidem

Anthologia excepta, carere poſſemus ſine magno literarum A
detrimento. Sed libros habuit *Polybii*, qui nobis nunc per-
iere. Legeritne libros *Dionis Caſſii* nobis perditos, an alun-
de *Dionea* derivaverit, definire non auſim. Habuit certe
aliorum pauca; & opuscula *Aeliani*, *Iamblichi*, *Eunapii*,
Damaſcii, quibus nos huc usque caruimus; non illa qui-
dem, ſi quis ita velit, permagni momenti; ex his tamen
libellis ineditis excerpta *Suidae* cupide literarum antiqua-
rum legimus amatores. —— Tandem veriſſime ſcripſit *Hem-
ſterhuſius* de *Suida* ad *Schol.* in *Ariſtoph.* Plutum p. 324,
„ Nulla re melius de nobis fuit meritus, quam conſer-
„ vandis, quas apud veteres Grammaticos memoriae man-
„ datas invenerat, Scriptorum antiquorum vitis." Huius
partis, reliquae farragini longe me iudice anteponendae,
praeſtantiam perſenſit etiam *Kuſterus*, qui in Praefat. ad B
Lect. Pag. V, „ Vel ſola, inquit, hiſtoria Poëtarum,
„ Oratorum, Hiſtoricorum &c. quae in eo continetur,
„ auro contra cara eſt, & qua ſine irreparabili damno Res-
„ publ. literaria carere non poſſit." Vndecunque tandem
vitas ſcriptorum veterum ſpectantia hauſerit *Suidas*; hoc
beneficio cenſeri poterit centenos aliquot errores turpiſſi-
mos redemiſſe. Sed nihil ex hac operis parte, omnium
ſine dubio excellentiſſima, videbitur *Suidas* in ullo Lexico-
rum inveniſſe, quorum ſit in fronte libri mentio; ut adeo
huius indicis pater, ſi bonitatem iſtarum vitarum valuit
perſpicere, nobiscum ignoraverit, unde eſſent iſta deri-
vata.

Sed quando forte fortuna in hunc indicem eiusque au-
ctorem incidi, nondum hunc nebulonem miſſum facio. Ex C
Suidae Lexico, quos hic Lexicographos ſuis locis ſingulos
memoravit, omnes recenſuit eodem ordine, quo apud *Sui-
dam* leguntur; niſi quod ex ſerie literarum *Eudemo Hel-
ladius* & *Eugenius* praemittuntur. Inter iſtos XI Lexico-
graphos, nullum alium in *Suidae* collectaneis memoratum
invenies, niſi, inter Οὐηστῖνον & Πάππαλον medium, Ὠρίωνα.

Quem vero unum ante *Helladium*, λέξεων παντοδαπῶν
conditorem, memorat *Suidas*?

DIOGENIANVM. in Διογενιανὸς, ἔστιν, inquit, αὐτῦ βιβλία ταῦτα,

Λέξεις παντοδαπαὶ κατὰ στοιχεῖον, ἐν βιβλίοις ε'. ἕτι-

A Ἐπιτομὴ δέ ἐστι τῆ Παμφίλε λέξεων βιβλίων ε καὶ πεντηκοσίων, καὶ τῆ Ζωπυρίωνος. κ. τ. λ.

Si *Iuſtinus* operis *Pamphili* concinnavit Epitomen, & nihilominus dignus fuit habitus, cuius nomen & libri titulus Indici praefixo inſererentur; quae tandem cauſa *Diogenianum* hoc honore privavit? —— Hic, opinor, falſarium fraudis tenemus manifeſtum. —— Qui ſplendentem hunc pannum *Suidae* Lexico praefixit, aevi recentioris magiſtellus vel ipſe ſcripſit mendacem illam ad Eulogium Epiſtolam, quae *Heſychii* Lexico praefigitur; vel illam certe legerat, a ſodali quodam ſuo ſcriptam in laudem unius praeſertim iſtius Lexicographi,

Diogeniani.

B Iſtâ Epiſtolâ, rerum falſarum & abſurdarum plena, prorſus nihil continetur, quod ullo modo reſpondeat Gloſſariis antiquiſſimis, ſive optimarum rerum, quas liber *Heſychianus* complectitur, dignitati.

Eſt autem Epiſtola una cum Indice, quem libri frons oſtentat,

[ἐκ τῆ Ἀελιανοῦ, καὶ Ἀθηναίου, καὶ Ἡλιοδώρε]

aeque aliena ab *Heſychii* Lexico, ac Index *Suidae* praefixus operi *Suidae*, eius optimae praeſertim parti, disconvenit. Vera tamen narrantur in Indice, frontem *Suidae* ornante; vera etiam nonnulla in Epiſtola ad Eulogium, ſed quae repererat auctor apud *Suidam*, de *Diogeniano*, de *Apollonio* Lexici Homerici Auctore, de *Didymo*; abſurde C enim omnia illic narrata in fraudis fuiſſent vocata ſuſpicionem: ſed & ſplendide mentitur amicus Eulogii, fingens, quae nusquam extiterint; atque ita ſcribens, ut Lectoribus perſuadere niteretur, Lexicon poſt epiſtolam a ſe ſcriptam fuiſſe contractum: qui hoc negavit dubitare utique non poterat, quin in variis Lexicis antiquis permulta (Gloſſae tamen diverſarum gentium eximendae horum ſunt numero,) reperta fuerint pleniora, quam nunc in *Heſychii* libro legantur. Quum ſcilicet *Virſini Virgilius* cum Graecis collatus Friſiacis eſſet *Coulonii* typis deſcriptus anno MDCCXLVII, illius rogatu quaedam huic addidi libello; tandem etiam, dum totus eſſet *Io. Alberti* in *Heſychio*, cuius ego librum paene puer iam contriveram, & cum *Homero*

mero aliisque diligentiſſime contuleram, adieci reliquis *Scbediasma*, *de Epiſtola ad Eulogium Heſychio praefixa*, ſic ſcriptum, ut putarem, quae in illo diſputaſſem, viſum iri harum rerum intelligentibus vera, ſic ut cadere vix poſſent in dubitationem: nec tamen valde mirabar *Ioannem Alberti*, ſua quaedam iſti ſchediasmati per epiſtolam obmoventem. Sed hanc diſputationem ingredi nunc commodum non eſt. Nihil prolatum vidi, quod ab opinione me ſuſcepta demoveret, in qua dies me magis magisque confirmavit. A

Nimis forte longe evagatus ſtationem nunc repeto.

B

In Adoniazuſas Theocriti.

Vſ. 10. ποτ' ἴεν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἁμοῖ] Latuit in his leve vitium, cuius indicium praebent Codices ſcripti: αἰὲν ἁμοῖο vulgatum fuit in Edd. Mediol. Ald. & Rom. Quod eſt in Ed. Iuntae Florent. αἰὲν ὁμοῖ, certe ὅμοι, vel ὁμοῖ, legitur in duobus MSS. Florentinis, & in Vaticano, cuius Biblioth. alius Codex dedit ὁμοίως. notam ſibi lectionem Ed. Iuntinae in ὁμοῖον mutandam cenſebat *Fulv. Vrſinus.* —— ὁμοῖ, & ὁμοίως, ſcriptae lectiones, monſtrant, ut puto, veterem formam Doricam, illis ignotam qui libros deſcribebant, ὁμείως. & nos absque *Apollonio Alex.* cuius verba quaedam infra ponam, hanc etiam formam Italicam & Sicilienſem ignoraſſemus. Idem libellus ineditus iſta ſubminiſtravit *Corinnae:* C

Μέμφομαι δὲ κ' λαγυρὰν Μυρτίδ' ἰώνγα,
Ὅτι βάκα φῦρ' ἴσα Πινδαρίοιο ποτ' ἔμ.

Ego vero Myrtidem etiam argutam reprehendo, quod mulier nata cum Pindaro certare fuit auſa. Haec a *Io. Chriſt. Wolfio* publicata in Poëtriar. Fragm. p. 56. quibus ex libro ſuo *MS.* uſus eſt Cl. *Rubnken.* ad *Rutil. Lup.* p. 94, ſi veniſſent in mentem viro Doctiſſ. Theocritea ποτ' ἴεν, ni fallor, intacta reliquiſſet. βῆναι ποτ' ἴεν Πινδάροιο, eſt ἐρίζειν Πινδάρῳ· ſive potius εἰς ἴεν [ᾠδᾶς] ἴσας Πινδάροιο βῆναι· vel Πινδάρῳ εἰς ἴεν ᾠδᾶς ἐλθεῖν. Vulgatur apud *Pauſan.* IX. p. 778. m. *Achelöi filias* φασὶν —— κατασχεῖν ἴσας τὰς Μούσας εἰς ᾠδὰς

Α ὠϐῆς ἴεγον· unâ literâ minus ſcribendum, ἰὲ φϐῆς ἴεμι. *Archias* in Marſyam:

Αἰαῖῆ· Φοίϐῳ γὸ ἀνάρσιον αἰὲ ἔρυ ἔστι.

Anthol. III, c. VIII, ep. 3. ubi *Sidonius Antipater*, Anthol. IV, c. XII, 25, Venerem laudat Apellis,

Emerſam pelagi nuper genitalibus undis,

& *madidos capillos digitis* ſiccantem, ad illam dicentes Minervam facit & Iunonem,

Οὐκ ἔτι σοι μορφᾶς αἰὲ ἔρυ ἐχόμεθα.

voce μορφᾶς in χαιρῶ mutata, verſum iſtum transſumſit *Lucilius* in ep. I, c. XXV, L. II. His certe lectis fatebitur Clar. *Reiskius*, πυτ' ἴεγον, a ſe excogitatum, inconſiderate in *Theocriti* verſum fuiſſe receptum: ſed & hunc abortum Pater ipſe dudum, credo, reiecit. —— Senſum Β verborum optime *Toupius* expreſſit in Epiſt. ad *Warton.* p. 320. Indicat amicae Praxinoë, ſibi cum marito, homine malo, atque invido, contentiones & rixas eſſe quotidianas: nec poterat mirari Gorgo, Praxinoën & Dinonem frequenter *coniecisſe*, quod ille ait, *verba inter ſe acrius*: quale viris mulierum, his contra tale videtur virorum ingenium: *Nolunt, ubi velis: ubi nolis, cupiunt ultro.* ante *Terentium* dixerat *Naevius*, teſte *Charisio* II. p. 177, *Quaſi dedita opera, quae ego volo, ea tu non vis; quae ego nolo, ea cupis. Terent.* Hec. II, 1, 5, *Viris advorſari aeque ſtudium eſt*, &c. —— Quod vero in ὁμοῖῳ & ὁμοίαις latere putabam, ἰμοίαις, ab uno tantum adnotatum legi *Apollonio Alex.* in libello *MS.* ἐξ Ἀνταπορίας· ex apographo, quem ſuo ſibi aere comparavit Clariſſ. *Ruhnkenius*, quae partim male ſunt poſt *Maittairii* libellum, p. 424, vulgata, ut in Codice continua C leguntur, deſcribam, ad alia etiam novarum rerum cupidis inſervitura:

Περὶ τῆς Ἐμοῦς.

Ἡ Ἐμοῦς, κοινὴ οὖσα Συρακουσίων καὶ Βοιωτῶν, καθὸ καὶ Κέρκυρα καὶ Ἐπίχαρμος ἐχρήσαντο, πρὸς ἰδίαν ἰδέαν κατεφθαρμένη τῆς Δίκης τῷ σ προσφερομένης.

Πῶς δὲ καὶ τὸ δύστηνον αἰὲ ους λέγει, (Τίους γὸ) τῆς εὐθείας αἰὲ ὁ λαγαῦτας; Ἔστι καὶ Ἐμίο, σίο, αὐτοὶ Δαμιῆς, καὶ ἐν συναλοιφῇ Ἐμοῦς. αἱ χρῆσις παρ' Ἐπιχάρμῳ. ὁ ῥῆτοι Ἐμοῦο, καὶ Ἐμοίῳ, καὶ ἴστι, σὺν τῷ σ, Ἐμοίας. καὶ Ἔμους δισυλλάϐως παρὰ Ῥίνθωνι.

Ἰτέον ἐπὶ τὰς κατὰ τὸ δύστηνον.

Περὶ τῆς Σοῦ.

Τῇ ῥᾳδὶ οὖν Ἐμοῦ σύζυγος ἡ Σοῦ, πάλιν τὴν αὐτὴν ὁμοφωνίαν ἀναδιδεγμένη κτητικῇ τι καὶ πρωτοτύπῳ. τῇ δὲ Ἐμοῦ, Σοῦ· Ἐμίο, Σίο· Ἐμοῦο,

Ἐρεῖσ, Σεῖσ· Ἐρείδειν, Σείειν· συνδίτῳ τι τῇ Ἐρωνοῦ, ἡ Σωστέ. A
ἀλλα μὲν κ τῇ Ἐμοῦς Δωρίῳ ἡ Τιοῦς (nempe σύζυγ⊙) Ἡρακλῆς
τίνις κάρων ἦν· Σάφρων. κ ἔτι Κάμπας, Περὶ τίους Ἐρμᾶς ποτ' ἀρ'
ἔπα τν ντνοι. ἴσιν κ ἡ Τίνις διὰ τὸ Ι, ὃν κ ἀναλογατέραν ἐγνταίαν,
ἐπεὶ τὸ ε εἰς ι μετατάλλυσι, φωνήσ⊙ ἐπιφορᾷ.

Ἔτι τῇ Ἐμέ⊙ ἡ Τέ⊙ παρ' ἴχνεσιν σύζυγ⊙. Ἐκπίφαντι τέ⊙
παὶ δυσκολίαις· Σάφρων. τὸ γὰρ ἀρθροσυμβαν κτητικὸν σημαινέ. Τίνις.
αὐτὴ σύζυγ⊙ τῆς Μιννς. Ἐπίχαρμ⊙ ἐν Κωμασαῖς ἢ Ἀφαίσᾳ, οὐ-
δέποτ' ἴσι γίνετ' ἐγὼν τοὺς ἀξιῶ. κ πόκ' ἐγὼν παρά τινος τὶ μαθών·
Θεόκριτ⊙.

Ex Cod. transſcripta partim certe
Meliora reddam, quam legenda acceperam.
Reliqua tamen *Apollonii* relinquens aliis corrigenda, monito Lectore, v. 5, pro Ἐμέο, τέο, αὐτοῦ Α. ſcribendum, B
Ἐμέ⊙, οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς κ. τ. λ. ſola ſumam dicta Poëtarum expolienda. Vt ab ultimis ordiar, formas genuinas in *Theocriti* Eid. V, 39,

Καὶ πόκ' ἐγὼν παρά τινος τὶ μαθὼν ——

cuſtodivit *Apollonius*, in nullo Codice repertas a *Sanctamando*: τοῦς tamen hic & alibi in Theocriteis ſcriptum legi in ſola Ed. Florentina *Iuntae*; quam *Matthiae Röveri* ditiſſima mihi praebuit Delphenſis Bibliotheca. Ex *Theocrito* autem, quia Dorica Dialecto plerumque ſcripſit ad Ionicam emollita, perpauca repetens, *Apollonius* purioris exempla Dorismi ſumſit ex *Sophrone*, *Epicharmo*, ſimilibusque: ſed in Adoniazuſis, velut ad exemplum *Sophronis* expreſſis, accurate noſter Δωρίζων, probabiliter ſcripſerat ἐμεῖος. C

Antecedunt obſcura quaedam *Epicharmi* verba, quae ſic ſcripta commodum ſenſum praeberent:

Οὐδέποτ' ... ἐγὼν' ἀγὼν τοὺς ἄξι⊙.

Nunquam fuit certamen te dignum. Nomen Comoediae *Epicharmi*, Κωμασαὶ ἡ Ὥρασι⊙, aliunde iam noveramus: in hoc nomine, inexſpectatum fateor, α ſcriptum retinui: praeter ea, quae attigit *T. H.* ad *Schol.* in *Ariſtoph.* Plut. p. 352, legere licet apud *Athen.* laudatum *Epicharmum* ἐν Θεωροῖς, (hi ſunt Θεωροὶ,) ἐν Ἑορτῇ, ἢ Νάσοις &c. conf. *Koenius* ad *Gregor.* p. 86. ——

Si ſcribatur Ἐκπίφαντας, pro ἐκπίφαντι, *Sophronis* verba,

Ἐκπίφαντας τόις ταὶ δυσκολίαις,

ſin-

A ſincera videbuntur, & forſan ſignificare: *Manifeſta fuerunt infortunia tua.* Pro δυσοξὺς, δυσοξὺς, & εὐοξὺς, uſurpata fuerunt Ἀθαλὴς, Δυσθαλὴς, & Εὐθαλὴς· haec etiam figurate: *Heſychius:* Εὐθαλίοντι, εὐδαιμονοῦντι. eleganter *Archytas* in *Stobaei* Floril. p. 13, v. 34, νόσοι μαχρᾷ τυράννῳ καὶ πυρέσσις ἀδαπεδίοις ἀπημαρώνοιλι τὰν εὐθάλειαν τᾶς εὐδαιμοσύνας. ſimile verbum huius, vel participium, ἀπημαξίνοιλι potuit in *Sophronis* legi: ſenſu proprio ἄφρας ἀθαλὰς, vel ἀθαλᾶς, καὶ μεμαγμένας dixit *Plutarchus* in *Pompeio* p. 635. B.

Corinnae verba apud *Apollon.* ad mentem *Iſ. Voſſii* reſtituit *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 84,

Περὶ τίνος Ἐρμᾶς ποτ' Ἄρηνα πυκάσσῃ.

Super te, vel *de te pugilatu certat cum Marte Mercurius. Wolfius*, p. 58, dederat, π. τ. Ἐρμᾶς ποτ' ἄρ' ἐν λάπαι * *de te*
B *M. aliquando bene ſine labore.* * ——— Sed ſcribendum omnino, —— ποτ' Ἄρηα. *Mars* quidem Aeolice dicebatur etiam Ἄρδις· ut erant & Aeolica, Ἀχίλδις· Πύλδις· Βασίλδις· ſed flectebantur Ἀχίλδος· Βασίλδος· Ἄρδος. vid. *Etymolog. M.* p. 189. 29, & 47. ubi Ἄρδις ſcribendum cum *Sylburgio.*

Vnicum adhuc ſupereſt in verbis *Apollonii*, *Sophronis*,

Ἡρακλῆς τίνος κάρρων ἦν.

Te praeſtantior erat, ſive fortior, Hercules: comparetur Corydonis illud *Theocritei* Eid. IV, 8,

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίᾳ καὶ κάρτος ἐρίσδειν.

ſed quod in *Sophronis* dederat *Iſ. Voſſius*, καράλλω, vide in quantum errorem iuvenem praecipitaverit, harum rerum
C valde peritum, *G. Koenium*, ad *Gregor.* p. 83. —— κάρων ſcriptum legitur in libro *Rubnkenii*: literam tantum duplicavi, ut eſſet vox quibusvis uſitata Dorienſibus κάρρων· ſed & illud κάρρων video *Toupium* occupaſſe in Append. Notarum atque Emend. in *Theocritum* p. 19. Huic ego facile perſuaſerim, praeter alia Dorica ſine auctoris nomine prolata, haec apud *Etymologum* p. 492, 38, *Sophronis* eſſe verba:

Ναὶ κάρρων βᾶς.

Alcmanis iſta ſunt in *Apollonii Alex.* Syntaxi III. p. 211.

Νικᾷ δ' ὁ κάρρων·

Melior, vel *fortior*, *victoriam adipiſcatur*: κάρρων dixerunt *Archytas Stobaei* Floril. p. 269, 35. *Areſas Lucanus* in Ecl. *Canteri* p. 105, 41, 43. Argileonidis de filio Braſida Spartia-

tiatide dignum dictum vulgari Dialecto habetur apud *Plutarch.* T. II. p. 219. D. ter, partim saltem, Dorica, T. I. p. 55. D. T. II. p. 190. C. & p. 240. C. Μὴ λέγειν (*Spartanorum illum fuisse praestantissimum*) ὦ ξένοι· καλὸς μὲν γὰρ ἦν κἀγαθὸς ὁ Βρασίδας· πολὺς δὲ ὁ Λακεδαίμων ἐχθὲς τὴν κάρβανα. Recordabatur, ni fallor, huius dicti Scipio, vel potius *Livius*, cum illum dicentem facit, ubi sponsam Aluccio Hispano tradebat inviolatam, L. XXVI, c. 50, 7; *Si me virum bonum credis esse,* —— *scias multos nostri similes in civitate Romana esse.* —— Ne haec quidem adeo quidquam faciunt ad *Theocritum*; sed, dum literis prodesse cupio, *Theocritum* spectent, an Dialectum Doricam, sive literas in universum, qui quidem vere harum sunt atque istiusmodi observationum amatores, perparum interesse arbitrabuntur. Haec horumque similia despicientes ut nimis operose scripta, & parum ad *Theocritum* facientia, interim supra modum laudantes erudita *Ez. Spanhemii* in *Callimachum* observata, hos ego quidem pro ingenio facillime feram.

Vs. 11. Μὴ λέγε τὸν ἄνδρα, φίλα, Δίωνα τοιοῦτα,] Hanc versus lectionem, ex Ed. Flor. iam probatam ab *Henr. Stephano*, quum Codicibus MSS. confirmaretur, recepi pro vulgata, τοιοῦτος Διώνα. unus saltem Codicum Florent. Δίωνα τοιοῦτος· alius, & Codex Vaticanus, Δίωνα τοιοῦτος, praebuerunt *Sanctamando.* Δίωνα legit in Parisino *Ruhnkenius.* Quam *Toupius* memoravit, veram nominis formam, Δείωνα, probarem equidem *Theocrito* restitutam. Duo fuerunt satis usitata nomina, Δείων, & Δεινίας. *Dinonis* Persica vel ex *Cicerone* nota sunt, & *Cornelio Nepote*; sed illud ignorant literatores, ex hoc historico veracissimo multa nobis *Aelianum* conservasse in Varia Historia. Illinc etiam arbitror derivata, quae tradidit V. H. Lib. I, capp. 31. 32. 33. 34. L. II, c. 17. L. VI, c. 14. quaeque habet de Aspasia & Cyro Iuniore L. XII, c. 1. haec, pereximia, soli nunc debemus utiliter scrinia nobis antiquiorum compilanti Sophistae Italo. —— Argolica scripsit *Dinias*, Δεινίας· quod nomen, in Αἰνίας depravatum, latet in *Scholiis* ad *Pindari* Isthm. IV, 104. —— Forma autem loquendi huius, quae obtinet in versu *Theocriti*,

Μὴ λέγε τὸν ἄνδρα, φίλα, Δίωνα τοιοῦτα.

similima legitur in *Aristophanis* Acharn. v. 593,

Ταυτὶ λέγεις σὺ τὸ τριπήχη πλοκὴς ὅπου;

&

A & in *Euripidis* Androm. v. 671,

Τοιαῦτα λώστους τὰς ἀναγκαίους φίλους;

bis iſta ſic recte ſcripta leguntur in edito *Etymologico* p. 555, 36. & p. 557, 53. τοῖς ἀναγκαίοις φίλοις legitur in *Etymologico* Bibl. Reg. Pariſinae *MS.* quod adhibuit Clar. *Rubnkenius*: *Sophocles* Elec. v. 522,

πολλὰ πρὸς πολλοῖς μοι δὴ
Ἐξῆπας, ὡς ἔρασσα κἀμὲ πάρα δίκης
Ἄρχω καθυβρίζουσα κἀσὲ, κἀτὰ σά.

Vſ. 12. Ὄρη γόμφ, ὡς πυθοῖ τό.] Vtrumque Doricum eſt & Theocriteum: ὄρη non ſignificat *vides*; ſed *vide*: *vides* ſcribitur ὁρᾷς in Eid. V, 73. ubi ſcribi etiam poterit ὄρης cum *Dan. Heinſio* p. 333. —— Vt hic, ὄρη legitur ſupra in huius carminis v. 2,

B ὄρη λίφος, Σύνθα, αὐτᾷ.

& in Eid. VII, 50, —— ὄρη, φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει,

ſic in Eid. I, 140, —— ἔσσεται, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει.

vid. *Etymolog. M.* p. 348, 4. & p. 478, 12, ubi ad Ἴσγε πίθηι· πίμπλη· —— τὸ τοιοῦτον, inquit, κ τὸ Δωρικά εἰσι· οἱ γὰρ Δωριεῖς λέγουσι πίμπλη καὶ κόπ. κ τὸ ὄρη, Ὄρη. ſcribendum cenſebat *Sylburgius*, πίμπλη, κ κόη, [ἀντὶ τῦ κόπ.] Ignorabat vir accuratiſſimus, Mimi *Sophronis* fragmentum, & mulieris illic latere nomen, ſic legendum:

Πίμπλη, Κοιπόα.

Tu *Coeoa* ſcyphum nobis *imple*: haec commodum nobis ex eodem Mimo ſervavit *Athenaeus* IX. p. 380. E. Σώφρων δ' ἐν Γυναικείοις κατὰ κοινότερον κίχρησιν λέγων,

C Παίφρα, Κοιπόα, τὸν σκύφον μεσόν.

corrigit errorem ſuum *Caſaubonus* Anim. IX, c. VII, initio, ex Ed. Aldina, & ex Cod. MS. nomen Κοιπόα reſtituens; alio Mimi fragmine, quod adhibet (ex p. 409. A.) ſatis confirmatum. —— Mulierum mihi etiam nomina videntur in fragmentis Mimorum *Sophronis* apud *Apollon.* περὶ Ἀντωνυμίας (ed. *Reitzii* p. 423. C.)

Ἄκυς τῦν κ ἰρεῖν Γάγκα.

& in libello περὶ Ἐπιῤῥημάτων *MS.*

Αὐτᾶ (id eſt αὐτόθεν) ὀρῆς Φόσκα.

haec ex apographo Cl. *Rubnkenii* cum vicinis *Koenius* edidit ad *Gregor.* de Dial. p. 161, & 162.

Vſ. 14. Νεὶ τὰν πόσιν, καλὸς ἀνήρ.] Tres ſaltem Codices

dant Ναὶ τὰν πέντιαν· ad duo enim Florentinos, ex Ed. *Wartoni* notos, Codex accedit Paris. adhibitus a Clar. *D. Rubnkenio*: πέντα & πέντια quamvis uſitato more ponantur in Theocriteis, hic ſcribi potuit πέντιαν· nam, ut apud alios Poëtas plura ſimilia, prima correpta leguntur & apud *Theocr.* Δάφνις· πίχυς· πέντμος &c. —— *Pater* a pueris *dimidiata verba tentantibus*, ut loquitur *Minucius Felix*, dicitur απ, πα· παπα· videantur a me ad *Herodotum* notata P. 307, 37. quaeque pauca vere ſcripſit *Anna Fabri* ad *Callim.* h. Dian. v. 6, laudata a *Koenio* ad *Gregor.* de Dial. p. 148. —— Quae ad Ἄρφυς Theocritéum ſcripta ſunt permulta examinare non lubet: cur *Scaligero*, Anim. *in Euſeb.* p. 119, Ἄρφυς etiam ſcriptum videatur Ἄφυς non exputo. —— Suſpicor huius ſimile quid lectum in *Sophronéis*; hinc ortum, quod eſt in *Etymologico M.* p. 651, 7, B Πάππα. —— ὅτω λέγει Σωφρονίοις ὁ ποιητὴς, πῆς· ἢ, κῆ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ π, πάππα. utrum illic etiam πᾶ ſcribendum, an Παπ; *Mater* certe Sicilienſibus etiam Μᾶ videtur fuiſſe dicta.

Vſ. 15. Ἄρφυς μὰν τῆνο πρώαν (λέγομες δὲ πρώαν θὼ Πέντα) μέτρον ——] Ex duobus Codd. Flor. vocula μὲν in μὰν mutata, & δὲ fuit ex Vaticanis interiectum cum *Toupio*, qui in Append. Notar. in *Theocr.* iſta longe aliter interpretatur, quam ceperat *Reiskius*. *Toupius*, iſta fere cepit, ut Gallus Interpres *M. de Longepierre*,

L'autre jour; car chez moy l'autre jour tout ſe nomme.

Reiskius, verſu ſequente ingenioſe mutato, quintum decimum ſic corrigere tentabat: C

Ἄρφυς μὲν τῆνος (πρώαν θὼ πέντα λέγωμες)
Μίτρον ——

Ex utriusque ratione verſus numeroſus evadit. Neutrum vero probaſſet *Dan. Heinſius*; ex cuius libello, rarius occurrente, nonnulla hic ponam. Quum *Horatii* opera cum Animadverſ. ſuis auctioribus ederet ſecunda vice *Dan. Heinſius*, *Librum* huic editioni praefixit *de Satyra Horatiana*: tertia vice edito, clolocxxix, typis Elzevirianis *Heinſii Horatio* non animadverſiones tantum acceſſere meliores, ſed & de Satyra Horatiana perdoctum opuſculum altero tanto auctius, atque in duo libros diviſum: in hac Edit. libelli circa finem libri II, p. 282, iſta leguntur:

„ Theocritus, cum Sophronis Mimos, decimo & quin-

„ to

A „ to Idyllio, crebriuſcule inſertis quam ſolet perſonis,
„ imitatur; dedita opera ſimiles orationi immiſcuit ver-
„ ſiculos. Quid enim iſte ſi non talis?
„ Ἀπφῦς μὲν τῶος πρώων, λίγεται τράων δ' ἐλώ.
„ In autore præſertim, quo numerorum æque ſtudioſus
„ nemo forte unquam extitit; ita quidem, ut Bucoli-
„ cis continuis totas ſæpe ῥύσεις abſolvat.

Vſ. 16. Νίτρου τ' ἠδὲ φῦκος) In Theocritea elegantem hanc obſervationem amicus mecum communicavit *D. Rubnkenius*.

„ Praxinoë nitrum & fucum ſibi emi volebat, quo
„ formam interpolaret, in publicum proditura. Ad *ma-*
„ *lam rem muliebrem* (ut Terentius vocat Heaut. II. 3.
B„ 48. ubi videndus Bentlejus) non minus *nitrum* perti-
„ net, quam fucus. Ovid. Medicam. Fac. vſ. 73.

„ *Nec ceruſſa tibi, nec nitri ſpuma rubentis*
„ *Deſit.*

„ ubi Theocritum laudat N. Heinſius. At maritus, ho-
„ mo antiquus & frugi, pro nitro & fuco ſalem attulit,
„ tacite monens uxorem, neceſſaria ad victum emenda
„ eſſe, non nugas muliebres. Senſum loci vidit Tou-
„ pius in Append. ſed minus diſerte explicuit." —— Puellas Chriſtianas *nitro* abſtinere iubebat *S. Athanaſius*; cuius hanc in rem verba dabunt *Caſauboni* Animadverſ. in *Athen.* XV, c. 1. virginesque, quibuscum viri etiam ſanCti rem habebant, *oculos circumducto nigrore fucare*, nolebat *Cyprianus*: vid. *Ez. Spanhemius* in *Callim.* h. in Del. v. 198.

Vſ. 16. Νίτρου τ' ἠδὲ φῦκος; λὰπὸ σκιαῖς ἀγορεύεται] Vellem Codex nobis aliquando fidelior verbum ſuppeditaret, ἴσα, quod his *Reiskius* (cuius hic illic proſtant coniecturae feliciter audaces) ſuſpicabatur interſerendum. Hoc ſi prodiret alicunde, &, pro ἀγορεύεται, forma vulgaris, quales paſſim dant & in his Doricis ſcripti Codices, ἀγορεύει, una litera mutata ſcriberem ἀγορεξῶν· atque adeo dediſſe crederem *Theocritum*:

Νίτρου ἴσα τ' ἠδὲ φῦκος λὰπὸ σκιαῖς ἀγορεξῶν,
Κἄτις φάμα πάλαι ἄμμιν.

Illud ἵζω primum requirere videtur, in Codicibus, in primis etiam Edd. repertum, v. 17, κἤνθε· copulantem literam omittentes Editores nulla nitebantur auctoritate niſi unius *Zach. Calliergi*, qui primus Ἦνθε φέρων invexit in Romanam Edit. Iam vide quam bene conveniant: ἵζω —— ἀγορεύξων· κἤνθε φέρων· *vadebat nitrum & fucum ex inſtitoris pergula emturus; & domum venit adportans nobis ſalem.* Iungitur & a *Theocrito* cum participiis ἵζω. Eid. V, 9. A

τὶν δὲ τὸ πῶϖ
Λάκων ἀκαλίψας παρ' ἵζω νάκος;

Eid. XX, 17,

Χὰ μὲν ἵζω μοι λιπαῦσα.

verba etiam *emendi* ſimiliter conſtruuntur: *Antiphanes* in Timone apud *Athen.* VII. p. 309. D. B

Ἦκω πολυτελῶς ἀγοράσας εἰς τὰς γάμους
Λιβανωτὸν ἰβελῦ τοῖς θεοῖς καὶ ταῖς θεαῖς.

Epicharmus apud *Pollucem* X, 80,

κἄμοὶ 'ἰὼν
Εἴδως πρῶ μοι δέκα νόμων μόσχον κριλάν.

Conf. *Bentley.* c. *Boyl.* p. 263. ſed ſic *Epicharmum* ſuſpicor ſuo aevo vocem ſcripſiſſe νόμων, quam poſtea aliter ſcribebant: *nummos*, νόμμους, Tabula Heracleënſis vocat ΝΟΜΟΣ, v. 75. —— eleganter *Archeſtratus*, ut Ereſiam e Lesbo farinam lurconibus ſuis commendet, nive magis illam dicit eſſe candidam; quin Deos, ſi quando farina vellent uti, illa uſuros, atque iturum Mercurium, qui illinc ipſis emat, apud eumdem *Athen.* III. p. 112. A.

Λεπτὴν· αἰθερίας χιόνος· θεοὶ αἴτε ἔδονται
Ἄλφιτ', ἰκέσθαι 'ἰὼν Ἑρμῆς αὐτοῖς ἀγοράζοι. C

Auſus eſt & ipſe *Varro* ſcribere quae *Nonius* nobis ſervavit in v. *Simpuvium*: *Non vides ipſos Deos, ſi quando volunt guſtare vinum, derepere ad hominum fana, &* —— *tum ipſi illi Libero ſimpuvio vinitari?* Sua quisque Helena non contenti frequenter iſti coeleſtes ad homines etiam natos natasque ex Olympo derepebant: ſed impia ſane videri debuerunt, quae Deorum ſcribit venuſtus irriſor *Lucianus* de Sacrif. (T. I. p. 533.) §. 9. —— In loco *Theocriti* de emturo more uſitatiſſimo diceretur, ut ἀπῆλθεν ἀγορεύσων, ἵζω —— ἀγορεύξων. Verbis motum ſignificantibus ſic, ut notum eſt, participiorum accedunt futura: *Soph.* Trach. v. 83, Οὐκ ἐξικνήσῃ; v. 163, ὡς τι δρώσων ἥρπι, κἀ-

θα-

A θυόμενος. Antig. v. 292, Ναὸς πυρόσιτον ἔλθε, κ. τ. λ. —— Quid hic eſſet σκηνὰ, *Scaliger* ad h. l. verbo iam monuit: *Caſaubonus* exhibet ex Cod. Genev. Scholion: ὡ παῖς πανηγύρεσι σκηνὰς ἐπίλιν οἱ παλαιοὶ. in nundinis, & ubi hominum eſſet celebritas, *tentoria* defigebant vel *caſas* venditores, in quibus merces ſuas exponerent: has σκηνὰς *Caſaubonus* tractavit ad *Theophr.* Char. c. 23. p. 164. (quem conf. in *Sueton.* Iul. Caeſ. c. 40,) & perdocte Anim. in *Athen.* IV, c. XX, p. 301, 302. occaſione tituli dramatis Comici, Σκηνὰς καταλαμβάνουσαι. ſic ſecundum *Caſaub.* mulieres dicuntur *quae in foro & viis publicis locum occupant, ubi ſua umbracula deſtituant: ita*, ait, *ſoliti facere mercatores quoties celebratur aliqua panegyris.* Eadem eſt ratio locutionis θέαν καταλαμβάνειν, de qua *P.* egit *Leopard.* Em. I, c. XIII. —— Dum inſtabat Alexandriae pompa regia Ado-
B niorum, hominum celebritas mercatores illuc deduxit.

Vſ. 17. Ἀνὴρ τερετροδιπλακόπαχυς] Quia a voce πάχυς ducta compoſita terebantur in uſu, non aliter ſcripſiſſe puto *Theocritum*, quamvis aliorum more Dorienſium *cubitum* dixerit πῆχυν Eid. VII, 67. ut in hymno Dorice ſcripto *Callimachus* in Pall. Lav. v. 5. hoc ego dudum ante in alio eiusdem hymni loco cenſui reſtituendum, quam virorum Doctorum vidiſſem coniecturas, (*Arnaldi* tamen noveram iuvenilia tentamina) quae mihi magis etiam paene dixerim perſuaſerunt ſcripſiſſe *Callimachum* v. 93,

Πάχεσιν ἀμφοτέροισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῦσα
Μάτηρ μὲν γουνῶν εἵκετο ἀνδροτίδην
Ἄγε, βαρὺ κλαίουσα.

C

In vulgatis, Ἃ μὲν ἐπ' ἀμφοτέρεσσι —— Μάτηρ μὲν —— particula μὲν male repetita vitii iam ſuſpicionem movit *Henr. Stephano*; —— *Ambabus ulnis amplexa filium* ſic diceretur uſitato more πήχεσιν ἀμφοτέροις παῖδα περιλαβοῦσα· paulo diverſa eſt ratio *Homerici* in Od. P. v. 38,

Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δαιδρόσσατα.

Bionei I, 42,

Πήχεσι ἀμπεπάσατο κοῦρον.

Euripidei in Phoen. v. 314. legitur in *Ariſtoph.* Ran. v. 1357,

Περίβαλλ', ὦ τέκνον, ὠλένας.

Parum aut nihil diſtant ἀμφιπτύξασθαι πινὰ, περιπτύξασθαι, & ἐναγ-

καλίσκος: quorum hoc *Polyaeno* reſtituendum eſt, pro συγγελάσιον, IV, c. XI, §. 1. Iovem *Callimachi* h. I. v. 46,

Καρδάλιον ἴταμαι προσεπιχόνιον.

—— Praxinoës ἀνὴρ τελοσπαιδοπάπχυς a *Toupio* redditur, *an overgrown fellow, a Patagonian:* poſſet talis ab Anglica de plebe muliere forſan etiam dici *a great be-fellow.* Latine *magnus homo, longus homo, longurio*, de fatuis & bardis, ſive de iis dicebantur, in quorum *magno corpore* ne *mica* quidem ineſſet *ſalis:* ſed *longus* ille Syracoſiae Dinon pumilio videretur iuxta illum ſpectatus, in quem dicitur Anthol. II. c. XIII, ep. 10,

—— βῆσα τρίπηχυν ἔχυς.

nihil ad coloſſum Rhodium, octuaginta cubitorum ſecundum *Simonidem* Anthol. VI, c. IV, ep. 4. —— Homines procera ſtatura πυγμπίχεις dicuntur ab *Ariſtoph.* Ran. v. 1046. Vesp. v. 547. In Italia qui ſenos pedes haberent, ſtatura eſſe videbantur, quae iuſtam non excederet: vid. *Caſaubon.* in *Suetonii* Tiber. c. 68. Gigantum cadavera δεκαπήχεις inventa narrat *Pauſanias* locis a me ad *Herodotum* indicatis P. 556, ubi mortuum dicit nobilem Perſam μεγάλοι μέγιστον ἐόντα Περσέων· ἀπὸ γὰρ πόντε πήχεων βασιλήιον ἀπέλιπε τέσσερας δακτύλους. Ne gigantes quidem δεκαπήχεις noſtrae aetatis viris primariis mirabiles videntur, qui quidem fidem ſociis etiam habent navalibus, Patagoniam ſibi gentem viſam, ut libenter audientes emungant pecuniola, fabulantibus, de qua dubitare velle paene piaculum eſſet. In multis, quae milleni ſibi veriſſima perſuadent, haud profecto valde credulus, *Iſ. Voſſius* cuiusvis e China vicinisque inſulis venientis fabellas ut veras narrationes venditabat: & notum eſt quid de Alexandrina Foederis antiqui converſione cenſuerit, cenſuiſſe ſaltem videri voluerit, eruditiſſimus ille *Iſ. Voſſius.* Hoc ſumus ingenio hō. munculi.

Vſ. 18. Κἀμὸς πάππᾳ ἔχει, φθέρος ἀργυρέα, Διοκλείδας.] *Et meus Dioclidas eiusdem prorſus eſt ingenii, pecuniae pernicies.* Vt in vita quotidiana mulieres inter ſe garrientes, in ſcena *res ſuas* apud alios etiam adverſus maritos *conqueruntur*, ut loquitur *Titinnius* Comicus; cuius e Fullonibus hi duo quoque ſunt verſus apud *Nonium* in v. *Comeſt*,

Ego

A *Ego me mandatam meo viro male arbitror;*
Qui rem disperdit, & meam dotem comeſt.

de ſuo Chremete *Terentii* Nauſiſtrata in Phorm. V, III, 5,

pol mei patris bene parta indiligenter
Tutatur: nam ex iis praediis talenta argenti bina
Capiebat ſtatim: hem! vir viro quid praeſtat? D. bina, quaeſo.
N. *Ac, rebus vilioribus, tamen duo talenta.*
virum me natum vellem:
Ego oſtenderem.

Ab homine priſco Dioclîda ſaepe probabiliter in ſe dictum, in maritum retorquet Theocritea Gorgo. —— φθόρος ἀργυρέω eſt ἀργυρίῳ φθορεύς, vel διαφθορεύς. Ab Attica
B plebe, & huic callide ſuffragantibus, Socrates τὴν τίτθην habebatur διαφθορεύς. nutrix, quae male ſedula perdiderat alumnam, a Phaedra vocatur *Euripidis* in Hippol. v. 682, φίλων διαφθορεύς. Quid ſit *berilis pernicies* initio Moſtellariae *Plauti*, ſatis oſtendunt quae paulo poſt ſequuntur:

pota, perde rem,
Corrumpe berilem filium, adoleſcentem optimum,
Dies noctesque bibite, pergraecamini.

Quod ego quidem arbitror, diverſa *Thomas Mag.* permiſcuit in v. Λοιμός. Vt Ὀλιθρος· Βέρεθρος· Τύμβος (*in Ariſtoph.* Lyſ. v. 372;) Φόνος Dorice (ſecundum *Euſtath.* in *Hom.* Od. K. p. 391, 33;) ſic adhibetur ab Atticis φθόρος. vid. *Ez. Spanhemius* in *Callim.* h. Apoll. v. 133. In
C hunc ſenſum, φθορεύς, ut puto, nusquam apud veteres invenietur poſitum. Quod ex *Ariſtide* profert *Thomas*, illinc diſtat. Vt a *Plauto berilis pernicies*; a *Cicerone pernicies provinciae*; φθόρος illic dicitur πόλεως· *Tragicus* apud *Ciceron.* de Divin. I, c. 21,

ex oraclo voce divina edidit
Apollo, puerum, primus Priamo qui foret
Poſt illa natus, temperaret tollere:
Eum eſſe exitium Troiae, peſtem Pergamo.

Catullus XXVII, 5,

Vos, quo lubet, binc abite lymphae,
Vini pernicies.

Pernicies pecuniae maritus a muliere dicitur *Theocriti* Sy-

racosia φθόρος ἀργυρείου. —— Hoc autem in verſu frequens haerebat vitium in v. πῶμα· quod ad mentem *Reiskii* & *Toupii* fuit a me ſublatum: *Wintertonus* formam Doricam ἀργυρίου iam olim Cantabrigiae vulgaverat: editionem aliis meliorem male poſtea neglexerunt. A

Vſ. 19. Ἑπτὰ δραχμῶν, κνυάδας, γραιῶν ἀποτίλματα πηρῶν,
Πόντι πόκους ἴλαῦ ἰχθῦς, ἄπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.]

Horum ſenſum Graece eruditus ſic expreſſit *M. de Longepierre:*

Ne m'achetat-t-il pas cinq toiſons de brebis,
Ou de chien pour mieux dire, & peut-eſtre encor pis:
Reſtes de vieilles peaux, rien qu'ordure & pouſſiere,
D'un travail infini l'inutile matiere? B

Vt ab ultimis ordiar, unus Codicum ἄπαν ῥύπον *Salvinio* praebuit: hoc, vulgo uſitatius, in ſuis etiam legiſſe videtur, certe profert ut huius *Euſtathius*, & alibi, & in *Hom.* Il. A. p. 81, 34. —— *Meras ſordes* ſic vocat ſuo more ſcribendi *Theocritus*, de quo nonnulla dici poterunt in verſum paene ultimum huius carminis, quo reſtitui ex Codd.

Χὠνὴρ ὄξος ἄπαν.

Vulgatam lectionem, Ἑπτὰ δραχμῶν, ſuo loco reliqui, meliorem illam arbitratus alterâ, & fortaſſe ſinceram; ſi forma reſtituatur δραχμᾶν, Dorica, non illa tantum in libris, ſed & in marmoribus antiquiſimis occurrens. —— MSS. Codices partim duas dant voces Ἑπτὰ δραχμᾶν, partim unam, Ἑπταδράχμας· poſterius, praeter Codices, primae praebent Edd. Mediolanenſis, Venета, Florentina, Romana; haec quidem exhibet, ut ne verſus vicinis longior ordine ſuo exerraret, C

ζ· δραχμὰς κνυάδας· & mox, ί· πόκους ἴλαῦ ἰχθύς

Ex Edd. antiquis Ἑπταδράχμας in ſuam recepit *Reiskius*; ab idoneis etiam iudicibus *R. Bentlejo*, & *P. Weſſelingio* probatum; hoc quidem in Diſſert. Herod. (in quam ſua quae habebat in *Herodotum* optima collegit ut exſtarent obſervata,) p. 152, & in nota ad *Herod.* VI, c. 80. *Bentlejo* in iis, quae his cum *Carolo Boileo* nobis exquiſita peperit, ubi diſputat vir Magnus de Pecunia Sicula, p. 249 Latinorum *Lennepii*; quae dudum cum *Phalaridis* Epiſtolis in lucem prodire potuiſſent, ſi per librarium licuiſſet. —— Hoc in loco ipſi *Bentlejo* forma Dorica —— ας ——

fraudi

A fraudi fuit, qui certe mentis aciem non intendebat ſcribens Ἑπταδεχμους κυνάδας ſenſum hic eumdem praebere atque alterum Ἑπτὰ δεχμῶν κυνάδας. „ The ſenſe (inquit *Diſſ.* „ *upon Phal.* p. 444.) indeed will be the ſame ſtill, „ but the compoſition will be more elegant." Sed πέντε dici potuerunt Ἑπτάδεχμοι, vel Ἑπτὰ δεχμῶν, non κυνάδες, ut puto, quomodocunque tandem accipiantur. *Weſſelingium*, qui genium ſermonis minus perſpexerat quam *Hemſterhuſius*, aut *Bentlejus*, non adeo mirabar, iſta ſcribentem in *Herodoti* L. VI, c. 89, „ δίδοσι δὲ πεντάδεχμους ſani „ coloris eſt, ſicuti ἴλυσιν σφέας δεκάτας binis in ſingula capi- „ ta minis L. V, 77. *Theocritus* Id. XV, 19. Ἑπτάδεχ- „ μους κυνάδας, quemadmodum ex *Aldina* principe eximie „ reparavit *R. Bentlejus.*" Sed ſi in ſingula capita duB rum illic minarum pretium voce δεκάτας deſignatur, quod verum eſt, quomodo tandem *Weſſelingius* intellexit Ἑπταδεχμους κυνάδας; —— Nunc *Toupium* audiamus, quid ſuper hoc loco ſcripſerit ad *Wartonum* p. 330,

„ Ἑπταδεχμους —— probant viri eruditiſſimi. Sed aliud „ eſt Ἑπτάδεχμους, aliud Ἑπτὰ δεχμῶν. Quod Bentle- „ jum noſtrum ad Phalarin fugiſſe miror. Πέντε πέντε „ Ἑπτὰ δεχμῶν λαβεῖν, eſt *Quinque vellera ſeptem drach- „ mis emere.* Πέντε πέντε Ἑπτάδεχμους λαβεῖν, eſt *Quinque „ vellera, ſingula ſeptenis drachmis, emere.* Herodotus „ VI, 89. —— δίδοσι δὲ, πεντάδεχμους διδόμενοι, *ſed „ dedere, vendentes ſingulas quinis drachmis.*"

dare per legem non licebat naves: fraudem legi, AtheC nienſibus gratam, adhibuere Corinthii, naves vendentes parvo, vel potius nullo, quinque drachmarum, pretio. Hoc fere ſenſu quin accipi debeat Herodotéum, πέντε πεντάδεχμους ἀποδόσθαι, dubium nullum eſt. ſed Πεντάδραχμον in aliis loquendi formis ſignificaret τὸ πέντε δραχμῶν ἄξιον, *quod quinque drachmis aeſtimaretur*: teſte *Polluce* IX, 60, τὸ δραχμῆς ἄξιον, Δραχμιαῖον *Ariſtophanes*; §. 59, τὸ τετρώβου ἄξιον, Στατηριαῖα dixit *Theopompus* Comicus: τὸ τεσσάρων δραχμῶν ἄξιον, dixerunt Τετράδραχμον ſecundum *Ammonium*: *bona duobus* vel *tribus talentis* aeſtimata, εἶναι δίταλαντον & τετράλαντον. *Iſaeus* Orat. II. p. 38, 34. p. 39, 40. p. 40, 28. p. 41, 1. p. 42, 40. ſcripſerat p. 46, 8, πεντήκοντα τῶν τεταλάντου εἶναι, id eſt τεσσάρων ταλάντων ἄξιον. ut ipſe etiam loqui ſolet in talibus *Iſaeus*: p. 72, v. 38. Κίρων —— ἐπέκτητο —— ἀγρὸν μὲν Φλυῆσι (ab iſto pago ſuum adverſarium

ſemel orator dixit Φλυία p. 68, 44, non Φυλία, quod A
vulgatur; atque illud etiam dederat *Harpocr.*) ᾗ ταλάντου
χαλκοῦς ἄξιον. v. 42, ἵππλα —— ἄξια τεττακοσίων μνῶν. vid.
Dinarchus apud *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 181, l. Οἶκοι τακλαν-
τιαῖοι ᾗ δικάλοντοι memorantur a Demoſthene l. c. Aphobum
p. 508, 92. huc Pollux ſpectabat in his IX, 54, ᾗ Δικά-
λοντον δ' ἂν εἴποις κατὰ Δημοσθένην, ᾗ Τεττάλοντον οἶκον, vel οἰκίαν.
δικαστάλοντον expreſſit *Terentius* hoc verſu in Phorm. II,
III, 46,

At ſi talentûm rem reliquiſſet decem.

Quae *ſexdecim talenta*, dotem, attuliſſet ἑκκαιδεκατάλαντον
in Plocio dixit *Menander* in *Gellii* N. A. II. c. XXIII, ex
emendatione *A. Heringa* Obſerv. p. 252. Χιλιοταλάντους di-
xit *Alexis* Athen. VI. p. 237. C. quam vocem *Plutarcho*
reſtituit *Bryanus* T. I. p. 100. B. *Minâ aeſtimatum* Μναῖον B
duabus, Δίμνων dixerunt, &c. ad Ἑξάμνων ᾗ Δεκάμνων, καθὼς
παραχαραχθὲν ἐκ τῆς Μνᾶς, multa notat *Euſtath.* in Od. T.
p. 715, 18, qui ex *Ariſtotele* Μναῖον (quod habet & *A-
then.* III. p. 89. A.) adnotavit in Od. Φ. p. 754, 13. Εἰ-
κοσάμνους ἔρανος ex *Lyſiae* Orat. perdita *Pollux* ſervavit IX,
57. Ex his opinor, planiſſime liquet Ἑπταδραχμος, hoc
an illo ſenſu capiatur, ab his *Theocriti* prorſus alienum es-
ſe; ubi uſitata praepoſitionis ἀντὶ ellipſi, iungenda videntur

Ἑπτὰ δραχμῶν, vel δραχμῆς,
Πέντε πόκους ἴλαῦ' ἰχθύς.

ut recte cepit Scholiaſta, ſic interpretatus iſta: ἑπτὰ δρα-
χμῶν ἠγόρασεν ὁ ποκάρεια.

Hoc certe ſententia poſtulat: *ſeptem drachmis quinque*
heri vellera emit. Sed his ſcribendis vacantis animum ad- C
vertit conſtans Codicum & Editionum antiquarum duplex
lectio, Ἑπτὰ δραχμῶν· & Ἑπταδραχμος· tandem veram mihi
videor ſcripturam detexiſſe in his latentem, quae illinc
una litera ablata renaſcetur: ſcripſiſſe *Theocritum* arbitror:

Ἑπταδράχμου, κυπάδας,
Πέντε πόκους ἴλαῦ' ἰχθύς.

id eſt πέντε πόκους ἠγόρασεν ἀντὶ ἑπταδραχμου. ſic nummus deſi-
gnabitur, ἑπτάδραχμον dictus, *cuius valorem drachmae ſeptem*
aequarent. Pollux IX, 60, ἣν δὲ ἡ Δραχμὴ ὁ νόμισμα μένει,
ἐπὶ μὲν ᾗ Πεντηκοντάδραχμον, ᾗ Πεντάδραχμον, παρὰ Κυρηναίοις. ᾗ Τε-
τράδραχμον ἐκαλεῖτο, ᾗ Τρίδραχμον, ᾗ Δίδραχμον: τὸ δὲ παλαιὸν τοῦτο
ἦν Ἀθηναίων νόμισμα, ᾗ ἐκαλεῖτο Βοῦς. Nummi itaque fuerunt
pro valore dicti Πεντηκοντάδραχμον· Πεντάδραχμον· &c. Cum

haec

A haec Alexandriae ſcriberet *Theocritus*, Cyrenaicae regionis pars maxima ſub imperio Ptolemaei erat Philadelphi; & nummus aureus, cuius valor dimidium minae aequaret, dictus Πεντηκοντάδραχμον, illius cuſus auctoritate atque imagine fuit inſignis. Nemo iam, opinor, mirabitur, cur Syracoſiam mulierem, quae Alexandriae habitaret, utentem fecerit Poëta voce Ἑπταδράχμῳ. Pro Τετράδραχμον forte ſuſpiceris Τέτραχμον a *Polluce* ſcriptum: ut enim, ob uſum frequentem & facilitatem pronunciandi, pro τετράπεζα, *menſa quadripes* τράπεζα fuit dicta, ὡ τετράδραχμον νόμισμα contracte dixerunt Τέτραχμον. *Ammonius*: Τέτραχμον καὶ Τετράδραχμον διαφέρει. Τέτραχμον μὲν γάρ ἐστι τὸ νόμισμα· Τετράδραχμον δὲ, τὸ τεσσάρων δραχμῶν, nempe ἄξιον· quod, a lectore ſupplendum, etiam in talibus omittitur. *Euſta-*
B *thius* in Il. H. p. 532, 20, τραχυφωνίαν πέφευγε καὶ ὁ τὴν τετράπεζαν καλλιφωνήσας εἰς Τράπεζαν· καὶ τὸ τετράδραχμον, εἰς Τέτραχμον. paene eadem bis iterat. *Zeno*, teſte *Diogene Laërt.* VII, 18, [τὰς δὲ] τοιαύτας λόγους] ἀφωμοίου τοῖς Ἀττικοῖς τετραδράχμοις, εἰκῇ κεκομμένοις. —— Praeter plurima nomina iocoſa, quibus protervi iuvenes meretrices notabant, haec etiam vitiata praebet ex opuſculo *Gorgiae* editus *Athenaeus* XIII. p. 596. F. Στρατοκλῆς δ' ὁ ῥήτωρ ἰρωμένῳ εἶχε τὴν ἑπικληθεῖσαν Δύμαν ἑταίραν τὴν καλουμένην Παράμονον, διὰ τὸ καὶ δύο δραχμῶν φωτῷ πρὸς τὸ βυλόμενον. legendum Λύκῳ, vidit *Caſaubonus*; haeſit ad Παράμονον· ubi adpellationis adeſt ratio, mihi quidem liquet ſcriptum ab *Athenaeo*: καὶ ἑτέραν, τῷ καλουμένῳ Δίδραχμον· quod facile depravari potuit in APOPAMON. —— Secundum *Ariſtotelem* apud *Pollucem* IX, 62, Cyrenis aurei quoque
C nummi (mercatoribus) erant in uſu, dicti a valore Τετραστάτηρον· Διστάτηρον· & Ἡμιστάτηρον· mediam harum vocum reſtituendam ſuſpicor, pro vulgatis καὶ ταπίς. —— Paulo ante *Pollux* §. 57, ὅταν, inquit, ἅπασι Πεντασάτηρον, (de pondere poſitum) πεπάνων δοκῶσι λίγειν. quae tum proxima ſequuntur, hic in gratiam Docti Lectoris proponam ad mentem *R. Bentleji* emendata, atque explanata ipſius viri Magni verbis:

„ ὡς ἐν τῇ Ἑπικράτους παρασκευῇ,
„ Ὅταν δ', οἶμαι, λευκὸς ἄνθρωπος παχὺς,
„ Ἀργὸς, λάβῃ δίκελλαν, αἰόλως τρυφᾷν,
„ Πεντασάτηρον, γίγνῃ· τὸ πτῶμ' ἄπαν.

„ Sententia eſt: ſi quis ex plebe illa urbana, albus & ſoli „ inſuetus, pinguis, piger, luxuriae deditus, vel levſſi„ mum ligonem vix quinque librarum pondere ſuſtulit,

„ ſta-

„ ſtatim anhelus ſit & ilia ducit: ἄσω γίγνε), ut Horat. *ſub-* A
„ *limi fugies mollis anhelitu.* quod Iul. Scaliger non in-
„ telligebat."

Iſta *Bentleji* ſunt ex Epiſtola *MS.* ad *Ti. Hemſterhuſium* olim data, cuius apographum *Rubnkenius* & ego nacti ſumus a *Franciſco Hemſterhuſio.*

Vſ. 19. Κνιώδας, γραιῶν ἀποτίλματα πηρῶν,] Quae praecedunt, voces Ἐπὶ δραχμῶν, ab his poſita diſtinctione ſeparavi, illas cum ſequentibus ſic coniungendas arbitratus, Ἐπὶ δραχμῶν, vel potius Ἐπιδραχμα Πέντε πώεος ἕλκε ἰχθύς. ut *vellera*, priusquam nominaret Gorgo, per contemptum dixerit,

κνιώδας, γραιῶν ἀποτίλματα πηρῶν·

Haec (niſi quod ex Edd. dedit πηρῶν) pro ſinceris habebat B
Toupius Emend. in *Suid.* III. p. 282. duabus coniecturis tentavit in Epiſt. ad *Wartonum* p. 321. Sed moleſte non feret, ſi dixero, neutram illarum mihi videri veriſimilem; nec μαρῶν, neque πυγῶν· quarum hanc praeſertim, ut eſt vir ingenioſus atque eruditus, eleganter exornatam ſtudet commendare Lectori. Minus adhuc *Ioſ. Scaligeri* mihi placet inventum, legentis,

κνιώδων γραιῶν ἀποτίλματα πυρρῶν.

ut diceretur *vulpinos pilos pro lana* Dioclidas attuliſſe. Editiones etiam primae praebent, & Codicum collatorum plerique, γραιῶν ἀποτ. πυρῶν· πηρῶν admiſi, repertum in duobus ſaltem *Theocriti* Codd. ſervatum etiam in *Scholiis MSS. in Hermogenem*, ubi haec laudantur Theocritea. —— Vocem γρηϊῶν recte *Theocriti Scbol.* interpretatur προβάτων γεγη- C
ρυιῶν. *Vellera* itaque ſignificantur, *ovibus vetulis mutilisque vi avulſa*, atque adeo *lacerata.* ——— Οἷς autem γρηΐαι dici potuerunt: Γρηΐας ἱρήκης ϑυμὸν dixit *Aeſchylus* Agam. v, 303. Γραΐας ἀκάνθης πώεσϕ *Sophoclis* eſt ex perdito dramate apud *Plutarch.* T. II. p. 1100. C. quo ſpectat in *Heſychii* Lex. Πάσσϕ ἀκάνθῃ. Γραῖαν ἀλίνλω *Euripides* Ione v. 1213. ut autem γυνὴ γραῦς, ſimpliciter etiam γραῦς, ſic & ὄις dici potuit: *Lexicon vetus MS.* penes Cl. *Rubnkenium*: Γραῦς ϕ ——— ἴσι δὲ ἡ Γραῖα, ἡ γραίας· Εὐϕρονίδης, γραῖαν μὲν τρίνας. ——— Πηραὶ ſunt *mutilae*: Πηρὸς, pro πηρὸς, a *Theocrito* ſcribi non potuit, & nusquam, opinor, invenietur: Ἄπηρις tamen, a πηρὶς ortum, & Φρεμπήρωσις, τὴν φρενοβλάβειαν ſignificans, apud *Heſychium*, ſincera, proſtant.

A ſtant. —— In ſacris, ut notum eſt, animalia integra requirebantur, ὑγιῆ καὶ ἄπηρα· *mutila*, Diis, Deorum certe ſacerdotibus, ingrata, πηρὰ dicuntur & ἀνάπηρος. τὸ ἀνάπηρα θύειν vitio dant Lacedaemoniis Athenienſes in *Platonis* Alcibiade II. T. II. p. 149. A. *Hermippi* Comici verſus ſervarunt Scholia in *Ariſtoph.* Av. v. 1406, & *Athenaeus* XII. p. 551. A.

Ἀνάπηρά σοι θύουσιν ἥδη βοῦδια,
Λευτροφίδη λεπτότιλα καὶ Θυμαίτιδος.

ob eamdem rationem Tenios ridet *Euphron* Com. Ibid. IX. p. 380, A.

Theocriteae Gorgoni non ſatis erat, vellera ovium, quae bonus Dioclidas emerat, velut ſordes abiiciendas, ἄπαια ῥύπια, ἴεργον ἐπ' ἴεργα, dixiſſe γναιᾶν λαπάλματα πηρᾶν· vocavit etiam illa, quo ſibi deſpicatiſſima deſignaret, —— Κυ-
B νάδας, *Scholiaſtes*, Κυνάδας, inquit, οἷον κύνεια, τραχέα. *Toupius*: „ *vellera non ovina*, ſed, ſi Diis placet, *canina*", Potuit & hac voce *quisquilias* ſignificare, quales canibus proiiciebant; ſive vellera tantum digna, quibus, mox abliciendis, manus abſtergerent, quaeque adeo uſum Κυνάδων praeſtarent: *Athenaeus* IX. p. 409. B. τὰς λαπαγδαλιάς, ait, Λακεδαιμόνιοι ἀπάλλων Κυνάδας, ὡς φησὶ Πολέμων ἐν τῇ περὶ ἀνομάτων ἰδέας ἱστορίᾳ. Quia canibus proiiciebantur, ſic dictas a Lacedaemoniis adnotavit *Pollux* VI, 92, λαπαγδαλιαὶ ἦσαν τὸ αὐτῷ ἄρτῳ μαλακὼ καὶ ταυτῶδες, οἷς ὁ λαπτὴς ἐμβρέξας τοῖς κυσὶν αὐτὸ παρίβαλλεν· ἔθος καὶ Λακεδαιμονίοις Κυνάδα τὸν λαπαγδαλιᾶν καλεῖσθαι. —— *Theocriti* carminibus inſunt & aliae voces Laconicae; & in quinto carmine ſervulus loquitur *Lacon*,
C ex Laconica in Graeciam Italicam translatus: quinimo Ἰταλιῶται & Συρακοσιῶται Graeci partim erant origine colonî Lacedaemoniorum: in hoc autem carmine Alexandriae habitantes mulieres loquuntur Syracoſiae. *Sophron* ipſe voces adhibuit, quae dicuntur a Grammaticis Laconicae: exemplo ſit rarior iſta, quam ſervavit Auctor *Etymologici M.* p. 334, 10. Ἐμβραμίνα, παρὰ Σώφρονι ἡ εἰμαρμένη· ὑπερθίνῃ ϝ ε, ῥ, διὰ τὸν ἀνυπαξίαν, πλεοναζομῶ ϝ β. καὶ Λάκωνες ὕστα λίγυστα. Βεβραμίνα· & Ἐϝραμίνα, pro Ἐμβραμίνα, dabit *Heſychius*. Noverat *Etymologus*, ϝ vel β vocibus interiectum, atque a ρ incipientibus praefixum a Laconibus, Syracoſiis, aliisque. vid. Etymol. p. 98, 4. p. 214, 31. p. 257, 52. p. 426, 13. p. 700, 32. utilis eſt in his cautela, quam adhibuit *Apollon. MS.* ἀφὶ Ἐπιβραμάτων· quae legi po-

poteſt in Excerptis ab *Iſ. Voſſio* p. 435. B C. —— Saepe autem alias etiam literas, ſed praeſertim literam P amabant Dorienſes nonnulli & Aeoles transponere. *Heſychius:* Δερφον, τὸ δίφρον· Δωερεῦς, ὁ Ξενόχιος· faceſſat hinc inexſpectatus *Euſtochius*; in ſede vacua ſcribi forte poterit: [Δωερεῦς,] ἀνηρείχας. ὁ βάτραχος, Βάτραχος non tantum, ſed etiam Βράταχος & Βέρταχος dicebatur: praebet iſtas formas *Heſych.* Apollinem, τὸ Κράτιον, Κάρτιον vocabant, ut ſcribit *Pauſanias* in Laconicis, p. 239, καταθύσας τὸ ῥ καὶ δὶς ἐρχόμενον. Τῷ ἱερτῷ Cyprii dicebant Ἔρρω· hanc veram eſſe vocis *Heſych.* ſcripturam patebit *Euſtathium* conferenti in *Hom.* Il. Γ. p. 288, 29. & in Od. Φ. p. 759, 4. A

De multis unicum huius generis proponam, alia quaedam additurus, ex *Etymologico M.* p. 723, 17, B

Σπίγγος, παρὰ τὸ πρέσβυς, τροπῇ τοῦ β εἰς γ πρέσγυς· ἢ ὑπαιθέσει, Σπίγγος. περὶ παθῶν.

Vt pater *Apollonius Alexandr.* filius etiam *Herodianus* Dialectorum fuit peritiſſimus; atque ex huius opere περὶ παθῶν, praeter alia ab *Etymologo* plurima, iſta deſcripta ſunt de voce Σπίγγος. In πρέσβυς literam B etiam in Γ tranſiiſſe non mirabitur cui formae huius vocis & illinc ductarum ex lapideis innotuerint monumentis, in Creta, dudum poſtquam hinc illuc abiiſſet *Meurſius*, repertis: ὁ πρεσγὺς, e veteri Lingua, πρέσβυς dictus, in uſu ſignificans *aetate venerandum*, flectebatur etiam in πρεσγίων & πρεσγίστος. hoc ubi traditur ab *Etymologo* p. 753, 22, verſus adfertur *Aeſchyli* turpiter vitiatus, ſed facile corrigendus ex eius Septem c. Theb. v. 396, ubi Πρέσβιστον ἄστρον legere licet: ex *Sophoclis* Satyrica, ut puto, fabula, Triptolemo, ſervatus eſt ſenarius apud *Heſych.* in v. Δαΐς· C

Ἦλθον δὲ Δαΐς θάλλουσ', πρεσβίστα θεῶν.

Incertus *Poëta* meminit & aliorum cum laude,

Πρεσβίστας τε θεῶν Ὑγιείας μειλιχοδώρου.

ſic verſus erat ſcribendus in Eclogis *Stobaei Canter.* p. 5. in fine; ubi male *Grotius*, Πρεσβυτάτας, ſuam nobis dedit, ut centies alibi, coniecturam, p. 117. in *Erinnae* tamen verſu *Grotius* in Floril. *Stob.* p. 49, recte ſcripſit,

Σοὶ μόνᾳ πρεσβίστᾳ δίδωσι Μοῖρα Κῦδος ——

vocis vim ex interpretibus ſolus reddidit *Lipſius*:

Nam dedit ſoli tibi cana Parca Regium ſceptrum ——

Vul-

A Vulgaris formae poteſtatem egregie *Sophocles* expreſſit apud *Plutarch.* T. I. p. 533. B. a Nicia, cuius prudentiſſimi Ducis, opibus, genere, rebusque geſtis inclyti, ſumma tum erat auctoritas, a Nicia iuſſus in decem Imperatorum concilio *Sophocles* primus ſententiam dicere, ὡς πρεσβύτης ὢν ἅμα συστρατήγου, ἡγοῦ, φάναι, παλαιότητος εἵμα, οὐ δὲ πρεσβύτατος. iſta *Sophoclis*, viri in ſuo genere Maximi, ſuo ſe tamen pede metientis, Niciae perplacere debuit modeſtia, ſe quidem *annis*, ſed ipſum in rempublicam meritis *graviorem* (*Terent.* Heaut. IV, 1, 32.) eſſe confitentis. Qui ſummum imperantem repraeſentabat, *legatus* adpellationem accepit πρέσβεις. Olim uſitata hoc ſenſu πρέσβις & πρεσβὺς abierunt in deſuetudinem: *legatus* dictus fuit πρεσβευτής· *legati* πρέσβεις dicebantur, & πρεσβευταί· plerumque tamen ab Atticis πρέσβεις.

B ad hanc formulam corrigenda mihi videntur a Graecis Grammaticis, atque a recentioribus eruditis ſcripta.

ὁ πρεσβευτής, Dorice vulgo πρεσβευτὰς, ſic & in quibusdam Cretae civitatibus; ſed in aliis dicebatur πρειγευτής. In Creticis monumentis, quae primus edidit eruditiſſ. *Chisbullus* in Antiq. Aſiat. & illa reperietur forma, ſed & haec, a Grammaticis nobis non adnotata, nec mira tamen; cum & in aliis Dialectis conſonantes literae in ἰῶτα mutatae fuerint: in Decreto IV Saxiorum, p. 115, dicuntur Teïi miſiſſe πρειγευτὰς, tum mentio fit

ΠΕΡΔΙΚΚΑ ΤΩ ΠΑΡΑ ΤΩ ΒΑ
ΣΙΛΕΩΣ ΦΙΛΙΠΠΩ ΠΡΕΙΓΕΥΤΑ.

ubi paulo poſt ex lapide ΔΙΕΛΕΓΟΝ edi debuerat, non ΔΙΕΛΕΓΕΝ. In Rhauciorum (V) fit mentio p. 116,

ΤΩ ΠΑΡ ΑΝΤΙΟΧΩ ΤΩ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΡΕΙ
C ΓΕΥΤΑ ΑΓΗΣΑΝΔΡΩ.

&,

ΤΩΝ ΠΑΡΑ Τ[illegible]
ΠΡΕΙΓΕΥΤΑΝ.

initio quoque decreti dicuntur παραγενόμενοι πρειγευταὶ παρὰ τῶ δάμω τῶ Τηίων παρὰ Ῥαυκίων τὰν πόλιν. In fragmento decreti Latiorum, p. 122, Τήϊοι, συγγενεῖς ἐμ Φίλοι διὰ προγόνων ὑπάρχοντες, ψάφισμα ἐμ πρειγυτὰς ἀπέταλκαν.

— *Seniores*, vel *Senatores*, quibus mandatum erat curare, ut in pompis aliisve diebus feſtis ſolennibusve omnia rite atque ordine fierent, dicuntur οἱ

Οἱ πρέιγιστοι οἱ ἐπὶ δίνομίας, A

in formula Foederis inter Latios & Olontios, apud *Chisbull.* p. 134. —— *Senatus Princeps*, variis dictus adpellationibus, quemque Graecarum Inſcriptionum, quas Nobiliſſ. *Caylus* publicavit *dans ſon Recueil d'Antiquités*, T. II, prima, Cyzicena, vocat

ΑΓΕΜΟΝΑ ΒΟΥΛΑΣ

vocatus videtur ab Hierapytniis Cretenſibus

ΒΟΥΛΑΣ ΠΡΕΙΓΙΣΤΟΣ.

ſic probabiliter inſculptum fuit lapidi, ex quo in Venerabilis *Montfauconii* Diario Ital. p. 74, vulgatum fuit

ΒΟΥΛΗΣ ΠΡΗΓΙΣΤΟΣ.

praeter cetera vitioſa; ex gr.

ΒΠΡΑΧΘΗ ΕΝ ΙΕΡΑ ΠΥΓΝΗ.

pro Ἱεραπύτναι. *Hierapytnae:* illinc fecit laborioſiſſimus E- B
ditor, *Datum fuit decretum in ſacra pugna.* Talium errorum affatim reperire licet in Graecis Inſcriptionibus; qui ſic ſunt indicandi, ut ne Graece minus docti deterreantur ab iſtiusmodi monumentis egregiis utiliter, quomodocunque tandem id fiat, ſi lapidum modo ductus exhibeantur, publicandis. Vno nunc loco, quamvis in his nihil vetet emanſores eſſe, defungar ex Formula Foed. inter Hierapytnios & Prianſienſes: iſtius marmoris, quod Oxonii ſervatur, legere licet v. 29,

Πρειγία δὲ, ὧν κα χρείαν ἔχῃ πορήϊα, παρεχόντων οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι τοῖς Πριανσιεῦσι, οἱ δὲ Πριάνσιες Κόσμοι τοῖς Ἱεραπυτνίοις· αἰ δὲ μὴ παρέχαιεν, ἀποτισάντων οἱ ὀφείλαμες τᾶ Κόσμων τᾶ C
Πρειγία ςατῆρας δίκα.

In his ultimis ἃ πρειγία notat ipſam *legationem*, ſive *legatos*; ut legati ſaepe *Livio* dicuntur *legationes.* Initio πρειγία ſunt τὰ πρεσβεῖα, Ionice dicta πρησβήϊα. legatis ad iter faciendum publicitus data πρεσβεῖα, dicebantur & ἐφόδια, & πορεῖα· nonnunquam tamen diſtinguuntur ut *legativum*, & *viaticum*: nunc ſatis erit de his agentes indicaſſe *Iſ. Caſaubon.* & *Iac. Duportum* in *Theophraſti* Char. p. 101. p. 383, 384. In marmore vero Cretico,

Πρειγία, ὧν κα χρείαν ἔχῃ πορήϊα·

ſunt legativa, quibus opus habuerint ἵππα πορεῖα, vel ἐφόδια, *pro viatico.*

Vſ. 21.

A Vſ. 21. Τὰν πιρονατερίδα λαζεῖ] Λάσδε hic *Theocritus* probabiliter ſcripſerat, ut in Eid. VIII, 84, ſcripſit,

Λάσδε τὰς σόμιγγας.

Qui perpauca talia, habet tamen *Heſychius*, Λασδείατο, λαμβάνοιντο· ſed ubi ſeries literarum formam requirere Laconicam videtur. Iſta vero forma in ει ſaepe viros Doctos in *Heſychio* decepit, turpesque peperit errores. —— Τὰν πιρονατερίδα, quam paulo poſt vocat τὸ καπνίλυχὶς ἰμπρόσαμα v. 34, attigi ad *Herodot.* p. 416, ubi mulieres Atticae ante geſtaſſe narrantur ἐσθῆτα Δωρίδα τῇ Κορινθίῃ παραπλησιωτάτην· cum vero fibulis eſſent abuſae in cive, qui ſolus ex praelio redierat, confodiendo, iuſſae publicitus dicuntur μεταβαλεῖν ἐς τὴ λίνεον ἐσθῆτα, ἵνα δὴ πρόσηνοι μὴ χρέωνται. —— Ἀμπεχόνας προνάπδας *Antipatro* Anthol. III, c. XII, ep. 52,

B una voce vocabantur ἰμπρονατερίδες. de hac veſte iam dixerunt *Caſaubon.* Lect. *Theocr.* p. 272. & *Io. Meurſius* Spicilegio ad *Theocritum* p. 74.

Vſ. 22. Βᾶμις &c.] In plerisque Codd. inventum, altero Βᾶμις, quod in Palatino legit *Salmaſ.* in Florentino Cod. *Sanctamandus*, mutatum nolui; quantumvis ſit de rariſſimis; & in his Poëmatis φρυρίαμις, ϑάνωμις, & ſimilia recte ſcripta legantur. —— In aliis quibusdam α locum invenit pro α. —— In vſ. 23. [Βᾶμις] Θαύμιναι τὰ Ἄδωνι· multo melius mihi videtur quam, quod in duobus minimum Codicibus fuit lectum, Θαυμίσθα. —— Quam vſ. 24. adhibet Poëta, formam, Βασίλισσα, adverſus Atticiſtas alii etiam adfirmarunt; ſed nemo dedit, qualia *Hemſterhuſius*

C in *Lucian.* p. 92, & in Addendis in *Thomae M.* p. 144. —— Vt βασιλὶς & βασίλισσα· βαλανὶς & βαλάνισσα· ſic φυλακὶς dicebatur, & φυλάκισσα· hoc alibi nusquam legi, niſi in Graecis factis de Hebraeo *Salomonis* cantico I, 6, ἔθετό με φυλάκισσαν τὸ ἀμπελῶνα. —— *Heroïnae*, Ἡρωΐναι, & Ἡρῆναι· eaedem ſunt ac *Heroïdes*. Sed pro Ἡρωὶς dicebatur & Ἡρώινα· & contracte Ἡρῶσα. Vt apud *Apollonium Rhodium*,

Ἡρῶσαι, Λιβύης τιμήορoι·

in Epigrammate legitur *Nicaeneti*,

Ἡρῶσαι Λιβύων ὄρος ἄκτιον αἴγα νέμοντες, ——
Ἡρῶσαι Λιβύων χαίρετε διστοτίδες.

ſic lego verſum primum cum *Toupio* in Epiſt. Critica p. 16. Formam Ἡρώϊσσα, Ἡρῶσα· *Salmaſius* adnotavit in Inſcript. *Herodis Att.* p. 125, conf. p. 95.

Vſ. 24. Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα] Hoc alteri, Ἐν ὀλβίῳ, cum *T. H.* & *Reiskio* praetuli. Formatum ab Ἐνόλβιος, *Toupio* placet, Ἐνολβίῳ ὄλβια πάντα. Ἄνολβος quidem, Ἀνόλβιος, & Ἔνολβος fuerunt in uſu; ſed ἐνόλβιος inveniri non puto. — Qualis in Ἐν ὀλβίῳ, ſive εἰ ὀλβίῳ, obtinet, vulgatiſſimam fuiſſe ellipſin, vel proverbia monſtrant,

Ἀεί τις ἐν Κόδωνος,

apud *Zenob.* Cent. II. Prov. 42. *Diogen.* VII, 42. & apud *Zenob.* II, 46,

Ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλων φίλοι.

huc ſpectabat *Theocritus* Eid. XVI, 106.

Ἄκλαυτος μὲν ἐγὼ μίμνοιμί κεν· εἰς δὲ καλώντων
Θαρσήσας Μοίσαισιν σὺν ἀμετέρῃσιν ἑκοίμαν.

In *Sophoclis* ex Tereo verſu ſcribendum apud *Stobaeum* Floril. p. 421, 2,

αἱ νίκαι μὲν ἐν πατρὸς
Ἥδιστον, εἶμαι, ζῆν ἀνθρώποις βίον.

minus recte *Grotius* emendavit p. 282. —— Ὄλβιος dicebatur eximie, non ὁ εὐτυχὴς, ſed ὁ εὐδαίμων. hinc ipſi *Dii*,

Immortali aevo ſumma cum pace fruentes,

dicebantur etiam ὄλβιοι. In *Euripidis* dicto, quod legitur in Medea v. 1228,

Θνητῶν δ' ὅστις ἐστὶν εὐδαίμων ἀνὴρ,
Ὄλβιος δ' ἀτιφώτατος, εὐτυχέστερος
Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄμμορος, εὐδαίμων δ' οὐκ ἔτι.

verſu primo legit, vel certe ſcripſit, Auctor dramatis *Chriſti Patientis* v. 1015, —— ὄλβιος φύσει· tertio, —— ὄλβιος δ' οὐκ ἔτι.

Vſ. 25. Ὦ ὄλβιε, χ' ὅν ἔπος, ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι.] Verſum, qualis ab initio fuit vulgatus, reliqui; cuius etiam emendatius ſcripti ſententia nimis abrupta videri poterit; neque abſurda *Reiskii* coniectura, verſum hic intercidiſſe ſuſpicati. In *Gregorii* de Dialectis libello legitur p. 149,

Ὦ ὄλβιε, ὃν ἔπος κ' ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι.

Koenius, „ In iſta, inquit, lectione verſus Theocriteus „ vulgato eſt multo numeroſior; in quo ſenſus etiam aperti- „ tior futurus eſt, ſi in ἔπος unica litera addatur,

„ Ὦ ὄλβιε, ὃν ἔπος κ' ἰδ.

„ quando Scholiaſtae ſupplemento non opus erit. " In uno Codicum, quos *Sanctamandus* adhibuit, χ' ὃν ἴδῃς, in alio legitur ἔπος. aliae lectiones vitiatae proſtant in *Koenii* Ad-

A Adnotat. in *Gregor. Toupius* corrigebat in Addendis in *Theocritum* p. 398. b.

Ὦ ἴδις ὢν εἴπαις ἂν ἰδοῦσα τὸ τῷ μὴ ἰδόλι.

ad quae in Scholiis iſta paene reſpondent: ἐξ ὧν ἰθιώτου, ὃν τούτων διηγήσαιο ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ. Dubio quidem vacat ἴδις· ſed, pro εἴπαις ἂν ὧν ἃ ἴδις, cur tandem ſcripſiſſet ὧν ἴδις ἂν εἴπαις; Ad eamdem paene rationem, qua *Toupius*, verſum emendabat *Eldikius*. —— ego vero ſuſpicor a vulgatis ſcriptisque diverſam hic latere lectionem, non ex Codicibus, ſed a Critico aliquando detegendam: —— ὃν εἶδις, vel ἴδις, mihi vix Graecum; illa quoque mira videntur in Scholiis: ἐξ ὧν εἶπις ἢ ἐξ ὧν ἰθιώτου, ὃν τούτων διηγήσαιο ἄν. Ne ſic quidem ſcriptus verſus,

Ἆρ' ἴδις ὡς εἴπαις ἂν ἰδοῦσα τὸ τῷ μὴ ἰδόλι,

B placeret ut Theocriteus: *Vtinam quae quidem videris enarrares.* —— In Vſ. 26, Ἔρπων cum aeque repertum ſit in Codd. ac Ἔρπω, a me fuit probatum, ut & v. 28, καθεύδων, pro καθεύδω. —— Iſta vero,

Ἔρπων ὥρα κ' εἴη.

ſignificant, καιρὸς ἂν εἴη ἀπιέναι· & ſaepius eleganter, infinitivo ſequente, adhibetur, ὥρα δή σοι. hic ὥρα tantundem paene valet ac καιρός· ut apud *Xenoph.* Ἐπ. VII. p. 366, 29, ἐπεὶ δ' ὥρα ἐδόκει λέγειν· ubi legitur in MS. Cod. Leid. ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐδόκει λέγειν. in eumdem ſenſum ſcripſit *Paulus* ad Roman. XIII, 11, ὥρα ἤδη ὑμᾶς ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι. attigit *Gatakerus* A. M. P. c. XXVI.

Quod ſequitur adagium, ſi ſeorſim ſpectetur,

ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτή.

C in iſtum certe ſenſum adhiberi potuit, quo cepit *Erasmus* in Adag. *Ignavis ſemper feriae ſunt*; quo hic ſenſu ponatur a Gorgone Theocritea non ſatis liquet. —— *Reiskius* ſententiam illinc effecit ſatis probabilem: „ Nos —— nunc „ non ſumus otioſae, ſed vel maxime negotioſae, quare „ iſtas ſermonum epulas alii tempori magis vacivo reſer„ vemus.“ Platonicas illic vir Doctiſſimus cogitabat λόγων ἑορτὰς, vel ἑστιάσεις, *Sermonum epulas:* ex *Platone Cicero* de Divin. I, c. 30, *partem animi* dixit, *quae mentis & conſilii eſt*, —— *ſaturatam bonarum cogitationum epulis:* ſed & in Topicis cap. V, *avidum*, inquit, *hominem ad has diſcendi epulas recepi.* —— Figurate vocem ἑορτὰς *Aeſchylus* iam adhibuit in Eumen. v. 191. aliquoties λόγων ἑστίασιν, λόγων ἑστιᾶν, & ſimilia dixit *Plato*, quem alii poſtea

ſunt & in his imitati; de quibus legitur luculenta *Henrici Stephani* adnotatio, in Tomum III. operum *Platonis* prima. —— Vnicum *Platonis* locum adſcribam, Theocriteo forſan explanando profuturum, ex L. V de Rep. p. 458 A. τισὶν δὲ ῥᾴστη χάρις αὐτὸν μὲ ἐφεῖσαι, ὥσπερ οἱ ἀρχοὶ τῷ διάνοιαν εἰδέναι ἐπιτάξαι ὑφ' ἑαυτῶν, ὅταν μόνοι περιύωνται. *vanis* ſic *cogitationum epulis animum paſcere*, Galli dicere ſolent, *bâtir des châteaux en Espagne.*

Vſ. 27. Ἐνίοι αἴρει τὸ κῶμα, ἢ εἰς μέσον αἰνίθρυπτε θὲς πάλιν.] Vellem nobis *Scholiaſta* convitium, αἰνίθρυπτε, vel quamcunque tandem vocem Poëta poſuerit, explanaſſet. Αἰνίδρυπτε, ut in Ed. Iuntae Florent. legitur in Codd. Vaticano, & Toletano, quem adhibuit *A. Schottus*: videtur illud in Latinis expreſſiſſe *Eobanus Heſſus*; cur alteri praetulerit, *Schottus* non indicat: ut Ἀμφιδρυφὴς & ἀμφίδρυπτος dici potuerunt αἰνιδρυφὴς & αἰνίδρυπτος. horum quidem neutrum in Lexicis; alterum tamen legitur in verſu (forſan *Antimachi*) apud *Apollonium Alex.* in Excerptis ab *Iſ. Voſſio* p. 425. A.

Αἰνοδρυφὴς δὲ τάλαινα τὴν κατεστυμβοχόωσα ——

hoc ex *Heſychio* poſitum fuit pro κατὰ τυμβ. illinc olim enotatum. —— Mirifica hic *Reiskius* excogitavit: pro αἰνίθρυπτε, corrigens αἶνυε, ῥίπτε· ſuum illud ἐς μέσον αἶνυε· interpretatur, *in medium affer*: tum, „ fubito, ait, „ conſilium mutat, & ῥίπτε, ait, *abiice, omitte.* Θὲς „ πάλιν. *depone rurſus*, aquam puta, urget enim alia res in„ terveniens, maioris illa momenti, *prius curre ad feles „ ſopiendas. redde illis culcitam mollem.*" Talia noſtra nollem aetate ab Editore ſcripta *Theocriti*. Noverat R. αἶνυε nusquam vel a ſe vel ab alio lectum, nedum ſignificare poſſe *in medium affer*: abſtineo reliquis. —— Vulgatum Αἰνίθρυπτε explicatur in Cod. Paris. κινέδοξε ἐπὶ κακοῖς. enotatur ex Vatic. Cod. Οἰνοδρυπτε γεγράφται ἀποθρυπτε. An forte lectum etiam fuit Οἰνίθρυπτε; Quae *invitare ſe pluſculum ſolebat*, ſive *nimio vini uſu* debilitata, vel *fracta*, dici potuiſſe videtur Οἰνίθρυπτος· qualia ſunt in uſu οἰνοφλυὲξ, οἰνομανὴς, & ſimilia. Quaevis convitia ab hera iactantur in miſeram Eunoam v. 30, 31, 53, 76. dicitur ab illa ἄπλητος· δύσωρος· κυνοθαρσὴς, atque eadem tamen, a muliere quippe, paulo poſt δειλαί. —— Vt dubia ſit huius unius vocis lectio, pleraque vicina videntur ad nos

ſa-

ſatis ſincera perveniſſe; ſunt enim intellectu facilia, & pervenuſta; imitando de *Sophronis* loco quodam, ut ſuſpicor, expreſſa. —— Vt hera hic apud *Theocr.* ancillae *Eunoae*, ſic *Coecoae* ancillae imperat domina in his ex muliebri *Sophronis* mimo ſervatis apud *Athen.* IX. p. 409. A. Σώφρων ἐν γυναικείοις,

Τάλαινα Κακκόη, κατὰ χειρὸς δῦσα,
Ἀπόθ' ποσὶ ἡμῖν τὴν τράπιζαν.

ille ſuo more dederat ἁμῖν τοῖν τραπέσθαι. ut *Alcman Athen.* III. p. 111. A.

Κλαῖναί μὲν ἐπῖα κἠ τόσαι τράπεσθαι.

Scripſi Κοικόα pro Κακκόα. *Caſaubonus*, hîc humani quid paſſus in Animadv. p. 697, non recordabatur eorum quae ante ſcripſerat L. IX. Anim. c. VII. p. 658. ubi probat iure merito veterum Edd. & *MS.* Codicis lectionem in his *Sophronis*,

Περίφερε, Κοικόα, τὸ σκύφον μεγᾶ.

& recte corrigit alium errorem ſuum *Caſaub.* Haec vero *Sophron* etiam ἐν Γυναικείοις poſuiſſe dicitur ab *Athenaeo* p. 380. E. Accedat ad haec, quod habet *Etymologus* p. 478, 13, Πίμπλη, Κοικόα· ſupra tractatum ad v. 12. Nunc nemo dubitabit, opinor, quin genuinum ancillae nomen fuerit Κοικόα, ſive barbarum, ſeu fictum ex Κοῖν, & κοῖ ſono porcellorum: vid. *Ariſtoph.* Ach. v. 746. Harum etiam rerum ſcientes, his lectis, ex eodem *Sophronis* mimo, locisque vicinis iſta tria petita fatebuntur: *Coecoa, ubi aquam dederis ad manus lavandas, repone tandem nobis menſam:* —— *imple, Coecoa:* —— *plenum ſcyphum, Coecoa, circumfer.* Fecerat Coecoa, quod ancillam feciſſe *Menandri* Συναριστῶσαν indignabatur apud *Suidam* in v. Αἴρων. Horum ſimilia duo fragmenta ſunt *Sophronis* mimi,

Ὕδωρ ἄκρατον εἰς τὴν (ἐς τὰν) πύλικα
&
Ἔγχεον, ὡς ἴω.

fortaſſe coniungenda: quorum haec leguntur apud *Etymol.* p. 121, 30. ad verbum Εἴω· & redduntur χέρνον, ἵνα πορεύθω· *infunde, ut abeam:* ad idem verbum firmandum ibid. p. 423, 24, Εἴω, τὸ πορεύομαι, ὡς φησὶ Σώφρων ἐν Θυνηθέρᾳ, Ἔγχεον, ὡς ἴω.

Duo fuerunt inter *Sophronéos* Mimi adfinis argumenti, quorum indices erant Ἁλιεῖς, & Θυνηθέρας. utrumque plus

ſemel memorat *Athenaeus*: ἡ Θυνηθίρου etiam alii: huius piſcatoris filium, ἢ τοῦ Θυνηθίρα υἱὸν, de nomine piſcis Κυθονίου dictum ſuſpicatur *Athen.* VII, p. 309. C. *Piſcatorem* dico: *Theocritus* Eid. III, 25.

ἐς κύματα τηνῶ ἁλιεῦμαι·
Ὥπιζ τὰς θύννας σκοπιάσεθται Ὄλπις ὁ γραυός.

Codicum illic lectio τηνῶ probari debuerat: pro τηῶθε, Dorice τηνῶ etiam dicebatur; ut pro πόθεν, πᾶ· &c. vid. *Apollon. Alex. MS.* apud *Koenium* ad *Gregor. p.* 161. ſignificant iſta: ἐκεῖθεν εἰς θάλασσαν πηδήσω, ὅπως Ὄλπις ὁ ἁλιεὺς ἀπὸ μετεώρου τόπου σκοπεύων ἀγρεύσει τοὺς θύννους. *Varro* apud *Nonium* in v. *Cetarii*: *Non animadvertis cetarios, quum videre volunt in mari thynnos, eſcendere in malum alte, ut penitus per aquam perſpiciant piſces.* —— Priora *Sophronis* verba,

Ὕδωρ ἄγεσθον εἰς τὰν κύλικα ——

leguntur in *Athenaei* Epitome L. II. p. 44. B. ad illud firmandum; ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἔνιοι τῶν παλαιῶν τὸ ἄγειν. hinc apud *Euſtathium* (qui nec mimum habuit *Sophronis*, neque ullum legit antiquum carmen Tragici, Comici, vel alterius Poëtae, quod nobis perierit) ad *Hom.* Il. N. p. 881, 22. Elegantiarum veterum ſtudioſo non iniucundum fuerit Sophronéa quaedam comparaſſe cum Theocriteis his,

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα.

Affer aquam, Eunoa. Aquae laticem, τὸ ὕδωρ, vocat Νᾶμα, mox iterum, Ἀλλ' ὡς νᾶμα φέρε. Αἴρειν apud antiquiſſimos Graecos, Εἰσαίρειν, & Προσαίρειν, (ſed in vita quotidiana, & in certis tantum, quod ſaepius eſt obſervandum, locutionibus,) idem ſignificabant, ac φέρειν, εἰσφέρειν, & προσφέρειν. *Pherecrates* Com. apud *Suidam* in Αἴρειν,

Πρόσαιρε τὸ κανοῦν, εἰ δὲ βούλῃ πρόσφερε.

quorum hoc idem atque illud notat: ridebat ibi Comicus neſcio cuius abſurdam tautologiam; ut paulo ante fecerat Tragicos irridens *Ariſtophanes* in Ran. v. 1190,

Χρῆσον τὸ μάκτραν, εἰ δὲ βούλῃ κάρδοπον.

In Scholiis ad hunc vſ. leguntur, illinc tamen multum diverſa, παρόμοια quaedam ἰσοδυναμοῦντα. hoc etiam velut *Platonis Poëtae*, Ὀρθῶς τὸ διὰ τρεῖς ὑπερῶον. Hic inexſpectatus iſte *Plato Poëta* in transcurſu tamen iuvandus eſt: pro Πλάτων ποιητὴς· corrigendum, Πλάτων Ποιητῇ. *Poëta*, Παπποῦς, nomen fuit aliunde notum dramatis Comici *Platonis*. Per *Platonem* apud veteres ſemper nobiliſſimus Philoſophus de-

ſi-

A ſignatur: Comicus, etiam ubi Comoedia non indicatur, dicitur Πλάτων ὁ Κωμικὸς, non Πλάτων ποιητής. —— Vt in verſu *Pherecratis* Περσικῷ, legitur Εἰρήνῃ, ἀντὶ τοῦ εἰσφέρειν, in *Ariſtoph.* Veſp. v. 521, —— ἡ τραγῳδὸς εἰσέρειν. Simplex verbum, uſu iam *Homeri* & *Sophoclis*, hoc ſenſu notum, frequentius reperitur: *Ariſtoph.* in Pace v. 1226,

Ἀλλ' αὖθί μοι δοὺς γε τὴν ἐπαινίαν.

Recte *Berglerus*, cuius Latina, ut hominis Graece perdocti, quantivis opus pretii *P. Burmanno Sec.* debemus,

Sed da eam mihi eodem pretio, quo tibi conſtitit.

Ne hoc quidem intentatum reliquit *Reiskius*, in ſuis ad *Euripidam*, quem vocat, & *Ariſtophanem* Animadv. corrigens, minus recte, Ἄπωρι· quod pro vende poni poſſe B ante hos viginti annos arbitrabatur. *Scholiaſtes* in iſtum vs. *Ariſtoph.* Αἶρε, ait, ἐπιτῦθα ἐπὶ τῆ πράσει, καὶ ἐπὶ τῆ δίδου, ſic corrigo vulgata, καὶ ἐπὶ αἰδῶς. Sed iſtam ſuam Comoediam ſic orditur *Ariſtophanes*:

Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα καυδάρᾳ.

bis habet iſta *Suidas* in v. Αἶρε, & in v. Αἶρων, atque interpretatur πράσφερε· ſed, quam vix ad *Heſychium* exſpectaſſem, *Albertii* inſignem ſuper hoc uſu adnotationem invenio ad illud *Heſychii:* Αἶρων τραπίζων, παραπλήσιος.

Vſ. 28. Αἱ γαλέαι μαλακαῖς χρηϊδοῖσι καθεύδειν] Has formas Doricas, pro χρήιζουσι καθεύδειν, reſtituenti *Toupio* libenter obſequutus ſum, cum χρηϊδοῖσι Florentinus Codex confirmaret, alteram analogia *Theocriti.* —— Ad haec autem C nihil in Scholiis proſtat vulgatis; hanc vero notam, praeter aliam nugaciſſimam, *Salvinius* invenit in margine Codicis Medicei: Φησὶ ὅτι, ὥσπερ εἰσὶν αἱ γαλαῖ μαλακαὶ, οὕτω καὶ σὺ εἶ μαλακή· potuerat ut arbitror, ad mentem addidiſſe Poëtae, καὶ ὥσπερ εἰσὶν αἱ γαλέαι ἅρπαγες, vel ἁρπαλέαι, τοιαύτη καὶ σύ. Philoſophos mentiti & ſeveros Catones, quos oderat *Lucianus*, & ſuis ſaepe coloribus exornat, in eius Piſcatore, T. I. p. 603, dicuntur etiam ἀπαλγίστεροι τῶν ὄνων, & ἁρπακτικώτεροι τῶν γαλῶν· vera tradit ad *Aeliani* Var. Hiſt. XIV, c. IV, *Iacobus Perizonius: felis eſt* αἴλουρος· γαλῆ, *muſtela.* Vt eiusdem generis animalibus, eadem utrisque tribuuntur: a convitio Praxinoës non abludit hoc *Nicandri* Ther. v. 690,

σιύλακας γαλέης, ἢ μυσίῃσι λαιδρήν.

Rariſſimum illud, tractatum a Cl. *Ruhnkenio* in Epiſt.

Crit. I. p. 56, *Scholiaſta* Λαιδρὼ interpretatur ἰσχνὴν, A
ἀναιδῆ, θρασεῖαν, ἀρπακτικὴν. Conf. *Nicandri* Alex. v. 561.
Rapaces muſtelae, ut & feles, celeriter correptis muribus, vel quacunque tandem praeda rapta, exſaturatae, diu ſegnes & otioſae, quam molliter ament cubare, domeſtica quemvis docet his in oris, ubi muſtelae ſunt rarae, nec ſane aluntur, in felibus experientia: ſegnem, & tamen etiam rapacem, ancillam ſuam amicae voluit expictam: ut amant inter ſe ſimul garrientes mulierculae, amabant actate certe *Theocriti*, ſibimet ipſae ſtulto quidem, humano tamen, ignoſcentes amore, ancillae quaeque ſuae vitia retegere. Hic proverbii Syracuſani, hoc uno in loco lecti, ſenſus mihi eſſe videtur: optima quaedam in hunc v. dedit *Io. Toupius* in Epiſt. ad *Wartonum* T. II. p. 332, 333. —— Χρηστὸν *Theocriti*, ſive Atticum B
χρῄζειν, infinitivo ſequente, ſignificat *velle*, *deſiderare*: aſſatim requirentibus praebebunt exemplorum *Sophoclis* & *Euripidis* Tragoediae; in huius unis Phoeniſſis ſex vicibus iſto modo repetitum invenietur vſ. 203. 477. 704. 707. 873. 880. in vſ. 707. ad Ἐχρῄζου αἰσιδεῖν, in Cod. MS. Leid. ᾄδειν adſcribitur. Permutat iſta *Xenophon* K. A. III. p. 185, 9.

Vſ. 29. Κιτὸ δὲ, φάρι θέατον ὕδωρ] Sunt haec ſanequam & ſequentia pulcerrima, quia naturam exprimunt, ſibi ſemper conſtantem. In his demum *incipit* τὸ μιμητικὸν ποιημάτων ἀθικάτερον γίγνεσθαι, ᾧ μᾶλλον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, κατὰ τὴν Σωφρονα Σωφρονίζειν. Ad verſ. 27. vere adſcribuntur in Scholiis iſta: ἡ Περξινόα φησὶ πρὸς τὸν δοῦλον ὁ τόδε· ἃ Εὐνόα, κ. τ. λ. C
Illud ὁ τόδε, frequentiſſimum in Scholiis ad *Ariſtoph.* & apud alios etiam occurrens Poëtarum interpretes antiquos, hic, & alibi ſaepe ſignificat *animoſe* & cum *affectu* locum eſſe legendum, quippe quo *mores* loquentium expinguntur, ſive *indoles* exprimitur *nativa*. Scopulus iſte iuvenum, quibus Latina ſunt de Graecis facienda, viris etiam hic illic fraudi fuit: neque iſtam formulam intellexit *Bern. Montfauconius* in Hexaplorum *Origenis* reliquiis, (Augiae ſtabulo ab iis, qui hoc tentare ſaltem debebant, non expurgando) ad *Iobi* c. XXXIV, 9, nam haec *Olympiodori*, ἀναγνωστέον τὸ μὲν Θεοδοτίωνος κατὰ ἀπόφασιν, τὸ δὲ Συμμάχου ὁ τόδε ᾧ κατὰ ἐρώτησιν· interpretatur *Montfauc. Theodotionis verba affirmandi, Symmachi vero interrogandi more legenda ſint.*

A *ſunt.* reddi debuerant: *Theodotionis quidem interpretatio legenda eſt ut ſimplex negatio, ſed illa Symmachi animoſe & per interrogationem:* οὐχὶ σωθήσῃ ἑνίς; Eleganter *Iſocrates* in Orat. ad Philipp. p. 87. D. *Orationem*, inquit, *ſi quis* ἀναγινώσκῃ ἀπιθάνως, καὶ μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενον, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν, εἰκότως, οἶμαι, φαῦλος εἶναι δοκεῖ (ὁ λόγος) τοῖς ἀκούουσιν, orationem *absque ullo affectu*, quo Auctor illam animare ſtuduit, *recitare*, *ſic ut verba tantum videaris audientibus*, quod multi faciunt, *velut adnumerare*, dicitur illic μηδὲν ἦθος ἐνσημαίνειν, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμεῖν· in Epiſt. ad Archidamum, quam *D. Hoeſchelius* publicavit in notis ad Biblioth. *Photii* p. 942. dixit *Iſocrates*, ἐξαριθμῆσαι καὶ χύδην εἰπεῖν. *verba adnumerare lectori*, ſenſu tamen nonnihil diverſo, *Cicero* de Optimo genere Orat. c. 5. Τὸ εὖ ἦθος, vel ἠθικῶς,
B ἀναγινώσκειν, nemo, ut equidem puto, melius expreſſit *Auſonio*, cuius iſta ſunt in utiliſſimo Protreptico ad Nepotem, ſive Eidyll. IV,

Conditor Iliadis, & amabilis orſa Menandri
Evolvenda tibi. tu flexu & acumine vocis
Innumeros numeros doctis accentibus effer,
Affectusque impone legens.

In Comoedia, nec non in Mimis, tanquam in ſpeculo vitae quotidianae, dominatur quidem τὸ ἠθικὸν, ſed, ſi irati vel amore furentes, vel avari, vel aliis animi motibus concitati, verbis ſunt exprimendi, locum etiam habet τὸ παθητικόν. *Cicero* in Oratore c. 37, *Quod Graeci* ἠθικὸν *vocant*, (eſt) *ad naturas, & ad mores, & ad omnem vitae conſuetudinem accommodatum;* παθητικὸν, *quo concitantur animi &*
C *perturbantur.* Non ἦθη tantum ſervant Comici; ſed & movere poſſunt τὰ πάθη. *Chariſius* in fine libri II. Inſt. Gramm. Ἦθη, *ut ait Varro de Latino Sermone lib. V, nulli alii ſervare convenit, quam Titinnio & Terentio:* πάθη *vero Trabea, inquit, & Atilius, & Caecilius facile moverint.*

Egone illam? quae illum? quae me? quae non? ſine modo;
Mori me malim; ſentiet qui vir ſiem.

Haec ultima ſunt ex Eunucho *Terent.* (I, I, 20,) Parmenonis, herilem filium Thaïdi, quae inſulſum ſed pecuniosum militem ad ſe admiſerat, iratum ſecum nunc ſic cogitare dicentis. Sunt & iſta παθητικά· qualia permulta ſuſpicor in *Naevii* fuiſſe fabulis. In epigrammate veteri de Comicis

Poëtis, poſt *Caecilium*, & *Plautum*, A

Naevius, *qui fervet*, *tertio in pretio eſt.*

ἠθικώτατος eſt *Terentius*; in alio epigrammate legitur, (Anthol. Lat. Cl. *P. Burmanni Sec.* T. I. p. 410,)

Tu quoque, *qui ſolus lecto ſermone*, *Terenti*,
Converſum expreſſumque Latina voce Menandrum
In medio populi ſedatis vocibus effers.

ſed & τὸ παθητικὸν altera interdum formula deſignatur; eſtque ἠθικὸς λόγος, *oratio* quae dicitur *morata*, ſive viva & animata, quae mores & indolem hominum exprimit. Vt εὖ ἦθος a *Donato* redditur *morate*; admirabilis illa Gnathonis ſecum loquentis narratio in Eunucho *Terentiana* A. II, B Sc. II, a *Donato* dicitur *morata oratio*: quid ſit

ſpecioſa locis, *morataque recte*
Fabula, optime diſci poterit ex *Horatii* Arte Poët. v. 312-322. ubi legantur ad *vivas voces* a *Bentlejo* notata. Quia vero ut plurimum in fabula morata pleraque ſunt tranquilla; pervenuſta ſunt iſta *Longini*, inter veteres Critici, qualis *Bentlejus* eſt inter recentiores, π. ὑ. in fine Sect. IX, ἡ ἀπλανὴς τῶ πάθους ἐν τοῖς μεγάλοις συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς εἰς ἦθος ἀκλίνεται. τοιαῦτα γάρ που τὰ περὶ τὸν τοῦ Ὀδυσσέως ἠθικῶς αὐτῷ (nempe Ὁμήρῳ) διαλογίσματα εἰσίαν, οἱονεὶ Κωμῳδίας τις ἐστιν ἀδολεσχουμένη. —— Noſtro vero Carmine, hoc praeſertim in loco quam morata eſt oratio! ſingula mores atque ingenium exprimunt mulierum; *vivae* ſunt *voces*: *Horatius* l. c.

Reſpicere exemplar vitae morumque iubebo
Doctum imitatorem, *& vivas hinc ducere voces.* C

Doctus naturae fuit *imitator* in ſuis Mimis *Sophron*; utriusque *Theocritus*.

Vſ. 29, 30. Φέρε θᾶσσον ὕδως, ὕδατος πρόπιον δός.] Quae diu ſederat exſpectando defeſſa, Praxinoë, cum amicâ domo exitura ad ſpectandam pompam, quod dudum ante facere potuerat, nunc tandem aquam ad manus poposcit: hanc adferens, convitiis imperioſae herae ſtupefacta, Eunoë cum feſtinanti ſcilicet, ſed ſimul more mulierum in nugis moras nectenti, nimis lente gradum videretur promovere, ad Eunoën Praxinoë,

Κυνῶ δή·

Mo-

A *Move vero ocius te*, *Terent.* Eun. V, 3, 3.
At enim tu nimis ſpiſſe atque tarde incedis,
Naevius apud Nonium in v. Spiſſum.
φέρε θᾶσσον ὕδωρ·
Odioſa ceſſas (*Terent.* Eun. IV, 6, 16.) *fer aquam citius.* Haec cum attonita vel mantile, vel τὸν πιρονατρίδα, vel aliud quidpiam porrigeret; ὕδατος, inquit illa,
ὕδατος πρῶτον δεῖ.
primum opus mihi eſt aqua.
Ad amicam tum converſa,
Ἄδ' ὡς τᾶμα φάφ.
iſta, vide, *quam ruſtice & tremula manu geſtet gutturnium.* Sequentia,
δὸς ἴμως· μὴ πυλὺ, ἄπλυτε,
B Ἔγχει ὕδως. δύσαι, τί μοῦ τὸ χιτώνιον ἄρδις;
Παῦσαι.
probabiliter *Reiskius* interpretatur, & ingenioſe; eſtque hic eius paraphraſis lectu ſane digniſſima: recte etiam a praecedentibus in Edit. ſua, ut *Luzacius* fecit, ſeiungit vocem δύσαι· ἀρδεῖς vero male retinuit cum ceteris Editoribus, excepto *Wintertono*: ἀρσεῖς, quod alicui placuit, certe Doricum; hic vero, me iudice, melius eſt ἄρδεις. Proxima,
ἁκοῖα θεοῖς ἰδέσθαι, τοιαῦτα νίνιμμαι·
(In his ἁκοῖα, pro ὁκοῖα, ex Ed. prima Mediol. revocavi, pro τοιαῦτα, ταὐτηγὶ eſt in Cod. MS.) multo melius *Reiskius* explanat, quam *D. Heinſius*, qui perperam etiam verbum tentavit ἰδέσθαι. —— Quod hic putabat, mihi nihil commune hoc noſtrum, niſi nomen θεῶν, habere videtur
C cum uſitatiſſima formula σὺν θεοῖς. Ὁποῖα θεοῖς ἰδέσθαι, τοιαῦτα νίνιμμαι· ſimile eſt formulae, qua Galli hodiedum utuntur in ſermone familiari, & Noſtrates de plebe. Ex animi nondum ſententia lota Praxinoë, fortaſſe pia, ſignificatum voluit, in Deorum voluntate, cui ſuberant omnia, hac etiam in re acquieſcere ſe: νίνιμμαι, ὡς θεοῖς φίλον ἦν. ut in re ſeria *Xenophon* ſcripſit, πρόξενον, ὅ, τι ἂν τῷ θεῷ φίλον ᾖ, in Ἀνάβ. VIII. p. 370, 35. dignus ille Socrate diſcipulus morbo tamen ſuperſtitionis tenebatur.
Sed non erat omittendum in vſ. 30, ad Ἄδ', (ſic ſcribendum non Ἀ δ', ut in Edd. vulgatur,)
Ἄδ' ὡς τᾶμα φάφ·
Scholion in Codice Pariſ. Reg. legiſſe *Rubnkenium* Noſtrum, in Mediceo *Salvinium*, hoc minime ineptum: ἴδε
ὡς

εἰς πῖον ἀγγεῖον βάλλουσα (ſcripſerat, βαλοῦσα) φέρε τὸ ὕδωρ ἐμοί. ὡς τᾶμα pro εἶον τᾶμα poſitum Gallo videbatur interpreti: A

Quelle eau m'apporte-t-elle? ô Ciel! donne pourtant.
aquam ex coeno, haurire, qui laveret manus,

dixit *Afranius* in Fratriis apud *Nonium* in v. *Laverent:* mihi vero ὡς *modum* omnino deſignare videtur, quo geſtabat vaſculum Eunoa: *vide, quam tremula manu geſtet aquam!* Sed recte verbum ἴδε ſupplet Grammaticus: ἴδε ὡς αὕτη φέρει τὸ ὕδωρ. in hoc ipſo carmine v. 53, ἰοὺ ἰοὺ ὡς ἄγελα. & frequenter legitur ἴδ' ὡς in Epigrammatibus. —— Idcirco autem minus probo Scholiaſtae coniecturam ſupplentis εἰς πῖον ἀγγεῖον βαλοῦσα φέρε τὸ ὕδωρ. quia mulier plebeia, puſilli forte mercatoris uxor, qui ex Sicilia commigraverat Alexandriam, quaeque domum ſe fatetur anguſtam inhabitare v. 9. Ἰλιὸν, οὐκ αὐλειὸν, ſplendidum certe gutturnium ab ancilla ne die B quidem feſto, & praeſente Gorgone, poterat exſpectare; qualia novimus etiam tum, & dudum ante, in aedibus fuiſſe beatiorum, argentea etiam, & aurea: *Feſtus: Gutturnium, vas ex quo aqua in manus datur:* In *Onomaſtico* veteri, quod, centena continens ex antiquis Comoediis & Tragoediis, etiam ex *Apuleio* derivata, *Vulcanius* publicavit, *Guttus*, & paulo ante *Gutturnium*, recte redduntur πρόχοος. *Vrceolum* etiam *aquae manualis* vocabant, quo *aqua in trulleum effundebatur*: vid. *Varronis* verba apud *Nonium* in v. *Trulleum.* Argenteas & aureas etiam fuiſſe πρόχους ſive πρόχοΐδας diſci poterit ex notatis a *Berglero* ad *Alciphr.* p. 379. & *Io. Pierſono* ad Moer. p. 296, 297. Neuter recordabatur loci *Homeri* ex Od. A. v. 136. verba Poëtae ſic in ſua Paraphraſi Attica expreſſit *Demoſthenes Thrax:* πρῶτον μὲν C κατὰ χειρὸς διεφέρατο ἴφιμε χρυσῇ πρόχῳ. cui haec etiam, (p. 33, 22.) & illius multa, debemus, totam nobis vellem *Euſtathius a Demoſthene* Thrace ſcriptam Odyſſeae Paraphraſin elegantiſſimam conſervaſſet: illam, non Iliada, interpretatum *Homeri*, quod *Suidas* narrat, puto me demonſtraſſe in Diſſert. de Scholiis in *Homer.* ined. ſubiecta *Vrſini Virgilio* cum Graecis collato, p. 112. *Homeri* Iliadis partes olim, ad iſtam ferme rationem, alii explanarunt; ex *Suida* novimus *Tribonianum Sideten* atque adeo *Pamphylium*, praeter alia multa ſcripſiſſe Μετάφρασιν τῆς Ὁμηρικῆς Ἰλιάδος Κατακλείδων· *Trypbiodorum* Παράφρασιν τῆς Ὁμήρου παραβολῶν· *Philoſtratum*, lumiorem quem vocant, Παράφρασιν τῆς Ὁμήρου Ἀπιθάνου.

V. 33.

A Vſ. 33. Ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶς λάϊγγος;] Quas mulier arrogans & faſtidioſa tam contumelioſe tractabat, non ſane mirum eſt ſuis illam ancillis diffidiſſe, tanquam *expilatricibus*, quae *pallia evallarent*, ut loquitur *Titinnius* apud *Nonium* in v. *Evallare*, atque adeo ante arcae veſtiariae clavem requiſiviſſe, quam domo exiret: forſan & ſuum illa maritum Dinonem, cui tanquam fatuo detrahebat coram amica Gorgone, de ſuo Dioclide ſimilia mox narraturâ, maritum fortaſſe fuit verita; ne arcae, qua veſtes exemerat feſto diei inſervituras, domi relicta clave, negligentiae incuſaretur. —— Suſpicor huius loci Theocritei, & iſtorum ex v. 43, τὰν αὐλείαν κἀπὶ κλαῖδα· recordatum *Theophraſtum* qui dicitur (in quo *elegantiſſimum omnium Philoſophorum & eruditiſſimum*, quem vocat *Cicero*, *inſtitutum ab Ariſtotele* non agnoſco) in Char. Eth. c. XVIII, ubi ὁ Ἀπίστων (ſine diſcrimine *diffidens* omnibus) dicitur —— τὸν γυναῖκα αὐτῷ ἐρωτῶν καλλωπίζεσθαι, εἰ κέκλαικε τὸν κιβωτὸν, ἢ εἰ ἐστόμωται τὸ κοιλιόχιον, ἢ εἰ ὁ μοχλὸς εἰς τὸν θύραν τὸν αὐλείαν ἐμβέβληται. Miſſa nunc voce controverſa, ſatis nobis erit illic quaeri, an mulier κέκλαικε τὸν κιβωτόν. &c. ut hic arcae veſtiariae, clavem requirit Praxinoë:

Ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶς λάϊγγος, ἄνδρ φάρ' αὐτάν.

Dum loca ſaepe *Salmaſius* adfert, prout, in *Salmaſio* ipſo fallax interdum, memoria ſuggerebat, in hoc verſu proferendo lapſus eſt vir Magnus De modo Vſur. p. 750. vel aures ipſum docere debuerant, non potuiſſe Poëtam Graecum ſcribere πᾶς μεγάλας τᾶς λάϊγγος· dici quidem poſſet ἡ λάϊγξ ἡ μεγάλη· ſed Graecis inauditum & prorſus eſſet C barbarum, ἡ μεγάλη ἡ λάϊγξ. eum autem in finem verſus laudatur a *Salmaſio*, ut videretur nominativus a reliquis ſolutus; ſicut in Ἐγλύα· πάρα δ' ἄπι. —— Voces Κιβωτὸς & Λάϊγξ eidem rei inſerviebant ſignificandae; *arcam* etiam notabant, in qua veſtes recondebantur; dictam a recentioribus Graecis Ῥίσκος, ut a Romanis *Riſcum*. In veteri legitur Gloſſario: *Riscus*, Κιβωτὸς, μεγάλη Λάϊγξ. Alibi: *Arca*, Κιβωτὸς, Λάϊγξ. *Pollux* VII, 79, Εἰς ἃ κατέθεντο τὰς ἐσθῆτας, —— Χηλοὶ (*Homero*) —— ἢ Κιβωτοὶ, ἢ Κίστη· —— παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις ἢ Ῥίσκοι. hos inter νεωτέρους iam fuit *Antiphanes* Comicus, ex cuius Aleatoribus Ῥίσκος profertur a *Polluce* X, 137. Satis mirum quod traditur in Scholio *Homeri* Leidenſis MS. in Il. π. v. 254, ad vocem Χηλῇ· (quam adhibet & *Theocr.* Eid. XVI, 10,) —— καλῶ) παρὰ μὲν Λάϊξιν Κιβωτὸς, παρὰ δὲ

δὶ Ἀτλικοῖς Λάρναξ, παρὰ δὶ Μιτυληναίοις Ἀσπίτης. his olim usus A
ad *Ammonium*, p. 82, fine, ulla suspicione, sequaces habui. Grammatici veteris notam arguere mendacii non ausus, nonnihil tamen immutavit, *Eustathius* in Il. Π. p. 1072, 49, Χηλὴν κατὰ τὰς παλαιὰς τὴν κιβωτὸν φασὶν οἱ Λάκωνες· Βυτεάδαι δὲ, Λάρνακα· Μιτυληναῖοι δὲ, Ἀσπίτην. Primum illud Βυτεάδαι, huius sit an alterius, est sane ridiculum: *Cecropidae* quidem dicti sunt Athenienses, & *Thesidae*; sed ne *Codridae* quidem, nedum Βυτεάδαι, vel Βυτάδαι. hae tantum erant familiae nobilissimae Athenis a generis auctore *Codro* Rege, vel heroë *Buta*, nomen trahentes. Sed praeterea id omne fictum est. Χηλὴς vox est Homerica, non Laconica; *arca* a quibusvis Graecis, ut Κιβωτὸς, dicebatur & Λάρναξ. Mitylenaeis nihil credo cum voce Ἀσπίτης fuisse commune; quia in reliquis mendax est Grammaticus. *Ci* B
stam sic aliquoties apte dixit *Euripides* in Ione, locis a *D. Heinsio* ad *Hesych.* in Ἀσπίτην adnotatis. Quanto melior, vera quippe, haec est eiusdem *Eustathii* observatio in Od. B. p. 100, 42, Χηλὲς —— ἀπὸ τοῦ χάω (χάω) τὸ χωρῶ. (ἐξ οὗ καὶ ὁ Χηραμὸς, ὃν οἱ τῆς Δωρίδος γῆς ἄρτι Χηλαμὸν φασὶν ἰδιωτικῶς.) λέγεται δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ Ἀσπίτης, καὶ Κιβωτὸς, καὶ Λάρναξ, καὶ Σορός. sic enim scripserat, non σωρός. Centena talia sui aevi, ex antiquis vocabulis depravata, passim exhibet *Eustathius*, inprimis illa quae in Lycia usu plebeio conterebantur: Χηλαμὸς *Ducangii* diligentiam non effugit: sic *latibula* ferarum vocabant istius aevi Graeci.

Praxinoae τῆς λάρνακος in mimo *Theocriti* quaerenda erat Ἀ κλείς. Ista forma, a Dorico κλαξῶ legitimo more ducta, (de qua vid. Epist. ad *M. Röverum Virsini Virg.* C
cum Gr. coll. praefixa p. LXII.) non alibi praeterquam in hoc uno loco fuit a me lecta, ne apud Grammaticos quidem, quantum recordor: Κλᾴξαι, κλεῖσαι· dat *Hesychius*, formam in Theocriteis aliquoties occurrentem. *Clavis*, κλεὶς, κληῖς, Dorice scribentibus etiam Κλαὶς dicebatur: Κλαῖδα scribebant; non κλᾶν vel κλᾶν. vulgo dictam κλεῖδα, Κλῆν scripserunt *Andocides*, *Lysias* p. 8, 2. *Demosthenes*, veterum etiam imitatores: sed in Evangel. *Lucae* XI, 52. κλῆν scribere non debuerat corrector in Cod. Cantabrig. —— Ad *Hesychii* Παῖν, παῖδα, tacent, qui id ipsum legerant aliquoties in *Gregorii Nazianz.* carminibus T. II. p. 43. A. 105. A. p. 120. A. 121. C. 122. C. &c. —— Ceres assimilata sacerdoti suae in h. Cereris

Cal-

A *Callimachi* v. 45, *manu geſtabat*
Στέμματα καὶ μάκτρα· καταμαδίαν δ' ἔχει κλαῖδα,
antiquitatis ſciens de humero ſuſpenſam *clavem* in clavigera templi ſacerdote non mirabitur: quingentis paene annis ante talem clavem Divinus *Ieſaias* iam memorabat c. XXII, 22, Δώσω (*Symm.* Ἐπιθήσω) τὴν κλεῖδα οἴκου Δαυὶδ, ועל־שכם, ἐπὶ δ' ὦμα αὐτοῦ. Vt in v. *Callim.* Κλαῖδα legimus, apud *Heſychium* ſunt: Κλαῖδες, ζυγὰ, Αἰολεῖς. illic τὸν μοχλὸν intelligo; ὁ μοχλὸς dicitur & Θύρας ζυγὸς teſte *Euſtath.* in Il. N. p. 935, 49, unde verba Ἐπιζυγῶσαι (*claudere*) Θύρας, & *aperire* Ἀναζυγῶσαι. *Etymologus* p. 97, 1, Ἀναζυγῶν φασὶ τὸ ἀνοιγνύναι κίβωτὸν, ἢ τ ἐπὶ τῇ θύρᾳ κόμμα· (Θύρωμα male dat Lex. Reg. Paris. MS. quod cetera praebet eadem ad Ἀναζυγὲν. Κόμμι genuinum eſt: vid. Schol. in *Theocr.* V, 117. *T. H.* ad *Lucian.* I. p. 472.) ἐκ Ἀναζυγῆ, ἡ τῆς
B Θύρας ἄνοιξις. —— Πλάτων Εὐμενίσιν, Εὐθὺς ἀναζυγῆς ποιούμενος. huc videri poteſt ſpectaſſe *Pollux* X, 26. ubi iuvenis tum temporis *Hemſterhuſius* verba non omiſit *Etymologi*: ſed iſta non ſunt Comici *Platonis* ex Eumeniſin; olim in Codice MS. Etymologici M. quem *d'Orvillius* mihi benigne miſerat utendum, ſcriptum legi: Πλατ' Εὐμ· Iam vero, ut apud *Polybium*, aliosque recentiores, legitur, in Laconicis Apophthegm. *Plutarchi* p. 209. F. ἀναζυγᾶς ποτε ποιουμένης, *cum caſtra aliquando moveret* Ageſilaus. His ſcriptis, *Rubnkenius* Noſter iſta mecum communicavit: „ Rectis„ ſime Cod. Dorv. Πλατ. Εὐμ. ex quo facio Πλάτωνος Εὐ„ μένει. Locus eſt in Eumene p. 595. A. ". Suſpicari forte liceret in *Ariſtoph.* Nub. v. 743, pro ἐκ Ζυγάθρου in
C aliis Codd. olim etiam lectum, κἀναζύγωσον· quia haec proſtant in Scholiis: οἷον ἀνοίγων ἀποστερῶ. τὸ γὰρ Ἀναζυγῶν ἐστὶ τὸ ἔξωθεν ἀνοίγων τὴν θύραν. —— Haec faciunt ut recorder *arcam* a *Sophocle* dictam & *Xenophonte* Ζύγαστρον. *Zonaras* in Lexico nondum edito: Ζύγαστρον, κιβωτός. κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορός. Σοφοκλῆς, Ζύλῳ ζυγάστρῳ (ſcribendum Κοίλῳ ζυγάστρῳ, ut eſt in Trach. v. 705. veneno tinctam tunicam complicatam Deïanira in arcam abdiderat,) παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι τὰς σανίδας, ἐκ Ξενοφῶν (Κύρ. Π. VII. p. 109, 12,) τὰ δὲ ἄλλα χρήματα παραδιχομένους ἐν Ζυγάστροις κομίζειν, ἵνα, ὅπη καιρὸς εἴη, διαλαμβάνωσιν ἅπαντα τὰ ἄξια.

Vſ. 34—38] Docti Lectoris pace, in hac velut nova Mimi Theocritei Scena, ἀνθρώπινα δεῖσθαι, faciamque adeo, quod

quod Abbatem feciſſe *Banierium*, quodque alios interdum Academicos facere ſupra dicebam. Haec quoque *Theocriti* monſtrant verum illud eſſe *Terentii*: A

Dum comuntur, dum moliuntur &c.

Maritus Dinon iam dudum domo exierat ad ſolemnis diei Regiam pompam ſpectandam, odioſe ceſſante uxore Praxinoë; quae tamen etiam amicam Gorgonem exſpectare maluerat, quacum maledicere marito, & de nova veſte & de quibusvis rebus garrire poſſet: quae dudum lota potuerat eſſe & ornata, amicam exſpectaverat nihil agendo; coram illa ſcilicet veſtis erat mutanda (erant enim hae domi mulierc̃s ἀναμπίχυτοι καὶ μονοχίτωνες· vid. ad *Herodot.* not. & *Etymolog.* in Δωριάζειν) pretioſis & feſto diei congruis. Cum manus laviſſet, & viderentur ad pompam abiturae, γυναικεῖοι non eunt tamen. Peloponneſiaca ſive Corinthia B (legatur *Herodotus* L. V, c. 87, 88.) veſtis interior ſuis ornata plicis, quam coram Gorgone cupiebat explicatam v. 21, dum fibulis adſtringitur ad pectus & brachia, illa, quidem recens a tela, evenit quod futurum ſperaverat Praxinoë; nunc quidem cupienti novas moras obiicit Gorgo, dum ait:

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ κατάστυχὲς ἱμάτιόν ἐστι
Τοῦτο πρίατ.

Praxinoa, veſtis iſta elegans valde facit ad corpus tuum, teque adeo decet:

λέγε μοι, πόσσου κατῆβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

obſecro te, dic mihi tandem, quanti detexta tibi conſtitit? Tum illa

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ·

Hoc mea tu Gorgo noli in memoriam mihi revocare: Taedet C *mentionis*, *Caecilius* inquit apud *Gellium* N. A. II, c. 23. Nimium quantum eſt: *Salvinius* hic in margine Medicei Codicis invenit: πλέον ἢ δύο μνᾶς ἀργυρίου καθαροῦ μετῆκα.

πλέον ἀργυρίου καθαροῦ μνᾶς
Ἢ δύο· ταῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν πετίθημα.

impendi plus quam duas minas argenti puri; quin ſic in iſta veſte conficienda elaboravi, ut vitae paene iactura in hoc opere tota fuerim. Ἀλλά, inquit Gorgo,

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἄπιθα τοι.

Sed laborem nunc compenſat voluptas animi, qua frueris tam eleganter ornata. Debuit victa tandem amicae iudicio adſentiri Praxinoe;

Ναί, καλὸν ἐστι.

Quin-

A *Qiainimo ſtola, quod fateri cogor, eſt venuſta.*

Vſ. 35. Πόσσω καπέβα τοι ἀφ' ἱσῶ] *Caſaubonus* in iſta: „ quantum impendiſti priusquam hanc veſtem detexue- „ ris? Quod vulgo textores dicunt de perfecto panno aut „ tela, *desmonter la piéce*, id Theocritus elegantiſſime „ dicit καπεβαίνειν ἀφ' ἱσῶ, alii ſcriptores καθαιρεῖν ἱστόν, ut „ Strabo de meretricibus Corinthiacis loquens libro octa- „ vo. " Vt ſunt omnia viri Magni; quae ſequuntur lectu quoque ſunt digniſſima. Quod vero Galli vocant *démonter la piéce*, id non dicitur a *Theocrito* καπεβαίνειν ἀφ' ἱσῶ· ſed reſpondet Graecae phraſi καταβιβάζειν ἀφ' ἱσῶ, ſive potius alteri Theocriteae, ἄτερον τίμνειν ἀπὸ τᾶ κιλιόντος, *textum pannum de pedibus ligni* vel *mali textorii ſecare*; atque adeo, quod B iam perfectum eſt ac *detextum*, *deponere*. Helenen Spartiatides puellae laudantes in Epithalamio Theocriteo (Eid. XVIII.), in arte etiam textrina nullam eſſe canunt cum illa comparandam v. 33, 34, Οὔπω νιν ——

Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλίᾳ πυκινωτέρῳ ἄτριον ἰσῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρὰν ἔτανυ' ἐκ κελόντων.

Scholion in hunc locum nobis ex Genev. Codice *Caſauboni* Lectiones offerunt p. 278, Ἔτανυ' ἐκ κελόντων] Ἤγουν ἐκ τᾶ ἱστοπέδα· τίμνει γὰρ τὸ ὕφασμα ἀπὸ τᾶ ἱσῶ ὅταν πλιόσῃ. clarioribus iſta verbis explicari non poterant.

Ab his vero, ſimilibusque omnibus, diſtat *Theocriti* forma loquendi, noſtro loco, quod ſuſpicor, Sophronéa; mulierbris certe, de amicae veſte lanea loquentis tanquam de re animata:

C πόσσω κατίβα τοι ἀφ' ἱσῶ;

quanti conſtans *tibi de tela deſcendit?* κατίβα. ſenſum exprimere conabatur Grammaticus, cuius hoc Scholion ex Mediceo Cod. *Salvinius* enotavit: Κατίβα. πόσου ἐργυρίου ἐξυφάνθη ἀπὸ τᾶ ἱσῦ. ſed lanam & cetera ad opus neceſſaria coëmerat tantum Praxinoë; ipſa fuerat opifex: niſi telam texuerit, veſtem ſaltem oportet confecerit: quid enim alias iſta ſignificarent?

τοῖς δ' ἔργοις κὴ τὰν ψυχὰν κοτίβημα.

Iam vero illud καπέβα ἀφ' ἱσῶ nusquam alibi, opinor, niſi hoc in loco, reperietur: nusquam alibi legerant illud *Paul. Leopardus*, aut *If. Caſaubonus*; neque illud a me usquam fuit inventum. *Caſaubonus* vero in iis quae ſupra poſui καθαιρεῖν ἱστόν, *telam detexere*, ſe legiſſe indicat in libro octavo *Strabonis*; *Leopardum* non nominat.

Paulus ſcilicet *Leopardus*, qui Belga natus, Furnius quippe, (vid. Em. XIII, c. 2.) τῆς κριτικῆς ἀκριβείας inter recentiores primus fuit exemplar, Emendationum libros ſcripſit viginti; *Tomus prior, decem libros continens*, primum prodiit ex officina Plantini MDLXVIII. iam anno ante, quam publicaretur, vir optimus hinc illuc abierat, annos demum natus ſeptem & quinquaginta: reliqui decem Emendationum libri diutiſſime latuerunt. *Caſaub.* Animadv. in *Athen.* L. XIV, c. III. (conf. *Iacobi Nicol. Loenſis* Miſcell. Epiphyll. L. VIII, c. 23.) laudato *Leopardo*, *vae illis*, inquit, *qui tanti obſervationum reliquos decem libros nobis invident!* Prodierunt tandem in Lampadis ſive Theſauri Critici T. III. ſatis negligenter, inſtar aliorum, a *Iano Grutero* vulgati, qui in Epiſtolis praefixis occupatus in nugis ne illud quidem Lectores docet, unde nonnulla, quae primus edidit, habuerit. Debebat x illos Emendationum libros, integris iſtius Theſauri voluminibus anteponendos, noſtrati *Petro Scriverio*, quod, a *Grutero* diſſimulatum, ſatis acriter, ſed ingrato, *Dan. Heinſius* obiicit in ſuis Emend. & Notis ad *Maximum Tyr.* p. 58. Noſtrarum literarum ſtudioſos paucos arbitror futuros, quibus in hoc liberrimo ſcribendi genere iſta ſint de *Leopardo* diſplicitura. Vt illuc redeam, *Strabonis* locum, quem legere ſe *Caſaubonus* recordabatur, egregie tractavit *Paulus* ille *Leopardus* in iſta operis parte, quam Lectiones ſcribens Theocriteas non viderat *Caſaubonus*; Emend. nempe L. XI, c. XIV. *Strabonis* locus eſt L. VIII. p. 581. B. quocum comparat ab *Euſtathio* diverſimode narrata in *Hom.* Od. ε. p. 544, 34. ſed ſua cum hauſerit, ut alia centena, ex *Strabone* non nominato *Euſtathius*, illi fides potius eſt habenda narranti, Corinthiam ἰταμῶνα, in ambigua voce ἰὸς, & *telam* ſignificante, & *navis malum*, ludentem, cum accuſaretur, tanquam quae ὁ φιλεργὸς εἶη, οὐδ' ἱερὸν ἄπλοιτο, εἰπεῖν, ἐγὼ μέντοι ὁ ταμίας τρεῖς ἤδη καθεῖλον ἰοὺς ὑπὸ βραχεῖ χρόνῳ τούτῳ. *ego tamen talis intra hoc breve tempus tres ἰοὺς detexui*, non *tres telas*, ſed tres naucleros, quorum illa ſacculos exſiccaverat. —— In Latina voce ambigua, *telis*, ſimilis eſt luſus in carmine quod Cl. *P. Burmann. Sec.* edidit *Anthol.* Lat. I. p. 71, ubi inter Lycomedis puellas latens dixiſſe fingitur Achilles:

Stamina linquentes currant ad ſpicula palmae; ——
A telis ad tela decet tranſire iuventam.

Saepius autem puellis telae & lanificii ſtudium Amor auferebat: *Horatius* Carm. III. Od. XII, 4, *Tibi*

A *Tibi qualum Cythereae Puer ales, tibi telas*
Operoſaeque Minervae ſtudium aufert, Neobule,
Liparei nitor Hebri.

Incerti, antiqui tamen, Poëtae hoc venuſtum praebet epigramma *Anthologiae* Gr. L. VI, c. 8, 6,

Κερκίδα τω φιλοεργὸν Ἀθηναίᾳ θέτο Βιττὼ
Ἄνθεμις, λιμπὼς ἄεμνον ἐργασίης·
Πάντας ἀποσβέσασα, γυνὴ τόσα, τὰς ἐν ἰφθίμῃ
Μέλπεις, ᾗ συνομὰς φοιτίδας ἰσοπόνους.
Εἶπε δ' Ἀθηναίη· Τῇ Κύπριδος ἄψομαι ἔργων,
Τὴν Πάριδος κατὰ σῦ ψῦχος ἐνιπεμένα.

Corinthia vero *Straboni* memorata, quae primum probabiliter, inſtar iſtius Andriae, pudice vitam egerat,

lana ac tela victum quaeritans,
B *poſtquam amans acceſſit, pretium pollicens,*
Accepit conditionem: dein quaeſtum occipit,

atque eleganter deſidiam exprobranti dicebat, ſe tamen intra perbreve tempus τριῶς καθιλεῖν ἱστύς. quorum venuſtas ſentiri poteſt, non ſatis commode verbis Latinis explanari. In *Philoxeni* Gloſſario legitur: *Detexo*, Καθαιρῶ ἱστόν. in Gloſſ. *Cyrilli* Gr. Lat. Ἐκτίμω ἱστὸν, *Detexo.* infra in eodem Gloſſario: Ἐξετμήσιεν, *Detexit.* qui Gloſſaria conflavit in unum malo inſtituto, *Labbaeus* exhibet: *Detexit*, ἀπικάλυψιν, ἐξετμήσιεν. Priora recte ſe habent, *Detexit*, ἀπίκ. tum ſcribendum: *Detexuit*, ἐξέτμηξ ἱστόν. exorſam telam perfecit, atque adeo τὸ ὕφασμα ἐξύφαινεν. —— Cum multa notaverim, Scholion tamen iam olim editum a *Zach. Calliergo* in hunc ipſum *Theocriti* locum non debebat a me praetermitti; hoc nempe: C Πόσου κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ] (ſic recte in iſta Ed. Rom. voces integrae ſemper Scholiis ad finem libri ſeorſim vulgatis, praefiguntur) Ἦγουν διὰ πόσης ἐξόδου σοι κέκτηται λὰξ τοῦ ἱστοῦ ἢ διὰ πόσου (πόσα) σοι λὰξ τοῦ ἱστοῦ καθηρέθη, ᾗ οἷόν ἐξυφάνθη. *Quantum erogaſti pecuniae ante, quam* haec *tibi* veſtis *fuit de tela reſecta?* Sic illud διὰ πόσης ἐξόδου Latine reddi debet. Ἔξοδος quid eſſet ante ferme ignorabatur, quam nota in Codice *D'Orv.* Ἀναλώσεως] Ἐξοδιασμὸς· inſignem nobis peperiſſet obſervationem *Hemſterh.* ad *Schol.* in Plut. *Ar.* p. 111. ubi hoc Scholion etiam attigit. In ἔξοδος & ἐξόδιος turpiter erratum fuit & alibi, & apud *Iob. Chryſoſt.* Opp. T. III. p. 83. A. vid. *Plutarch.* T. I. p. 45. A. Recte Gloſſar. *Cyrilli*: Ἔξοδος, ἀνάλωμα, *erogatio, expenſum.* alibi: Ἐξοδιάζω, *Redigo.* Ἐξοδιασμὸς, *Redactio.* ſic recte vox barbara

Radicatio corrigitur in libro Bibl. Leidenſis. *Redigere pecuniam* quid eſſet apud veteres Romanos poſt *Io. Fred. Gronovium* Obſ. I, c. XIX, quem laudare ſaltem ſui hoc in genere ſimilem debuerat, *R. Bentleius* docuit, ubi ſuum *Horatio* vindicat in Epoda II, v. 69,

Omnem redegit Idibus pecuniam.

Manilio vir perſpicaciſſimus reſtituit IV, 542,

Inque epulas funus rediget pretiumque ſepulcri,

id eſt, in epulas, atque adeo res vanas impendet pecuniam, quae in funeris erat impenſas neceſſarias eroganda.

Vſ. 36, 37. —— *πλέον ἀργυρίου καθαροῦ μνᾶν Ἢ δύο, τοῖς δ' ἔργοις ἢ τὴν ψυχὴν ἀποτίθημι.*] *Μνᾶν* optimorum etiam Codicum eſſe lectionem *D'Orvillius* ſubmonuit in *Chariton.* p. 144. atque ita omnino legendum *Scaliger* iam viderat, reiecta lectione *μνᾶς* quam, indicatam ab *Henr. Stephano*, revocavit in ſuam Edit. *Wintertonus*; quamque, probatam a *Carolo Boyleo*, abſurdam eſſe *Bentleius* in iis oſtendit quae obiecit *Boyleo* p. 248. Ed. Latinae *Lennepii*. Mutata diſtinctione *Reiskius* edi voluit

Μὴ μανάσῃς, Γοργοῖ, πλέον. ἀργυρίου καθαροῦ μνᾶς
Ἢ δύο.

&, ne *μνᾶν*, pro *μνᾶν*, Dorice a ſe ſcriptum Lector opinaretur, illinc haec Latina fecit: *Noli, Gorgo, ea de re pluribus loqui: impendi pecuniae numeratae minam, aut duas.* quod idem eſſet ac ſi his in oris diceremus, impendi florenos XXX, vel LX. legat *Reiskius* obſervata *Bentleii*; & neminem ſic loqui confitebitur. Interroganti Gorgoni, *πόσου καπῆλα τοι ἀφ' ἱστοῦ*; *quanti tibi veſtis conſtitit detexta?* Reſpondet Praxinoë:

Μὴ μανάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίου καθαροῦ μνᾶς
Ἢ δύο.

inſumſi plus duabus minis argenti puri puti: certum pondus argenti puri puti memorabatur in foedere inter Pop. Rom. & Karthaginienſes facto, teſte *Alpheno* ICto ap. *Gellium* N. A. VI, c. 5, laudatum a *Io. Meurſio* Spicileg. ad *Theocr.* p. 74. —— Voculae *ἢ* pleonasmum, quem attigi ad Eid. XX, 27, p. 162. apto hic exemplo *Toupius* firmavit in Epiſt. ad *Wartonum* p. 334. *Timon*, opinor, in Sillis ſcripſerat:

Ἠὼ. βαφὴν βουλλύγα τομώτερον ἢ Δυκόεργος.

non

A non Λυκόεργος· ut vulgatur apud *Athen.* X. p. 445. E. ut nempe contracta sic forma dixerit loquendi, pro τρμάτερος ἢ Ὁ Λυκόεργω βατιλῆος. —— Satis hic fuerat dixisse πλέον δύο μνᾶν· Syracosiam mulierem inprimis decet πλέον ἀργυρέω καθαρᾶ μνᾶν ἢ δύο. Ad *Talenti*, vel *Minae*, mentionem nonnunquam Attici, raro tamen, vocem addunt ἀργυρέου. exempla quaedam *D'Orvillius* adnotavit Anim. in *Charitom.* p. 144. sed in usu quoque quotidiano sic Graecos suspicor loquutos in Sicilia atque in infima Italia: Heracleënsis Tabula offert v. 95,

ἓξ μνᾶς ἀργυρέω·

& τέτορες μνᾶς ἀργυρέω.

v. 96, τρεῖς μνᾶς ἀργυρέω. . . .

B v. 123, & 75, δύο μνᾶς ἀργυρέω. .

v. 75, etiam δέκα νόμως ἀργυρέω. Ad Νόμως, *nummos*, quam formam hinc adhibui supra ad v. 16, *Pollucis* locum tractat *Mazochius*; sed vid. *Bentlej.* contra *Boyleum* ed. *Lennepii* p. 282. —— Doricum autem μνᾶν, pro vulgari μνᾶν, ex marmore nobis exhibet Inscriptio Corcyraea in Diario Italico *Montfauconi*, p. 417, 17,

χωρὶς τᾶν πεντήκοντα μνᾶν.

In proximis verbis Theocriteae Praxinoës,

τοῖς δ' ἔργοις τὰ τᾶν ψυχᾶν πειθόμεθα.

ultimum illud, a me iam olim indicatum, cum a *Toupio* probaretur, & in ora libri ab *Is. Vossio*, cum *Reiskio* hunc in versum recipere non dubitavi, pro vulgato, σεσ-

C πίθεμεν· quod ut Edd. sic & Codices retinent: in uno Florentinorum vitiosum legitur πειθεμεν· vir eruditissimus σεσείθεμεν in libro suo emendaverat. Sententia utique τὰ σεσειθέμεν respuit, atque omnino poscit σεσπιθέμεν. more itaque Dorico *Theocriti*, pro σεσείθεμεν, scribendum erat —— πεπίθεμεν. Dicti vim Latine & Anglice *Toupius* expressit egregie. —— Quodam modo accedit, diversum tamen, in Caristy, sive Eid. XXVII v. 60, ad haec puellae,

Φάς μοι πάντα λέγειν· τάχα δ' ὕστερον ἄλλα δοίης

quod Daphnis respondet amator:

Αἰεὶ κἀνὺν δυνάμαν τᾶν ψυχᾶν ἐπιθάλλεσθαι.

quo tandem dicto, quae vincere nolebat, victa succubuit.

novam coniugem vere amans Tigranes *Xenophontis* (K. A
Π. III. p. 41, 19) ἐγὼ μὲν, ἔφη, ἅ κῦρι, κἂν τῆς ψυχῆς περιαιμῶν ὅτι μήποτε λατρεύσαι σοὶ τάχιον· ad sibi restitutam Tigranes v. 41, ἦ δ' (sic *MS.* Leidens.) ὃς, ἔφη, ᾧ Δημοσία καλὸς ἐδόκει ὁ Κῦρος εἶναι; ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη, οὐκ ἐκεῖνον ἐθαύμαζον, ἀλλὰ —— τίνα μόνον; ἔφη ὁ Τιγράνης· τὸν εἰπόντα, νὴ Δία, ὡς τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς ἂν περίφρων εἴη μὴ οὐ βουλεύειν. loco, quo vix datur elegantior, distinguendo suum vigorem restitui, in quo ἐθαύμαζον *admirantis* est & *amantis*; ut saepe θαυμάζ in *Xenophonteis*: p. 68, 30. &c. p. 69, 28. p. 515, 4. p. 533, 23. —— Quae habebant omnium carissima, vitam adeoque, *animam* vocabant, ψυχάν, *Tyrtaeus* in ista admirabili elegia, quam *Lycurgus* nobis servavit in Or. c. Leocratem, p. 162, 44,

B
Θνητοὶ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
Θνήσκωμεν, ψυχὰν μηκέτι φειδόμενοι.

Si cum rebus adeo magnis parva licet, muliebria quippe, componere, *Theocriti* Praxinoë τᾶς ψυχᾶς μάλιστα φειδομένα ἐργάσατο τὸν περσατείδα, atque adeo animam in opere posuerat,

Vs. 38. Ναί· καλὸν εἶπας] Quomodocunque capiatur illud εἶπας, a *Theocrito* hic positum non facile mihi patiar persuaderi: neque tamen placet iuvenile commentum in Epistola ad *Rövertum* a me propositum p. 37. τοῦτο κᾶ εἶπες, enotavit ex Cod. Florentino *Salvinius*; τὸ πίκα εἶπες Florentiae vulgavit *Iunta*. prodiit ex libro MS. Vaticano, τοῦτο καλ' εἶπας. me nihil ista ad commodam illinc efficiendam sententiam iuvant. Minime absurdum est in Scholiis C
ἐμὸν ἀληθὲς εἶπας. Si darent Codices,

Ναί· καλὸν ἴστι.

hoc ut non ineptum probaremus fortasse. Sed etiam tum nimis abrupte censebitur, opinor, ad ancillam proximo dixisse versu,

Τἀμπτίχνιον φέρε μοι.

Quid si in vocem εἶπας, vel εἶπα, depravata sit adhortantis vocula, semel tantum in Theocriteis, alibi frequenter, occurrens, εἶα; —— satis erat sincerum amicae iudicium adprobasse: ναί, καλόν ἐστι τὸ καπνίζειν ἱμπρόσιμα· ut, quae iam ante dixerat v. 21,

Ἀλλ' ἴθι, τἀμπτίχνιον ἁ τὸν περσατείδα κάθελθε,

cum τὸν περσατείδα tantum attulisset Eunoa, quae fabu-

lan-

A landi praebuerat materiam; nunc, εἶα, dixerit, *eia! quid ſtas?* adfer etiam τὠμπίχνιον καὶ τὴν θολίαν.

eia! Quid ſtatis?

Horat. Serm. I. Ecl. I, 18, 19. *Euripides* Iphig. in Taur. v. 1423,

Οὐκ, ὦ πάτερ, ἐμπαλάσσου χέρας,
Παράπτεται φαρμακτὸς·

Vſ. 39. Τὠμπίχνιον φέρε μοι, καὶ τὴν θολίαν,] Cauſam profecto non video, cur τὴν θολίαν κατὰ κόσμον Ἀμφίβιες· iuncta maluerit *Iungermannus* ad *Pollucis* VII, 174, ubi θολία fuiſſe dicitur πλίσμα τι θολοειδὲς, ᾧ ἐπὶ σκιάδιν ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες. illic de *umbella* ſic etiam dicta notarunt viri docti: apud *Euſtath.* in Od. X. p. 795, 31. haec habentur ex *Lex. Rhetor.* Θόλοι, —— καμάραι· Θολία δὲ θηλυκῶς πῖλος εἰς ὄξυ
B λαλύγων· οἱ δὲ σκιάδιον. Gallus interpres *Theocriti* optime reddidit, *Mon paraſol.* Suo more pronunciandi, de quo ſupra dixi, p. 277—284, τὴν θολίαν, *umbraculum*, Lacaenae Σαλίαν vocabant: *Heſychius:* Σαλία, πλίσμα καλάθῳ ὅμοιον, ἢ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ φορεῖται αἱ Λάκαιναι· οἱ δὲ, Θολία. Eadem vox fortaſſe latet in Σάτλα. quod apud eumdem exponitur κάλυμμα κεφαλῆς γυναικεῖον.

Scholiaſta Theocriti τὴν Θολίαν recte reddidit per σκιάδιον & πίτασον· quod vero illic additur, οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ σκιάδιον Σκίρον καλοῦσι· ſi vel corrigatur, ut corrigi debet, Σκῖρον· (*ſcirrhum* enim σκίρρον dicebant,) de *umbellis* quibusvis verum non eſt; ſed de candidis tantum, quibus in *Scirorum* pompa ſacerdotum quorumdam capita tegebantur, quasque illis ferebant Eteobutadae: vid. *Harpocration* in Σκίρον· &
C *Meurſius* in Gr. Feriata. *Vmbracula* vulgo Athenienſes aeque ac ceteri Graeci Σκιάδια vocabant, vel Σκιάδεια· ex. gr. *Ariſtophanes* in Equit. v. 1345. in Avib. v. 1508, 1550. Theſm. v. 830, 836. ex Scholiis in horum locorum priora liquet diebus inprimis feſtis his uſas puellas mulieresque Atticas: ad primum locum *Scholiaſta* forte dederat: Σκίπωνά τινα, ὅπερ αἱ γυναῖκες παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἔχουσι ἐξιοῦσαι, vel πομπεύουσαι· pro vulgato Θόλιον· *Schol.* in Av. v. 1508, Σκιάδιον —— ἔχουσαι αἱ Κανηφόροι ἀπῶσαι εἰς τὸ Ἐλευσίνιον ὑπὲρ ᾧ μὴ καίεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου· in v. 1550, ταῖς Κανηφόροις Σκιάδειον ᾗ δίφρον ἀπολυθῆναί τις ἔχουσα· ſuis vero filiabus umbracula tenere filias inquilinorum, τὰς μετοικους, cogebant, ut famulas, Athenienſes: vid. *Aeliani* V. H. VI, c. 1. illic *Iac. Perizonius*, & *Io. Meurſius* in Panathenaeis c. XXIII.

Erat enim hoc ſervile miniſterium: in *Pauſaniae* VII, p. 580, ſolio eburneo inſidenti διεφ πανα ασσαιρα σκιαδιον φερουσα· *adſtat ancilla tenens umbraculum*: Omphalae, cui dominae iuvenis turpiter ancillabatur Hercules,

Aurea pellebant rapidos umbracula ſoles;
Quae tamen Herculeae ſuſtinuere manus.

Ovid. Faſt. II, 311, cuius praecepto, Artis Am. II, 209, etiam hodie libenter obediunt comati iuvenes:

Ipſe tene diſtenta ſuis umbracula virgis.

Martialis XI, ep. 74.

Umbellam luſcae, Lygde, feras dominae.

Umbellâ latâ quia ſolis arcebantur radii, κατὰ ἡλιοστρῆ dixit *Sophocles* Oed. in Col. V. 305,

κρατὶ δ' ἡλιοστρὴς
Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλὶς τὸ ἀμπέχει. B

Recte *Scholiaſta* πλατύπλοον ἀβρεμφαλαίαν explicat: abſurde vero *Suida* πλατύπλῳ redditur κυνῆ Θεσσαλίς. In Scholiis ad *Sophoclem*, Hecales opinor, fragmentum legitur Callimachéum (inter *Bentlejana*, CXXIV) ex *Suida* egregie emaculatum a *Toupio* Em. in *Suid.* III, p. 57, cuius primam vocem, Εἰδὲ, in εἶλας commode mihi videor mutaſſe, quo *ſolis ardor* ſignificetur:

Εἶλας ἀμφὶ δὲ οἱ κιφαλῇ, νέον Αἰμονίδην
Μεμβλακὸς, πίλημα περίτρεχον ἄλκαρ ἔκειτο.

niſi, quam primam poſui, vox ultima ponenda potius videatur. Εἶλας ἄλκαρ, *munimentum* erit adverſus *ſolis radios*, ut in alio fragm. Callim. CXLII, τὸ δὲ σκύλον ἀνδρὸς καλύπτρη γιγνόμενον, κιφεσὶ καὶ βελέων ἔρυμα· & ſaepius in ſimilibus: vid. *Ariſtoph.* Veſp. v. 613. *Eurip.* Or. v. 1511. C & notata in *Eurip.* Phoeniſſ. p. 291, 292. Aliud eſt ex eadem Hecale, ut puto, fragmentum CXXV, quod *Jo.* etiam *Meurſius* adhibuit in Spicileg. ad *Theocr.* p. 75. conf. *Hadr. Junii* Animadverſ. II, c. VI. Non tantum *umbracula* iſta muliebria, ſed & *pileos* Graeci temporibus heroicis, ut & veteres Romani, in uſu certe vitae quotidiano, inſtar Aegyptiorum, ignorabant, nudo capite incedentes; voluitque hunc morem in ſuam civitatem revocatum *Plato* L. XII. de LL. p. 942. D. De Aegyptiis teſtis eſt *Herodotus* L. III, c. XII. *Homerum* nusquam pilei meminiſſe, veteresque Romanos πὶς κιφαλὰς fuiſſe ἀκαπνακάλυπτους monuit *Euſtath.* in Od. A. p. 30, 52. De Athenienſibus, tempore *Solonis*, locus eſt inſignis *Luciani* de

A de Gymnaſ. T. II. p. 895. Ne Romanas quidem antiquiſſimi aevi matronas *capitum tegmina* habuiſſe ex *Varronis* verbis conficias apud *Nonium* in v. *Capitia*. —— Paſtores quidem in Arcadia, atque alibi, adverſus ſolis radios capita iam olim muniviſſe videntur; & apud Lacedaemonios temporibus etiam antiquiſſimis pileorum uſus, inprimis in bello, invaluit; ante reliquos vero Graecos Theſſali pileos geſtarunt & Macedones: πῖλος Ἀρκαδικὸς ἢ Λακωνικὸς eſt in *Dionis Chryſ.* Or. XXXV. p. 433. A. Lacedaemoniorum & Macedonum; in Or. LXXI. p. 628. B. de Laconicis egit *Meurſius* Miſc. Lac. I, c. 17. Polyſperchon *Polyaeni* IV, c. 14, dicitur πῖλον Ἀρκαδικὸν ἐπιθεμένος. & Memnon apud eumdem, V, c. 44, 5, Κυζικηνοὶς ἐπῆν, τῇ κεφαλῇ καυσίαν ἐπίθετο Μακεδονικὴν. ante hos *Sophocles* B etiam mentionem fecit —— Ἀρκάδος κυνῆς, in Inachi verſu, quem *Toupius* emendavit in Epiſt. Crit. p. 52. ad Ἀρκὰς κυνῆ notam dat ex *Pauſaniae* Lex. *Euſtath.* in Il. B. p. 228, 48. Arcadicos ſe pileos nusquam invenire ſcribebat *Olearius* in *Philoſtr.* de V. S. Il. p. 572, 15. Frequentius memoratur *cauſia*; quae Macedonibus fuiſſe dicitur

Κωλοὺς ὅπλους,
Καὶ σκέπας ἐν περιφορᾷ, καὶ κῆρας ἐν πολέμῳ,

in Epigrammate *Antipatri*, quod primus vulgavit *L. Kuſter.* ad *Suid.* in Καυσία· Latine vertit atque explicuit Elegantiſſ. *Joan. Boivinius dans les Mémoires de l'Acad R. des I. & B. L.* T. II. p. 269. & 285. *Plautus* Milite Glor. IV, 4, 42,

Facito ut vepias huc ornatu nauclerico;
Cauſiam habeas ferrugineam.

C Perſa I, 3, 75, —— *chlamydem afferto, & cauſiam.*

Recte *Euſtathius* in Il. B. p. 193, 17, Καυσία ἐν κάλυμμα κεφαλῆς ἐκ πίλου ὡς πάσσω, (ſcripſiſſe videtur, εἶδος πίλου, ὡς τὸ πάσσω, vid. *Etymol.* p. 493, 36,) σκέπασμά τι ἀπὸ καύσου, τὸ ὡς εἰς περικεφαλαίαν συμπλεκόμενον. Regum Macedoniae *cauſia* quid a cauſiis privatorum diſtiterit, ex *Pauſaniae* nobis Lexico tradit *Euſtathius* in Odyſſ. A. p. 30, 50. In *Africani* Ceſtis, quod de re militari opus, valde vitiatum, partim (vid. *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 30,) ad nos pervenit, haec etiam vox corruptelam ſubiit; legere licet capite primo: ἀλλὰ ἐγὼ δὲ μαχομένων τὰς ὄψεις ὑπὸ πίλῳ Λακωνικῷ τῇ Μακεδονικῇ γιγνομένας καλυπίαν· ſublata hinc litera ſuperflua καυσία ſcribendum, quodque eſt in margine, καλὸν δὲ,

δὶ, ſequentibus eſt praefigendum: ego in uno Cod. MS. πολυσιάν, in altero κολουσίαν· in hoc multa tamen editis inveni longe meliora: hic Codex *MS. Africani*, inedita etiam quaedam complectens minime ſpernenda, his a me diebus adhibitus, nuper adeo in Leidanam pervenit Bibliothecam.

Vſ. 40. Οὐκ ἀξιῶ τὸ, κίκυν τ' μεμφὸν, θάνιν ἵππ⊙.] Galearum criſtas, tubarum ſonitum, atque armorum ſplendorem ut vana puerorum eſſe terricula monſtraret, illa *mordere* δάκνειν, negabat Eteocles *Aeſchyli* in Sept. c. Theb. v. 405,

Κόσμον μὲν ἀνδρὸς ἔστιν' ἂν τρίχαιμ' ἐγὼ,
Οὐδ' ἰλικτοιὰ γίνεται τὰ σώματα·
Λόφοι δὲ κώδιν τ' ἠ θάνιμος' ἄνευ δορός.

infans Aſtyanax in *Homeri* Il. Z. v. 467, B

πρὸς κόλπον ἰυζοῦσαν τιθήνης
Ἐκλίνθη ἴσχων, πατρὸς φίλον ὄψιν ἀτυχθείς,
Ταρβήσας χαλκὸν τε, ἰδὲ λόφον ἱππιοχαίτην,
Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθ⊙ νεύοντα νοήσας.

A vellicando *mordendo*que *aviculae* quaedam Δακνάδες ſucre dictae: apud *Heſychium* eſt Δακνὶς, apud *Feſtum* ſunt *Dagnades*, ſive potius *Dacnades*, iudice etiam *Scaligero*. Cum inſtar aliorum Δακνὰς ſcribi potuiſſet, iſta praebet *Phrynichi Sophiſticus Apparatus MS.* Δακνᾶς ἵππ⊙· Δακνᾶς ὄνε (ὄν⊙.) σπερμολόγας. nomina ſic proprie ſcribebantur Δαμᾶς· Κοσμᾶς· &c. Vt infantem, quem nolebat ad pompam ſecum ducere, Theocritea mater plorantem equorum morſu perterrefacit; in terriculis etiam perſonatis oris hiatum C praeſertim & dentes ingentes formidabant pueri: *Feſtus*, *Manducus*, inquit, *effigies in pompa antiquorum inter ceteras ridiculas formidoloſasque ire ſolebat, magnis malis, ac late debiſcens, & ingentem dentibus ſonitum faciens*: conf. *Scaliger* Coni. in *Varron.* de L. L. p. 150, 151. inter ceteras illic *terriculas*, quae ἐξειδωλεῖς pingebantur, eſt & *Lamia*. *Lamiae* fit in Scholio in hunc verſum *Theocriti* mentio, quod ex Cod. Mediceo *Wartonus* exhibet T. I. p. 205. hoc nomen, quo drama fuit ab *Euripide* ſcriptum, miram ſubiit corruptelam in *Scholio MS.* ad *Platonem*: Δάνιφ (Σίσυφε) Λίβυσσα, ἐς ἣν ἐποίησεν ἐν τῷ δ' Σαλαμῖνος προλόγῳ Εὐριπίδης· ubi vel ex *Lactantii* verbis, quae *Barneſius* adſcripſit, patet ſcribendum τῷ δ' Λαμίας προλόγῳ. *Lamiam*

c ad

Ad hunc locum alii etiam memorant. Vt *Scholiastes Gregorii Nazianzeni*, cuius verba vulgavit Cl. *Rubnkenius* in *Timaei* Lex. *Platon.* p. 131, *Theocriti* verba *Scholiastes* attigit *Aristidis*, ad ista in Orat. Panathen. T. I. p. 176, ἃ τὰς παῖδας ἀπώνυμα ἐπαπειλοῦσι· haec leguntur in eximio Cod. *MS.* Clariſſ. *P. Burmanni Sec.* οἷον. Λαμίαι καὶ τὰ τοιαῦτα φάσματα. λέγει δὲ τὸν Μορμώ, ἢ μελλόντα ἐμφοβεῖν τὰ παιδία. —— ὅτε βούλονται φοβῆσαι τὰ παιδία αὐτῶν αἱ γυναῖκες ἐπιβοῶσι Μορμώ, καὶ ὁ Πλάτων λέγει τὰ Μορμολύκεια, καὶ ὁ Θεόκριτος, μορμὼ, δάκνει με, (ſic iſta leguntur) Φασὶ δὲ τοῦτο, τὸν μορμὼ, Θεσσαλίδα. ad poſtremam vocem vid. *S. Bochartus* Hieroz. II. L. VI, c. X. in fine, & *L. Kuſter.* in *Ariſtoph.* Ran. v. 296. —— *Io. Meurſius*, ſed paene puer, in *Lycophronis* Alex. v. 342. ex hoc loco *Theocriti*, conficiebat, pueros B *equum* vocaſſe Μορμώ· rectius his utuntur *Caſaubonus* ad *Strabon.* I. p. 36, *Anna Fabri*, & *Ez. Spanhemius* in *Callim.* h. Dian. v. 67. qui locus eſt me quoque iudice ſincere ſcriptus; ut mirer & aliorum tentamina, & nuperum *Toupii:* fingit Poëta Deorum etiam filiolas, quando matribus ſunt immorigerae, vocato Cyclope terrefieri; illius autem vice fungi ex ultimis aedibus prodeuntem perſonatum Mercurium vultu fuligine foedato, cuius illae metu territae compeſcantur: quid elegantius fingi poteſt his *Callimachi* verſibus:

Ὅτε κεφάλαν τὴν ἀστυβόλα μοῦνος τύχοι,
Μίτυς μὲν Κύκλωπας ἦν ἐπὶ σταθμὸ παλιγκότῳ,
Ἄργω, ἢ Στερόπην· ὁ δὲ δόματος ὐκ μυχάτοιο·
Ἔρχε) Ἑρμείης, σποδιῇ κεχρημένος αἰθήν.
C Αὐτίκα τὸν κόπτην μορμύσσεται· ἡ δὲ τραπέντες
Δύῃ ἴσαν κόλπους, θυμὸν ἐπὶ φάσει χύτρας.

Noſtra haec Theocriti optime, mea ſententia, cepit *D. Heinſius* L. *Theocr.* p. 366, 367, ſequutus ille tamen *Scholiaſten* in haec *Ariſtoph.* Equit. v. 690, —— σοσίχε)

Ὡς δὴ καταπίόμαι μου· μορμὼ ἦ θρέττει.
Μορμὼ τ. θ.] ἐπιῤῥηματικῶς ἐξεπίεσεν), ὡς οἱ ἄλλοι, φοῦ ἦ θρέττει. Certe hic μορμὼ idem eſſe videtur, ac in nonnullis veterum locis ᾶ, vel ᾶ, ᾶ· velut in *Ariſtoph.* Pluto v. 127. apud *Platonem* T. III. p. 295. A. in *Eurip.* Hec v. 1069. Or. v. 274. Androm. v. 1076. unde Ἄ, ᾶ, reſtitui debet in eiusdem Medea, v. 1042.

Vt vero Γοργὼ, & Γοργὼν, ſic Μορμὼ, —— ὼν, dicebatur & Μορμὼν, —— ὼνος. *Ariſtoph.* Acharn. v. 582,

Ἀλλ', ἀντιβολῶ σ', ἀπόσχου μου τὴν Μορμόνα.

in

in Pace v. 473,

Οὐδὲν δώσω', ὦ Ἑρμῆ, σῇς σῇς Μορμόσι.

neque aliter ſcripſerat, opinor, *Xenophon* Ἑλλ. IV. p. 307, 21, οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι ἐπεπόνθεσαν ὑπὲλμων, ὡς αἱ σύμμαχοι φοβοῖντο τοὺς πλινθίας, ἅτινες Μορμόνος παιδίσκαι. ubi praebent Edd. μορμόνας. —— Illud in primis dignum hic notatu videtur, nutricem Orci, vel Acherontis, ſed Orci potius, adpellatam a *Sophrone* fuiſſe Μορμολύκειαν. *Porphyrius* ex *Apollodori* libro XX de Diis in *Stobaei* Eclogis, quas *Canterus* edidit, p. 129, Γοργόνων δ' Ἀχίρωνος γενομένων σφοδρὸν πλοῦν, ἀπὸ δὲ γοργοῦς φαίνεσθαι πᾶσι παιδοῖς καὶ οὐ Ἅιδου· καθὸ δὴ καὶ ἀντὶ τούτου πλοῦν ὁ Σώφρων

Μορμολύκειαν

φάσκων. —— Qui *Sophronis* quotidie libellum terebat, hinc ſua *Platonem* efformaſſe ſuſpicor Μορμολύκεια, verbum etiam Μορμολυττικός, quod ſub iſta tantum forma, ut frequentatur a *Platone*, ſic ab huius fuit imitatoribus adhibitum: vid. Clar. *Ruhnken.* in *Timaei* Lex. p. 131. nec ſcripſerat *Lucianus*, ut vulgatur T. III. p. 304, ὡς βριφυλλίοις ταῦτα —— ἡμῖν λέγεις καὶ μορμολύττας· ſed μορμολύτῃ· litera σ ex proximo αι male adhaeſit.

Vſ. 41. Δέσποτ' ὦνερ ἄνασσα θέλεις] Quod eſt in Cod. Vaticano, —— ἄνερ' ἐθέλεις, videtur eſſe genuinum: haec forma multo frequentius in his carminibus occurrit, quam altera vulgaris & antiquior: hanc legas aliquoties in Edd. ubi mihi quoque videtur Homericam ſic poſuiſſe Poëta; ut Eid. XX, 1,

Ἐθέλοντα μ' ἐγέλασσ', ἐθέλοντά μιν ἀνδρὶ φιλᾶσαι.

Eid. XXI, 30,

Οὐ σ' ἐθέλω τάμνειν φαεσίμβροτον ἦμαρ ἄμοιρον.

Eid. XXIII, 83,

—— οὐκ ἔτι σφῶϊν, Κάρ', ἐθέλω λυκτὴν ——

idem facile remedium in *Homeri* ſaepe verſibus eſt adhibendum. Vt Atticum Ἠθέλησα commendant Atticiſtae, vel ἠθελήκεσαν.

Vſ. 42. Φρυγία, τὸ μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα.] Iſta ſcribens *Caſaubonus* in Lect. *Theocr.* c. XI. „ Auctores habeo ve„ teres Grammaticos, Dores non παῖδα ſcripſiſſe, verum „ παῖσδα· quare ſcribo in hoc carmine (X, 25,) σιναί, „ παπ τὰν ῥαδιναὶ μοι Παῖσδα. " nitebatur unius obſervatione

Gre-

A *Gregorii*, quam in *MS.* Codice legerat, ut emendatam dedit *Koenius* in libello de Dial. p. 150, Τὸν παῖδα, παῦδα· Θεόκριτος·

Ἔρπωμες, Φρυγία, τὸ μικκὸν παῦδα λαβοῦσα,
Τὰν κύν' ἴσα κάλεσον.

ex Codice *Voſſiano*, cuius a me *Koenius* acceperat apographum, idem dederam in Animadv. ad *Ammon.* p. 180. in margine *Theocriti* Heinſiani παῦδα ex *MS.* ſuo Codice *Gregorii*, velut genuinum, adnotaverat *Iſ. Voſſius.* Nihil etiam impedit, quominus τὸ παῖδα dixerint olim παῦδα, παῖς, ſecundum obſervata *Marklandi*, nobis una cum *Euripidis* Supplicibus edita, illis nota pleraque, qui *Hemſterhuſium* his in oris audiverunt, ſcribi primitus debuit παῖδς. παῦδ etiam pronunciari potuit. —— Sed in talibus non B quaeritur, quid fieri ſecundum Linguae potuerit analogiam; ſed quid revera factum fuiſſe, vel priſcorum Scriptorum locis, vel auctoritate conſtet veterum Grammaticorum: iam vero *Gregorii* iſtius, recentioris Graeculi, qui ſaepius vitiata Codicis ſui ſe decipi paſſus eſt ſcriptura, nulla eſt ſine teſte loquentis auctoritas. *Puerum* παῦδα dictum Dorice, nullus Grammaticorum veterum nos docuit: παῖδα ſaepenumero, παῦδα nusquam praebent carmina Dorica, vel carminum fragmenta; Codices autem ſcripti carminum *Theocriti* in iſta vocis forma, decies minimum recurrente, ſemper Editis concinunt. —— Servemus itaque omnino, quod hoc loco aptiſſimum iudicabat *Io.* Noſter *Luzacius*:

Ἔρπωμες, Φρυγία, τὸ μικκὸν, παῦδα, λαβοῦσα.

C *Eamus*, Gorgo: mea *Phrygia*, *puello aſſumto*, *lude*, eumque oblecta. *M. de Longepierre:*

Prens mon fils, Phrygienne; & le divertis bien.

Forma Dorica παίσδων legitur in hoc ipſo carmine v. 49, 101. in Eid. XIV, 8. XVIII, 14. XX, 6. & ἴσπιξι, XIV, 22. ſed παῖξαι receptum quoque fuit in Linguam vulgarem.

Τὸν μικρὸν παῖδα, quem παῖδ' ὀλίγον etiam dicebant Poëtae, & ὀλίγον κῶρον *Theocritus*, vulgo vocabant παιδίον. In Apologia *Platonis* p. 34. D. tres ſibi filios eſſe dicit Socrates, unum, μειράκιον ἤδη· δύο δὲ παιδία· in Phaedone p. 116. B. ἠσπάζετο πρῶτον αὐτὸν καὶ παιδία· δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, ὁ δὲ μέγας. —— Τὸν μικρὸν, inquam, παῖδα, ſimpliciter, ut

ut hic, ϒ Μικκὸν dixit *Theocritus*: in hoc ipso carmine eun- A
dem Praxinoae puerulum Zopyriona, v. 12,

Μὴ λέγε ϒ τὸν ἄνδρα, φίλα, Διόσκορα τοιαῦτα,
Τῷ μικκῷ παροίνῳ.

Doricum illud Μικκος legitur in Theocriteis Eid. V, 66 VIII, 64. in Epigr. XVII. in alio etiam epigr. Anthol. VII, 98,

Μικκὰ κὴ μελανοῦσα Φιλαίνιον, ἀλλὰ σαλίνων
Οὐλοτέρα, κἀμοὶ χρῶτα τερασστέρα.

in Antholog. *MS.* hoc eſt *Antipatri:*

Βίβυλις Κυθέρη μοι τῆς ἀπηθίκατο, Κύπρι,
Μορφᾶς εἰδωλοῖ λύγδινον ὀξεμένα.
Ἄλλα σὺ τῇ μικκῇ μεγάλην χάριν ἀντιμαφίζοι,
Ὡς ἴθϖ· ἀρκεῖται δ' ἀνδρὸς ὁμοφροσύνῃ.

Callimachi legitur pentameter verſus in *Stobaeo* etiam *Geſneri* p. 517, 44. *Grot.* p. 386, a *Theodoro* jam *Cantero* e- B
mendatus V. L. II, c. XIII,

Αἰὲὶ τοῖς μικκοῖς μοῖσα φιλεῖσι θεοί.

eſt inter fragm. *Bentl.* 179. —— Vt a μικκὸς adiectivum eſt Doricum μικκύλϖ, utrumque etiam tranſiit in nomina propria. *Miccus* & *Miccylus*, praeter alia hinc ducta, reperiuntur: hoc una litera minus legitur in *Callimachi* epigr. XXVIII, quod ſic corrigebam:

Εἶχον ἀπὸ σμικρῆς ὀλίγου βίου, οὔτε τι δηὖ
Βίβλους, οὔτ' ἀοιδῶν οὐδέν. Γαΐου φίλε,
Μικκύλϖ εἶπε ποιηρὸν ἐπαίσσειν, μήτε σὺ κύφῳ
Γίγνεο, μήτ' ἄλλοις δαίμοσιν, οἵ μ' ἔχετε.

Ne alia memorem minus emendate ſcripta, Μικυλϖ illic C
vulgatur: Μικαλίνα tamen recte ſcriptum exhibet epigramma *Leonidae* Anthol. IV, c. XII, 132. Μίκυθος dixerunt, Μίκυθος, & Σμίκυθος. vid. epigr. vulgatum a *Kuſtero* ad *Suidam* in v. Ῥωπικά· quae proſtant a me ad *Herodotum* notata P. 585. quaeque dedit *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 131. Aliquoties etiam Μικκϖ memoratur in epigrammatis: in *Callimachéo* LII, eſt Σίμϖ ὁ Μίκκυ. Epigramma LIV, in Aeſchram *Micci* nutricem, una litera, ni fallor, perperam vitiavit:

Τὴν Φρυγίην Αἰσχρὼ, ἀγαθὴν γάλα, πᾶσιν ἐν ἑσθλοῖς
Μίκκϖ κὴ ζωὸν ἔσαν ἐγκρεμάμ[ε]ν,
Καὶ φθιμένῳ ἀνέθηκεν, ἐπ' ἐσχαρίοισιν ὁρᾶσ[θ]αι,
Ἣ γρῆυς μαστῶν ὡς ἀπέχει χάριτας.

quo-

Aquocum inter Theocritea conf. Epigr. XVIII. —— Sed nutricem bonam eleganter (ἡ θηλάτρια, μαστὸς ab ipso *Callim.* h. Cerer. v. 96, & *mammae* dicuntur eleganter *Nutrices* etiam a *Catullo* LXIII, 18.) dici *lac bonum*, unico vellem exemplo *Bentlejus* oſtendiſſet: corrigo,

ἀγαθᾶ γάλα,

id eſt ἴσχει vel χάρεν ἀγαθᾶ γάλακτος. *lac*, γλάγος, Cretice κλάγος, (quod *Heſychio* reſtituerem pro κλαγδὸς,) γάλαξ, γάλακτος, etiam dicebatur τὸ γάλα, ἕ γάλα. poſtquam obſervaſſet *Euſtathius* in *Hom.* Od. I. p. 352, 38, τὸ, γάλαξ nusquam inventum, v. 48, Ὅτι δὲ, inquit, ἡ ἱστορικὴ ἐκλίθη τὸ Γάλα, ἕ Γάλα, ὡς παρ' ἕ γραμματικοῖ Ἀριστοφάνης καὶ Β χος ἴφη, γεγήρας, τῷ γ' ἡμῶν δοκῷ. poſtrema dedit etiam *Euſtath.* in Od. ξ. p. 546, 12. conf. fragm. *Bentlej.* 100, & 326, ubi velut Callimacheum Γεγώς, γεγῶσ adnotatur: ut hic γηῦς legitur & in Epigr. XLII. —— Μίκκος Pallenaeus laudatur in duobus Epigr. *Anthol. MS. Tymnis* eſt in Anthologia *MS.* epigramma, ab *Holſtenio* & *Reiskio* publicatum:

Μίκκος ὁ Παλλαναῖος Ἐνυαλίῳ βαρὺν αἰόλον
Τόνδ' ἐκ Ἀθαναίας ἐκρίμνασ' Ἰλιάδος,
Τυρσηνὸν μελίδημα.

a quibus *hae minutiae* non negliguntur, μελίδημα Doricum eſſe negabunt: corrigendum arbitror:

Τυρσηνὸν κελάδημα.

C in epigramm. legitur *Crinagorae*, inter illa quae *Reiskius* edidit 547,

Τυρσηνῆς κελάδημα διακρίσιον σάλπιγγος.

eumdem video *Reiskium* recte mecum nomen *Micci* reſtituiſſe in *Archiae* Epigramm. quod, ab *Holſtenio* editum vitioſe, inter illa reperitur quae *Reiskius* vulgavit 452,

Τρηχὰ Παλλαναῖος ἀνείρατο Λάϊος
Ἀέλλῃ ἐμβρεμέτᾳ Μίκκος Ἐνυαλίῳ.

in apographis illic Palatini Codicis legimus omnes σμικρὸν ἐνυαλίου. inter ſe collata epigrammata verum nomen monſtrant; nec monſtrabant tamen *Holſtenio*, in cuius notis ad *Steph. Byz.* in v. Ἴλιον, male vulgatur Νικὰς ὁ Παλλαναῖος.

ιαῖος. —— Sed *Miccus* iſte, qui tubam ſuam in Iliadis Minervae templo dedicavit, cuias fuit? utrum Achaeus e Peloponneſo, *Pellenenſis*; an ex Thracica Cherſoneſo *Pellenaeus*? egò quidem Iliadi Minervae propiorem, atque omnino *Pallenaeum* arbitror fuiſſe, ſcribendumque adeo in his epigrammatis Παλλαναῖος· quod in poſtremo meus exhibet Codex apographus: a Παλλήνη uſitata forma gentilis erat Παλληνεύς. a Παλλάνη dicebatur & Παλλαναῖος. ſed ex Achaia *Pellenenſes*, ut dicuntur a *Livio* XXXII, c. 22, Παλληνεῖς, multò frequentius, quam *Pallenaei* Thraces, memorantur in hiſtoria: Παλλάνιος nusquam a me fuit lectum niſi apud *Steph. Byz.* Παλλανεὺς frequenter: apud *Xenoph.* Ἑλλ. III. p. 286, 16. κ. Ἀ. V. p. 205, 17, (ubi male ſcribitur Παλληνεύς) *Athen.* XI. p. 509. B. conf. *Demoſthen.* p. 127, 15. ubi in Scholiis nomen Παλλαναῖον in Παλληνικὸν mutarem; *Pauſan.* VII. p. 596. quem egregie corrigit *Palmerius*.

Vſ. 43. Τὰν κύν' ἔσω καλέσαι, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.] Vxorem rogat· ἄπιστος *Theophraſti*, c. 18, εἰ ὁ μοιχὸς εἰς τὴν αὐλείαν ἐμβέβληκε); —— Hic Dinonis domus Alexandriae *veſtibulum* habuit, & αὔλειον θύρην. ſupra Praxinoë, v. 9, maritum emiſſe vel conduxiſſe dicebat Ἰλεὺς, ἐκ εἴκοσι. ad τὴν αὔλειον vid. adnotata in *Herodoti* P. 469. Illud non arbitror ab aliis monitum, quod ſcribit *Euſtathius* in *Hom.* Il. Ω. p. 1479, 41, Σημειοῦσι δὲ τὴν αὐθεντίαν Αὔλειον θύρην φασί· quodque ſcribit *Heſychius*, τὴν αὔλειον θύρην a Cretenſibus dictam Βοσπίαν. de rariſſimis & illud eſt *Heſychii*: Αἰδόσια, τῆς αὐλῆς τὰ στοιχία: ὁ αὐθεντὴς dici potuit Laconice Αἰδὼς Fα. Verum nec *porticus* neque *ſolarium* Praxinoës aediculis convenire videtur. Quando vero *canis* facit mentionem, *veſtibuli ianuam* uſitato more dixerit αὐλείαν. Vbi *Homeri* Priamus in Il. X. v. 66,

πύματόν μοι κύνες πρόσσω θύρησιν
Ὠμησταὶ ἐρύσσουν.

uni tantum *primae fores* fuere ſuſpectae. Accommodate ad noſtra *Theocriti Euſtath.* in Il. X. p. 1353, 29, πρόσω θύρης λίγη τὴς αὐλείας, ἃς ἴδοι ἂν τρεῖς ὑπὸ κυνῶν. Sed de hoc etiam Graecorum more, quem *Jo. Meurſius* attigit in Spicileg. ad *Theocr.* p. 76, *Caſaubonus* iam egit in *Theophraſti* Char. c. IV. p. 40. quique multo plura dedit *Gata-*

A *taker.* Adv. Miſc. P. c. 38. p. 827, 828. Suaviſſimos tamen iuvenibus ponam legendos *Apollodori* ſenarios, in Epitome nobis *Athenaïci* operis ſervatos, I p. 3. c.

Εἰς αἰπὺν ὅταν τις εἰσίῃ φίλῃ,
Ἔστιν θεωρῶν, Νικοφῶν, τὸν ἔρ φίλῃ
Εὔνοιαν αὐδὺς ἀστιόντι τὰς θύρας.
Ὁ θεωρὸς ἱλαρὸς πρῶτον ἐσίν· ἢ νύον
Ἔσηγε, ἢ προσῆλθεν· ὑπαντήσας δέ τις
Δίφρον ἐυθὺς ἔθηκε, κἂν μηδεὶς λέγῃ Μηδέν.

tractarunt iſtum locum *Bon. Vulcanius* in *Callim.* h. in Iov. v. 67. & *H. Stephanus* II Schediasm. I. neuter vero vidit ſic iſtorum verſuum quartum emendandum, quod *Toupius* animadvertit, locum admovens initio huius carminis, —— ἆρα δίφρον, Εὐνόα, αὐτῷ. in Epiſt. ad *Werten.*

B p. 328. —— *Canem in aedes introvocare*, hic dicitur τὸν κύν' ἔσω καλέσαι. *Introvocare* e veſtibulo, & *foras evocare* Graece dicuntur Εἰσκαλεῖν & Ἐκκαλεῖν. *Xenophon* Oeconom. p. 483, 29. Φασὶ δὲ, —— ἢν ἔτυχεν ἔξω διδῷ ὁ βασιλεὺς, πρῶτον μὲν εἰσκαλεῖν τοὺς παλαιοὺς ἀγαθοὺς γεγονότας. hoc ſenſu, de legatis loquens ad Philippum admiſſis, εἰσκληθεὶς poſuit *Aeſchines* de Falſa legat. p. 31, 10. —— *Ariſtoph.* Pluto v. 1104,

Ἀλλ' ἐκκάλει τὸ δεσπότου τρίχων ταχύ.

Achaïn. v. 401, Ἐκκάλεσον αὐτόν. in Vesp. v. 271, idem reſtituit *R. Dawes* Miſcell. Crit. p. 266. in Nub. v. 1163, Ὃν κάλεσον τρίχων Ἔνδοθεν ὡς ἐμέ. *Lyſias* Or. III. p. 72, 12, ἐκκαλέσας με ἔνδοθεν, ἐπειδὴ πέλας ἐξῆλθον, δύο με τύπτουσιν ἐπέχοντες. p. 80, 12, ἐκκαλέσας ἔτυπτέ με. *foras evocatum me*

C *verberavit.*

V. 44, 45, Ὦ θεοὶ, ὅσος ὄχλος; πῶς δὲ πάντα τὸν παρόντα χρὴ τὸ κακὸν; μύρμηκες ἀνάριθμοι δὲ ἄμετροι.] *Dii boni! quanta turba eſt! quomodo & quando hoc malum ſuperare poterimus? innumeri concurſant formicarum inſtar, ſive, formicae numeroque modoque carentes*; ſic poſtrema reddidit *Erasmus* in Adag. *Bonorum myrmecia.* —— Ὦ θεοὶ, ὅσος ὄχλος; ut in iſtis *Caecilii* Comici apud *Nonium* in v. *Pulcritas*: ——

Di boni,
Quid illud eſt pulcritatis?

Terentius Andr. IV, 4, 5, ——

Di voſtram fidem!
Quid turbae apud forum eſt?

Gallus interpres: A

1. *Quelle foule, grands Dieux! —— c'eſt une Fourmillere.* Quae ſequuntur, πῶς ἢ πόκα τῦτο μεθέσσομ χρὴ τὸ κακόν; recte ceperunt *Eobanus Heſſus*, & *Wartonus*; hic forſan monitore uſus *Dukero*, qui ad *Thucyd.* L. II. p. 130, 45, verba *Theocriti*, πῶς —— περήσομ χρή, ex uſu veterum, optime interpretatur, *quomodo transire poterimus*, vel *tranſibimus*: ut Δεῖ, ſic & χρὴ ſaepe ſignificat *licet*, apud *Demoſthenem* in primis, & *Lucianum*. —— Recte ſcribuntur iſta, μύρμακες ἀνάριθμοι ἢ ἄμετροι· non enim probari debet ἀνάριθμοι, receptum a *Wintertono*, repertum etiam in duobus ſaltem Codd. ἀνάριθμος eſt & *Theocriti*. —— Hunc locum attigit *Euſtathius* in *Hom.* Il. A. p. 58, 10, ἡ παροιμία ἢ Μυρμηκιὰν φησὶν ἀγαθῶν. συντελεῖ δέ τι εἰπεῖν ἢ Θεόκριτος εἰπών, —— Μύρμακες ἀνάριθμοι· ἐπὶ πολυπληθείας λαῶν. ad B adagium adhibere potuerat ex Encomio Ptolemaei *Theocriteo*, ſive Eid. XVII, 107,

Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ δὺ πίον χρυσὸς
Μυρμήκων ἅτε πλεῖστος ἀεὶ κέχυ μαγίστων.

ubi Μύρμακες —— ἀεὶ —— μεγίστης ſunt ἀείσυρτοι Μύρμηκες *Aeſchyli* in Prom. V. 451, id eſt ἀεὶ σύροντες·

—— *magni formica laboris*
Ore trahit quodcunque poteſt, atque addit acervo.

Plinius H. N. XI, c. 30, *in opere qui labor? quae ſedulitas? —— quae earum concurſatio?* Innumeri formicarum agminis *concurſationem*, quum

opere omnis ſemita fervet,

Theocriti cogitabat Praxinoë: acervum autem frumenti, formicarum congeſtum ſedulitate, ſpectabat Graecorum C vulgus forma loquendi proverbiali, Ἀγαθῶν μυρμηκιά, in quem ſenſum etiam dicebantur iſta: Ἀγαθῶν θάλασσα· Ἀγαθῶν σωρός· & Ἀγαθῶν ἄμαξα· *Alexidis* eſt e Pamphila apud *Athen.* IX. p. 380. E.

Παρέθηκε τὴν τράπεζαν, εἶτα ὄψαρίων
Ἀγαθῶν ἁμάξας.

plauſtra rerum bonarum: haec etiam *Alexidis Erasmus* attigit l. c. conf. *Gataker.* ad *M. Antonin.* V, 1.

Vſ. 46. Πολλά τοι; ὦ Πτολεμαῖε, πατὴρ καλὰ ἔργα, ἐξ οὗ ἐθεώθης ὁ πρὶν, ——] Recte Gallus Interpres:

Depuis que tu plaças ton pere entre les Dieux,
O combien de travaux t'ont rendu glorieux,
Ptolemée.

Ab

A Ab ipso enim filio Ptolemaeo Philadelpho Ptolemaeus Lagides ἐξεθειώθη, ut dicitur in *Scholio* ad *Theocr.* Eid. XVII, 16. *Theocritus* illic, Τῶνο, inquit, τ' Λαγίδαο Πτολεμαίου,

Τῶνο τ' μακάρεσσι κατὰ ἰμέρτοιο θάνεν
Ἀθανάτοισι, τ' οἱ χρύσεον δόμον ἐν Διὸς οἶκῳ
Δίδυμοι.

Schol. Τῶνο] Τὸν Σωτῆρα φησὶ Πτολεμαῖον τ' Λαγοῦ, (leg. τῆ Λάγυ·) καὶ ἐξεθειώθη ὑπὸ τ' υἱ. Nec patrem tantum sed & matrem Berenicen Philadelphus in Deos transscripsit:

Μητρὶ φίλᾳ τ' πατρὶ θυώδεας ἵδρυτο νηούς.

versus est in Encomio Philadelphi *Theocriteo* 123. In hunc locum *Scholion* ineditum quale in Codice legi *MS.* vitiose scriptum partim aliis emaculandum hic proponam: Ὅτι πολλοὺς ναοὺς ἱδρύσατο. τ' Λύκος δ' ἐν τῷ περὶ Νίκορ., ἱστόρησεν ὁ Φιλάδελ- B φ., φησὶ, ὅτας φικοδόμησε δὲ τ' γοῦν ἀμφοτέρων παμμεγέθη ναὸν τ' πᾶσι ἀδελφαῖς Ἀρσινόῃ τ' Φωτῆρος. mirum ni & illud in Schedis invenerit *Sanctamandi Wartonus*: ultima *Scholii* vox in Φωτῆρος mutata nihil nos iuvat; sed videtur Auctor scripsisse: τ' τῇ ἀδελφῇ Ἀρσινόῃ, nempe ναὸν φικοδόμησε· in illius enim honorem Veneris Arsinoae templum dedicavit Philadelphus: vid. epigramma *Posidippi* apud *Athen.* VII. p. 318. D. & *Hedyli*, quod ex libris MSS. exhibet *Casaubon.* Animadv. L. XI. p. 817. huius primum distichon emendate scriptum proferam:

Ζεφυρίτ' τ' νῦτο φιλοζεφύρῳ κατὰ νηὸν
Τὸ Ῥύτιον Ἰππίης δῦτ' ἰδὲ Ἀρσινόης.

cetera sunt *Scaligeri*: vocem ἰδὲ in Ἰππίης mutavit C *Hesychius*: Ἰππία, Ἀρσινόη, ἡ τ φιλάδελφου γυνή. *Casaubonus* Animadv. in *Athen.* p. 553. „ Venus, inquit, Zephyritis, Arsinoë, Chloris, Hippia, sunt συνώνυμα." —— Amori paterno Lagidae, longaevi, suaeque aetatis Regum fortunatissimi, regnum debebat Philadelphus e Berenice natus, quod nativitatis iure liberis Lagidae debebatur ex Euridice; priore coniuge, fuscoptis: hoc tradiderunt *Hermippus* apud *Diogenem Laert.* V, 78 & *Pausanias* L. I, in in fine cap. VI. verissimum etiam, quod *Scholiasta* tradit *Theocriti* ad XVII, 41, Ζεὺς ἵν' ὁ Σωτὴρ ἐμφανίσῃ τῷ Φίλᾳ δίλφῳ τὸν βασιλέα, vicum *Soter* (sive Ptolemaeus Lagi F.) *filium Philadelphum regni fecit participem.* *Lucianus* in Longaevis T. III. p. 216, Πτολεμαῖον, ait, ὁ Λάγου, ὁ τ καθ' ἑαυτὸν διαφανέστατον βασιλέα, Λιβύης μὲν ἐβασίλευσε, τύρα-

παρὰ τὸ ἐγδώσοντα βιώσας ἴτω, ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν A
ἐτοῖν ὁ τελευτῆς Πτολεμαῖος τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ δὲ ἐπίκλησιν, ὅτις
διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν. conf. *Joſ. Scaligeri* Animad-
verſ. in *Euſeb.* p. 133.

Vſ. 47, 48. Οὐδεὶς κακόεργος Δαλεῖ τὸ ἰόντι παρέπεσεν Αἰ-
γυπτίοις.] Quantumvis παρέπεσεν non tantum in ſcriptis Codd.
ſed & in *Schol.* legatur in *Ariſtoph.* Nub. v. 1128, non
tamen interpretationem videtur admittere, quae huic loco
convèniat: in epigrammatis ſepulcralibus viatores prae-
tereuntes παρίεσθαι dicuntur, ut παριλθεῖν· παρελθεῖν· παρ-
ελθεῖν· παροδεῦσαι· παρελθεῖν. & per me ſane licet, ut hic de
praetereunte capiatur. Quia vero haec proſtant in *Scholiis:*
ἄν ἔτι κακοῦργος λυμαίνῃ τὰ παριόντα, ἐξαπατήσας Αἰγυπτίους· ἐπὶ
τῶν γὰρ πολυτρόπως παίζοντες καὶ παίγνια παρυλογισμοῖς Αἰγυπτίοις- B
χαῖς· ἀπατηλοὶ γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι, ὡς λέγει ὁ Αἰσχύλος,

Δεινοὶ πλάκας τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

ultima, quae abſunt ab Editis, ex Mediceo Codice *Wa-*
rtonus dedit in Emend. Editor. *Schol.* T. I. p. 205. videtur
hic mihi Grammaticus legiſſe:

παρεκβὰν Αἰγυπτίους.

quo ſignificari potuit ἐξαπατήσας, vel παρελογισμένον. Exi-
mie *doloſa oratione*, ſed & *quomodocunque* aliquem *in frau-*
dem impellere, dicebatur antiquitus etiam Παρεπεῖν· ut &
Παρφπεῖσαι· poſtea Παρελογίσασθαι· παρελογίσαντο· id eſt ἐν πιθανολογίᾳ,
id eſt ἐν πιθανοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, dixit *Paulus* in Epiſt.
ad Coloſſ. II, 4. ubi notavit *Jacob. Elsnerus.* In *Homeri*
Il. A, 555,

Νῦν δ' αὖτάς σε δίδυκα κατὰ φρένα, μή σε παρείπῃ —— Θέτις· C

Grammatici veteres, & *Euſtathius* Παρείπῃ reddunt per
παρέσῃ, & παρελογίσῃ. *Heſychius:* Παρεπεπόνει, παρεπέ-
σαυτις, παρελογισμένοι. explicatio congruit *Homero* Od. ξ.
v. 290,

Διὶ τόσσ' Φοῖνιξ ἤλυθε, ἄτης ἀπατήλιος αἴσης, ——
Ὅς μ' ἄγε παρπεπίθοιεν ἰὼν Φρυγίην, ὄφρ' ἱκόμεσθα
Φαιήκων.

pro παρπεῖσαι, vel παρελογίσασθαι, Παρεπεῖν poſuit *Aeſchylus*
Prom. V. v. 131.

—— πατρῴας Μόγις παρεπεῖσα φρένας.

Auctor Aureor. Carm. v. 24,

Μηδὲς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ,
Πρῆξαι μηδ' εἰπεῖν, ὅ, τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.

Hier.

A *Hierocles* interpretatur p. 114, Μυθὸς μέτα δ' ἔγων μέτα λόγων παραλογίσασθέ τι ποιῆσαι ἢ εἰπεῖν, ἤ, τι μὴ συμφέρον ἐσθέσαι. —— ante iſta, p. 112, μόνον, inquit, ἀπεξαπάτησον, ἢ ὡσ' ὕδατος ἀδαμῶς δ' παραλόγισον ὁ τῆσ ἀξίας ἐκστῆ γνὼς ἄνθρωπον, ἢ ὅτι κολακείας ἀναπείσασ, ταπεινόμενον, ὅτι τῶν ἀδυνάτων ἐπιθυμεῖν. —— Nihil verat hic *Scholion* poſuiſſe in *Ariſtoph.* Nubes, v. 1128, Ἐλέγετο λεπτὰ ἢ Αἰγυπτίων. Αἰγύπτιον,

Δεινοὶ πάλαιον τοὺς μαχητὰς Αἰγύπτιοι.

καὶ Θεόκριτον ἐν Ἀδωνιαζούσαις,

ὕδατος κακόεργον

Δαλεῦται τ' ἴσσα παρίεσαν Αἰγυπτίοισι.

ἢ Αἰγυπτιάζειν, τὸ ὕπουλα περάτειν. Quod vocat, absque auctoris nomine, τὸ Ἰαμβεῖον, vitiatum apud *Zenob. Diogenian. Suidam*, ſimiliter exhibet *Stephanus Byz.* in Αἴγυπτος, ubi Αἰγυπτιάζειν redditur per πανοῦργα ἢ δόλια ἢ ὕπουλα περάτειν.

B idem, ſecundum Scholiaſten, *Theocritus* forte dixerit, παρεισπεῖν Αἰγυπτίοις, *Aegyptiorum more decipere. Euſtathius* in *Dionyſii* Periegeſin v. 232, ἡ ἱστορία ἢ πανοῦργος εἶδε (τὸν Αἰγύπτιος,) ὡς ἢ Θεόκριτος ὑπεμφαίνει.

Vſ. 49. Οἷα περὶ ἐξ ἀπάτας κεκραμένοι ἄνδρες ἔπαιδον,] Hic miror eruditiſſ. Scriptorem Epiſtolae ad *Wartonum*, cur iungenda cenſuerit ἐξ ἀπάτας ἔπαιδον· meo quoque iudicio ἐξ ἀπάτας κεκραμένοι ἄνδρες homines ſunt fraudulenti, ſive *ex dolis conflati*; qua ratione Catilinam *Cicero* dixit *in Or.* pro M. Coelio, c. 5, *monſtrum*, —— *ex contrariis —— naturae ſtudiis cupiditatibusque conflatum.* In hunc ferme ſenſum acceperunt Theocritea *D'Orvillius* Animadv. in *Charīton.* p. 86, & *Reiskius* Animadv. ad *Polyb.* p. 54,

C Scholiaſten ſequuti, qui, ἡ μεταφορὰ, inquit, ἀπὸ τῶν κεκραμένων χαλκῶν· *ab aere conflato* vertit *D'Orvillius*. ego vero κεκραμένων illic primitus ſcriptum arbitror: —— hoc inſigne Scholion ex Mediceo Codice ſubminiſtrat *Wartonus* in Emend. Ed. Scholior. I. p. 205, quod una voce emendatius ex MS. Cod. enotaveram: Κεκροτημένοι] Ἀντὶ τοῦ ἠρμοσμένοι, ἰδιάζει πανοῦργον ἔγων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κεκροτημένων χαλκῶν, ἢ Σοφοκλῆς,

πάντοφον πρότημα, Δαΐρτυ γόνος.

non γόνος, ſed γόνος ſuo more dederat *Sophocles*, cuius verbis ſi praefigatur articulus τὸ, integrum hinc ſenarium lucramur ex perdito dramate, quem alibi non memini me legere: ſuum illinc ſumſit ſcriptor dramatis Rheſi v. 498,

——— ἦρε δ' αἰφυλάτατον
Κρόταφ' Ὀδυσσέως.

A Huc ſpectant iſta *Heſychii*: Κρότημα ἐπὶ τῆ δολίᾳ πίστει· ad Κρόταλα, ψεύσεσμα, κρότημα. adſcripſit *Sopingius*, *Euripidis* ex Cyclope v. 104,

Οὐδ' ἔσθ' ὅπλον κρόταλον, ἀμφὶ Σισύφου γένος.

his utitur & *Berglerus* in *Ariſtoph.* Nub. v. 259. Facundus & prudens Vlyſſes ab adverſariis Siſyphides atque ex paterno ſanguine fraudulentus habebatur: ab *Ovidii* Aiace Met. XIII, 31,

ſanguine cretus
Siſyphio, furtisque & fraude ſimillimus illi.

Illic *Ovidio Sophoclis* obverſabantur verſus ex fabula quae Ἀχαιῶν σύνοδος (κατὰ τὸ ἀδέσποτον *Athen.* VIII. p. 365. B.) fuit inſcripta, quamque Satyricam fuiſſe vel unicus mihi B locus in Epitome ſervatus *Athenaei* I. p. 17. D. demonſtraret: in *Scholiis* ad *Soph.* Aj. v. 191, iſta leguntur ex *Sophoclis* Συνδείπνῳ,

Ὦ πάντα πράσσων, ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς
Ἐκλαθ' ἁνὴρ εἰ καὶ παντοίᾳ, μητρὸς πατήρ.

quae tum ſequuntur illic ex *Aeſchyli* armorum iudicio multo rectius cepit *Bern. Martinus* Var. Lect. IV, c. 15, quam *Stanlejus* in Tragoed. Fragm. in his Latine vertendis turpiter lapſus. —— *Sophoclis* etiam Aiax in cognomine dramate, v. 380, vocat

ἀπάντων δὴ
Κακῶν ὄργανον τέκτον Λαερτίου

In Neoptolemum, Vlyſſis conſiliorum miniſtrum, ea dicit C *Sophoclis* Philoctetes, quae in Vlyſſem conveniebant, v. 924, 925. qui ab ipſo dicitur acerbiſſime v. 418,

ὦ μιαρὸν τὸν Σισύφου Λαερτίου.

et Laërte emtus Siſyphides; ex Siſyphi enim compreſſu gravida pro virgine Laërtae, (Λαέρτης πολλὰ δοὺς χρήματα ἠγάγετο τὴν Ἀντίκλειαν, *Schol.*) fuit elocata Anticlia. Habitus ab inimicis Vlyſſes ἀπατηλὸν κρότημα, forma ſcribendi Theocritea dici quoque potuit

ἐξ ἀπάτας κεκραμένον,

ex dolo conflatus. Ferrum aut alia metalla crebris ictibus *contundere* etiam Κροτεῖν & Συγκροτεῖν dicebatur: εὐκρότητον eſt *bene conflatus*: qui hoc apud *Sophoclem* recte cepit, non tamen vidit *D'Orvillius* in huius ex Antig. v. 436, ſcribendum,

Ἦ τ' εὐκρότου χαλκέως ἕρδων πρόχυ·

Ex

A *Ex aereo vaſe bene conflato*; quod monuit *Pierſon.* in *Moer.* Attic. p. 296.

Vſ. 49. Ἐκκοισθεν.] In Edit. Rom. ex vitioſa pronunciatione vulgatum ἐκτοσθεν *Iſ. Voſſium* impulit, ut hic legendum putaret ἰερσεθεν. ne ῥίζειν quidem usquam ῥίσσειν ſcriptum legitur. Eleganter hic, ἀφύσσειν, παίσσειν ponitur pro *furari*: Graeci ſic inter ſe furunculi pro κλέπτειν dicebant παίζειν, ut in vita quotidiana, ſic in ſcena: hoc etiam ex Comoedia mihi ſumſiſſe videtur *Lucianus*, quod Aeacum facit in Cataplo dicentem, T. I. p. 624, 625, μὴ ἐπὶ πάντων, ὦ Ἑρμῆ, —— χρῶ τῇ κλεπτικῇ· ἄλις σοι αἱ ὑφ' ἡμῶν παιδιαί. Diſcipulum quemdam ſuum, ſive ſervulum, in *Euphronis* Synephebis ſic erudiebat coquus, *Athenaeo* teſte IX. p. 377. D.

B Ὅταν δ' ἐρωτᾷς, Καρίων, διαπεπτί,
Οὐκ ἴσ' παίζω.

παίσσειν hoc ſenſu legi potuit in *Sophronis* Mimo: *Manuari Laberius* adhibuit: Teſte *Gellio* N. A. XVII, c. VII, *Laberius in Mimo poſuit, quem Cophinum inſcripſit*, Manuatus eſt, *pro furatus eſt*, & *in Fullone, furem*, Manuarium *appellavit*: attigit & *Nonius* in v. *Mendicimonium*: *ſiniſtra* manus quamvis aptior ad furta cenſeretur, *dextram* nominat etiam *Catullus* Carm. XXXIII, 3. *Martialis* VIII. Ep. 40,

Furaces moneo manus repellas.

ep. 59.

Non fuit Autolyci tam piceata manus.

In *Lucilii* Epigramm. Anthol. II, c. 25, 1.

Αὐτὰ τῶν ἐρίφων ἴσοι ποτὶ φῶτες ἄμφω,
C Οὐκ ἴσι σοι χειρῶν αἱ ἴριν ἐχόρευσα.

Vſ. 50. Ἀβάλοις ἁμαλοὶ καλὰ παίγνια,] Sic iſta iam olim iungenda putabam, ut aequaliter omnes *furaces* eſſe dicantur: ἰθάδες παύεγον ἴεγον in *Scholio* ad v. 48. huc ſpectare videntur: συμφωνοῦντες εἰς τὸ παίζειν optimum eſt Codicis *MS.* Med. Scholion: interiecta diſtinctione, καλὰ παίγνια *Toupius* in Epiſt. ad *Wartonum*, & *Epimenidis* καλὰ θηρία comparat inter ſe; cum autem in *Epimenidis* verſu memorentur ἀεργοί, incidit *Toupio* coniectura, hoc in verſu legendum,

πάντες ἀεργοί.

quod ingenioſe fateor excogitatum, adeo verum eſſe nego, ut ſic *ſine dubio legendum* ſtatueremus. Vulgata vox,

ἁμαλοὶ,

plerisque visa fuit vitiosa, mihi etiam nunc videtur: sin- A
ceram censuisse Gallum interpretem, ista monstrant:
Tous gens de mesme étoffe, & tous chercbans querelle.
contentiosi sic nusquam dicuntur, neque dici potuerunt. *Servos*, atque infimam plebem voce ἐρεσὶ designari potuisse Clariss. *Reiskius* putabat; inductus voce Homerica ex Od. Φ, 529, Εἴρεον, quam δμῳοῖσι interpretantur, quibus illa aeque fuit obscura, ac *H. Stephano* in Ind. Thes. Codices hic etiam nihil iuvant, in quibus scribitur ἐρεῖοι· ἐρεοὶ· & ἐρεοί. *Scaliger* ἐριμβοὶ corrigendum suspicabatur; ἔρεμβοι, *Casaubonus*; ἀεργοὶ, *Toupius*; ἀεργῖοι, *Wartonus*: mihi ἕλκεοι, *in paludosis Aegypti locis commorantes*, venerant in mentem: nunc quid verum sit fateor me ignorare: prae aliorum tamen coniecturis placet illa *Toupii*: homines nequam & κακοεργοὶ commode dici potuerunt ἀεργοί. de hac vocis vi B
nonnulla dedit *Alex. Morus* in Notis ad Evang. *Matth.* XII, 36. Clariss. *Hemsterbusius* adscripserat: "ἐρῶ itidem „ in *Eubuli* versu apud Athen. p. 108. B. sed corrupte:" illic veram versus lectionem praebet L. VI. p. 228. F. indicatam a *Casaubono*. —— In Edit. *Wartoni* T. I. p. 234, ex Codice Vaticano ad Ἐρεοὶ leguntur ista Σκοτεινοὶ σκιῶδεις, quorum hoc, σκιῶδεις, adscriptum fuit ad Ἀμόλοις ὁμαλοὶ κ. τ. σκοτεινοὶ pertinere ad aliam lectionem Ἐρεμνοὶ, vidit Clar. *Ruhnkenius*; qui in Parisino Cod. *MS.* ad Ἐρεοὶ Scholion legit, μεγαλοπρεπεῖς, ἔνδοξοι. quae vitiata dedit ex Cod. Florent. *Salvinius* apud *Warton.* I. p. 225. hinc nova mihi lectio videtur erui posse, —— ἀγανοί· vel ἀγνοί. utrumvis reddi sic potuit: *Hesychius*: Ἀγανοὶ, λαμπροὶ, φα- C
τεινοὶ, ἔνδοξοι, ἐπιφανεῖς. apud eumdem: Ἀγνοὶ, θαυμαστοί. & minus emendate: Ἀγεινοὶ, θαυμαστοὶ, ἔνδοξοι, λαμπροί. Sed nihil horum apte convenit Theocriteis.

Vs. 51. Ἀδίεα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα;] Accommoda haec *Jac. Elsnerus* admovit istis *Lucae* A. A. XII, 18, ἐν πέρυσι ὀλίγῳ ὡς τῆς στρατιᾶς, τί ἄρα ὁ Πέτρος ἐγένετο· *quid factum esset Petro*: antiquiores similiter loquebantur: ut hic equis bellicis territa Praxinoë, τί, inquit, γενοίμεθα; *quid nobis fiet?* virginum Chorus, urbe obsidione cincta, in *Aeschyli* Sept. c. Theb. v. 303,

τί γένωμαι;

Cum Attica peste vastaretur, ὑπερπεπλησμένα δὲ καὶ, οἱ ἄνθρωποι, οὐκ ἔχοντες ὅ, τι χρήσωνται, εἰς ὀλιγωρίαν ἐτράποντο καὶ ἱερῶν

καὶ

A ἐξ ἐδεν ἐμείνε, *Thucydid.* II. c. 52. *Lucretius* VI, 1274,

Nec iam religio Divûm, nec Numina magni
Pendebantur: enim praeſens dolor exſuperabat.

Vſ. 53. Ὀρθὸς ἀνίστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγχι· κυνολαγὴς Εὐνίκα ὁ φάλλης;] De rufo agens equorum colore, quem *burrum* dixerint Romani veteres, ὁ πυρρὸς hinc attigit *Bochartus* Hieroz. I. L. II, c. VII, p. 104, ſed cum interpretibus κυνολαγὴς aeque de equo poſitum credidit, atque ἄγχι. Vidit *Reiskius*, voces κυνολαγὴς Εὐνίκα eſſe coniugendas; atque adeo ipſi bene monenti libenter obſequutus ſum: legitur in Edd.

ἴδ' ὡς ἄγχι, κυνολαγής,

attendenti patebit, ſuis ad Gorgonem media quaedam Praxinoën interieciſſe ad Eunoën, quae paullo inconſideratius equo ferocienti nimis propinqua adſtabat:

B ἴδ' ὡς ἄγχι· (κυνολαγὴς
Εὐνίκα ὁ φάλλης.) Ἀλλ' χρησὶ) ὁ ἄγων.

id eſt Ἀλλ' φθερεῖ ὁ ἀναβάτης· ſic ὁ ἄγων Scholiaſt. reddit in Cod. Mediceo. —— Impudentis epitheto Eunoën ornare potuit domina: vid. vſ. 27, 28, 29. Hinc ſumtum, ab *Heſychio* redditur Κυνολαγὴς, ἀναιδὴς. quod proximum legitur apud *Heſych.* Κυνῆς, ἀναιδὴς, κυνῶπας· mutari poterit in Κυνολαγεῖς, —— κυνῶπις. ex *Aeſchyli* Suppl. v. 766. ut Κυνὸν, ἀναιδ. in Κυνὸ, ὁ ἀναιδεύεται. huius generis plura vel ex *Homero* nota ſunt: κυνάνδρη, κυνάμυια, Periclis Aſpaſiam dixiſſe *Cratinus* videtur apud *Plutarch.* in Pericle p. 165. D. ſed paucos arbitror intellexiſſe, ad *Ariſtoph.* verſum in Vespis 1027,

C Οὐ δυνάτ') μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύπρις ἀκτῖνας ἵλαμπεν.

quid iſta ſibi velint in *Scholiis*: Ἐφυπνόθην, ἀγνοήσαντα τὴν Κύπριν ὅτι πόρνη, οἱ μὲν πυῤῥὸς σοφίσματ φασὶ, κυνὸς, ὡς Ἐπιφρίδης· οἱ δὲ πυρὸς, ὡς Δ. niſi emendata, haec intelligi nequeunt: ſaepiſſime his in Scholiis memoratur *Eratoſthenes*, velut interpretatus etiam Ariſtophanea; nusquam nominatur *Epimenides*, niſi hoc loco alieniſſimo: ſed ne hic quidem nominari potuit: corrigo, σοφίσματ φασὶ, κυνὸς ὡς, ὡς ἐπ' ἀναιδὴς· οἱ δὲ πυρὸς. Vbi legitur idem verſus *Ariſtoph.* in Pace 754, haec proſtant in *Scholiis*: Ἐφυπνόθην, ἀγνοήσας τὴν κατὰ τὴν Κύπριν, κυνὸς γεγράφθ. Κυνὸς ὡς ἀκτῖνας ἱλάμπουσι. quinimo legit is in *Ariſtophanis* verſu:

[Οὐ δυνάτ') μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν] κυνὸς ὡς ἀκτῖνας ἵλαμπεν.

in ὡς Ἐπιφρίδης iſta latebant Scholiaſtae verba, ὡς ἐπ' ἀναιδὴς·

de *Gymno* meretrice dicitur in *Schol.* ad Pacem l. c. Δῆλον δὲ ὅτι ἡ ἀναιδὴς, ἡ πέρνα ὀφθαλμὸς ἔχειν. legitur in *Schol.* ad Av. v. 1562, ἐπὶ τῆ ἀναιδῶς ἡ δικάλμων ὕστα λέγεται· ultima congruunt & voci Theocriteae Κυνθαρώς. A

Vſ. 55. Ὠράθω μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρίφος ῥῆξε ὕδωρ.] Hanc iſtius uſitatiſſimi verbi formam, Ὠράθω, nusquam apud Scriptores veteres Graecos legere me memini: quam tamen ex Alex. Codice reſtituendam puto in antiqua fabella Iudaica *Tobit* III, 8, ἀνδρὸς ἦδη ἐπτὰ ἔσχες, καὶ ἐκ τούτων οὐκ ὠράθης, ſive ὠράθης. *ex nullo de ſeptem maritis fructum percepiſti. Grabius* illic, ὠράθης reiecto, recepit ἀνομάσθης. Pro Ὠράθω autem in verſu *Theocriti* Codex dat Florent. Ὠράθθω. Iudaeis Graecienſibus verbum innotuiſſe, vel *Paulinum* illud monſtraverit in Epiſt. ad Philemona §. 20, B a vicinis ſeparandum, (ἐγὼ σοῦ ὀναίμην ἐν κυρίῳ,) a nemine, opinor, ne a *Pearſono* quidem, ante intellectum, quam illud forte fortuna tractaſſet *T. H.* in ultima adnotationum in *Chryſoſtomi* homilias a *Raphelio* editas p. 80. Centies reperientur —— ὀναίμην· ὄναιο· ὄναισθε. praeter alia quaedam iſtius verbi tempora, hic illic etiam ὀνήμην· ὀνάμην· & ὀνῆσθαι· reſtituendum in dicto Laconis apud *Plutarch.* I. p. 234. c. conf. *Toupii* Epiſt. Crit. p. 154. ſed vix alibi, ut arbitror, in veterum ſcriptis Ὠράθω. Haec ideirco ſcripſi, ut adpareret, quamobrem *Hemſterhuſius* ad Theocriteum verbum Ὠράθω ſupra θ literam poſuiſſet μ. Equidem ſuſpicor Poëtam hic dediſſe Ὠράμην, vel, ſi quis illud praetulerit, Ὠρήμαν μεγάλως. ſic iſta Doricе ſcribuntur: C a verbo ex gr. Δήλεσθαι, *velle*, (de quo ſupra actum eſt p. 259. A.) ductum Ἐθελήμων *Heſychius* alicubi invenerat. Atticiſtae formam Ὠνήμην altera meliorem iudicabant: *Phrynichus*: Ὠνάμην, ὄνασο, ὄνατο, πάντα ἀδόκιμα, τὸ δὲ ἀρχαῖα ἀφ' ἧς ω, Ὠνήμην &c. Illud eſt in veteri proverbio, Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὄναντο· apud *Zenob.* I, 65. alterum in *Euripidis* Alc. v. 335, —— σὺ γὰρ οὐκ ὠνήμεθα. Vtrumque, Ἀπάναν & ἀπάνητο *Suidas* in ſuis libris invenit. Vnico *Homeri* loco niti puto, quod ſcribit *Herodianus* Ed. *Pierſoni* p. 451, Ὠνήμην, ἀφ' ἧς ω, οἷον ἧς ἀφελήθην· τὸ δὲ Ὠνάμην ἐπὶ ἧς ἠμυνάμην. καὶ ὁ Ποιητὴς, ὅτι μ' ὄνατο. *Homerus*, opinor, ſcripſerat in Il. P, 25,

Οἰδὲ μὲν
Ἧς χάριν ἀπώλοντ', ὅτι μ' ὄνατο.

Ab

A Ab Ὦναξ ſignificatu plurimum differt Ὄναξ ſive ἀνάσσαξ: & recte *Toupius*, ex *Suida*, pro ἀναίμλω, ἀναίμλω *Ariſtophanis* reſtituit Em. in *Suid.* II. p. 174. Iſta forte differentia latuit *Jo. Pearſonum*, qui noſtrum tamen verbum & veterem loquendi formulam omnium optime tractavit in Vindic. *Ignatian.* p. 434. Theocriteam egregie *Caſaubonus* illuſtravit Lect. *Theocr.* p. 272, 273. Ὠνάθλω, ſive potius,

Ὠνάμαν μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοῖ.

O factum bene, quod puerulus mihi domi manet.

Vſ. 55. Ἔνδον] Monuit vere *Caſaubonus* hic etiam ἐνδοῖ ſcribendum, ut vox ſcripta legitur huius carminis v. 1, & v. 77. Dum ſe offert *indoi*, nihil vetat nonnulla de hoc Sicilienſium more ſcribendi, atque alia quaedam ad Dialectos ſpe-
B ctantia conduxiſſe. —— Primum iſta miror in *Etymologico* M. in v. Ἀργανὸς, p. 135, 44. Ὅθεν ἐστὶ τῇ τῶν Ῥηγίνων διαλέκτῳ τὸ ι τρέπειν εἰς ν· τὸ μὲν σπείδω Σπένδω λέγουσι· καὶ τὸ ἐνδοῖ, Ἔνδον· καὶ τὸ ἐρεῖσινος, —— Ἐρεσσανός· ἔτνος ἀργανὸς, Ἀργανός. οἱ δὲ Σικελοὶ τὸ ἐναντίον τὸ μὲν γὰρ σπένδω Σπείδω λέγουσι· καὶ τὸ ἀμέντον, ἀ μέντοι. Errat in ultimis *Sylburgius*. Cum iſta obſervatione primum altera ex eodem libro p. 302, 1, comparari debet:

Εἶνατος, ἀπὸ τοῦ ἕνατος, κατὰ μεταβολὴν τοῦ ν εἰς ι. καὶ ἡ μὲν Ἀργεῖοι διάλεκτος μεταβάλλει τὸ ι εἰς ν· καὶ γὰρ τὸ σπείδω Σπένδω λέγουσι· καὶ τὸ αἰεὶ, Αἰών. ἡ δὲ Σικελῶν, τὸ ἀνάπαλιν, τὸ ν εἰς ι μεταβάλλει· τὸ γὰρ ἀνάψυχον. Εἰάψυχον λέγουσι· καὶ τὸ ἔνδον, Ἐνδοῖ.

hic *Sylburgius* modeſte tantum adnotavit, pro Ἀργεῖοι ſupra legi nomen Ῥηγῖνοι. Vtroque loco genuinum eſſe nomen Ἀργεῖοι, *Heraclidea* monſtrant *Euſtathii*, in quibus iſta
C bis eſſe dicuntur Ἀργεῖοι καὶ Κρητῶν γλῶσσαι. & bene iungi Cretenſes & Argivos, horum probant coloni magno numero in Cretam Althaemene duce delati. Sed Grammaticus paulo diverſa confudiſſe videtur: Dorienſes quidam & Aeoles ex diphthongis alteram vocalium in ſequentem liquidam transmutabant: huc pertinent Ἐρεσσανός· Ἀργανός· Φασηνός· Δινάζειν· Μίμιχθαι· Βόλλα· &c. ultimum illud, aliquoties in marmoribus antiquis obvium, legitur etiam in *Plutarchi* Quaeſt. Rom. p. 288. B. ubi ſcribi debet ἡ βουλὴ τὸν Αἰολικὸν Βόλλαν προσαγορεύουσιν. —— Qua vero ratione Argivis velut propria tribui potuerunt quibusvis vulgo Graecis uſitata Σπένδω & Ἔνδον; Sicilienſibus adſcribi quidem poſſunt Ἐνδοῖ & Εἶνατος· ſed qui tandem ut peculiare quid ἀ ῥήτωρ;

quod

quod additur ὁ μήτηρ quid ſibi vellet perpaucos arbitror in- A
tellexiſſe: ubi ſcilicet in noſtris legitur Edd. *Homeri* Il. Θ. v. 448,

Οὐ μὲν δὴν (vel δηὶ) κάμετόν γε

in antiquiſſimis exemplaribus, quibus uſus eſt *Heraclides Alexandr.* legebatur, vitioſe fortaſſe,

Οὐ μήτην κάμετόν γε

ſed iſta qualiscunque lectio nobis peperit obſervationem *Heraclidae*, ſervatam ab *Euſtatbio* in Il. Θ. p. 612. f. & 613, ἔστι, inquit, τῇ ἰτηρείας ἐκδόσεως γραφὴ ὑποδύσκωλος καθ' Ἡρακλείδην αὕτη· Οὐ μήν τον κάμετόν γε· ἀντὶ τοῦ, ὁ μήτηρ τοι. τῇ ἴσα κατ' αὐτὸν τὸ ὁ μήτηρ τον Ἀργείων τῇ Κρητῶν γλώσσῃ, ὃ τοὺς παῖδας ἐξαιρῶντας, φησὶ, τὸ ι ἐντάσσει τὸ ν τῶν· ὡς πρόσθεσιν Ἕης λέγοντες· τῇ τὸ τιθείς, Τίθης. οἷς ὅμοιον τῇ τὸ σπαίδω, Σπίνδω· τῇ, τὸ ὁ μήτηρ, Οὐ μήτον· τῇ τὸ αἰεί, Αἴν. Σικελοὶ μήτοι, φησὶν, ἀμπαλὶν τὸ ι ἀντὶ τοῦ ν κατέθεσι, τὸ ἔνδον Ἔνδι λέγοντες, ἃ Ἐνδὶ περισπωμένως· τῇ Ὅμηρος Εἰνέσεύχης, ἀντὶ τοῦ ἐπισύχης. ταῦτα ὁ Ἡρακλείδης. B
paulo poſt dicitur iterum τρίτως τὸ ι ὡς ν Ἀργολικῶς τι τῇ Κρητικῶς. *Heraclidea*, quae iam attigerat in Il. B. p. 169, 16, partim repetit ad Od. M. p. 494, 22. In his notatu maxime digna ſunt Ἕης pro οἷς· & τιθείς· quod & *Koenius* animadvertit ad *Gregor.* de Dial. p. 163. Ἔνδον autem, ſive Ἐνδεῖ, ex Sicilia transiit in inferiorem Italiam; hinc Romam pervenit: notum eſt vetus Latinum *endo*, etiam *indo* ſcriptum, vel *indu*: veriorem enim arbitror *Iſ. Voſſii* ſententiam ad *Catull.* p. 331, quam *Oberti Giſanii* in *Lucret.* Conlect. p. 337. *In*, *Indo*, a quibusdam etiam in Cypro, & in Creta, & alibi ſcribebantur *in*, & *indo*. De pluribus tria ponam ex Heſychio, prout illa puto ſcribenda: C

Ἰμπάσθαον, ἰμβλέψων· Πάφιοι.
Ἰνπαφόντιν, ἐγκαταφόντιν.
Ἰν φάος, εἰς τὸ φῶς.

Vltimum ut intelligatur, ſciendum eſt, Ἰν, a Dorienſibus nonnunquam pro εἰς poſitum, quarto caſui adiungi. Veteris eſt obſervatio Grammatici, quam a ſe deſcriptam *Gregorius* dedit de Dial. p. 163. Τρίτως (οἱ Κρῆτες) τὸ Ἕης προθέσεως τὸ ς εἰς τὸ ν· οἷον, ἐς χορὸν, Ἔν χορὸν, ἐς τὸν ἀγορὰν, Ἔν τὰν ἀγορὰν λέγοντες. pauca dedit ibi *Koenius*: *Euſtath.* in Od. Σ. p. 659, 30, ἰθῶ, ait, Δωριεῖσι, ὡς τῇ οὐ τοῖς ᾧ Πινδάρου φαίνεται, ἀντάσεσι ἔστι ὅτε τῶν Ἐν συνθέσει μὴ αἰτιατικῶν. *Pindarica* dabit atque alia *Salmaſ.* in Inſcript. *Herodis Att.* p. 68. hic illic illud

A illud ὁ adhuc latet; forſan & in hoc *Heſychii*, Ἐνδυδώ, ἰωθεν. ſi ſcribamus Ἐν αὐγάς, ἰωθεν.

Vſ. 57. Τοὶ δ' ἴσαν ἐς χάρεα.] Non *proceſſerunt in campum*; ſed *in ſuum quisque locum receſſerunt*: ex *Xenophontis* Oeconom. p. 492, 27, iſta, ἐπεὶ δὲ ἐκκεκόσμηθε πάντα, —— εἰς τὰς χώρας πᾶς ἕκαστος ἕκαστα διεσκευάσθω, ſic Latina fecit Cicero: *Haec poſtquam omnia ſecrevimus, tum ſuo quaeque loco diſpoſuimus.* Ex antiquis partim Edd. omnino reſtituendum eſt *Callimacho* h. in Del. v. 192,

πόδες δέ οἱ οὐκ ἐπὶ χάρεα.

qui ſic legendum vidit, Clariſſ. *Erneſti* formulam εἰς χάρεα ἰέναι & κατὰ χάρεα ῥέειν etiam attigit, de qua vid. ad *Herodotum* notata P. 340. Recte *Scholiaſtes* in Cod. Flor. *Theocriti* B εἰς χάρεα, reddit εἰς τὴν πάξιν αὐτῶν. —— Proxima Praxinoae, —— Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη· editus *Schol.* optime interpretatur: ἀναπαύομαι ἡμαυτὴν ἀπὸ τῆς ταραχῆς. *Homeri* Θυμαγερέων Od. H, 283, redditur in Scholiis, & apud *Euſtathium*, συνάγων τὸν ἀναπαύοντα τὴν ψυχήν. & ſaepius Ἀναπαύσας ἑαυτὸν ſic apud *Polybium* adhibetur, & recentiores, pro *vires recolligere*, vel *animam recipere*: ἀνάπαυσαι σθένος, Καὶ πνεῦμ' ἄθροισον· eſt in *Euripidis* Phoen. v. 857, 858.

Vſ. 59. Ὅσσος ὄχλος ἄμμιν ἐπῄρεῖ;] Recte ſic ſcripta revocavit ex Ald. Ed. *Reiskius* in locum lectionis vulgatae, ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐ. In Ed. prima Mediol. & in optimis Codd. ſimiliter verba leguntur, & in Schol. ad Eid. I, 42, monente *Toupio*, ubi veterem lectionem adprobat, in C Epiſt. ad *Warton.* p. 335. —— In *Xenoph.* Κ. Π. VII. p. 114, 37. ὁ δ' ὄχλος πλείων ἢ πλείων ἐπῄρει. & ſaepius apud alios ὄχλος dicitur ἐπῄρειν· quam in rem quaedam collegit amicus Clariſſ. *Dan. Wyttenbach.* in Epiſt. Crit. p. 14. in talibus ſimplex ῥεῖν & ῥεῦμα inprimis frequentantur, quo ſenſu in *Virgil.* Aen. XI, 236, *fluunt* —— *ad regia plenis Tecta viis.*

Vſ. 60. Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;] Oxonii Scholion ſic nuper ediderunt: ΕΞ ΑΥΛΑΣ. Ἐν ποτὶ γεφύρᾳ ἢ ἐξ αὐλᾶς. ex antiquis Edd. edi debuerat: Ἐξαυλᾶς ὦ μᾶτερ] Ἐν ποτὶ γεφύρᾳ ἢ, Ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ. Hinc variam veterum Codicum lectionem lucramur, quam absque hoc Scholio ignoraremus, ἐξαυ-

ἐξανδᾶς. & dici forte potuit a Gorgone *Theocriti*, Ἐξαύδα, ὦ μᾶτερ· *eloquere, mea mater:* quid? πρηθὲν ἀμαρίς; *an intrare facile eſt?* mihi tamen ἐξανδᾶς vitioſa ſcriptio videtur genuinae ἐξ αὐλᾶς, quam *Scholiaſtes* etiam ſequutus iſta ſcripſit in v. 62, πιεσθέντα ἢ ἀπαλλάσσεσθαι εἰς τὴν ἢ βασιλείαν αὐλήν. A

Vſ. 61. Ἐς Τροίαν π. ἴλθον] Hoc a *Wintertono* iam olim publicatum Cantabrigiae, eſt ex Codd. quos *d'Orvillius* adhibuit, pro ἐς Τροίην π. ἔλθον. in v. 140, Τροίαι firmant etiam Codd. contra in v. 62, pro πείρᾳ ſcribere cum *Caſaubono* non dubitavi πείρῃ. In talibus Codices variant: in Eid. VII, 51, probari debet ἄρῃ. —— Ad iſta Theocriteae vetulae, πείρῃ θὴν πάντα τελεῖ· quae *Caſaubonus* p. 237, attulit, *Herodoti* verba leguntur in Ed. *Weſſelingii* p. 512, 20. B

Vſ. 64. Καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγοιθ' Ἥρην] Formas Doricas verſus ex Codd. recepit, pro vulgatis ἠγάγοιθ' Ἥρην. nam & ἀγάγοιθ' in Codicibus a *D'Orvillio* repertum, conſtat ex Miſcell. Obſ. III. p. 373. Ἥρην iam dederat *Wintertonus:* Heben quidem Ἅβαν dixerunt Dorice loquentes; ſed Iunonem nunquam Ἄβην· ut neque ἀνὰξ vel ἀνάξ dicebantur. —— In hunc verſum miror cur a *Wartono* dicantur nihil hic vidiſſe G. *Canterus* N. L. II, c. XII, aut *Caſaubonus* L. T. c. XVI. qui & *infelicius* hunc l. attigerit ad *Athen.* —— Vere monuit *Canterus*, curioſiratem hic mulierum a Poëta notari; & videri poſſe *Plautum* Theocritea expreſſiſſe, cum ſcriberet in Trinummo I, II, 171,

Sciunt quod Iuno fabulata eſt cum Iove: C
coniugium autem Iunonis & Iovis etiam Deos latuiſſe, ut vult Homerus. *Canterum* in his tantum ſequitur *Caſaubonus* in L. T. p. 273. Ad *Athenaeum*, p. 426, *Theocritus*, inquit, *curioſiſſimas tantum foeminarum de nuptiis Iovis & Iunonis ſatagere affirmat:* Πάντα, ait, γυναῖκες ἴσασιν, ἢ ὡς Ζεὺς ἠγάγοιθ' Ἥρην. —— Quae hic *Scholiaſta* tradit illa ſane non magni ſunt momenti; ſed & huiusmodi fabellae Poëtarum Editori atque interpreti eſſe debent in numerato. —— Vt *Toupius* in Animadv. T. I, p. 220. Scholia emendat, ſic & *Hemſterhuſius*, qui ad Scholion haec adſcripſit, digna quae ab harum etiam rerum cognoſcendarum cupidis exigantur: " In Euboea mons Ὄχη (Strabo X, p. 683. A.)

" vel

A „ vel Ὄχνα, ſic dictus ἀπὸ τοῦ ἰσχνὸν εἶναι, ὅτι τῆς θείας τροφῆς
„ διὰ τὴν Ἥραν. Stephan. in Κάρυστος. (in Ἐρυσίν.) vid.
„ Plutarch. de Fluv. c. 18. p. 64. Schol. Ariſtoph. ad Pac.
„ v. 1126. Suid. in Πύανοψ. Νίσος. & Kuſter. Egregius
„ Aeliani locus de Animal. XII. c. 30. Diodor. Sic V.
„ p. 234. D. (p. 388, v. 97. Ed. Weſſ.) Homil. Clem.
„ V. §. 12. qui locus laborat. Cum Schol. conferendus
„ eſt Pauſan. II. c. 36. p. 196. v. 32.". —— (Iſta no-
tantur ad ἱερὸς γάμος.) „ Vid. Iſ. Caſaub. Anim. in Athen.
„ VI, 10. p. 426. Heſych. in v. Alcaei carmen ἱερὸς γά-
„ μος apud Athen. IX. p. 408. E. Omnino vide Plutarchi
„ locum inſignem apud Euſeb. P. E. III. p. 84. Schol Ho-
„ mer. ad Il. A, 609, Ξ, 284. 293. Achilles γενεὰς, in
„ cuius antrum Iuno fugerat, perſuaſit ipſi, ut Iovi ſe
B „ praeberet: Ptolem. Heph. apud Phot. p. 252. v. 22. "

Vſ. 65. Θᾶνα, Νεμεσσᾶ.) Vbi hinc *Theocritea* quaedam proferuntur, in *Scholiis MSS.* in *Hermogenem* apud *Koenium* ad *Gregor.* de Dial. p. 153, legere licet: Θᾶνα Νεμεσσᾶ, Σᾶμα φίλα· in Eid. I, 149, Θᾶνε φίλε recte ſcribitur. τὰ Σάματα Dorice eſt Θάματα in Eid. II, 72. in noſtro carmine legitur Θαμίδρυσι, v. 23. Θᾶνε frequenter in his recurrit, obvium etiam in loco *Sophronis* apud *Demetrium* περὶ Ἑρμ. §. 147, ubi paucis interiectis legitur & φίλαι, ad Θᾶνε referendum: rarius eiusdem eſt *Sophronis*, apud *Apollon. Alex.* plus ſemel occurrens, τύτω, (id eſt ἐντεῦθεν) Θάμιθα; *illinc ſpectemus.* Doricum Θάματα fraudi fuit eruditiſſimo *Mazochio* in his Prioris Tabulae Hera-
C cleënſis, v. 70, 71,

Θασάμβοι τὰν γᾶν ποτὶ
τὰν Ἀχαιείαν.

ſenſum ſatis bene expreſſit: *poſtquam compraverint terram* (de qua quaeritur) *cum vicinalibus*: ſed Θασάμβοι poſitum credidit pro Θαμίδρυσι· quod ne uſus quidem hoc ſenſu admiſit; ſenſit, opinor, errorem ſuum *Mazochius*, cum perveniſſet ad v. 88. ut illum tegeret, mira de verbo Θίσι comminiſcitur p. 226. Θίσι, *ponat*, nunquam a Dorienſibus ſcriptum fuit Θάσι· ſemper Σᾶσι. haec in *Theocriteis*, in Doricis Pythagoreorum reliquiis, & alibi conſtans eſt in his ſcribendi ratio.

Vſ. 68.

Vſ. 68. Πᾶσαι ἅμ' ἱσταίμεις· ἀπειὴξ ἴχθι, Βοιὼ, ἀμῶν.] Sic in Scholiis a *Calliergo* editis iſta iam legebantur, ἀπειὴξ ἴχθι Βοιὼ· atque ita diſtinguendum, poſt *Henr. Stephanum*, vidit *L. Bos* Animadv. c. XIII. p. 59. probante *Hemſterhuſio* in Lucian. I. p. 462. & *Toupio* in Epiſt. ad *Warton.* p. 335. Ante legebatur in Edd. A

Πᾶσαι ἅμ' ἱσταίμεις ἀπειὴξ· ἴχθι Βοιὼ ἀμῶν.

ultimum ἀμῶν in uno Codicum in ἀμοῖς degeneravit. —— Ἀπειὴξ ἴχθι egregie tractarunt, praeter *Beſſium*, *D. Rubnkenius* in *Timaei* Lex. p. 34. & *Jo. Pierſon.* ad *Moer.* p. 84. In Scholio Ἀμφείοσι iam emendaverat *Henr. Stephanus.* —— Videri hic quoque poſſet *Theocritus* expreſſiſſe locum *Sophronis*: ut *Sophronis* iſta leguntur in Excerptis ex *Apollon. Dyſcolo* p. 429. B.

Ἰμῶν δ' ἀπειὴξ ἴχοις). B

ſed forſan iſta ſic ex coniectura dedit *Iſ. Voſſius*; in apographo certe Pariſini Codicis, quem poſſidet Cl. *Rubnkenius*, ſcriptum legi:

Ἰμέων δ' ἀπειὴ ἴχοιτι.

Parum a ſe invicem diſtant formae loquendi, ἀπειὴξ ἴχεο· ἰδὰξ ἴχεο· & ἀμὺξ ἰμφῦναι. —— ἰδὰξ ἴχε eſt in *Ariſtoph.* Veſp. v. 937. *Nicander* Ther. v. 131,

Θερμυδρὺν ἴχεο, θολερῷ κυτέοντα
Θυρσὶς ἰδὰξ ἰμφῦσα πάρος ἀπίκοψεν ἰμάσσαι.

Scholiaſtes, γεγράφεται, inquit, ἢ ἀμὺξ, ἀπὸ τοῦ ἐ μυκτικῶς ἢ παταξυτικῶς ἰμφῦσα αὐτῷ. atque in iſto loco *Nicandri*,

Θυρσὶς ἀμὺξ ἰμφῦσα·

legit *Jo. Tzetzes* ad *Lycophr.* v. 1114. quam ſcripturam probavit *R. Bentlejus.* —— In vſ. praecedenti, —— μύτ- C πλωσιθῆς, quod eſt in Ed. prima Mediol. mihi non diſplicet.

Vſ. 69. Δίχα μὲν τὸ θερίζειον ἤδη Ἐχίτει.] Χημεινὸν ἱμάτιον, Χείμαρρον dicebatur; τὸ θερινὸν, Θέρισον, & Θερίζειον. ſed hanc vocem ſuſpicor ab Alexandrinis praeſertim uſurpatam; hinc a Iudaeis fuiſſe Graecienſibus tranſſumtam: *Harpocration*: Σείριον ἱμάτιον λεπτὸν ἱματίων ἀστικῶν, οἷον Θέρισον. *Suidas*: Θέρισον τὸ Θερίσιον, θερινὸν ἱμάτιον,

Τὸν κόκκῳ βαφέντα ἐ ὀστγίνοιο θέρισμα,
Καὶ τὰς παρθενικῆς ἀλλοτρίης πλοκάμους.

integrum illic ex *Antholog. MS.* epigramma *Kuſterus* adſcripſit: idem genus forte dixerint Ταμωτινίδιον· ſic ſecundum

Adum *Heſychium* vocabatur ἱμάτιον γυναικεῖον λευκὸν, προσὼς ἔχον ἐκ δ' ἑνὸς μέρους. —— In vſ. 70, —— ποτὶ τὼ Διὸς, εἴ τι χρέος Εὐδαίμων ἄ 'νθρωπε, aptius haereret, ni fallor εἰ γ vel αἰ, optantis, cum voce τι, ſive potius Theocriteum αἴθε,

αἴθε γένοιο Εὐδαίμων,

ſic Eid. III, 12, —— αἴθε χρείμαο Ἀ βομβώσα μίλισσα. Eid. V, 62. VII, 86. XXVII, 61. Doricum illud λαῖφ locum non invenit in *Ammonii* Grammatici libello; iam ante tamen pro ΕΙΘΕ illic ſcriptum, quam obſervata iſta ad literarum ſeriem digererentur. —— In vſ. 71, pro φυλάσσε, male *Wintertonus* edidit,

—— φυλάσσῃ τὼμπτίχνιὸ μοι,

qui tamen recte reliquerat intactum in Eid. III, verſum 5,

Τὸν λιγυκὸν κύκνον φυλάσσω, μὴ τὸ κορύψῃ.

B Vſ. 72. Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μᾶφ, ὄμως δὲ φυλάξομαι.] Vnius Edit. Aldinae nixus auctoritate *Reiskius* recepit,

φυλαξεῖμαι. Π. Ἀθρόᾳ ὄχλᾳ. ——

quod in eadem erat Ed. ὄχλᾳ ἀθρόᾳ, *verum*, inquit, *puto; tametſi auſus non ſum recipere.* Non in Aldina tantum, ſed & in Ed. prima Mediol. in Codicibus, Vaticano, & Romano Cardin. Ottoboni ſcripta haec leguntur: — φυλαξεῖμαι, ὄχλᾳ ἀθρόᾳ, vel ἀθρόοις. vitioſiſſime: neque ſcribi potuit a *Callimacho* verſus,

Ἀρχόμβροι, ὡς ὅτε· ——

ſed ſcribi debuit, ut iam edidit *Graevius*:

Ἀρχόμβρ' ὡς ὅτε ——

hymno in Dian. 4. Si vero placet Codicum etiam lectio

C in hoc verſu *Theocriti*, ſcribendum:

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν, ὄμως δὲ φυλαξεῖμι'. Π. Ἀθρόᾳ ὄχλᾳ.

eſſet autem φυλαξεῖμαι· qualia ſunt Dorica παρεξεῖμαι· χαρησεῖμαι· πλώσεῖμαι. quorum hoc in *Theocriti* eſt Eid. XIV, 55. Χαρησεῖμαι ſcripti praebent Codices in fine Epiſtolae *Lyſidis* ad *Hipparchum*. —— Paulo poſt —— vſ. 73, Ὠθοῦντ' ἄστρις ἴσις, pro ἄστε ἴσις, ex Codd. recepi, & ex primis Edd. illinc etiam ortum eſt ἄστε ῥόις in Edd. Mediol. & Ald. Abſurda eſt adnotatio in margine Codicis Mediceï: Ῥόις. ῥύακις. κατὰ ἀπόκοπὴν, ἀπὸ Ξ ῥέω. —— Recte ſe habet in hoc vſ.

ἴν καλῷ εἰμίς.

ᾖμαι, & ὄμις, quae leguntur etiam in Codd. hic formae ſunt vitioſae.

Vſ. 74. Κεἰς ἄλλος, κἄπεσσι, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἶης.] Suo A more ſcripſerat hic, & infra v. 147, Κεἰς· ut κἄπι· κἄπι. &c. *Et hunc in annum, & in plures fortunatus ſis, qui noſtrûm curam geris:* Ἄλλε ἀφελείης. in Codice Mediceo ſic iſta bene redduntur: Δυτχοίης εἰς τ μετὰ ταῦτα χρόνον, ἡμᾶς ἀφελέων. Quae Graecis adſcripſi, Latina partim ſunt *Horatii* I. Carm. 32, 2,

quod & hunc in annum
Vivat, & plures, age dic Latinum
Barbite, carmen.

Theocriti formulam bene precandi *Caſaubonus* leviter attigit in Lect. *Theocr.* p. 273. Huic contrariam male precantis, Μὴ ἄλλοιον (vel εἰς ἄλλος) ἴκοιο, copioſe tractaverat in Animadv. ad *Athen.* II, c. XIV. p. 112. originem formulae *D. Heinſius* aliunde repetit in Lect. *Theocr.* p. 341. B Ab utroque diverſum ſentit *Euſtatbius* in *Hom.* Od. I. p. 342, 8, formulam Atticam, μὴ εἰς ἄλλος ὁ δεῖνα ἴκοιτο, interpretatus, πρὸ ἄλλος τελευτάτω· *ante tempus moriatur.* Equidem paene perſuaſus ſum, *Tl. Hemſterbuſii* conſilio illud ipſum interveniſſe, quod de *Kubnio* ſcribit ad *Lucian.* T. I. p. 219. De illa formula acturus Scholia adhibebit in *Lucian.* T. II. p. 270, in quibus mira quaedam traduntur. Formulae, qualis hic occurrit, bene ominatae, perpauca, opinor, exempla reperientur apud Veteres: in antiquiſſimo epigrammate, quod exhibet *Anthologia* Latina Cl. *P. Burmanni Sec.* T. I. p. 35, Ardeatis templi pictoris ſit mentio,

Quem nunc & poſt ſemper ob artem hanc Ardea laudat. C
ἢ νῦν, ἢ ἴπειτα. —— Ἐν καλῷ εἶης eſt *ſis felix:* vel *tibi bene ſit*, vel *bene eveniat*: hunc *Pomponii* Comici verſum dat *Nonius* in v. *Ominas:*

A. *Bene eveniat!* B. *Ita ſit: & tibi bene ſit, qui recte ominas.*

Ne formulae quidem, quae ſequitur in his *Theocriti* vſ. 75,

χρυσῷ κοὐκ ἐρυθρῷ ἀνδρός·

multae dantur ſimiles; ubi nec vocula, neque ſaltem litera his genitivis praefigitur; quales praefigi ſolent, Ὦ, Φίλε, ſimilesque: eſt & Φίλε in talibus admirantis; ut Φίλε ἄνδρὸς apud *Xenophontem* (K. II. III. p. 41, 30,) Cyri de praeceptore Tigranis dictum.

Vſ. 76. Φιλίδᾳ Ἐθνέα ἄμμιν.] Sic, pro Φιλίδᾳ, ex Vaticano Codice reponere non dubitavi, cum id ipſum hoc in lo-

A loco legerit *Euſtathius*; vel Φλίψῃ· quod illinc *Theocrito* reſtituendum *Caſaubonus* iudicabat. Hic etiam ponam *Euſtathii* verba ad Il. A. p. 76, 38, ubi occaſione formae Aeolicae, Φηρσὶ, τὸ μέτοι Φλίψῃ, inquit, τὸ δὲ Ὀδυσσείᾳ (P. 221.) ᾗ τὸ ἐν δὲ Θεοκρίτῳ δὲ Ἀδωνιαζούσαις, Αἰολικὸν ᾗ αὐτό. Si eamdem, quam dat *Homerus*, hic formam Φλίψασαι inveniſſet Grammaticus, ſcripſiſſet potius, ᾗ ἐν δὲ Θεοκρίτῳ. articulus repetitus monſtrat, opinor, hic lectum Φλίβεται ab *Euſtathio*, atque illic forſan olim etiam poſitum. Alibi repererunt Grammatici Ἔφλιψεν: vitioſe ſcribitur in *Photii Lex. MS.* Ἔφλεψεν, Ἔθλιψεν. — Ab Atticis etiam Poëtis receptum, Φλᾷν, pro θλᾷν, adhibuit *Theocritus* Eid. V, 148, 150. Ex hoc Aeolico ſcribendi more

B quid eſſet apud *Heſychium* Φάσα, μίγας φόβος, docuit T. *Hemſterhuſius*, ubi Φάπας, φόβος, interpretatur: eidem debentur ad v. Ἄριστον notata. *Heſychio* autem Φάρσιος reſtitui poterit, ubi vulgatur: Φαρυκὸς, πλαμπὸς, θρασύς. —— In hoc vſ. 76, pro βιάζῃ, primitus ſcriptum videtur βιάσεαι. Φοίσεῃ uno loco fuit cuſtoditum, Eid. I, 102.

Vſ. 77. Ἐνδοῖ πάσαι, ὁ πὶν νυὸν εἶπ' ἀπαλάξας.] Dubites utrum illud ſponſus dicere ſueverit, an ſponſi pater: de ſponſo *Scholiaſtes* accepit, qui ſuam tum puellam in thalamo diceretur ἀπαλάξας, ut Helenam Menelaus καπαλάξατο in Eid. XVIII, 5, ſi modo ſana ſit iſta lectio, mihi ob Codicum varietatem valde ſuſpecta. Sponſam vero mirarer hic dictam νυόν. Quod ſi ad patrem haec

C ſponſi referri poſſent, Νυὸς hic poneretur, quo plerumque ſolet, ſignificatu. *Ariſtophanes* Grammaticus ὁ τῆς Συγγραφικῆς φησὶν, (apud *Euſtath.* in *Hom.* Il. Z. p. 511, 19.) ὅτι Νυὸς ὡς ἐπὶ πλέονος υἱοῦ γυνὴ τῷ πατρὶ ᾗ τῇ μητρί. vox iſto ſenſu reponi poterit apud *Diogenem Laërt.* VII, 188, ubi *Chryſippus* ὁ τῷ περὶ Πολιτείας, ᾗ πατρὸς λέγει συνέχειαν, ᾗ ἑνώσεως, ᾗ υἱοῦς. vox ultima in νυοῖς eſt convertenda. Apud Graecos Poëtas non tam late patet Νυὸς, quam *Nurus* apud Latinos.

Vſ. 79. Λιπλὰ ᾗ ὡς χαρίεντα· θεῶν πρωτάματα φαντί.] Tantundem paene eſt ac ſi dixiſſet, ὡς λιπλὰ ᾗ χαρίεντα· niſi quod illud etiam eſt elegantius ſcriptum. In his certe neminem arbitror probaturum miram quam vir Doctiſſ. excogitavit lectionem, Ὡς λιπλὰ, χ' ὡς χαρίεντα. ſed ele-

gans eiusdem eſt *Reiskii*, ſaltem quoad vocem νῆμα, inventum, quo legendum ſuſpicabatur:

Θεῶν περὶ νήματα φωτῶς.

dicas fere ſtamina Dearum manibus eſſe ducta. Vulgata vox, quam Codices retinent, περονήματα mihi quoque hinc aliena videtur & vitioſe ſcripta. Genuinam illam arbitrati *Aem. Portus* in Lex. Dor. & *Ez. Spanhemius* ad *Callim.* h. Apoll. v. 32, nihil attulerunt, quo videri poſſet hac in ſede adfirmata. *Spanhemium* ſe male ſequutum fatetur in Corrigendis *Wartonus* p. 355, & recte negat *veſtes fibulatas* dici poſſe περονήματα. —— Quod vero poſuit ad verſum explendum *Reiskius*, περὶ nullum hic ſenſum admitteret. Praeterea νῆμα, & in hoc ipſo carmine v. 27, 30, & alibi apud Theocritum, notat *undam*: in uno tantum Eid. XXIV, 74, νῆμα legitur de *filis*; ubi νῆμα etiam ſcribendum arbitror; & hic omnino ſervandum φωτῖς· ut recte ſcribitur φωτᾶ Eid. XI, 70. Suſpicor equidem ſcripſiſſe *Theocritum*:

Λεπτὰ κὴ ὡς χαρίεντα, Θεᾶν νήματα φωτῖς.

ubi vox Θεᾶν in Θεῶν degeneraverat, ad verſum ſuſtentandum νήματα ſciolus in περονήματα facile transmutavit. Eſt autem forma Θεᾶν etiam *Theocritea*: legitur Eid. XVII, 45.

Κάλλει ἀμιχθόνιος Θεᾶν πότνι' Ἀφροδίτα.

ubi viro Docto, formam iſtam obliteranti, gratiam facimus coniecturae: illam *Wartono* notus *Homeri* locus commendare debuiſſet, qui haec ſcribenti *Theocrito* procul dubio obverſabatur ex Od. K. v. 222,

Κίρκης δ' ὕνδο ἄκουσα ἀειδόμης ἴσὶ καλῇ,
Ἶσὸν ἱστοχαλόωσ, μίγαν, ἄμβροτον· εἷα Θεᾶαν
Λεπτά τε, κὴ χαρίεντα, κὴ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.

Nusquam ſic περονήματα, ſaepe Νήματα memorantur: In *Antholog.* VI, c, VIII, ep. 9, a *Nicarcho* laudatur:

Ἡ πρὶν Ἀθηναίης ὑπὸ κερκίδι κὴ τὸ καθ' ἑαυτὸ
Νήματα Νικαρέτη πολλὰ μετηγάραθη.

conf. ibid. epigr. 16, & 17. Incerti eſt epigramma in *Antholog. MS.*

Λάβρη καμπηβῶτα Φιλαίνιον εἰς Ἀγαμήδης
Κολπὸς τὸν φαεὶν ἱμείρατο χλανίδα.
Αὐτὴ Κύπρις ἔρως· ἔδυλωσεν δὲ γυναικῶν
Νῆμα κὴ ἀλκαέτην ἀμφὶς ἔχει τέλαμες.

Vſ. 80. Πότνι' Ἀθαναία· πῶς οφ' ἐπόνησαν ἕκαθοι;] *O veneranda Minerva! quales iſta elaborarunt lanificae?* Minervam

Avam hic invocat ἐργάτιν Praxinoë, *operoſam Horatio* dictam Carm. II. Od. XII, quae horum operum ſtudium iſtis indiderat textricibus, atque etiam vulgo indere exiſtimabatur: in *Archiae* epigramm.

Οὐκ ἔχει χειρῶν βίον ἀνταλὸν, Ἀθάνα
Πέπλα, ταῦθ' αἱ σαὶ σὺ θέαν ἐργάτιδες.

Anthol. VI, c. VIII, 10. elegans eſt epigramma in *Anthol.* Latinae quam debemus Cl. *P. Burmanno Sec.* T. II. p. 92, cuius unum tantum diſtichon adſcribam:

Cui formam Paphie, Charites tribuere decorem,
Quam Pallas cunctis artibus erudiit.

Martialis VI Ep. XIII,

Quis te Phidiaco formatam, Iulia, caelo,
Vel quis Palladiae non putet artis opus?

B Quod ad *Theocritum* vulgatum fuit *Scholion*: Ἐλθοί, οἱ (imo αἱ) ὑπερχοὶ, ἤγουν ἱερχοί· ſine vitii ſuſpicione *D. Heinſius* attulit L. T. p. 384. b. vocem ἱερχοὶ in ἐερχοὶ mutandam viderunt *Salmaſius*, *Iſ. Voſſius*, & *Toupius*; *Hemſterhuſius* vidit etiam vocem ὑπερχοὶ mutandam in ἱερχοί· alterum in ἐερχοί· monuitque idem vitium apud *Heſychium* in Καπάτεια *Salmaſium* emendaſſe; & reperiri in *Galeni* Gloſſ. *Hippocr.* v. Ἄτερκτον. Vocem autem Ἐλθὼ de *lanifica* ne quis ſolis putet uſitatam Poëtis, faciet *Demoſthenes*, a quo iunguntur, p. 712, πτῶσι, ἢ ἐλθοὶ, ἢ τηνγύτερα. aliquoties ἐλθὼ legitur in epigrammatis; & in *Eratoſthenis* verſu apud *Etymologum* in v. Ἰυλὼ, p. 472, 37, pro, Ἡ χειρῶν θεὸς, —— corrigendum eſt,

Ἡ χειρῶν ἐλθὼ, ——

C ex *Scholiis* in *Apollon. Rhod.* I, 972. *Telam texentes araneae* ἐλθοὶ ἀράχναι a *Sophocle* dicuntur in Inachi fragmento apud *Suidam* in v. Ἀράχνη·

Πάντα δ' ἐλθὰν ἀραχνᾶν βρόθῳ.

Conf. Clar. *Toupius* in Epiſt. ad *Warton.* p. 336.

Vſ. 81. Ποῖοι ζωγρήφοι] *Etymologus* p. 411, 51, Ζωγρήφω. Θεόκριτος, Ποῖοι ζωγρήφοι πικρίδα γράμματ' ἔγραψαν; ὡς ἂν γράμμαν χρῶνται, ἀπὸ τοῦ γραφίδι ὡς συναξύσι. γράψαι δὲ τὸ ξύσαι. In hiis, quae *Theoni* forte debentur, vel *Amarantо*, quorum Grammaticus iſte Scholia laudat in *Theocritum*, praeter alia, compoſitum mihi ſuſpectum eſt συγκαταξύσι. Alii quoque tradiderunt, quod ſcribit *Dionyſius Thrax* in Arte Gramm. Γράμματα λέγεται ἀπὸ τοῦ γραμμαῖς ἢ

γυμαῖς τυπῶσ· Γράψει γὰρ τὸ ξύσει τῷ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ A.
παρ' Ὁμήρῳ. Conf. *Toupii* Epiſt. Critica ad Epiſc. Gloceſtr. p. 47. Ab eadem origine verbum in *pingendi* venit ſignificatum, ac in illum *ſcribendi*: Γράφειν, *pingere*, reddi poterit *Harpocrationi* in Πολύγνωτος· —— τὸν Πολύγνωτον καὶ ἀνίχνευσι φησίν· (ſcribendum, ἴχνεσι πρᾶτα. *Plinius* H. N. XXXV, c. VIII, de eodem, *Athenis*, ait. *porticum*, *quae Poecile vocatur*, *gratuito pinxit.*) —— & πὸς ἐν τῷ Θησυμῷ (forte leg. Θησείῳ) καὶ τῷ Ἀνακείῳ γραφάς. ibid. de illo legiſſe dicuntur *Artemon* ἐν τῷ ἐπὶ Ζωγράφων, & *Juba* ἐν τοῖς ἐπὶ Γραφικῆς. Non ſcripſiſſet, opinor, *Thomas Mag.* Γραφὰς κάλλιον, ἢ Ζωγράφους· ſi *Antiphanis*, *Diphili*, & *Anaxandridae* ipſi innotuiſſent comoediae, inſcriptae Ζωγράφοι vel Ζωγράφων· ſimilis utique argumenti ac *Pherecratis* Γραφεῖς, & *Pomponii Pictores*. Mirum videri poterit, certe B
Taylori notas adhibenti in *Demoſth.* Or. c. Midiam p. 298, cur hoc notatu dignum cenſuerit *Harpocration*: Γραφὰς ἀντὶ τῶ ζωγράφων· Δημοσθένης κατὰ Μειδίου, καὶ Γράφων δὲ (ſic MS.) τὸ ζωγραφεῖν ἔλεγον. Vt enim illic γραφία dixit *pictorem* Agatharchum p. 360. §. 268. (p. 104, 11, Ed. *Taylori.*) ζωγράφοι memorantur in l. c. Ariſtogit. p. 489, §. 75, μεθ' ὧν δ' οἱ ζωγράφοι τὰς ἀσπίδας γράφουσιν ἐν ᾄδου. Sed hic, fateor, a *Demoſthene* dici potuit: μεθ' ὧν δὴ τὰς ἀσπίδας γράφουσιν ἐν ᾄδου· absque ut iſthoc interpretamento indigerent auditores. —— A *Theocrito* hic plene dicuntur ζωγράφοι· ut in epigr. 26 *Antbol.* IV, c. VIII,

Ζωγράφοι δ' ἅδε λᾶες, ——

Quales pictores accuratas iſtas pinxere picturas? Ποῖοι ζωγράφοι τὰ κρίβεια γράμματ' ἔγραψαν. *Picturas* ſive *opera picta*, C
γράμματα quoque dici, ex hoc loco *Theocriti* & aliunde *Daviſius* oſtendit ad *Maximi Tyr.* Diſſ. XXXII, Sect. V. Aptiſſimus ad haec verſus eſt in *Euripidis* Ione 1146,

Ἐν ὧ δ' ὑφαντοὶ γράμμασιν τοιαῖδ' ἰφαί.

Vſ. 82. Ὡς ἴνμ' ἰσάκαν,] Hoc ex Codd. Theocriteis recepi, pro ἰσάκαν, ἰσάκαν Codices etiam dant *Gregorii* de Dial. p. 150. Ἔσασαν· ἰσάσαν· & ἰσάσασαν· leguntur in Theocriteis. Forſan hic *Theocriti* Praxinoë formam ſuam adhibuerat Syracuſanam ἰσάκαν. *Stant*, ut in vulgari Graecismo ἰσάκασι, Dorice dicebatur ἰσάκανσι· ab Alexandrinis in vulgari conſuetudine ἴσασι· a Laconibus ἴστασι. —— Ad vivum expreſſa, ἴνμα dicuntur, & ἰνίμας, *vere*, ſive pi-

A picta, ſeu ſculpta. In epigrammate legitur *Erinnae*:

Ταῦτα γοῦν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅττις ἐγραψεν,
Αἰεὶ αὐδὰν πετίθης', ὡς π' Ἀγαθαρχὶς ἔλα.

pervenuſtum *Noſſidis* epigr. primus publicavit *Bentleius*:

Αὐτομάλιστα τίτυπται· ἰὼ ὡς ἀγανὸν τὸ πρόσωπον
Ἁμμὶ ποτοπτάζειν μυλιχίης δοκέει.
Ὡς ἐτύμως θυγάτηρ τᾷ μητρὶ πάντα ποτοικεῖ·
Ἦ καλὸν, ἴκελα τίκτα γονεῦσιν ἔα.

Eiusdem *Noſſidis* vitiatum epigramma longe magis etiam corrupit *Olearius*: quale dederat *Olearius*, ad reliqua *Noſſidis* adiecit *Wolfius* p. 90, XII, cum hac inſcriptione εἰς εἰκόνα Ἀφροδίτας· quam abſurdam eſſe poſterius diſtichon ſatis monſtrat:

Ὡς ἀγανῶς ἔστακεν· ἰὼ ὡ χάρις ἀλίνου ἀνθοῦ.
Χαιρέτω· οὔ τινα γὰς μείλιχον ἔχει βιοτᾶς.

B ἀῦχαρις pro ἄχαρις poſuit *Olearius*: in meo legitur apographo *Antholog. MS.*

Ὡς ἄγαν ὡς ἔστακεν ἰὼ ὡ χ.

quorum hoc certe ſincerum eſt; illud primum ex *Theocrito* mutandum putabam in

Ὡς ἐτύμως ἔστακεν· ἰὼ ὡ χάρις ἀλίνου ἀνθοῦ.

ſed & in ultimo quod legitur *Noſſidis*,

ἰὼ ὡς ἀγανὸν τὸ πρόσωπον

commendabat

Ὡς ἀγανῶς ἔστακεν.

verum ſine alia inſcriptione velut Νόσσιδος proſtat in meo libro hoc epigramma; ſic autem ibidem prius legitur diſtichon:

Τὸν πίνακα ξυνθῆς καλλόδμων ἐς Ἀφροδίτας
C Εἰκόνα γραψαμένα παντ' ἀνίθηκεν ἔσα.

Vltimam vocem ſi mutes in ἔσαν, &, cum *Pierſono* in ora libri, pro καλλώδμων, ſi ſcribas,

Τὸν πίνακα ξυνθῆς Καλλὼ δῶρον ἐς Ἀφροδίτας

ſuo loco relinqui lectiones poterunt minus feliciter ab *Oleario* excogitatae.

Vſ. 82. Ὡς ἔτυμ' ἰὼ ἰὼ πεῦ] Hoc dubites, an ἰὼ πεῦ ſcripſerit *Theocritus*: ἰὼ πεῦ vulgato praetuliſſe videtur *Hemſterhuſius*: & Δεῦ & Δεῦσθαι, ut ab aliis, ſic adhibentur in his carminibus: Eid. XXIV, 10, Alcmena δεῦρο τάχος μέγα. in Eid. II, 30.

Ὡς δεῦθ' ὧδε μόλῳ· ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
Ὡς κεῖνος δεῦτο πὰρ' ἀμφοτέραις θύγατρι.

ut aeneus hicce rhombus circumrotatur, ſic ille Veneris ſtimulo percuſſus circa fores noſtras, fruſtra obambulando verſetur. Atque etiam hic, nulla verſus neceſſitate coactus, ſcribere potuit ἰυδινεῦνται; hoc vero facile in ἰυδινεῦντι mutari, ubi proximum praeceſſerat. ἰσάκοντι vel ἰσάκοντι. Quando vero Codices confirmant ἰυδινεῦντι, hoc ego quoque ſervandum arbitror. *Reiskius* ſcribit rationem Linguae Graecae, *vetuſtae illius & probae*, flagitaſſe ἰυδινεῦνται. *ſed iſta aetate, qua Theocritus florebat*, δινεῖν & δινεύειν pro δινεῖσθαι & δινεύεσθαι *ſeſe circumagere in orbem*, fuiſſe uſurpatum. *Reiskio* hac etiam in parte, *Wartonus* adſtipulatur. —— Δινεῖν, inſtar multorum ſimilium, vim habet activam vel neutram: ſignificans vel aliud *rotare*, vel *ſemet ipſum*, ſive *vagari*, *currere*, *verſari*; quod plerumque forma media Δινεῖσθαι dicebatur. Rectiſſime ſcripſit, & ſecundum veterem normam, *Apollon. Rhod.* χορῷ ἐνὶ δινεύσας· &c. *Homerum* ſcilicet imitatus, qui, cum ſaepius Δινεῖν & Δινεύειν active uſurpaverit pro στρέφειν, pro στρέφεσθαι tamen eadem ponere minime dubitavit in Il. Σ, 494.

Κῦροι δ' ὀχνηρῶς ἐδίνευν.

Ibid vſ. 605.

—— δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτὰς
Μολπῆς ἰξάρχοντες ἐδίνευν κατὰ μέσσας.

quae totidem verba (neque ab ipſo tamen Poëta repetita ſecundum *Ariſtarchum*, & *Diodorum Ariſtophanis* diſcipulum, apud *Athen.* IV. p. 180. c. E. hinc apud *Euſtath.* in Od. Δ. p. 145, 44, 53.) leguntur in Od. Δ. 19. hic Ἐδίνευν in *Schol.* redditur κυκλόσε ἐστρέφοντο, ὠρχοῦντο· illic, Ἐδίνευν, ἀνεστρέφοντο ἀπαύστως. *Heſychius*, Ἐδίνευν, ὠρχοῦντο † Ἐδηῶντο, περιεστρέφοντο. † Ἔδηον, ὠρχοῦντο. Scribendum: Ἐδίνευν, ὠρχοῦντο, ἐδηοῦντο, περιεστρέφοντο. † Ἐδίνευν, ὠρχοῦντο.

Vſ. 83. Ἔμψυχ', ὡς ἰνυφαντά.] Non abſurde *Scholiaſtes* haec iungenda cenſuit: ὡς ἔτυμ' ἰυδινεῦντι Ἔμψυχ' ὡς ἰνυφαντά. ſic enim illa reddidit: ὡς ζῶντα ἀληθῶς συστρέφονται, καὶ ὡς ἰνυφαντά εἰσιν. —— Forte fortuna literae in aliquot Codd. & *Theocriti* & *Gregorii* de Dial. male ſunt a ſe invicem diſtractae, ἔχειν ὑφαντά. hoc ut nullius pretii ne memorari quidem debuiſſet; nedum dubitari, an elegantius eſſet vulgato: aptiſſimum utique ἰνυφαντὰ, *intexta. Cicero* in Hortenſio apud *Nonium Marcell.* v. *Inanima*; *cum omnis*, ait *ſolertia admiranda eſt, tum ea, quae efficit. ut, inanima quae ſint,*

A *ſint, vivere ac ſpirare videantur:* ἵνα τὰ ἄψυχα ἔμβια δοκῇ εἶναι καὶ ἔμψυχα. *Aera* quae dicuntur a *Virgilio ſpirantia* Aen. VI, 848. *ſigna animoſa Propertio* III. El. VII, 9. Graecis ſunt Ἔμψυχα. *Anthолog.* IV, c. VIII. ep. XI,

Ἔμψυχον τὸ πλάσμα.

c. XII, ep. 30, καὶ Veneris Apelles

Οὐ γραπτὸν ἀλλ' ἔμψυχον ἐξεμάξατο,

epigr. 7,

Τίς λίθον ἐψύχωσε;

Meleagri vid. epigramma editum a *D'Orvillio* in *Chariton.* p. 512. ſimilia leguntur in epigrammatis Latinis *Martialis* VI, ep. 19. VII, ep. 43, 83. & aliorum *Anthолog. Lat.* Lib. I, ep. 79, II, ep. 71, III, ep. 234. elegantiſſimum Graecum eſt epigramma *Glauci* in Bacchantis effigiem paene viventem Scopae, quam deſcribit *Calliſtratus* p. 891,

B 892. Legitur illud *Anthol.* IV. c. III, 5,

Ἃ βάκχα Παρία μὲν, ἐνέψυχωσε δ' ὁ γλύπτας
Τὸν λίθον. —— *marmor animavit ſculptor.*
Aut ebur, impreſſis aurumve animare figuris,

dixit *Statius* Sylv. V, Ecl. I, vſ. 2.

Vſ. 83. Σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος.] In his ἄνθρωπος vitioſum eſſet. Hominis ſolertiam, quam ſuo loquendi more mulier hic eleganter tribus verbis expreſſit, ubi multis enarrat Chorus *Sophocleus* in Antigone vſ. 337—375, haec etiam attulit, *Theocriti*, *Schol.* ad vſ. 355. ſed ibi male vulgatur ἄνθρωπος. quomodo & in nonnullis legitur Codd. Vt hic χρῆμα, a *Cicerone negotium* poſitum putat *M A.*

C *Muretus* V. L. II. c. V. aptius reſpondet *Ovidii* ex Ponto II. Epiſt. VII, 37.

Res timida eſt omnis miſer.

Martialis X. Ep. 59,

—— *Res eſt imperioſa timor.*

Quod in talibus loquendi formis ſolet omitti, χρῆμα hic illic etiam apud veteres adeſt: in *Eurip.* Oreſte vſ. 70, ἄπορον χρῆμα δυσχερῶν δόμων. In *Platonis* Ione p. 534. B. κοῦφον χρῆμα ποιητὴς ἐστι, καὶ πτηνὸν καὶ ἱερόν. Apta quaedam dedit *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 150.

Vſ. 84. Αὐτὰς δ' ὡς θαντὸς]. Haec eſt vera ſcriptio; θητὸς, quod exhibent cum aliquot Codd. tres Edd. primae Mediol. Veneta, Flor. non eſt Theocriteum: θάνμα legi-

tur in Eid. I, 56. θαῖτο in Eid. XXII, 200. Ionica ſunt θητὸς, & θῆτα. —— Recte etiam ſe habet quod ſequitur, A
—— ἐπ' ἀεγυρίῃ κατάκειται Κλισμῷ. neque adeo mutari debuerat.

Optime Adonis in vſ. 86. dicitur. Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις. neque Dorice ſcribebatur τριφίλατος, quod in Codd. eſt nonnullis & in duabus primis Edd. —— Denique mutandum non eſt, ὃ κὴν Ἀχίρωτι φιλεῖται. *Reiskio*, non tamen ignoranti ὃ ſaepe a Poëtis poni pro ὅς, placebat φιλατὸς hoc in vſ. pro φιλεῖται. mihi vero φιλεῖται retinendum omnino videtur: conf. *Gregorius* de Dial. Dor. p. 151. *Valde* autem *dilectus* dici potuit more uſitato Τριφίλατος· ut contra *omnium odio dignus* dictus fuit Τριτίχθιος ἄνθρωπος, teſte *Phrynicho* in *Sophiſt. Appar. MS. deſideratiſſimus* Adonis τριτόλατος. Aliam etiam epitheti dat hoc in loco rationem *Scholiaſta*: ὅτι ὑπὸ τριῶν ἐφιλήθη. Διὸς, Ἀφροδίτης, καὶ Περσεφόνης B
ἐν Ἅιδῃ. quoscunque iuvenes illuc abriperet, amaſſe fertur a Poëtis Proſerpina: pro Διὸς forte ſcripſerat Grammaticus nomen Διωνύσου. *Phanoclis* ex elegia notiſſima hoc diſtichon ſervavit in Sympoſ. *Plutarchus* T. II. p. 671. c.

Εἴδωμεν θῆτα Ἄδωνιν ἐρειφαίτης Διόνυσον·
Ἤρκτων, ἡνίκ' ἐπ' ἄρκτῳ κύκλῳ ἐπεχόμενος.

Vſ. 87. 88. Ἀνάγνυτε κωκύματα Τρυγόνες.] Hos etiam *verſus, ab interpunctione prava laborantes, emendatius* exhibui cum *Hemſterhuſio*, & in libro ſuo ſic emendante, & in Auctario Emend. in *Heſych.* T. II. p. 974. ad Πλαπταίδωνις. Sic etiam *Reiskius* locum iam ante emendate ediderat, quam iſta *Hemſterhuſii* publicarentur. Verum hic non vidiſſe *Toupium* conſtare poterit eius in *Suidam* Emend. C
conferenti P. III. p. 259. —— In Edd. legebantur iſta hoc modo diſtincta:

Παύσασθ' ὦ δύστανοι ἀνάγνυτε κωκύματα.
Τρυγόνες ἀμπνεύσωσι πλ. ἄ.

Vt ſaepius, hic etiam fingebatur ellipſis voculae ὡς, ante Τρυγόνες omiſſae. *Garrulae* mulieres eleganter ab Alexandrino Τρυγόνες vocantur ἀνάγνυτε κωκύματα. Mulieres *loquaculas* hic *turtures* dictas *Eraſmus* iam viderat, ubi proverbium attigit Graecum, Τρυγόνος λαλίστερος· quae, cum dixiſſet in Plocio *Menander*, vim obtinuerunt adagii: vid. *Zenobius* Cent. VI. Prov. 8. & *Aelianus* de N. A. XII. c. X. Huc quadrant quae non vulgatiſſima tradit *Euſtathius* ad *Hom.* Il. I. p. 651. 7. Ἐστὶ Τρύζειν τὸ πολυλογεῖν ἢ πα-

λορ-

Ἀλυφαντῶν, ἐξ ἃ ἡ Τρυγέα· ἦν ἡ παροιμία ἐπὶ συμμιγῶν καὶ πολυλογίαν ἐχόντων ἐκβαλλόντων, λαλιστέρας τρυγόνων τοὺς τοιούτους καλοῦσι. nonnullis tum interiectis, quae hic rectius omittentur: τῇ μύτοι, aït, πλοσματογραφουμένῃ λάλῳ γυναικὶ σοφωτὴς ἡ τοιαύτη παροιμία καμιπώτερον. Hoc in carmine, quantum valeret in urbicarum mulierum ingenio exprimendo, elegantiſſimo ſpecimine Poëta demonſtrare voluit. — Κωτίλλειν, *garrire*, & κωτίλαι mulieres aeque dicuntur, ac *garrulae* aviculae: de mulieribus exempla *Toupii* dabunt in *Suidam* Emend. P. III. p. 259. Apud *Suidam* in v. Κωτίλη, quibus *Davidis* nomen legitur praefixum, verba videntur *Aeliani*; quae his ſubiiciuntur ſunt ex Pſalterio. Luſciniae, λάλοι, dicuntur, & κωτίλαι ἀηδόνες, πολυκάτιλοι a *Simonide* apud *Etymologum* in Χλωρὶς ἀηδὼν p. 813, 8. Ovum ſuum *Simmias Rhodius* vo-
B cat Κωτίλας ἄτριον ματέρος Δωρίας, *texturam garrulae luſciniae Doricae*: ſemet ipſe ſic Poëta deſignat: *Scholiaſtes* in Cod. *Iſ. Voſſii*: τοῦτο τὸ εἶδος ὁ ποιητὴς φησὶν ἐξ ἀηδόνος γοιᾶσθαι, ᾗ (*id eſt*) τῆς ἑαυτῆ φροντίδος. Hirundinem κωτίλην dictam *Scholiaſta* teſtatur ad hunc verſum *Theocriti*: Κωτίλλουσαι, ἤγουν πολυλογοῦσαι. κωτίλλω γὰρ λέγουσι τὸν χελιδόνα. *Garrula* dicitur *hirundo* a Virgilio Georg. IV, 307. & ab aliis. Non abſurde *Muncker.* ad *Fulgentium*, p. 11. ſuſpicabatur, *Proclum* in *Anacreontis* verſu legiſſe, Τί κωτίλη χελιδών; Od. XII, 2. Certe voces iſtas in Anacreonteis legiſſe *Proclum* liquet ex eius Comment. in *Heſiodi* Ἔ. κ. Ἡ. vſ. 372. neque hoc negare auſus eſt, ubi centena verba profundit, *Pauwius*. Thebanos propria velut adpellatione Κωτιλάδας vocaſſe τὰς χελιδόνας, ſcripſit in Phoeniſſis *Strattis* apud *A-*
C *then.* XIV. p. 622. A. conf. *Caſaubon.* ad *Theophr.* c. VII. p. 74. — Tandem bene *Reiskius* vocem hic Ἀνάνυτα interpretatur, quam aliquoties adhibuit *Plato*: Phaedone p. 84. A. Soph. p. 264. B. Gorg. p. 507. E. de Rep. VII. p. 531. A. de LL. IV. p. 714. A. V. p. 735. B. ultimo loco *vanus & irritus labor* dicitur μάταιος πόνος καὶ ἀνήνυτος: talis Siſyphi cum fuerit in ſaxo volvendo, dici videtur ab Axiochi incerto *Auctore* p. 166, Σισύφου πέτρος ἀνήνυτος; ubi a Codice *Stobaei MS.* vox πέτρος aberat: neque tamen huic aliam ſubiectam vellem.

Vſ. 88. Ἐκκινησοῦσι πλατυσάσθοισαι ἄτερθε.] Pro πλατυσάσθοισαι, quod in pleriſque Edd. in nonnullis etiam eſt Codd. πλατεασθοισαι erat in duabus Edd. primis Mediol. & Ald. abſur-

ſurdam lectionem πλατείας δῦσαι exponere tentabat Corin- A
thi Metropolita de Dial. Dor. p. 154. Veram ſcripturam
Florentina iam dabat Ed. Iuntae, πλατειάσθεσαι· hanc opti-
mi Codd. exhibent Florentini, & Romanus Cardin. Otto-
boni, ab *Aurato* detectam, probatam a *Salmaſio*, *Hemſter-
huſio*, aliis, ſed inprimis ab *H. Stephano* Theſ. L. G. III.
p. 354. A. B. Miror cur πλατυάσθεσαι in πλατυιάσθεσαι mu-
tatum *Toupius* voluerit in Addendis in *Theocr. Wartoni* T.
II. p. 399. Obſervata *Stephani*, *D. Heinſii* L. T. p. 367.
a. *Vavaſſoris* inprimis de Ludicra Dict. p. 23. & *T. Hem-
ſterhuſii* in Auctario Emend. in *Heſych.* ad πλατιάδδοντες,
qui legerit, ſuper hoc verbo πλατιάζειν vel πλατειάσθη, ſi-
gnificante, *ore in latum diducto*, *Dorico more loqui*, plura
non requiret. —— Sed vicinum Ἐκνειστῦντι, quod ne in
in Indicem quidem Theſauri recepit *H. Stephanus*, vellem B
nobis enodaſſet, quod neque attigit *T. H.* Verbum vul-
gatum redditur in Scholio Cod. Flor. ἀπεκταίωσι ἡμᾶς ἢ
ἀφανίζωσι· quorum prius etiam eſt in Cod. Pariſino: ad for-
mam verbi emendandam Codices nihil iuvant; in quorum
nonnullis verbum vulgatum; una litera minus, ἐκνειστῦντι,
vel ἐκνειστῦντι, eſt in Vaticanis, & Florentinis; in horum
uno, ἐν σκιᾷ εἶντι, in alio, ἐν σκιαῖς εἶντι. —— *Heinſii* non
quidem veriſimilem, nec tamen abſurdam, coniectuſam,
legentis Τρυγόνες ἐκ ναύσιοι vel νάσιοι, in Poëtis interpretan-
dis ad *Heinſium* non aequiparandus, *Palmerius* ſatis acerbe
repellit, ipſe verbum fingens ἐκναίω, cuius futurum fuerit
Doricum ἐκνασεῦντι. a ſimplici κνάω unde ἀπεκναίειν, *obtun-
dere*, *enecare*, arbitratus *eodem ſignificatu ſumi poſſe* verbum C
ἐκνάω. haec legi poterunt in Exercit. viri hiſtoriae veteris
peritiſſimi p. 806; quot verba, tot propemodum errores.
Quod ipſi tribuitur in *Wartoni* Collectaneis, ut ſuum non
agnoſcet *Reiskius*; neque etiam mirificum illud quod in
Indice legitur verbum Ἐκνειστῆι· quod *Aemil.* tamen *Por-
tus* in Lex. Dor. pro legitimo habuit: tempus futurum
Reiskio fuiſſe viſum, eius monſtrant Latina in Animadv.
neminem non enecabunt ſuo platyaſmo. —— In Libro *Iſ.
Voſſii* haec leguntur ut *Salmaſii*: „Legendum ſuſpicor
„ἐκνυζεῦντι, *gannîunt*: hanc veram lectionem arbitror."
Non illam quidem veram arbitror, talem tamen, quae
viam monſtret ad veram detegendam. Primum omnino
cenſeo praeſens hic tempus requiri; quod monſtrant &
interpretamenta *Scholiaſtae*, *Tzetzae*, & *Gregorii* de Dial.
Dor.

A Dor. ἀλφθίμεν, φλυαρῶσι, aut etiam ἀβλίγοντι, quod, olim in Schol. ad *Theocr.* lectum, praebet *Schol. Hermogenis*: vid. *Koenius* ad *Gregor.* p. 153. Deinde ſuſpicor veram vocis ſcripturam eſſe

ἰκκινεδῶντι πλατυσάρδιοισι ὄπαστα.

ore ſuo patulo garrientes omnia deformant & corrumpunt. In κνάω, κναίω, κνίω, κνίζω, κνύω, prima vis eſt *radendi*; inter ceteras illinc ductas eſt & illa *foedandi* vel *corrumpendi*: *foeda ſcabies* κνίος dicebatur, a κνύω κνύζω. Hinc κνυζάω· κνυζίω· & κνυζόω· quae formae omnes ſuperſunt: poſtremam *Homerus* adhibuit in Od. N, 401,

Κνυζόω δέ τοι ὄσσε, πάρος περικαλλέ' ἐόντε.

quodque ſe facturam Minerva pollicebatur, vſ. 433, oculos ipſi κνίζωσι, *deformavit. Schol.* κνυζόω reddidit χαυνόω, ἀκρεῖς καὶ ἰνυὰς ποιέω, —— καὶ κακόω. *Homeri* verbum egregia de adfinibus obſervata nobis peperit *Herodiani*, cuſtodita ab *Euſtath.* in Od. N. p. 523. a vſ. 22 —— ad 49. In Homerico interpretando ſequi ſe dicit *Herodianus Philoxenum*, illud a κνύω repetentem: ἕτεροι δὲ, inquit *Euſtath.* Ibid. vſ. 50, κνυζόωσι φασὶ τὸ διὰ ψάρας αἰχύσαι· Κνύζα γὰρ, φασὶν, ἡ ψώρα. certe κνίος dicebatur *ſcabies*: *Euſtathii Herodianus* adfert ἐκ τοῦ περὶ Ἡσιόδου Καταλόγου τῶν Προιτίδων,

Καὶ γάρ σφιν κεφαλῇσι κατὰ κνύος αἰὲν ἔχουσιν.

Apud *Etymologum* p. 522, 50. ex *Philoxeno* verbum in *Homeri* loco redditur per κακῶσαι καὶ ἀλφθίσαι: paulo poſt, vſ. 54, εἴρηται δὲ, ait, κνυζοῦν τὸ ξύειν παρὰ Δωριεῦσι καὶ τὸ ἀχρειοῦν. Φιλόξενος. verbum autem Doricum hoc in verſu *Theocriti* apte haerebat ἰκκινυζῶντι, vel, quod malim, ἰκκινεδῶντι. Ne C prima quidem verbi poteſtas a Poëta videtur neglecta: ore Dorico Sicularum mulierum deformata delicatas hominis Alexandrini aures *radebant.*

Vſ. 89. Μᾶ, πόθεν ἄνθρωπος;] *Wartonum* non adeo, ſed *Toupium* miror, cur illud Μᾶ mutatum voluerit: *Wartonus* corrigere ſe ſcribit ΓΑ, πόθεν ἄνθρωπος; ſi nihil aliud addidiſſet, videri poſſet Γᾶ legiſſe, *ô terra.* Sed addit ΓΑ *pro γε.* At vero ΓΑ nunquam verſum Doricum; —— neque Atticum, aut etiam periodum, ordiri poteſt γε. Hoc etiam e *Bentlejo* diſcere potuiſſet *Wartonus. Toupius* ſcripſiſſe Poëtam ſuſpicatur:

Πᾶ; πόθεν ἄνθρωπος;

& dat Latina: *Vbi natus es? Vnde ortus es?* Homerica ſcilicet

licet ſunt, Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; ad haec iſta reſpondent, A
πῆς; πόθεν γεγάς; in *Eurip.* Phoen. v. 124. tria interrogat *Euripidis* Helena v. 85, Ἀπὸ τίς εἶ; πόθεν; τίνος; ad τίς; & τίνος; ſuum nomen Teucer & paternum reponit; ad πόθεν; unde eſſet domo: multum diſtant in talibus τίς ἐστι; & πῶ ἐστι; non vulgaria traduntur in *Schol.* ad *Soph.* Aj. v. 1283. Diverſiſſima etiam quaerit dicens, Τίς ἐστιν αὐτος; &, ut hoc utar, τίς ἐστι Ξενοφῶν; In *Xenophontis* K. Ἀ. VII, p. 242, 21, ἐρωτῶντα —— τίς ἀπὸ ἦν Ξενοφῶν, ἀπεκρίνατο, ὅτι τὸ μὲν ἄστυ οὐκ ὀλίγον, φιλοσοφώτατος δέ. vid. p. 244, 42. —— Sed hanc coniecturam, ut opinor, ipſe *Toupius* reiecit retractatam: πᾷ, vel πᾶ *Theocriti*, vel πῶ *Sophronis*, nunquam in talibus interrogationibus pro τίς poni potuit; aut ſignificare, *ubi natus es?* —— *Reiskium* laudo, qui ſervandum ſtatuit, quod hic legit *Euſtathius*, Μᾶ. Priſcum illud Μᾶ commemorat *Euſtath.* ad *Hom.* Il Ἀ. p. 797, 3. B
ubi inter varias μιμητικὰς φωνὰς ponit ᾧ τὸ Μᾶ παρὰ Θεοκρίτῳ· paulo ante, ex *Hermippi* comoedia ſervatum a veteribus, poſuerat Βᾶ, ἐπίρρημα, —— ὅπερ εἰώθαμεν ἀντιμυθοῦντες λέγειν. Neque Βᾶ illud *Hermippi* alibi, ut puto, *Toupius* reperiet; qui huiusmodi multa legerat in unum locum congeſta apud *Suidam* in Ἐπαπαῖ· hoc Scholion legit in Codice *Theocriti* Paris. Cl. *Rubnkenius*, Σημειοῦται τὸ Μᾶ ἐπὶ ἀγανακτήσεως λεγόμενον· unde corrigi poterunt quae dedit ex Cod. Florent. *Wartonus* I. p. 226. —— Sed quidni indignantis Gorgonis Theocriteum Μᾶ, (quale Atticorum Δάμαπερ interdum cum indignatione admirantis eſt,) cenſeri poterit pro Μᾶπερ hic etiam poſitum? vid. *Porti* Lex. Dor. in Μᾶ. *Euſtathius* in Il. Ε. p. 428, 52, ubi de verbo agit C
Homerico Παπταίνειν, ἐν ᾧ λέξεως, ait, παύτης, ᾗ ὁ πάππος καὶ πάππως, αὐτὸς ὁ παππᾶς Παῦς λεγόμενος μετὰ συγκόπης καὶ βρίψεως τοῦ σ φάσκουσι, καθὰ φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅσπερ ᾗ Μᾶ ἡ μήτηρ. In *Aeſchyli* legitur Suppl. v. 897, & 906, Μᾶ γᾶ, Μᾶ γᾶ, in Scholiis, Ὦ μῆτερ γῆ. Vel hinc conſtare puto, pro Πᾶς, apud *Euſt.* Πᾶ recte a me correctum ad *Herodot.* IV, P. 307, ubi occaſione Scytharum Dei O. M. Παπαῖ, vel Παπαῖ, (*Patris*) plura a me notata ſunt: conf. ſupra ſcripta in Adoniaz. p. 306. A. Apud *Feſtum* in his: *Pa pro parte*, & *Po pro populo poſitum eſt in Saliari carmine*; viri docti non viderunt ſcribendum una litera transpoſita, *Pa pro patre*. —— Vulgatur in *Aeſchyli* Suppl. v. 908, Ὦ Βᾶ γᾶς· παῖ Διῶ· *Scholiaſta*, dum reddit, Ὦ πάτερ Διῶ, γῆς παῖ

A πεῦ, legiſſe videtur, Ὦ πεῦ γᾶς πᾶ Ζεῦ. ſed *Scaligero* πᾶ poſitum videbatur pro βασιλεῦ· qualia plura ex *Strabone* & *Euſtath.* legi poterunt apud *Maittairium* de Dial. p. 334. Vt autem in *Aeſchyli* dramate puellae clamant Peloponneſiacae, Μᾶ γᾶ, hoc ipſum partim adhibuiſſe videtur *Theocriti* Gorgo, Πελοποννασσὶ λαλεῦσα,

Μᾶ πόθεν ἀνθρώπῳ; τί δὲ τὺ, αἱ κατίλαις ὑμάς;

eleganter iſta ſic expreſſit *M. A. Muretus* V. L. II, c. XX, *quaeſo, quid hoc tandem hominis eſt? quid vero tua refert, ſi garrulis eſſe nobis libet?* —— Τί δὲ τόν; in ſermone quotidiano ſic loquebantur etiam Attici: τί τοῦτ' ἐμοί; τί σοὶ τοῦτ' ἐστι; *quid mea id refert? quid tua? Ariſtoph.* Eccleſ. v. 517,

Αὕτη πόθεν ἥκεις, Πραξαγόρα; Π. τίδ' ἄ μέλλει,
Σοὶ τοῦτ'; Β. Ὅ, τι μοὶ τοῦτ' ἐστίν;

B Theſm. v. 505,

εἰ δὲ Φαίδρᾳ λοιδορεῖ,
Ἡμῖν τί τοῦτ' ἔσ';

& Lyſiſtr. v. 514.

V. 90. Πασπάδρος ἐπίτασσε] Pro Παρπάδρος, cuius loco legitur etiam in uno Flor. Cod. σπασπάδρος, in alio Flor. & Vatic. πανπάδρος, ſic legendum iam olim videram ex *Etymolog. M.* p. 681. 54, & monuerat *M. A. Muretus* V. L. II, c. XX. Hoc cum in Codice Vatic. legatur, cumque *Toupio* placuerit & aliis, tanquam genuinum, recipere non dubitavi. —— *Joannem Brodaeum* ſequutus in Miſcell. II, c. 26, alieno *Plauti* loco, vulgata lectione deceptus, haec admovit *Salmaſius* in Menaechm. V, Sc. I, 42. ubi iſta C Παρπάδρος ἐπίτασσε Latina fecit: *ubi nos alueris, imperato.* conf. *Salmaſ.* de Modo Vſur. p. 164. Alia duo loca *Plauti* cum his, Παπάδρος ἐπίτασσε, multo rectius contuliſſet; ex Perſa A. II, Se. IV, 2,

Emere oportet, quem tibi obedire velis:

& ex Trinum. A. IV, Sc. III, 54,

Emere melius eſt, cui imperes.

vel haec *Caecilii* Comici apud *Nonium*, in v. *Auſcultare*,

Audire, ignoti quod imperant, ſoleo; non auſcultare.

Eſt enim Παπάδρος, *quum nos*, ſive emtione, ſeu alio modo, *tibi acquiſiveris:* Πάσσαξ, idem ac Κτήσσαξ, notat *ſibi comparare*, vel *acquirere:* qui ſibi quid acquirendo paravit, eſt *poſſeſſor*: hinc Πεπᾶξ, aeque ac Κεκτῆξ eſt *poſſidere*. In πίπτει], *poſſident*, errat *Olearius* ad *Philoſtr.*

p.

p. 246. & in *Archytae* πίπα) *Meibomius* p. 674. Ed. *Galei* Amſtelod. Id ipſum eſt apud *Xenoph.* K. Α. III. p. 182, 7. In K. Π. III. p. 49, 26, ex Cod. omnino πίπτω ſcribendum pro κίπτω· quod male tuetur *Hutchinſon* p. 225. qúi verbum eſſe Xenophonteum diſcere potuiſſet ex *Sylburg* ad l. *Etymol. M.* In πίπτμαι & in πιπτάρος litera ſaepe π male legitur duplicata, velut apud *Themiſt.* in Orat. p. 274. A. p. 307. A. & hic illic in Anthologia. Praeteritum tempus, iam a *Theognide*, *Solone*, *Pindaro*, *Pythagoreis*, *Euripide*, adhibitum, multo frequentius occurrit quam πέπτω. Πεπτώμεθα ſignificat *acquiramus* in *Callim.* h. Cerer. v. 128. Nec a Grammaticis ſaepe repertum monſtrat ex Lexico Trag. in *Heſychii* receptum: Ἐπίτω, ἐπίτω· Αἰσχύλος Πρωτεῖ Σατυρικῷ. A

B

Vſ. 90. Συρακοσίαις ἐπιτάσεις;] Recte iudicabat *Toupius*, eleganter idem verbum repeti: nihil enim cauſae eſt, cur quod in omnibus legitur Codd. Π. ἐπίτασις mutaremus ex *Etymolog.* M. ubi forte fortuna ſcribitur Πασιφάης ποτίτασις. & ab Atticismi magiſtris Ἐπιτάδιον κάθισιν cenſetur ἡ καθέδρα. —— Pro ἐπιτάσεις, *T. Hemſterhuſius* in libro ſuo correxerat ἐπιταξεῖς; —— Συρακοσίαις (hanc formam vulgatae forte quis praeferat?) ἐπιταξεῖς; *tune Syracoſiis mulieribus imperabis?* Minime etiam abſurda eſt lectio, quam in hoc verſu praebet *Etymologicon Leidenſe MS.* Συρακοσίαις ἐπιτάσεσι; inprimis ſi litera repetita nonnihil adiuvetur: Συρακοσίαις σ' ἐπιτάσεσι; *tene in Syracoſias imperium exercere!* In *Ariſtoph.* Avibus v. 1604, pro Ἀπειρεῖς, in C antiquiſſima membrana Bibl. Leidenſis recte legitur:

Ἀπειρεῖν τ' πατέρα τ' τυραννίδα;

Vt aliis, placuit & is infinitivus indignantis *Ciceroni*: Or. pro Q. Roſcio c. 1, *eſſene quemquam tanta audacia praeditum, qui —— id petere audeat!* Philipp. III, c. VII, *ó admirabilem impudentiam! —— in eum adoleſcentem hoc ſcribere audere, quem —— certatim amamus!* Epiſt. ad Fam. XIV, Ep. 2, *te nunc, mea Terentia, ſic vexari; ſic iacere in lacrymis & ſordibus; idque fieri mea culpa!* *Horatius*, & alibi, & II Sermon. VIII, 67,

Tene —— torquerier omni
Sollicitudine diſtrictum!

Demoſth. c. Midiam p. 377, §. 389, ἀπ' ἐκ ἂν ἀθίων ἤκουν, τάνδε τὴν βάσιναν· τάνδε τὴν ἄλεσιν, τοῦτον δὴ ὁρίζειν; Dan-

A Dantur multa similia, (qualia leguntur ad *Eurip.* Phoen. p. 572, 573.) nihil forte Demostheneo vehementius.

Vs. 91. Ὡς ἀδῖς] Literam hic libenter admitterem interiectam,

Ὡς δ' ἀδῖς ἐς τῦτο Κορίνθιαι ἡμὶς ἔασθεν·

—— Vs. 92. Πελοπιναστὶ λαλεῦμες. Sic ex Codd. MSS. cum *Mureto*, *D'Orvillio*, *Reiskio*, scribendum erat pro Πελοπιννησί. Πελοποναυσὶ dat Ed. Flor. Iuntae; quod Codices etiam praebent *Gregorii* de Dial. Dor. p. 154, sed indignus erat *Gregorius*, quem in hac forma probanda *D. Heinsius* sequeretur p. 367, abusus etiam hac in re loco *Hesychii*, & *Palmerius* Exercit. p. 806. de genuina scriptura *Koenius* quaedam notavit: vitiosa vel in primis est illic
B memorata scriptio, Πελοποπασσί. Συρὶ & Ἰυδαϊὶ leguntur *Iesaiae* XXXVI, 11. rarius βοϊὶ λαλῶν apud *Porphyr.* de Vita Pythag. p. 31.

Haec autem Theocritea *D'Orvillius* adhibuit ad ista *Charitonis* L. VII. p. 118, 17, Ἕλλην εἰμὶ, Συρακοσίοις, γένος Δωριεύς. Sed ad hanc mulierc ularum magniloquentiam,

Συρακοσίοις ἐπιτάσσεις; vel σ' ἐπιτάσσω;
Κορίνθιαι ἡμὶς ἔασθεν.
Πελοποπασσὶ λαλεῦμες.
Δωριῆσι δ' ἔξεσι (δοκῶ) τοῖς Δωριάσσι.

apte respondet gravis ista Syracosii Hermocratis oratio *Thucydidea* L. VI, c. 77. ubi, *monstrabimus*, inquit, *Athenienses*, ὅτι οὐκ Ἴωνες τάδε εἰσὶν, οὐδ' Ἑλληςπόντιοι, οὐ νησιῶται,
—— ἀλλὰ Δωριῆς, ἐλεύθεροι ἀπ' ἀκρυπόλεως τῆς Πελοποννήσου τὸν
C Σικελίαν οἰκοῦντες. haec superba, magnis meritis quaesita, non dedecebat excellentem patriae libertatis defensorem; & congruit illa vel inprimis mulierum, quae hic fabulantur, personae: alia quaedam *Thucydidis* loca indicavi ad *Herodot.* III. p. 224, 36. Sed ista, quae protuli, scribens, cogitabat, ut puto, *Thucydides*, & refutatum volebat superbius oratoris Attici dictum *Herodoteum* L. VII. c. 161, Συμμαχέσιοισι, ἐόντες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίης; quibuscum ista *Thrasymachi*, Ἀρχελάῳ δουλεύσομεν Ἕλληνες ὄντες βασιλεῖ, comparavi Diatribe in Euripidea p. 211, B. Illud non erat omittendum quod *Scaliger.* animadvertit in *Eusseb.* p. 76, *Theocritum* Syracusas Ἐφυραίους ἄνυ vocasse, *propter Archiam & colonos indidem Corinthios*: locus est in Eid. XVI, 83.

Κύπριν δ', ἃ νῦν μητρὶ παλαιλίθων Ἐφυραίων
Εἰλάχας μίγνυ ἄεσο πας' ὕδασι Δυσιμελίας. A

Vſ. 94. Μὴ φυῇ, Μελιτάδες.] Vt Gorgo Cererem *Matrem*, ſic Sicilienſis etiam Praxinoë *Liberam* invocat, ſive τὼ Κόρω· Proſerpinam., Μελιτάδη, *Mellitam*, quoque dictam trádidit, praeter *Scholiaſten*, unus, opinor, *Porphyrius*; quo ecſte ſumus contenti. Primus ad haec illuſtranda *Porphyrii* verba protulit ex libello de Antro Nymph. *Muretus* V. L. II. c. XX. *Muretum* ſequutus, *Menagius* ad *Diogen. Laërt.* I, 94, eius inventis quaedam addidit non magni momenti; nec vidit hic in ſcholiis ἱερείας reſtituendum, quod *T. Fabrum* non praeteriit, neque eius filiam; cuius notam vid. in *Callim.* h. Apollin. v. 110. Nihil tanquam *Salmaſii* in libro Voſſiano notatum invenio; ſed in B notis ad *Heſych.* ubi vulgatur Μιλίτης, Ἀφροδίτης· ordo autem literarum poſtulat Μιλύττης, ut *Salmaſii* legitur in hunc *Theocriti* verſum coniectura, quae quid ſibi velit equidem minus adſequor: ſcribi forte voluit: Μὴ φύειν, Μελίτη, ὅ κε ἀμῖν καρπὸς εἴη. In *Heſychio* ſcil. ſcribendum putabat *Salm.* Μελίτης, Ἀφροδίτης· ubi verum nomen indicaſſe videtur *Iſ. Voſſ.* a quo longe diverſus abit *Toupius* Em. in *Suid.* II. p. 159.

Vſ. 94. Ὅς ἀμῖν καρπὸς εἴη.] Optime *Scholiaſtes* interpretatur, μηδεὶς γένοιτο (Μὴ φυῇ) — ἄλλῳ ἡμῖν κύριος. — Eſſe comparativum καίτερος a poſitivo καίρτος, minus cogitate ſcripſit vir Doctiſſ. cui tum forte non occurrebant adiectiva κρατερὸς, μαλερὸς, ταβερὸς, σφαλερὸς, πικερὸς, & ſimilia. Frequens *Theocrito* καρπὸς hoc uno in loco genitivum ha- C bet adiunctum; & ſignificat καρπὸν εἶναί τινος, *imperium in aliquem exercere*, atque adeo κύριον εἶναί τινος. Hoc loquendi genus quibus innotuit, non tamen animadvertiſſe videntur, ſic iam *Homerum* ſcripſiſſe in Od. o, 533,

Ἰμερτήν δ' οὔτι ἔσι γένος βασιλεύτερον ἄλλο
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμῖν καρτερὸν αἰεί.

ubi nomen Ἰθάκης aeque ad καρτερὸν pertinet atque ad vocem δήμῳ. *Scholiaſtes Homeri*: Καρτερὸν, δεσποζόντων, ἐγκρατές, ἀεὶ δὲ τὸ ἴσον. *Homerum* ſequutus *Archilochus Aſiae imperantem* Ἀσίης καρπὸν dixit: *Euſtathius* in *Hom.* I. p. 587, 24, vocem καρπὸν interpretatus δεσπότην, ἐγκρατῆ. haec addit, aliunde, ni fallor, nobis ignota: ὡς δὲ, Ἀρχίλοχος, Ἀσίης καρπὸς μιλητρόφου, ὅ ἐστιν ἄρχων. Ab optimis poſtea ſcriptori-

A ptoribus neglectum loquendi genus recentiores in usum revocarunt: quatuor ex his exempla *Suidas* nobis in Καρηρὸς submiſtrat: ἐδύατο καρηρὸς (id eſt ἐγκρατὴς) ἀνὰ τὴν πόλιν. —— αὐτὸς ἐγὼ, ἐν ᾧ ἦν Ἀρμενίας καρτερὸς ἄν. quae *Suidas* dedit, non vetera iſta, *H. Stephanus* attigit in Theſ. L. G. II. p. 1595. B. C. conferantur a Clar. *Hemſterhuſio* obſervata ad *Heſychii* Οὐ καρτερμάδδι.

Vſ. 95. Μή μοι κονίαν ἀπομάξῃς.] Hic etiam multo facilius, quid non ſit, quam, quid verum ſit, dixeris: fungar itaque & hic vice enarratoris, cui modeſtum placet *Eraſmi* iudicium in Adag. *Ne mihi vacuam abſtergas;* ubi ſenſum dicti Theocritei ſibi nondum ſatis liquere fatetur: omnibus, quae ſuper hoc verſu ſcripta ſunt, expenſis, veritas
B mihi hic quoque latere videtur. *Toupius* „ Lego inquit, & „ diſtinguo, —— Πλὴν ἴνις ὐκ ὀλίγω, μή μοι κονίαν ἀπομάξῃς. „ —— *Unum tantum metuo ne pulverem in me abſtergas.* „ —— Huc egregie facit Lucas X. 11. Καὶ τὸν κονιορτὸν „ —— ἀπομασσόμεθα ὑμῖν. Quod plane geminum germanum „ eſt" *Joſ. Scaliger* Emend. in h. l. p. 228. *illud* πλὴν ἴνις, ait, *male coniungitur vulgo cum ſuperiori verſu: unum tantum timeo, inquit, ne violentiam in nos exerceas*, &c. Κονίαν legendum, ut T. cenſuerat *Muretus* V. L. II, c. 20, his additis: *Non vereor, ne in me pulverem abſtergeas, id eſt, ne me impune contemptam ac deſpicatam habeas.* His ceterisque *Mureti*, quem ne nominat quidem, uſus *Gilbertus Cognatus* in Adagio, *Excutere pulverem*, exhibet in Theocriteis κονίαν, *pulverem*, tanquam vulgatam lectionem, quam
C nusquam legerat niſi apud *Muretum;* ſed addidit etiam loquendi formam ex libris ſacris, quae nihil mihi videtur habere cum Theocritea commune; cum illa ſignificatum Orientales voluerint, ne tantillum ſibi cum iis fore in poſterum negotii, quorum aedibus vel urbe egredientes pedum pulverem excuterent: vereor etiam ut *pulverem in aliquem abſtergere* dici poſſit κονίαν τινὶ ἀπομάξαι. —— Plerique, qui hunc locum tractarunt, vocem κονίαν ſervandam ſtatuunt, *Auratus*, *Brodaeus*, *Scaliger*, *J. Canterus*, *Caſaubonus*, alii: quod in Lect. *Tu*[illegible]273, ſe facturum pollicebatur *Caſaubon.* non prae[illegible] Comment. ad *Theophr.* Char. c. XI, p. 105. *Caſauboni*, atque adeo etiam *Scholiaſtae* veteris, ſententiam explicuit *D. Heinſius L. Theocr.* p. 367. b. ſic interpretatus Theocritea: *Non vereor, ne*

tu qui mihi nihil admetiris menſuram abſtergas. monuerat paulo ante, quibus male vellent antiqui, his ſolitos menſuram abſtergere, τὸν χοῖνικα ἀπομάττειν, *ne vel minimum darent ultra quam debebant:* unum inprimis adhibet in eam rem locum *Luciani*, hoc fere ſenſu memorantis χοίνικα ἀπομεμαγμένῳ T. III. p. 264, 29. In ultimo ſcholio ad *Ariſtoph.* Equit. vſ. 811, ſcribendum utique: Ἐπιχαλὶς μέτρον λέγεται, τὸ ᾧ μὴ πλῆρες, ἀλλ' ἀπομασσόμενον (ubi vulgatur ἀπομεσσόμενον) ut intelligi poſſit *menſura non cumulata, ſed cuius cumulus radio fuit* vel *boſtorio dirutus.* —— In eamdem cum *Heinſio* ſententiam conſpirat *Salmaſius* de Modo Vſur. p. 164. Horum obſervatis quaedam adiecit non ſpernenda *Jac. Duportus* Praelect. in Theophr. p. 395. Eamdem interpretandi rationem probarunt *Ezech. Spanhem.* in *Callim.* h. in Del. p. 330. *Sanctamandus*, cuius verba quaedam dat in Addendis *Wartonus* T II. p. 356. & *Lamb. Bos* in Ellipſi Nominis χοῖνιξ, ubi *Mureti* nomen rectius omiſiſſet; vere ſcribens, vocem χόρα ſubaudiendam iudicaſſe *Brodaeum*, nempe in Miſcell. L. II, c. 28. Vocem κάρδοπον ſupplendam relinqui putabat *Reiskius*: *Palmerii* ſententia vix digna videtur memoratu. —— Quae vero *Caſaubonus* ceterique dederunt, erudita quidem ſunt atque eleganter ſcripta, non tamen Theocriteis interpretandis ſatis accommodata. Nec proverbialis forma loquendi reperta fuit huius ſimilis; neque ellipſis iſta vocis χοῖνιξ ullo fuit exemplo confirmata: fac vero hanc ſimilemve ſupplendam relinqui; quomodo menſuram quis *vacuam* dici poteſt radio abſtergere? ſed κατὰν χοίνικα ἀπομάξαι, qua tandem ratione ſignificabit *parca manu demenſa praebere*? Quod *Salvinius* in Florentino, in Pariſino Codice *Ruhnkenius* invenit, ἄπρακτον ἀποστογλίσῃς· eſt illud, opinor, hominis indocti qui in iſta ſibi nota locutione κατὰν ἐξαποστείλαι vocem κατὰν recte redditam legerat ἄπρακτον. quique noverat Ἀπομάξαι ſignificare etiam στογγίᾳ σκαθαρίζειν, ſive ἀποστογγίζειν. quorum hoc adhibet *Antiphon* Orator p. 134, 35. illud *Athenaeus* XV. p. 686. D. His animadverſis Lector incertior hinc abibit, quam venerat.

Vſ. 98. Ἄτις [illegible] τὸν Ἰάλεμον ἐρέσσων.] In vſ. praecedente ſcribend[illegible]um *Wintertono*, Ἁ τῆς (non τῆς) Ἀργείας Συγότης. ut paene [illegible]que ſcribitur in his carminibus. —— In hoc verſu cauſa latet ob quam Ἰαλέμου legendum cenſuerit *Muretus*. Non dubitare ſe dicit *Reiskius*, quin

pro

A pro Σπέρχιν corrigendum ſit πέρυσιν, *anno ſuperiore*: πέρυσι ſcribi ſolet. *Caſaubonus* etiam in his lapſus eſt interpretandis p. 273. putans ſignificatum a Poëta, *victum fuiſſe Sperchin in cantu* τῦ Ἰαλέμου. Cantor ſic & hiſtrio fuerit Sperchis; cum contra *Toupio* Sperchis hic deſignari videatur nobilis illa Spartiata, *pro patria non timidus mori: Theocriti* verſum ſic ille cenſuit interpretandum: *Quae in canendo Sperchide, quod carmen lugubre eſt, primas tulit.* Illud primum tum ex iis quae protulit *Toupius* in Epiſt. ad *Warton.* & in Append. Notar. in *Theocr.* tum aliunde certum arbitror, ex praecedente noſtrum ita verſum ſupplendum; μάλιστα τὸν Ἄδωνιν ᾄειδεν, — Ἄτις, ᾧ Σπέρχιν (nempe ᾄειδουσα,) ἤρισεν, ſive (ex Cod. MS.) ἄρισεν. *canticum in honorem Adonidis cantabit eadem illa, quae, carmen canens in Sperchin, victoriae praemium reportavit.* Ἀριστόδικος νικᾷ· τὰ μισθοῦ in talibus promiſcue uſurpantur. Τὸν Ἄδωνιν ᾄειδεν, ᾧ Σπέρχιν, dicitur, ut τὸν Ἁρμόδιον ᾄδειν· τὸν Τελαμῶνα· & ſimilia: ſic notiſſima in horum laudes cantica vocabantur. *Schol.* in *Ariſtoph.* Ach. vſ. 977. Ἐν ταῖς τῶν πότων συνόδοις ᾄδόν τι μέλος, Ἁρμόδιν καλούμενον. Canticum, *Harmodius* dictum, ſodalis Ariſtogitonis etiam laudes continebat: (vid. *Meurſii* Piſiſtratus c. XIV.) ut hic a *Theocrito* memoratum, Sperchis, ſi Lacedaemonius hic deſignatur, probabiliter etiam Bulidis erat honori dicatum. —— Haec cum ſatis plana videantur, mirarer tamen vel maxime, illud canticum a *Theocrito* dictum *lugubre*; cum nil niſi laeta de duobus iſtis Spartiatis dici potuerint: Legatur *Herodotus* L. VII, c. 134 —— 137. in Aſiam ad Regem profecti *tanquam morituri*, ὡς ἀποθανεύμενοι, B laudibus ornati atque a Xerxe dimiſſi domum redierunt incolumes, ἀπονέοντο ἐς Σπάρτην. Vt hoc uno tantum utar, Antipater *Luciani* (T. III. p. 513,) τά τοι καλὰ, inquit, ᾧ παῖ ἐχθροῖς καλὰ, ᾧ τὸ τῆς ἀρετῆς πανσυχοῦ πῆμον· οὐδὲ κακίαν ἐγὼ Ξέρξου, τοῦ Βῶλιν ᾧ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίους θαυμάσαντος, καὶ, πρεσβεύσαι πρὸ, ἀφέντος. *Scolio* itaque, ſive cantico convivali, vel hymno potius collaudari debuerunt, quam threno, vel lugubri carmine. Vtar & hac in re uno tantum loco *Iſocratis* ex Panegyr. p. 74. Α. ἔστι δ' ὅτε τις, ὧν μὲν τοῦ πολέμου τὰ πρὸς τοὺς βαρβάρους ὕμνους ποιησάμενος· ὧν δὲ τοῦ πρὸς Ἕλληνας θρήνους ἡμῖν γεγενημένους· ᾧ τοὺς μὲν εὐπαῖς ἑορτὰς ἀδομένους, τῶν δὲ ἐπὶ —— τοῖς συμφοραῖς ὑμᾶς μεμνημένους. Suſpicor itaque τὸν ἰάλεμον alio hic ſenſu capiendum, quam huc uſque fuit factum. *Ieiunum & frigidum carmen* etiam ἰάλεμος dicebatur: *Heſych.* Ἰαλέμους

μν φδὴ; ψυχρὰ, ἀδυνὸς ἀξία. ἡ παροιμία, ψυχρότερος —— ἰαλέμου. *Moeris*: Ἰάλεμος Ἀττικῶς σημαίνει —— ἢ τὸν ψυχρὸν ἄνθρωπον. *Hermogenes* II. p. 442. τοῖς ἰαλέμοις τούτοις, οἳ φασὶν ἐξηγεῖσθαι τὸν Ῥίτσον. ad *Thom. Mag.* multa notantur. Frigidum extitit olim *Praxillae* carmen in Adonin, unde fluxit notiſſimum proverbium, hic a nonnemine apud *Reiskium* adnotatum, Ἡλιθιώτερος τοῦ Πραξίλης Ἀδώνιδος. de quo vid. *T. H.* in *Lucian.* T. I. p. 455. Frigidum canticum, ſi in Adonin, potuit & in illum Sperchin, ſi is intelligendus eſt, conſcribi; quod hic dixerit idcirco *Theocritus* Σπέρχιν τὸν Ἰάλεμον, quodque ſonorae vocis elegantia ſic Argîa, πολυΐδρεις ἀοιδὰς, animaverit, ut & in hoc certamine primas tulerit: *Adonin cantabit*

Ἅτις ἢ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευε.

—— Sed vellem equidem, ut, diverſiſſimus a Spartano, alicunde nobis prodiret *Sperchis* aliquis ἠλίθιος ἢ ψυχρός, atque adeo ipſe verus Ἰάλεμος, in quem haec aptiſſime tum quadrare viderentur. Illius etiam ἠλιθιότητα & ψυχρότητα, forſan verſificatoris frigidi, Alexandriae tum temporis notiſſimi, ſic cantare peritiſſima mulier, geſtu etiam repraeſentare potuit, ut ſupra modum *mima* ſpectatoribus placuerit. —— Sic ᾀδειν Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον genus erit loquendi, quale ſaepius uſurpatur de hiſtrionibus, ſaltatoribus, & ſophiſtis: proximum accedit in Schol. ad *Ariſtoph.* Lyſ. vſ. 389, γυνή τις τὸν Ἄδωνιν ὠρχήσατο. *Adonin* illa *ſaltabat*; ut

Saltat Tonantem tauricornem ludius:

Anthol. II, c. 24, ep. 5, *Dioſcorides*:

Γάλλων Ἀριστογόρης ὠρχήσατο.

apud *Lucian.* T. II. p. 302, aliquis ὠρχήσατο τὸν Ἀφροδίτης ἢ Ἄρεως μοιχείαν Ἥλιον μηνύοντα, &c. p. 309, ὠρχήσατο εἰσιόντος ἢ τὸν Ἕκτορα ὠρχήσατο. conf. p. 311, 29. *Plutarch.* T. I. p. 1022. B. Dixit *Dion Chryſ.* Or. 78. p. 659. c. αὐλῆται τὸν τῆς Σεμέλης ᾠδῖνα. De actoribus Tragicis, Comicis, hanc illamve perſonam repraeſentantibus, adhibetur Ἀγωνίζεσθαι. *Demoſth.* de Falſa Leg. p. 270. in f. ὅτε τὰ Θυέστου ἢ τῶν ἐπὶ Τροίᾳ κακὰ ἠγωνίζετο. vid. *Teles* in *Stobaei* Floril. p. 68, 41. 575, 12. *Philoſtr.* de V. S. I. p. 514, 9. qui in Dionyſio ſophiſta, p. 522, ſcripſiſſe videtur: Διῃτᾶτο —— τὸν Δημοσθένους τὸν μετὰ Χαιρώνειαν ὑποστασιάσαντα τῇ βουλῇ ἑαυτόν, vocem δεῦτον, quam vulgatis eiiciendam vidi, in Codice Regio Pariſ. non reperiri monuit me Clar. *Rubnkenius*. perperam *Olearius* duas voces his interiecerat: vid. p. 543, I. p.

A 1. p. 575, 3, 13. p. 580, 6. Mira forma loquendi eſt, quam praebet *Thomas Mag.* Εἰσῆμι τὸν Ἀγαμέμνονα· uſitatior certe Δυσῆμι. accedit hoc apud *Macrobium* Sat. II, c. VII, p. 347, *Hylas —— cum in Herculem Furentem prodiiſſet:* quod tentari non debebat. Propius ad ſuperiora reſpondent, quae ſequuntur apud *Macrobium* de Hyla Oedipodem ſaltante: apud *Suetonium* in Calig. c. 57, *pantomimus Mneſter tragoediam ſaltavit*, &c. in Nerone c. 21, Nero *Nioben ſe cantaturum pronuntiavit: —— cantavit Canacen parturientem, Oreſten Matricidam, Oedipodem excoecatum, Herculem inſanum:* &c. *Horatius* I. Serm. Ecl. V, 63.

Paſtorem ſaltaret uti Cyclopa.

Vbi canit *Ovidius* Art. Am. I, 501,

Et plaudas, aliquam mimo ſaltante puellam;

B quaedam notavit *N. Heinſius.*

Vſ. 100. Δίσποιν', ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,] Pro Γολγώ τε, ex uno Codicum Florent. enotatum fuit Γολγώ τε. una litera adiecta dedit Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον· veram, ut arbitror, lectionem. Vulgatur quidem apud *Steph. Byzant.* Γολγοί, πόλις Κύπρου —— λίγεται καὶ Γόλγοι οὐδετέρως. ſed hic in Codd. a *Salmaſio* Γόλγιον fuit inventum, & veteres urbem Γολγοῦς, *Golgos* dixerunt: horum loca urbem hanc Cypri memorantium, dabunt *J. Meurſius* in Cypro I, c. XI. & *S. Bochartus* G. S. II, L. I, c. 3. haec etiam ex *Catulli* Carm. 36, 12, 14,

Quae ſanctum Idalium ——
Colis, quaeque Amathunta, quaeque Golgos,

& ex Carm. LXIII, 96, *Sancte puer, ——*

C *Quaeque regis Golgos, quaeque Idalium frondoſum:*

ſic nemus & promontorium dixerat Poëta. *Horatius* Carm. III, Od. 26, vſ. 9,

O quae beatam Diva tenes Cyprum.

Od. 28, 13,

quae Cnidon,
Fulgentesque tenet Cycladas, & Paphum
Iunctis viſit oloribus.

Virgilius in Epigramm.

O Papbon, ô ſedes quae colis Idalias.

Poſidippi legitur epigramma in *Anthol. MS.*

Ἀ Κύπρον, ἅτε Κύθηρα, καὶ ἃ Μίλητον ἐσαεχνῶς,
Καὶ καλὸν Συρίης ἐσκοπέουσα δάπεδον,
Ἔλθοις ἵλαος Καλλιρείῃ, ἢ τὸν ἰμασὶν
Οὐδέποτ' οἰκτίσαι ὄσσον ἀπὸ προθύρων.

Si Codices Theocritei darent in ſeq. vſ. Αἰπεινόν' Ἔρυκα hoc etiam mox admitterem ut genuinum: *Steph. Byz.* Ἔρυξ πόλις Σικελίας, ἀρσενικῶς. hoc firmant notata a *Bochart* ibid. cap. 27. & *Cluverio* Sic. Ant. II. p. 238. qui in Schol. ad *Theocrit.* id ipſum nomen iam repoſuit, quod hic reponendum *Toupius* monuit. His ſcriptis Αἰπεινόν' Ἔρυκα recepiſſe in Ed. ſuam Cantabr. iam video *Wintertonum*: Codicum hic conſenſum exſpectemus. A

Vſ. 101. Χρυσῷ παίσδειν' Ἀφροδίτᾳ.] Pro παίζων' Α. vel παίσδων' Α. quod in nonnullis eſt Codd. dederatque *Winterton.* παίσδειν ex aliis Codicibus cum *Reiskio* recepi, iam indicatum a *D'Orvillio* in Miſcell. Obſ. III. p. 373, cuius ſi prodiiſſet *Theocritus*, huius quidem generis permulta legerentur vulgatis meliora. Χρυσοπίζων' Α. nusquam alibi le B ctum hic placuit *Scaligero*, & *Iſ. Voſſio. Caſaubono* miror qua tandem ratione Graecum videri potuerit χρυσῶ (id eſt χρυσεῖ) παίσδων' Α. *pretium* quidem hoc caſu deſignatur; ſed poſt verba, quibus is convenit ſignificatus: παίζειν aeque ac χαίρειν in talibus utique caſum tertium requirit. —— His multo melius, ad παίζων' adſcripſerat *T. Hemſterh.* πείθων' & *ſic Scholiaſtes videri poteſt legiſſe.* Scholion legitur ad Χρυσῷ. Διὰ τούτου δηλοῖ, ὅτι οἱ ἐρῶντες χρυσῷ πείθουσι τοὺς ἐρωμένους. —— Cum παίσδειν' in hoc verſu *Reiskius* ediderit (ex Miſcell. Obſ. olim adnotatum, ut puto,) miror cur dicat in Animadv. χρυσῷ παίζων' eſſe *in omnibus libris*; ſed magis mirum eſt virum Doctiſſimum ſuſpicari potuiſſe, hic forte legendum χρυσοπίζῳ, vel χρυσοπίζῳ· C quarum vocum haec prorſus eſt inuſitata; illa, ſi in uſu eſſet, verſum violaret: ἀργυροπίζω e Poëtis erat notiſſima; quin ipſa Venus ἀργυρόπιζ' Ἀφροδίτα dicitur in *Pindari* loco, n. IX, 16. —— Recte *D. Heinſius* p. 368. nihil hic mutandum oſtendit; *Heinſio Toupius* adſtipulatur: *Heinſius*, *aurum*, inquit, *Veneri conſecratum erat*, *id eſt Veneris* ἄγαλμα, ἄθυρμα ἢ παίγνιον *erat*; vocem παίγνια bis terve dat repetitam; quam ne toties quidem apud Poëtas legerat, atque iſto ſaltem uſu nusquam: παίγνιον ab ipſo ſcribi debuit: παίγνιον & ἄθυρμα idem ſaepe ſignificant; ſed Diis adamata, ut ἀθύρματα, vel ἀγάλματα dicuntur, vellem uno ſaltem in loco ſcriptoris antiqui παίγνια dicerentur: vid. ad *Thom. M.* in v. Ἄθυρμα ab *Hemſterhuſio* ſcripta. —— Graece tamen dici potuit χρυσῷ παίζειν· ut παίζειν ἀστραγά-

λοις,

Αλοις. In epigrammate *Meleagri Anthol.* VII, 188, Amor
Μητρὸς ἐν ἀλκυόνεσσιν ὁ νήπιος ἠθρίαις παίζων
Ἀστραγάλοις.
ſic dicitur & ἀστραγάλοις ἀστραγάλοις· quod reſtituendum *Plutarcho* T. II. p. 741. c. τοὺς μὲν παῖδας ἀστραγάλοις ἐᾷ, τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς λόγοις ἀστραγάλους. vulgatur ἀστραγάλους & λόγους ἀστραγάλους. reſpicitur quod de Lyſandro dicebatur: vid. *Plutarch.* T. I. p. 437. c. —— Vel pueris innotuit Poëtarum *Venus aurea*; χρυσῆ, & πολύχρυσος Ἀφροδίτη. Vbi prima vice χρυσῆς Ἀφροδίτης mentionem facit *Homerus* in Il. Γ, 64, Theocritea haec adſcripſit *Euſtathius* p. 291, 2, ἡ Γραμματικὴ, inquit, Ἰτιμία παῖδιον εἶναι φησὶ χρυσοῦν καλύμμενον, ὃ φ' Χρυσῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν ἡ πομπή. Θεόκριτος δὲ, μεταλαβὼν τὸ νόημα, —— χρυσῷ παίζουσαν Ἀφροδίτῃ φησί. priora paulo Bplenius in *Scholiis* leguntur; ſed χρυσοῦν illud παῖδιον, ſi fuit alicubi Veneri ſacrum, miror uni huic innotuiſſe Alexandrinae Heſtiaeae. *Aurea Venus Aeliani* de N. A. IV, c. 11, & Veneris Erycinae Sicilienſe feſtum illic memoratum, me nunc non tenebunt: *Aeliani Anacreontea* rectius tractavit *Pauwius* p. 272, quam *Barneſius*.

Vſ. 102. Ἀπ' αὐτάω] Emendatam, quam dederat *Wintertonus*, formam vulgatâ αὐτάω mutare nolui. —— In vſ. ſeq. μελαναίπους Ὥρη recte dicuntur, etiam ἄπους dictae: quod in uno ſcribitur Codicum Vatic. μελαναὶ πόδες *Sanctamando* mutandum videbatur in μελαναὶ πόδας· hoc *Iſ. Voſſius* etiam in ora libri ſui poſuerat. Huc retrahi debebat Scholion, ad vſ. 107. adſcriptum: μελανὺς ἔχων C πόδας ἔφη τὰς Ὥρας, ἐπεὶ τὸ ἔαρ μελανόν. Ex vſ. 104, Βάρδιστοι adnotatur a *Gregor.* de Dial. Dor. p. 146. ut ex Homerico Lex. ab *Heſychio*, Βάρδιστοι, βραδύτατοι. κατὰ μετάθεσιν Β ρ, ὡς Κραδία, ἡ καρδία. Βαρδύτεροι legitur in *Theocr.* Carm. XXIX, 30. Talia quaedam ſupra proſtant p. 318. A. —— Vt ſolis miniſtrae, *veloces Horae* dici potuerunt ab *Ovid.* II. Metam. 118, & *celeres* iuſſa peragere; & hic apud *Theocrit.* Βάρδιστοι μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀμὲ πόθεσσαι, —— vere; quod vel nomina monſtrant, Εὐνομία, Δίκη, Εἰρήνη.

Vſ. 105. Βροτοῖς αἰεί τι φέρουσαι] Pro vulgatis, πάντεσσιν βροτοῖσιν αἰεί τι φορεῦσαι, ſic emendate ſcribere non dubitavi, partim ex Codd. qui βροτοῖς αἰεὶ duo ſaltem dederunt Theocritei, & duo *Gregorii* de Dial. p. 156. —— In φορεῦσαι

φόρεις, quod Codices etiam ſervare videntur, literam ε poſuerat *Hemſterhuſius*; ſi enim eſſet a φορῶ, φορέσεις requireretur: a φέρω formatum φέρεσις ſcribitur in Eid. XXII, 29. φέρεσι, II, 148. ut in his carminibus occurrunt τάξεσι· ἕρδεσι· πίθεσι· χαίρεσι· θύεσι &c. In *Callimachi* h. Cerer. v. 123,

Λάπτε ἴαχε, λάπτε δὲ θήρη, ἅ χεῖρας φέρουσα
Ἥβῃ, ἅ φθαίσασα.

veniret itaque Dea *Horis* comitata: in *Ovidii* pictura l. c. v. 25, *A dextra laevaque* Dei *Seculaque & poſitae ſpatiis aequalibus Horae Verque novum Stabat*; —— *Stabat nuda aeſtas*; —— *Stabat & Autumnus*, —— *Et glacialis hyems*. In Horas conveniunt & iſtius *Callimachi* Carminis paene ultima: B

Φέρε δ' ἀγρίδι νέσιμα πάντα·
Φέρεις βόας, φέρε μῆλα, φέρε τάχνα, εἴτε θερισμόν,
Φέρεις ἅ ὠράων.

Nam hic apud *Theocr. Horae* dicuntur πάντεσσί βροτοῖς αἰεὶ φέρουσαι· quippe παρὰ Ἀνθρώπου πλούτῳ ſecundum *Pindar.* Ol. XIII. 9.

Αἴγ' ἔργ' ὠρίοισι καταβητοῖσι βροτοῖσιν.

Heſiodo in Theog. v. 903. cui verbum ὠρεύειν optime vindicavit amicus Clariſſ. *D. Ruhnkenius* in Epiſt. Crit. I. p. 66. Poſſent & Horae, beneficae frugum creatrices, hic intelligi, Athenienſibus dictae Καρπὼ & Θαλλὼ, ex emendatione *Meurſii* in Athen. Att. p. 129. & *Kuhnii*, tum ad *Polluc.* VIII, 106. tum ad *Pauſan.* IX. p. 780, cui forſan uni haec nomina debemus.

C

Vſ. 106, 7. Ἀθανάτην δὴ θνατῆς Ἀνθρώπων] Per Editiones vulgatur δὴ θνατὸν Ἀνθρώπων. Sed cur, obſecro, ſcripſiſſet, ἀθανάτην ἐτέλεσσε Βερενίκαν δὴ θνατῶν; *ex mortalibus hominibus feciſti immortalem*? Veram lectionem, partim, duo Codices cuſtodiverunt Florentini, δὴ θνατῆς· ſed Ἀνθρώπων retinere pertinaces libri omnes videntur: una duntaxat litera ablata ſcribere non dubitavi ἀνθρώπῳ.

—— τὺ μὲν ἀθανάταν δὴ θνατᾶς
Ἀνθρώπῳ (ὡς μῦθος) ἐτέλεσσας Βερενίκαν.

Tu quidem, Dionaea Venus, ex homine mortali Berenicen divam feciſti immortalem. Hiatus in his elegans eſt & ex more *Theocriti*. Βερενίκαν, pro Βερενίκαν, hic & v. 110. recte iam ediderat *Wintertonus*; idque *Reiskius* etiam recepit, atque ex ipſo *Theocrito* confirmavit: ſed & Florentiae

A tiae Iunta iam dederat genuinam nominis ſcripturam, in uno etiam Cod. Flor. repertam. —— De Regina quamvis dictum, aptum tamen hic διὰ θνατᾶς Ἀνθρώπου· quia additur, *ex homine mortali* divinitus factam Berenicen ἀθανάτου. Vbi *Servius Sulpicius M. T. Ciceronem* ſuper obitu Tulliae conſolatur, L. IV Ep. V, p. 195, *ſi hoc*, ait, *tempore non diem ſuum obiiſſet, paucis poſt annis tamen ei moriendum fuit; quoniam homo nata fuerat.* Primaria mulier Berenice, homo tamen nata fuerat, ἀνθρωπὼ ἐγεγίνητο θνητή· de Phaedra regina, nutrix in *Eurip* Hippol. v. 472, Ἀνθρωπὼ ἦσθα, *cum homo ſis.* Venus ap. *Palaeph.* π. Ἀ. c. XLIX, dicitur ἐποδῦσα θεὸς ἀνθρώπου ἔδη γεγεωμένης· *faciem induiſſe* Dea *hominis mortalis iam vetulae:* vox γεωμένης his male legitur interſerta. Praeter *Demoſthenem*, & *Antiphontem*, B πρὸ ἀνθρώπου de *muliere* dixerunt *Herodotus* P. 29, v. 3. *Lyſias* p. 9, 7. *Iſocrates* p. 381. B. *Iſaeus* p. 58, 20. Conf. *Plutarch.* II. p. 26. E. *Athen.* XIII. p. 575. C. p. 576. B. *Joann. Alberti* ad *Heſych.* in Ἀνθρωπὼ, ἡ γυνὴ παρὰ Λάκωσιν. & *Jo. Toup.* Em. in *Suid.* ad v. Ἀεὶ λαγεῖν.

Vſ. 109. Πολύπαις) Ex Codice, ut puto, olim Palatino, quem *Salmaſius* adhibuit, *Iſ. Voſſius* hic adſcripſerat: γρ. πολύωνυς, quod in Pariſino Cod. Cl. *Rubnkenius* invenit: mihi hoc videtur correctoris, qui bis terve legerat apud *Homerum* in laude poſitum ὦ πολύωνυ' Ὀδυσσεῦ· id eſt πολυμήχανε ἐπαίνῃ ἄξιε· ſed & hac eadem adpellatione tanquam πολύμυθος & φλύαρος apud Poëtam notatur Vlyſſes in Il. Λ, 430. C De Dea Venere, apte iuncta, vere dicuntur πολυώνυμοι καὶ πολύπαις. Vbi *Callimachi* Diana petit a Iove Καὶ πολυωνυμίην, multa notavit, ne hoc quidem loco omiſſo, *Ez. Spanhemius.* ut Venus, vſ. 108, dicitur

Ἀμβροσίαις ἐς στῆθος ἀπεστάξατο γυναικός.

ubi de eadem Poëta loquitur Berenice, Eid. XVII, 36,

Τῆς μὲν Κύπρος ἔχουσα Διώνας πότνια κύρη
Κόλπῳ ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἀπεμάξατο χεῖρας.

ſic e *Schol.* legendum monuit Cl. *Hemſterhuſius* ad *Callim.* p. 489.

Vſ. 113. Πὰς δ' ἀπαλοὶ κῶπαι,] Ex verſu praeced. 112, δρυὸς ἄκρα attigit *Euſtathius* in Il. Z. p. 481, 7. ubi inter exempla Αἰολίσας, καθ' ὃν Θεοκρίτῳ, inquit, τὸ Δρυὸς ἄκρα, ἤτοι φλοιόθεν. —— Vſ. 113. Mirum eſt, Editori *W.* ſic

sic ἀπαλὸς κῆπος displicuisse, ut scribi voluerit Πῆχε δ' ἀπα- A
λοὶ καρποὶ —— quae lectio esset, me iudice, hinc aliena;
ubi praecesserunt ἅμα —— ὅτα δρὺς ἄκρα φέροντι. Ἀδωνίδω
tamen καρπὸς apud *Suidam* memoratur in Ἀδώνια. Vocem
Wartonus κῆποι superfluam putabat, & *hortos Adonidis* per
calathos satis designatos. Aliter, & merito, iudicabat
Toupius, qui ad Ἀδωνίδω κήπως egregium attulit, quem
emendat, *Juliani* locum. De Adonidis hortis & proverbia-
li forma loquendi, qui praeter ceteros legerit *Meursium*
in Graecia Fer. in v. Ἀδώνια, Clariss. *Wyttenbach*, in *Plut-
arch.* de sera Num. vind. p. 79, non dubitabit quin κῆποι
isti commode dici potuerint ἀπαλοί. *Scholiastae* in h. l.
verbis ob vocem corruptam abstinuerunt viri Docti;
Meursius etiam: ista vulgantur: εἰώθασιν ἐν ταῖς Ἀδωνίοις πυρὸς
καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι προκειμένοις, καὶ τὰς φυτλιάντας κήπους Ἀδωνίους B
προσαγορεύειν. scribendum κήπους Ἀδωνίδω προσαγ. ad vocem
σωσκείοις vir D. adscripserat, „ an Ὀσγάνοις; *vid. Hesych.*
in Ἀδωνίδω κῆποι ". scribendum arbitror εἰ ποὶ ἀγείοις;
haec vox cum, ut alibi, in ἀσείοις degeneraverat, ab in-
docto correctore mutata fuit in σωσκείοις, cui *suburbiis*
horti etiam Adonidis convenire videbantur: *Zenob.* Cent.
I. Pr. 49, Γίνονται ὅτα αἱ κῆποι τῶ Ἀδώνιδος εἰς ἀγρὸν παράπαν
σπυρόμεναι ἄχρι χλόης μόνης. scribendum ἄχρι χλόης μόνης, ex Ap-
pend. Vat. I, 4. & loco *Juliani* in *Toupii* Epist. ad *W.*
apud *Diogen.* I, 14. οἱ τῇ Ἀφροδίτῃ ἀγαλίζοντες dicuntur κήπους
εἰς ἀγρὸν τινα φυτεύοντες ἢ φυτεύσαι.

Vs. 114. Συρίω δὲ μύρα χρύσεα ἀλάβαστρα] Vitiosa scriptio C
Ed. Ald. indigna erat memoratu. Theocritea haec, apta,
ad *Callimachea* adscripsit *Anna Fabri* h. in Cerer. v. 13.

Μὴ μύρα λαιροχόει τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
Οἴσεις, μηδὲ κάτοπτρον.

Quod ibi legitur, quodque ut Atticum probat *Eustathius* ad
Il. N. p. 923, 10, ἀλάβαστρος saepe occurrit in locis Co-
micorum: ἀλάβαστρον μύρου cum in Libris nostris Sacris legere-
tur, certatim loca Philologi conduxerunt in quibus id ip-
sum reperiretur. —— Σύριον μύρον hinc attigit *N. Hein-
sius* in nota perdocta ad *Ovid.* Her. Ep. XV, 76.

Vs. 115. Ὅσσα γ. ἐπὶ πλαθάνῳ πυίοις] Quamvis πυΐδες
interdum idem ac πυῶδες significare videatur, quia Dori-
cum

A cum —— ον frequenter in talibus in notius —— ους fuit transmutatum, ſcriptum hic olim ποίους, paene ſuſpicarer cum *G. Koenio* ad *Gregor.* de Dial. p. 97. & *Jo. Toupio* in Epiſt. ad *Warton.* p. 340. ποίους tamen Codices collati tenaciter retinent: niſi quod in uno legitur Rom. ποιοῦς, ſicut in duabus Edd. primis Mediol. & Ald. ποιοῦ ex Aldina, & quibusdam aliis Edd. *Reiskius* recepit, qui in notis ſuſpicatur ſcribendum, ἐπὶ πλαθάνῳ ποιοῦ. ποιοῦς minime abſurdum videtur: ποιοῦ nusquam a me lectum fuit de panibus vel placentis adhibitum; πλάκας & πίτας frequentantur: ποιοῦσιν commendare poterunt voces notiſſimae ἀρτοποιὸς, σιτοποιὸς, &, a *Procle* ſaltem adhibita, ποπανοποιός. —— Pro vulgato πλαθάνῳ, recepi πλαθάνῳ ex duobus Codd. Florent. & Vaticano: ad quos accedebant *Gregorius* de Dial. Dor. p. 146, *Heſychius*, & variis in locis
B Πλάθανον (τὸ) exhibens *Pollux*: *Gregor.* πλάθανον λέγουσιν οἱ δωριεῖς πολλαχοῦ, ὃ δὲ σχεδάζουσι τὸ πόπανον. In Codd. *Theocriti* πλαθάνῳ ſi vidiſſet *Hemſterhuſius*, non aliter ac *Jungermannus*, etiam iuvenis, iudicaſſet ad *Pollucis* X, 112. Πλάθανον in Indicem Theſauri L. G. retulit *H. Stephanus*. Hoc in verſu ΕΙΔΑΤΑ, id eſt, βρώματα, ſive potius πίμματα, ſuſpecta fuere *Wartono*; qui *Bene etiam*, inquit, *reſcribi poſſet* ΕΙΓΜΑΤΑ. imo male omnino ſic ſcriberetur: vox enim εἴγμα, nullo teſte nixa, hic certe prorſus eſſet inexſpectata.

Vſ. 117. Ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος] Quae ſequuntur, τά τ' ὲν ὑγρῷ ἐλαίῳ· ſic viro Doctiſſimo displicuerunt, ut
C refinxerit iſta, ediderit que τά τ' ἐνύγρια ἐλαίου· ut eſſet genitivus ab ἔνυγρος ἔλαιον. —— Fac oleum aeque ἔνυγρον dici potuiſſe ac ὑγρὸν, quis placentas vidit, aut dictas legit ἐνύγρια ἐλαίου· vel ἀπὸ ἐνύγρου ἐλαίου; ut fiunt & dicuntur ὲν, vel, ut hic, ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος. Imo vero εἴδατα ſive πίμματα, a mulieribus ἐπὶ πλαθάνῳ πλακόεντα ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος καὶ ὲν ὑγρῷ ἐλαίῳ, ſunt in *artopta* ſive *teſta elaborata ex melle*, & *in oleo* ſive *cocta*, ſive *fricta*: in plerisque placentis, certe in μελιτόεσσις, farinae mel admiſcebatur, nonnihil etiam adipis vel olei, ſed & in oleo nonnullae *coquebantur* vel ἐπηγανίζοντο: unum conferant *Athenaeum*, ubi veteribus memoratae placentae recenſentur: L. XIV p. 645. D. Cretenſium Γλυκίαι eſſe dicitur ὁ ἀφ' ὑγροῦ καὶ ἐλαίου πλακοῦς. p. 646. B. Στατίτας, πλακοῦς ὲν τάγανον καὶ μέλιτος. ibid.

E.

E. Ἐλαφρὰ πλακοῦς —— ἀναπλασσόμενα διὰ ταυτὸς καὶ μέλιτος καὶ σησάμου. ibid. D. Ἴτριον, πεμμάτιον —— διὰ σησάμου καὶ μέλιτος ἐγκείμενον. Grammaticus *Philemon* Ἀμύρας φησὶ καλεῖσθαι μελιτώματα ἃ ἔστι πεπεμμένα. ſic iſta ſcribenda ſunt, in quibus turpiter errat Interpres. Sequitur apud *Athen.* E. Τηγανίτης πλακοῦς ἐν ἐλαίᾳ τετηγανισμένος, *placenta in oleo fricta. Pollux* VI, 59, τῇ ταγηνίᾳ (ταγηνίτῃ) κατὰ δὲ τηγάνου χυθέντι ἐπιχέουσι τυρὸν, ἔλαιον, μέλι, σήσαμα. apud *Athen.* ibid. p. 647. E. placentae cuiusdam Romanae ubi conficiendae rationem oſtenderat *Chryſippus* quidam *Tyanenſis*, ἵνα, inquit, εἰς ἔλαιον θερμότατον· *in oleum calidiſſimum iniectam coque.* p. 645. E. Ἐγκρίδες eſſe dicuntur πεμμάτιον ἐψόμενον ἐν ἐλαίῳ, καὶ μετὰ τοῦτο μελιτούμενον, *placentula in oleo cocta, poſtea melle oblita.* —— In variis feſtis Diis ſacrae placentae a *Polluce* VI. 75, 76, & a *Suida* enumerantur in v. Ἀνάσσατοι· ubi ſic a *Kuſtero* diſſentio, ut aptiſſimum illud placentae nomen exiſtimem & ex *Suida* emendandum in *Athen.* III. p. 114. A. τὴν Ἀνάσσατον καλούμενον. placenta Nαῦς dicta erat illinc diverſa. *Heſych.* Ἀνάσσατοι, πλακοῦντος εἶδος. Si vel alibi non memoraretur Ἀνάσσατος, mihi non magis nomen displiceret, quam Ὀρθοστάτης· cuius unus forte *Pollux* meminit VI, 73. Ναυτὸς & aliunde innotuit & ex *Ariſtoph.* Plut. v. 1143. & ex verſu *Diphili* apud *Athen.* X. p. 421. E. prout illum emendavit *A. Heringa* Obſerv. p. 279. —— De *panificiis* in templo Serapidis Alexandriae Vespaſiano oblatis locus eſt inſignis *Suetonii* in Veſpaſ. c. 7, *cum de firmitate imperii capturus auſpicium, aedem Serapidis, ſubmotis omnibus, ſolus intraſſet, ac propitiato multum Deo tandem ſe convertiſſet, verbenas, coronaſque, & panificia, ut illic aſſolet, Baſilides libertus obtuliſſe ei viſus eſt.*

Vſ. 118. Πάντ' αὐτῷ πιτυρὰ καὶ ἐρπιτὰ] Nihil in hoc verſu *Scaligero* displicuit aut *Caſaubono*: correctione verſum egere Editores novi iudicarunt. *R.* τᾷδι, ait, *redundat, num dedit poëta* ἐρπιτά δι. *caeſura poteſt a producere;* Sed an ſcribi potuit a Poëta in fine verſus, ἐρπιτὰ πάρεσι; an licet formam nuſquam lectam ἐρπίς vel ἐρπιτὰ Poëtae obtrudere? Verſiculus ex Clariſſ. *Wartoni* ſententia renovatus Criticis valde displiceret: *Scaliger* „ Male, inquit vulgo „ haec concipiuntur, Nam vult omne genus volucrum, „ fructuum, aliarum rerum dulciario opere effingi Adonidi a mulieribus piſtricibus, quas δημιοργοὺς Attici voca-

„ bant

A,, bant. Quare uno ductu haec omnia continuanda" Praecivit Scholiasta, qui, ad vs. 117, adscripsit, πλακοῦντες διάφοροι. In eumdem fere finem quatuor hos versus, uno certe ductu continuandos, *Casaubonus* attulit, & cum verbis *Procli* in *Platonem* comparavit, Anim. in *Athen.* IV. c. XXI. p. 305. memorat illic *Proclus* mulieres πομπικοποιὰς, τὰς πλακοῦντας ὅσα τοῖς θεοῖς ἀνιᾶσι ζῶα ἢ φυτὰ, *placentarum pistrices, quae, quicquid Diis esset animalium vel plantarum consecratum, effingerent opere dulciario.* —— Sed hoc a *Scaligero* dissentio, quod arbitror fructus maturos quoscunque adfuisse in hac pompa, hortorum cultori dum in vivis esset Adonidi valde adamatos; hos designari vs. 112,

Πάρ μὲν οἱ ἅπαλα πάντα, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρονται.

Praeter fructus vere aderant cuiuscunque generis placentae: dicique adeo de his Alexandrinis poterant Adoniis, quae B ex iambis *Solonis* servavit *Athen.* XIV. p. 645. F.

Κεῖσί δ' ὅτι σιμμάτων
Ἄκεστιν ἡδὺ, ὥστ' ἂν ἀνθρώποισι γῆ
Φέρει μέλαινα, πάντα δ' ἀφθόνως πάρα.

Hae placentae, Adonidis imagini adpositae, artificiose fiebant a pistricibus erant dulciariis effictae, ut animalium quorumvis figuras exprimerent. Talis muliercula δημιουργὸς in cognomine *Menandri* dramate dicebat:

Πλάττομεν γὰρ πλάσματα,
Τὴν νύκτα δ' ἠγρυπνήκαμεν, κἀν νῦν ἔτι
Ἀποίητα πάρεστ' ἐμοί.

Theocritus: Εἴδατα ὅσα —— Ὅσσα τε, —— Πάντ' αὐτᾷ πετεηνὰ καὶ ἐρπετὰ τᾶδε πάρεστι. Male interpres vulg. *Omnia illic volatilia & reptilia hic adsunt:* recte tamen *hic*, τᾶδε, παρ' C Ἀδώνιδι, παρ' οἱ vs. 112. *Eobanus* etiam *Hessus volucrum* dedit *Reptantumque millia. Scaliger* hac voce cautus abstinuit: *dicit enim omne genus volucrum, fructuum, aliarum rerum:* sensit, opinor, *reptilia* huic scenae minus congrua. vellem, omissa voce fructuum, scripsisset *Scaliger, omne genus volucrum aliorumque animantium.* —— Vsum Doricum verbi ἕρπω & nominis ἑρπετὸν tum forte, sibi notum, *Scaliger* non recordabatur, plerisque, opinor, interpretibus certe incognitum. *Quaevis animantia quae pedibus incedunt*, τὰ ἕρποντα, vel βαδίζοντα, πάντα τὰ τετράποδα, (distinguuntur hic *volucres*, τὰ πετεηνὰ,) Dorice dicuntur Ἑρπετὰ. *Callimachus* h. in Ἰὸν. vs. 13.

ὁ χῶρος
Ἰὼς, ἤδη τι μὰν, κυχρμάτων ἐλαυνόντων
Ἕρπετὸν ἠδὲ γυῖα ἐπιμίγνυται.

Ver-

Verſus eſt ex carmine perdito *Callimachi*: A
Ἕρπετὰ, τῶν ἀὶὲ τετράφατοι λοφίαι.
quo τῶν ζώων deſignantur τὰ λίφοντα, *boves*, *equi*, &c. Qui ad hoc fragm. CCXXVIII. legerit notam *Bentleii*, & ad priorem locum *Callimachi*, in *Theodori* filii nota, obſervata *Jo. Georg. Graevii*, plura ſuper hoc uſu non requiret. Dorice, nec mirum, Ἕρπετα ſunt quae pedibus incedunt *animantia*; Ἕρπω Dorice ſignificat *incedere*, *ire*, ubique apud *Theocr.* & in hoc ipſo carmine vſ. 26, 42. quod non obſervatum decepit & alios & *Lambinum* ad *Horat.* I Satyr. V, 25. in formula Foederis inter Prianſios & Hierapytn. vſ. 33, ἑρπέτω ὁ Πριανεὺς ἐς τὸ ἀρχεῖον. vſ. 35. & vſ. 38, ἑρπόντων παρ' ἀμαλὸν ἐς ἀνδρῆον. Incertus Auctor ex Ed. *Galei* pag. 711. Ἀκκαδαιμονίους τὰς κόρας —— ἀχίτονας παρέρπειν καλόν. *Heſychius* B
derat Ἰξέρπειν, ἰξιέναι. ut dedit Ἐξερπύσαι· & ex emend. *T. H.* Ἐξέρπειν, ἐξαφώντο. ἐξέρπειν in Epiſtola *Chilonis* apud *Diog. Laërt.* I, 73, *Kubnius* intellexit: legitur ibid. §. 113, in Epiſt. *Epimenidis* ad *Solonem* ἔρχει ἐς Κρήτην πρὸς ἄμμε· *ad nos in Cretam veni.* quae ibi ſequuntur ad *Herodotum* ſunt emendata.

Vſ. 120. Ὑπερποτίωνται.] Pro ὑπερπωτῶνται, revocavi ex Edd. primis Mediol. Ald. & Flor. repertum etiam in Rom. Cod. Card. Ottob. In Vaticano & Flor. legebatur ὑπερποτῶντο & ὑπερποτῶντες. Eſt illud inſtar Homerici ἰάχοντο ſimiliumque. Hic melius altero videbatur ὑπερποτίωνται. recte tamen paulo poſt vſ. 122. ſcribitur Πωτῶνται, ut Πωτῶντο in Eid. VII, 124. & in *Homeri* Il. M, 287. Sed C
& Theocriteum eſt, πᾷ τὰς φρένας (vel τᾶς φρενὸς) ἐκπεπότασαι.

Vſ. 121. Ἀηδονιδῶς ἰφιζόμενα ἐπὶ δένδρων.] Voci vulgatae, ἀηδονιῶς, per Codices propagatae, literam δ inſerui. Huius exiguae mutationis rationem poſtea reddam, de vicinis primum pauca dicturus. Non debebat δένδρων a *Koenio* ad *Gregor.* de Dial. Dor. p. 122. mutari in ἐπὶ δένδρῃ. contra in Eid. V, 47. hinc ſcribendum τοὶ δ' ἐπὶ δένδρων Ὀρνίχες λαλαγεῦντι· ut recte cenſuerunt *Reiskius*, & *Toupius*. —— In uno Flor. Codicum hic legitur ἀιζομένων ἐπὶ δένδρων· in alio, ἀιξομένων· ut & in Toletano, quem *A. Schottus* adhibuit, & in Ed. Florent. Iuntae. Sed cum alibi ſcripſerit Noſter ἰανδόμενοι, & ἰανδόμεθα, quidni & hic Dorico more —— ἰφιανδόμενοι ἐπὶ δένδρων; —— Recte etiam, me iudice, *Toupius* in verſu

A verſu ſeq. 122. *priſtinam formam* reſtituit —— ὅσσον ἀπ' ὄσσων. ubi cum *Wintertono* poſui ὄζω, pro ὄζω. Sed absque Codicum auctoritate Dorica talia repopere in contextu vix licet. —— Quia *H. Stephani* errorem in voce Ἀηδονιάς ſequuti ſunt, ut alios, ceteri Lexicographi, vetus forma eſt confirmanda. Ἀηδονιάς idem eſſe dicitur ac ἀηδών, omnino male. Primum vox *Theocriti* leviter fuit vitiata. Corrigo,

Οἷον ἀηδονιδῆας.

nomen fuit Ἀηδονιδάς. vulgatur apud *Heſychium*: Ἀηδόν-, νεοσσός. corrigunt Ἀηδονί-, vel νεοσσί. imo vox excidit reſtituenda, Ἀηδονιδάς, ἀηδόν- νεοσσός. *Luſciniarum pulli* hic propria ſua adpellatione dicuntur Ἀηδονιδῆες. *Theocritus lusporum catulos* eadem forma dixit Λυκιδῆς in Eid. V, 38,

B Θρίψαι κὴ (vel δὴ) Λυκιδῆς, θρίψαι κύπας, ἅς τυ φάγωντι.

In pullis animantium deſignandis δᾶς erat forma velut patronymica. Haec debemus *Aeliano* de N. A. VII, c. XLVII, λεόντων σκύμνοις κὴ Λεοντιδῆς ὀνομάζονται, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος μαρτυρεῖ (in opusculo, probabiliter, περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν.) —— πιθήκων —— ἀκέραιόν γε σκύμνος τε, κὴ Πιθηκιδῆς τὸν αὐτόν. —— Λυκιδεῖς καλοῦνται οἱ τῶν λύκων (σκύλακες.) —— τῶν λαγῶν, Λαγιδῆς. ἀλωπέκων τὸν ἴχνεα, Ἀλωπεκιδῆς κέκληνται. Τὰ δὲ πρόσφατα ὀρνίθια νεοττοὺς κὴ ὀρταλίχους ἀλεκτρυόνων τε, κὴ Ἀλεκτορίδας λέγουσι. —— κὴ Χηνιδῆς, κὴ Χηναλωπεκιδῆς, κὴ τὰ τούτοις ὅμοια κατὰ τὰ αὐτὰ χαρακτίζουσιν. haec omnia forma ſua legitima in δᾶς vel δεῦς exhibentur, praeter unum Ἀλεκτορίδας, in Ἀλεκτορίδεις facile mutandum: veteris formae in δᾶς non recordabatur Clar. *Oudendorpius*, quum ad *Thom. M.* p. 33, *pullos gallinaceos*, ἀλεκτορίδας

C dici potuiſſe arbitraretur. Quia hoc genus a Lexicographis fuit neglectum, aut perperam ſcriptum, alia quaedam addam: cognitum illud habuit *Iungermann.* ad *Pollucis* V, 15, ubi prodierunt ex Codd. Ἀλωπεκιδῆς· Λυκιδῆς· & Λαγιδῆς. Noverat etiam rariora, avium pullis indita, *Euſtathius*, qui ad *Hom.* Il. I. p. 655, 2, ὥσπερ, ait, Χηνιδῆς λέγονται κὴ Περδικιδῆς κὴ Κορωνιδῆς κὴ Ἱερακιδῆς κὴ Περιστερίδης, οἱ χηνῶν κὴ περδίκων κὴ τῶν ἰδίων γόνοι, οὕτω κὴ Χιλιδονιδῆς, οἱ τῶν χελιδόνων. Audacter ſcripſerat *Achaeus*:

Χάσκοντα λιμῷ μύχον ὡς χιλιδόν-.

nam ſecundum *Euſtathium*, cui verſum iſtum uni, ni fallor, debemus (l. c.) dixiſſe debuerat Tragicus, νεοσσὸν, ἤ ὀνομαστῶς (ſic corrigo vulgata ἤ γὲν ἁπλᾶ) χιλιδονίδια. Ad hos *birundinum pullos*, χιλιδονιδῆς, proximi accedunt

Theocritei Ἀηδονιδᾶς sive Ἀηδονιδᾶις. Neminem nunc fu- A
turum puto, qui aegre ſit laturus, literam a me vulgatis
apud *Theocritum* ſemel absque Codicum auctoritate inter-
iectam, ſuumque ſic nomen *luſciniarum filiolis* reſtitutum.
His ſcriptis cum vix quidquam praeterea in editis reperiri
Grammaticis putarem, Schedulam ad me miſit Amicus,
harum etiam rerum, ſi quis alius hac aetate, longe peri-
tiſſimus *D. R.* „ Grammaticus MS. Sangermanenſis: Γαλι-
„ δᾶς, ὁ ἐκ γαλῆς σκύμνος. Κορῶνος Ὧρις. Eundem Cratini
„ locum reſpexit Heſychius, quem ita corrigendum pu-
„ to: Γαλιδία. Κορῶνος. λίγῃ δὲ ἔτως ἡ ἀσπλῆ ἢ ὡς γαλῶν
„ παῖδα. Idem Grammat. MS. Κορωνιδᾶς, ὁ ἐκ κορώνης νεοττός.
„ Κορῶνος Πυλαίᾳ. Eadem habet Heſych. ſed ſine aucto-
„ ritate ". Ex *Phlemonis* Lexico Technologico MS.
quod nuper adeo Pariſiis accepit Clariſſ. *Villoiſonii* bene- B
ficio, haec tandem mecum communicavit: Λαγίδης, πατρω-
νυμικὸν, ἀπὸ τοῦ λαγωῦ, ὡς, ὁ ἐκ πλαγγὺς γόνος, Πτολεμαγίδης, ἐκ
λύκης, Λυκίδης, Ἀλεκτορίδης, Χηνίδης, Παιδικιώνης. Ptolemaeus,
huius nominis primus Aegypti Rex, non quidem erat,
cenſebatur tamen (*Pauſan.* p. 15, 1.) filius Λάγυ· is erat
Λαγίδης, & eius poſteri Λαγίδαι. Par ratio eſt in aliis. *Le-
puſculus* Graece, a λαγὸς, Λαγιδᾶς, *leporis filioli* Λαγιδᾶις
dicebantur. Si ſic iſta ſcripſit *Phlemon*, erravit procul
dubio: huius quidquid fuerit, iſta ſaltem omnia, ut Grae-
ca ſint, & antiquiorum obſervatis congruant, in δᾶς ſunt
terminanda: παιδικιώνης, mutandum in Παιδικιδᾶς.

Vſ. 124. Ὦ ἐκ λόφῳ ἱλίφωτος Αἰετὼ, οἰωνοῖσι Κρονίδᾳ Διὶ
παῖδα φέροντες] Verſum vitiaret, quod inter voces Αἰετὼ C
& οἰωνοῖσι interſerendum putabat *Sanctamandus*, δ'. in uno
Codice lectum δὶ hoc ipſi ſuggeſſerat. *Reiskius*, *ratio*,
ait, *grammatica poſtulat* φέροντε, *in duali. Sed numeri ſaepe
inter ſe permutantur.* in uno Florent. Codicum laudantur
hic Αἰετὶ —— φέροντες. Et certe vel duas vel plures aqui-
las hic invenit *Scholiaſtes*, cuius haec eſt nota: Ὡς πεντε-
κιλλίων αἰετῶν ἱλιφαιτίων, ἢ βασιλείων ἐκ Γανυμήδη. Aquilae
Iovis fuerunt in tutela, & οἱ Ζηνὸς αἰετὶ memorantur in
Sophoclis Antig. v. 1052. duabus aquilis in umbilico terra-
rum determinando fertur Iupiter uſus miniſtris in *Schol.* ad
Pindari Pythion. IV, 7 (ubi Poëta meminit χρυσέων Διὸς
ἐρίχων· prout ibi pro αἰετῶν corrigit *Dawes* Miſcell. Crit.
p. 55.) *Schol.* ad *Eurip.* Oreſt. v. 330. ad *Sophocl.*
Oed.

A Oed. Tyr. v. 488. hic, Delphis, ait, χρύσοι αἰετοὶ διὰ τὸν ἀνάκτων᾽; ἢ μυθολογῶν, quod ille addit, ἀπομιμήματα. ſic ſcribendum puto pro ἀπομιήματα. —— Sed cur tandem, obſecro, in hac Adoniorum Regia pompa repraeſentarentur Αἰετὸς, vel Αἰετοὶ ἀνοχέα Φρυγίᾳ Διὶ παῖδα φέροντες; Vtrum itaque Iupiter in duas ſe transformaverat aquilas, an duae aquilae inter alas ſuas Phryga paſtorem ſuſtulerant? ſed [ὡς αἰετὸς] κάρφος μέλλει πῆξι ἄνωξι ἀβρότατον —— ἀείρας ἢ παῖδα᾽ oculatus hoc teſtis narrat Mercurius *Luciani*, qui, cum in coelum eveheretur, iuxta Patrem, tum aquilam, volans σωτῆρα ἢ καλόν. leguntur iſta *Luciani* T. I. p. 258. vid. & p. 208. Vnicum modo alitem ſecundum alios veteres in hoc miniſterio Iupiter adhibuit, cuius effigiem in
B coelum tranſtulit ſtelliferum: in pictura *Manilii* I, 350.

Magni Iovis ales fertur in altum,
Aſſueto volitans geſtet ceu fulmina mundo.

neque hoc ignoravit qui ſub nomine *Clementis Rom.* Clementina ſcripſit, V, c. XVII, ἢ ἄστρων κατοχῶν —— ζεὺς ἢ ἀετὸς, συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἁρπαγῇ. plura huc ex Anthologia Graeca, vel Latina, fruſtra conducerentur. Ab hac diverſam rationem, cur aquilam hoc aliisve fuerit honoribus Iupiter dignatus, ex *Aglaoſthenis* originibus Naxiacis tradit *Eratoſth.* Cataſter. c. xxx. conf. *Moero*, in *Aſclepiadae Myrleani* de Neſtoris poculo Diſſertatione apud *Athen.* XI. p. 491. B. & hinc apud *Scaliger.* in *Manil.* p. 49. Sed praeter *Hemſterhuſii* obſervata in *Lucian.* I, p. 210. quae ad abſolvendum Iovem dici poſſent ex Schol.
C in *Homer.* in Codice Leid. e *Suida* v. Μινώς, & aliunde, huc nihil facerent; ubi, ſicut a Poëtis paſſim laudatur, *Iovis ales* unicus repraeſentari debuiſſe videtur. Vna litera Ε in Ο, cum *E. H. Eldikio* Zutphanienſi mutata, unam aquilam *Theocrito* reſtituet, ſi ſcribamus:

ὦ σὺ λάινε ἐλίφαντ᾽
Αἰετῷ, ἀνοχέα Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντ᾽.

ſtupendo artificio factam *ex ebore candente aquilam, quae iuvenem Saturnio Iovi fert pocillatorem.* hoc enim, primum volenti, Iupiter impoſuit miniſterium: ἀνοχεύοντι, ᾧ ἐπὶ Ζ πίνειν τέτυκτο, ᾧ ἐπιμελέσθη Ζ συνήσεσθαι᾽ ut Deum facit *Lucianus* loquentem p. 211. Quod legitur in hoc loco *Theocriti* Ὦ admirantis (quod ab Ὦ diſtinguit *H. Stephan.* in Append. Theſ. p. 53. & 103.) verbum peperit Ὄζειν, ſignificans *cum admiratione* ὦ *exclamare*: ſemel illud legitur

in *Ariſtoph.* Vesp. v. 1518, quem locum a ſe emendatum A primus explicuit *R. Bentleius* in Reſponſ. ad *Boyleum* ex Ed. *Lennepii* Lat. p. 149. vid. Diatribe in *Euripidea* p. 21. A. Poſt illud ὦ mirantis interdum, raro tamen, ſequitur nominativus, ſaepe, ab ἥκω rectus, caſus ſecundus. quia vero hoc in verſu genitivus requiritur, ſuſpicor & in praecedenti ſcripſiſſe Poëtam:

Ὦ ἵκτιν', ὦ χρυσᾶ, ὦ ἰκ λάκκῳ ἐλίφαντ',
Αὐτᾶ. ——

hoc in loco hiatus iſte, & ſaepe repetitum ὦ, mulieri admiranti valde conveniunt: quater & decies repetitum, iunctumque genitivis, legere licet Ὦ in epigrammate *Anthol.* L. VII, 100.

Vſ. 125. Περφύρεοι δὲ πάντες ἄνω,] Quae proxima ſequuntur v. 124, qua commoda ratione poſſint & cum his connecti, & cum ſeqq. vix adparet: ſenſit, opinor, hanc difficultatem *D. Heinſius*, dum ſcribebat p. 368, *mirum* eſſe *loquendi genus, quo Theocritus Mileſiorum & Samiorum periſtromata extollit.* Sunt & alia in his, ſi fieri poſſit, enodanda. Recte, ni fallor, *Reiskius*, ad Ἄνω ſcribit, *ſcil.* ἐπὶ κλινῆρων. quod addit ſe aliquando ſuſpicatum „ legen„ dum eſſe πάπτ' (in duali) ἀγανὼ (id eſt ἀγανῶ) μ. ὕ." rectius forſan omiſiſſet: *Mollem ſomnum* intelligi vox adiecta docet: ἀγανὸς, *blandus, mitis*, de *ſomno* non adhibetur: *mitis ſapientia* σοφία dicitur ἀγανὴ, quod reſtituendum videtur in verſu *Xenophanis* apud *Athen.* X. p. 414. B. In *Stobaei* Floril. p. 45, 7, literis aliquot repetitis corrigendum puto. Γυναικὶ μηδὲ μάχεσθαι, μηδὲ ἄγαν ἀγανοφρονεῖν, (*neque nimis eſſe blandum*) ἀπρεπέστατον παράτατον. vulgatur, μηδὲ ἄγαν φρονεῖν. —— Sed *Toupius* in Epiſt. ad *Wartonum* vocem ἄνω ad ſequentia referebat, ut tapetes, qua parte ſunt villoſi, dicerentur ἄνω μαλακώτεροι ἔνια. In Append. Emend. in *Theocr.* nondum quidem illud ſibi ait displicere, profert tamen *Eubuli* locum; ex quo ſuſpicor, eum iam tum in alteram inclinaſſe explicationem, quae mihi quoque vera videtur. Vt hodie, ſic & olim tapetibus conclavium pavimenta tegebantur; viae etiam in pompis ſolemnibus, aut quibus Regibus eſſet incedendum: vid. *Perizonius* ad *Aeliani* V. H. IX, c. III. p. 570, 571. Sed tales lodiculae erant ψιλοπίδιες, nec villoſae, niſi aliquantulum ab una parte: lectorum pedes talibus inſiſtebant; ſed ſuperne

ἄνω

A ἄνω lecti tapetibus ab utraque parte villoſis atque adeo *ampbitapis* & *ſtragulis* erant contecti. Diſtinguuntur a *Lucilio* apud *Nonium* p. 540,

Pſilae, atque Ampbitapae villis ingentibu' molles:

Τάπητες & Ἀμφιτάπητες ab *Ammonio*, *Aelio Dionyſio*, & *Pauſania*, apud *Euſtath.* ad *Hom.* Il. I. p. 644, 30. quem conf. ad Il. Π. p. 1073, 23. *Lycon* in teſtamenti tabulis legat Callini filio, praeter alia, ψιλοπίπιδα, ἀμφίπαπα, ἐξέσσαμα, ἐσθητοφάλαια δύο τὰ βίλπια τὰ καπιλαπαρδίαν, apud *Diogenem Laërt.* V, 72. Τὰ κάτω, & τὰ ἄνω, clare diſtinguuntur in lecto Paphii cuiusdam Reguli in verbis *Clearchi Solenſis* apud *Athen.* VI. p. 255. E. κατέκειτο —— ἐπὶ ἀργυρόποδος κλίνης, ὑπερῳμβρίης (atque adeo κάτω) Σαρδιανῇ ψιλοπίπιδι τῇ πάνυ πολυτελῶς, ἐπιπέπλητο δ' αὐτῷ (ἄνω) πορφυρῷν
B ἀμφίπαπα, ἀμοργίῳ καλύμματα ἐξοικηλαρδίῳ. Iam vero Πορφύρεοι τάπητες hic apud *Theocr.* & in loco *Bacchylidis* apud *Athen.* XI. p. 500. A. ex mente Grammaticorum Ἀμφιτάπητες potius dici debuiſſent: de Hercule agens, & vere, ut de homine voluptati ſupra modum dedito, *Megaclides* apud *Athen.* XII. p. 512. F. τὰς μαλακὰς, ait, στρωμὰς Ἡρακλέης κοίτας εἰώθασι καλεῖν, quae illinc ſumſit *Euſtath.* ad Il. X. p. 1384, 6, —— Sed haec, ut ut vel maxime vera ſint, non multum tamen ad Theocritea inter ſe connectenda iuvant: nexum certe nullum inter ſe habent:

Vſ. 125 Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω ——

Vſ. 126 Ἀ Μίλητος ἱρῆ ——

C Vſ. 127 Ἔστρωϲ' κλίνα τῷ Ἀδώνιδι —— ἄλλα.

Puto haec vitiata, nec niſi emendata recte poſſe intelligi: ſic ſuſpicor; ubi forma vocis Dorica rarior degeneraſſet, una tantum litera mutata, in notiſſimam μαλακώτεροι· priorum etiam ad hanc accommodari debuiſſe. Corrigo:

Πορφυρέους δὲ τάπητας ἄνω (μαλακωτέρους ὕπνου
Ἀ Μίλητος ἱρὴ, χὠ τὰν Σαμίαν κατεβόσκαν)
Ἔστρωϲ' κλίνα· τῷ Ἀδώνιδι τᾷ καλᾷ ἄλλα·
Τὼν μὲν Κύπρις ἴχει, τὼν δ' ὀ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.

Tam exigua mutatione ſuum hic locus ſplendorem, ni fallor, recuperavit, qui nunc ſenſum dat facillimum: *Supra purpureis tapetibus (quos molliores ſomno Mileſius dixerit & Samius,) ſtratus eſt lectus; alius Adonidi formoſo: Illum qui-*

quidem Venus tenet; hanc vero lectum roſeus occupat Adonis. A
Alia etiam huius carminis, ſed & haec ſpectaſſe videtur *Catullus* in Epithalamio Thetidis & Pelei v. 47,

Polvinar vero Divae geniale locatur
Sedibus in mediis, Indo quod dente politum
Tincta tegit roſeo conchyli purpura fuco.

ubi *Alexandrina tapetia* tractat & alia *Iſ. Voſſius* p. 196. — Sed ſingula *Theocriti* paucis exigenda ſunt. τὰς μαλακοπίρυς, non tantum μαλακοπίρυς, ſed & μαλακοπίρῳ Dorice dicere licet. Poëtis, ſi ſyllabam verſus requirit corripiendam: *Theocr.* Eid. I, 90, —— ἰσπῇς τὰς παχίῃ ἐν γαλιῷπι. Eid. V, 109, Μή μοι λαβάνῃς τὰς ἀμπίλῳ. dantur talia plura. —— Sed miretur aliquis, cur Mileſium & Samium dicentem hic fecerit, quod ipſe alibi iam dixerit Eid. B
V, 5,

εἰρια τᾶδι πατησεῖς,
Λῖπα ἴνθρι, ὕπνῳ μαλακώτερα·

lanam —— ſomno molliorem: formam loquendi hinc ab aliis tranſſumtam ante *Toupium* in Epiſt. & in Append. verbo iam indicaverant *Caſaubon.* in L. T. p. 274. & *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 117. Haec vero *Theocriti Caſaubonus* in Anim. ad *Athen.* V, c. VI. fine, commoda, adhibuit ad iſta *Athenaei* p. 197. B, ἀμφίταπιν ἀλικεγεῖς ὑπίσραπο τὰ πρώτης ἰρίας· ἢ ἀπεσερώμαπα πωλίαν ἀμφιπίπῃ ταῖς τίχναις ἐπῆν. ubi τὰ πρώτης ἰρίας ſunt *e lana praeſtantiſſima*; qualis cum eſſet Mileſia, & Samia fortaſſe, Mileſios, mercatores probabiliter, tum temporis Alexandriam inprimis confluentes, iſta fecit & Samios dicentes *Theocritus*, qui, ut lanam ſuarum ovium, & tapetia ſua commendarent, illa C
dicere ſueverint *ſomno molliora*. Vbi τρόμαπα Μιλήσια memorat *Ariſtoph.* in Ran. v. 549. verſus duo Theocritei, quales vulgantur, proſtant in Scholiis: *vellera* illic *Mileſia Spanhemius* tractat: *Scholiaſtae* locum *Heinſius* L. T. p. 368, iam indicavit, & *Reiskius*; hic etiam *Euſtathii* in *Dionyſ.* Periegeſ. v. 823. ubi, Θεόκριτος, ait, πάντας μαλακοπίρυς ὕπνῳ εἰκὼς, ἐπαίνει, φαὶν ἂν Μίλητον, ἢ ὁ τὸν Σαμίαν καταβίβηκεν· ὡς ἀπὸ Σάμου ἢ ἀπὸ Μιλήτου ἀγαθὰν ὑπὸ εἰς ἐρίαν φορὰν. Egregias oves Mileſias veterem de aureis Hesperidum μήλοις fabulam nobis peperiſſe ſtatuit *Palaephat.* π. Ἀ. c. XIX. quocum conf. *Dioder. Sic.* IV, c. XXVI. De ovibus, lana, ſtragulis Mileſiis multa me legere memini; de Samiis vero paene nihil; hinc paulo forte ſuſpiciosior du-

A dubitare poterit, ſcripſeritne *Theocritus* τὰν Σαμίαν, an aliud: τὰν Σαμίων, quod eodem recidit, hic habet Codex Flor. Ovis tamen apud Samios magno erat in honore: *Aelianus* de N. A. XII. c. XL, Τιμῶσιν, ait, Διὸς μὲν λύκον, Σάμιοι δὲ πρόβατα· nec tamen ob quaeſtum e lana; ſed ob aliam rationem quam illic narrat: fidem vix inveniunt de Samii Polycratis luxu quae tradit *Clitus Ariſtotelicus* apud *Athen.* XII. p. 540. D. verius videtur quod Samius ibidem narrat hiſtoricus *Alexis*, praeter alia, Mileſias oves conduxiſſe virum egregium Polycratem, ut civibus ſuis prodeſſet. Mirabar olim in Graeca verſione Divini vatis *Ezechielis* c. XXVII, 18, memorata ἔρια ἐκ Μιλήτου mirari deſinet qui legerit *S.* *Bochart* Geogr. S. I. L. I. c. VI. Illud magis quis miretur, locum reperiſſe *Wetſte-*
B *nium* in N. F. ad quem vel a ſe vel ab aliis de lana Mileſia collecta, proferret, *Actor. Apoſt.* c. XX, 29. —— Paene praetermiſiſſem lectionem primarum Editionum Mediol. & Ald. in vſ. 128, —— τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις· fluxit illa fortaſſe ex alia, —— τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις. quam ego quidem in talibus antiquam arbitror & genuinam: quia literae liquidae poſt vocales breves vix niſi duplicatae poterant pronunciari; hanc cauſam arbitror, cur tam frequenter in ſcriptis Codicibus, in lapidibus etiam antiquis bis ſcribantur; certe tanquam bis poſitae vocali natura brevi moram indant, qua producatur: de hoc genere *Sam. Clarkius* in ſuis ad *Homerum* obſervatis bene iudicavit: nec ſane nollem, ut in veterum ſcriptis antiquam ſcripturam, ubi dant illam Codices, reſtitueremus. Si Ῥίον eſt
C *Theocriti* in Eid. I, 125, quidni ſcripſerit Ἐλίκας δὲ λίπε ῥ' Ῥίον; *Antimachus*, ἔνθα ῥ' ῥέον in loco, quem habet *Harpocr.* in v. Ἀλφέσιον; *Sophocles*, καπὶ ῥ' ἔμιχθη· in verſu, quem dat *Pollux* X, 160; *Homerus*, —— ἐλάσεια πῦχε κύνεσσι; aeque ac ἔλασε ſcripſit, ἔλασσεν· ἐλαύνουσι.

Vſ. 129. Ὀκταπαιδεκέτης ἢ ἐπταπαίδεκ' ὁ γαμβρός.] Hoc ex Vaticano Cod. non contemnendum *Scholion* fuit prolatum: τὸν ἄνδρα γαμβρὸν λέγει, ὡς οἱ Αἰολεῖς. attigit hunc uſum *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 74. —— Prima verſus vox ut in Ed. prima Mediol. ſcribitur in Cod. Rom. ὀκταπαιδεκαέτης, vel —— πς. ut in Ald. Ed. in Cod. Flor. ὀκταπαιδεκάτης. *Reiſkium* Aldina lectio permovit, ut alienam in hunc verſum introduceret. —— Si vox eſt genuina, cum accuratioribus

Grammaticis ſcribi poſſet Ὀκταεαιδεκατής. horum duo ſunt A
de iſtiusmodi nominibus obſervata: Δεκατὴς ex gr. & Δεκάτης elegantius eſſe decernunt, quam δεκατὴς & δεκάτης. deinde de hominis aetate nomina putant talia — ατὴς ſcribenda; de aliarum rerum duratione adhibita, — ατης. Huc ſpectant obſervata *Ptolemaei Aſcal.* apud *Ammon.* in Τέσσαρες, *Suidae* in Τεσσαρακοντατὴς, *Moeridis* in Δεκάτης p. 123, *Thomae* in Δεκατὴς παιδίον. Vt hic, legitur apud *Demoſthenem* adv. Boeot. p. 582, 5, σοὶ δὲ δηθύνοντος τοῦ πατρὸς ὀκταεαιδεκάτῃ γάμῳ· ubi ὀκταεαιδεκάτῃ corrigit *Taylor* ad *Lyſ.* p. 471. Meminit *Meleager* in epigr. *Antholog. MS.*

Ὀκταεαιδεκάτης παῖδος ἦν ἐν χλαμύδι.

—— Quia vero hoc in verſu ἐ ἑπταεαίδεκα additur, *Theocritum* hic potius ſcripſiſſe ſuſpicor

Ὀκταεαίδεκ' ἐτῶν, ἢ ἑπταεαίδεκ' ὁ γαμβρός. B

Nulla tunc eſſet ellipſis, niſi uſitatiſſima, ubi vox praeceſſit ἐτῶν, vel, ſi quis ita ſcribi malit, ἐτέων. Cum autem ſaepius in epigrammatis annus decimus octavus vel decimus nonus commendetur, ut flos ipſe iuvenilis, mihi quidem hic quoque verſus genuinus videbatur: adponam quae mecum communicavit eruditiſſimus *Petrus Fonteinius*: „Non „parum me offendit ellipſis vocis ἐτῶν, ſed magis adhuc „minuta illa de annis Adonidis dubitatio, quae, ut in e„ius feſto intempeſtiva fuiſſet, ſic nec hymni gravitati „convenit. Quare verſum, ad rerum nexum neutiquam „neceſſarium, ſpurium eſſe ſuſpicor."

Vſ. 130. Οὐ κεῖτοι τὸ φίλαμ'· ἦν οἱ περὶ χείλεα πυρίη.] Scri- C
ptum alicubi memorat *Reiskius* περὶ χείλεα· quod, ſi reperiretur adhibitum, minime eſſet abſurdum: pro περὶ, ſcribendum putat vir Cl. πίες in hunc ſenſum: „*ſuperſunt ei adhuc* „*malae rutilae; ſeu barba in malis rutila.*" Sed primum πίες pro πείρει non fuit in uſu. Deinde Adonidi, decem & octo annorum adoleſcenti, dici non potuit *barba ſupereſſe in malis rutila*: anno demum aetatis XXI ponebant Διόνυσον πρῶτον ἰοῦλον, ut vocat *Callim.* h. in Del. v. 298. vid. *Solon* apud *Clem. Alex.* Strom. VI. p. 814, 22. *Macrob.* in Somn. Scipion. I, VI. p. 40. Imberbis adhuc Adonis, & λιῖος, prima duntaxat lanugine genas habebat inſignes: in hoc ipſo carmine dicitur v. 85,

πρῶτον ἰοῦλον ἀπὸ κροτάφων καλὸν ἄλλαν
Ὁ τριφίλητος Ἄδωνις.

Ro-

A Roſeas genas flos iuvenilis adhuc leviter inumbrabat; ſive *labra cingebat prima lanugo.* Λάχνα hoc in loco nunc minus placeret; ſed forſan in iſtam ſententiam hic ſcribi potuit:

ἔτι οἱ περὶ χείλεσ' ἴουλος.

ad ἴουλος apte quadraret *Scholion* in Codice Laurentiano repertum, ἔστι ὁ χνόος. quodque dederat editus *Schol.* ἐπ χνοάζῃ· ſic enim vulgatum ἐπιχνοάζῃ recte corrigit *T. H. Photius* in Lex. *MS.* Ἴουλος, χνοῦς τελεχῶν, ὅτι ἡ πρώτη τῶν γενείων βλάστη. ubi Ἰουλίζειν eſſe dicitur ὁ τὸ γενειάσκειν ἀρχόμενον. De Theſeo iuvene,

Cui prima puras barba ſignabat genas,

Callimachi fuit in Hecale verſus:

Ἁρμοῦ πω καπάλιμον ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος.

in *Xenoph.* Sympoſ. p. 515, 41, Critobulo περὶ τὸ ὄπιθεν ἄρτι
B ἴουλος καθίεται. conf. *Aeſchyli* ſeptem c. Theb. v. 540. *Euſtath.* in Od. A. p. 439, 43. —— Sed ſi ἀδρειάλεις in talibus fuiſſet in uſu, commode etiam τὸ ἀδρειάλεον μέρος dici poſſent ἔτι πυρρά. Iuvenis Parthenopaei γένυν οἰνωπὸν in Phoen. *Eurip.* v. 1167, *genas roſeas* reddidit *Grotius*, cum *Statio* Theb. IV, 336,

dum firmius aevum,
Dum roſeis venit umbra genis.

ἕως ἂν ἴλθοι τοῖς πυρσοῖς γένυσιν ἡ σκιά. vel, μίσχειν ἂν ἡ γένυς σκιάζοιτο. In *Theocriti* Eid. VI, 3, πυρρὸς redditur in *Scholiis*, ἄρτι χνοάζων τὸ γένειον, & ἀρτιχνους. ad ἀρτιγένειον nonnulla dedit *D'Orvill.* in *Chariton.* p. 625. —— Ad *Theocriteum* κεντεῖ conferri poteſt *Martialis* XI, Epigr. 10,

C *Iam mihi nigreſcunt tonſa ſudaria barba*
Et queritur labris puncta puella meis.

Vſ. 132. Ἀῶθεν δ' ἅμμες τιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἶξεν Οἰσιοῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πλύοντα.] In verſu 131 repertum in uno Codicum Flor. Νῦν μὰν forte alicui poterat adblandiri; ſed vulgatum omnino ſervandum eſt: Κύπρις μὲν ἔχοιτο τὰ αὐτῆς ἄνδρες χαιρέτω· Ἀῶθεν δ' ἅμμες &c. His uſa eſt *Anna Fabri* ad initium hymni *Callimachi* in Palladis Lavacra: proxima, κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πλύοντα, *Toupius* adhibuit Emend. in *Suid.* ad Ζεῦ ἄνεμον. —— Vt undae ſpumantes, & litora dicuntur *Spumoſa*, a Graecis ſpumam, navium fragmina, atque alia mare dicitur in litus *exſpuere*, ἀποπτύειν, vel ἐκπτύειν. —— Quod vero hic traditur ſimulacrum Adonidis a mulieribus Alexandrinis ad mare deportandum, hinc

à *Meurſio* in Gr. Fer. in v. Ἄδωνια potuiſſet adnotari. —— In Scholiis legitur in hunc locum: ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ σκαφίζοντες τὸν Ἄδωνιν ἔβριπτον εἰς αὐτήν. Sed omnino cenſeri non debent ſignum Adonidis in mare proieciſſe: optime, ni fallor, in libro ſuo corrigebat *Hemſterhuſius*: ἔβρεπτον εἰς αὐτήν, vel εἰς αὐτῇ· *ſordes eluebant ad mare*, vel *aqua marina*, quas in pompa ex pulvere vel contactu ſignum Adonidis contraxerat. Factum vero hoc fuerit Alexandriae ex more ſatis uſitato: ad obiectionem, ὁ περφυρογέννητος τὸ ξόανον οἱ ἐν αὐτῇ ὄντες θεοὶ, egregie reſpondet eruditus Auctor *Clementin. Homil.* X, c. 23, τί ἂν αὐτὸ ἡμεῖς τιμιλεῖτε ἐμέχεντες, ἢ πλύνοντες. ἢ καθαίροντες; Stato die anniverſario, poſt pompam, Palladis ſimulacrum Athenis mari, Argis amne Inacho abluebatur. Etiam quae tradit *Suidas* in Οἱ Νομοφύλακες, hauſit, ut multa, ex Lexico Rhetor. pleniori: illic, τῇ παλαιᾷ, inquit, τῶν πομπῶν ἐπόμενον, ὃν νομίζουσι τὸ ξόανον εἰς τὴν θάλασσαν. Qui Panathenaeis totum libellum dicavit, ne hoc quidem, ut puto, *Meurſius* monuit. multa notavit Ill. *Spanhemius* in *Callim.* h. in Lav. Pall. p. 527, & ſeqq.

Vſ. 137. Ἀμιθίαν (ὡς φασὶ) μονώπτου] Sequutus *Wintertonum*, pro Ἡμιθίαν, formam recepi Doricam, ex Codd. tamen collatis non adnotatam; quia bis eadem vox ſic ſcripta legitur in his carminibus, Eid. XVIII, 18. XXIV, 130, ad eamdem rationem a *Wintertono* poſita Eid. XVII, 5, 136. In Carm. XXIX, 5, ἄμιον niti poterit auctoritate Codicis Vaticani. —— Procul omni dubio vitioſum eſt, atque iis quae ſequuntur ſatis confutatum, μώπτου· quod hoc verſu Codex habet Vatic. pro genuino Μονώπτου. *Thomas Mag.* Μονώπτου, ait, ὁ ἓν ποιητῇ, *Hermogenes* II. p. 491, ἴδιον Ἀλκαίου τὸ ἢ ταῖς λίξεσιν ἀφωδεστέρους καὶ ἢ ἁπαλωτέρους χρῆσθαι, ὅταν ὅταν Μονώπτου λέγῃ. huius vellem negligentiae ſpecimen vel unica ad nos perveniſſet *Hyperidis* oratio, quam obſcurae Rhetorum quorumdam diligentiae longe praeponeremus: ſed in adhibenda voce Μονώπτου *Lycurgum* habuit auctorem *Hyperides*, c. Leocr. p. 159, 3, 6. Illam mirum ni *Harpocration* adnotaverit; cuius Lexicon editum olim ſcripto multo continet pauciora.

Vſ. 138. Βαρυμάνιος ὕμνος] Vltimum illud ſic etiam a Dorienſibus ſcribebatur; α in βαρυμάνιος Codices & Edd. conſtan-

A ſtanter retinent: μανίων, aeque ac μανύων, reperitur: ἴρμην, ις, forma incognita, Dorice dicebatur ἴμμαν. In formula Foederis apud *Gruterum* Inſcript. p. DV, v. 22, legere licet: αἱ δέ κ ἐπιορκήσωμι τᾶ ὅρκοισι, ἃ τῶν συνθέμων, τὸς θεὸς, τὸς ὄμοσε, ἰμμανίας ἔμεν. *Dii, per quos iuravi, ſint vindices:* —— Quod eveniret Adonidi, nulli heroum Homericorum accidiſſe, vel antiquiori, canit Argia *Theocriti*:

ἔτ' ἀγαρόμενον
Τῦτ' ἴσαθ', ὔτ' Αἴας ὁ μέγας, ——
Οὔθ' Ἕκτωρ, Αἰνείας ὁ γεραίτατος ἴκατι παίδων.

Pro γεραίτερος, ex Codd. Vaticanis recepi γεραίτατος. In hoc Priamidarum ex Hecuba numero *Simonidem* ſequitur *Theocritus*; *Homerus* enim, ne ſcilicet hiſtoriae veritatem violaret, ad XIX. nullum auſus eſt adiicere: vid. Il. Ω. v. B 496. *Scholiaſta Theocriti*: τῷ ἀρίθμῳ ἀκολούθησε, ὡς καὶ Σιμωνίδης. Ὅμηρος δὲ ἑνὸς καιδεκα λέγει. Vbi in *Ciceronis* Tuſc. I, c. 35, filii Priamo dicuntur *Septemdecim iuſta uxore nati*, de hac re *Daviſius* agens Theocritea non omiſit.

Vſ. 140. Οὐ Πατροκλῆς, ἰὼ Πέρρος, ἀλλὰ Τρῶες ἴσασιν,] Optime *Reiskius* ex duobus Codd. ὦ Πέρρος reſtituit, pro vulgato ἢ Πέρρος· ad iſtos duo Codices Vaticanus accedit, & vel ex uno Codice illud ὦ, eleganter repetitum, reponi potuiſſet. —— In nomine amici Achillis, formae, inſtar ſimilium legitimae, Πατροκλῆς, Homerica Πάτροκλος praevaluit: eadem eſt ratio in nomine Ἴφικλος· nec tamen tantum Πάτροκλος, ſed & Πατροκλῆα ſcripſit *Homerus*; cuius βίη Ἰφικληείη fluxit utique ab Ἴφικλῆς. Recte *Euſtathius* in Od Δ. C p. 435, 43, Ἴφικλος ὁ ἐξ Ἰφικλῆς. in Il. Π. p. 1052, 32, ὁ Πάτροκλος —— δηΐους ἴχε Δῶτας, —— Πατροκλῆς, ὡς Ἡρακλῆς· —— Πάτροκλος, ὡς Ἐτεοκλος. Sed Eteoclus etiam Ἐτεοκλῆς dicebatur. Pauca ſimilia in κλος apud alios ſcriptores inveniuntur: Θέοκλος vates Meſſenius, & huius frater Μάντικλος in *Pauſaniae* Meſſeniacis, eximia operis parte, commemorantur. In ſimilibus eadem ratio non valet: Σοφοκλῆς· Πειρικλῆς· atque alia ſic ſemper ſcripta leguntur: *Hercules* tamen a muliere in *Sophronis* Mimo dictus videtur Ἡρυκλος. —— In hoc *Theocriti* verſu ἴσασιθὼν ſcribi voluit vir D. in Miſcell. Obſ. III. p. 373. ubi *D'Orvillius* illud in Codicibus legi negat: ſi vel in uno alterove ſic ſcriberetur, ſervandum tamen eſſet ἴσασιλθόν. Eid. XIV, 54, Ἴσασιν' in uno forte Codicum fuit inventum: ἴσασιλ' & ἴσασιλθὼν ſcripſiſſe Poëtam Doricum,

cum, aures quemque ſuae docebunt. Recte ſcribuntur & A
in Theocriteis ἴνθον, & ἀνῆνθον. & vere obſervat *Schol. Theocriti* in Eid. I, 77, in iſtis duntaxat vocibus (ſi nihil aliud obeſſet,) Dorice ſcriptum pro λ, in quibus iſtam literam δ vel τ proxima ſequebatur: βίνσον ex. gr. dixerunt & φίνσσον. nomina fuerunt propria Dorienſium Φίνις· Φινίας· Φίντυλος. quarum primum mulieris fuit Pythagoreae; ſecundum in Tabula legitur Heracleënſi; tertium in *Archiae* epigrammate, quod *Kuſterus* vulgavit ad *Suidam* ad. v. Γαμψός.

Vſ. 141. Οὔθ', οἱ ἦν σοέσποι, Λαπίθαι τε Δευκαλίωνες,] Hic σοέσποι probemus, an σοέσπορον, quod ex duobus enotatur Codd. nihil intereſt. Antiquiores adhuc laudatis heroibus Homericis Lapithae fuerunt, & Deucalion, ſive filii ac ne- B
potes Deucalionis. *Reiskius* hic legendum ſuſpicabatur, —— ἦν σοέσποροι Λαπίθαι τε Δευκαλίωνος. heroës hic requiruntur, qui cum ſemideo Adonide poſſint quodammodo aequiparari; ſed ante Deucalionem clari heroës nulli fuerunt Graecis noti, de quibus cogitare potuerit hoc in loco *Theocritus*; neque enim Gigantas, vel feritate notum Lycaona, vel Promethea hoc fuiſſet honore dignatus. Neſtor iuvenis interfuit Pirithoi nuptiis, in quibus Lapithas inter & Centauros acerrima pugna fuit coorta, ab *Ovidii* Neſtore enarrata. Lapithas,

Καινέα τ', Ἐξάδιόν τε,

Homeri Neſtor ut viros admiratur ſenex fortiſſimos & Homericis heroibus praeſtantiores, in Il. A, 264,

ἀλλ' οὐδ' ὄψονται τοῖον ἐμοὶ C
Ἀνδρῶν ὁμίλησαι.

v. 266, Κάρτιστοι δὲ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν.

Mirum vero quod ſcribitur in Scholiis in hunc *Theocriti* verſum: Δευκαλίωνες, ἀντὶ τοῦ Δευκαλίδαι τοὺς Δευκαλίωνος Θεσσαλούς. ſed pro Θεσσαλούς, cum Clariſſ. *Ruhnkenio*, οἱ Θεσσαλοί·, & mox pro Κύδωνι, ſcribendum, Κύνῳ τῷ Λοκρίῳ, cum eodem & *Ti. H.* ex *Strabonis* IX. p. 651. A. Magis vero miror iſta *Dan. Heinſii*: „ Optime quidem Gramm. Δευκαλίωνες, „ Δευκαλίδαι. ſed qui ſint illi Heſychius docet, qui ait „ Δευκαλίδαι, οἱ Σάτυροι. ne quis miretur cur Poëta Lapi„ thas & Deucalionas coniungat?" ſed ſint ſane ab incerto Poëta Satyri quamcunque tandem ob cauſam dicti Δευκαλίδαι, quod tamen non opinor, cur hic quaeſo, per Δευκαλίωνας *Satyros* intelligeremus; neque adeo miraremur Lapithas

A pithas & Satyros hic coniunctos? quid his fuit cum Lapithis commune? an Satyri potuerunt ut heroes collaudari? Ad haec nihil, opinor, respondere potuisset *Heinsius*, quod sibimet ipse adprobasset. *Casaubonus* in opere perdocto de Satyr. Poësi L. 1. c. 2, p. 36, *Hesychii* quoque glossam advocat, & versum profert *Theocriti*; sed hunc tantum, ut ostendat, filios aut nepotes Deucalionis a *Theocrito* dictos Δευκαλίωνας· *Hesychii* verbis ostendere conatur, Satyrorum genus nonnullos ad Deucalionem retulisse. Ne hoc quidem verum videtur: quod de nonnullis dicit *Casaubonus*, sola nititur *Hesychii* glossa: aeque autem ignoravit, quid proxima sibi vellent *Hesychii*: Δευκίδαι, οἱ Σάτυροι παρὰ Ἰωνεῦσιν. hoc sincerum sit, an Δευκαλίδαι, an vero neutrum, quod suspicatus videtur *Ioann. Alberti*, definiri vix poterit. Faunos & Satyros Deucalione certe nôverant antiquiores Poëtae, etiam qui tacendo illorum se fatebantur originem ignorare. —— Sunt itaque Δευκαλίωνες, vel Deucalionis filii, Hellen & Amphictyon, uterque nobilitatem adeptus; vel ipse coelo dignus Deucalion. Δευκαλίωνες dici potuerunt οἱ Δευκαλιωνίδαι. Heroum nomina propria sic adhibentur pro patronymicis: utar nunc tantum *Scholiaste Pindari* ad Nemeon. IV, 32, ubi, Ἀμφιτρύων, inquit, ἀντὶ τοῦ πατρωνυμικοῦ Ἀμφιτρυνιάδης· ὁ γὰρ Ἀμφιτρύων ἄγεται ὁ ἀγών. ὡς Ὅμηρος λέγει, Ὑπερίων ἠελίοιο, ἀντὶ τοῦ Ὑπεριονίδου. *Scholiasta Theocriti* dubito scripseritne Δευκαλιωνίδαι· an formam dederit multo rariorem, aeque tamen legitimam, Δευκαλίδαι. *Etymologus* p. 109, 6, ὅτε παρὰ τὸ Δευκαλίων —— Δευκαλιωνίδης, ὅταν C παρὰ τὸ Ἀνθεμίων, ἰωνικῶς, Ἀνθεμιωνίδης· ἢ Ἀνθεμίδης —— ἀπὸ τοῦ Ἄνθεμος· —— ὡς Δεύκαλος, Δευκαλίδης. sic ista scribenda sunt. De hoc genere plura prostant in notis *Hemsterhusii* in *Aristoph.* Plut. p. 207. in meis ad *Schol.* in *Eurip.* Phoen. v. 152. & in *Herodot. Wesselingii* p. 421, ubi in oraculo suum locum recepit Κύψελος Αἰητίδης, qui etiam dici potuit Ἠετιωνίδης· *Aeëtides*, & *Eëtionides*. —— Sed & in versu *Theocriti* scribi potuit Δευκαλίωνες· & solus tamen *Deucalion* significari. Vt Diis ἰσόθεοι, nec tamen plane fortunati, memorantur Πηλεύς, καὶ Ἀγχίσαι, καὶ Ὠρίωνες, καὶ Ἡμαθίωνες, a *Plutarcho* de Fort. Roman. p. 321. c. vid. *Longinus* π. ὕ. XXIII, 6, 7, ubi senarius,

Ἐξῆλθον Ἑκτορίδαι τε, καὶ Σαρπηδόνες·

ex perdito dramate videtur *Aeschyli*; cuius Clytaemnestra in Agam. v. 1448, marito contrucidato, *nunc iacet*, inquit,

Χρω-

Χρυσηΐδην μείλιγμα τ' ὐν' Ἰλίῳ. A
Vbi in *Ariſtoph.* Ran. v. 1073, mentio fit Πατρόκλου, Τδ-
ρου, quod ſequitur, epitheton Homericum, Θυμολέοντος,
male habetur tanquam proprium nomen *Thymaleontis.*
Hoc genus etiam attigit *Th. Gataker* Adv. Miſc. II, c. XV.

Vſ. 142. Οἱ Πελοπιάδαι.] Haec etiam inſolens forma a *Pindaro* fuerat adhibita Nem. VIII, 21, ubi laudantur οἱ
ἀνὰ Στάδιον Πελοπιάδαι. Hinc nonnihil diverſa ſunt Πελοπίδης, Πελοπιάδης, & ſimilia: ſed τὰς Αἰολίδας *Homerus* dixit Αἰ-
ολιώνας, quae ab Αἰολιωνὸς fluxiſſe *Stephanus Byzant.* vidit in
Αἰολίῳ· illic enim Αἰολιωνὸς ſcribendum *Ianus Gavellius* oſten-
dit in Miſcell. Obſ. Nov. T. IV. p. 251. ſic Πίλοψ dici et-
iam potuit Πελοπὸς, hinc certe ſecundum analogiam Lin-
guae, vel a genit. Πελοπῶ- fluxerunt, quae retinuit uſus, B
Πελοπὴς & Πελοπιάδης. vitioſum eſſet Πελοπίδης· requiritur
omnino Πελοπιάδης. Quam dedit *Dauveſius* in Miſcell. Crit.
p. 173, obſervationem, iam olim ex *Heraclidis* dederat
Euſtathius: hoc etiam genus optime cognitum habuit in
Latinis Poëtis redintegrandis *N. Heinſius*: conf. Diatri-
be in Euripidea p. 287. e. —— Eleganter hoc in vſ. dicun-
tur Ἀργεῖ- ἄνακτε Πελασγοί. *T. H.* in Miſcel. Obſ. V. p. 31. in *Eu-
ripidis* ex Telepho verſu ſcribendum ad iſtam rationem putabat:

Μή μοι φθονήσητ' ἄνδρες Ἕλλήνων ἄκρα.

Sed is ipſe verſus ſcriptus, ut illum ſcribendum iudico,
legitur in ἀνὴρ *Alexidis* apud *Athen.* XV. p. 691. F. Δαναῶν
τ' Μυκηναίων ἄκρα ſic laudantur in *Euripid.* Phoen. v. 433.
Δαναΐδῶν ἄκρα, v. 1251. ἄνδρες Ἀργείων ἄκρα, in Suppl. v. 118.
In *Platonis* Theaet. p. 152. E. τῶν ποιητῶν οἱ ἄκρα τ' σοφώτατοι C
ἰατρῶν, *Homerus* & *Epicharmus*: hinc a *Clemente Alex.*
Strom. V. p. 686, 20, ὁ θεῖος Μανέθων dicuntur τοιοῦτοι φιλο-
σοφώτατοι οἱ τ' Ἑλλήνων ἄκροι. Sed hoc iam animadverterat *Al-
breſchius* in ſuis ab *Aeſch.* Animadv. p. 237.

Vſ. 143. Ἴλαθι νῦν.] *Sis mihi nunc, ô Adoni, atque in poſterum propitius:* Ἴλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ εἰς ἔπειτ' εὐθυμέ-
ουσις. Vbi hoc verſu hymnum Cereris claudit *Callimachus:*
Ἴλαθι μοι τελέθουσα, μέγα κράτος ὦ θεάων. de hac formula nota-
vit *Ez. Spanhem.* —— Hic in uno Codicum vitioſum Ἴλα
legitur, ut in Edd. Mediol. & Ald. quod ut genuinum lau-
dari non debuerat. —— Formulam valde uſitatam εἰς ἔπειτα,
tractarunt viri Docti ad *Heſych.* in v. Εἰς ἔπειτα. ad *Thom.*
M. p. 371. & alibi. Proximis in —— vſ. 144, Καὶ νῦν ἔτι-
θες,

Ἄβις, Ἄλφις, ἄχη, ἴκε· ἀφίκῃ, φίλε· ἰθύς. *Toupius* nſus eſt Emend. in *Suid.* II. p. 64.

Vſ. 145. —— Τὸ χρῆμα σοφώτερον] In hoc & ſeq. verſu diſtinguendis *D. Heinſii*, optimi, poſt *Caſaubonum*, interpretis *Theocriti*, iudicium paene ſequutus ſum; & interpretandi rationem probo, quam exhibet L. T. p. 369. Primum in his ſubſiſto, Περξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. *Res haec eſt elegantior*, quam ut ſcil. verbis a me poſſit exprimi.

ἃ Θήλεια
Ὀλβία ἅσσα ἴσασι, παναλβέα ἃς γλυκυφωνεῖ.

Poſtremum hoc a tribus quatuorve Codd. oblatum recepi pro vulgato γλυκύφωνος. Tantumdem iſta, ni fallor, ſignificant, ac ſi mulier dixiſſet Attica: τὴν Θήλειαν ἴγωγε τᾶς ἐπιτέρπως μακαρίζω, κἠ πάνυ γε δὴ ζηλῶ τ' γλυκυφωνίας. *Argiam equidem iſtam fortunatam iudico, quae tam ſit perita, & vehementer cantum eius mirata dulciſſimum collaudo.* Rarius in his ἀλλίζειν· frequenter occurrunt μακαρίζειν, & ζηλεῖν. Ζηλῶ σε τᾷ νεᾷ· ζηλῶ σε τᾷ πλούτᾳ· ζηλῶ σε τ' εὐβουλίας· τ' παιδιύσιος· μακαρίζω ὑμᾶς τᾷ κτήματος· αὐτὰς μακαρίζω τᾷ θυγατρί· ἀνθρώπους εὐδαιμονίζειν τ' ἀγαθᾶν. haec certe, & horum ſimilia, leguntur apud optimos ſcriptores Atticos.

147. Ὥρα ὅμως κεἰς οἶκον] Qualis hic obtinet, in ſermone quotidiano, ut hodiedum apud nos, apud Graecos frequens erat ellipſis: in *Ariſtoph.* Ran. v. 1312,

Ἐγὼ μὲν οὖν εἰς τὸ βαλανεῖον βάλομαι.

Sed & hunc verſum, & plurima *D'Orvillius* iam dedit ad *Charit.* p. 706. quocum miror *Kuſteri* hoc in loco iudicium. —— Noſtrum prope accedit illud *Xenoph.* Ἑλλην. VII. p. 366, 29, ἐπεὶ δ' ὥρα ἐδόκει εἶναι, ἀπῆγεν οἱ πολέμιοι κύκλῳ ἐς Τρικάρηνα. praeſtat ibi τᾷ Τρικαρήνᾳ, quod eſt & in Cod. Leid. ubicunque legitur in Edd. Τρίκρανον, & Τρικρᾶνα· p. 364, 39. 365, 25. 366, 22. Codex etiam Leid. exhibet verum nomen caſtelli τ' Φλιασίας, Τρικάρανον, Τρικαράνα. quale *Stephan. Byz.* ex *Theopompo*; ex *Demoſthene* (p. 121, 23.) enotavit *Harpocration.* —— In eodem hoc vſ. ἀναίρεσθαι Διοκλείδας optime tractatur a *Toupio* in Epiſt ad *Warton.* p. 342. —— *Eobani Heſſi* Latina relinqui a me debuerunt intacta: eius in his errorem notavit *P. Leopardus* Emend. XIX, c. VII. docuitque quid ἄρισον eſſet, prima producta, quid Ἀναίρεσθαι, & Ἀναίρεσθαι· in hac voce doctam *Suidae* notam, ex Atticiſta nobis perdito cum aliis deſcriptam, exhibet etiam *Leopardus*, ubi Τιμοκλῆς Νεαίρᾳ emendate ſcriptum reperietur; ut ſcribendum *Toupius* monuit Emend. in *Suid.* ad v. Ἀναίρεσθαι.

Vſ. 148.

Vſ. 148. Καὶ νὴς ὄξος ἄπαν] Vnius mutatione literae lectionem hic egregiam, ſuamque adeo loquendi formulam, duorum Codicum auctoritate, recepit *Theocritus*; quam viſam, ut equidem puto, primus mecum adprobaſſet *Toupius*. Legitur hic in plerisque Codd. ut in Edd. omnibus, A

Καὶ νὴς ὄξος ἄγαν·

ὄξος ἄγαν in una ſede non conveniunt: ſi ἄγαν eſſet genuinum, ὀξὺς ἄγαν, *valde acer*, vel *acerbus*, omnino requireretur; atque ita correxerunt *Iſ. Voſſius* in ora libri, *Reiskius* in notis, & *Toupius* in Epiſt. ad *Warton.* p. 342. —— Ex Codicibus duobus, uno Florent. altero Vatic. reſtituo:

Καὶ νὴς ὄξος ἅπαν·

& *vir meus totus quantus merum eſt acetum.* Cum huc perveniſſem, vidi id ipſum a *Wartono* recte probatum. Vbi ab amatore deſpecto dura puella dicitur τὸ πᾶν λίθος, *tota*, B vel *in univerſum lapis*, a *Theocr.* in Eid. III, 19, *Caſaubonus* L. T. p. 252. *elegans*, quod vocat, *loquendi genus* ſimilibus quibusdam locis illuſtrat, etiam Theocriteo ex Eid. noſtro XV, 20. Πάντα πόκος ἴλαος ἰχθὶς, ἅπαν ῥύπος· *meras ſordes*; ſed vellem omiſiſſet ibi *Caſaubonus* locum *Sophoclis* ex Philoct. v. 924. ubi, pro ᾗ πᾶν δεῖμα, corrigendum πᾶν πάλημα, monui in *Eurip.* Hippol. p. 208, E. Ad primum illud *Theocriti*, τὸ πᾶν λίθος, aptiſſimum reſpondet illud Minervae *Lucianeae* Mercurium ſuper Paride interrogantis T. I. p. 255, 50, τί δέ; ἔστιν ἀνθρώπων ἐν αὐτῷ ἐνθυμία, ἢ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βύβλος; *an eſt in univerſum merus bubulcus?* Queruntur mulieres in parabaſi Thesmoph. *Ariſtoph.* v. 794, *Dici ſolent quaevis in mulieres maledicta:* Ὡς πᾶν ἑρμῆν κακὸν ἀνθρώπους. recte interpres: *Quaſi merum* C *ſimus malum hominibus:* alter locus, quem adfert & *Caſaubonus*, legitur in Achiarn. v. 909, ubi de Nicarcho quodam cum dixiſſet Boeotus, Μικκός γε μᾶκος ἔτος· reſp. Dicaeopolis: Ἀλλ' ἅπαν κακόν· egregie *Bergler. ſed quantuluscunque nihil niſi nequitia eſt.* Sic noſtro vſ. de marito ſuo Gorgo, ὦ νὴς ὄξος ἅπαν. —— Praeterea literis tantum coniunctis hoc in vſ. pro μηδίκατ' ἴνδυς, edidi cum *Reiskio*, μηδὲ ποτύδης· &, pro πιωᾶντί γε, ex duobus vel tribus Codd. recepi πιωᾶντι δὲ μ. *totus quantus acetum eſt; ſed eſuriens vel inprimis evitandus.* πιθ' ἅπαις ex uno Cod. enotatur: mihi vulgatum placet, ſi modo ſcribatur cum *Caſaubono* μηδὲ ποτύδης. *D. Heinſius* a *Caſaubono* hic non debuerat diverſus abire: *Caſaubono*, praeter *Reiskium*, & *Wartonum*, ſuffragantur *Hemſterbuſius*, & *Toupius*.

FINIS ADNOTATIONVM.

IN-

INDEX

RERVM, VERBORVM, ET AVCTORVM,

quorum loca coniecturis tentantur.

A

A in multis vocibus cenſetur ἱππικόν. p. 215. &c.
Ἄβιος vario ſignificatu poſitum p. 215. 216. 217.
Ἀβλαχρὸς & Βλαχρὸς, *infirmus*, &c. p. 218. &c.
Ἄγειον, τὸ πήγανον etiam vocarunt p. 220. 221.
Ἀδάκρυτος pro πολυδάκρυτος. p. 223. c.
οἱ Ἀεὶ Κόσμοι ὄντες, & ſimilia. p. 273.
Ἀηδονίδες, *luſciniarum pulli*. p. 401. a.
τὸ Ἄκακον τῆ γυναικείας ἐμμανίας. p. 202. a.
Ἀκηδὴς & ἀκηδίη. p. 203. b.
Δαναῶν Ἄκροι, &c. p. 414. b.
Ἀκρίπτα κύμβαλα &c. p. 215.
ὁ τὸ ᾅδα Ἀδάμας ipſe *Pluto inexorabilis*. p. 47.
Ἄλδα, ἄσχολος, Lacon. p. 292. b.
Adiectiva pro adverbiis poſita, ἰσθμιὸς &c. p. 105.
Adonia *Cyrilli* Alex. aevo adhuc celebrata Alexandriae. p. 193. a.
Adoptare filium quomodo Gr. dicatur. p. 270. b.
Ἀείδειν τὴν Ἄδαμιν· τὴν Ἀχιλλέως· canere illorum laudes. p. 389. b.
Aelianus de N. A. em. p. 254. a. 401. b.
Aeſchines Orator em. p. 238. c.
Aeſchylus em. p. 217. b.
Aeſtimatum 5 drachmis πεντάδραχμον. p. 313. c.
Africani Ceſti em. p. 345. c.
Ἀγανὸς, *blandus, mitis*. p. 404. b.
Ἀγανίζειν τὸ Θοίσῃ, &c. p. 390. c.
Αἴθε Doricum. p. 369. a.
Αἰνοδροφάς. p. 324. b.
Αἰπεῖνθαι quid pr. notet. p. 246.
Ἄγειν δῶρον, *praemium ſibi vindicare*. p. 6.
Ἄγειος, *qui amori non reſpondet*. p. 51.
Αἲ γάρ, *utinam*. p. 237.
Αἴρειν pro φέρειν. p. 326. c. 327. a.
Alcipbron em. p. 68.
Ἀμάχανος amator, *inconſtans*. p. 24.
Ἀμὶν, ἄμιν, & ἄμμι, Dor. p. 236.
Ammonius Gramm. em. p. 369. a.
Ἀμοὶ ἐμφῦναι. p. 368. b.

INDEX.

Ἀναβάσεις de praeludiis positum. p. 96.
Ἀναστῆσαι χυτὸν, *vires recolligere.* p. 365. b.
Ἀναζυγῶσαι, *aperire* p. 335. a.
Ἀνάσσει, pro ἀναίσσει. p. 286. a.
Ἀνάσσαι, *placentae.* p. 398. b.
Ἀνεξνὰν, ut Xenophonteum. p. 227. a.
Ἀνέχει, *in altum attollere.* p. 26.
Ἀνίυτος frequens *Platoni* p. 379. c.
Anthologiae MS. Epigramm. p. 199. 210. 251. 372, 375.
Ἀ θρους ϑυγὰ, Berenice. p. 395. a.
Ἀνθρωπος, de muliere. p. 395. a. b.
Ἀπὸ omittitur post verba *emendi vendendive.* p. 17.
Antiphon em. p. 290. b.
M. Antoninus em. p. 212. b.
Ἀπαλισκῶ Lacon. pro ἀπαλλύσω. p. 282. a.
Ἀπέσσυα, *abiit, mortuus est.* p. 264. b.
Ἀπὸ in nonnullis verbis cessationem notat. p. 223. c. ἄπωθεν. p. 238. c.
Ἀπεικὴν πίς. p. 238. c.
Ἀπεκδεῖν. p. 203.
Ἀπεκδέσθαι. p. 203. c.
Apollonii Alex. ined. p. 206. c. 207. a. 236. c. 278. c. 279. a. 301. 302.
Ἀποτρέψασθαι, obiecta crimina *diluere* p. 260. c.
Ἄπτις, ἡ ἀσπὶς, Lacon. p. 287. c.
Ἀρεὶς ἵππος. p. 368. a.
Aquilae Iovis in tutela. p. 402. c.
Ἀργοὶ, *homines nequam.* p. 360. b.
μετὰ Ἀργυρείου. p. 341. a.
Aristophanes em. p. 16. 31. 280. c. 384. c.
Ἄρπιζα & ἄρπιζος, *spinetum.* p. 249.
Arsinoae Veneris templum. p. 355. b.
Ἀσαλὴς, Ἀσάλεια, & Ἀσάλευτος. p. 204. a.
Ἀσπιδοχὴς. p. 227, 228.
Ἀσαγὴς, & Ἀσακὸς. p. 228.
Ἀϑάρη, ἀϑάρι &c. p. 205.
Athenaei em. *Alexander Aetol.* p. 212. c. *Alexis.* p. 241. a. b. *Aristoteles.* p. 194. a. *Dinon.* p. 39. *Epicharmus.* p. 223. b. *Epicrates* Com. p. 315. c. *Gorgias.* p. 315. b. *Hedylus.* p. 359. b. *Timon.* p. 340. c.
Athenaeus em. p. 288. c. 293. c.
Ἄπυροι fiebant saepius ἀπύρωτοι. p. 231. a. b.
Ἄτρυτος vario significatu positum p. 212. 213.
Ἀξυλος ὕλης. p. 214. a.
Αὐτὰ λείψανα Τροίας, *sola superfunt ossa.* p. 57.
Αὐτόχειρες χειρὸς, p. 207. a.
Αὐτόπρος αὐτῶν. p. 207. a.
Ἄχαρις, & ἀχαρὴς βαθὺς &c. p. 232. 233.

B.

βάκταξ de iactis fundamentis. p. 250. b.
βία καὶ ἐξ, & ἐνδεής. p. 247. a.
Blaesus Comicus Ἰταλιώτης. p. 294. b.
βλαχρὸς & ἀβλαχρός. p. 218. &c.
βουκολεῖν τὸν λύκον. p. 145.

C. K.

Cadi cum faece siccati. p. 112.
κάδος & κάδος. p. 204. c.
Callimachus em. p. 250. c. 309. b. 344. b. 350. b. 351. a.
τὸ Καλὸν πφιλαμίνος &c. p. 68.
κάλυψαι & κάμψαι male permutata. p. 229. c.
Canes ad fores vestibuli. p. 352. c.
Cantare Orestem matricidam. &c. p. 391. a.
καπνύτας Dor. p. 278. c.
Carmina δεσμωτικὰ, μιμητικὰ, & μιμικά. p. 193. c.
κάρρων, Doricum. p. 303. c. 304. a.
καρτερὸν εἶναι τινὸς, *imperium in aliquem exercere.* p. 386. c.
κατ' ὄμμα πίπτειν, & similia. p. 32.
καταδεδάζειν ἀφ' ἵππου, *démonter la pièce.* p. 337. a.
καθαιρεῖν ἱστὸν, *telam detexere.* p. 337. c. 339. b.
καθ' ἓν τρεῖς ἵστους, quo sensu legatur ap. *Strabon.* p. 338. c.
Causia Macedonica. p. 345. b.
κισσύβιον, *pastorale poculum.* p. 10.
κλαὶς & κλαὶξ Dor. *clavis.* p. 334. c.
Clavis de humero suspensa. p. 335. a.
a κλὶς ducta nomina nonnulla etiam in κλῆς desinunt. p. 411. b. c.
κνυζᾶσαι, *deformare.* p. 381. a.
κοτίδα ancillae nomen in *Sophronis* mimo. p. 305. b. 325. a. b.
Comici etiam movent τὸ πάθος. p. 329. c.
κονίζειν & κωνᾶν diversa significant. p. 11.
κορίλλαι, *garrulae* mulieres & aviculae, p. 379. a. b.
κρουεῖν etiam de ferro *contuso* adhibitum. p. 358. c.
κρύπτειν πάντοθεν &c. de *dolo.* p. 357. c. 358.
κυλίδες, *quisquiliae*, & ἀπὸ μαγδαλιᾶς. p. 317. b. c.
κυνῆ ἡλιοτρόπις, *umbella* p. 344. a.
Cyniscа vicit Olympiae equarum celeritate. p. 199. a.
κυνηγέται, ἀνιδεῖς. p. 361. b.
κύων eodem sensu. p. 361. c.

D. Δ.

Δάκτυλος ἵππου p. 346. a.
Δαμᾶς ἵππου ὄνου. p. 346. b.
Δήλεσθαι & δηλέεσθαι, *velle*, Dor. p. 259. a.
in *Demosthenis* orat. diversis eadem continua. p. 239. a.

Dereyllus Argolica ſcripſit patriâ Dialecto. p. 274. a.
Δευκαλίωνες, vel οἱ Δευκαλιωνίδαι, vel ipſe Deucalion. p. 413. b. c.
—— διὸς forma velut patronym. in animantium pullis deſignandis p. 401. b.
Διάτλοαξ idem ac Διάζοαξ, *ordiri telam.* p. 205. c. 206. a.
Διδραχμον cur ἑταίραν dixerint Attici. p. 315. b.
Δνοῦν & δνοῖαξ. p. 375. c.
Δνεῖν, *rotare*, vel *vagari*. p. 376. a. b.
Dinias Argolica ſcripſit. p. 304. c.
ex *Dinonis* Perſicis multa dedit *Aelianus* p. 304. c.
Diogenes Laërt. em. p. 290. b. p. 371. c.
Dorienſes origine ſuperbiebant. p. 385. c.

E.

Εἶα, quid ſtas? p. 343. a.
Εἶλεν, pro εἶχε, ſaepe reſtituendum. p. 290. b.
Εἰλεοὶ, *tormina* &c. p. 248. a.
Εἴλης ἄλκας, *munimentum adverſus Solis radios.* p. 344. b.
Εἴλωτες quinam a Spartanis dicti. p. 268. b.
Εἰς ἅμα, & Εἰς ἅλις. p. 169.
Εἰσκαλεῖν, *introvocare e veſtibulo.* p. 353. b.
Ἐκ omittitur in ἄγειν χαρὰν, &c. p. 85.
Ἐκ δυμοῦ εἶχον &c. p. 52.
Ἐκκίειν & ἐκκάειν, Ion. p. 238. a.
Ἐκκαλεῖν, *foras evocare.* p. 353. b.
Ἐκκυζᾶσθαι, *deformare.* p. 381. a.
Ἐλαχιστότερος a *Paulo* Apoſt. adhibitum. p. 235. b.
Ἔλαι, ἵκαι, &c. p. 247. c.
Ἐμβεβρῦσθαι, ὁ εἰμαρμένος. p. 317. c.
Ἐμείως Dor. pro ἐμεῖο, p. 301. b.
Emere melius eſt cui imperes. p. 383. c.
Ἐμίνα, pro ἐμὴν, Tarentini. p. 285. b.
Ἔμμανες vox Dorica rarior. p. 411. a.
Ἐμψυχα, *ſpirantia*, ſimulacra. p. 337. a.
Ἐν ſaepe omiſſum a *Callim.* p. 251. a.
Ἐν χορῷ &c. p. 364. c.
Ἐνεργεῖν per euphem. adhibitum p. 91.
οἱ Ἐνεστηκότες Κόσμοι. p. 273. c.
Ἐόρα uſitatum, ut αἰόρα. p. 243. c.
Ἐπ' ἐμεῦ, *mea aetate.* p. 115.
Ἐπέρρει dicitur ὄχλος. p. 365. c.
Ἐπισελὰς ſecundus a claſſis Lacon. praefecto. p. 263. c.
Ἐπτάδραχμον nummus *valoris 7 drachmarum.* p. 314. c.
ſermonum Epulae. p. 323. c.
οἱς Ἔστι φίλος ἰλθεῖν Πανάρκῃ & ſimilia. p. 300. c. 301. a.
Ἔρεθος, *lanifica.* p. 373. c.
Ἔρπειν Dorice *incedere, ire.* p. 400. a.

Ἐρ-

ἑρπετὰ quaevis *animantia*, praeter volucria. p. 399. a.
ab ἔτης compoſita in — ίτης vel ιτὴς deſinentia differunt ſecundum Grammat. p. 408. a.
ἔτυμα, & ἰτύμως ſive picta, ſeu ſcpulta. p. 375.
Etymologicon M. em. p. 305. b. 306. b. 335. b.
εὐθαλὴς & εὐθάλεια. p. 303. a.
Euripides em. p. 266. a.
Eurypon, Eurypontidae, & Eurypoedae. p. 267.
ἔξοδος, ἀνάλωμα. p. 339. c.
Euſtatbius in *Hom.* em. p. 401. c.

Ἡτα.

ὁ Ἠθὶ ſignificat & *animoſe*. p. 328. c. 329. b.
τὸ Ἠθικὸν in Comoedia dominatur. p. 329. b.
Ἠθικὸς λόγος, *oratio morata*. p. 330. a. b.
Ἦ μὰ interrogat. p. 26.
Ἡμίον, *ſepulcrum*. p. 34.
Ἡρώϊννα, & Ἡρῶννα. p. 321. c.

F.

Feſtus em. p. 382. c.
Formula modeſte dubitantis p. 257. c. 258. a.
Futura media pro paſſivis adhibentur. p. 10.

G. r.

τὸ Γάλα, τὸ γάλα. *lac*. p. 351. a.
ἱερὸς Γάμος Iovis & Iunonis. p. 367. a.
Gellius em. p. 239. c.
ὁ γεφύριος, ut κῆπος. p. 281. b. c.
τί Γίνομαι; *quid nobis fiet?* p. 360. c.
Γεραίρειν, *honorare*. p. 115.
Gloſſaria antiquiſſima. p. 293. a.
Gloſſarium *Cyrilli* em. p. 339. b. c.
Golgi, urbs Cypri. p. 391. b.
Γραῖαι εἶδες. p. 316. c.
Γράφειν, *pingere*. p. 374. a.
Γράμματα, *picturae*. p. 374. c.
Gregorius Nazianz. em. p. 121.
Gutturnia olim etiam argentea & aurea p. 332. b. c.

H.

Harpocration em. p. 239. a. 374. a.
Heinſii (D.) de Satyra Horatiana duo libri. p. 306. c.
Herondas & *Herodes* idem nomen. p. 267. b.
ſub *Herodoti* nomine vulg. libellus nugax. p. 247. b.
Heſychio praefixa epiſtola libro diſconvenit. p. 299, 300.
Heſychius em. p. 201. b. 224. a. 225. a. 226. c. 244. a. p. 278 & ſeqq. 364. c. 376. c.
Homeri locus inſignis p. 245. *em.* p. 254. a.
Homo nata fuit p. 395. a.

Hyperbole, rei minuendae adhibita. p. 256. a.

I.

I in N mutatum. p. 364. a. b.
Ἀλιμος, *homo frigidus*. p. 390. a.
Ἰδύιον χῆμα. p. 254. c.
nomina in — ίδης patronymica aeque legitima ac in — ιωνίδης. p. 413. c.
Ἴλαι, ἴλαα, ἰλύα, &c. p. 247. c.
Ἰλυὸς, ἰλυὸς, *ſerpentis latibulum*. p. 247. c. 248. b.
Ἰμάσσ, *ſe contorquere*. p. 251. b.
In, indo, endo. p. 364. b.
Infinitivus indignantis. p. 384. c.
Iobi Gr. verſ. em. p. 229. c.
Ἴουλος, *prima lanugo*. p. 409. a.
Ἰπνομανὶς, plantae genus p. 50.
Iſaiae em. p. 314. a.
Iſthmiorum celebritas. p. 196. a.
Ἰτὸς *telam* notat & *malum navis*. p. 338. c.
Ἰουργοὶ, *lanificae*. p. 373. b.
—— ίζω & —— ἰάζω, in multis verbis duplex forma. p. 189. b.

L. A.

AI, AY, & M male permutata. p. 229. b. c.
Ἀαβεῖν, *emere*. p. 240. c. 241. b.
Laberium in Mimis nova finxiſſe. p. 208. a.
Labyrinthum Cretae fuiſſe ſine tecto. p. 233. c.
Laconicae Epiſt. ex *Plutarcho* p. 257 & ſeqq. ex *Xenoph.* p. 263.
Laconicum Gloſſarium *Ariſtophanis* dudum perditum. p. 293.
Λαγίδαι, *Lagi poſteri*; Λαγιδᾶς, *lepuſculi*. p. 402. b.
Lamia, *Euripidis* drama p. 346. b.
Λάρναξ, *arca*. p. 333. c. 334. a.
Leopardi Emend. X libros a quo *Gruterus* acceperit. p. 338. b.
Lex Lycurgi, Ῥήτρα dicta, exhibetur. p. 291.
Lexicon Rhetor. MS. p. 98.
—— *Sangerm. MS.* p. 202. c. 203. a. 205. 217. c. 292. b. 402. a.
Longus homo, *longurio*. p. 310. a.
Lucianus em. p. 97.
Λυκιδεῖς, *luporum catuli*. p. 401. b.

M.

M, AY, & AI, male permutata. p. 229. b.
Μᾶ. Theocriteum, an pro Μᾶτερ poſitum. p. 382. b. c.
Maccab. lib. em. p. 8.
Macrobius em. p. 246. b.
Manuari, pro furari. p. 359. b.
Μασθαλὶς, poculum mammae habens figuram. p. 294. a.
Μειλιτώδης Proſerpina dicta. p. 386. a.
Menelai ex Helena liberi. p. 155.

Μικκὸς Dorieum. p. 350. a.
Miccus & *Miccylus*, nomina propria Dorica. p. 350, 351.
Mileſia vellera, ſtragula. p. 406. c.
Mindarus ναύαρχος Lacon. p. 263. b.
Μονάτατος a *Lycurgo* & *Hyperide* etiam adhibitum. p. 410. c.
Morata oratio, fabula, p. 330. b.
Μορμολύκα· Μορμολύκειον· Μορμολύτιλλος. p. 348. a. b.
Μορμὼ etiam pro φεῦ, vel ἄ. p. 347. c.
—— ὡς, & Μορμὼν, ὄνος. p. 348. a.
Μοῦσαξ Lacon. pro μίθαξ. p. 280. a.
Mulieres in ſermone conſervant antiquitatem incorruptam. p. 201. c.
Μύρμηκες ἀνηρεθμοι. p. 354. b.
Μύτλακα, τὸν μύστακα Lacones. p. 288. b.

N.

N in quibus Dorice ſcriptum pro Λ. p. 412. a.
Νεάων Νύμφα. p. 372. b. c.
Nicander em. p. 220. c. 248. c. 249. a. 253. a.
Nomina propria pro patronymicis poſita. p. 413. b.
—— —— —— plur. pro ſingul. p. 413. c.
Nymphae Κρηναίδες· Ἐφυδριάδες· Ἀστερίδες. p. 9.

O Ω.

Ὦ admirantis & ὤξαν. p. 403. c.
Οἰνόβυτος f. in uſu. p. 324. c.
Ὄνειος, ὁ ἀδελφιδοῦς. p. 322. b.
Olympicis ludis feminae non aderant. p. 197.
Ὁμᾶ Dorice, pro ὁμοῦ. p. 124.
Ὄμολος & Ὁμόλη, mons Theſſaliae. p. 116.
Ὀνάμλω· Ὠνάθλω· Ὠνάμλω &c. p. 362.
Ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ· & ſimilia. p. 30, 31.
Ὅρη, *vide*, Dor. p. 309. a.
Ὅσσα δή σοι, ſeq. infinit. p. 323. b.
εἰς Ὅσσας σὸ καλῷ εἶπης. p. 370. a.
μὴ εἰς Ὅσσας ἵκοιο. p. 370. b.
Orionis Etymol. *MS.* p. 218. a.
Ὀχεῖας τὸν Ἄρεως &c. p. 390. b. c.
—— οῦς ex —— ους. p. 18.
Ὀχὶ & ἰχὶ, p. 255. a.

P. Π.

Pa pro patre. p. 382. c.
Paedaretus ſive Paedaratus Lacon. p. 261. b.
Παιδίον, ὁ μικρὸς παῖς. p. 349. c.
Παῖσδα non videntur dixiſſe Dorienſes. p. 349. b.
Παίσδειν, Dorice *ludere* p. 349. c.
—— pro *furari*. p. 359. a. b.
—— χρυσῷ· ἀστραγάλοις. p. 393. a.
Palaephatus em. p. 395. a.

Παλαιαῖος, ex Thracicâ Cherſoneſo. p. 352. a.
Pamphilus Gloſſaria vetera in ſuum Lex. recepit p. 293. c.
τὸ πᾶν βυκόλος, & ſimilia. p. 416.
Πάσχορος, πασχόρος, παρχόρος &c. p. 242 & ſeqq.
Παχμήδη τ Φρυγῶν. p. 242. a.
Παρσπεῖν, *verbis in fraudem impellere.* p. 356. b. c.
πάσασθαι, *ſibi comparare.* p. 383. c.
Πάξαι σύμμιγμα. p. 84.
Patrocles & Patroclus. p. 411. b. c.
Patronymica in τίδης deſinentia unde fluxerint. p. 414. a. b.
Pauſanias em. p. 198. a. 301. a.
Πεδάορον Aeol. pro μετέορον p. 244. a.
Πεντάδες, ex Achaîa. p. 352. a.
Πεντάδραχμον, *5 drachmis aeſtimatum.* p. 313. c.
Πεπᾶσθαι, *poſſidere.* p. 383. c. 384. a.
Πηρὸν & ἀνάπηρον, *mutila.* p. 317. a.
Pernicies pecuniae, vini, &c. p. 311. c.
Pileis fere abſtinuiſſe veteres p. 341. c.
Pileus Arcaſin, Theſſalis, & Macedonibus in uſu. p. 345.
Placentae partim ex melle. p. 397. c. 398. a.
Πλαθανον, ὸ ᾧ σκιάζουσι τὰ πόπανα. p. 397. b.
Πλαπίτης, ὁ πλάπων p. 154.
Πλαπιάζειν, *Dorico more loqui.* p. 380. a.
Plato em. p. 34. 215. b.
—— *Sophronis* mimos magni fecit. p. 194.
Platonis Comici drama Ποιητής. p. 326. a.
Plutarchus em. p. 253. c. 258. & ſeqq. 276. b. 278. b. 285. c.
Pollux em. p. 206. a.
Πόσοι εἶχον λαλαγεῦντες &c. p. 121.
Πρεσβύται in Creta *legatus*, p. 319. b. c.
Πρεσβεῖον· *legativum.* p. 320. c.
Πρύτανις (βουλῆς) *Senatus Princeps.* p. 320. a.
Πρέσβευς & πρεσβις. p. 318. c.
Πρεσβάται *legatus; legati* πρέσβεις & πρεσβάται. p. 319. a.
Πρεσβύτατος & παλαιότατος multum diverſa. p. 319. a.
Priamo XIX liberi ex Hecuba nati. p. 411. a.
Προπαίζειν dicuntur & fluctus litora alludentes. p. 94.
Ptolemaeus Lagides a filio ἐξεθεώθη. p. 355. a.
—— Philadelphus in regni ſocietatem a patre adſcitus. p. 355. c.

R. P.

Ῥ transpoſitum Dorice. p. 318. a.
Redigere pecuniam. p. 340. a.
Res timida eſt omnis miſer. p. 377.

Rutam Ῥυτὴν dixit *Nicander.* p. 220. c.

S. Σ.

Σ mediis vocalibus eiectum Lacon. p. 274. & ſeqq.
Σ pro Θ Lacon. p. 277. c. & ſeqq.
Σ in ſeq. conſonantem mutatum p. 287. c. 288. 289.
Σάω, σίω, σίω, σύω. p. 265. b.
Joſ. Scaliger ipſe ſcripſit Ἱεροῖσι σπαγωγῶν. p. 269, 270.
Scholiaſta Pindari em. p. 304. c.
Scholiaſta Theocriti ſaepius em.
Scholiaſtes Ariſtophanis em. p. 326. c. 327. b. 343. c. 361. a. 388. a.
Σπερχῖοι equi & σπερχόμενοι. p. 243. b.
Σπιάδια vel Σκιάδεια, *umbracula.* p. 343. c.
penes Senatum Lacon. vis erat imperii. p. 291. c.
Στεμφύλιοι quinam dicantur. p. 159.
Siccus, pauper. p. 292. c.
Silentium quando ventis & & mari tribuant Poëtae. p. 48.
Simulacra Deorum poſt pompam abluebantur. p. 410. a.
Σίν, *litus*, Lacon. p. 281. b.
Σίξαι, *ſibilo incitare.* p. 98.
Σιὸν *Deum* vocant Lacones p. 286.
ναὶ τὼ Σιώ, *per Caſtores*, virorum etiam iusiur. p. 286. b.
Socrat. Epiſt. em. p. 201. a.
Sophoclis Σύνδειπνοι fabula Satyr. p. 358. b.
Sophronis mimos valde probavit *Plato.* p. 194.
——— in mimis oratio numeroſa, non metrica. p. 200.
——— Soloeciſſantes mulieres p. 201.
Σοῦς pr. nomen Laconis. p. 265. c. Sous Rex Spartan. p. 267. &c.
Σοῦσζ. p. 265. b.
Σπίγγος, ὁ πρίσων. p. 318. b.
Sperchis Spartiata p. 389. b. c.
Σπουδομιλεῖς πίνλιγες. p. 121.
Stobaei em. *Areſas Lucanus*, p. 48. *Archytas.* ibid. *Archiloebus.* p. 246. c. *Hipparchus* p. 204. c. *Sophocles.* p. 87. & p. 206. b.
Stobaeus em. p. 404. c.
Strabo em. p. 268. c.
Suetonius em. p. 197. c.
Suidae Lexico praefixus index Grammaticorum videtur ab alia manu. p. 295 & ſeqq.
Suidas ex quibus libris Lexicon conflaverit. p. 297.
——— qua re optime fuerit de nobis meritus. p. 298. a.
Σῶμα, θυσία, Lacon. p. 284. b.

T.

Τάκαπις & Ἀμφιπίκαπις. p. 405. a.

Tapetibus olim etiam pavimenta tegebantur. p. 404. c.
Telemus Eurymides. p. 97.
Τετρόδρομον & Τέτραχμον differunt p. 315.
Τετραπήχεις homines procera ſtatura. p. 310. b.
Τηῶ, pro τηνῶθι. Dor. p. 328. a.
Thamyras *Soph.* fabula Satyr. p. 225. c.
Θάσσαξ Dor. τὸ Διάσσαξ. p. 367. b.
Θέα, *vide*, apud recent. Θεῶ, Att. p. 279. b.
Θεάτεια rarius obvium. p. 196. c.
Θεῖναι τὰ Ὀλύμπια dicitur; non Θέσθαι. p. 195. b.
Θεῖναι, *ponere, referre in rationes* p. 241. b.
Θητεῖ, *ponet*, Dor. non Θήσει. p. 367. c.
Ὦ Θεοί, ὅσον ὄχλος; p. 353. c.
Θέρετρον & Διέρετον. p. 368. c.
Θεὺς Cretice *Deus*. p. 286. c.
Θολία, *umbraculum, un parasol*. p. 343. a.
Θυμοθέρης mimi *Sophronis* nomen. p. 326. a.
Timaei libellus paulo auctior in Edd. vett. p. 259. b.
Τί τοῦτ' ἐμοί; *quid mea id refert?* p. 383. a.
Τίνη, pro τινί, vel σοί. Lacon. p. 285. c.
Τίς ἐστι; & Τί ἐστι; differunt. p. 382. a.
Tobit libellus apocryph. em. p. 362. a.
Τραχέμυρον, nomen caſtelli τῆς Φλιασίας. p. 415. a.
Τρισίχθισες, & Τριφίλητες. p. 378. a.
Τρισκαιδεκάπηχυς ἀνήρ. p. 310. a.
Τρυγόνες ἀνώνυμα κατήλοισι. p. 378. c.
Τρυβῆναι· τρυχθῆναι & τρυχωθῆναι. p. 212. b.
Typaeo monte praecipitandae, quae adeſſent ludis Olymp. p. 198. c.
Τυρὸς ἄρτυς· Τυρῶς. p. 18.

V.

Varronis error. p. 286. b.
Veneri ſacrata loca. p. 391. b. c.
Veniendi verba participiis iuncta. p. 308, 309. a.
Verba a praeteritis temp. formata: πφύκω· πτοίθω. &c. p. 7.
—— nova qui adhibuerint Latini Scriptores p. 207. b. c.
Virgilii locus inſignis ex *Hom.* p. 252.
Vocalis in ſequentem liquidam mutata. p. 363. c.

X.

Xenophon em. p. 149. 263. c. 342. a.

V. Y.

Vlyſſes fraudulentus, ut Siſyphides. p. 358. a.

Ymbracula tenere, ſervile miniſterium. p. 344. a.
Ὑπερῷον f. & Ὑπερῶιον dictum. p. 272. b.
Ὑποῤῥεῖν, *paulatim defluere*. p. 119.
Vrit frigus arbores, herbas, p. 224. c.

Z.

Zenobius emend. p. 9. 396. b.
Ζηλῶ σε τὸ νῦ. p. 415. b.
Zonarae Lexicon *MS.* p. 335. c.
Ζύγαστρον, *arca*. p. 335. c.

Φ.

Φάρσυνος, Dor. pro Θάρσυνος p. 371. b.
Φθόρος ἀργυρίου. p. 311. a. b.
Φιαρὸς in Aëte reſtit. a *T. H.* p. 135.
Philemonis Lexicon *MS.* p. 402. b.
Philoſtratus em. p. 390. c.
Φλίσσειν Doricum. p. 371. a.
Photii Lexicon *MS.* p. 371. a. 409. a.
Phrynichi Soph. Appar. *MS.* p. 9. 14. 51. 233. c. 346. b.
Φυλακιστὰ. p. 321. c.

X.

Χ, Δ, / Χ, Δ, / Χ, Δ, / male permutari a librariis p. 290. b.
Χειὰ, *latibulum* ſerpentis. p. 254. c.
ἐς Χάρας βῆναι &c. p. 365. a.
πῶς χρὴ περᾶσαι; *quomodo transire poterimus?* p. 354. a.
Χρήζειν, *velle*, ſeq. infinit. p. 328. b.
συὸς μίγισον χρῆμα, &c. p. 147.
σοφόν τι χρῆμ' ἀ ἄνθρωπος. p. 377. b.
Χρόνῳ, pro διὰ χρόνου, *poſt longum tempus*. p. 210.

FINIS.

MAY 1 3 1933